Hãy là mình sống chung

DennisQ. dịch

HỒNG CỬU

1

Quảng Văn

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Đến Khách Sạn Bắt Gian
Chương 2: Khách Thuê Nhà Ngạo Kiều
Chương 3: Bắt Đầu Đi Xem Mắt
Chương 4: Thời Đại Sống Chung Mới
Chương 5: Những Va Chạm Liên Tục.
Chương 6: Ước Muốn Ăn “Thịt” Không Thành
Chương 7: Có Chút Hòa Hợp
Chương 8: Đưa Tặng Trà
Chương 9: Hợp Tác Ngoài Ý Muốn
Chương 10: Phải Học Tập Thật Tốt
Chương 11: Bạn Trai Vay Tiền
Chương 12: Thời Gian Nghỉ Trưa
Chương 13: Thì Ra Đã Chết Lặng
Chương 14: Đóng Cửa Xem Kịch
Chương 15: Đụng Phải Gian Tình
Chương 16: Cho Anh Ta Một Cái Tát
Chương 17: Quản Ăn Rồi Lại Quản Uống
Chương 18: Một Cơn Say
Chương 19: Chủ Thuê Nhà Bị Áp Bức Đau Khổ
Chương 20: Taobao Cũng Có Hàng
Chương 21: Anh Ta Không Hợp Với Cô
Chương 22: Sắp Biến Thành Tiện Nhân
Chương 23: Hy Vọng Anh Vẫn Ổn
Chương 24: Anh Ấy Không Thích Cô
Chương 25: Lại Bị Cắm Sừng
Chương 26: Cô Cho Là Tôi Vì Ai
Chương 27: Xin Anh Hãy Dọn Đi
Chương 28: Xấu Nữ Biến Hình

https://thuviensach.vn

Chương 29: Bộ Dáng Xinh Đẹp
Chương 30: Ấu Trĩ
Chương 31: Nhất Định Sẽ Có Vé
Chương 32: Mùa Đông Ấm Áp
Chương 33: Diêu Tinh Tinh Trở Về
Chương 34: Thời Khắc Mấu Chốt
Chương 35: Cô Có Thể Bận Tâm Chút Không
Chương 36: Nhìn Cậu Ta Rất Quen Mắt
Chương 37: Không Cho Phép Cởi Áo Khoác
Chương 38: Cho Tôi Đi Xem Mắt Cùng
Chương 39: Dẫn Cậu Ta Về Nhà
Chương 40: Tôi Là Người Giữ Mình Trong Sạch
Chương 41: Làm Em Gái Anh Nhé
Chương 42: Dường Như Cô Đã Rời Đi Rất Lâu
Chương 43: Quà Tặng Sinh Nhật
Chương 44: Liên Quan Gì Đến Anh
Chương 45: Mộng Xuân Cùng Mãnh Nam
Chương 46: Anh Ta Có Ý Gì
Chương 47: Xử Lý Tâm Tình
Chương 48: Anh Nhìn Gì Mà Nhìn
Chương 49: Tìm Tôi Có Chuyện Gì Sao
Chương 50: Anh Đã Yêu Em
Chương 51: Đè Trên Tường Hôn
Chương 52: Nghiêm Túc Theo Đuổi Cô
Chương 53: Có Chút Nhớ Em
Chương 54: Chúng Tôi Ngủ Cùng Nhau
Chương 55: Không Thể Đón Em Rồi
Chương 56: Anh Đi Dự Tiệc
Chương 57: Biển Tình Gợn Sóng
Chương 58: Thời Gian Ba Ngày
Chương 59: Tức Giận, Tìm Biện Pháp Gây Chú Ý
Chương 60: Đau Tim Chết Mất

https://thuviensach.vn

Chương 61: Đau Tim Chết Mất 2
Chương 62: Ghen Một Chút Được Không?
Chương 63: Ghen Một Chút Được Không? 2
Chương 64: Ghen Một Chút Được Không? 3
Chương 65: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn
Chương 66: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn 2
Chương 67: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn 3
Chương 68: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn 4
Chương 69: Khắc Cốt Và Hiện Tại 1
Chương 70: Khắc Cốt Và Hiện Tại 2
Chương 71: Khắc Cốt Và Hiện Tại 3
Chương 72: Khoảng Cách Hai Năm 1
Chương 73: Khoảng Cách Hai Năm 2
Chương 74: Khoảng Cách Hai Năm 3
Chương 75: Sự Lột Xác Của “Thánh Nữ” 1
Chương 76: Sự Lột Xác Của “Thánh Nữ” 2
Chương 77: Sự Lột Xác Của “Thánh Nữ” 3
Chương 78: Lời Cầu Hôn Bên Bờ Aegean 1
Chương 79: Lời Cầu Hôn Bên Bờ Aegean 2
Chương 80: Cuộc Sống Sau Khi Cưới
Chương 81: Cuộc Sống Sau Khi Cưới 2
Chương 82: Những Chuyện Thú Vị Của Bánh Bao Nhỏ
Chương 83: Những Chuyện Thú Vị Của Bánh Bao Nhỏ. 2
Chương 84: Ngoại Truyện Về Uông Nhược Hải 1
Chương 85: Ngoại Truyện Về Uông Nhược Hải 2
Chương 86: Ngoại Truyện Về Diêu Tinh Tinh
Chương 87: Ngoại Truyện Về Diêu Tinh Tinh. 2
Chương 88
Chương 89
Chương 90: Ngoại Truyện Về Đại Thừa Tướng: Mẹ Ơi, Con Không Bao Giờ Chơi Game Online Nữa
Chương 91

https://thuviensach.vn

Chương 92

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1: Đến Khách Sạn Bắt Gian

Chương 2: Khách Thuê Nhà Ngạo Kiều

Chương 3: Bắt Đầu Đi Xem Mắt

Chương 4: Thời Đại Sống Chung Mới

Chương 5: Những Va Chạm Liên Tục.

Chương 6: Ước Muốn Ăn “Thịt” Không Thành

Chương 7: Có Chút Hòa Hợp

Chương 8: Đưa Tặng Trà

Chương 9: Hợp Tác Ngoài Ý Muốn

Chương 10: Phải Học Tập Thật Tốt

Chương 11: Bạn Trai Vay Tiền

Chương 12: Thời Gian Nghỉ Trưa

Chương 13: Thì Ra Đã Chết Lặng

Chương 14: Đóng Cửa Xem Kịch

Chương 15: Đụng Phải Gian Tình

Chương 16: Cho Anh Ta Một Cái Tát

Chương 17: Quản Ăn Rồi Lại Quản Uống

Chương 18: Một Cơn Say

Chương 19: Chủ Thuê Nhà Bị Áp Bức Đau Khổ

Chương 20: Taobao Cũng Có Hàng

Chương 21: Anh Ta Không Hợp Với Cô

Chương 22: Sắp Biến Thành Tiện Nhân

Chương 23: Hy Vọng Anh Vẫn Ổn

Chương 24: Anh Ấy Không Thích Cô

Chương 25: Lại Bị Cắm Sừng

Chương 26: Cô Cho Là Tôi Vì Ai

Chương 27: Xin Anh Hãy Dọn Đi

Chương 28: Xấu Nữ Biến Hình

Chương 29: Bộ Dáng Xinh Đẹp

https://thuviensach.vn

Chương 30: Ấu Trĩ
Chương 31: Nhất Định Sẽ Có Vé
Chương 32: Mùa Đông Ấm Áp
Chương 33: Diêu Tinh Tinh Trở Về
Chương 34: Thời Khắc Mấu Chốt
Chương 35: Cô Có Thể Bận Tâm Chút Không
Chương 36: Nhìn Cậu Ta Rất Quen Mắt
Chương 37: Không Cho Phép Cởi Áo Khoác
Chương 38: Cho Tôi Đi Xem Mắt Cùng
Chương 39: Dẫn Cậu Ta Về Nhà
Chương 40: Tôi Là Người Giữ Mình Trong Sạch
Chương 41: Làm Em Gái Anh Nhé
Chương 42: Dường Như Cô Đã Rời Đi Rất Lâu
Chương 43: Quà Tặng Sinh Nhật
Chương 44: Liên Quan Gì Đến Anh
Chương 45: Mộng Xuân Cùng Mãnh Nam
Chương 46: Anh Ta Có Ý Gì
Chương 47: Xử Lý Tâm Tình
Chương 48: Anh Nhìn Gì Mà Nhìn
Chương 49: Tìm Tôi Có Chuyện Gì Sao
Chương 50: Anh Đã Yêu Em
Chương 51: Đè Trên Tường Hôn
Chương 52: Nghiêm Túc Theo Đuổi Cô
Chương 53: Có Chút Nhớ Em
Chương 54: Chúng Tôi Ngủ Cùng Nhau
Chương 55: Không Thể Đón Em Rồi
Chương 56: Anh Đi Dự Tiệc
Chương 57: Biển Tình Gợn Sóng
Chương 58: Thời Gian Ba Ngày
Chương 59: Tức Giận, Tìm Biện Pháp Gây Chú Ý
Chương 60: Đau Tim Chết Mất
Chương 61: Đau Tim Chết Mất 2

https://thuviensach.vn

Chương 62: Ghen Một Chút Được Không?
Chương 63: Ghen Một Chút Được Không? 2
Chương 64: Ghen Một Chút Được Không? 3
Chương 65: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn
Chương 66: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn 2
Chương 67: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn 3
Chương 68: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn 4
Chương 69: Khắc Cốt Và Hiện Tại 1
Chương 70: Khắc Cốt Và Hiện Tại 2
Chương 71: Khắc Cốt Và Hiện Tại 3
Chương 72: Khoảng Cách Hai Năm 1
Chương 73: Khoảng Cách Hai Năm 2
Chương 74: Khoảng Cách Hai Năm 3
Chương 75: Sự Lột Xác Của "Thánh Nữ" 1
Chương 76: Sự Lột Xác Của "Thánh Nữ" 2
Chương 77: Sự Lột Xác Của "Thánh Nữ" 3
Chương 78: Lời Cầu Hôn Bên Bờ Aegean 1
Chương 79: Lời Cầu Hôn Bên Bờ Aegean 2
Chương 80: Cuộc Sống Sau Khi Cưới
Chương 81: Cuộc Sống Sau Khi Cưới 2
Chương 82: Những Chuyện Thú Vị Của Bánh Bao Nhỏ
Chương 83: Những Chuyện Thú Vị Của Bánh Bao Nhỏ. 2
Chương 84: Ngoại Truyện Về Uông Nhược Hải 1
Chương 85: Ngoại Truyện Về Uông Nhược Hải 2
Chương 86: Ngoại Truyện Về Diêu Tinh Tinh
Chương 87: Ngoại Truyện Về Diêu Tinh Tinh. 2
Chương 88
Chương 89
Chương 90: Ngoại Truyện Về Đại Thừa Tướng: Mẹ Ơi, Con Không Bao Giờ Chơi Game Online Nữa
Chương 91
Chương 92

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đến Khách Sạn Bắt Gian

Mười một giờ đêm, Tiền Phỉ lái xe đến trước cửa khách sạn Trường Anh.

Cô lại gửi thêm một tin nhắn nữa hỏi Uông Nhược Hải: “Anh đang ở đâu? Khi nào thì anh về?”

Khoảng chừng 5 phút sau Uông Nhược Hải mới trả lời một câu: “Anh phải tăng ca cùng cấp trên, đêm nay không về, em mau ngủ sớm đi.”

Tiền Phỉ khẽ cắn môi, đi vào khách sạn.

Diêu Tinh Tinh đang trên sô pha trong đại sảnh đợi cô, thấy cô đi vào, “sạt” vội đứng lên giữ chặt lấy cô, kích động giống như trời sắp sập xuống, cằn nhằn nói với cô: “Sao bà lại chậm chạp như vậy? Tôi đã chờ bà gần một tiếng đồng hồ rồi, chậm thêm một lát nữa, hai kẻ kia có thể đã làm xong việc trở về nhà rồi cũng nên, bà còn bắt gian gì nữa?”

Tiền Phỉ hỏi lại: “Bà chắc chắn Uông Nhược Hải đưa một cô gái đến đây thuê phòng?”

Diêu Tinh Tinh đấm ngực dậm chân: “Bà còn nghi ngờ cái gì nữa? Thị lực của tôi từ bé đến lớn có bao giờ dưới 1.5 chưa? Tôi cũng đã sớm nói với bà, Uông Nhược Hải có gì đó khác thường, tên đó chắc chắn có người khác bên ngoài! Làm gì có ai ngày nào cũng đi xã giao chứ?”

Bước đến thang máy quẹt thẻ phòng, nhưng hai cô lại không có thẻ, Diệu Tinh Tinh nhân lúc không ai chú ý kéo Tiền Phỉ về phía cầu thang bộ.

https://thuviensach.vn

Vừa leo lên cầu thang, Diêu Tinh Tinh vừa nghiêng đầu kể rõ tình hình cho Tiền Phỉ: “Tối nay công ty chúng tôi tổ chức liên hoan ở một nhà hàng Tứ Xuyên, đúng lúc Uông Nhược Hải đang ăn tối cùng một cô gái, tôi nhìn thấy hắn nhưng tên đó không nhìn thấy tôi, khi tên đó ra về, tôi thấy cô ả kia quấn chặt lấy người thằng cha kia, tôi cảm thấy không bình thường nên cũng đi theo ra ngoài, kết quả vừa ra tới nơi thì thấy hai người họ đang hôn nhau say đắm! Sau đó, Uông Nhược Hải gọi một chiếc xe rời đi, tôi cảm thấy có vấn đề nên đã vẫy một xe khác đuổi theo, hay thật, còn bị tôi bắt được, họ bắt taxi chạy thẳng đến đây thuê phòng đấy. tôi mất rất nhiều sức lực, đứng trước quầy lễ tân vừa lừa vừa dọa mới hỏi thăm được, phòng 1208, bà mau đi nhanh một chút nha, chậm thêm chút nữa là bọn họ làm xong việc,bắt đầu kéo quần lên rồi, đến lúc đó người ta lại bảo chỉ đóng cửa nói chuyện phiếm, lúc đó bà lại phí công vô ích.”

Tiền Phỉ cắn răng nói: “Nếu anh ta thực sự dám không mặc quần mà ra mở cửa, tôi sẽ dám đạp một phát làm hỏng của quý của anh ta luôn.”

Hai cô thở phì phò leo đến tầng 12, tìm đến phòng 1208, ghé sát vào cửa nghe ngóng.

Bên trong có tiếng rên rỉ mơ hồ.

Tiền Phỉ cảm thấy tim như thắt lại.

Cô gõ cửa. Tiếng rên rỉ bên trong ngừng lại. Giọng đàn ông khó chịu hỏi: “Ai vậy?”

Tiền Phỉ nghe thấy giọng nói này, hàm răng cắn chặt đến mức gần như chảy máu.

“Thưa quý khách, quầy lễ tân nhận được cảnh báo trong phòng ngài có khói, vui lòng cho chúng tôi vào kiểm tra phòng một chút được không?”

Diêu Tinh Tinh đứng ở một bên, giả giọng bịa chuyện.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, cửa mở.Uông Nhược Hải mặc áo choàng tắm của khách sạn đứng ở bên trong, Tiền Phỉ mặt tái nhợt đứng bên ngoài.

Một giây sau, Tiền Phỉ dùng hết sức lực tặng một cái tát lên mặt Uông Nhược Hải.

***

Tiền Phỉ nhìn nhìn một nửa căn phòng trống rỗng, đau lòng khổ sở, không ngừng khóc lóc.

Cô dựa vào góc tường, ngồi trên sàn nhà.

Sau khi bị bắt gian, ngay ngày hôm sau Uông Nhược Hải thẳng thắn đối mặt nói chia tay với cô.

“Một cái tát này của cô đánh đúng lắm, làm cho tôi tỉnh lại, vốn tôi còn do dự nên chọn cô hay cô ấy, nhưng một cái tát này của cô cũng hoàn toàn đánh tan luôn tình cảm nhiều năm qua của chúng ta.”

Anh ta thản nhiên nói một câu như vậy, giống như người phản bội chính là cô.

Cùng ngày hôm đó, anh ta thu dọn hết đồ đạc rồi đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu: “Tiền thuê nhà tôi chỉ đóng hết tháng này, kể từ tháng sau, cô tự lo toàn bộ. Còn căn nhà mà tôi và cô thích, mười vạn tiền đặt cọc kia thì mỗi người một nửa, cô đưa tôi năm vạn là được. Bốn mươi lăm vạn tiền gửi ngân hàng thì cứ chia 3:7, cô bảy tôi ba, chi phí ăn mặc bình thường coi như tôi trả.”

Tiền Phỉ nhìn Uông Nhược Hải, cảm thấy mình hoàn toàn không hề quen biết người này.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn còn nhớ rõ bộ dáng kiên trì theo đuổi cô hồi năm thứ ba đại học, vậy mà chớp mắt anh ta lại có thể lạnh lùng tính toán rõ ràng rành mạch từng khoản tiền với cô như vậy.

Cô cảm thấy lòng mình lạnh ngắt.

Bọn họ đã bên nhau bảy năm, bảy năm thanh xuân tốt đẹp của cô dành hết cho anh ta, còn vì kết hôn với anh ta mà mua nhà, ăn mặc tiết kiệm để thanh toán tiền trả góp, không ngờ rằng tiết kiệm để rồi anh ta lên giường cùng người phụ nữ khác.

Cô không nhịn được hỏi Uông Nhược Hải: “Cô ta là ai? Hai người ở cùng với nhau từ khi nào?”

Uông Nhược Hải bỗng nhiên nổi giận, bực mình nói: “Tiền Phỉ, tôi chán ghét cô như vậy! Tôi và cô đã chia tay rồi, cô còn vặn hỏi mấy chuyện này làm gì, có ý nghĩa gì sao?” Anh ta bực mình đá vào tường một cái, “Tôi nói cho cô biết Tiền Phỉ, tôi đã không chịu nổi cô từ lâu rồi! Cô chỉ biết trách tôi bắt cá hai tay, sao cô không tự nhìn lại chính mình xem, cô có gì xấu không? Khi còn đi học, cô ngây thơ trong sáng, ai gặp cũng thích. Tại sao sau khi tốt nghiệp, cô không khác gì mấy bà trung niên? Cô nói tiết kiệm tiền mua nhà, được, nhưng tại sao cô bắt tôi cũng phải tiết kiệm như cô chứ? Không ăn diện, không dạo phố, không giải trí, ngày nào cũng như Dương Bạch Lao(*) sống trong xã hội cũ. Cô cảm thấy sống như vậy là giản dị, là tốt, nhưng chưa từng hỏi xem tôi có chịu được không? Lần nào cùng đồng nghiệp đi xã giao, tôi bị người ta chê cười là ăn mặc khó coi? Tôi muốn đổi điện thoại di động mới cô cũng ngăn cản, người ta dùng Iphone đầy đường, sinh nhật tôi cô mua cho tôi một chiếc Lenovo không đến một ngàn, lại còn giống như lão đại bố thí cho! Tốt xấu gì tôi cũng làm trong công ty chứng khoán, nhưng cuộc sống của tôi còn không bằng gã bảo vệ tòa nhà! Tiền Phỉcuộc sống như vậy tôi thực sự không thể sống cùng với cô được nữa. Cô nói xem, mấy năm nay cô tích góp được không ít tiền, nhưng không trông coi cái quyển sổ tiết kiệm, còn kéo tôi sống cuộc sống

https://thuviensach.vn

ăn mày theo,để được cái gì chứ!”*Dương Bạch Lao: một lão nông dân nghèo khổ trong tác phẩm ca kịch “Bạch Mao Nữ” của Đinh Nghị.

Tiền Phỉ cảm thấy oan ức, “Em không phải vì tương lai của chúng ta sao? Không tiết kiệm như vậy, đến khi nào chúng ta mới có thể mua được nhà chứ? Đây là Bắc Kinh! Không phải thành phố loại ba loại bốn như nhà của anh và em! Một mét vuông là ba bốn vạn chứ không phải ba bốn nghìn đâu! Em không tiết kiệm như vậy anh dựa vào cái gì để mà mua nhà!”

Uông Nhược Hải xua xua tay: “Được rồi, được rồi! Tôi không muốn cãi nhau với cô nữa! Nếu như cô đồng ý để người nhà giúp đỡ, chúng ta có cần phải sống như vậy sao!”

Tiền Phỉ nhìn anh ta, vẻ mặt không thể tin: “Uông Nhược Hải, không phải là anh không biết, tiền của nhà em là của mẹ kế, bà mới gả cho ba em được hơn một năm! Anh bảo em làm sao có thể đòi tiền của bà chứ!”

Uông Nhược Hải không đồng ý: “Mẹ kế thì sao, mới hơn một năm thì sao, đưa tay xin tiền của bà ta thì làm sao chứ? Để bà ta giúp một chút thì có gì là không được, sau này trả lại bà ta chẳng lẽ không được sao! Nói cái gì mà muốn dựa vàobản thân, cô không nhìn xem chính mình có bao nhiêu thực lực! Mua nhà không được, chúng ta cũng không thể sống sao? Chẳng nhẽ vì mua nhà, tôi phải sống trong xã hội cũ giống cô, húp cháo ăn dưa muối qua ngày? Cô cũng nói, đây là Bắc Kinh! Là Bắc Kinh muôn màu muôn vẻ đấy! Tôi không muốn cuộc sống cả đời ở Bắc Kinh của tôi chỉ vì nhà ở mà phải sống một cuộc sống ảm đạm như vậy!”

Tiền Phỉ không kiềm chế được nữa, nước mắt lã chã rơi xuống.

“Uông Nhược Hải, năm xưa khi theo đuổi em, anh không nói như vậy!”

Uông Nhược Hải cũng đỏ hốc mắt: “Khi đó tôi theo đuổi cô, cô cũng không giống như bây giờ! Tiền Phỉ, thôi đi, nói đi nói lại, suy cho cùng là

https://thuviensach.vn

do tôi quá nghèo, sau này cô tìm ai đó có năng lực hơn tôi, có tiền hơn tôi đi, đừng sống keo kiệt như vậy nữa!”

Anh ta nói như là đang suy nghĩ cho cô vậy, nói xong mang đồ đạc bước đi cũng không quay đầu lại.

Tiền Phỉ ngồi dưới đất khóc lớn lên, làm thế nào cũng không ngừng lại được.

Cô nhớ tôii trong 'Đại thoại Tây Du' (*),công chúa Thiết Phiến đã nói với Tôn Ngộ Không:

“Trước kia, khi còn thân thiết, chàng còn gọi ta là Tiểu Điềm Điềm, bây giờ có người mới, chàng đã gọi ta là Ngưu phu nhân.”

(*) Đại thoại Tây Du: Là một bộ phim bi hài kịch do Châu Tinh Trì đóng vai chính được sản xuất vào năm 1994, được chia làm hai phần 'Nguyệt Quang Bảo Hạp' và 'Tiên Lý Kỳ Duyên'. Đến năm 1997 được tung lên trên mạng internet đã gây xôn xao dư luận một thời gian dài.

Trước đây khi còn theo đuổi cô, anh ta nói cô hiểu chuyện không chi tiêu bậy bạ, bây giờ có người phụ nữ khác, anh ta đã chê cô keo kiệt không có cách nào sống cùng cô rồi.

Tiền Phỉ dùng sức lau nước mắt.

Không phải anh ta cảm thấy cô nghèo sao? Không phải kêu cô đi tìm kẻ có tiền sao? Cô không tin, ở thành phố Bắc Kinh này, cô lại không thể tự mình sống tốt được.Hai ngày nay Diệu Tinh Tinh vẫn ở lại trong nhà Tiền Phỉ, nói chuyện giúp cô bớt buồn. Vào giờ ăn cơm chiều, Tiền Phỉ ngồi ăn mà vẫn rớt nước mắt. Diệu Tinh Tinh nhìn chằm chằm hai mí mắt sưng húp của cô, bực mình nói, “Bà chị à, bà không sao chứ? Chỉ là thất tình thôi mà, sao cứ khóc mãi không thôi thế? Ban ngày bà đi làm thì thế nào? Cứ như

https://thuviensach.vn

vậy nói khóc là khóc luôn sao? Đồng nghiệp của bà chắc không bị bà dọa sợ chứ?”

Tiền Phỉ rút một tờ khăn giấy lau nước mũi, “Bà không thể an ủi tôi theo cách bình thường được à? Bà nghĩ thử xem, nà thử mất đi một tình yêu bảy năm xem! Từ năm 19 tuổi tôi đã cùng anh ta, trong bảy năm nay ngoài trừ ba mình, tôi cũng không biết đến người con trai nào khác!”

Diệu Tinh Tinh thở dài cảm thán: “Cái tên vương bát đản Uông Nhược Hải này ! Năm xưa khi còn trong trường, nhìn tên đó cũng không ai nghĩ tên đó lại là người như vậy.”

Tiền Phỉ thút thít: “Bây giờ tôi thật sự muốn biết, cô gái mà anh ta bắt cá hai tay là ai, so với tôi hơn ở điểm gì!”

Diệu Tinh Tinh nói: “Chuyện này bà có thể hỏi tôi, công ty CBD kia có ai tôi cũng biết! Tôi đã điều tra rõ ràng rồi, cô ta là cháu gái một người trong ban điều hành công ty tên kia, cũng coi là lãnh đạo của tên đó, so sánh với bà ý mà, nói là tốt hơn bà điểm nào, chỉ cần ba điểm cũng đủ đè bẹp bà: có tiền hơn bà, có tiền hơn bà, có tiền hơn bà!”

Tiền Phỉ ném khăn giấy đã lau nước mũi về phía Diệu Tinh Tinh.

Diệu Tinh Tinh thét lên chói tai: “Tiền Phỉ, sao bà có thểđáng ghét thế hả!”

Diệu Tinh Tinh vừa tức giận, lau mặt vừa hỏi Tiền Phỉ: “Phí Phí, trước đây bà và Uông Nhược Hải thỏa thuận cùng mua nhà ở, bây giờ bà định thế nào? Còn mua nữa không?”

Tiền Phỉ cắn răng, “Mua! Không mua tôi sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân vì đã ăn mặc tiết kiệm năm năm qua!”

https://thuviensach.vn

Năm năm qua cô đã hà khắc với bản thân, cũng chỉ vì để mua nhà trả góp trong năm năm, cô đã chịu đựng đủ năm năm, không nhờ lại đẩy Uông Nhược Hải vào lòng người phụ nữ khác.

Vài ngày sau, người trong nhà biết cô và Uông Nhược Hải chia tay, ba Tiền Phỉ gọi cho cô nói: “Con gái, ba và dì Hà con định bán căn nhà lớn này đi, chúng ta chuyển đến căn nhà khác nhỏ hơn. Ba cũng bán xe và gara luôn, ba không biết lái xe, dì Hà nói bà ấy tuổi cũng cao rồi, lái xe không an toàn. Mấy hôm nữa, ba và dì Hà sẽ gửi cả tiền bán nhà bán xe và tiền tiết kiệm trong nhà cho con, chúng ta đã tính qua một chút, thế nào cũng được khoảng một trăm vạn, con mang đi mua căn nhà con đã xem trước kia đi, không đủ tiền thì đi vay, ba và dì Hà sẽ giúp con. Dì Hà con nói coi con như con gái của mình, cho tiền con là đương nhiên, con cũng đừng ngại vì phải dùng tiền của chúng ta, sau này ba và dì con nghỉ hưu, không phải cũng về ở cùng với con sao, cho nên như vậy cũng có thể coi như chúng ta mua nhà cho chính mình. Một mình con ở Bắc Kinh cũng không dễ dàng gì, đàn ông cũng giống như nhà ở. Uông Nhược Hải xấu xa đó, con đừng vì thằng đó mà khổ sở, giữ vững tinh thần, rồi cũng sẽ qua, sau này sẽ tìm được một người tốt hơn!”

Những lời nói này lại làm Tiền Phỉ bật khóc. Mẹ cô đã qua đời khi cô mới học năm thứ tư đại học, một năm rưỡi trước ba cô tìm được người bạn, bà mặc kệ cô gọi bà là dì Hà. Bà mang cả nhà và xe gả cho ba cô, bây giờ đồ đạc trong nhà hầu như đều do bà mua về. Cô cảm thấy những thứ đó đều là của bà, cô không có tư cách hỏi đến, cho nên đến bây giờ cô chưa từng nghĩ tới chuyện nhờ người nhà giúp đỡ mua nhà. Nhưng cô thật không ngờ, cô vẫn phải nhận tiền dưỡng già từ dì Hà và ba. Cô cảm thấy mình đã lớn thế này còn khiến cho ba và dì phải bán nhà bán xe vì mình, cô sống thật thất bại.

Nửa tháng sau, tiền trong nhà gửi đến tài khoản của cô. cảm thấy mũi chua sót như bị ngâm giấm. Cô biết nhất định ba và dì Hà cũng đã lấy hết

https://thuviensach.vn

cả tiền chuẩn bị để dưỡng lão mang cho cô. Cô thề, sau này phải kiếm thật nhiều tiền để báo đáp lại hai người.

Sau khi tốt nghiệp đi làm được năm năm, bản thân cô cũng tiết kiệm được ba mươi vạn, cô gộp chung hết số tiền này vào với nhau, để riêng mười vạn để về sau còn lắp đặt thiết bị gia dụng, còn lại đều mang đi thanh toán tiền mua nhà, vay thêm một trăm vạn nữa để trả cho đủ, cuối cùng cô cầm về được một cuốn sổ đỏ của căn nhà đã đặt.

Ngay sau khi mua được nhà, ban ngày cô đi làm, buổi tối và chủ nhật dành ra để sửa sang nhà cửa, cứ liên tục như vậy cô cũng không có thời gian để buồn phiền nữa. Một tháng sau, ngoài trừ thân thể có chút mệt mỏi, tinh thần trái lại tốt hơn rất nhiều so với trước kia.

Chỉ là khi dọn nhà, cô tìm được một cuốn album trong gầm giường nhà cũ, nhìn thấy ảnh chụp bên trong của cô và Uông Nhược Hải trước kia, cô không nhịn được lại khóc một trận.

Phòng mới mua ở trong khu nhà ở tốt nhất Đông Tam Hoàn, rất gần với CBD. Trước đây vì để tiện cho Uông Nhược Hải đi làm, hai người mới chọn căn nhà đó. Bây giờ nghĩ lại, Tiền Phỉ cảm thấy chính mình thật thiệt thòi, mọi việc đều lo nghĩ cho Uông Nhược Hải, cô đi làm ở phố Kim Nhai, từ Đông Tam Hoàn tới phố Kim Nhai, buổi sáng phải ngồi từ tuyến tàu điện ngầm số 10 rồi chuyển sang tuyến tàu điện ngầm số 1, trên đường đi vừa đứng có khi bị người đông chèn ép đến ngạt thở, nhưng vì Uông Nhược Hải, cô không hề do dự chọn mua nhà ở Đông Tam Hoàn. Nhưng cuối cùng thì có ích gì chứ? Đến cuối cô vẫn bỏ quên một số thứ khiến cho anh ta cảm thấy không chịu đựng nổi.

Cô muốn ném cuốn album ảnh kia đi, một mình nhẹ nhàng khoan khoái chuyển đến ở nhà mới. Thế nhưng cầm cuốn album kia treo lơ lửng ở miệng thùng trên dưới mười lần, cô cũng không đành lòng buông tay mình

https://thuviensach.vn

ra. Cuối cùng cô đem cuốn album đặt trong đáy thùng giấy, mang về nhà mới.

Diệu Tinh Tinh nhìn không được bộ dạng sợ hãi cầm lên được không bỏ xuống được của cô, đứng bên cạnh nói: “Tiền Phỉ, bà giữ nó lại là muốn một ngày nào đó có thể cùng Uông Nhược Hải gương vỡ lại lành, hai người cùng nhau ngồi bên cửa sổ, vừa ngắm ánh trăng vừa lật cuốn album sự đau khổ năm đó này đến ngọt ngào ngày sau sao?”

Tiền Phỉ có chút suy nghĩ, nói: “Nói vậy là bà cũng cảm thấy tôi và anh ta có khả năng gương vỡ lại lành à?”

Diệu Tinh Tinh vừa muốn nổi cáu, Tiền Phỉ đã giành trước nói vẻ hung dữ: “Nếu thật có chuyện như thế, lần sau sẽ tới lượt tôi bắt cá hai tay, tôi sẽ tìm gã đàn ông có tiền, cùng đi thuê phòng, tôi sẽ cho đỉnh đầu anh ta một cái nón xanh!”

Diệu Tinh Tinh rất vừa lòng, “Vậy mới được, rất có chí khí!”

Đêm đầu tiên chuyển đến nhà mới, Tiền Phỉ mất ngủ, không vì cái gì khác,cũng bởi vì tiền.

Cô nằm trên giường tính đi tính lại, tuy tiền lương của cô một tháng tám ngàn cũng coi là nhiều, nhưng hàng tháng còn phải trả góp cho ngân hàng bảy ngàn ba, cô chỉ còn chưa được một ngàn đồng, chút tiền đó cô tính thế nào cũng không thể đủ cho mình sống. Cô không thể lại lấy tiền từ nhà nữa, vì căn nhà này của cô, ở nhà đã vét sạch tiền, cô phải nghĩ biện pháp khác để kiếm tiền.

Từ trên giường ngồi dậy, vừa nhìn quanh căn nhà một vòng, vừa đau lòng đưa ra một quyết định.

Cho thuê một căn phòng trong nhà, nếu không cô cũng bị căn nhà này đè chết.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Khách Thuê Nhà Ngạo Kiều

(*) Ngạo trong kiêu ngạo, kiều là chỉ mềm mại, mảnh khảnh.

Ngày hôm sau, Tiền Phỉ mang ý tưởng muốn cho thuê một phần căn hộ nói cho Diêu Tinh Tinh biết, cũng là để cô ấy lưu ý xung quanh giúp có ai thích hợp không. Diệu Tinh Tinh hỏi Tiền Phỉ cách thức cho thuê và giá tiền, cô nói: “Tôi sử dụng một phòng ngủ, phòng tắm, còn phòng làm việc và phòng khách có thể cho thuê, nhà bếp sử dụng chung, về giá cả, bà thấy ba ngàn rưỡi (3500) có đắt không?”

Diệu Tinh Tinh cười “xùy” một tiếng trên điện thoại: “Rẻ thêm chút nữa là bà có thể về quê trồng cải trắng được rồi đấy! Bà không thể dằn lòng độc ác thu thêm một chút giá lên bốn ngàn à?”

Tiền Phỉ nói: “Thôi đi, một tháng ba ngàn rưỡi là đủ cho tôi chi tiêu rồi, ai thuê phòng nhà tôi bốn ngàn chứ, chẳng thà người ta đi thuê hẳn một căn nhà cho rồi.”

Diệu Tinh Tinh ngẫm cũng thấy đúng, cũng đồng ý với việc này.

Vài ngày sau, khi Tiền Phỉ đi làm, không ngờ gặp Uông Nhược Hải ở trên tàu điện ngầm.

Theo tính toán sau khi chia tay, hai người đã gần nửa năm không gặp. Trong thời gian này, thật ra Uông Nhược Hải có gọi cho cô vài cuộc điện thoại, nhưng cũng là vì chuyện tiền đặt cọc mua nhà.

https://thuviensach.vn

Uông Nhược Hải nhìn thấy cô, vốn là sửng sốt, nhưng sau đó lại thoải mái chào hỏi, lại nói một câu rất dư thừa: “Hôm nay hạn số xe (*).”

(*) Hạn số xe: (được áp dụng cho thành phố Bắc Kinh và một số thành phố khác của Trung Quốc) Có thể hiểu nôm na là vào một ngày nhất định xe ô tô mới được phép di chuyển trong thành phố, ngày di chuyển phụ thuộc vào số cuối của biển xe, ngày nào thông báo biển số xe nào thì xe đó sẽ được di chuyển. Trừ những xe của bộ đội, cứu thương, cứu hỏa, những xe chuyên dụng hoặc là những xe đường dài đã được cấp giấy phép lưu thông và những xe du lịch sẽ được di chuyển liên tục trong thành phố. Còn lại đều phải tuân thủ theo số ngày đã được quy định mà di chuyển.Tuy nhiên quy định đã được hủy bỏ gần đây.

Tiền Phỉ nhìn bộ quần áo sang trọng của anh ta, trong lòng không ra tư vị gì. Âu phục trên người anh ta là một thương hiệu xa xỉ, xem ra cô cháu gái giám đốc kia cũng rất chịu khó “đắp” tiền lên người anh ta, bây giờ ngay cả xe ô tô anh ta cũng có rồi. Cô cảm thấy câu nói kia rất đúng, người đẹp vì lụa, nhìn Uông Nhược Hải thay đổi cách ăn mặc, thật đúng là không cần nói cũng thấy được sự phấn chấn. Tên này lớn lên nhìn không tệ, thay đổi một chút, nhìn thay đổi hẳn. Bỗng nhiên Tiền Phỉ cảm thấy có lẽ năm năm qua thật sự mình đã bạc đãi anh ta, đa số thời gian đều bắt anh ta cùng một chỗ ăn uống tiết kiệm, thế nên giống như một bà già sống tằn tiện nhờ vào tiền trợ cấp.

Có thể là cô ngược đãi thật, nhưng cô ngược đãi bản thân mình mà.

Uông Nhược Hải nhìn cô, hỏi một câu: “Cô tự mình mua nhà à?”

Tiền Phỉ tức giận nói: “Liên quan gì tới anh!”

Uông Nhược Hải buông tay cười: “Tiền Phỉ, chúng ta có thể đừng vì chuyện chia tay mà coi nhau như kẻ thù không?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cười lạnh một tiếng, “Vậy tôi phải coi anh là gì? Chẳng nhẽ coi anh là ân nhân lớn? Cảm ơn anh chia tay không luyến tiếc?”Uông Nhược Hải bất đắc dĩ nhìn cô, “Tiền Phỉ, cô có thể thay đổi cách nói chuyện của cô được không? Nếu cô vẫn cứ như vậy, sẽ không có người đàn ông nào chịu được cô!”

Tiền Phỉ lườm anh ta một cái, quay mặt đi. Đang giờ cao điểm, người chen lên đông chật ních, cô bị mấy người chuẩn bị xuống tàu ở phía sau lưng đẩy lên, nhất thời đứng không vững, lảo đảo suýt nữa trẹo chân.

Uông Nhược Hải chen lên, che ở phía trước người cô, vây cô vào trong lòng mình ở ngay vách tàu gần đó, tạo thành một không gian bảo vệ.

Tựa giống như trước đây mỗi ngày họ vẫn thường làm khi đi làm.

Bỗng nhiên Tiền Phỉ không kìm chế được, lại thấy mắt cay cay. Tàu dừng lại, cửa vừa mở ra, dù chưa tới điểm xuống nhưng cô vẫn xuống tàu.

Cô đứng bên ngoài, nghe thấy Uông Nhược Hải nói, “Việc gì cô phải làm thế chứ?!”

Cửa tàu đóng lại, phút chốc mang anh ta rời đi, cuối cùng Tiền Phỉ cũng không nhịn được nữa, nước mắt ào ào rơi xuống.

Cô rõ ràng đã sớm sống tốt rồi, cũng đã quên tên kia rồi, tại sao tên kia còn phải xuất hiện trêu chọc cô. Ai cần anh ta chia tay rồi vẫn tỏ thái độ làm bạn? Ai cần anh ta chắn người phía sau cho cô?

Cô đứng ở trạm tàu điện ngầm chen chúc, không thể kiềm chế được mà khóc như một con ngốc.

Vài ngày sau, Diệu Tinh Tinh gọi điện cấp tiền cho Tiền Phỉ: “Tôi có một bà chị, vốn trước đây là đồng nghiệp, bây giờ đã chuyển sang công ty khác, cô ấy nói tới việc có một đồng nghiệp mới chuyển đến tháng trước, là

https://thuviensach.vn

con gái, tôi đã nhìn thấy một lần rồi, trông khá xinh đẹp, cô ấy làm tài chính, vì chuyển công tác đến CBD nên một tìm một phòng ở gần đó để ở cùng bạn trai. Bạn trai cô ấy cũng là cùng ngành với bà, cũng làm bên 'đầu hàng' (*). Vốn hai người này muốn tìm một căn nhà riêng, không muốn thuê cùng người khác nhưng tìm loại phòng ở như vậy đâu có rẻ. Cô ta tìm một lượt, phòng cũ thì không thích, phòng mới lại đắt quá, hai người vẫn không tìm được nhà phù hợp đấy. Tôi đem tình huống nhà bà nói cho họ, bọn họ cân nhắc một chút, cảm thấy giá cả và người dư thừa như bà có thể chấp nhận được nhưng cô gái đó có thêm một yêu cầu, đó là ngoài trừ thời gian nấu ăn, bà có thể chỉ ở trong phòng mà không ra ngoài hay không?”

(*) Đầu hàng: có thể hiểu là ngành đầu tư ngân hàng.

Tiền Phỉ quyết tâm: “Được! Tôi sẽ ngây ngốc ở trong phòng luyện kỹ năng tàng hình, công lực chưa đến mười phần tôi sẽ nhất quyết không ra ngoài quấy rối nhân loại! Như À mà, ngày mai là cuối tuần, hay là bà dẫn bọn họ đến xem phòng đi!”

Diệu Tinh Tinh nói: “Ngày mai không được, ngày mai tôi có hẹn với thổ hào (*), tôi đưa địa chỉ của bà cho bà chị kia, để bà ấy nói cho cô gái đó, bảo bọn họ tự lái xe đến, tòa nhà quốc tế lớn như vậy, chẳng lẽ họ lại không tìm được.”

(*) Thổ Hào: Từ ngữ thông dụng trên mạng internet ám chỉ người không phải thích dùng tài sản cá nhân để khoe của mặc dù mình rất giàu có (khác với nhà giàu mới nổi)

Ngày hôm sau Tiền Phỉ dậy sớm, thu dọn lại phòng ở, một số đồ chuyển đến phòng riêng của mình. Đến gần trưa, cô nhận được điện thoại, cô gái thuê nhà đã đến, đứng ở cửa tiểu khu, nói nhiều nhà quá,có chút chóng mặt, hỏi cô có thể xuống đón hay không.Cô nhanh chóng cầm chìa khóa chạy xuống.

https://thuviensach.vn

Đến cổng khu chung cư, cô nhìn thấy một nam một nữ, cũng ở tầm tuổi cô, nhìn rất đẹp trai xinh gái, ăn mặc cũng rất thời thượng.

Cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc xoăn dài buông ở lưng, mặc váy ngắn, để lộ hai chân vừa mịn vừa thẳng, trông không khác gì người mẫu. Còn người đàn ông kia nhìn trông rất cao, bộ dáng cực kỳ đẹp trai, trông như ngôi sao, dáng người cao gầy mặc quần áo trông rất chuẩn.

Tiền Phỉ nhìn bọn họ, cảm thấy chính mình trông như một bà già vậy.

Cô gái giới thiệu với cô, cô ta tên Quế Lê Lê, còn anh chàng ki là bạn trai cô ấy. Anh tanhìn cô, gật gật đầu xem như chào hỏi.Nhìn thái độ anh ta vênh mặt hếch mũi lên cao thế nào, Tiền Phỉ cảm thấy người này nhất định không phải là người dễ ở chung. Trong lòng cô không khỏi cảm thấy bồn chồn.

Cô đưa bọn họ lên nhà.

Quế Lê Lê vừa xem nhà vừa hỏi chuyện cô, nhưng người đàn ông kia vẫn đứng ngoài cửa, bộ dạng có chút thiếu kiên nhẫn.

Quế Lê Lê mặc cả với cô: “Phòng này có thể rẻ hơn chút nữa không?”

Tiền Phỉ có chút khó xử: “Giá này đã là mức thấp nhất rồi, nhà là nhà mới, điện nước gas internet cô có thể dùng thoải mái; thực ra tôi là muốn tìm người có thể chia sẻ giúp tôi một ít phí sinh hoạt hàng tháng, cũng không mong đợi có thể kiếm tiền từ việc cho thuê phòng này, cho nên ngay từ đầu tôi đã không đưa giá cao, tôi thực sự không thể giảm giá thấp hơn nữa.”

Quế Lê Lê vẻ mặt bối rối: “Cô xem có thể thu xếp được không? Chúng tôi là người mới tới Bắc Kinh, cũng không dễ dàng gì, tôi là con một, để có tiền cho tôi đi du học, cha mẹ tôi còn bán cả nhà đi rồi”, cô quay đầu nhìn về phía bạn trai đang yên lặng đứng ngoài cửa, “Vốn chúng tôi dự

https://thuviensach.vn

định đi du học về sẽ tự mình mua nhà, nhưng xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, nhà anh ấy không giúp đỡ gì, chúng tôi không thể dựa vào ai, chỉ có thể dựa vào chính mình, cô cũng biết, ở Bắc Kinh này, không phấn đấu mấy năm, thì không thể mua nổi một căn phòng!“. Cô ta nói có chút kích động, giữ chặt tay Tiền Phỉ, “Cô xem có thể tính rẻ cho chúng tôi một chút hay không?”

Tiền Phỉ thoáng nghĩ đến trong ngần ấy năm qua sống ở Bắc Kinh mình đã phải chịu đựng thế nào, nhất thời trong lòng có chút đồng tình, đầu óc nóng lên, bật thốt oleen: “Quả thật mọi người đều không dễ dàng gì, như thế này đi, trước tiên cứ quyết định tính một tháng ba ngàn nhé!”

Quế Lê Lê lập tức quyết định: “Tiền Phỉ cô quả thật là người tốt! Vậy cô xem chúng ta khi nào sẽ ký hợp đồng?”

Tiền Phỉ hỏi: “Hai người có mang theo chứng minh thư không? Nếu có mang, chúng ta có thể ký ngay bây giờ, ký xong tôi sẽ giao chìa khóa cho hai người, hai người có thể vào ở bất kỳ lúc nào!”

Quế Lê Lê vui vẻ vươn tay về phía bạn trai, “Lý Diệc Phi, chứng minh thư!”

Tiền Phỉ nghe thấy tên này, lỗ tai dựng lên.

Trời! Thì ra trùng tên với nữ minh tinh xinh đẹp nổi tiếng cả nước.

Cô nhìn người tên Lý Diệc Phi kia, chầm chậm lấy chứng minh thư từ trong ví tiền của mình ra, giao cho Quế Lê Lê, khi đưa còn liếc mắt sang nhìn cô một cái.Cái nhìn này ẩn chứa gì đó phức tạp, Tiền Phỉ đứng một bên nhìn mà không hiểu gì cả.

Khi điền chứng minh thư của hai người vào hợp đồng thuê nhà, cô phát hiện Quế Lê Lê bằng tuổi với mình, Lý Diệc Phí lớn hơn một tuổi. Tiền Phỉ không khỏi cảm thấy thổn thức.

https://thuviensach.vn

Bằng tuổi, nhìn Quế Lê Lê trước mặt trong veo như nước, ăn mặc đẹp đẽ tinh tế, còn mặt cô nhìn không khác gì một thiếu phụ có chồng lớn tuổi, cho dù cô có rửa mặt thật sạch trát thêm vàng bạc lên cũng không so được với cô ấy.

Nhưng cô an ủi chính mình, cô có nhà, mặc dù vay thêm để mua nhưng trên sổ đỏ giấy trắng mực đen vẫn viết rõ ràng hai chữ Tiền Phỉ, cô vẫn hơn Quế Lê Lê ở điểm này. Nghĩ vậy, cô cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

Trước khi trả lại chứng minh thư, cô cẩn thận nhìn thoáng qua hai người đối chiếu với hình chụp trong thẻ, xác nhận đúng là chính họ. Khi nhìn tới chứng minh thư Lý Diệc Phi, cô nhìn thấy địa chỉ nhà anh ta ở Bắc Kinh.

Cô thuận miệng hỏi một câu: “Anh Lý là người Bắc Kinh à?”

Nhà ở đây còn đến chỗ cô thuê phòng, cô cảm thấy thật kỳ quái.

Lý Diệc Phi liếc mắt nhìn cô một cái, gật gật đầu, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Đúng vậy, sao thế?”

Tiền Phỉ bỗng cảm thấy không khí có chút xấu hổ.

Cô cười trừ, xoa dịu bầu không khí: “Không có gì, chỉ là tôi thuận miệng hỏi một chút!”

Cô cảm thấy mình có chút khiếm nhã. Có lẽ vợ chồng son người ta sẵn lòng bỏ chút tiền này ra thuê nhà để ở chung với nhau, không muốn ở cùng với gia đình, chuyện này có liên quan gì tới cô đâu? Cô chỉ cần biết thu tiền hàng tháng là được rồi.

Ký hợp đồng xong, Tiền Phỉ giao chìa khóa cho Quế Lê Lê và hỏi: “Khi nào hai người chuyển tới? Có cần tôi giúp đỡ gì không?”

https://thuviensach.vn

Quế Lê Lê cười nói: “Tuần sau chúng tôi sẽ chuyển đến, cô không cần giúp gì đâu, chúng tôi sẽ tìm công ty chuyển nhà!”, Cô nói thêm, “Sau khi trở về tôi sẽ chuyển ba tháng đầu tiền thuê nhà vào số tài khoản ghi trên hợp đồng, lát nữa cô kiểm tra tài khoản xem có không nhé!”

Tiền Phỉ cũng không nóng vội, đưa hai người ra thang máy.

Sau khi vào nhà, cô lấy điện thoại gọi cho Diệu Tinh Tinh, thông báo cho cô ấy chuyện mình đã cho thuê nhà.

Diệu Tinh Tinh đang trên taxi cùng Thổ Hào đi ăn trưa, nghe thấy cô nói cho thuê phòng một tháng giá ba ngàn, cáu giận như bị nhổ lông: “Tiền Phỉ, bà không sao chứ? Đầu óc bà không phải bị nhúng nước rồi chứ? Não còn chưa về đầu à? Ba ngàn một tháng mà bà cũng cho thuê? “

Tiền Phỉ bị mắng tự nhiên có chút chột dạ, giải thích: “Mọi người đều là người ngoại tỉnh tới Bắc Kinh, đều sống không dễ dàng gì, có thể giúp đỡ nhau thì giúp đỡ nhau một chút, như thế cũng tốt mà!”

Diệu Tinh Tinh gào lên một tiếng: “Bà muốn giúp đỡ cô ta, cô ta cần bà giúp à? Bà làm đầu tư, tin tức chắc hẳn phải nhanh nhạy hơn tôi, công ty kia đã sắp trở thành công ty thành phố? Bà có biết phúc lợi công ty kia tốt hơn công ty bà như thế nào không? Bà có biết bạn trai cô ta tuy cũng là làm đầu tư giống bà nhưng vị trí cao hơn, kiếm được nhiều tiền hơn bà như thế nào không? Bà còn có lòng đồng tình với bọn họ! Tôi thấy bà xem tiền là rác thì có!”

Tiền Phỉ bị mắng đến choáng váng, cố gắng chỉ ra trọng điểm: “Nếu bọn họ thực sự có điều kiện tốt như vậy, sao bọn họ không tự mua phòng luôn còn đi thuê phòng làm gì chứ?”

Diệu Tinh Tinh chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép, “Bà nghĩ ai cũng giống như bà, chỉ lo tiết kiệm tiền, không dám ăn không dám mặc gần giống tiên rồi? Người ta kiếm được tiền đều sống thoải mái, dùng tiền để

https://thuviensach.vn

hưởng thụ cuộc sống, chứ không phí sức vì một viên gạch một mảnh ngói. Bà đúng là kẻ quá đần mà, tức chết tôi, bà nhìn người ta da trắng nõn nà, trẻ trung xinh đẹp, cần sự đồng tình của bác gái Tiền đây sao? Được rồi, được rồi không thèm nghe bà nói nữa, nếu không sẽ phá hỏng tâm tình tốt đẹp đi câu thổ hào của tôi! Tiền thánh mẫu, tôi xem sau này trả hết nợ hàng tháng bà sống thế nào!"

Tiền Phỉ cũng có chút hối hận, nhưng hợp đồng đã ký rồi, bây giờ có muốn thay đổi cũng phải sau này.

Cô bỗng nhiên nhớ lại ánh mắt của Lý Diệc Phi khi đưa chứng minh thư.

Liệu có phải lúc đó anh ta ám chỉ với Quế Lê Lê rằng, đầu gỗ này thật dễ lừa.

Đi ra khỏi khu chung cư, Quế Lê Lê khoác tay Lý Diệc Phi, vẻ mặt tranh công nói: "Thế nào, anh thấy em giỏi không? Ở thành phố thủ đô này có thể giảm được năm trăm tiền phòng! Anh xem phòng ở của cô ta, thật ra đòi chúng ta mỗi tháng bốn ngàn vẫn còn ít đó!"

Lý Diệc Phi hừ một tiếng, "Giảm giá tiền thì được gì chứ, nếu chủ nhà là đàn ông, em vừa bày trò vừa giả bộ đáng thương, chưa biết chừng còn không mất tiền thuê nhà ấy chứ."

Quế Lê Lê nghe hắn nói, nói gần nói xa có chút gì đó không đúng, cô tay khỏi tay anh ta, hỏi: "Anh có ý gì?"

Lý Diệc Phi cũng không dỗ cô: "Ý của anh là, anh không quen nhìn em làm trò giả bộ đáng thương với người khác như vậy! Hôm nay chủ thuê nhà là nữ nên anh nhịn, sau này nếu em cũng làm thế với người đàn ông khác, anh sẽ cắt đứt quan hệ với em.

https://thuviensach.vn

Mắt Quế Lê Lê đỏ hoe, “Khi em đổi công tác, cùng với lãnh đạo nói chút mềm mỏng, chỉ có đúng một lần đó anh biết, anh có thể đừng giữ mãi việc này không buông được không!”

Lý Diệc Phi không để ý đến cô ta, bỏ đi lên phía trước.

Quế Lê Lê lau nước mắt, đuổi theo, kéo tay anh, “Được rồi, được rồi, em nghe lời anh, sau này nhất định không như vậy nữa, chúng ta đừng cãi nhau nữa, chúng ta giảng hòa, được không?

Lý Diệc Phi nhìn cô ta, không nói gì.

“Diệc Phi, hay là trước hết chúng ta mua xe đi, như thế anh đi làm sẽ không cần chen vào tàu điện ngầm số 1 nữa.” Quế Lê Lê nhìn biển báo tàu điện ngầm nói.

Lý Diệc Phi cười xùy một tiếng: “Phòng ở đi thuê nhưng lại mua xe, em cảm thấy có thích hợp không?

Quế Lê Lê cúi đầu xuống, không nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bắt Đầu Đi Xem Mắt

Thứ Hai đến công ty, Tiền Phỉ có chút buồn bã ỉu xìu. Đến trưa, chị Kim phòng tài vụ gọi cô cùng đi ăn cơm, vừa bắt đầu ăn đã tiến hành thăm dò:

"Tiền Phỉ, sao gần đây tinh thần em không tốt vậy? Là do việc dọn dẹp nhà mới vẫn chưa ổn sao?"

Tiền Phỉ cố gắng nở một nụ cười, "Vâng, vẫn chưa ổn định được ạ."

Chị Kim nhìn cô hỏi, "Phỉ Phỉ, nhà là do một mình em mua sao?"

Tiền Phỉ gật đầu, "Vâng ạ", cô thoải mái mà tám chuyện, tránh đối phương hỏi từng câu từng câu khiến cô thấy khó chịu, "Chị Kim, em đã chia tay được hơn nửa năm rồi!"

Chị Kim đặt đũa xuống, vỗ tay một cái mặt mày hớn hở nói, "Chia tay là rất đúng! Chị thấy bạn trai cũ của em không phải là kẻ biết thương yêu người khác! Có vài lần chúng ta tăng ca, bạn trai nhà người ta đều đến đón. Còn em, hai giờ đêm còn phải tự mình đón xe về nhà, hỏi em em còn nói thương tên kia đi làm mệt mỏi, nhưng mà nó không biết thương em thân là phận gái sao? Chị nói cho em biết, người trong công ty chúng ta đã sớm nhìn không ưa tên kia rồi! Chia tay là đúng lắm, kẻ không biết yêu thương người khác như vậy, phải sớm chia tay rồi!"

Nhất thời Tiền Phỉ không biết nói tiếp như thế nào. Tuy rằng lời chị Kim nói là sự thật, thật sự chị ấy cũng chỉ muốn an ủi cô,có thể chỉ là cảm

https://thuviensach.vn

giác của cô nhưng cô cảm thấy khi Uông Nhược Hải bị phê phán không đáng một đồng, thì cũng cô cũng mất hết thể diện.

Dù sao người cũng do chính cô chọn lấy.

Chị Kim tiếp tục nói: “Chị có một bạn học làm trong khách sạn, cô ấy nói ở chỗ cô ấy có một tên khá được vẫn còn độc thân, cô ấy hỏi bên cạnh chị có ai thích hợp không? Chị nghĩ một chút đã nghĩ đến em! Cậu ta thật sự không tồi, chị đã nhìn thấy một lần rồi, nhìn cũng khá sáng sủa, tuy không phải là người Bắc Kinh nhưng tiền lương cũng không thấp! Hơn nữa chị nghe nói, khách sạn bọn họ chuẩn bị được khai trương, chờ sau khi được khai trương chắc chắn sau này cậu ta còn kiếm được nữa! Dù sao em cũng đã độc thân gần nửa năm rồi, hay là, hai người thử gặp mặt xem?”

Tiền Phỉ đồng ý với chị Kim.

“Chị Kim, vậy phiền chị liên hệ giúp em một chút, em sẽ gặp người đó!”

Chiều hôm đó, chị Kim nói cho Tiền Phỉ biết người bên khách sạn kia đã đồng ý.

“Cậu ta tên là Hồ Tử Ninh, lớn hơn em một tuổi, năm nay hai mươi bảy, chị đã cho cậu ta số điện thoại của em, lát nữa cậu ta sẽ gọi điện cho em, buổi tối ngày mai nếu em không có chuyện gì quan trọng, cậu ta nói muốn mời em ăn cơm gặp mặt, địa điểm cũng tiện cho em, trong nhà hàng cạnh cửa hàng lẩu Thảo Tinh Thinh mới mở ở vườn hoa nổi tiếng của Phục Hưng Môn (*).”

(*) Phục Hưng Môn: Phục Hưng Môn nằm ở phía nam quận Tây Thành, Bắc Kinh là một trong hai cổng thành được mở trong nội thành thời kỳ Bắc Kinh bị Nhật thống trị. Năm 1945 kháng chiến chống Nhật thắng lợi, chính phủ Dân Quốc tiếp nhận Bắc Bình, đổi tên Trường An Môn thành Phục Hưng Môn, tên này được dùng từ khi thành lập nước Trung Hoa với

https://thuviensach.vn

từ năm 1949 đến này. Hiện nay, Phụ Hưng Môn là một đầu mối giao thông quan trọng, cầu Phục Hưng Môn là cầu vượt hiện đại được xây dựng sớm nhất ở Bắc Kinh.Tiền Phỉ nghe xong sững sờ, có chút không theo kịp tiết tấu quá nhanh ở trước mắt này.

“Chị Kim, hiệu suất làm mối của chị cũng quá cao rồi đấy! Tốt xấu gì cũng cho em vài ngày đi làm tại tóc mới đi gặp người ta chứ!”

Chị Kim khoát tay, “Làm tóc để làm gì, cùng làm một kiểu đầu mì ăn liền giống nhau có gì hay đâu!Em như vậy là xinh rồi, tóc đuôi ngựa rất thuần khiết, giống cô gái trong phim 'Cô gái chúng tôi cùng theo đuổi năm nào (*)'! Ngày mai em chỉ cần chỉn chu một chút, đánh thêm chút phấn, sau khi trang điểm xong chắc chắn không tệ hơn bất cứ cô gái nào!”

(*) Cô gái chúng tôi cùng theo đuổi năm nào: Đây là tên một bộ phim học đường được Đài Loan sản xuất vào năm 2011 dựa vào tiểu thuyết cùng Những Năm Thắng Ấy do Cửu Bả Đao sáng tác. Đây được coi là một tác phẩm thành công khi đưa tên hai diễn viên chính Kha Chấn Đông (Kha Cảnh Đằng) và Trần Nghiên Hi (vai Thẩm Giai Nghi). Tên tiếng anh của phim: You're the Apple of my eyes.

Link xem youtube

Tiền Phỉ nghe bà chị này khoa trương mà mắt trợn tròn.

Một lát sau, cô nhận được một tin nhắn. Người gửi tin nhắn tự giới thiệu là Hồ Tử Ninh, nói muốn làm quen với cô, để cô không bị áp lực, dù cho hai người có xem mắt không thành công cũng có thể trở thành bạn bè, mọi người đều là người ngoại tỉnh, ở Bắc Kinh có nhiều bạn bè luôn tốt.

Tiền Phỉ cảm thấy tin nhắn này thật khiến cho lòng người thoải mái, vì vậy đối với anh chàng gọi là Hồ Tử Ninh, tuy còn chưa gặp mặt nhưng cũng trong lòng cũng có xíu cảm tình.

https://thuviensach.vn

***

Hôm sau, rốt cuộc cô cũng nghe lời chị Kim nói, không chỉ sau khi rửa mặt chỉ bôi chút Đại Bảo(*) là xong. Sau khi hết giờ làm, cô hỏi mượn bộ đồ trang điểm của cô thư ký Tiểu Viện, sau khi rửa mặt thì trang điểm nhẹ qua.

(*) Đại Bảo: là tên một hãng mỹ phẩm của Trung Quốc.Ở đây chỉ dòng sản phẩm dưỡng ẩm.

Đồ trang điểm của Tiểu Viện đều là do mỗi lần ra nước ngoài mua đấy, mỗi một thứ đều là hàng cao cấp, sau khi đem những thứ này "trát" lên mặt, Tiền Phỉ cảm thấy mình không muốn rạng rỡ cũng có chút khó khăn.

Nhìn bản thân mình trong gương rạng rỡ tràn đầy sức sống, bỗng nhiên cô có chút mê man.

Mấy năm vừa qua vì tiết kiệm tiền, khắt khe như vậy, khắt khe với chính mình, đến cùng là có đáng giá hay không? Cô ỷ vào mình còn trẻ, có thể không cần dùng đồ trang điểm tô son trát phấn, mỗi ngày cũng không dùng phấn xon, da mặt luôn xanh xao nhợt nhạt khi đối diện với Uông Nhược Hải, mà anh ta sau khi đã phải nhìn năm năm suy cho cùng đã đủ rồi .

Liệu có phải cô đã bất tri bất giác trở thành người khiến cho người ta rất khó chịu đựng được?

Cô nhanh chóng lắc đầu, tự nhắc mình không cần suy nghĩ đến về những việc vớ vẩn và Uông Nhược Hải nữa, cô phải giữ vững tinh thần đi nghênh đón cuộc sống mới.

***

https://thuviensach.vn

Khi dùng bữa, ấn tượng của Tiền Phỉ đối với Hồ Tử Ninh khá tốt, bề ngoài của anh ta khá giống với những gì chị Kim nói, khá sáng sủa tuấn tú, hơn nữa trên người cũng rất có khí chất hào hoa phong nhã. Cô rất dễ có cảm tình với nam sinh có khí chất hào hoa phong nhã, khi xưa cô nhận sự theo đuổi của Uông Nhược Hải cũng vì trên người anh ta có loại khí chất này. Mà đối phương có vẻ cũng khá hài lòng về cô. Đã hơn một tiếng đồng hồ, hai người còn trò chuyện rất hợp ý.Ăn cơm xong Tiền Phỉ theo thói quen rút ví nhưng Hồ Tử Ninh ngăn cô lại.

“Sao lại để cho phái nữ thanh toán được?”

Tiền Phỉ giật mình.

Hồ Tử Ninh vừa thanh toán vừa nói: “Chị Kim nói cô còn phải trả tiền mua nhà mà! Cô tiết kiệm chút đi. Bữa ăn này để tôi mời!”

Trong lòng Tiền Phỉ thoáng cảm thấy có chút ấm áp.

Đã bao lâu rồi cô không được người khác chăm sóc như thế?

Hồ Tử Ninh thuê phòng ngay trên đường Mộc Tê đấy, cách chỗ ăn cơm không xa, có thể đi bộ về được. Anh ta hỏi Tiền Phỉ ở đâu, có cần anh ta đưa cô về không, Tiền Phỉ vội vàng nói: “Không cần, không cần, trời cũng chưa muộn lắm, tôi ngồi tàu điện ngầm nửa tiếng là về đến nhà rồi!”

Hồ Tử Ninh đưa cô đến trạm tàu điện ngầm.

Sau khi chia tay, Hồ Tử Ninh gửi thêm cho Tiền Phỉ một tin nhắn thoại (*)

(*) Tin nhắn thoại: Loại tin nhắn bằng giọng nói.

Sau khi đi vào tàu điện ngầm, Tiền Phỉ nhận được tin nhắn thoại của anh ta.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay rất vui, trên đường về cứ từ từ thôi, về đến nhà báo cho tôi biết, sau này chúng ta thường xuyên liên lạc nhé!”

Tiền Phỉ trả lời lại bằng một mặt cười và thêm một chữ: ^^ Được.

Sáng hôm sau Tiền Phỉ vừa đến công ty, chị Kim đã vội chạy tới, tận tình phô diễn ăng ten bát quái trên trán: “Phỉ Phỉ, hôm qua thế nào? Em cảm thấy tên kia được chứ?”

Tiền Phỉ gật gật đầu, “Cũng được ạ, bộ dáng khá tốt, con người cũng khá ổn.”

Chị Kim nháy mắt với cô, “Có muốn biết cậu ta đánh giá em như thế nào không?”

Tiền Phỉ lắc đầu, “Không muốn đâu”, cô nhìn chị Kim, “Em muốn chị nghẹn chết!”

Chị Kim đẩy cô một cái, “Em được đấy! Có niềm vui mới nên tâm tình tốt lắm chứ gì! Còn có tinh thần trêu chọc người khác nữa cơ! Chị nói cho em biết, tối qua cậu ta trở về luôn khen em với bạn học của chị, nói em là cô gái thanh thuần rất ngay thẳng, lúc thanh toán còn muốn tranh giành thanh toán nữa chứ! Em cũng không phải cô gái yếu đuối õng ẹo, ăn cơm xong cũng không yêu cầu lái xe đưa về, tự mình ngồi tàu điện ngầm về nhà! Cậu ta còn bảo em có khiếu hài hước, khi ăn cơm nói chuyện với em, cậu ta cười đến đau bụng luôn!”

Tiền Phỉ nghe vậy cũng thấy vui. Có một người khác phái khen cô như vậy, thật sự trong lòng cô khó tránh khỏi vui mừng một chút.

Chị Kim đứng bên cạnh thay đổi chủ đề, “Phỉ Phỉ nghĩ cái gì tốt đẹp vậy! Ngốc quá mà! Chị nói cho em biết, tính cách em như vậy, có thể nói là tốt cũng có thể nói là không tốt, khi mới bắt đầu quen nhau, quả thật sẽ khiến người khác rất thoải mái, người ta sẽ cảm thấy em rất dễ gần, nhưng

https://thuviensach.vn

sau một thời gian, em sẽ khiến người ta cảm thấy em không phải là bạn gái mà là bạn thân! Em phải học cách dịu dàng, phải có chút nữ tính, em hiểu không? Để cho em dễ hiểu, chị sẽ lấy một ví dụ đơn giản, ví dụ như khi em làm thêm đến tận hai giờ sáng, sao em phải lo cho bạn trai mà tự mình đón xe về nhà? Em thương cho người ta vậy ai sẽ thương em?”Nghe bà chị này lại nhai lại bài ca cũ rích, Tiền Phỉ có chút đau đầu.

“Chị Kim, dừng! Em xin chị, cho em dũng khí và động lực bắt đầu một cuộc sống mới đi! Đừng đề cập đến những chuyện vớ vẩn cũ rích trước kia nữa! Em cam đoan sau này nhất định biến mình thành một tiểu yêu tinh được không?”

Chị Kim dùng ngón trỏ dí vào trán cô, “Em nhìn Tiểu Viện mà học tập, xem người ta mỗi ngày miêu mi hóa nhãn(*) thế nào, em nhìn lông mày của em mà xem, sửa không thèm sửa, sắp chạm xuống mí mắt em đến nơi rồi! Hôm qua cậu trai kia còn khen em bộ dáng thanh tú, chị thật hoài nghi có phải đèn ở Thảo Tinh Thinh bị hỏng rồi không?”

(*) Miêu mi hóa nhãn: ám chỉ cách kẻ lông mày, vẽ mắt, trang điểm, phong cách ăn mặc. Chưa tìm được từ thuần Việt nào tương ứng, các bạn có thể gợi ý cho Tiểu Ngạn.

Tiền Phỉ tránh khỏi tay bà chị bĩu môi nói, “Chị Kim! Chị không hiểu! Lông dài đại diện cho sự gợi cảm!”

Chị Kim liếc mắt nhìn cô một cái, “Em có bản lĩnh lông dài không bằng ngực lớn đi! Cùng cậu kia thật tốt nhé, thành đôi đừng quên báo đáp ân nhân!”

Tiền Phỉ thành kính gật đầu, “Vâng ạ, lì xì kết hôn sẽ miễn cho chị!”

***

https://thuviensach.vn

Vào giờ nghỉ trưa, Tiền Phỉ nói chuyện đi xem mặt với Diêu Tinh Tinh.

Diêu Tinh Tinh rất đồng ý và tán thành còn tỏ ý khen ngợi với việc cô chịu đi xem mặt, "Vậy mới được chứ Tiểu Phí Phí (Khỉ đầu chó bé bỏng ~~!)! Rốt cuộc bà cũng có thể đứng dậy bắt đầu cuộc sống mới! Bà cứ từ từ nhé, đừng vội kết hôn, đợi tôi bắt được Thổ Hào, đến lúc đó tôi dùng tiền của Thổ Hào cho bà một cái lì xì thật dày nhé!"

Cả ngày nay tâm tình của Tiền Phỉ cũng không tệ lắm, cho đến khi tan tầm ra trạm tàu điện ngầm, gặp phải Uông Nhược Hải.

Cô vốn định cúi đầu giả bộ không biết đi qua, không ngờ lại bị Uông Nhược Hải gọi một tiếng.

"Tiền Phỉ"

Tiền Phỉ dừng chân, ngẩng đầu, giữ thái độ lãnh đạm của mình, "Anh có việc gì sao?"

Uông Nhược Hải chỉ về phía tòa nhà Phú Lực Thành ở phía sau, nói với Tiền Phỉ, "Chúng ta vào ngồi Pizza Hurt ở tầngmột một chút nhé!"

Tiền Phỉ lườm anh ta một cái, "Có cần thiết không?"

Uông Nhược Hải có chút không kiên nhẫn, "Tiền Phỉ, cô không thể nói chuyện với tôi thoải mái hơn một chút à? Bao lâu như vậy rồi, cô vẫn không thể thay đổi tật xấu làm người khác nghẹn lời hay sao?"

Tiền Phỉ bước vòng qua anh ta, "Sao tôi không làm người khác nghẹn đây? Tôi không nói chuyện với anh!"

Uông Nhược Hải ở phía sau lưng cô lớn giọng nói: "Tôi nói cho cô biết Tiền Phỉ, tiểu bạch kiểm xem mặt với cô kia chẳng qua là coi trọng nhà

https://thuviensach.vn

của cô thôi, cô có ở trong lòng cho rằng tên đó thật sự thích mình đấy!”

Tiền Phỉ rất tức giận, cô xoay người đi đến trước mặt Uông Nhược Hải: “Uông Nhược Hải, anh có bệnh phải không? Thế nào, anh không ngờ có người có thể thích tôi phải không? Niệm tình chúng ta đã từng ở bên nhau vui vẻ bảy năm, cho dù chia tay, tôi cũng không nói với anh một lời nào quá đáng! Tôi hy vọng anh cũng có thể học tập một chút, nên biết tôn trọng người khác là như thế nào! Nhất là đối với bạn gái cũ của mình!”

Uông Nhược Hải nhìn cô, có chút châm biếm, “Tiền Phỉ, cô cảm thấy tôi nói chuyện quá đáng phải không? Nhưng tôi nói là sự thật! Nếu gã kia tốt như lời Diêu Tinh Tinh nói, người ta dựa vào cái gì vừa ý cô chứ? Hôm nay tôi tìm cô, cũng là vì thời gian vui vẻ trước đây mà cảnh tỉnh cô, tôi không muốn cô chịu thiệt! Cô đã không cảm kích, lại còn nghĩ tôi rảnh rỗi xen vào chuyện người khác, sau này khi cô chịu thiệt thòi, đừng nói tôi không nhắc nhở cô!”

Uông Nhược Hải mặt lạnh xoay người bỏ đi.

Tiền Phỉ giận đến mức cả người run rẩy.

Cô lấy di động gọi ngay cho Diêu Tinh Tinh: “Bà nói cho Uông Nhược Hải biết tôi đi xem mặt phải không?”

Diệu Tinh Tinh vui vẻ trả lời: “Đương nhiên phải nói cho tên đó biết! Chuyện tốt như vậy, không báo cho tên đó một tiếng sao được? Sao vậy, tên đó đi tìm bà à? Tôi đã nói mà thằng này đúng là đáng khinh, rõ ràng đã có niềm vui mới, nhưng lại không muốn người yêu cũ quên mình! Tôi nói đối tượng xem mặt của bà cực tốt, con mẹ nó đủ hơn tên đó một vạn lần! Thế nào, tên đó tức đến nổ mũi phải không?”

Tiền Phỉ bóp trán, “Tôi mới thực sự là kẻ bị tức đến nổ mũi thì có! Diêu Tinh Tinh, bà trẻ ơi, tôi xin bà, sau này đừng trêu chọc Uông Nhược Hải nữa được không!”

https://thuviensach.vn

Diệu Tinh “STOP” một tiếng, “Không biết tốt xấu! Tôi không phải vì muốn xả giận cho bà sao! Sau này bà muốn tôi xả giận cho bà tôi cũng không thể giúp được nữa!” Cô ngừng một chút nói với Tiền Phỉ, “Phí Phí, tôi đã xin công ty, đi công tác một thời gian ngắn, Thổ Hào muốn đến Đại Liên mở chi nhánh công ty, tôi phải đi cùng để củng cố tình cảm!”

Một bụng tức giận của Tiền Phỉ cứ thế bị cô nàng chặn lại.

“Bà phải rời đi một thời gian? Chỉ còn một mình tôi ở Bắc Kinh sao? Vậy tôi phải làm thế nào bây giờ?”

Diệu Tinh Tinh nói, “Chúng ta vẫn nhớ tới nhau mà, hơn nữa chúng ta còn có thể giữ liên lạc mà!”

Bỗng nhiên Tiền Phỉ cảm thấy có chút mất mát.

Về nhà, nhìn nhà cửa trống trơn, cô cảm thấy thật cô đơn.

Bạn trai đi rồi, bạn thân cũng chuẩn bị rời đi rồi.

Ở thành phố lớn không có tình thân này, cô chỉ còn lại căn nhà mua bằng tiền đi vay.

Cô cảm thấy trong nhà thật lạnh lẽo, lạnh lẽo đến mức khiến cô cảm thấy mình thật yếu đuối, cô cảm thấy dường như mình muốn bật khóc

Cô hy vọng Quế Lê Lê và Lý Diệc Phi dọn đến ở cùng thật nhanh.

Tuy bọn họ chỉ là khách thuê nhà, nhưng ít nhất sau khi bọn họ đến đây, trong nhà sẽ không chỉ có một mình cô.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thời Đại Sống Chung Mới

Thứ năm, khi Tiền Phỉ tan tầm về nhà, đã thấy Quế Lê Lê và Lý Diệc Phi chuyển đến rồi.

Đồ đạc để lung tung chất đầy trong phòng khách và phòng bếp. Nhìn thấy cô trở về, Quế Lê Lê có chút ngại ngùng nói: “Đồ đạc của chúng tôi quá nhiều, còn chưa kịp dọn dẹp xong! Cô muốn nấu cơm sao? Nếu cô nấu ăn, tôi sẽ chuyển đồ đạc ở trong phòng bếp ra trước!”

Tiền Phỉ vốn đã mua đồ ăn rồi, nhưng mà nhìn thấy phòng bếp trong tình trạng lộn xộn không có chỗ để đặt chân, tạm thời sửa lại ý định ban đầu.

“Không sao, hôm nay tôi không nấu cơm, hai người cứ dọn dẹp đi! Cần giúp đỡ cứ nói một tiếng!”

Cô liếc mắt nhìn qua căn phòng của hai người, thấy Lý Diệc Phi giống như đại gia ngồi ở trên ghế salon ở trong phòng họ, còn để laptop lên đùi, không biết là đang chơi game hay là đang làm gì khác.

Tại cửa phòng bếp cô khó khăn tìm được một chỗ đặt chân, uốn éo thân thể để nhét đồ ăn vào tủ lạnh, lại lấy một hộp mì ăn liền ra, sao đó tránh ở trong phòng của mình.

Lúc cô đang ăn mì sau cánh cửa nghe thấy được Quế Lê Lê có chút không vui hỏi Lý Diệp Phi: “Anh không thể dừng tay cùng nhau dọn dẹp một chút ư? Chỉ dựa vào một mình em đến lúc nào mới có thể dọn xong đây? Đêm nay còn phải ngủ không muốn được ngủ nữa à?”

https://thuviensach.vn

Cô cũng nghe thấy giọng Lý DIệp Phi cũng không vui vẻ gì lắm: “Anh đã nói với em rồi, anh đang phải làm báo cáo! Cuộc họp buổi sáng ngày mai cần thảo luận đấy! Dọn không hết cứ từ từ dọn, trước hết cứ dọn giường cho xong không phải được rồi sao?”

Sau đó truyền đến những tiếng động ném đồ. Hẳn là Quế Lê Lê đang ném đồ đạc cho hả giận.

Cô nghe thấy giọng Quế Lê Lê có chút nức nở, “Lý Diệc Phi, anh có thể thương em một chút được không? Dọn dẹp xong rồi lại làm báo cáo không được sao?”

Hình như là Lý Diệc Phi cũng đá vào bàn trà một cái, rất không kiên nhẫn nói: “Gần đây anh bị em ồn ào thật sự phiền muốn chết rồi! Em có thể hiểu việc một chút được không? Mấy ngày này không nên dọn nhà! Hạng mục này cuối tuần phải mang ra hội đồng thảo luận rồi, hôm nay anh không viết xong hạng mục thảo luận , ngày mai không bàn bạc được, cuối tuần anh từ chức thì ăn không khí nhé có được không? Được rồi, anh đến công ty đây!”

Tiền Phỉ nghe thấy mấy tiếng sột sột soạt soạt, sau đó là tiếng đóng cửa “rầm” một cái.

Cô ở bên đó vừa trượt xuống vừa muốn che đầu, cũng may bàn trà phòng bên kia là cô mua được trên taobao khi đó giảm giá 30%, nếu không thì cô đau lòng chết mất.

***

Trước khi đi ngủ cô nghe thấy bên ngoài có tiếng cửa phòng mở, Lý Diệc Phi đã trở về rồi.

Sau khi anh ta bỏ đi, Quế Lê Lê có vẻ cũng không tiếp tục thu dọn đồ đạc nữa rồi. Cô đoán cô ta ở trong phòng ngồi khóc, bởi vì có thể mơ hồ

https://thuviensach.vn

nghe thấy tiếng lau nước mũi.

Cô rất lo lắng liệu sau khi Lý Diệc Phi trở về hai người lại ầm ĩ hay không, kết quả không biết Lý Diệc Phi dùng chiêu gì, trong phòng kia chỉ là một mảnh tĩnh lặng.Vậy mà lại bình an vô sợ.

Sự lo lắng trong lòng cô cũng được đặt xuống rồi.

Thật tốt, không cần hơn nửa đêm ở bên trong tránh đi lại phân vân có nên ra ngoài khuyên can hay không.

Lúc cô nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ, trong điện thoại di động có một tin nhắn được gửi đến.

Là của Hồ Tử Ninh gửi cho cô đấy.

“Tối mai có rảnh không? Tôi có hai vé xem ở rạp chiếu phim ở đường Vương Phủ Tỉnh (Wangfujing phố đi bộ ở Bắc Kinh), nếu có rảnh...chúng ta cùng đi xem nhé!”

Tiền Phỉ không hề suy nghĩ nhắn tin lại: Có rảnh!

Cô đã cô đơn quá lâu rồi, hôm nay nhìn thấy Quế Lê Lê và Lý Diệc Phi cãi nhau, thật ra cô có chút hâm mộ. Cô cũng muốn có một ai đó ở bên cạnh, cho dù là cùng cô ầm ĩ cũng được.

Cho nên đối với lời của Hồ Tử Ninh, cô gần như cảm động đến mức rơi nước mắt rồi.

***

Sáng ngày hôm sau khi đi làm, Tiền Phỉ cùng Quế Lê Lê và Lý Diệc Phi cũng không cùng nhau đi ra cửa.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cảm thấy cùng bọn họ cùng đi có chút xấu hổ, vậy nên khi đi ngang qua sạp hàng nhỏ địa phương dừng lại mua bữa sáng.

Quế Lê Lê chào hỏi cô một tiếng, Lý Diệp Phi liếc nhìn cô không nói chuyện, sau đó hai vị kia đi trước.

Tiền Phỉ cảm thấy kiểu gì mình cũng có thể cùng bọn họ đi cùng một chuyến tàu điện ngầm rồi, mới mang theo bánh rán trái cây đi theo. Lúc bị tắc đường chen chúc ở Phục Hưng Môn, cô lại nhìn thấy Lý Diệc Phi ở cổng trạm ra.

Cô nhớ tới Diêu Tinh Tinh đã từng nói qua, Lý Diệc Phi cũng cùng cô làm cùng ngành đầu tư ngân hàng, nhưng không nghĩ tới anh ta đi làm phố tài chính (*).

(*) Phố tài chính: hay còn gọi là phố Kim Dung, đây là một khu phố nổi tiếng ở Bắc Kinh. Gần giống với phố Wall của Mỹ là khu phố tập hợp các công ty về lĩnh vực tài chính, nên được gọi là phố Tài Chính.

Lý Diệc Phi cũng đã nhìn thấy cô, dường như anh ta cũng có chút ngạc nhiên, lần đầu tiên chủ động chào hỏi cô: “Cô cũng làm ở trên phố tài chính?”

Tiền Phỉ gật đầu, hơi gượng cười nói: “Thật là trùng hợp!”

Lý Diệc Phi cũng hỏi: “Cô đi làm ở ngân hàng?”

Tiền Phỉ lắc đầu: “Không phải, tôi làm đầu hành(*), nhưng mà là một newbie(*)!”

(*)Đầu hành:Ngân hàng đầu tư viết tắt là đầu hành là một định chế đóng vai trò như một trung gian tài chính để thực hiện hàng loạt các dịch vụ liên quan tới tài chính như bảo lãnh: làm trung gian giữa các tổ chức phát hành chứng khoán và nhà đầu tư, tư vấn giúp dàn xếp các thương vụ

https://thuviensach.vn

mua lại và sáp nhập cùng các hoạt động tái cơ cấu doanh nghiệp khác và môi giới cho khách hàng là các tổ chức (định nghĩa của Investopidiar). Cần nhấn mạnh rằng, đối tượng khách hàng chính của ngân hàng đầu tư là các tổ chức, công ty và chính phủ không phải là khách hàng cá nhân.

(*)Newbie: Chỉ người mới bước vào hoặc chưa có nhiều kinh nghiệm trong một lĩnh vực nào đó.

Lý Diệc Phi "Ồ" một tiếng, "Chúng ta là cùng ngành, về sau có cơ hội có thể nói chuyện nhiều hơn."Tiền Phỉ muốn nói "Không dám", kết quả chưa kịp nói đã chứng kiến Lý Diệc Phi dùng đôi chân dài cất bước đi về phía trước, bỏ lại cho cô một bóng lưng và một câu: "Tôi đi trước."

Tiền Phỉ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của anh ta có chút suy nghĩ phức tạp. Cái người này có thể cùng cô một lần nói trọn vẹn một cuộc đối thoại đuộc không, tốt xấu gì nàng cũng là chủ thuê nhà của anh ta mà, anh ta thích thì nói chuyện với cô, không muốn nói thì quay mông bỏ đi, như vậy mà được sao? Có phải cảm thấy sự hiện hữu của cô quá yếu phải không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiền Phỉ mang đầy một bụng phiền muộn mà đến công ty.

***

Buổi chiều trước khi tan làm, Tiền Phỉ lại mượn túi trang điểm của Tiểu Viện. Lúc Tiểu Viện đưa cho nàng có nói một câu: "Phỉ Phỉ, không phải bà định nói yêu thương với cái túi trang điểm này của tôi đấy chứ?"

Tiền Phỉ không cảm thấy thẹn mà cười: "Bà lại giúp tôi mấy lần nữa, nếu tôi xác định có thể cùng anh chàng kia ở một chỗ, tự tôi sẽ mua một bộ, nếu không thì không cần phải đầu tư lãng phí làm gì!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Viện kêu “Ôi” một tiếng, “Nói bà keo kiệt quá mà, mỗi ngày cũng đều là tôi quẹt phiếu ăn cho bà, nói bà đừng quá keo kiệt rồi mà, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào giống như bà còn không nỡ đập tiền lên mặt mình đấy, Tiền Phỉ tôi nói này bà không phải là phụ nữ à?”

Tiền Phủ nhìn vào trong gương dặm phấn lót lên mặt mình, “Trước mắt vẫn là, nhưng nếu không tìm được một người đàn ông, đoán chừng rất nhanh sẽ không phải phụ nữ rồi!” Cô chỉ vào bên cạnh khóe môi của mình cho Tiểu Viện xem, “Bà nhìn đi, râu này của tôi đã sắp dài ra rồi! Tôi hỏi mấy bạn học còn độc thân, mấy mụ ý cũng bảo râu mình cũng sắp dài rồi, bọn tôi đều cùng cảm thấy, đây là biểu hiện thiếu hơi trai, bọn tôi cần lấy dương bổ âm!”

Tiểu Viện suýt chút nữa phun nước lên mặt Tiền Phỉ, “Tiền Phỉ! Bà có thể bình thường một chút được không? Phấn lót hơn một ngàn tệ của tôi cũng không che được bản chất thô kệch đàn ông của bà!”

Tiểu Phỉ rất thích ý lắc lắc lọn tóc đuôi ngực, “Ở trước mặt bà tôi là đàn ông, mà ở trước mặt đàn ông tôi là một tiểu yêu tinh! Đi thôi!”

Tiểu Viện tức giận liếc nhìn cô một cái, “Lời này của bà, cũng chỉ có thể lừa gạt lũ quỷ và chính bà mà thôi!”

***

Tiền Phỉ và Hồ Tử Ninh hẹn gặp nhau tại cửa ra vào của Trung tâm thương mại ở Vương Phủ Tỉnh. Cô ngại kiểm an phiền toái của tàu điện ngầm, nên đi xe buýt. Cô vốn cho là mình cách đó không xa lắm, sẽ tới trước, kết quả ngày thứ sáu tan tầm muộn vào giờ cao điểm phố Trường An rơi vào trạng yên tĩnh an bình, tất cả xe cộ trên đường gần như rơi vào trạng thái bất động. Chỉ ngắn ngủi có mấy trạm đứng, mà cô đã đi mất một tiếng còn chưa tới.

https://thuviensach.vn

Hồ Tử Ninh gửi tin nhắn cho cô, nói anh ta đến rồi, cô bị chèn ép đến không thể nhúc nhích. Cô kiên trì nhắn tin lại: Ngại quá, tôi không đi tàu điện ngầm, bây giờ xe bus hơi đông, tôi còn một trạm nữa đến Đông Đơn!Trong lòng cô còn sợ hãi mà chờ tin nhắn đến, chỉ sợ đối phương cảm thấy mất hứng.

Những cuộc hẹn khoảng hai năm gần đây với Uông Nhược Hải, cho tới bây giờ cô cũng không dám tới muộn, trước đây có một lần hai người hẹn nhau đi cửa hàng mua áo sơ mi, kết quả cô vì lãnh đạo phân công làm một nhiệm vụ tạm thời mà bị trễ hơn nửa tiếng, lúc chạy tới chỗ hẹn, sắc mặt Uông Nhược Hải như phủ một lớp sương, rất khó coi. Anh ta dùng bộ mặt lạnh lùng nói cho cô biết: “Em đã chậm 38 phút đồng hồ. Nếu như em không muốn tốn tiền cứ để cho anh tiếp tục mặc quần áo cũ, cứ nói thẳng đi, đừng làm những việc đến trễ đáng ghét này!” Nói xong anh ta quay đầu bước đi.

Dù cô có giải thích nói xin lỗi thế nào cũng không được. Về sau cô cũng không dám đến muộn nữa.

Điện thoại vang lên một tiếng “ting”, Hồ Tử Ninh nhắn tin trả lời cô.

“Không sao, là tôi từ chỗ làm đi ra nên đến hơi sớm, những cô nàng xinh đẹp luôn đáng để chờ đợi mà!”

Tiền Phỉ nhìn màn hình điện thoại di động, trong lòng “bùm” một tiếng giống như có một đóa hoa đang nở.

Cô không nhịn được dùng camera phía trước của điện thoại, ngắm nhìn mình.

Anh ta nói cô là cô nàng xinh đẹp đấy!

Bỗng nhiên lái xe phanh xe gấp một cái, Tiền Phỉ lảo đảo lao về phía trước, điện thoại va chạm qua vai mấy người cuối cùng cũng rơi trên mặt

https://thuviensach.vn

đất.

May quá có mấy cái bả vai giảm xóc nếu không thì nhất định bị hỏng màn hình rồi.

Cô tranh thủ thời gian vừa nói xin lỗi vừa chen lên phía trước, “Rất xin lỗi, mong nhường một chút, điện thoại của tôi rơi ở phía dưới!”

Trong xe thật sự quá đông người, ở trong những tiếng kêu phàn nàn, Tiền Phỉ từng chút từng chút di chuyển gần về phía điện thoại.

Cô chuyên tâm lách người, bỗng nhiên thấy một cánh tay trong một đống bả vai đưa về phía mình, mà trong cái tay kia đang cầm điện thoại của cô.

Cô vội vàng nhận lấy, không ngừng nói lời cảm ơn. Cô nhìn theo cánh tay kia, muốn nhìn một chút xem người giúp mình nhìn như thế nào.

Kết quả, cô đã nhìn thấy rất rõ gương mặt của Lý Diệc Phi...

Nét mặt của cô hơi cứng lại, cùng anh ta chào hỏi: “Thật là trùng hợp, lại gặp mặt!”

Lý Diệp Phi hơi nhếch khóe miệng, cũng gật đầu với cô, hất cằm về phía chiếc điện thoại di động của cô, “Lúc này trên xe đông người, không thích hợp tự sướng đâu.”

Nhìn anh ta bộ dạng lời ý sâu xa , mặt Tiền Phỉ thật sự cứng lại.

***

Cuối cùng nhịn đến Đông Đơn, Tiền Phỉ xuống xe giống như chạy trốn để thoát chết vậy.

Nhìn xe buýt đằng trước đi rồi, cô thở dài một hơi.

https://thuviensach.vn

Cô thật sự bội phục những cô nàng kia có thể coi kia là tấm gương bất ly thân chỗ nào cũng thể thoải mái lấy ra soi, các nàng làm sao có thể thản nhiên ở trước mặt mọi người làm được việc trang điểm ý vậy? Cô chỉ là ngồi trên xe buýt vụng trộm soi thôi, sau khi bị người phát hiện đã thấy xấu hổ muốn đi thắt cổ rồi.

Cô vỗ vỗ mặt, tự nhủ an ủi bản thân khi lòng vừa bị kinh hãi: “Không có việc gì không có gì, dù sao cũng không quá quen thuộc với tên Lý Diệc phi kia! Không quá mất mặt, không quá mất mặt!”

Cô xoay người muốn đi xuống đường hầm dưới đường.

Kết quả quay người lại, lại nhìn thấy Lý Diệc Phi...

Anh ta đứng ở phía sau lưng cô, cô rất hoài minh từng hành động từng câu chữ mình nói đã bị anh ta nghe thấy hết rồi, bởi vì giờ phút này khóe miệng nhếch lên lộ rõ là không có ý tốt gì.

Tiền Phỉ có chút mất đi tỉnh táo, không nhịn được hỏi: “Sao anh...Cũng xuống chỗ này sao?”

Lý Diệc Phi nhíu lông mày, “Thật ra tôi và cô không tính là quen thuộc, tôi có thể không nói cho cô bất cứ cái gì, nhưng mà chúng ta đã ở chung một nhà, tôi cảm thấy vẫn là nên từ từ quen thuộc một chút để mọi thứ tương đối dễ dàng. Có người mời tôi ăn cơm ở Trình phủ.” Anh khoát khoát tay với Tiền Phỉ vẫn đang ở trạng thái ngốc nghếch, “Hẹn gặp lại, chủ thuê nhà.”

Tiền Phỉ cảm thấy mình như là người ở trong một cuốn truyện tranh vậy, từ từ nứt toác...

Cô là đi theo người ta xem một bộ phim mất hai mươi lăm tệ một vé, thế nhưng tên kia lại được người ta mời ăn một bữa hơn một ngàn ở Trình

https://thuviensach.vn

phủ, cùng là xuống xe ở Đông Đơn, người với người làm sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ! Cô vẫn là chủ cho thuê nhà của tên đó đây này...

Cô nhìn bóng lưng của Lý Diệc Phi, trong lòng định vị cho hành động của tên này.

“Khoe của! Khoe khoang! Nhìn người chê cười! Bên trong nào có gì, đồ đắc chí đáng ghét!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Những Va Chạm Liên Tục.

Khi Tiền Phỉ chạy tới khu trung tâm thương mại Vương Phủ Tỉnh, Hồ Tử Ninh đang cầm hai cốc Cocacola đứng ở cửa đợi cô.

Cô vừa định nói lời xin lần nữa vì đã đến muộn, anh ta đã đưa Cocacola tới: "Đã tới rồi ư? Có vẻ thở gấp đấy, nhanh muốn một hớp cho bình tĩnh nào!"

Lúc cô nhận lấy Cocacola, cảm thấy mình đã cảm động đến suýt khóc. Cô cảm thấy mình vận khí thật quá tốt, cô đã sắp 27 rồi, chớp mắt sắp biến thành mụ già không gả đi dược rồi, ông trời lại có thể đưa đến cho cô một người đàn ông tốt cẩn thận biết chăm sóc như vậy!

Khi mà Hồ Tử Ninh đi mua vé, cô không nhịn được gọi điện cho Diêu Tinh Tinh rất nhanh biểu đạt một chút vui sướng trong lòng.

"Yêu tinh bà nói đi làm sao tôi còn có thể gặp được một người đàn ông săn sóc dịu dàng như vậy đâu? Anh ta còn khen tôi xinh đẹp nữa này!"

Diêu Tinh Tinh theo phản xạ có điều kiện giội cho cô một gáo nước lã, "Tiền Phí Phí tôi nói cho bà biết nhé, thằng đàn ông nào mà như vậy bình thường đều là lăn lộn trong đám phụ nữ đi ra đấy, rất có biện pháp dỗ dành các chị em phụ nữ! Nhưng mà tên đó có thể dùng lương tâm nhìn cái gương mặt chỉ vỗ Đại bảo của bà mà khen xinh đẹp cũng coi như là lương thiện rồi."

Cô nàng dừng lại một chút, chuyển chủ đề, "Tôi nói này, người khác rốt cuộc có dạng gì, tôi chưa kịp nhìn, lúc chuẩn bị nhớ gọi cho tôi trước

https://thuviensach.vn

hai ngày không chưa chắc tôi đã đi được, cũng không kịp cho bà học tập cái gì được rồi, mọi việc bà tự mình coi chừng nhiều nhé! Bà cứ từ từ ở cùng nhau thôi, đừng có gấp gáp động phòng gì đó nhé, quay lại tôi sẽ có cơ hội kiểm tra giúp bà!"

Tiền Phỉ thét lên với cô nàng: "Cút! Động lực lớn nhất tìm đối tượng của tôi chính là vì sớm ngày động phòng để cân bằng nội tiết chứ, ai có thời gian chờ bà!"

Cô cúp điện thoại, Hồ Tử Ninh cũng cầm vé xem phim về, anh ta muavé sau đó năm phút.

Bộ phim này là do Phạm Băng Băng diễn đấy, tên là "Hai lần gặp mặt" (*), tình tiết có chút lộn xộn, Tiền Phỉ cố gắng chăm chú dõi theo mà cũng không hiểu gì, đoạn giữa còn buồn ngủ một lúc, thật vất vả mới nhịn được đến hết phim, cô nghe thấy Hồ Tử Ninh vẫn chưa thỏa mãn hỏi cô: "Cảm thấy thế nào?"

(*) Các bạn có thể search tên phim trên youtube để ra nhé. Đây là tên tiếng Việt của phim.

Cô cứng ngắc đáp: "Vô cùng đặc sắc! Anh nói đi sáng tạo ra thể loại xuyên không trọng sinh này, làm sao mà biên kịch có thể nghĩ ra được vậy? Rất có tài hoa!"

Dáng bộ tươi cười của Hồ Tử Ninh có chút bất cứng ngắc, "Đây không phải là xuyên không trọng sinh!"

Tiền Phỉ không giấu được sự nghi hoặc trong lòng: "Phạm Băng Băng kia không phải là trọng sinh sao, hai lần đã xảy ra việc gì khác lạ?"

Hồ Tử Ninh kiên nhẫn giải thích: "Đó không phải là trọng sinh, mọi việc lúc trước đều là do Phạm Băng Băng tưởng tượng ra thôi!"

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ "Ồ" một tiếng, "Nói đúng ra Phạm Băng Băng là tinh thần phân liệt rồi!"

Hồ Tử Ninh cười ha ha: "Tiền Phỉ cô thật đúng là một cô nàng thú vị!"Tiền Phỉ không hiểu sao bỗng nhiên được khen ngợi, trong lòng bỗng nhiên có chút dâng trào.

Hồ Tử Ninh hỏi Tiền Phỉ có đói bụng không, Tiền Phỉ nói: "Thật đúng là có chút đói bụng! Hai ta đi ăn cơm thôi!"

Bọn họ tùy tiện tìm một nhà hàng và chọn vài món.

Cho tới khi ăn xong Tiền Phỉ đòi tính tiền, Hồ Tử Ninh nói: "Nào có phụ nữ mời đàn ông đâu!" Vừa nói vừa rút ví tiền.

Tiền Phỉ vẫn ngăn nhân viên lại, không cho cô ta nhận tiền của Hồ Tử Ninh, "Cũng không thể bữa ăn nào cũng do anh mời được! Lại nói anh cũng đã mời tôi xem phim rồi!" Cô đưa tiền cho nhân viên phục vụ.

Hồ Tử Ninh vừa cất tiền vào ví, vừa cảm thán: "Tiền Phỉ, cô đúng là không giống những cô gái khác!"

Tiền Phỉ nghe được lời này thấy rất được, cô vui thích mà đỏ mặt.

***

Hồ Tử Ninh đề nghị đưa Tiền Phỉ về nhà. Tiền Phỉ nhìn trời bên ngoài, mới chín giờ mười lăm phút, rồi nói: "Không cần, bây giờ còn chưa phải là muộn, tôi đi tàu điện ngầm về, hai chúng ta hai hướng khác nhau, anh đưa tôi về cũng bất tiện!"

Hồ Tử Ninh lại đưa cô đến trạm tàu điện ngầm.

Sau khi Tiền Phỉ lên tàu điện ngầm, nhận được tin nhắn của Hồ Tử Ninh.

https://thuviensach.vn

“Tiền Phỉ, hôm nay tôi rất vui vẻ, cám ơn em đã mời tôi ăn cơm! Tôi rất có cảm tình với em, nếu em cảm thấy chúng ta cũng có thể, chúng ta hãy nhanh xác định mối quan hệ đi! Em cảm thấy được chứ?”

Tiền Phỉ mất một phút chăm chú nhìn điện thoại, cô cảm thấy trái tim mình đập thình thịch thình thịch.

Mấy năm nay cô luôn luôn đặt Uông Nhược Hải lên đầu, cô đã vội quên được người khác phái theo đuổi có tư vị như thế nào. Thì ra lại khiến cho người ta có cảm giác tốt đẹp dâng trào như vậy, cô cảm thấy mình giống như đã quay về tuổi mười tám.

Cô hít thật sâu, trả lời Hồ Tử Ninh: “Em thấy rất ổn!”

***

Tinh thần Tiền Phỉ rất sảng khoái mà trở về nhà.

Cô còn cảm thấy đi trên đường về ngẩng đều nhìn vầng trăng kia thấy nó thật là con mẹ nó tròn, có chuyện tốt đẹp khiến cô nhìn gì cũng thấy thuận mắt.

Cho đến khi về đến nhà, giây phút mở cửa nhà ra, tâm tình tốt đẹp của cô lập tức biến thành số không.

Trong nhà một đống lộn xộn, khắp nơi đều là nước, tất cả đều là nước giống như Kim Sơn xả nước.

Cô thò đầu nhìn về phía phòng bếp, vòi nước vẫn đang ào ào xả nước. Cô tranh thủ thời gian đi thẳng qua, đóng vòi nước, rút cái nút xả nước.

Cô trở về đến gõ cửa phòng bọn người Quế Lê Lê, vài lần đều không có phản ứng, cô cho rằng không có ai ở nhà, cởi áo khoác xắn tay áo chuẩn

https://thuviensach.vn

bị bắt đầu dọn dẹp căn phòng. Đúng lúc này, Quế Lê Lê dụi dụi mắt mở cửa.

Rõ ràng cô ta đang ở trong phòng ngủ, tiếng vòi nước chảy ầm ầm như vậy mà một chút cũng không có ầm ỹ đến cô ta.Tiền Phỉ cảm thấy mình đã tiến vào trạng thái chết lặng.

“AAAAAAA...!” Quế Lê Lê nhìn một phòng đầy nước, kêu một tiếng, “Sao có thể nhiều nước như vậy?”

Tiền Phỉ nhìn cô nàng, bất lực nói: “Cô đậy nắp bồn nước, lại quên đóng vòi nước!”

Đúng lúc này, bên ngoài cửa lớn có tiếng động, Lý Diệc Phi cũng trở về rồi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Anh ta nhìn nước đầy trên sàn, bộ dạng có chút không vui, nhìn về phía Quế Lê Lê hỏi, “Lại là do em làm sao?”

Tiền Phỉ ngẩng đầu lên nhìn trời.

Xem ra đây không phải là lần đầu tiên cô ta làm chuyện này rồi.

Quế Lê Lê vẻ mặt vô tội nhìn Tiền Phỉ nói: “Thật xin lỗi nhé Tiền Phỉ! Tôi muốn xả đầy nước để giặt khăn lau đấy, ai nghĩ mới một lát lại ngủ quên mất! Thế nhưng mà cái bồn nước bình thường trên nó đều thông với ống thoát nước đấy sao, sao cô lại để cái này không thông vậy? Nếu như thông thì..., cũng sẽ không như vậy...”

Giọng cô ta yếu ớt, trong phút chốc Tiền Phỉ cảm thấy thật sự cảm thấy mình đã sai rồi, không lẽ cô lại chọn một cái bồn nước thủng sao.

“Em thôi đi! Đã sai mà thừa nhận một lần sai khó khăn như vậy sao, luôn luôn tìm đủ mọi lý do!” Lý Diệc Phi ở bên cạnh nói.

https://thuviensach.vn

Giọng Quế Lê Lê có chút cao lên, trái ngược với vẻ yếu tớt vừa rồi, “Lý Diệc Phi, anh còn nói tôi! Nếu không phải cuối tuần anh bỏ tôi một mình ở nhà, có thể xảy ra chuyện này ư? Hỏi anh đi ăn cơm ở đâu anh không nói, anh gạt tôi như vậy là có ý gì đây?”

“Mặc kệ em!” Lý Diệc Phi cũng không thèm để ý đến cô nàng, cởi áo khoác quẳng lên trên ghế salon trong phòng khách, bực bội cởi cổ áo.

Quế Lê Lê tức giận đóng cửa “rầm” một tiếng, trốn trong phòng không đi ra.

Tiền Phỉ dường như nghe thấy tiếng Quế Lê Lê đang khóc. Tiếng khóc thê lương kia giống như nhận lấy hết mọi uất ức trên đời, khiến cho cả người cô cũng không được nhiên, trên cánh tay của cô bắt đầu nổi da gà, khẽ nói với Lý Diệc Phi: “Nếu không anh đi vào nhà dỗ dành cô ấy đi? Thật ra nói tiếp cũng vậy, vào ngày cuối tuần, chính anh chạy tới Trình Phủ Yến ăn nhậu nhẹt toàn món ngon, bỏ cô ấy ở nhà giặt khăn lau, nghĩ đến việc này...thật đúng là thê lương đấy!”

Lý Diệc Phi liếc cô một cái, trong giọng mang theo sự nghi ngờ: “Mấy cô gái các cô đều biến hóa vậy sao? Lúc mới yêu thì cứ như là chim non nép vào người, lâu dần vừa nói đã vội vừa khóc vừa gào thét là sao?”

Tiền Phỉ chịu đựng xúc động mắt trợn trắng buông tay ra, “Ai bảo người ta đến thời kỳ tiền mãn kinh sớm đây! Lại nói nếu anh không chọc người ta cũng chưa đã vừa khóc lại còn gào thét...”

“Pháo” của cô nàng này nếu bị khai mở cũng khá lớn đấy, có thể bao phủ cả một góc trời.

“Anh vẫn là đi vào dỗ dành đi thôi, tôi nghe cô ấy khóc giọng này muốn phát hoảng!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi do dự một chút, nhấc chân đi về phía căn phòng kia. Đi tới trước cửa bỗng nhiên anh ta lại đi ra, nói: “Chuyện tối nay tôi đi ăn ở Trình Phủ Yến, cô cũng đừng nói với cô ấy nhé!”

Tiền Phỉ giật mình, gật gật đầu, “Được! Tôi là kẻ yêu thích hòa bình, tôi chỉ quản thu tiền thuê phòng, không kiêm thêm chức mấy bác gái buôn chuyện mà sống đâu!”

Lý Diệc Phi lại nhìn cô một cái, xoay người đi vào căn phòng.

Qua một lúc Quế Lê Lê không khóc nữa. Lại qua một lúc sau cô ta từ trong phòng đi ra giúp đỡ Tiền Phỉ dọn phòng.

Đợi khi phòng đã dọn dẹp ổn, đã hơn mười một giời rồi, Tiền Phỉ vặn xương sống thấy vùng eo đau đau, trở lại trong phòng mình tắm rửa qua, rồi cô bò lên giường.

Đèn điện thoại hiển thị có một tin nhắn, cô thấy là tin nhắn Hồ Tử Ninh gửi cho cô cách đây một tiếng. Anh ta hỏi cô đang làm gì thế.

Nhìn thời gian, cô nghĩ Hồ Tử Ninh đã ngủ, cũng không nhắn tin trả lời.

Một lát sau lại có một tin nhắn được gửi đến.

Cô tưởng là của Hồ Tử Ninh gửi đấy, kết quả là tin nhắn của Lý Diệc Phi.

“Hôm nay rất xin lỗi, sàn nhà bị ngâm nước vểnh lên rồi, cô tính toán xem đổi sàn nhà cần bao nhiêu tiền, lần sau tôi chuyển tiền thuê nhà cũng chuyển luôn cho cô.”

Cuộc đời Tiền Phỉ chính là không chịu được một người có thái độ biết nhận sai, người ta thái độ tốt một, cô lập tức sẽ bỏ qua chuyện qua, nhất là

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi loại người nhìn qua cũng không giống người biết nhận sai.

“Không sao đâu, dù sao về sau phòng ở không thuê cũng phải sửa chữa đấy, lần này coi như xong.”

Nhưng mà khi gửi tin nhắn xong cô bắt đầu hối hận. Tay cô sao lại có thể thuận tiện như vậy, cùng tiền gây khó dễ làm chi...

Thứ Hai đi làm, nhân lúc buổi trưa ăn cơm mọi người cùng nói chuyện phiếm, cô kể chuyện trong nhà bị ngập nước ra.

Đồng nghiệp nghe xong cô gửi tin nhắn kia, từng người nói với cô đừng buông tha cho việc trị liệu, đã não tàn thì mau đi uống thuốc đi.

Thậm chí Tiểu Viện còn vỗ bàn: “Tiền Phỉ, bà làm người có thể đừng thánh mẫu như vậy được không? Bà xem bà lại lấy thói quen lúc trước với bạn trai cũ ra dùng đấy! Bây giờ bắt đầu thói quen nhà của bà đang cho người ta thuê đấy!”

Chỉ có Hồ Tử Ninh sau khi biết rõ việc này, hết lời tán dương cô: “Tiền Phỉ, em thật là một cô gái lương thiện!”

Tiền Phỉ cảm thấy, mặc kệ những người khác thấy thế nào, cuối cùng cũng có một người như thế, có thể nói với cô một câu như vậy cũng là đủ rồi.

***

Cuộc sống cùng chung nhà từ từ được mở ra, mọi chuyện phiền não cùng theo ra.

Bên cạnh hai vị vô cùng điên kia, thường xuyên trở về muộn, khi trở về động tĩnh lại rất lớn, rửa mặt nói chuyện ngẫu nhiên còn cái nhau, không chỉ một lần ầm ĩ làm cô tỉnh dậy.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ đây cái gì cũng tốt, cũng không mở miệng nổi nói ra ý kiến với người khác. Khi mọi việc vẫn còn có thể dễ dàng tha thứ, cô đều chọn giữ im lặng.

Vì vậy sống trong tiếng ồn binh binh rầm rầm, cô đã yên lặng ở trên taobao mua máy trợ thính, mỗi ngày đều mang theo máy trợ thính đi ngủ. Từ nay về sau chỉ cần hai vị kia cãi nhau không quá ác liệt, cô căn bản sẽ không bị tỉnh.

Nhưng mà gần đây cô phát hiện hai vị bên cạnh kia số lần cãi nhau ngày càng nhiều, cô cảm thấy mình cũng sắp bị suy nhược thần kinh trong tiếng cãi nhau của bọn họ rồi.

Mà ngoại trừ vấn đề bên ngoài về muộn, còn có rất nhiều điều phiền não khác nữa.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ước Muốn Ăn "Thịt" Không Thành

Quế Lê Lê thường xuyên bịt kín bồn nước, Tiền Phỉ cảm thấy dường như cô ta đã thiếu giảm rất nhiều sự hiểu biết trong cuộc sống thường ngày, giống như thứ gì có thể bỏ vào thứ gì không thể bỏ vào bồn nước. Đã hai lần Tiền Phỉ đau lòng gọi người đến thông cống, tìm vài trăm đồng tiền, đến lần thứ ba, Quế Lê Lê lại nói với cô, cống thoát nước tắc rồi, cô đã luyến tiếc không muốn gọi người đến đây.

Cô nhớ lại một chút hai lần trước họ đến và đã làm như thế nào, sau đó xắn tay áo mình lên tự mình xông trận.

Tuy rằng quá trình có chút ghê tởm, nhưng mà kết quả vẫn khá được, cống thoát nước không tình nguyện ở dưới thanh sắt trong tay cô đã được thông xong. Đến lúc này cô vui sướng ý thức được, bản thân đã thành công nắm giữ kỹ năng sinh tồn hạng nhất - thông cống thoát nước.

Vấn đề cống thoát nước lúc nào cô cũng có thể giải quyết được, nhưng mà cô lại gặp phải vấn đề phiền não khi tủ lạnh báo nguy.

Chợ cách nhà khá xa, cô có thói quen mỗi lần đi chợ đều mua nhiều đồ ăn, bình thường có thể ăn đến ba bốn ngày, để đồ ăn trong tủ lạnh. Nhưng mà dần dần dần dần Quế Lê Lê biến tầng giữ nhiệt trong tủ lạnh thành nơi để mặt nạ của cô ta. Trong tủ lạnh của cô từng đồng mặt nạ đắp mặt chồng lên như núi! Lần đầu tiên thấy mặt nạ của cô ta ở trong tủ lạnh, Tiền Phỉ cảm thấy dùng gương mặt của mình mỗi ngày đều sử dụng rất nhiều cũng phải đến mười năm mới có thể dùng hết đống đồ này.

https://thuviensach.vn

Cô không mở miệng nổi nói với Quế Lê Lê: “Mặt nạ của cô nhiều quá rồi, có thể cho chừa cho tôi một chút để đồ ăn được không?” Vì thế cô không bao giờ có thể tàng trữ đồ ăn ở trong tủ lạnh được nữa, chỉ đành mỗi ngày đi rất nhiều đường đến chợ để mua.

Cũng may trời đang dần dần chuyển lạnh, sau khi qua tháng mười một, cho dù rau không để tủ lạnh cũng không bị hư thối. Chưa bao giờ giống như năm nay, Tiền Phi cảm thấy thật sự yêu thương mùa đông đến thế.

Bất tri bất giác đã đến tháng mười, đây là một trong những năm Bắc Kinh có lúc gian nan như vậy. Bởi vì trong khoảng thời gian này thành thị không có chút ấm áp nào, không khí mùa đông lại quá lạnh, trong phòng giống như cái hầm băng tay chân đều đông lạnh. Mỗi ngày Tiền Phỉ chỉ có thể lên mạng xem mấy người ở phía Nam kêu gào “Phía Nam bọn tôi cũng muốn có khí ấm” để an ủi bản thân.

Ít nhất cô còn chút hi vọng, qua hai ngày nữa toàn thành phố sẽ ấm lên, nhưng mà đáng thương đồng bào phía Nam, ở trong một mùa đông còn lạnh hơn mọi năm, chỉ có thể ráng chịu mà thôi.

Thời gian gần đây, Tiền Phỉ luôn có thể nghe thấy được hai người cách vách kia chỉ vì một chút việc nhỏ mà luôn không ngừng khắc khẩu.

Có đôi khi cô cảm thấy chuyện tình yêu mà hành hạ nhau như vậy, tần suất cãi nhau nhiều như vậy, còn không bằng giống như cô và Uông Nhược Hải thẳng thắn chia tay thống khoái đi.

Bọn họ thường xuyên vì chuyện đổ rác quét rác dọn dẹp nhà vệ sinh giặt quần áo mà làm ầm lên. Một khi mà cãi nhau, lại giận dỗi hai ba ngày, trong hai ba ngày ấy ai cũng không dọn dẹp phòng ở, cãi nhau xong đến cuối cùng rác ở phòng khách phòng sách lại đến tay cô dọn sạch.

You'll also like

https://thuviensach.vn

Bước vào lòng em - Tửu tiểu thất (Edit : Búnn , Ốc Vui vẻ) by heblible

Bước vào lòng em - Tửu tiểu thất (Edit : Bú...

By heblible

10.3K 182

VẪN MƠ VỀ EM - HỒNG CỬU by hailycutduoi

VẪN MƠ VỀ EM - HỒNG CỬU

By hailycutduoi

36.7K 255

Mau nói em yêu anh (Hoàn) - Vô Tụ Long Hương by snowdrop_88

Mau nói em yêu anh (Hoàn) - Vô Tụ Long Hương

By snowdrop_88

4.3K 73

[NT] Chúng ta ở chung đi - Hồng Cửu. by ryudeathxxx

[NT] Chúng ta ở chung đi - Hồng Cửu.

By ryudeathxxx

18K 44

Hướng Về Trái Tim - Hoa Thanh Thần by GiangCum

Hướng Về Trái Tim - Hoa Thanh Thần

https://thuviensach.vn

By GiangCum

8.1K 156

Mọi người đều nói ta biến thái(hoàn) by ydnac_pihc

Mọi người đều nói ta biến thái(hoàn)

By ydnac_pihc

15.2K 318

28 Tuổi Vị Thành Niên - Black.F by An_Toe

28 Tuổi Vị Thành Niên - Black.F

By An_Toe

7.5K 128

Quá đáng nhất là khi trời tối, cô vừa về nhà đã nhìn thấy Quế Lê Lê và Lý Diệc Phi ở trong phòng khách cãi nhau. Bãi chiến trường đã từ phòng ngủ rời đến phòng khách, xem ra không thể hạ chân đi về phòng được rồi. Mà ý chính cuộc cãi nhau vẫn như cũ là xoay quanh vấn đề làm việc nhà.

Quế Lê Lê nói: Lý Diệc Phi, em là bạn gái của anh, không phải là ô sin, anh không thể cái gì cũng trông cậy vào em làm được!

Lý Diệc Phi nói: Quế Lê Lê, em là một phụ nữ, giặt quần áo nấu cơm, chẳng lẽ không đúng sao?

Quế Lê Lê nói: Em là con một, ba mẹ em dạy dỗ em như một thằng con trai, dựa vào cái gì mà em phải làm mấy thứ đó đây!

Lý Diệc Phi nói: Ngay cả mấy thứ này em cũng không làm được, vậy mà là phụ nữ sao?

https://thuviensach.vn

Quế Lê Lê nói: Lý Diệc Phi, anh có thể đừng bắt nạt em được không? Em không muốn làm việc nhà đâu.

Quế Lê Lê giống như uống chút rượu, đứng không vững ở trong phòng khách.

Tiển Phỉ nghe xong mấy câu nói thôi đã cảm thấy vô cùng xấu hổ, vì thế cúi đầu chạy nhanh thành kính mặc niệm "Đừng nhìn thấy tôi" ý định chạy một mạch về phòng mình, không ngờ lúc cách cửa phòng còn hai bước chân bị Quế Lê Lê gọi lại.

Quế Lê Lê vừa chạy qua vừa kêu lên: "Tiền Phỉ! Cô đã trở lại! Thật tốt quá!" Cô nàng chạy đến giữ chặt tay Tiền Phỉ, quay đầu vui vẻ nói với Lý Diệc Phi, "Cũng không phải là em có cách sao!" Cô ta quay lại nhìn Tiền Phỉ, "Tiền Phỉ, cô giúp chúng tôi làm việc nhà được không? Chúng tôi trả tiền cho cô!"

Tiền Phỉ nghe thấy trợn mắt há hốc mồm.

Lý Diệc Phi đi tới, kéo Quế Lê Lê ra, "Quế Lê Lê em có thể tỉnh táo một chút được không? Có thể đừng cùng với lão sếp của em đi ra ngoài uống rượu về lại nổi điên được không? Anh có thể không bị xấu hổ được không? Em nhìn rõ đi, cô ấy là chủ cho thuê nhà, bây giờ em đang ở trong phòng người ta! Người ta không phải là bà giúp việc! Tính tình của cô ấy đủ tốt dễ dàng tha thứ cho em, em có thể đừng bắt nạt mấy người thiện lương được không?"

Lý Diệc Phi liếc mắt nhìn Tiền Phỉ một cái, nói câu xin lỗi, sau đó dắt Quế Lê Lê trở về phòng.

Tiền Phỉ đứng phát ngốc ở cửa một lúc.

Bỗng nhiên cô cảm thấy tên Lý Diệc Phi này cũng không tệ lắm, tuy rằng thoạt nhìn anh ta rất khó sống chung, nhưng mà trong lòng chuyện gì

https://thuviensach.vn

anh ta cũng đều biết. Ví dụ nói cô thiện lương ấy.

Cô trở về phòng của mình.

Đêm nay cô không dùng máy trợ thính nghe hai người kia ầm ỹ đến hơn nửa đêm.

※※※※※※

Sáng sớm hôm sau, để tránh gặp nhau xấu hổ, từ sớm Tiền Phỉ đã ra cửa.

Đến công ty, cô nhận được tin nhắn của Hồ Tử Ninh, hỏi buổi tối cô có rảnh không, nếu rảnh thì cùng ăn cơm.

Cô nhắn tin trả lời đồng ý.

Hai người ở cùng nhau thật sự rất được, thi thoảng cùng nhau ăn một bữa cơm xem một bộ phim. Tháng trước khi đi xem phim, Hồ Tử Ninh nắm lấy tay cô. Tuần trước là sinh nhật Hồ Tử Ninh, Tiền Phỉ đau lòng, mua cho anh ta một cái ví tiền coi như là chúc mừng. Cả tối Hồ Tử Ninh đều vẫn duy trì trạng thái vui mừng, lúc chia tay, anh ta còn hôn cô.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Có Chút Hòa Hợp

Về đến nhà, Tiền Phỉ nhìn thấy Quế Lê Lê đang ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, màn hình di động và laptop đều được bật mức sáng tối đa, nhìn hai luồng ánh sáng u ám trên mặt cô ta, Tiền Phỉ nhìn thấy có chút sợ hãi.

Thấy cô đã về, Quế Lê Lê giống như người nghèo trong xã hội cũ tìm được đồng đảng, lệ nóng doanh tròng lao vút một cái về phía trước.

“Tiền Phỉ cuối cùng cô cũng đã trở về rồi! Tôi còn đang suy nghĩ đợi chút nữa nếu máy tính và điện thoại đều hết pin thì tôi phải làm sao bây giờ đây!”

Tiền Phỉ không nhịn được mắt trợn trắng.

Lúc cô lên lầu đã quan sát qua rồi, cả tòa nhà chỉ có một mình nhà cô mất điện. Cho nên nói là -

“Đây không phải là cúp điện, chắc là đứt cầu chì rồi!” Tiền Phỉ nói cho Quế Lê Lê biết.

Quế Lê Lê ngẩng cao gương mặt xinh đẹp, bộ dạng khó hiểu nhìn cô.

Tiền Phỉ thở dài. Xem ra muốn trông cậy vào bản thân cô ta nói ra là không có khả năng.

“Có phải cô ở nhà đồng thời sử dụng nhiều thiết bị điện công suất lớn đúng?” Cô đi thẳng vào vấn đề hỏi Quế Lê Lê.

https://thuviensach.vn

Quế Lê Lê biến sắc, một mực phủ nhận: “Cô nghi ngờ tôi làm đứt cầu chì ư? Điều này sao có thể! Tôi không có cùng lúc dùng mấy món đồ điện đâu Tiền Phỉ ạ!”

Mí mắt Tiền Phỉ giật giật. Cô buông tha cho việc cùng Quế Lê Lê so đo, vào trong phòng cởi áo khoác, sau đó dùng đèn pin chiếu sáng, đi vào phòng bếp tìm thùng dụng cụ.

Lúc đang tìm thùng dụng cụ, cô nhìn thấy trong sọt rác ở phòng bếp có cái gì đó. Cô dùng đèn pin chiếu vào, là một quyển sổ nhỏ, lấy ra nhìn kỹ, phát hiện ra là hóa đơn ghi rõ hơn hai ngàn số điện, bên trong còn kẹp một số hóa đơn lẻ, trên hóa đơn ghi ngày mua là một tháng trước.

Cô cầm những thứ này, bỗng nhiên hiểu rõ vì sao tiền điện tháng này lại tăng vọt như vậy, lúc trước cô còn tưởng đồng hồ điện xảy ra chuyện gì, còn có ý định hẹn công ty điện lực để bọn họ tới kiểm tra.

Cô nhìn mấy tờ hóa đơn trong tay lại có do dự có nên cùng Quế Lê Lê nói chuyện một chút hay không.

Cửa bên ngoài phòng mở ra, là Lý Diệc Phi đã trở về rồi.

Cô nghe thấy Lý Diệc Phi hỏi Quế Lê Lê: “Có chuyện gì vậy, bị cúp điện?”

Quế Lê Lê dùng giọng điệu nhõng nhẽo nói đáp lại anh ta một tiếng “Ừm”

Tiền Phỉ nghe thấy câu “Ừm” kia của cô ta bỗng nhiên muốn nổi cáu rồi.

Lý Diệc Phi trở về phòng thay quần áo, cô đi ra phòng khách, cầm hóa đơn và mấy tờ hóa đơn lẻ, nói với Quế Lê Lê: “Quế Lê Lê, cô dùng quạt sưởi đấy? Thứ này không thể dùng lâu, nếu dùng lâu dễ dàng bị chập điện,

https://thuviensach.vn

tối nay cầu chì hỏng là do thứ này rất hao tốn điện mà ra, tiền điện tháng này cao hơn bình thường rất nhiều, nếu không tiền điện tháng này chúng ta chia đôi đi!"

Quế Lê Lê nghiêng đầu, dừng gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn cô, "Thế nhưng mà Tiền Phỉ, ở trên hợp đồng chúng ta đều đã nói rõ, tiền điện tiền nước tiền mạng đều do cô thanh toán hết!"Tiền Phỉ cảm thấy rất phiền lòng, cũng không biết mình đã học theo giọng điệu của Quế Lê Lê, "Thế nhưng mà cô dùng đồ điện công suất lớn đấy nha!"

Hai mắt Quế Lê Lê mở to nói: "Thế nhưng cô cũng không có nói rõ trên hợp đồng là không được dùng mà! Trời lạnh như vậy, dùng quạt sưởi là bình thường mà, cũng không thể vì tiết kiệm điện mà khiến cho người ta sinh bệnh được! Cô nói có đúng hay không?"

Phút chốc Tiền Phỉ bị nghẹn lời.

Cô cảm thấy con mẹ nó thật đau não.

Mất một chút thời gian Lý Diệc Phi cũng đã thay quần áo xong đi ra khỏi phòng.

"Tiền điện tháng này chúng tôi sẽ trả." Bỗng nhiên anh ta nói vậy.

Quế Lê Lê bỗng từ trên ghế salon nhảy dựng lên, đứng trên mặt đất oán trách Lý Diệc Phi: "Lý Diệc Phi có phải anh bị bệnh đúng không? Phòng tối đen như mực tôi ở nhà một mình lo lắng sợ hãi, hơn nửa đêm anh mới về, vừa về đến nhà anh lại muốn gây chuyện là sao, anh có ý gì vậy?"

Lý Diệc Phi cũng phát cáu, "Mỗi ngày tự bản thân em dùng bao nhiêu điện trong lòng em không biết sao? Em bắt nạt cô ấy? Em còn biết xấu hổ không? Cô ấy so với chúng ta còn nghèo hơn, em không nhìn ra được sao!" Anh ta chỉ vào Tiền Phỉ nói với Quế Lê Lê như vậy.

https://thuviensach.vn

Ở một bên Tiền Phỉ nghe thấy vậy trong lòng vô cùng phức tạp. Bị người ta chỉ thẳng vào mặt nói như vậy...Tên Lý Diệc Phi này chẳng lẽ không hiểu cái gì gọi là nhân gian bất sách (*) ư?

(*) Nhân gian bất sách: ý là cuộc sống đã gian nan vất vả như vậy thì đừng nên vạch trần.

Bọn họ không ai nhường ai lại ầm ỹ rồi. Trong lúc hai người nước bọt tung bay thì Tiền Phỉ mở cửa đi xuống lầu mua cầu chì.

Cô cố ý đi đến siêu thị đồ điện ở rất xa, siêu thị kia luôn mở đến đêm. Sau khi mua trở về, lại ở bên ngoài cửa lề mề một lúc, nghe bên trong không có tiếng động gì, mới mở cửa đi vào nhà.

Cô thấy Lý Diệc Phi đang ngồi ở trên ghế sô pha, trước cửa phòng của hai người.

Cô hỏi Lý Diệc Phi: “Không có chuyện gì chứ?”

Lý Diệc Phi liếc nhìn cô, “Không sao, khóc mệt nên ngủ rồi.

Cô “À” một tiếng.

Lý Diệc Phi nói với cô: “Ngày mai tôi sẽ xin nghỉ nửa ngày, gọi người đến sửa cầu chì.”

Tiền Phỉ suy nghĩ một chút nói: “Nếu không thì để tôi thử trước xem?”

Lý Diệc Phi nhíu lông mày, “Cô?”

Tiền Phỉ đưa đèn pin cầm tay cho anh ta, “Cầu chì tôi cũng đã mua về rồi! Đi thôi, đến hành lang đi, anh giúp tôi cầm đèn pin, tôi thử xem nào, nếu tự làm có thể thành công, ngày mai không ai cần phải chậm trễ công việc!”

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của Lý Diệc Phi đúng kiểu "Cô đừng có đùa nữa", hỏi cô: "Cô có cần ghi di thư trước không? Vạn nhất lát nữa bị điện giật chết thì làm sao bây giờ?"

Tiền Phỉ hung hăng liếc lườm một cái, "Trách không được người ta nói thiếu gia Bắc Kinh chanh chua! Tôi nói này anh có thể nói một vài câu có tính tích cực được không?"Lý Diệc Phi nhún nhún vai, cầm đèn pin đi theo Tiền Phỉ đến hành lang.

Từ đó về sau chỉ mất vài phút, anh cầm đền pin, nhìn Tiền Phỉ thuần thục thay xong cầu chì, ngạc nhiên trợn mắt há hốc mồm.

"Làm sao cô có thể làm được loại việc này? Cô là một phụ nữ sao?" Anh không nhịn được phát ra một câu cảm thán như vậy.

Tiền Phỉ nói "Stop" một tiếng: "Cha tôi chính là làm kỹ sư điện, từ bé tôi đã nhìn ông ấy đổi cầu chì mà lớn lên đấy!"

Lý Diệc Phi cũng "chậc" một tiếng: "Nhà cô không thể mua cầu chì chất lượng tốt một chút sao, hai ba ngày đổi một lần! Là ngại đồ tốt quá đắt hay sao?"

Tiểu Phỉ không nhịn được mắt trợn trắng, "Đại ca, tôi nói vậy là câu ví von được không?"

Lý Diệc Phi cũng "À" một câu, "Cô còn có thể làm gì nữa?"

Tiền Phỉ thấy thái độ anh ta chủ động bắt chuyện cũng hài lòng, không nhịn được cũng nói thêm mấy câu khoe khoang, "Tôi biết khá nhiều thứ! Sở trường chính là hàn mạch radio, anh cho tôi một đống linh kiện, ngay cả sơ đồ mạch điện tôi cũng không cần, có thể trả lại anh một chiếc đài radio nhiều kênh như cũ!"

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi hừ một tiếng: “Khoác lác vừa thôi! Vậy cô sẽ hàn điện thoại sao?”

Tiền Phỉ nghẹn họng một chút: “Thế lại không, nhưng mà cha tôi nói, cả đời có thể hàn một thứ đã có thể dọa người rồi. Năm đó chiếc đài tôi dùng nghe tiếng Anh bị hỏng mất, tôi đã cùng cha tôi học hàn radio. Sớm biết bây giờ tiếng Anh không còn trong môn thi tốt nghiệp trung học, ai còn khả năng đi hàn cái này đây, tôi sớm học hàn máy in tiền cho rồi.”

Cô nói xong nghe thấy được Lý Diệc Phi bật cười một tiếng.

“Cô đối với nghề điện thành thạo như vậy, làm sao lại đi làm đầu hàng rồi?” Anh ta hỏi cô.

Tiền Phỉ giả vờ thở dài: “Vì không phụ lòng họ của tôi!”

Lý Diệc Phi bật cười ha ha.

Hai người thu dọn xong dụng cụ trở về nhà, ấn nút bật đèn để thử, dòng điện lạc đường đã thành công trở về.

Tiền Phỉ trở về phòng rửa mặt. Sau khi rửa mặt xong nhìn điện thoại, cũng không có tin nhắn Hồ Tử Ninh gửi cho cô. Xem ra anh ta vẫn còn chút mất hứng đây.

Cô nghĩ nghĩ, chủ động gửi tin nhắn cho Hồ Tử Ninh: Ngủ ngon, Tử Ninh.

Không có hồi âm. Tiền Phỉ nghĩ nhất định là người ta đã đi ngủ rồi.

Cô tắt đèn cạnh giường.

Trước khi chìm vào giấc ngủ bỗng nhiên cô cảm thấy có một số chuyện rất thú vị.

https://thuviensach.vn

Lúc ban đầu, cô cho rằng Quế Lê Lê rất hiền hòa rất dễ nói chuyện, mà Lý Diệc Phi bộ dạng hếch mũi lên trời sẽ rất khó ở chung, thế nhưng mấy ngày qua cùng tiếp xúc, tình huống thật sự lại hoàn toàn ngược lại.

Quế Lê Lê thật sự khó chơi, bây giờ cô vừa nghĩ tới dính dáng với cô ta là đã thấy đau não. Trái lại cô và Lý Diệc Phi không phải vậy, cô cảm thấy bọn họ bắt đầu dần hòa hợp hơn.※※※※※※

Ngày hôm sau lúc trưa ăn cơm Tiền Phỉ hỏi Tiểu Viện: "Bà nói xem nếu như bạn trai bà muốn cùng bà làm chuyện kia, mà bà không đồng ý, bình thường lão ý sẽ giận bà bao lâu vậy?"

Tiểu Viện cắn đầu chiếc đũa, cười vô cùng thô bỉ, "Lão ta sẽ không tức giận, lão ta chỉ vội vàng quỳ trên mặt đất cám ơn vì tôi đã chịu buông tha lão một ngày!"

Tiền Phỉ kinh ngạc, "Không thể tưởng tượng được bà lại như sói như hổ vậy!"

Tiểu Viên liếc nhìn cô một cái, "Bà là loại người dường như không có nhu cầu sinh lý!" Cô nàng lại đổi chủ đề, "Làm sao, bạn trai mới của bà muốn làm chuyện kia với bà, bà lại không cho sao?"

Tiền Phỉ gật gật đầu, vẻ mặt chính khí nói: "Ừ, cũng không biết vì sao, từ trong suy nghĩ muốn chuẩn đạo đức một lần."

Tiểu Viện "chậc chậc" hai tiếng: "Như bà? Muốn dùng thải dương bổ âm (*) để trị râu ria rồi, còn đòi chuẩn đạo đức? Theo tôi thấy, bà là không có thích người ta như trong tưởng tượng thôi!"

(*) Thải dương bổ âm: Hiểu nôm na là một phương pháp tu luyện của Đạo giáo, thông qua việc làm chuyện nam nữ mà đạt tới sự âm dương hòa hợp trong cơ thể.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cố gắng suy tư một chút.

“Có thể tôi cảm thấy tôi rất thích anh ta!”

Tiểu Viện chớp mắt hỏi cô, “Làm sao, bà không cho anh ta, anh ta tức giận?”

Tiền Phỉ đặt đũa xuống, cúi đầu một chút, “Đúng vậy đó, hôm qua bắt đầu không để ý đến tôi rồi!”

Tiểu Viện nói: “Việc này xử lý rất đơn giản này, bà tìm một cơ hội để cho anh ta làm chút, hai người âm dương hòa hợp, râu ria của bà cũng không dài nữa nè, anh ta cũng tiêu tan hết sự tức giận, không phải xong rồi ư!”

Tiền Phỉ liếc mắt lườm Tiểu Viện, “Đại tỷ à bà có thể bỏ qua khái niệm đó được không! Tôi còn chưa biết đến cuối có thể cùng anh ta kết hôn được không đây, cứ tùy tiện ngủ cùng anh ta một phát, cuối cùng cùng anh ta chia tay, tôi lại không thể quay đầu lại đòi anh ta tiền ngủ cùng được, lỗ lớn đấy được chưa?”

Tiểu Viện nói: “Bà như vậy còn cùng tôi giảng trinh tiết ư? Đã thế, việc này bà cũng không cần suy nghĩ nhiều rồi, tôi đã ở trên giường cùng vô số đàn ông, bạn trai bây giờ của bà là sĩ diện đấy, không cần phải nuông chiều, bà càng dỗ dành tên đó càng kiêu ngạo, bà cứ lờ đi vài ngày, tên kia hết bực rồi, qua vài ngày lại chuẩn bị tới tìm bà thôi!”

Vẻ mặt Tiền Phỉ khó có thể tin, “Thật hay giả vậy?”

Tiểu Viện nháy mắt, “Thật đấy, tôi mà còn lừa bà sao! Đàn ông không thể quá nuông chiều đâu!”

Tiền Phỉ nói: “Không! Ý tôi hỏi, bà ở trên giường cùng vô số đàn ông là thật hay giả?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Viện vươn tay lấy giấy ăn vò lại ném vào mặt Tiền Phỉ.

※※※※※※

Tiền Phỉ quyết định nghe lời Tiểu Viện, lờ Hồ Tử Ninh vài ngày.

Buổi chiều trước khi tan việc, sếp Cận bộ phận hậu cần an bài cho cô một nhiệm vụ, để cho cô hỗ trợ làm một chút . Sếp Cận nói với cô: “Cái này vốn là do Tiểu Mã làm, mà sang tuần có khi cô ấy đã nghỉ ở nhà chờ sinh, việc này nhất thời không có người làm! Trước đây cô cũng đã từng làm qua cái này, biết về công tác thống kê, cho nên Tiền Phỉ, đã làm phiền cô rồi!”

Cô vốn là người của bộ hậu cần đấy, sau khi cùng Uông Nhược Hải chia tay mới nghĩ cách được chuyển đến bộ hạng mục, sếp cũ nhờ cô cũng không thể từ chối, không có cách nào đành phải nhận.

Sếp Cận cũng cần gấp, nói tốt nhất sáng mai đưa cho ông ấy. Tiền Phỉ đành sau khi về nhà thức đêm tăng ca vội vàng làm.

Bất tri bất giác đã đến 11:30pm, cô bắt đầu thấy rất tinh thần uể oải rồi, vừa chảy nước mũi vừa chảy nước mắt mà ngáp một cái.

Cô đứng dậy mở cửa đi vào phòng bếp, muốn tìm trong tủ lạnh có thứ gì đó có thể khiến cô nâng cao tinh thần, ví dụ như là cà phê hay trà gì đó.

Kết quả vừa mở tủ lạnh ra, tất cả đều là mặt nạ mặt nạ...

Cô yên lặng đóng cửa tủ lạnh lại.

Thật sự là buồn ngủ đến đãng trí rồi, rõ ràng đã quên tủ lạnh trong nhà không bao giờ...là tủ lạnh nữa, nó đã là nơi để mặt nạ rồi.

Lúc Tiền Phỉ đi ngang qua phòng khách chuẩn bị trở về phòng, cửa lớn bên ngoài mở ra, là Lý Diệc Phi trở về rồi, trong tay anh ta còn cầm túi

https://thuviensach.vn

đồ. Quế Lê Lê không có ở phía sau anh ta.

Cô thuận miệng hỏi câu: “Mới trở về đấy à?”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đưa Tặng Trà

Lý Diệc Phi gật đầu.

Sau đó trong phòng khách có vài tiếng động vang lên.

Tiền Phỉ hỏi: “Quế Lê Lê không có cùng trở về sao?”

Lý Diệc Phi đáp: “Không phải Quế Lê Lê trở về rồi sao?”

Tiền Phỉ giật mình, cô thấy Lý Diệc Phi cũng giật mình.

Dường như Lý Diệc Phi có chút tức giận, nâng một tay lên, đưa cái túi cho Tiền Phỉ, “Đây là trà, tôi không uống, cho cô đấy cầm lấy mà uống!”

Đúng lúc Tiền Phỉ buồn ngủ muốn chết, cô cảm thấy Lý Diệc Phi đúng là được ông trời phái xuống cứu vớt cô đây mà bình thường không có chút đáng yêu nào vào đúng thời điểm mấu chốt lại có thể như cục shit trên đầu có vòng thánh (vòng trên đầu thiên sứ ý, ý là như thiên sứ xuất hiện lúc người ta cần).

“Cái này...có được không?” Cô thấy gói trà đóng gói vô cùng tinh xảo, có chút không dám vươn tay ra nhận lấy.

“Cho cô cô cứ cầm đi”, Lý Diệc Phi nhét thẳng cái túi vào tay cô, “Sợ cái gì chứ, cũng không đáng bao nhiêu tiền, mà cho dù tôi có hối hận đã cho cô, cô cũng không cần phải bán nhà bán đất đâu!”

Tiền Phỉ nghe thấy như vậy, dứt khoát nhận lấy cái túi.

https://thuviensach.vn

Cô trở về phòng. Ngăn cách bởi cánh cửa cô mơ hồ nghe thấy Lý Diệc Phi gọi điện cho Quế Lê Lê. Anh ta hỏi rất lớn tiếng: “Em đang ở đâu, muộn như vậy sao còn chưa chịu về nhà? Cái gì mà anh không phải cũng khuya mới về nhà! Anh là đàn ông, em có thể so sánh được sao! Hơn nửa đêm anh đi xã giao không có ai nói lời ong tiếng ve, còn em hơn nửa đêm cùng với lão sếp xã giao anh lo lắng người khác chỉ vào đầu anh mà nói xấu! Làm sao lại là anh nói khó nghe rồi? Quế Lê Lê sao bây giờ em lại trở thành như vậy, em có thể còn là một cô nàng đứng đắn như trước ở cùng anh sao! Em tranh thủ thời gian trở lại cho anh, nếu không trở lại về sau em cũng về nữa!”

Tiền Phỉ vốn đang buồn ngủ muốn xé túi trà đi pha trà, kết quả ở góc tường nghe trộm một cú điện thoại của người ta đã lấy lại được tinh thần rồi. Cô cảm thấy tên Lý Diệc Phi này miệng không phải “độc” ở mức bình thường, ngay cả cãi nhau cùng bạn gái mình cũng không biết nhường một chút, đương nhiên Quế Lê Lê cũng không phải loại hiền lành gì, mỗi một lần đều dùng tính mạng ra dọa.

Cô thật sự cảm thấy mệt mỏi thay cho hai người kia. Nam là một kẻ thiếu gia, là sống mà không làm gì, không thuận theo thì tên đó sẽ cáu giận, lý lẽ rất chính đáng cho rằng đàn ông không cần làm việc nhà. Nữ không thích lao động thích giả vờ yếu đuối mỏng manh làm dáng, ai cũng không yếu ớt bằng cô ta. Hai tổ tông như vậy đều cần người đến hầu hạ, yêu đương cùng một chỗ có thể nói chuyện rõ ràng được mới là lạ đấy.

Cô bỏ hộp trà còn nguyên sang một bên, tiếp tục công việc.

Khoảng chừng bốn mươi phút sau, Quế Lê Lê đã trở về rồi.

Cô lại nghe thấy tiếng hai người cãi nhau, cách hai cánh cửa, cô nghe thấy những âm thanh đứt quãng tiếng Quế Lê Lê gào to cùng tiếng khóc.

https://thuviensach.vn

“Lý Diệc Phi, anh dựa vào cái gì mà nói em như vậy! Anh cũng không phải thường cùng đồng nghiệp đi quán bar sao? Anh dám nói anh không có cùng những phụ nữ khác cùng uống rượu không? Đồng nghiệp của em đã từng nhìn thấy, anh cùng một nữ sinh học viện điện ảnh liếc mắt đưa tình!”Cô nghe thấy tiếng Lý Diệc Phi nói: “Cô có thể đừng xuyên tạc được không, nữ sinh kia cũng không phải là do tôi mang đến, mọi người cùng nhau uống rượu thì sao ư? Đồng nghiệp của cô? Tôi thấy đó là lão sếp của cô mới đúng! Làm sao lão ta biết rõ người ta là sinh viên học viện điện ảnh đây? Là muốn tán tỉnh người ta không thành sao? Lại nói tôi đi quán bar không có người muốn trèo lên người tôi, còn người ta mang cô đi quán bar là muốn ngủ cùng cô đấy, cô tỉnh táo một chút đi!”

Quế Lê Lê vẫn khóc, “Lý Diệc Phi, anh có thể đừng nói khó như vậy với em được không! Chúng ta có thể bình tĩnh nói hay không? Vì sao từ sau khi về nước anh luôn cùng em cãi nhau vậy?”

Lý Diệc Phi giống như giống như đá một phát vào bàn trà, Tiền Phỉ nghe thấy tiếng đồ đạc đụng vào vách tường.

Không ngờ đồ trên taobao lại có thể bền chắc như vậy, rõ ràng bị Lý Diệc Phi đạp đến bây giờ cũng không có bị hỏng. Cô quyết định ngày mai lên mạng cho chủ quán thêm vài bình luận tốt đẹp.

“Bình tĩnh sao? Tôi còn chưa đủ bình tĩnh sao? Tôi cho cô biết tôi đã hối hận vì tôi quá bình tĩnh rồi! Cô nói cùng nhau thuê phòng tôi với cô đã cùng thuê rồi, cô nói muốn thuê tại gần khu trung tâm kinh tế, tôi cũng đã cùng cô thuê ở gần khu trung tâm kinh tế, kết quả thì sao? Hơn nửa đêm tôi đã về nhà, cô còn chưa thèm về! Tôi hỏi cô có chuyện gì mà phải đến hơn nửa đêm cô và lão sếp đến quán bar làm việc? Quế Lê Lê cô thật quá giỏi rồi!”

Tiền Phỉ nghe hai người cãi nhau mà não cũng run lên theo!

https://thuviensach.vn

Bên cạnh lại ầm ĩ một lúc, dần dần tiếng động gần như lắng xuống, Tiền Phỉ căn cứ vào toàn bộ dấu hiệu suy đoán có lẽ là Quế Lê Lê khóc đến ngất lịm rồi.

Tiền Phỉ cảm thấy có lẽ sự đồng tình của mình vào lúc nửa đêm nên đã lạc đường, cô không thể thương Quế Lê Lê dù chỉ một chút được.

Cô xoa xoa đầu tiếp tục tăng ca.

※※※※※※

Sáng sớm hôm sau vừa đến công ty, Tiểu Viện nói cho Tiền Phỉ biết: "Chị Kim nói lát nữa thì bà đi tìm chị ấy nhé, nói tìm bà có việc đấy."

Sau khi giao nộp , Tiền Phỉ đi tìm chị Kim.

Chị Kim lôi kéo cô đến hành lang, thần thần bí bí nói cho cô biết: "Còn nhớ rõ khi chị mới giới thiệu Hồ Tử Ninh cho em đã nói qua, khách sạn của bọn họ dự định đưa ra thị trường không? Đúng lúc chị nghe được dự án này hình như do công ty chúng ta là một sàn chứng khoán khác cùng nhau tiếp nhận, hai bên có thể sẽ tổ chức cuộc họp giới thiệu người cùng nhau bàn về việc phát hành cổ phiếu của bên khách sạn Hồ Tử Ninh ra thị trường! Bây giờ phần lớn nhân viên công ty đều đã ở trong các dự án khác, tương đối thiếu nhân lực, vì thế Phỉ Phỉ à, nói không chừng lần này em có cơ hội tham dự vào dự án lần này đấy!"

Mấy năm trước khi Tiền Phỉ mới vào công ty vẫn luôn ở bộ phận hậu cần, làm một chút việc văn thư phục vụ công việc. Ví dụ như là đăng những quy định mới nhất của ngành lên website của công ty, ví dụ như theo dõi sự biến động của thị trường trong vòng một tuần, sửa sang lại tốt tư liệu gửi đến từng hòm thư mỗi nhân viên. Về sau cô phát hiện bộ phận hậu cần luôn là mệt nhất đấy, lại mãi mãi chỉ được ít tiền hoa hồng nhất, tiền thưởng cũng không đến lượt. Lúc mới đi thi tuyển, muốn vào bộ phận dự án làm. Thế nhưng mà Uông Nhược Hải nói, một phụ nữ mà luôn đi công tác, có

https://thuviensach.vn

còn muốn sống nữa hay không. Cô đè nén ý nghĩ đến bộ phận dự án. Cho đến sau khi chia tay mua được nhà, tiền lương hàng tháng không đủ cho cô đối mặt với cuộc sống, cuối cùng cô đã xin lãnh đạo chuyển đến bộ phận dự án.Thế nhưng mà ở trong bộ phận dự án, mỗi một tổ có năm đến sáu thành viên, cuối cùng chia tiền thưởng cũng không giống nhau, cho nên chuyển tới bộ phận dự án này đã hơn một năm, cô vẫn là một nhân vật ở vùng biên giới, chưa bao giờ ở trong một tổ nào đó làm từ đầu tới cuối một dự án. Bình thường cứ tổ nào thiếu người, cô sẽ xông lên giúp đỡ làm chân sai vặt, sửa sang lại giấy tờcông việc, đợi đến lúc chia tiền thưởng dự án, có thể chia cho cô một vạn tám ngàn tiền phí vất vả coi như là được rồi.

Lại nói đã hơn một năm trôi qua, công việc sở trường của cô là sửa sang lại giấy tờ công việc, cô đã thay mấy tổ dự án giải quyết tốt hậu quả qua giấy tờ công việc của bọn họ. Thật ra cô rất thích các đồng nghiệp khen mình: “Công ty chúng ta đấy, nếu bàn về việc sửa sang giấy tờ, không ai bằng được Tiền Phỉ! Việc kia cô ấy làm rất chuẩn, cẩn thận! Gọn gàng! Đẹp đẽ!”

Cô vẫn cho đây là kỹ năng số một của mình, thậm chí có lần còn đắc ý nữa. Cho đến khi có lần đi đến phòng trà rót nước không cẩn thận nghe được hai đồng nghiệp nói chuyện riêng: “Cậu nói xem cũng đáng tiếc cho Tiền Phỉ, tổ dự án nào cũng chỉ muốn cô ta sửa sang lại giấy tờ, tổ dự án nào cũng không muốn chia nhiều tiền thưởng cho cô ta!”

“Đúng vậy, cậu nói xem cô ta đã ở bộ phận dự án hai năm qua, chỉ đi chỉnh sửa giấy tờ, ở trong đầu hành mà lại mất hai năm làm việc sửa sang giấy tờ, cậu nói đây không phải quá lãng phí thời gian sao?”

Lúc này cô mới chính thức biết rõ, rốt cuộc mình đang rơi vào hoàn cảnh nào.

Cho nên nếu như chuyện chị Kim nói là sự thật, Tiền Phỉ rất muốn tóm lấy cơ hội lần này.

https://thuviensach.vn

Cô hỏi chị Kim: “Chị Kim, em rất muốn chính thức gia nhập vào bên trong một tổ dự án, không muốn là người ở bên ngoài biên giới đâu! Chị dạy em nên làm thế nào đi!”

Chị Kim chỉ cho cô một chiêu, “Nếu không em tìm một cơ hội đi do thám tổ dự án ở sếp Lỗ ý, xem ông ấy có thể nhét em vào tổ dự án ấy không? Nếu dự án này mà hoàn thành, cho dù em chỉ là một con tôm nhỏ, số tiền thưởng được chia cũng không tệ đâu!”

Tiền Phỉ nghe thấy vậy tim đập thình thịch.

“Em phải nói với sếp Lỗ như thế nào đây?”

Chị Kim nghĩ nghĩ một chút, “Sếp Lỗ ý, là tinh anh trong đám tinh anh, không có gì là ông ấy không nhìn rõ được, em cũng không cần cùng ông ấy đi đường vòng, cứ vòng vo trái lại lại không tốt, em cứ đi thẳng vào vấn đề nói với ông ấy về suy nghĩ của em. À đúng rồi, ông ấy rất thích uống trà, em có thể mua cho ông ấy hộp trà ngon!”

Khuya về đến nhà, Tiền Phỉ lên diễn đàn hỏi vấn đề: Tặng quà cho lãnh đạo...phải loại trà như thế nào mới được?

Phía dưới có một loạt người commnent: Hàng đắt.

Mắt cô trợn trắng với máy tính.

Lúc mắt trợn trắng, không biết làm sao tầm mắt của cô lại lệch sang nhìn thấy cái túi mà hôm qua Lý Diệc Phi đưa cho cô.

Cô giật mình, lôi hộp trà từ trong chiếc túi tinh xảo ra, chiếc hộp có một màu sắc cổ xưa mà phía trên có phiếu dán có bốn chữ Vũ Di Nham Trà, cô tìm thấy mã vạch, dùng điện di động quét để biết thêm.

https://thuviensach.vn

Sau một tiếng “tút”, trang web hiện liên bảng giá của hộp trà: 18888 tệ.

Đầu gối Tiền Phỉ mềm nhĩn, suýt chút nữa quỳ trên mặt đất.

Tên phá sản cách vách kia còn đùa vui, còn nói ngày nào đó muốn đòi cô..., cô không cần phải bán nhà bán cửa...Mức giá này, ít nhất cô đã phải bán một nửa nhà vệ sinh rồi!

Tiền Phỉ cảm thấy nếu hộp trà này dưới một ngàn tệ, cô còn có thểtrái lương tâm giả vờ không biết bao nhiêu tiền mà nhận lấy. Thế nhưng biết nó đắt như vậy, cô cảm thấy nếu không trả lại nó...khẳng định đêm nào cô cũng không yên lòng không thể ngủ ngon.

Cô nhắn tin cho Lý Diệc Phi: “Nghe nói ngày hôm hộp trà hôm qua tiện tay anh cho tôi tận 18888 tệ, quá đắt, tôi thật không dám nhận, anh cầm về đi!”

Chưa đến một phút đồng hồ, cô nhận được tin nhắn hồi âm: “Bạn thân cho đấy, không tốn tiền đâu, cho cô cô cứ cầm đi.”

Tiền Phỉ bĩu môi. “Dù sao anh cũng cầm về đi.”

Nửa phút đồng hồ sau. Lý Diệc Phi nhắn tin lại: Cô cứ vứt đi.

Tiền Phỉ xoắn xuýt.

“Là anh không tốn tiền, có thể anh trai của anh cũng tốn tiền mà!”

Lý Diệc Phi: “Lão ấy cũng không tốn tiền, lão ấy nạp tiền điện thoại được tặng đấy.”

Tiền Phỉ kinh ngạc bất giác miệng mở thật to. Đây là phải nạp bao nhiêu tiền điện thoại đây!!!

https://thuviensach.vn

Cô chân thành tha thiết thêm phần thành kính gõ một loạt chữ trên điện thoại di động gửi cho Lý Diệc Phi.

“Anh trai của anh vẫn chưa kết hôn phải không? Hoặc nếu như anh ấy đã bất hạnh mà kết hôn rồi...anh ấy còn có anh em nào chưa kết hôn không?”

Sau đó không có tin nhắn trả lời.

Cho đến tận hai tiếng sau, cô đã nằm xuống muốn ngủ, kết quả lại nhận được tin nhắn trả lời của Lý Diệc Phi: Có, tôi.

Tiền Phỉ quyết định không ném hộp trà đi.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hợp Tác Ngoài Ý Muốn

Lý Diệc Phi cụp mắt xuống: “Một người rất thú vị.”

Đại Quân híp mắt nhìn anh, cười mờ ám hỏi: “Nam hay nữ vậy?”

Lý Diệc Phi vươn người ra lấy sắc chung (*).

(*)Sắc chung: cốc to/chén/bát dùng để lắc xúc xắc.

“Thắng được tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết là nam hay nữ.”

Đêm đó, Đại Quân đã nôn đến tám lần mà không hỏi ra được người thú vị kia là nam hay nữ.

Trước khi gục xuống, cậu không cam lòng túm cổ áo Lý Diệc Phi hỏi: “Là nữ à?!”

Lý Diệc Phi tách tay của cậu ra: “Là nữ, đã được chưa? Mau buông tay ra cho tôi!”

Đại Quân choáng váng lung la lung lay trông rất ngu ngốc chỉ vào anh cười hì hì: “Cậu muốn... chia tay tình yêu nhỏ của mình... quyết định hồng hạnh xuất tường (ý ngoại tình) sao?”

Lý Diệp Phi ghì mặt cậu ta, tát một cái đẩy cậu ta qua một bên, “Xuất tường cái đầu cậu ý! Cô ta còn đàn ông hơn cả cậu đấy! Cậu có thể cứng lên với một người đàn ông sao? Dù sao thì tôi cũng không làm nổi. Bản thiếu gia chỉ thích những cô em xinh tươi căng mọng trắng trẻo dịu dàng mà thôi!”

https://thuviensach.vn

“Giống như tình yêu nhỏ của cậu phải không?” Vừa hỏi xong còn chưa đợi được câu trả lời, Đại Quân đã vội che miệng chạy đi nôn hết ra.

Lý Diệp Phi cúi đầu nhìn tin nhắn chưa kịp đọc trên điện thoại.

Nữ hán tử(*) kia hỏi anh: “”Anh trai của anh vẫn chưa kết hôn phải không? Hoặc nếu như anh ấy đã bất hạnh mà kết hôn rồi...anh ấy còn có anh em nào chưa kết hôn không?”

(*) Nữ hán tử: Có thể hiểu nôm na là có hình dạng một cô gái mà tâm hồn là của một chàng trai. Có cá tính của một chàng trai, không có tính cách của một cô gái.

Anh nhịn không được muốn trêu chọc cô nàng, nhắn lại: “Có, tôi.”

Qua một lúc, nữ hán tử kia nhắn lại cho anh một tin: “Nếu không thì tôi sẽ bỏ hộp trà đi.”

Anh không nhịn được nhếch mép.

*****

Ngày hôm sau, Tiền Phỉ mang hộp trà tới công ty. Vì để lương tâm thoải mái một chút, cố quyết định tự mình trả tiền điện tháng này.

Đến công ty, chọn đúng thời điểm, thừa dịp văn phòng sếp Lỗ không có ai, Tiền Phỉ lén lén lút lút giống như ăn trộm đẩy cửa chui vào phòng.

Cô kiên trì nói ra hết những lời mà chị Kim đã dạy cho cô, sau đó đưa hộp trà lên. Cô nhận thấy ánh mắt sáng ngời của sếp Lỗ khi nhìn thấy hộp trà. Thứ ánh sáng này cô nhìn là biết rồi, gọi là “biết hàng“.

Trái tim đang treo cao của cô “bịch” một tiếng, rớt xuống.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên trong cuộc họp buổi chiều, cô cũng được gọi vào phòng họp. Hội nghị do sếp Lỗ chủ trì, nội dung chủ yếu là thành lập tổ dự án giới thiệu khách sạn ra thị trường, người phụ trách tổ dự án là một người do một tay sếp Lỗ cất nhắc lên là Lưu Nhất Phong sẽ là đại diện, thành viên là do cô và mấy đồng nghiệp khác tạo thành. Sếp Lỗ nói, dự án này sẽ cùng một cùng công ty khác liên kết làm người đại diện, còn nói sau khi trở về mọi người hãy đọc một chút tư liệu về khách sạn, không lâu sau đó bọn họ sẽ đến khách sạn để làm việc điều tra và sửa đổi.Sau khi tan họp, tâm tình của Tiền Phỉ vô cùng kích động, vô cùng phấn khởi, cô cảm thấy như là mình đã thấy được từng tờ tiền hồng nhạt tự do bay vào ngực mình.

Buổi tối tan tầm, cô gọi điện cho Diêu Tinh Tinh, vẫn rất phấn khởi báo cho cô nàng cô đã vào được tổ dự án. Diêu Tinh Tinh ở đầu dây bên kia nghe thấy thở dài: “Bà nói đi bà chỉ có chút tiền đồ như vậy, đáng để vui thế sao? Đây là chuyện đáng lẽ ra bà nên làm từ mấy năm trước!”

Tiền Phỉ cười khẩy đá xoáy cô nàng: “Bà đừng có mà chém gió! Giỏi thì bà thử tới công ty tôi xem, đảm bảo đến giờ bà còn chưa vào được tổ dự án đâu!”

Diêu Tinh Tinh nói “STOP” một tiếng: “Xem cái chí hướng này của bà đi! Tôi mà tới công ty của bà, vào tổ dự án gì chứ, có khi bây giờ bà còn phải gọi tôi một tiếng là phu nhân lãnh đạo đấy!”

Đầu gối Tiền Phỉ mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

“Chị hai, bà có thể có thể đừng chơi lối thông đồng với cấp trên không? À, đúng rồi, nói đến thông đồng người ta, bà ở Đại Liên thế nào rồi? Đã thông đồng với tên đại gia kia đến mức nào rồi?” Tiền Phỉ hỏi.

Cô nghe thấy Diêu Tinh Tinh thở dài một tiếng: “Ai, nói như thế nào đây, tôi cảm thấy người ta có cảm giác với tôi, nhưng mà không biết làm sao nửa đường lại có cô bạn gái cũ nhảy ra, thái độ của anh ta với bạn gái

https://thuviensach.vn

cũ quá mập mờ, khiến tôi nhìn không ra. Nhưng có thể xác định được là, bạn gái cũ của anh ta muốn làm sạch anh ta rồi chén hết đấy. Tôi đây này, luôn trong trạng thái cao độ đấu trí so dũng với cô ta đấy!"

Tiền Phỉ "chậc chậc" hai tiếng, hùng hồn cổ vũ cô nàng: "Hi vọng dựa vào da mặt dày trời sinh và sự tự kỷ lẳng lơ quyến rũ vô địch của bà có thể đánh bại tất cả mà không cần phải tân hoan cựu ái (*)!"

(*) Tân hoan cựu ái: Có thể hiểu ở đây là có người mới mà vẫn không quên được người cũ, hoặc một thời gian sau ở bên người mới nhưng chia tay quyết về với người cũ.

Diêu Tinh Tinh tinh thần thoải mái nói cảm ơn: "Tôi cảm ơn bà!" Sau đó hỏi cô: "Bà với tên đối tượng xem mắt kia thế nào rồi?"

Tiền Phỉ "ai" một tiếng: "Đừng hỏi nữa, đang định nói với bà, lần trước đưa tôi về nhà, muốn ngủ với tôi, hôm đó giác ngộ của tôi rất cao, nhớ lấy sự hài hòa trong phát triển khoa học xã hội chủ nghĩa, nhất thời đã từ chối, kết quả về sau anh ta hình như rất mất hứng, luôn không để ý tới tôi."

Diêu Tinh Tinh cười "Haaaaaa" một tiếng: "Thằng cha này cũng thật là quang minh lỗi lạc, có thể thể hiện rõ sự mất hứng khi không được thỏa mãn dục vọng đến thế! Rốt cuộc là tên này đói khát đến mức độ nào đây? Tôi nói này Phí Phí, đây là tật xấu, không thể nuông chiều, bà cứ bỏ mặc tên đó vài ngày, nếu tên đó vẫn thế thì hai người xác định xong luôn rồi, nếu thằng cha đó đến tìm bà, bà hãy xem xét thái độ của anh ta rồi hãy cân nhắc xem có tiếp tục ở bên nhau nữa hay không!"

Tiền Phỉ nghe cô nói giống như Tiểu Viện, thì lòng tin càng thêm vững chắc, quyết định mấy ngày này không cần mang mặt nóng đi dán cái mông lạnh của Hồ Tử Ninh.Trước khi cúp điện thoại, Tiền Phỉ bỗng nhớ ra một chuyện, vội dặn dò Diêu Tinh Tinh: "Diêu Tinh Tinh tôi nói cho bà biết,

https://thuviensach.vn

sau này không được báo cáo với Uông Nhược Hải về cuộc sống của đâu đấy! Ví dụ như cúp điện thoại của tôi xong đã vội báo cho anh ta là tôi vào được tổ dự án sẽ kiếm được một đống tiền, biết chưa!"

Diêu Tinh Tinh ở đầu dây bên kia cười run rẩy hết cả người lên: "Ha ha ha! Phỉ Phỉ có phải hai ta có sóng từ không, bà cũng quá hiểu rõ tôi rồi, chuyện này cũng bị bà đoán được! Được rồi, được rồi! Bà đã dặn dò rồi, tôi sẽ không chủ động nói được chưa! Nhưng nếu tên đó chủ động muốn bị khinh bỉ gọi điện thoại tới hỏi, chắc tôi không quản được cái miệng rộng của tôi đâu!"

Tiền Phỉ hết cách: "Bà có thể bớt hứng thú với việc lặt vặt được không?"

Diêu Tinh Tinh không chút do dự trả lời: "Đúng là không thể! Chỉ cần còn sống tôi nhất định phải để cho Uông Nhược Hải ý thức sâu sắc được rằng thằng cha đó đã đánh mất đi thứ bảo bối mà cả đời này cũng không thể tìm về được!"

Bỗng dưng Tiền Phỉ muốn khóc, không phải vì Uông Nhược Hải, mà là vì Diêu Tinh Tinh nhìn thì có vẻ không tim không phổi nhưng thực ra trong lòng vẫn luôn quan tâm lo lắng cho cô.

※※※※※※

Công tác chuẩn bị của Tiền Phỉ và các đồng nghiệp đã khá ổn và mất gần một tuần lễ. Người phụ trách dự án vốn đã phân công cụ thể nội dung công việc của mỗi người. Vốn Tiền Phỉ có lòng mong chờ, cảm thấy bản thân cuối cùng cũng có thể tham gia vào công việc sửa đổi, giúp đỡ và biên soạn quảng cáo kêu gọi đầu tư, nhưng mà nhiệm vụ người phụ trách giao cho cô, vẫn là công việc sắp xếp sửa sang giấy tờ như trước.

Tiền Phỉ hơi thất vọng một chút, nhưng mà lập tức khôi phục lại ý chí chiến đấu như trước.

https://thuviensach.vn

Cho dù vẫn là việc sửa sang giấy tờ, nhưng mà lần này dù sao cũng là danh chính ngôn thuận sửa sang giấy tờ, là có thể đường đường chính chính lấy được tiền thưởng dành cho thành viên của tổ dự án.

Tuy tiền thưởng phân cho cô không nhiều bằng các thành viên khác, nhưng vẫn hơn người làm công ngoài biên chế cả trăm ngàn tệ.

Trong vòng một tuần lễ, cô chứng kiến Lý Diệc Phi đi sớm về trễ, có lần tăng ca xong về nhà, họ chạm mặt ở trạm tàu điện ngầm, cũng nói chuyện vài câu, nhờ đó cô cũng biết nhóm Lý Diệc Phi cũng đang chuẩn bị làm một dự án.

Trong tuần này, Lý Diệc Phi và Quế Lê Lê vẫn đang cãi nhau. Có lúc cô cảm thấy hai người này thật sự rất kì lạ, suốt ngày ầm ĩ như vậy mà vẫn chưa chia tay, thật sự là kì tích thứ tám của thế giới. Cô cảm thấy mình đáng được khen là người đầu tiên đi tiên phong kháng tiếng ồn của Bắc Kinh, mỗi ngày nghe bọn họ ầm ĩ ồn ào mà tâm lý khỏe mạnh thậm chí sống tốt hơn nữa tặc tâm bất tử(*) đối với tình yêu và gia đình vẫn còn y nguyên , vẫn chờ đợi tin nhắn của tên Hồ Tử Ninh kia vì không được ngủ với cô không để ý tới cô nữa

(*) Tặc tâm bất tử: Ý xấu không chết, mà vẫn còn tiếp tục phát huy. Ý là dù cho gặp phải khó khăn cũng quyết không buông xuôi, tiếp tục cố gắng.

Cứ như vậy bận bịu đã qua một tuần, một tuần sau, Tiền Phỉ và các đồng nghiệp chính thức đến hiện trường khách sạn làm công tác điều tra vô cùng tận tụy

Ngày đầu tiên đến hiện trường, Tiền Phỉ tuyệt đối không ngờ tới, bản thân lại có thể gặp được Lý Diệc Phi - hóa ra là anh ta làm ở công ty chứng khoán kia, cùng với công ty của cô làm người đại diện cho bên khách sạn.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi thấy cô, hình như cũng hơi bất ngờ, cô thấy rõ ràng anh ta nhíu mày nhìn cô.

Hai công ty chứng khoán mở cuộc họp bàn bạc rõ ràng trách nhiệm lẫn chức trách của nhau xong, thì cũng sát giờ ăn trưa. Chủ tịch khách sạn và một nhóm nhân viên quản lí cao cấp trong phòng tự mình tiếp đãi tại nhà hàng. Trên đường tới nhà hàng, trong ánh mắt kính sợ và hâm mộ của nhân viên khách sạn, Tiền Phỉ cảm thấy làm đầu hàng như được làm thần tiên rồi. Vào trong tổ dự án quả nhiên tiếp xúc với những kẻ có tiền có địa vị xã hội và thành đạt. Tiếp xúc với người như vậy, Tiền Phỉ cảm thấy hư ảo mà tuyệt vời, cô cảm thấy mình cũng gần giống người thành công trong xã hội rồi.

Ăn một bữa cơm, lãnh đạo khách sạn và thành viên của tổ dự án ca tụng lẫn nhau, mời rượu nhau, Tiền Phỉ cũng không thể tránh được mà uống mấy chén. Đến khi cơm nước xong xuôi, Tiền Phỉ cảm thấy hình như đầu mình hơi choáng váng.

Lúc ra khỏi nhà hàng, chủ tịch khách sạn lần lượt bắt tay từng thành viên của tổ dự án. Đến lúc bắt tay Tiền Phỉ, chủ tịch cười tủm tỉm: “Thật sự là anh tài xuất hiện lớp lớp! Ngay cả cô bé còn trẻ như thế này cũng có thể một mình đảm đương một phần công tác tổ chức đưa ra thị trường rồi! Tôi không chịu nhận mình già cũng không được rồi! Xem ra đã thật sự đến lúc nghỉ ngơi rồi!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Phải Học Tập Thật Tốt

Não Tiền Phỉ run lên một cái, lại dùng dáng vẻ khi cãi nhau với Diêu Tinh Tinh thêm chút rượu gan cũng to hơn: “Chủ tịch Lâm, ngài quá khiêm tốn, nếu tôi có thể giống như ngài, hơn ba mươi tuổi đã sở hữu một khách sạn tiếng tăm như thế, đừng nói cho tôi về nằm đất, dù bảo tôi nằm sấp trên đường ray tàu hỏa cũng được!”

Chủ tịch Lâm cười đến mức nếp nhăn trên khóe mắt cũng giãn ra, “Sao mà tôi hơn ba mươi tuổi được chứ? Lão đây đã hơn năm mươi tuổi rồi!”

Vẻ mặt Tiền Phỉ rất thành thật, “Thật hay giả? Chủ tịch Lâm, nếu khi tôi năm mươi, có thể giống như ngài đây nhìn như hơn ba mươi tuổi, đời này sống thật quá đáng giá!”

Chủ tịch Lâm cười đến đỏ mặt rời đi. Trước khi đi còn cố ý hỏi danh thiếp của Tiền Phỉ.

Chủ tịch Lâm đi rồi, Lưu Nhất Phong người phụ trách dự án của công ty Tiền Phỉ lắc lư đi tới, vỗ vai cô nói: “Tiểu Tiền, thật là nhìn không ra, rất biết ăn nói đấy! Sớm biết thế này thì vừa nãy đã để cô phát huy trên bàn tiệc rồi, cũng không cần để tôi với lão Diêm uống với chủ tịch Lâm đến mức người trước ngã xuống, người sau tiến lên rồi! Cô nói mấy người mở khách sạn sao có thể uống được kinh như vậy?” Lão Diêm là người phụ trách tổ dự án bên công ty Lý Diệc Phi.

Tiền Phỉ cười cười, quay đầu lại thấy Lý Diệc Phi và những đồng nghiệp khác trong công ty anh ra.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nhìn cô nhếch một nụ cười dường như muốn nói: “Không nghĩ tới cô nịnh nọt cũng có nghề đấy!”

Tiền Phỉ đang muốn đáp trả lại tên này một câu, lại thấy hình như ở phía sau cách tên này không xa có người đang đứng đó.

Cô uống rượu, đôi mắt hơi mơ màng, nheo mắt lại cố gắng quan sát, cuối cùng cũng nhận ra người kia không phải ai khác chính là Hồ Tử Ninh.

Cô cho rằng Hồ Tử Ninh sẽ không để ý đến cô, dù sao thì cả tuần rồi anh ta cũng không để ý đến cô. Thật không ngờ Hồ Tử Ninh chủ động bước tới, còn chào hỏi với cô: “Phỉ Phỉ, là công ty của các em phụ trách giúp công ty anh lên sàn (sàn chứng khoán)?”

Tiền Phỉ ngẩn ra, gật đầu.

Thái độ của anh ta giống như trước đây dường như tuần chiến tranh lạnh vừa rồi không hề xảy ra, điều này khiến cô hơi khó hiểu.

Hồ Tử Ninh nhìn cô cười: “Sao em không cho anh biết? Đây đều là đồng nghiệp của em à?”

Tiền Phỉ lại gật gật đầu.

Hồ Tử Ninh mỉm cười chào hỏi những người khác: “Chào mọi người!”, sau đó đưa mắt nhìn thẳng vào Tiền Phỉ, “Phỉ Phỉ, anh quay về chỗ làm, em uống nhiều nước chút, tan tầm chờ anh, chúng mình cùng nhau đi ăn cơm nhé!”

Tiền Phỉ lại gật gật đầu, đưa mắt nhìn Hồ Tử Ninh mỉm cười đi xa.

Lưu Nhất Phong đứng bên cạnh trêu đùa: “Ơ? Bạn trai? Trách không được sếp Lỗ nói kiểu gì cũng phải cho cô vào đội, hóa ra còn có chuyện này! Sếp Lỗ thật đúng là bạn tốt của Nguyệt lão đây!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cảm thấy mặt nóng lên, hơi mất tự nhiên.

Một đám người đi về phía khu làm việc, Tiền Phỉ đi sau đội ngũ. Lý Diệc Phi đang đi trước cô hai bước đột nhiên dừng lại, cô bị tên này chặn đường, cũng không khỏi dừng theo.Cô ngẩng đầu, thấy Lý Diệc Phi nhìn mình, ánh mắt là lạ.

“Làm sao thế?” Cô khó hiểu hỏi, “Có chuyện gì à?”

Cô thấy hình như Lý Diệc Phi hơi nhíu mày. Cái nhíu mày kia thật sự không còn chút dấu vết nào, cô cũng không rõ có phải mình nhìn nhầm rồi không.

“Anh chàng vừa rồi, là bạn trai của cô?” Anh ta đột nhiên hỏi.

Tiền Phỉ giật mình, đáp: “Đúng thế... Làm sao vậy?”

Lý Diệc Phi nhìn nhìn cô, nhướng mày nói: “Không có gì, hỏi vậy thôi.”

Lúc này đồng nghiệp của Lý Diệc Phi đi đằng trước gọi anh ta , anh ta lại nhìn Tiền Phỉ nói: “Lần đầu vào tổ dự án đúng không? Sau này uống ít thôi, gặp loại chuyện như lần này nếu có người bảo uống thì nói cô không uống được, đổi đồ uống. Cô không có nghĩa vụ phải uống rượu với lãnh đạo xí nghiệp, nếu như cô có lần đầu thế này, sau này cô chờ bị chuốc cho chết luôn!”

Tiền Phỉ ấm lòng, muốn nói câu “Cảm ơn” thì Lý Diệc Phi đã quay đầu đi tới trước rồi.

Tiền Phỉ đành phải đem hai chữ “cảm ơn” đang nghẹn ở trong họng biến thành một hơi dài, từ từ thở ra.

https://thuviensach.vn

Cái thói quen không chờ nói hết lời của tên này, đến bao giờ mới sửa được đây.

*****

Trước khi tan làm, Tiền Phỉ đã tỉnh rượu. Hồ Tử Ninh đến mời cô ăn cơm, họ đến một quán ăn gần khách sạn.

Đồ ăn được đưa lên, Hồ Tử Ninh vừa gắp rau trong đĩa cho Tiền Phỉ vừa nói: “Tuần qua thật sự quá bận rộn, khách sạn chuẩn bị lên sàn, bên anh có rất nhiều việc phải làm, cho nên không có đến tìm em.”

Anh ta nói như thế, Tiền Phỉ cảm thấy anh ta đã xử lý chuyện khó xử giữa hai người rất chu toàn, đang phân vân có nên tha thứ hay không, anh ta đã đưa thang, thì cô cũng nguyện bước xuống bậc thang này.

Cô cười cười: “Đúng vậy, bên em cũng loay hoay không thoát ra được!”

Hồ Tử Ninh thấy cô cười, cũng dần dần tự nhiên hơn nhiệt tình ân cần gắp thức ăn.

“Thật không ngờ tới là các em làm vụ đưa khách sạn lên sàn này, như thế thật tốt, chúng ta có thể gặp mặt hàng ngày!” Hồ Tử Ninh vui mừng hân hoan như chim sẻ, nói.

Tiền Phỉ cổ động, cũng vui vẻ hân hoan như chim sẻ, nói: “Đúng thế! Có thể gặp mặt hàng ngày!”

Hồ Tử Ninh đưa tay xoa xoa đầu cô: “Phỉ Phỉ, em thật là đáng yêu!”

Tiền Phỉ cố nén không run lên.

Anh ta lại bày ra cái dáng vẻ đáng buồn nôn này rồi, lại khiến cho cô dao động giữa hưởng thụ và run rẩy.

https://thuviensach.vn

Hồ Tử Ninh bỗng nhiên nói: “Bình thường tổng giám đốc Lâm của bọn anh là một người vô cùng nghiêm túc, nhân viên khách sạn không có ai là không sợ ông ấy! Nhưng Phỉ Phỉ em cũng thật lợi hại, hôm nay anh thấy em dỗ được cho ông ấy cười!”

Tiền Phỉ cười ha ha hai tiếng: “Đâu có, em chỉ là mượn rượu nói hươu nói vượn mấy câu!”

Hồ Tử Ninh nói: “Anh nhìn thấy tổng giám đốc Lâm có hỏi danh thiếp của em, tám phần là muốn giới thiệu đối tượng cho em! Phỉ Phỉ, về sau nếu ông ấy có tìm em giới thiệu cho em ai đó, thì hãy nói cho ông ấy là em có đối tượng rồi, người đó chính là anh!”Tiền Phỉ cảm thấy hơi mê man: “Em cảm thấy tổng giám đốc Lâm rượu vào mới muốn lấy danh thiếp của em, quay đi chờ tỉnh rượu ông ấy sẽ quên luôn em là ai, chứ đừng nói tới chuyện xa xôi như giới thiệu đối tượng!” Cô thở hổn hển mà cười mấy tiếng: “Tử Ninh, em cảm thấy anh suy nghĩ quá nhiều rồi!”

Hồ Tử Ninh vừa gắp thức ăn cho cô vừa nói: “Dù sao thì nếu ông ấy tìm em thì nhớ nói tốt cho anh mấy câu, không phải chúng ta đều muốn vươn lên sao, rất nhiều chức vị đều có thể làm được, nếu đã chuẩn bị tốt, anh lại có thể thăng thêm một cấp nữa thành lãnh đạo tầng trung!” Anh ta đặt đũa xuống, cầm lấy tay Tiền Phỉ, “Phỉ Phỉ, nếu anh thăng lên tầng trung, tiền lương cũng sẽ tăng thêm một khoản, sau này có thể giúp em trả tiền vay mua phòng!”

Tiền Phỉ còn đang nhai cơm, còn chưa kịp nuốt xuống đã nghẹn trong cổ họng. Cô nhìn Hồ Tử Ninh, thiếu chút nữa nghẹn đến rưng rưng nước mắt: “Cảm ơn anh!”

Buổi tối cô gọi điện thoại cho Diêu Tinh Tinh, thuật lại toàn bộ chuyện đã xảy ra hôm nay một lần, sau đó nhờ Diêu Tinh Tinh cho ý kiến.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh lên tiếng tổng kết ra hai điểm: “Tiểu Phỉ bà nói xem có phải tổng giám đốc Lâm kia vừa ý bà rồi hay không? Tiểu Phỉ bà lại nói xem tên Hồ Tử Ninh kia có phải đã vừa lòng bà khi bà được lãnh đạo tên đó để ý không?”

Tiền Phỉ than thở: “Nếu đúng như bà nói Hồ Tử Ninh vì thấy lãnh đạo của anh ta hỏi lấy danh thiếp của tôi mà đối xử tốt với tôi, tôi sẽ rất đau lòng!”

Diêu Tinh Tinh nói “Thôi” một tiếng: “Đau lòng cái rắm ấy! Nói nghe như thể bà yêu tên đó nhiều lắm ấy!”

Tiền Phỉ thâm trầm nói: “Yêu tinh, bà lại không hiểu rồi, người đã từng bị đàn ông tổn thương sâu sắc giống như tôi, sẽ không yêu mến ai nữa, có thể ưa thích cũng đã là không tệ rồi! Hơn nữa tuy tôi nói tôi không yêu Hồ Tử Ninh cho lắm, thế nhưng tôi yêu thân phận có thể làm đối tượng kết hôn của anh ta! Bây giờ tôi, có phòng ở, công việc cũng đang chuyển biến theo chiều hướng tốt, chỉ thiếu một người đàn ông có thể kết hôn!”

Diêu Tinh Tinh cảnh cáo cô: “Tiền Phỉ bà dừng ngay lại cho tôi! Tôi nói cho mà biết nếu bà vì kết hôn mà làm ra chuyện gì ngu ngốc, tôi lập tức tuyệt giao với bà luôn!”

Tiền Phỉ giải thích: “Thế nhưng mà mỗi khi đêm dài không người, tôi tịch mịch thế nào bà có biết không!”

Diêu Tinh Tinh kêu “STOP” một tiếng: “Cái này thì dễ thôi, nếu bà vì chuyện này là muốn kết hôn thì hoàn toàn chẳng cần thiết! Lên trang taobao mua mấy cây JJ(*) là hoàn toàn có thể đêm đêm làm cô dâu mới! Bảo đảm từ đó trở đi bà sẽ không bao giờ biết đến cái gì là không người tịch mịch lạnh lẽo nữa!”

(*)Cây JJ chính là sextoy đấy ạ. Cái này chắc không cần minh họa chứ.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nổi giận cúp điện thoại cái “cạch” .

Sau khi cúp điện thoại xuống cô mơ hồ nghe thấy, hình như cách vách lại đang cãi nhau.

Tiền Phỉ nghe nghe, không biết thế nào, lại nghĩ tới ngày trước lúc cãi nhau với Uông Nhược Hải.

Trước kia họ cũng cãi nhau giống phòng bên, đều chỉ là vì chút chuyện vặt lông gà vỏ tỏi, không ai nhường ai mãi không dứt. Cứ ầm ỹ đến cùng thường là Uông Nhược Hải sập cửa bỏ đi, cô ngồi trong nhà khóc, hoàn toàn giống như Lý Diệc Phi và Quế Lê Lê vậy.

Thỉnh thoảng cô lại phát hiện từ trên người Quế Lê Lê, có một số việc trước kia mình thật quá làm kiêu. Ví dụ như một chuyện gì đó đã qua rồi, sau này lúc cãi nhau thỉnh thoảng lại lôi ra, ví dụ như khóc lên thì không dứt luôn, khiến người ta phiền lòng.

Có đôi khi con người là thế, tình cảnh giống nhau, phải nhìn người khác mới thấy được sự sai lầm của bản thân. Cũng luôn ở thời điểm sau khi chấm dứt một mối tình, mới có thể thấy được trước kia mình đã sai chỗ nào.

Thế nhưng cho dù biết rồi thì sao? Người và vật đã không còn ở đó, cũng chỉ có thể tự nói với bản thân, trong một mối tình, không được tái phạm những sai lầm này nữa, không được lại hùng hổ cãi vã dọa người, không được nói những lời gây tổn thương kia nữa.

Cô ngả mình trên giường, cảm thấy phiền muộn.

Đêm nay sao cô lại nghĩ tới Uông Nhược Hải chứ.

Lúc nào cô mới có thể hoàn toàn không nghĩ đến những chuyện đã qua với Uông Nhược Hải đây?

https://thuviensach.vn

*****

Tiền Phỉ vốn tưởng rằng Lý Diệc Phi là thứ công tử bột, lại không nghĩ tới anh ta thật có vài phần năng lực.

Bình thường thấy anh ta ăn chơi đùa giỡn, sống thật kiêu ngạo, ngay cả giặt cái tất cũng cảm thấy là giảm đi phong thái khí khái của bản thân. Lẽ ra trường phái sống hưởng lạc như thế đều là không có năng lực gì nhờ kéo quan hệ hoặc gặp cái vận khí phân chó gì đó mới vào được tổ dự án mới đúng, nhưng... anh ta mở miệng ra biết luật lệ, công việc đã tiến đến bước nào trình tự ra sao tiếp theo làm gì cũng biết rõ như nằm lòng bàn tay, bảng báo cáo tài vụ khách sạn đưa qua, anh ta cũng chỉ lướt qua một cái là có thể chỉ ra vấn đề mấu chốt.

Biểu hiện của anh ta lúc làm việc, khiến Tiền Phỉ phải nghẹn họng nhìn trân trối. Cô cảm thán xong rồi bắt đầu tự ti. Khó trách người ta đều làm những việc trọng điểm của dự án, mà cô chỉ có thể làm công việc sửa sang bản thảo.

Người so với người, cuối cùng Tiền Phỉ đã hiểu cái tình cảm mà người ta vẫn nói là “giận điên người“. Cô bắt đầu học lại luật lệ lần nữa, bắt đầu ôn tập lại chương trình đã học, bắt đầu học nhiều sách vở về tài chính. Cô cảm thấy trình độ hiếu học của mình sắp nghịch thiên, ngay cả trước kỳ thi học kỳ đại học, cô cũng chưa từng có được sự giác ngộ tích cực chủ động học tập như thế.

Lúc Diêu Tinh Tinh nói chuyện điện thoại hỏi cô: “Bà bị kẻ nào kích thích thế? Hồi ấy ngày tốt nghiệp không phải đã đốt sách thề là về sau sẽ không bao giờ... học nữa mà, kẻ nào dốc sức liều mạng học đứa đấy là cháu trai!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bạn Trai Vay Tiền

Tiền Phỉ nói: “Vấn đề là, bà gặp một thằng cha rất soi mói, mỗi ngày chỉ biết làm dáng không làm việc nhà, hận không thể mười đầu ngón tay không dính xuân thủy, nhưng vô cùng giỏi cãi nhau với bạn gái, bà vẫn luôn để tên đó vào mắt, hận không thể từ góc độ trực giác bao quát kéo xuống tận cùng để khinh bỉ, cảm thấy tên đó đúng là một cái bình hoa mà, thế nhưng mà bỗng nhiên có một ngày bà phát hiện, thì ra tên này không phải là một cái bình hoa , mà là một cái bình thần kỳ! Vẫn có thể từ bên trong bỗng nhiên xuất hiện mấy kỹ năng khiến cho người ta nhảy dựng lên!”

Diêu Tinh Tinh chẹp miệng hai cái, nói: “Tôi nghe hiểu rồi, bà bị tên thuê nhà kiêu ngạo kia kích thích đúng không? Khó có được đấy, năm đó Uông Nhược Hải dùng hết những lời nói khó nghe nhất như vậy kích thích bà đi học cao học, cũng chưa thể làm cho bà rời mông khỏi chăn dù chỉ nửa phân, thế mà bây giờ vì một tên khách thuê nho nhỏ lại khiến cho bà có động lực lớn như vậy?”

Tiền Phỉ chính trực, nghiêm nghị nói: “Đó là bởi vì năm đó Uông Nhược Hải là người một nhà, ở trước mặt người một nhà không cần giữ mặt mũi, anh ta thích nói cái gì thì nói, anh ta nói tôi lười tôi đồng ý, nói tôi không biết xấu hổ tôi nhận; Nhưng Lý Diệc Phi là người ngoài, ở trước mặt người ngoài, chúng ta là phụ nữ Trung Hoa anh hùng, chúng ta phải đấu tranh một chút. Cô dừng lại một chút, tức giận mắng Diêu Tinh Tinh: “Không đúng, tôi đã từng nói rồi cơ mà, về sau không nhắc đến Uông Nhược Hải nữa cơ mà!”

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh xin tha: “Được được được ! Về sau không đề cập tới nữa được rồi chứ! Tôi nói này không phải chứ sao bà giống như bị bệnh tâm thần thế, đang tán chuyện ngon lành tự nhiên phát bệnh rồi. Không đề cập đến Uông Nhược Hải thì nói về Hồ Tử Ninh đi, bà gần đây chung đụng với tên đó thế nào rồi? Tên kia vẫn luôn đề nghị ngủ cùng bà sao?”

Tiền Phỉ cười ha ha hai tiếng, tay để ở cổ họng nói: “Làm sao có thể nói ngủ là ngủ đâu? Người ta còn định trong đêm tân hôn dâng hiến những điều tốt đẹp nhất của mình cho anh chồng hưởng thụ thật tốt đấy!”

Diêu Tinh Tinh làm âm thanh nôn mửa: “Bà có thể có chút xấu hổ được không? Nói cứ như bà vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ mới lớn ý!”

Tiền Phỉ lại cùng cô nàng tán gẫu thêm hai câu, cúp điện thoại, ở cách vách bắt đầu có tiếng cãi nhau ầm ỹ, tập trung tinh thần coi xem có chuyện gì.

Tối ngày hôm sau, sau khi tan làm, Hồ Tử Ninh hẹn cô cùng đi ăn cơm và xem phim. Xem một bộ phim so với phim cấp 3 còn kích thích hơn rất nhiều lần, nhân vật nam nữ chính trên màn ảnh lớn sờ mó nhau đến chết đi sống lại cùng gặm nhau đến chết đi sống lại, thỉnh thoảng còn có tiếng xoẹt xoẹt xoẹt là tiếng nam chính xé quần áo của nữ chính. Hồ Tử Ninh coi bộ phim này xong có vẻ rất động tình, ra khỏi rạp chiếu phim anh ta vội đưa Tiền Phỉ đến góc tường cũng muốn chết đi sống lại với cô. Tiền Phỉ suy nghĩ một chút, lúc trước mấy lần cũng không để cho anh ta qua cửa hàm răng này, lần này cũng không thể giống như cô nàng quyết sống chết bảo vệ trinh tiết được, đành từ từ hé mở hàm răng.

Vì thế đầu lưỡi của Hồ Tử Ninh rất nhanh tiến vào quấn quít cùng cô.

Cô bị anh hôn đến có chút không thở được, nghiêng đầu né tránh anh ta.Hồ Tử Ninh có chút thở gấp, thì thầm hỏi cô: “Làm sao vậy Phỉ Phỉ?”

Tiền Phỉ cũng có chút thở gấp , lắc đầu: “Lấy hơi.”

https://thuviensach.vn

Hồ Tử Ninh lôi kéo tay cô chạm xuống phía dưới của mình, “Phỉ Phỉ em xem anh sắp nghẹn đến phát điên rồi!”

Tiền Phỉ bị lôi kéo chạm phải một thứ gì đó đang cương lên. Cô cảm thấy giống như bị bỏng vội vàng rút tay về.

“Đừng như vậy, bị sẽ người khác nhìn thấy.” Mặt cô đỏ đến tận mang tai.

Hồ Tử Ninh làm bộ dạng cười có chút không đứng đắn: “Đêm nay đừng về nhà nữa, đến nhà anh, được không?” Anh ta ghé sát tai cô thổi một hơi nóng rát.

Tiền Phỉ muốn quỳ xuống lạy tên này. Vừa mới cách có mấy ngày, anh ta lại muốn ngủ cùng cô, cô chưa bao giờ biết được bộ dạng lớn lên của mình lại có tính kích dục như vậy.

Cô dùng lý do toàn bộ phụ nữ trên Trái Đất thường dùng để từ chối chuyện kia nhất, rầm rì nói cho Hồ Tử Ninh : “Dì cả của em đến rồi.”

Hồ Tử Ninh nhìn cô, trên gương mặt đẹp trai kia lúc trắng lúc đỏ, giống như là khó tin. Cuối cùng anh ta thở sâu, để cho gương mặt lúc trắng lúc đỏ khôi phục lại vẻ bình thường, “Được rồi , để anh đưa em về nhà nhé!”

Tiền Phỉ nhìn đồng hồ, chín giờ, thời gian còn sớm, vội nói với Hồ Tử Ninh: “Anh đưa em đến trạm tàu điện ngầm là được rồi!”

Hồ Tử Ninh nắm lấy tay cô đi về phía trạm tàu điện ngầm.

Rất nhanh đã đến trạm tàu điện ngầm, anh ta bỗng nhiên nói: “Phỉ Phỉ, anh có chuyện muốn nói vói em.”

Tiền Phỉ dừng lại, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Hồ Tử Ninh nói: “Là như thế này, bây giờ đang có một cơ hội, anh có một người bạn thân định mở một công ty mậu dịch(*), đồng ý cho anh góp cổ phần, muốn đăng kí tài chính cần năm mươi vạn, anh ta đó ba mươi lăm vạn còn anh đóng mười lăm vạn, nhưng lúc này trong tay anh chỉ có năm vạn. Phỉ Phỉ, em xem có thể cho anh mượn mười vạn được không? Em tin tưởng anh, đây là là một cuộc mua bán chỉ ăn lợi nhuận mà không cần lo bồi thường, bạn thân anh còn nói, chỉ cần ba tháng, có thể kiếm lại được tiền vốn.”

(*)Công ty mậu dịch: Công ty làm về lĩnh vực xuất nhập khẩu hàng hóa.

TIền Phỉ có chút khó xử nói: “Tử Ninh, em không lừa anh, bây giờ trong tay em chỉ có hai ngàn tệ!”

Ánh mắt Hồ Tử Ninh nhìn cô có chút khó hiểu: “Em làm trong dự án đầu hàng, tiền thưởng không phải là rất nhiều sao? Phỉ Phỉ, em phải tin tưởng anh, anh không phải người ngoài, chờ sau này kết hôn, tiền anh kiếm được còn không phải đều do em quản! Hai vợ chồng sống cùng nhau không thể không tin tưởng nhau được!”

Tiền Phỉ bị ánh mắt chân thành chờ đợi của anh ta nhìn chằm chằm khiến da đầu run lên, “Tử Ninh. Em thực sự không lừa anh! Tất cả tiền của em đều đã cầm đi mua nhà rồi! Thực xin lỗi Tử Ninh, không thể giúp được anh !”

Hồ Tử Ninh nhìn cô trong chốc lát, nhếch khóe miệng cười cười: “Không sao!” Sau đó đưa cô vào trạm tàu điện ngầm.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thời Gian Nghỉ Trưa

Lý Diệc Phi ở bên cạnh không nhịn được bĩu môi.

“Bà chị, chị đúng là người có tiền”, Triệu Đức vừa ho khan, vừa trông ngóng Tiền Phỉ móc ra một đống tiền lẻ, “Nhìn thế này số tờ có vẻ nhiều, mà tổng cộng chưa được nổi hai mươi tệ!”

Tiền Phỉ gạt tay cậu ta ra: “Đừng có mà đánh chủ ý mấy tờ tiền băng thanh ngọc khiết(*) của chị! Đợi lát nữa xem bà chị đây dựa vào các em ấy lấy nhỏ thắng lớn, đại sát bốn phương!”

(*) Thật ra có từ thuần việt là trong sạch thì hợp nghĩa nhưng mình quyết định để cụm này để nhấn mạnh tính chất của sự việc.

Chiến tích của ba người vốn theo thứ tự lần lượt là Lý Diệc Phi > Triệu Đức > Tiền Phỉ, nhưng khi có tiền làm động lực, Tiền Phỉ vẫn luôn lười động não cũng có chí tiến thủ, bắt đầu tính toán chơi bài, thứ tự xếp hạng của ba người đã bắt đầu thay đổi.

Số lần thắng của Lý Diệc Phi và Tiền Phỉ không phân cao thấp; Triệu Đức đứng cuối , chỉ trong phút chốc cậu ta đã phải tiễn biệt một tờ nhân dân tệ nữa.

Lúc lấy một tờ nhân dân tệ thứ hai ra khỏi ví, Triệu Đức có chút hối hận : “Được lắm, Tiền Phỉ cô giả heo ăn thịt cọp(*)! Lúc trước luôn bị thua, mà sao bây giờ lại phất lên thế này?”

https://thuviensach.vn

(*) Giả heo ăn thịt cọp: hay phẫn trư ăn cọp là thành ngữ ám chỉ đối tượng che giấu thực lực bản thân, cho đối phương một cú bất ngờ.

Vẻ mặt Tiền Phỉ có chút hả hê: “Tôi cũng không thắng được nhiều mà! Vẫn là đâu lại hoàn đó thôi vẫn bị thua Lý thiếu gia hai mươi tệ đấy thôi! Nhưng mà Triệu Đức à, cũng phải nói lại, nếu như chú không dùng tiền kích thích ý chí chiến đấu của chị đây, chị đây cũng chưa phát hiện ra tài nghệ chơi đấu địa chủ của mình lại tốt đến thế, cám ơn chú nhé!”

Triệu Đức lườm cô một cái.

Lý Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Hai người có khát không?”

Mắt Triệu Đức đảo một vòng, vội vàng nói: “Không khát!”

Tiền Phỉ nói: “Có một chút.”

Lý Diệc Phi tiếp tục hỏi cô: “Vậy đi uống nước chứ?”

Tiền Phỉ nói: “Đi uống chứ.”

Lý Diệc Phi đưa cốc nước của mình tới trước mặt cô: “Thuận tiện giúp rót tôi một chén.”

Tiền Phỉ ngẩn người, liếc mắt thấy Triệu Đức nhìn trộm mình với bộ dáng “Anh đây biết ngay mà” và đang cười có chút hả hê.

Cô tính toán một chút xem lúc nãy đã thua Lý Diệc Phi bao nhiêu tiền, cúi đầu đỡ trán than thở, “Sao tự nhiên thấy chóng mặt vậy.”

Lý Diệc Phi rút một tờ mười tệ từ trong đống tiền trước mặt mình đặt trước mặt Tiền Phỉ

Tiền Phỉ vẫn đỡ trán, “Đỡ hơn một chút nhưng vẫn chóng mặt quá.”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi lại rút tiếp một tờ mười tệ nữa đặt trước mặt Tiền Phỉ.

Tiền Phỉ vẫn tiếp tục đỡ trán, “Không còn chóng mặt nữa nhưng sao chẳng còn chút sức lực nào cả.”Lý Diệc Phi đưa tay ra, muốn lấy lại hai mươi tệ về.

Tiền Phỉ vội vàng cầm lấy hết số tiền, nhét vào túi quần của mình, khi đứng dậy rất có khí thế, cầm lấy chiếc cốc oai phong hiên ngang đi về phía bình nước, “Ai, anh nói xem có phải rất lạ không, lúc nãy bị chóng mặt, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh! Ha ha!”

Triệu Đức ở bên cạnh thấy vậy rất đau lòng ôm đầu, “Tôi cũng muốn được tiền! Lần tới đưa tiền để tôi đi cho!”

※※※※※※

Sau sự kiện dùng tiền đánh bài đổi thành tiền sai vặt, cuộc chơi bài ăn tiền này dần dần có chút thay đổi.

Nếu Lý Diệc Phi khát nước, đều hỏi Tiền Phỉ: “Cô có khát không?”

Ngay sau đó Tiền Phỉ chìa tay ra: “Hai mươi!”

Lý Diệc Phi nói: “Ký sổ nợ.”

Sau đó Tiền Phỉ vui vẻ chạy đi lấy nước uống.

Tiếp đó các vấn đề của Lý Diệc Phi càng thêm phong phú.

“Tiền Phỉ cô có lạnh không?”

Ngay sau đó Tiền Phỉ liền vui vẻ đi mở điều hòa.

“Tiền Phỉ cô có muốn ăn táo không?”

Sau đó Tiền Phỉ vui vẻ đi rửa táo.

https://thuviensach.vn

Rồi có một ngày, lúc ăn cơm buổi trưa Lý Diệc Phi chỉ vào vết mỡ dính trên áo hỏi: “Tiền Phỉ cô nói xem thứ này dùng gì mới giặt sạch được đây?”

Tiền Phỉ không nhịn được khẽ run run một cái, “Tôi nói này Lý thiếu gia, không phải ngay cả quần quần áo của ngài cũng để tôi giặt hộ chứ?” Tên này có thể lười đến thế sao?

Lý Diệc Phi nhìn cô, suy nghĩ nghiêm túc một chút, nói: “Cũng được, tôi không có quần áo để thay, buổi chiều cũng không thể mặc áo lót (áo ba lỗ) làm việc được.”

Tiền Phỉ cúi đầu đỡ trán.

Đầu đầy sao thật sự có chút choáng váng rồi.

Cô buồn bực hỏi Lý Diệc Phi: “Phí sai vặt anh thiếu tôi bao giờ thì trả?”

Lý Diệc Phi nói: “Cần gấp sao? Vậy được, đợi lát nữa chơi đấu địa chủ tôi nghiêm túc một chút, để cho cô thua, vừa tiết kiệm tiền vừa đỡ phiền phức!”

Tiền Phỉ nghiến răng nghiến lợi. Thì ra lúc trước thắng nhiều như vậy đều là do không nghiêm túc nên thắng sao? Sao có kẻ cuồng ngạo như thế vậy? Chúa không thấy được sao, không sợ nửa đêm ngủ bị thánh giá đè lên người sao?.

Nhưng mà cũng không biết Lý Diệc Phi trúng tà gì, thật sự không để cho Tiền Phỉ thắng được một ván nào, tính toán một chút, đúng là bị thua hết tiền phí sai vặt rồi.

Tiền Phỉ nghiến răng hàm liên tục.

https://thuviensach.vn

Buổi tối lúc cô và Diêu Tinh Tinh nói chuyện điện thoại, hỏi: “Yêu tinh bà nói xem, thằng cha kia vừa lười, vừa kiêu ngạo, vừa tự phụ, vừa thích sai khiến người khác, cũng không sống tiết kiệm, tại sao đã thuê phòng bên ngoài mà hàng ngày còn tiêu tiền như nước coi mình là đại thiếu gia thủ đô, thật không biết cô Quế Lê Lê kia coi trọng thằng cha này ở điểm gì?“.Diêu Tinh Tinh trầm ngâm một lát rồi nói: “Theo phân tích của tôi, giờ có hai khả năng, một là bộ dáng tên kia quá đẹp trai, hai là khi ở trên giường sức chiến đấu của tên đó quá tốt. Vừa có một gương mặt đẹp trai, lại có một thân chiến đấu tốt, còn có thể khiến cho thiếu nữ sung sướng gào thét như muốn chết đi vậy, có mấy đặc tính như vậy, coi như thằng cha đó có bao nhiêu là khuyết điểm, tấm lòng mấy cô gái trao cho tên đó cũng không có gì là lạ. Đối với đàn ông mà nói, chinh phục được 'cô bé' (*) tương đương với chinh phục được cả thế giới!”

(*) 'Cô bé': Chính là cách gọi bộ phận sinh dục của nữa giống như là tiểu đệ đệ của đàn ông vậy.

Tiền Phỉ thật muốn nhổ một bãi nước miếng vào mặt Diêu Tinh Tinh, lúc nhổ còn phải có một tiếng”toẹt” thật to.

Bên này vừa nói chuyện xong, cô đã nghe thấy tiếng hai người lại cãi nhau ở phía bên kia. Quế Lê Lê đang lớn tiếng gào khóc.

Tiền Phỉ không nhịn được cảm thấy vui vẻ.

Diêu Tinh Tinh ở đầu điện thoại bên kia hỏi: “Sao vậy Khỉ đầu chó? Cười cái gì đấy?”

Tiền Phỉ cười nói: “Không có gì chính là đang nghe thấy thiếu nữ bên cạnh sung sướng gào thét như muốn chết đi vậy.”

※※※※※※

https://thuviensach.vn

Qua hai ngày, buổi tối trước khi đi ngủ, Tiền Phỉ suy nghĩ một chút, đã nhiều ngày rồi không có liên lạc với Hồ Tử Ninh, ban ngày ở khách sạn cũng không thấy anh ta, trước khi đi ngủ gửi tin nhắn cho anh ta.

"Tử Ninh, mấy ngày gần đây sao không nhìn thấy anh?"

Không thấy trả lời lại.

Tiền Phỉ tắt đèn ngủ. Nửa đêm đi vệ sinh, cô nhìn thấy đèn báo ở điện thoại nháy sáng. Nhìn màn hình phát sáng, cô thấy tin nhắn trả lời của Hổ Tử Ninh, thời gian nhắn tin lại là lúc mười hai rưỡi.

"Chuyện mở công ty vì tiền nong không đủ nên thất bại, vì chuyện này mấy hôm trước anh dồn hết tâm trí làm việc, mệt mỏi quá. Hai ngày gần đây đi công tác, về sẽ tìm em."

Tiền Phỉ thở dài, tắt màn hình đi vệ sinh.

Mỗi lần nhắc lại chuyện mở công ty, không biết vì sao, cô có một cảm giác áy náy khó tả, cô cảm thấy nếu như cô có thể lấy ra mười vạn hay tám vạn, vậy công ty này có thể mở được rồi.

Trong lòng đang hỗn loạn, cô chợt nghe thấy tiếng cửa bên ngoài mở. Nghe thấy tiếng động chắc là Lý Diệc Phi trở về rồi, bởi vì căn phòng kia rất nhanh đã có tiếng cửa kéo ra kèm theo tiếng khóc nức nở của Quế Lê Lê. Cô nhớ tới vừa mới nhìn thấy đồng hồ trên điện thoại di động là hai giờ sáng.

Cô nghe thấy tiếng Quế Lê Lê chất vấn: "Lý Diệc Phi anh còn biết trở về à? Có biết đã mấy giờ rồi không?"

Cô nghe thấy Lý Diệc Phi nói: "Đừng ầm ỹ, hơn nửa đêm rồi, có gì ngày mai nói sau!"

https://thuviensach.vn

Cô nghe thấy Quế Lê Lê khóc hỏi: “Anh còn biết đã hơn nửa đêm sao? Sao anh không trở về luôn đi?”

Cô nghe lại nghe thấy tiếng cửa bên ngoài vang lên.Lý Diệc Phi lại đi.

Sau đó lại “rầm” một tiếng, Quế Lê Lê cũng đóng cửa.

Tiếp đó cô nghe tiếng Quế Lê Lê ở trong phòng điên cuồng gào lên: “Lý Diệc Phi! Anh có giỏi thì đừng bao giờ trở về nữa! Lý Diệc Phi tôi hận anh, tôi hận anh!”

Sau đó cô nghe thấy “cạch”, có thứ gì đó bị ném xuống đất.

Nhìn bộ dạng của Quế Lê Lê nhất định là ném điện thoại di động.

Cô không nhịn được yên lặng cảm thán.

Theo cô tự thống kê, điện thoại Quế Lê Lê ném chiếc ít tiền nhất là gần hai vạn, chiếc tối nay là hai vạn bốn trăm năm mươi tệ cũng không chạy thoát. Có tiền giữ lại làm giàu tốt bao nhiêu, không nên cãi nhau sau đó ném nghe tiếng vang cho vui tai, cô cảm thấy Quế Lê Lê thật là đồ phá hoại.

Quế Lê Lê giả tạo thích gây lộn, Lý Diệc Phi lại kiêu ngạo không chịu dỗ dành, hai người này thật đúng là .....trời đất tạo thành một đôi.

Hôm sau đi làm, Tiền Phỉ thấy Lý Diệc Phi không có chút mệt mỏi nào. Cô cảm thấy rất kỳ lạ, lúc ăn cơm trưa không nhịn được hỏi: “Anh dùng thuốc kích thích hay kích thích hooc-môn? Nửa đêm hai giờ sáng cũng không ngủ mà tại sao ban ngày cũng không thấy buồn ngủ chút nào thế?”

Lý Diệc Phi nghe thấy quay đầu sang chỗ khác, híp mắt một cái, liếc xéo nhìn cô hỏi: “Cô lại nghe thấy?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cắn chiếc đũa gật đầu, “Không phải cố ý muốn nghe, cũng không phải là tai tôi quá thính, thật sự là.....âm thanh của hai người quá lớn mà thôi!”

Triệu Đức bên cạnh vội hỏi: “Hai người đang nói gì vậy? Làm sao tôi cảm thấy có chút vấn đề?”

Không ai để ý đến anh ta.

Cậu ta bị kìm nén đến mức vò đầu bứt tai.

Lý Diệc Phi bỗng nhiên nói: “Sao gần đây không thấy bạn trai cô đến tìm cô?”

Tiền Phỉ cho là anh ta ngại ngùng nên nói sang chuyện khác, cũng phối hợp cho anh ta bước xuống bậc thang, “Thời gian trước anh ấy bận rộn gây dựng sự nghiệp của riêng mình, không may thất bại, hai ngày sau đó thì đi công tác rồi!”

Lý Diệc Phi nhìn cô, ánh mắt dần dần trở nên rất sâu, một lúc sau, chậm rãi nói một tiếng “À“.

Tiền Phỉ cảm thấy rất kì quái, không nhịn được hỏi: “Sao vậy?”

Lý Diệc Phi nhíu mày, nói: “Không có gì.”

Lúc tan làm Triệu Đức hỏi Lý Diệc Phi là đi chơi hay đi tàu điện ngầm về nhà. Lý Diệc Phi nói về nhà.

Triệu Đức nói: “Vậy cùng đến trạm tàu điện ngầm đi!”

Lý Diệc Phi đứng lên, sờ sờ túi quần, dừng lại gọi Tiền Phỉ: “Tiền Phỉ, hôm nay chúng ta cùng về đi, tối hôm qua tôi để quên chìa khóa của mình ở trên tủ giày quên mang theo rồi!”

https://thuviensach.vn

Triệu Đức ở bên cạnh hai mắt gian tà sáng ngời: “Chờ một chút! Lúc buổi trưa tôi nghe vậy đã cảm thấy có cái gì đó không đúng! Hai người đã xảy ra chuyện gì rồi? Có gì mờ ám phải không? Hai người ở cùng một nhà phải không?”

Tiền Phỉ vội vàng ngăn cản trí tưởng tượng vô biên của cậu ta: “Thu ngay mấy tế bào não của chú đang bay loạn khắp nơi đi! Tôi là chủ nhà của anh ta!”

Mặt Triệu Đức lộ rõ vẻ không thể tin, “Thật hay giả? Có thể trùng hợp như thế sao? Rõ ràng khí chất của cô so với anh ta còn nghèo hơn không chỉ một cấp bậc đâu, làm sao cô lại là chủ nhà của anh ta được?” Cậu ta quay đầu hỏi Lý Diệc Phi. “Nếu mấy người đều thuê chung nhà, sao khi tan việc cho đến bây giờ không thấy cùng về?”

Lý Diệc Phi bĩu môi một cái, “Tôi sợ người khác cho rằng cô ta là bạn gái tôi, hạ thấp khiếu thẩm mỹ của tôi.”

Tiền Phỉ hô một tiếng “cắt”, “Tôi sợ người khác hiểu lầm tôi đang bao nuôi tiểu bạch kiểm cũng không biết chọn tên miệng ngọt một chút nên mới có chuyện này”

Triệu Đức bên cạnh chậc chậc tặc lưỡi cảm khái: “Đừng nói nữa, chỉ dựa vào hai cái miệng độc này của hai người, thật rất xứng đôi!”

※※※※※※

Trên đường về nhà, Tiền Phỉ không chịu được khuyên nhủ Lý Diệc Phi, nói: “Thật ra thì, phụ nữ ý mà, cần phải dỗ dành!“.

Lý Diệc Phi liếc cô một cái, không lên tiếng.

Tiền Phỉ không chịu được lại nói “Sau này có cãi nhau, đàn ông cần phải nhường nhịn phụ nữ một chút!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi lại liếc nhìn cô một cái.

Tiền Phỉ tiếp tục tận tình khuyên bảo: “Như việc nhà chẳng hạn, tốt nhất hai người nên cùng chia sẻ!”

Lý Diệc Phi nhìn cô với ánh mắt mờ mịt trống rỗng.

Tiền Phi nói tiếp: “Còn anh, cũng đừng bởi vì là người Bắc Kinh, rồi có thói quen giống như thiếu gia vậy, tất cả mọi người đều phải nhìn sắc mặt của người khác mà làm việc, chẳng ai có thể so sánh với giai cấp tư sản được.”

Lý Diệc Phi nhìn cô, hừ lạnh một tiếng.

Tiền Phỉ không nhịn được hỏi: “Một tiếng hừ này của anh là có ý đây? Là phản đối, khinh thường hay châm chọc? Làm sao tôi cảm thấy trong chuyện này có vấn đề gì đó?”

Lý Diệc Phi lại hừ một tiếng, nói: “Cô có thời gian rảnh rỗi để quản tôi, không bằng thử nghĩ một chút về chuyện của cô với bạn trai cô đi!”

Một lúc sau Tiền Phỉ mới hiểu được, tên này đang nói cô xen vào việc của người khác.

Nhất thời cô rất tức giận. Nếu như không phải là ở trong tàu điện ngầm quá đông cô không thể cử động được cánh tay của mình, cô thật muốn chỉ thẳng vào mặt Lý Diệc Phi hỏi tên này một chút: Chú ở bên ngoài không biết điều như vậy, người trong nhà chú có biết không?

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thì Ra Đã Chết Lặng

Hai ngày trước, sếp Lỗ đi công tác nước ngoài dặn dò Tiền Phỉ truyền đạt lại với Tiểu Viện giúp ông ấy đặt vé máy bay về Bắc Kinh vào buổi chiều ngày hôm sau. Ông ấy nói không gọi điện được cho Tiểu Viện.

Tiền Phỉ lấy điện thoại gọi luôn cho Tiểu Viện, quả thật không liên lạc được - Tiểu Viện bị khóa máy rồi.

Tiền Phỉ cắn răng lấy 50 tệ nạp thẻ điện thoại cho Tiểu Viện. Sau đó gọi lại, đã liên lạc được.

Cuối cùng cứ phải thông báo đi thông báo lại, khiến cho cô thấy váng hết cả đầu, thế nên lúc cô truyền đạt đã thành "Đặt vé máy bay vào sáng mai cho sếp Lỗ."

Khoảng nửa tiếng sau, sếp Lỗ gọi điện thoại lại, hỏi Tiền Phỉ: "Tiểu Tiền à, không phải tôi nói đặt vé máy bay vào buổi chiều ngày mai sao? Buổi sáng tôi còn chưa xong được công việc."

Tiền Phỉ thật sự hoảng sợ suýt chút nữa tè dầm, vội vàng gọi điện lại cho Tiểu Viện, bảo cô ấy trả lại vé đã đặt đồng thời đặt vé mới.

Cuối cùng chuyện cũng giải quyết xong, có thể là do có một khúc dạo đầu như vậy, suốt cả buổi chiều Tiền Phỉ cứ uể oải không có tinh thần làm việc.

Lúc tan làm Lý Diệc Phi thấy bộ dạng không có tinh thần của cô, hỏi cô làm sao, cô kể lại sự việc một lần.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi lại nhìn cô, trong ánh mắt không giấu được sự khinh bỉ: “Đến mức này sao? Có chút chuyện như vậy, đáng để buồn bã như vậy sao?”

Tiền Phỉ cúi đầu ảo não: “Tôi không hiểu, làm sao tôi có thể mắc sai lầm những chuyện đơn giản như vậy được chứ? Hôm nay đặt sai vé máy bay cho sếp, lần trước họp còn mang sai tài liệu, anh nói xem tôi phải làm thế nào mới có thể tránh không mắc sai lầm những chuyện đơn giản kiểu như vậy nữa?”

Lý Diệc Phi nhìn bộ dạng cô kìm nén giống như bị tâm thần, trong lòng không rõ vì sao, có một chút lương thiện bùng lên.

“Tôi dạy cô một cách. Cô chuẩn bị một quyển sổ nhỏ, sau này nếu còn làm sai việc gì , thì ghi lại việc đó, lúc không có việc gì làm thì xem đi xem lại quyển sổ này, càng ghi nhớ thêm bài học, sau này cũng sẽ không tái phạm lại những sai lầm tương tự nữa.”

Tiền Phỉ ngẩng đầu, đáy mắt sáng lên, “Đúng là cách hay!” Cô vỗ tay, “Vậy có phải trước đây anh cũng thường xuyên mắc sai lầm đúng không, sau đó đã dùng phương pháp này, từ đó về sau hoàn toàn thay đổi?”

Lý Diệc Phi lạnh lùng hừ một tiếng: “Người hoàn mỹ như tôi làm sao có thể phạm sai lầm? Cách kia là do một thằng cha tên là Thẩm Vũ Phong từ trong những sai lầm của bản thân mà tên đó là đúc kết được, chỉ số thông minh của hai người cũng không khác nhau nhiều lắm, cũng rất low (thấp), cho nên tôi cảm thấy cô sử dụng cách này của tên đó cũng rất ổn.”

Tiền Phỉ phẫn nộ, “Anh mới low(thấp) ấy! Tôi là tall(cao), big(to), up, cảm ơn! Anh mà hoàn mỹ(*), xin! Anh là Perfect(*), tôi là Amway(*) đấy!”

(*)Hoàn mỹ: Tiếng anh là Perfect, đây cũng là tên một công ty.

https://thuviensach.vn

(*)Perfect, Amway: Tên của hai công ty bán hàng đa cấp.Sau đó Tiền Phỉ vẫn sử dụng cách mà Lý Diệc Phi dạy cho cô, quả nhiên sau đó những sai lầm đơn giản đó cô rất ít tái phạm.

Cô không nhịn được xúc động lần nữa.

Tuy là Lý Diệc Phi mắc bệnh tính tình thiếu gia rất nặng, chỉ số thông minh trong cuộc sống thường ngày rất thấp, nhưng cũng không thể không nói, trên phương diện làm việc, giao tiếp xã giao, EQ lại rất cao, đúng là một tay cao thủ trong chốn công sở.

※※※※※※

Buổi tối lúc sắp đi ngủ, Tiền Phỉ nhận được tin nhắn của Hồ Tử Ninh. Anh ta nói anh ta đã đi công tác về, hỏi cô tối mai có rảnh không, nếu rảnh thì cùng nhau đi ăn cơm.

Tiền Phỉ trả lời anh ta được.

Hôm sau đi làm, Tiền Phỉ nhận được điện thoại của nhân viên chăm sóc khách hàng của website Trương Thành. Nhân viên chăm sóc khách hàng nói, phiếu tích điểm của cô sắp hết hạn, nhắc nhở cô nhanh chóng đổi quà tặng.

Tiền Phỉ truy cập ngay vào trang website để xem, suy nghĩ nên đổi cái gì. Cô tra trên website, bỗng nhiên lại thấy một mẫu áo khoác ngoài của đàn ông, kiểu dáng rất ổn, thích hợp với người trẻ tuổi, độ dày cũng rất thích hợp với thời tiết bây giờ.

Cô lập tức nhấn nút đổi hàng, sau đó gọi điện lại cho bên chăm sóc khách hàng, hỏi có thể nhanh chóng đưa quần áo đến, bên phục vụ khách hàng nói nếu cô đồng ý trả phí giao hàng thì không thành vấn đề.

Tiền Phỉ khẽ cắn răng, đồng ý trả phí giao hàng.

https://thuviensach.vn

Vừa để điện thoại xuống, cô đã rất đặc biệt nhiệt tình quan tâm đến địa chủ thương người, hỏi Lý Diệc Phi: “Cậu Lý, cậu có khát không?”

Không phải chỉ là phí giao hàng thôi sao, có gì đặc biệt đâu cơ chứ, còn không bằng việc cô đi lấy một cốc nước.

Lý Diệc Phi cũng không thèm ngẩng đầu chỉ vươn tay đẩy chiếc cốc đến trước mặt cô.

Tiền Phỉ nhận lấy chiếc cốc đứng dậy đứng lên, “Cốc nước này tôi giảm giá cho cậu 6 phần, chỉ thu cậu 12 tệ thôi, buổi chiều có hàng chuyển phát nhanh đưa tới cậu trực tiếp giúp tôi thanh toán là được rồi hi hi!”

Lý Diệc Phi ngẩng đầu lên liếc nhìn cô một cái, “Hừ” một tiếng, “Tiền Phỉ, là cô quá ngây thơ hay là tôi không tỏ rõ bản chất của mình? Ngay cả đi đến bình uống nước tôi còn không muốn đi, cô lại muốn tôi xuống lầu dưới nhận hàng chuyển phát nhanh cho cô?”

Tiền Phỉ trợn mắt nhìn về phía tên kia, “Vậy được, chuyện nhờ vả cũng không phiền đến ngài, vậy phí sai vặt kia bây giờ thanh toán luôn đi.”

Lý Diệc Phi hừ hừ cười lạnh hai tiếng: “Bây giờ tôi cho cô mười hai tệ cũng không phải việc gì khó, chỉ sợ mười hai tệ này sẽ kích thích ý chí chiến đấu của tôi bùng cháy, tới lát nữa lúc chơi đấu địa chủ tôi sợ tôi thắng không dừng tay lại được, đến lúc đó cho cô thua hẳn một trăm hai trăm đã là gì!”

Tiền Phỉ nâng cốc nước lên muốn quỳ lạy tên này.

Vậy là lúc trước tên này để cho cô lấy nước cũng là vì để cho bản thân cô trả nợ trước phải không? Bản lĩnh chèn người của tên thiếu gia này giống như màu sắc dây lưng của môn võ Taekwondo vậy, tuyệt đối là lương tâm của thằng cha kia có một một màu đen như vậy!※※※※※※

https://thuviensach.vn

Lúc chiều muộn trước khi tan làm áo đã được đưa tới. Tiền Phỉ nhìn thật kĩ áo khoác trong tay mình, cảm thấy rất rất hài lòng.

Lý Diệc Phi ở bên cạnh đột nhiên hỏi: “Cho bạn trai cô?”

Tiền Phỉ vừa cất quần áo, vừa trả lời: “Ừ”

Lý Diệc Phi cười ha ha : “Cô rất có lòng với anh ta!”

Tiền Phỉ xấu hổ đáp lại: “À thật ra thì cũng không có gì, cái này tôi dùng phiếu tích điểm đổi lấy, không tốn tiền!”

Lý Diệc Phi giống như có chút cười nhạo: “Cái quái gì cơ? Chị Tiền à chị không thể để ý nhiều hơn một chút được sao!” Nói xong đã quay đầu đi lên trên lầu tìm người đại diện hỏi tài liệu.

Tiền Phỉ nhìn theo bóng lưng anh ta tức giận bất bình, “Chị chị cái đếch gì cơ ! Chứng minh thư nhân dân của tôi chứng minh chị đây rõ ràng còn nhỏ tuổi hơn chú đấy đại ca ạ!”

※※※※※※

Buổi tối lúc đi ăn, Tiền Phỉ tặng chiếc áo khoác cho Hồ Tử Ninh. Cô không dám nói cái này dùng phiếu tích điểm đổi vì sợ Hồ Tử Ninh ghét bỏ.

Hồ Tử Ninh nhận lấy chiếc áo, ánh mắt sáng lên, nhìn Tiền Phỉ nói: “Phỉ Phỉ, em biết không, anh vẫn luôn muốn mua một chiếc áo khoác như vậy, nhưng mà vẫn chưa mua được, Phỉ Phỉ em đúng là tri kỉ của lòng anh!”

Tiền Phỉ cười ha ha: “Anh thích là tốt rồi, thích là tốt rồi!”

Cứ như vậy, chỉ một chiếc áo khoác đã quét sạch sự u ám không được tự nhiên trước đó giữa hai người.

https://thuviensach.vn

Suốt bữa cơm Hồ Tử Ninh ăn rất vui vẻ, lúc ăn xong còn giành trả tiền. Lúc từ trong phòng ăn đi ra ngoài, Hồ Tử Ninh mặc chiếc áo khoác mới, đem áo cũ cất vào trong túi mang theo. Hai người đi từ từ dọc con đường nhỏ để tiêu hóa bữa ăn, đi mãi đi mãi, Hồ Tử Ninh vươn tay ra ôm lấy Tiền Phỉ, vừa nghiêng đầu hôn lên má cô một cái, "Bảo bối à, anh mặc áo khoác mới có đẹp trai không?"

Tiền Phỉ không nhịn được run run một cái: "Đẹp trai!"

Hồ Tử Ninh hài lòng lại hôn cô một cái, quay đầu hai người tiếp tục đi về phía trước.

Tiền Phỉ âm thầm hoài nghi bản thân. Sau khi hẹn hò cùng với với Uông Nhược Hải, cô luôn oán giận anh ta không chịu nói chút lời ngon tiếng ngọt nào; nhưng bây giờ trái lại có người nói với cô những lời ngọt ngào, vừa nghe thấy đã khiến cô run rẩy. Cô hoài nghi mình có phải mắc bệnh thích bị ngược trong truyền thuyết.

Vừa đi bộ được một lúc, đã đến trạm tàu điện ngầm, trước khi Tiền Phỉ đi vào, Hồ Tử Ninh hỏi cô: "Hay là để anh đưa em về?"

Tiền Phỉ nhìn đồng hồ một chút, cười lớn một tiếng: "Thời gian không còn sớm, em tự về được mà! Anh vừa đi công tác về cũng mệt mỏi rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi!"

Hồ Tử Ninh nhìn cô một cái, cười một cái, cũng không kiên trì nữa.

Mấy ngày liên tiếp, mỗi ngày tan làm Hồ Tử Ninh cũng gọi Tiền Phỉ cùng nhau đi ăn cơm, ăn xong lại cùng nhau đi bộ hoặc đi xem phim, Tiền Phỉ cảm thấy hai người ở chung nhiều lại càng hòa hợp hơn.

Lúc nói chuyện điện thoại với Diêu Tinh Tinh, Diêu Tinh Tinh hỏi cô: "Khỉ đầu chó, bà có hài lòng với Hồ Tử Ninh không? Bà thích tên đó sao? Thật ra tôi luôn cảm thấy tên đó có gì đó không ổn!"

https://thuviensach.vn

Cô suy nghĩ cẩn thận một chút về vấn đề này, nói với Diêu Tinh Tinh: “Vẫn là câu nói cũ, tình yêu trước kia của tôi và Uông Nhược Hải, có thể nói là quá dài quá đau đớn, bây giờ tôi đối với món đồ chơi tên là tình yêu này hoàn toàn không giống như mấy em gái không có ôm bất kỳ một ảo tưởng hay một thứ gì đó quá tốt đẹp. Người nhà tôi luôn thúc giục, muốn tôi nhanh chóng tìm một người để kết hôn, nếu không sẽ biến thành một bà cô già rồi. Đúng là Hồ Tử Ninh có chỗ không được đứng đắn cho lắm, nhưng mà không thể phủ nhận được, trước mắt chỉ có mình anh ta, thích hợp là người kết hôn cùng với tôi. Ít nhất, bộ dạng anh ta cũng không tệ công việc cũng khá tốt lại chịu khó nói lời ngon ngọt dỗ dành tôi. Yêu tinh, bà có biết bao lâu rồi tôi chưa được ai dỗ dành không? Trái lại tôi cũng sẽ không dễ dàng thích một ai đó, vậy thì không bằng tìm một người nào đó chịu khó dỗ dành tôi đi!”

Cô nói xong một lúc lâu sau Diêu Tinh Tinh cũng không nói lời nào. Một lúc sau, đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng thở dài: “Bà chị, nhìn bà đi ngày ngày không tim không phổi cùng tôi buôn chuyện, tôi vẫn cứ tưởng là bà đã quên đi, bây giờ tôi mới biết, thật ra thì bà vẫn luôn thất tình! Bà che giấu mình quá tốt rồi! Cho đến một giây phút vừa rồi tôi mới hiểu được, thì ra thất tình không phải nhất thiết mỗi ngày đều khóc đến tê tâm liệt phế, trái lại còn có những người giống như bà vậy, nói gì cũng không khóc, nên ăn cũng nên ăn, nên uống cũng uống, nên cười cũng cười, nên tìm bạn trai cũng tìm bạn trai, nhưng đến cuối cũng không còn tin vào tình yêu!” Nói đến đây, cô nàng lại khẽ thở dài, “Khỉ đầu chó, bà đang dùng chết lặng để bảo vệ bản thân sao?”

Tiền Phỉ bật cười vì câu nói của cô nàng, “Làm sao lại kích động như vậy?” Có vẻ là buồn cười, nhưng mắt cô đã hơi cay cay.

Từ trước đến này, chỉ có Diêu Tinh Tinh hiểu cô.

※※※※※※

https://thuviensach.vn

Tối thứ sáu sau khi tan làm, lúc hẹn nhau đi ăn cơm. Hồ Tử Ninh hỏi Tiền Phỉ: “Bảo bối, lúc trước không phải em nói với anh, muốn cùng nhau đi leo núi? Hay là ngày mai chúng ta đi đi!”

Tiền Phỉ vừa run run vừa trả lời đồng ý.

Kể từ khi cô tặng Hồ Tử Ninh cái áo khoác, biệt danh Hồ Tử Ninh gọi cô đã thăng lên một bậc, từ “Phỉ Phỉ” biến thành “Bảo bối“.

Mỗi lần Hồ Tử Ninh gọi cô như vậy, cô đều không nhịn được hơi run run.

Cô đã hỏi Diêu Tinh Tinh, cô bị cái bệnh muốn người ta dỗ mà không chịu được lời ngon tiếng ngọt có thể trị được sao?

Diêu Tinh Tinh nói: “Đừng trị, tôi cảm thấy không phải bà có bệnh, mà là tên kia so với bà còn đáng khinh hơn.”

Ngày hôm sau leo núi xong, Tiền Phỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái. Hồ Tử Ninh lại đề nghị đi xem phim.

Xem phim xong, hai người lại cùng nhau đi ăn cơm.

Hồ Tử Ninh vừa gắp thức ăn cho cô, vừa săn sóc vừa hỏi: “Bảo bối, hôm nay có vui vẻ không?”

Tiền Phỉ cười toe toét: “Vui vẻ!”

Hồ Tử Ninh dùng ánh mắt cưng chiều trong truyền thuyết, chăm chú nhìn thẳng vào cô.

Tiền Phỉ cảm thấy nếu không phải cô đã từng nói lời yêu với Uông Nhược Hải, vào lúc này đây, nhất định cô sẽ chết chìm trong ánh mắt yêu thương của Hồ Tử Ninh.

https://thuviensach.vn

Hồ Tử Ninh đặt đũa xuống, rất thâm tình thành thực nhìn cô, “Bảo bối, anh muốn cùng em thương lượng chuyện này!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đóng Cửa Xem Kịch

Tâm trạng Tiền Phỉ đang rất tốt, cũng đặt đũa xuống theo, “Có chuyện gì thế,Tử Ninh? Anh nói đi!”

Hồ Tử Ninh vươn tay ra, cầm lấy tay Tiền Phỉ.

Trong lòng Tiền Phỉ thở dài, tay anh ta cũng thật dài, trong một khoảng cách ngắn như vậy, làm một hành động “lãng mạn” như vậy trông vừa lố bịch vừa buồn cười.

“Bảo bối, là thế này, anh có một người bạn, trước kia lúc làm ở khách sạn nên có quen biết, cậu ta làm bên bất động sản, rất có bản lĩnh, hiện nay trong tay cậu ta có một số nhà ở, trong đó có một căn nhà Duplex(*) rộng hai trăm mét vuông, nhà rấtt tốt, cậu ta nói vì hai bọn anh có quan hệ rất tốt, nên có thể giảm gía 90% bán cho bọn mình. Bảo bối anh nghĩ như thế này này, qua một thời gian nữa không phải hai đứa sẽ kết hôn sao, nên là phải đổi sang một căn nhà lớn hơn một chút, nhưng mà bây giờ anh không lấy đâu ra nhiều tiền đặt cọc như vậy, cho nên anh muốn, em có thể bán cái nhà em đang ở đi hay không, sau đó dùng tiền đó để đặt cọc, sau này chúng ta lại tiếp tục gom góp, mua lại căn nhà kia! Về sau phí lắp đặt nội thất anh sẽ chi trả, trên giấy chứng nhận bất động sản ghi tên hai đứa mình!”

(*) Nhà Duplex: có thể hiểu theo 2 cách: căn nhà ngăn cách bằng bức tường ở giữa thành 2 căn hộ riêng biệt hoặc căn hộ 2 tầng với mỗi tầng có thể đóng vai trò là 1 căn hộ hoàn chỉnh.

Tiền Phỉ nghe xong có chút sững sờ. Mất một lúc lâu, mới hiểu được là Hồ Tử Ninh đang hỏi cô, có thể bán nhà cô đi không, rồi hai người góp

https://thuviensach.vn

tiền đổi một căn nhà mới khác.

Cô nhớ lần trước Hồ Tử Ninh đã nói, tình hình kinh tế của anh ta hình như có năm vạn tệ cơ mà.

Trong phút chốc cô như rơi vào sương mù có chút không biết làm sao, không biết làm như vậy là thiệt thòi thế nào hay là chiếm được tiện nghi, lại không thể mất mặt mũi từ chối thẳng Hồ Tử Ninh, nên nói với anh ta: “Tử Ninh, việc này rất hệ trọng, anh để em về suy nghĩ lại nhé!”

Hồ Tử Ninh nhìn cô, cười rất chân thành và thâm tình: “Không sao, en cứ về nghĩ thật kỹ đi! Bảo bối này, thật ra chuyện này rất được! Đợi mua được nhà rồi, có chỗ ở, chúng ta sẽ đi đăng ký!”

Cô quanh co cười hì hì. Sau khi ăn xong phần còn lại của bữa ăn, cô mang một bụng tâm sự về nhà.

Về đến nhà, cô thấy Lý Diệc Phi đang ngồi trong phòng khách xem ti vi.

Cô định bắt chuyện cùng anh ta, vừa thuận miệng hỏi: “Quê Lê Lê đâu?”

Cô không nhìn thấy vẻ mặt nhưng cảm giác được Lý Diệc Phi đang bĩu môi, “Nói là đang tăng ca.”

Tiền Phỉ cảm thấy giọng nói của tên này tuyệt đối không vui vẻ gì. Cô cảm thấy tên thiếu gia này bá đạo đến mức biến thái rồi, tên này có thể ra ngoài cùng đồng nghiệp uống rượu ăn chơi, nhưng khi Quế Lê Lê tăng ca cũng mất hứng.

Lúc cô đang chuẩn bị vào phòng chợt nhớ đến đề nghị của Hồ Tử Ninh, thuận miệng hỏi một câu: “Anh có biết nhà ở khu chung cư X không?? Như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nghe xong tên của khu chung cư, nhíu nhíu mày: “Hình như đã nghe qua, làm sao vậy?”

Tiền Phỉ nói: “Có người giới thiệu tôi mua nhà ở đó, còn nói tôi bán phòng bên này để mua bên kia, tôi cũng thuận miệng với anh mà thôi, mấy khu nhà kia thế nào?”Lý Diệc Phi lấy điện thoại di động ra, “Tôi giúp cô hỏi một chút.”

Tiền Phỉ đứng ở một bên chờ đợi.

Cô nghe thấy Lý Diệc Phi gọi cho một người tên là Đại Quân, hỏi anh ta tình hình khu nhà bên kia thế nào. Không biết đầu dây bên kia đang nói cái gì, cô thấy sắc mặt Lý Diệc Phi càng lúc càng khó nhìn.

Nói thêm mấy câu, Lý Diệc Phi cúp điện thoại, quay đầu lại nói với Tiền Phỉ: “Khu chung cư này đã bán sạch nhà từ lâu rồi, nhưng do chất lượng phòng ở không tốt, nên có rất nhiều người mang nhà ở giao cho một công ty bất động sản mang ra bên ngoài bán, công ty bất động sản kia dựa vào mấy người không biết chuyện mua với giá cao để kiếm phần trăm hoa hồng, có người trung gian giúp bọn họ tìm khách, bọn họ cũng sẽ chia hoa hồng cho người trung gian kia.” Anh ta dừng lại một chút, hỏi Tiền Phỉ, “Người mà giới thiệu nhà cho cô nếu là bạn bè của cô, đừng do dự nữa, ngày mai trừng phạt một chút rồi cùng tên đó tuyệt giao đi.”

Anh ta nói xong cũng quay đầu lại tiếp tục xem ti vi.

Tiền Phỉ cảm thấy trong lòng giống như bị một tảng băng đập vào, có chút lạnh lẽo có chút đau.

Ngày hôm sau, lúc ăn cơm cùng nhau, Tiền Phỉ nói lại những lời mà Lý Diệc Phi nói với cô cho Hồ Tử Ninh.

Hồ Tử Ninh nghe xong sắc mặt rất khó coi. Tiền Phỉ yên lặng nhìn anh ta.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Hồ Tử Ninh tức giận đập mạnh xuống bàn một cái, Tiền Phỉ bị anh ta làm cho hết hồn.

“Thằng này sao có thể như vậy được? Còn gọi nhau là anh em! Con mẹ nó không phải là lừa bịp anh sao?”

Tiền Phỉ nhìn bộ dạng tức giận của anh ta, nhất thời không biết có nên chuẩn bị một chút cùng tên này tuyệt giao không.

※※※※※※

Mấy hôm sau, lúc Tiền Phỉ vẫn còn đang phân vân có nên cùng Hồ Tử Ninh tuyệt giao hay không, Hồ Tử Ninh nhắn tin cho cô, nói mình phải đi công tác một thời gian.

Tiền Phỉ khẽ thở phào. Cách xa một thời gian ngắn cũng tốt, cô có thể suy nghĩ thật kỹ một chút, rốt cuộc người này có thích hợp để kết hôn hay không.

Gần đây, cô nghe thấy Lý Diệc Phi và Quế Lê Lê tranh cãi rất ác liệt, hình như Lý Diệc Phi không hài lòng việc Quế Lê Lê thường xuyên đi làm tăng ca không về nhà.

Buổi tối cô mua đồ ăn, trong lúc cô ở trong bếp chuẩn bị cơm tối, Lý Diệc Phi và Quế Lê một trước một sau cũng đi vào cửa.

Hai người đi về phòng mình đóng cửa lại và lại bắt đầu cãi vã, rất nhanh những lời to tiếng vang lên, Tiền Phỉ có muốn thật nhanh bịt tai mình để tránh bị điếc cũng không kịp.

Cô nghe thấy giọng Lý Diệc Phi lạnh như băng hỏi Quế Lê Lê: “Suốt thời gian này cô nói cô tăng ca, cô tăng cái beep ý! Cô cho là tôi không biết có phải hay không? Cô cùng lão sếp của mình đi bar thì có!”

https://thuviensach.vn

Cô nghe thấy giọng Quế Lê Lê the thé: “Lý Diệc Phi là anh bị điên à?”

Cô nghe thấy Lý Diệc Phi cười lạnh nói: “Quế Lê Lê, cô là đang chửi mình hay là nói tôi đấy? Nếu cô cứ muốn làm nhục bản thân mình như lời cô nói thì làm phiền nói cho tôi biết một tiếng, tôi sẽ tránh xa một chút, đừng để đến lúc người khác đều biết trên đầu tôi có nón xanh tôi còn không biết đâu đấy!”Cô nghe thấy Quế Lê Lê cũng cười lạnh theo: “Anh chỉ biết mắng tôi sao? Cũng không phải anh cùng lũ bạn chó má kia của anh đi bar lêu lổng sao? Bên trong còn có rất nhiều con gái trang điểm xinh đẹp, anh tưởng tôi không biết sao?”

Tiền Phỉ nhìn rau trong nồi thật sự không thể nào ngừng xào rau được, mà tránh cũng không thể nào tránh được đành tiếp tục nghe bọn họ vạch trần điểm xấu của nhau.

“Tôi nói lại một lần nữa, tôi là đàn ông, cô là phụ nữ, cô muốn cùng đàn ông so việc ăn chơi rượu chè, cô không bị làm sao đấy chứ?” Cô nghe thấy Lý Diệc Phi dùng giọng điệu không thể tưởng tượng nổi hỏi Quế Lê Lê.

Trong giọng nói của Quế Lê Lê bắt đầu kèm theo tiếng nức nở, “Lý Diệc Phi, cho tới bây giờ, anh cũng không mang tôi đi giới thiệu với bạn mình, anh có nghĩ tới không, khi đồng nghiệp của tôi nói với tôi cho tôi biết rằng anh và đám bạn thân của anh lúc đang uống rượu bên cạnh còn có một sinh viên học viện điện ảnh, trong lòng tôi cảm thấy như thế nào?”

Tiền Phỉ dùng cái xẻng đảo thức ăn trong nồi, không nhịn được thổn thức.

Là rất quá đáng, sao lại có bạn trai như vậy chứ!

Cô nghe thấy Lý Diệc Phi giống như giận quá hóa cười, “Đương nhiên tôi không dám mang cô đi giới thiệu với bạn bè mình được, tôi sợ cô thấy người ta có tiền như thấy lão sếp của cô mà muốn nhảy lên trên người ta!

https://thuviensach.vn

Đồng nghiệp của cô nói cho cô biết? Còn là chuyện gì à, chẳng phải là lão sếp của cô sao? Không phải lão ta nhìn thấy cảnh đấy ư, lão ta nhìn thấy tôi mang người ta đi thuê phòng hay là mang về nhà? Không phải lão ta muốn ngủ với cô sao, muốn bố trí tôi và người khác giống như bị lão ta bắt gian tại trận ở trên giường à?" Còn nữa sao lão sếp của cô vừa nhìn đã biết người ta là sinh viên học viện điện ảnh vậy? Cũng có vẻ quen thuộc đấy, cũng không phải thứ gì tốt!"

Tiền Phỉ nghe thấy trong lòng lộp bộp lộp bộp đấy. Cô cảm thấy Lý Diệc Phi đúng là miệng vừa độc lại rất tiện đấy, cùng với bạn gái mình cãi nhau mà cũng thể dùng lời nói làm tức chết người như thế.

Cô nghe thấy Quế Lê Lê rú lên một tiếng, giọng nói bỗng trở nên chói tai hơn, "Lý Diệc Phi, anh quá đáng rồi đấy! Dựa vào cái gì mà anh nói như vậy về tôi và sếp tôi? Ông ấy nhìn thấy anh ôm con bé sinh viên học viện kia là được rồi!"

Tiền Phỉ đảo xẻng thức ăn, nhìn vào thức ăn trong nồi lẩm bẩm một tiếng, "Ôi chao, thật sự là cặn bã đấy!"

Tiếng nói lúc có lúc không, dường như cô nghe thấy Lý Diệc Phi phản kích.

"Tôi ôm cô ta thì làm sao? Năm đó ở nước ngoài tôi không có bạn gái sao? Không phải cô cũng xán lại gần để cho tôi ôm đấy sao?"

Tay cầm cái xẻng của Tiền Phỉ khẽ run run. Đây đúng là một vở kịch hay, đã bắt đầu đào bới lịch sử tối tắm của nhau rồi sao?

Cô nghe thấy tiếng khóc rất to của Quế Lê Lê, gần như không thở nổi vì quá tức giận, " Lý Diệc Phi làm sao anh có thể như vậy? Làm sao anh có thể khinh thường tôi như vậy? Khi đó anh và cô ta đều đang làm loạn muốn chia tay mà !"Tiền Phỉ trợn mắt há mồm, cô cảm giác trái tim nhỏ của mình nhận kích thích quá lớn.

https://thuviensach.vn

Tiết tấu của hai người này thật sự quá nhanh mà!

Song vở kịch cãi nhau ầm ĩ này vẫn chưa có diễn xong

Quế Lê Lê đau buồn mà khóc: “Lý Diệc Phi, làm sao chúng ta lại như này? Làm sao chúng ta lại giống như bây giờ? Đây là vì sao? Từ khi từ nước ngoài trở về, không phải nói là phải thật tốt đấy sao, anh nói là có nhà sẵn đấy, sau khi chúng ta về nước có rất nhiều chỗ ở, thế nhưng kết quả thế nào đây? Vừa về đến nơi anh cùng người nhà cãi nhau trở mặt, bây giờ chúng ta đã rơi tới mức đường cùng phải ở cùng một chủ thuê nhà hay soi mói! Anh biết không, em không dám để cho ba mẹ em ở nhà biết cuộc sống hiện tại của em! Nếu bọn họ biết em đi theo anh chịu khổ như vậy, lòng sẽ rất đau đớn đấy!”

Không biết tại sao, Tiền Phỉ nghe thấy Quế Lê Lê khóc lóc kể lể y như một tiểu công chúa gặp chuyện không may không nhịn được mà nổi da gà.

Chủ nhà soi mói? Nói cô sao? Cô ta nói dối thật trắng trợn.

Tiền Phỉ giơ cái xẻng thức ăn lên, từ trong cái xẻng inox còn dính mỡ và hành lá, cố gắng nhìn lấy một hình ảnh mặt người phản chiếu mờ ảo trên đó.

Gương mặt hiền lành như vậy, quả thật có thể sánh ngang với đại sứ hòa bình thế giới, lại có thể nói thành người hay soi mói? Xem ra cái thế giới này không có hi vọng rồi.

Tiền Phỉ để cái xẻng xuống, tức giận xào trộn thức ăn trong nồi.

Bên kia Quế Lê Lê vẫn tiếp tục khóc lóc kể lể, “Việc nhà gì anh cũng không làm, trước kia ở nước ngoài ít ra anh còn có thể thuê một người giúp việc, nhưng bây giờ thì sao, không chỉ cùng thuê nhà với một người khác, việc gì cũng muốn tự em đến làm! Trước kia mỗi tháng anh đều có thể cho em đi mua quần áo mới, bây giờ thì sao, một bộ quần áo em đã mặc đến

https://thuviensach.vn

mấy tháng, anh có biết mấy đồng nghiệp đang chê cười em không hả? Ngay cả bạn gái mình anh cũng không chiếu cố tốt, như thế anh rất vô dụng có biết hay không hả? Điều kiện trong nhà em tuy không hẳn là giàu có, nhưng mà em cũng được nuông chiều từ bé đến lớn đó! Ba mẹ của em thà rằng lấy ra hết những gì mình tích cóp cũng muốn cho em đi du học, bọn họ thương em nhiều như thế nào anh cũng biết mà! Trong suốt thời gian qua, trái tim em thật sự rất mệt mỏi và đau đớn! Rốt cuộc anh có thể suy nghĩ đến em không?"

Tiền Phỉ không nhịn được lại run run thêm lần nữa, cô nghe thấy Lý Diệc Phi giọng điệu trào phúng hỏi lại cô ta: "Ồ! Tôi không chăm lo cho cô sao? Tôi không chăm lo cho cô thì con mẹ nó vì sao phải ở cùng cô, mỗi ngày đều phải đi làm bằng tàu điện ngầm nhanh bị chèn chết bẹp? Ồ, tôi không chăm lo cho cô? Cho nên cô mới đi tìm che chở ở bên ngoài đúng không? Vậy mà còn nói tôi vô dụng? Khi ở nước ngoài khi tôi vứt tiền lên người cô sao cô không nói tôi vô dụng? Trách móc tôi cùng người nhà cãi nhau rồi trở mặt, vì cái gì tôi cùng người nhà cãi nhau rồi trở mặt, chẳng lẽ cô không biết sao? "

Cuối cùng đồ ăn cũng đã xào xong. Tiền Phỉ vội vàng nhanh chóng tìm chén đĩa, trong đầu nghĩ muốn mang đồ ăn vào trong phòng thật nhanh. Nếu còn tiếp tục nghe hai vị này cãi nhau, cô sợ mình sẽ bị chảy máu não.

Trong thời gian tìm cái đĩa, cô nghe thấy giọng nói the thé của Quế Lê Lê vừa khóc vừa nói: "Anh nói ba anh không đồng ý cho chúng ta ở cùng nhau, nói ông ta nhìn tôi ngứa mắt, thế nhưng dựa vào gì thế? Nhà của anh là rất giàu sao? Lúc ở nước ngoài ngoại trừ có thể mời một bà giúp việc, người nhà anh ngay cả mua cho anh một cái nhà cũng không mua nổi! Ngoại hình và bằng cấp của tôi chẳng lẽ còn không xứng với anh sao? Nhà mấy người ngứa mắt tôi, tôi cũng thấy ngứa mắt nhà mấy người đây này!"

Tiền Phỉ đã tìm được cái đĩa, lúc vừa dùng xẻng xúc đồ ăn cô vẫn không nhịn được mà cảm khái.

https://thuviensach.vn

Cô nàng Quế Lê Lê này, người nhà cô ta không ai nói với cô ta, cách nói chuyện của cô ta có vấn đề sao? Đánh giá khách quan mà nói..., cho dù có chiếm được lợi thế nhưng cô ta lại khiến cho người nghe thấy ghét.

Cô đã xúc xong thức ăn, trong đầu đang muốn đi về phía về phòng của mình.

Trong phòng bên cạnh, Lý Diệc Phi đối diện với Quế Lê Lê nói rất nghiêm túc: “Đi! Quế Lê Lê, tôi không ngăn cản cô, cô thấy ai tốt thì đi tìm người đó đi! Ba tôi đúng là không nhìn lầm, chính là tôi đây con mẹ nó mắt bị mù rồi!”

Một giây sau, cửa phòng bên cạch một tiếng, tự nhiên bị bật ra, một bóng người không để ý xung quanh mà lao ra ngoài, đúng lúc đó đâm vào Tiền Phỉ đang bưng đồ ăn đi ngang qua.

Chiếc đĩa trong tay Tiền Phỉ “xoảng” một tiếng rơi xuống mặt đất.

Quế Lê Lê che mặt đầy nước mắt chạy ra ngoài.

Tiền Phỉ nhìn đĩa rau xào rơi trên mặt đất, đau lòng muốn tức ngực dậm chân, suýt chút nữa không nhịn được mà bò trên mặt đất thè lưỡi liếm chỗ kia.

Hai người cãi nhau là bọn họ mà, làm sao lại liên lụy đến một kẻ không liên quan đi ngang qua là cô đây? Đây là cô đã mất bao năng lượng mới xào ra được đống đồ ăn đó mà!

Cô quay đầu lại nhìn về phía phòng bên cạnh, đúng lúc thấy Lý Diệc Phi nhấc chân dùng sức đạp bàn trà một cái.

Lòng Tiền Phỉ khẽ run lên.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi ngẩng đầu nhìn về phía cô, giọng nói lạnh như băng hỏi: “Nhìn đủ chưa?”

Ánh mắt thô bạo cùng lời nói xuyên tim kia khiến cho Tiền Phỉ cảm thấy lá gan của mình cũng đang run run rồi.

Cô tranh thủ thời gian làm trò: “Tôi chỉ là không cẩn thận đi ngang qua mà thôi!” Nói xong vội vàng chui về phòng mình, ngay cả đống bừa bộn trên mặt đất cũng không có cố thu dọn nốt.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đụng Phải Gian Tình

Hôm sau đi làm, Lý Diệc Phi cũng tới rất muộn. Sắc mặt của vị thiếu gia này cũng rất kém, cả người âm u khiến cho phạm vi ba thước xung quanh đều có thể phủ sương.

Tiền Phỉ không nhịn được đến trước mặt anh ta nhỏ giọng khuyên bảo mấy câu.

“Tối hôm qua không ngủ ngon đúng không? Rất lo lắng có phải không? Ai, anh nói xem một cô gái, qua đêm ở bên ngoài thật sự không an toàn chút nào! Tốt xấu gì anh cũng là thằng đàn ông đấy, cũng bao dung thêm một chút đi, nhường cô ấy thêm một chút đi, tránh bản thân mình cũng phải khó chịu có đúng không nào?”

Cô vốn là có lòng tốt, ai ngờ đổi lấy là Lý Diệc Phi cùng vẻ mặt chán ghét và không kiên nhẫn, “Tiền Phỉ, chúng ta có thể giữ vững khoảng cách được không? Ngoại trừ quan hệ chủ cho thuê nhà và đồng nghiệp, chúng ta cũng không phải là rất thân quen đâu? Bà chị đừng xen vào việc của người khác như thế được không?” Anh ta nhìn Tiền Phỉ, giống như là đã không thể nhẫn nhịn được nữa, giọng điệu trào phúng nói, “Cô cảm thấy anh chàng bạn trai tốt bụng kia của cô đang ở chốn nào? Cô cứ như vậy mà cảm thấy là ổn còn rảnh rỗi quan tâm chuyện người khác?”

Lời này của anh ra khiến cho Tiền Phỉ tức giận mà không bộc phát được, nếu không phải là có quá nhiều người, cô thật sự muốn tát vêu cái mồm độc của tên Lý Diệc Phi này, đập tan cái tâm tình vui vẻ sung sướng thư thái của tên này, cho tên này biết hậu quả của việc mồm độc là thế nào.

https://thuviensach.vn

Triệu Đức ở bên cạnh phát giác không khí giữa hai người có chút không đúng, đi tới thăm dò hỏi: “Ơ? Đây là làm sao vậy? Diệc Phi, không phải là chú lại khi dễ Phỉ Phỉ nhà chúng ta đấy chứ? Phỉ Phỉ, sao vậy, sắc mặt sao khó coi như thế?”

Tiền Phỉ khẽ cắn môi, cố gắng mỉm cười với Triệu Đức: “Không sao cả, đây không phải là chó cắn Lã Động Tân sao?”

Nói xong cũng mặc kệ Triệu Đức vẻ mặt vẫn mông lung không hiểu lộ ra vẻ muốn học hỏi, đi thẳng về chỗ ngồi của mình.

Xong bữa trưa, lần đầu tiên ba người không có ngồi chơi đánh bài.

Lý Diệc Phi ăn cơm xong thì ngồi vào máy vi tính mang đeo tai nghe chơi CS (Crossfire - Đột kích), giống như là đang giải hận cứ hết súng lại dao lao vào đám người chém giết.

Triệu Đức đến trước mặt Tiền Phỉ, hỏi cô: “Hai người bọn cô đến cùng là ai gây sự với ai vậy?”

Tiền Phỉ xì một tiếng: “Chú cảm thấy thế nào? Chị đây chính là có gốc là Hồng Miêu(*) lại là thanh niên tốt như Lôi Phong(*), người như vậy có thể đi gây chuyện sao?” Cô liếc mắt nhìn Lý Diệc Phi ở phía sau, sau đó bĩu môi với Triệu Đức, “Chú nói xem thằng cha kia tính tình đại thiếu gia cũng quá mức rồi, chị đây là một cô gái mà còn hết tức giận rồi, thằng cha đó còn dùng cái vẻ mặt kia là sao, thế là làm sao hả?”

(*) Gốc Hồng Miêu: Đây là một từ dùng trong thời Mao Trạch Đông. Ngụ ý là chỉ những thành phần có xuất thân tốt, lịch sử dòng họ không có gì xấu xa.

(*) Lôi Phong: Tên thật là Lôi Chính Phong. Được coi là một trong những chiến sĩ tiêu biểu của chủ nghĩa cộng sản. Ông luôn đặt quyền lợi chung lên quyền lợi bản thân, việc giúp người lấy làm niềm vui, vì tập thể,

https://thuviensach.vn

vì nhân dân. Thoát ý là chỉ người luôn muốn giúp đỡ người khác, là một người thanh niên tốt.Triệu Đức cũng ở một bên phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy! Dựa vào cái gì đây? Tên kia vẫn ở nhà của bà chị đó!”

Tiền Phỉ nghe xong lời này thật cứ như kẻ tỉnh lại trong cơn mơ, lập tức lấy lại tinh thần, vỗ bàn dậm chân: “Đúng vậy! Đúng là thế đó! Làm sao chị lại không nghĩ tới chứ! Tên Lý Diệc Phi kia vẫn ở nhà của bà chị đấy thôi, dựa vào cái gì mà cùng chị đây lên mặt! Chị đây đuổi tên kia ra ngoài bây giờ có tin không?”

Triệu Đức cũng đập tay xuống bàn phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Hai người ở bên cạnh hăng say ồn ào, Lý Diệc Phi cũng không bỏ tai nghe xuống.

Khi Tiền Phỉ đang dâng trào cảm xúc lên án cảm thấy hình như Lý Diệc Phi cũng đang nhìn mình.

Cô quay đầu nhìn lại, quả thật là Lý Diệc Phi đang nhìn cô. Nét mặt của tên kia rất nghiêm túc giống như là tham gia tang lễ vậy.

Tiền Phỉ xoay mặt nhìn thẳng vào tên kia, “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy chủ thuê nhà phát uy bao giờ đúng không?!”

Lý Diệc Phi mặt vẫn bình tĩnh nhìn cô, Tiền Phỉ thấy như vậy có chút sợ hãi. Qua một lúc lâu sau, cuối cùng tên này cũng mở miệng: “Tiền Phỉ, lời lúc sáng tôi nói cũng không phải là nói nhảm, hi vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ.” Nói xong tên kia lại đeo tai nghe.

Tiền Phỉ bị lời nói của anh ta làm cho sững sờ tại chỗ.

Buổi sáng tên này nói cái gì cơ chứ? Hình như là - Cô cảm thấy anh chàng bạn trai tốt bụng kia của cô đang ở chốn nào? Cô cứ như vậy mà cảm thấy là ổn còn rảnh rỗi quan tâm chuyện người khác?

https://thuviensach.vn

Hồ Tử Ninh thì có thể có chuyện gì chứ? Tên kia lại không biết anh ta.

Tiền Phỉ quay đầu lại hỏi Triệu Đức: “Anh ta có ý gì vậy?”

Triệu Đức làm bộ dáng hất đầu ngu ngốc, “Không biết, có lẽ là thầm mến cô em đi!”

Suýt chút nữa Tiền Phỉ bị sặc phun sạch hết cơm trưa lên mặt Triệu Đức.

※※※※※※

Cô nàng Tiền Phỉ này, từ nhỏ đến lớn chỉ có thể nhớ kỹ người ta đối xử tốt với mình, chỉ cần là một câu cảm ơn thôi hận không thể ghi nhớ suốt cả một đời, mà đối với người khác nói ra lời khó nghe với cô hay là tỏ thái độ, cho dù lúc ấy tức giận đến mấy muốn tuyệt giao nhưng chỉ được lúc ấy, xoay người đi khoảng hai ngày sau thì đều quên mất, thực tế chỉ cần mời cô nàng ăn gì đó ngon một chút hay là mời bữa cơm, thì thật sự cô nàng này có thể giống như là mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ nổi sự không thoải mái trước đây. Diêu Tinh Tinh từng nước mắt lưng tròng bình luận cô nàng thuộc loại người: Nhớ ăn không nhớ đánh.

Cho nên khi hai ngày sau đi làm, khi mặt Lý Diệc Phi không biểu cảm quẳng một túi xoài ở trước mặt Tiền Phỉ, ngay lập tức Tiền Phỉ đã mất đi ký ức, hoàn toàn phá hủy cảm giác hai người không thoải mái trước đó.

Tiền Phỉ vừa nhai xoài vừa hận không thể dùng tấm lòng tốt bụng bao dung nhất đi cứu vớt tất cả những sự xấu xa và tội ác trên thế giới này.Cô vừa ăn vừa lơ đãng hỏi Lý Diệc Phi: “Xoài này từ đâu mà có vậy?”

Lý Diệc Phỉ ngẩng lên nhìn mắt không trợn, mặt co quắp như là phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, “Nhặt đấy!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ sững sờ há mồm tại chỗ, trong miệng vẫn còn miếng xoài chưa nhai hết không biết là nên nuốt vào hay là nhổ vào mặt Lý Diệc Phi nữa.

Lý Diệc Phi ngẩng đầu nhìn cô nàng một cái, dường như bị vẻ mặt gượng gạo của cô mang đến chút vui mừng, rõ ràng đã quét sạch vẻ mặt co quắp mấy ngày qua, khóe miệng cũng cong lên, sau đó ngẩng lên chớp chớp: "Độc không chết được cô đâu, sợ gì chứ!" Dừng một chút, cuối cùng lương tâm trỗi dậy nói sự thật cho Tiền Phỉ biết, "Mang về từ quán rượu đấy."

Tiền Phỉ hết lo. Lại nhớ đến tối hôm qua tên này về nhà đã rất khuya, thì ra đi quán bar mượn say giải sầu đấy.

Đã có ăn, cô không nhịn được lại tiếp tục phát huy ánh sáng của thánh mẫu, cảm thấy tuy bây giờ bạn trẻ Lý Diệc Phi đang cố gắng mạnh mẽ chống đỡ đi làm, thế nhưng ở trong lòng bạn trẻ này đau khổ biết bao nhiêu đây!

Lúc Lý Diệc Phi ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Tiền Phỉ dùng ánh mắt đồng tình cùng tràn đầy tình thương nhìn mình, tay anh run lên quăng con chuột đi, xông về phía Tiền Phỉ nói: "Fuck! Ánh mắt đó của cô là sao? Có thấy buồn nôn không? Được rồi cô vẫn trả xoài lại cho tôi đê!"

Tiền Phỉ quay đầu cất quả xoài vào trong túi quần, bắt đầu nói, "Đã cho là xong lại còn đòi lại, chú đúng là không biết xấu hổ!"

Hai người đó cứ vậy mà làm hòa rồi.

Đến trưa lúc chơi bài, Lý Diệc Phi vừa đánh bài vừa nói: "Không thể tưởng tưởng cô còn là một người không mang thù đấy!"

Tiền Phỉ nhìn qua mấy quân bài tốt trong tay, không nhịn được vui sướng trong lòng: "Thù là cái quái gì? Chị đây là người chỉ nhớ ăn và tiền!

https://thuviensach.vn

Ha ha, Lý Diệc Phi, xem chị đây đẻ cho chú thua kêu cha gọi mẹ đấy!”

Triệu Đức ở một bên đẩy cô, vẻ mặt đồng tình, “Phỉ Phỉ ơi! Cô em còn rảnh mà chém gió, Lý Diệc Phi đã ra hết bài rồi haizzz...!” Cậu ta làm vẻ thở dài mà nói, “Giống như cô em đây, cũng chỉ tìm thú vui không có việc gì thì ăn ít đồ thua ít tiền là vui rồi!”

Tiền Phỉ khẽ giật mình, nhìn về phía Lý Diệc Phi, giận dữ mắng mỏ: “Vô sỉ! Chú cố ý cùng chị nói chuyện để làm chị đây phân tâm đúng không, sao chiêu gì chú cũng dùng vậy!”

Lý Diệc Phi không thèm nhìn cô nàng: “Tôi đây theo đạo riêng một mình một lẽ sống, thức dậy sớm không nhất định thân thể sẽ khỏe mạnh, bắt được hai cái Đại Vương (*) cũng không nhất định sẽ thắng mà không thua, hiểu chưa?”

(*) Ở đây theo mình hiểu là kiểu chơi bài địa chủ đã từng giải thích thì chắc chị Phỉ nắm được mấy em bài ngon lành tưởng thắng nào ngờ....

Tiền Phỉ đang muốn phê phán giọng điệu cưỡng từ đoạt lý này của tên kia, thì điện thoại của Lý Diệc Phi vang lên.

Cô thấy sắc mặt Lý Diệc Phi lập tức biến đổi. Cô đoán đây chắc là điện thoại của Quế Lê Lê gọi tới.

Lý Diệc Phi cũng đi ra ngoài nghe.Triệu Đức nói là đi toilet.

Cô ngồi chán trên ghế ngồi tráo bài một lần nữa.

Một lát sau Triệu Đức quay về trước, vẻ mặt kích động ngồi sát Tiền Phỉ nói: “Ai ma ma Phỉ Phỉ ! Khi tôi ở toilet nghe thấy Lý Diệc Phi và bạn gái cậu ta cãi nhau! Cậu ta nói với bạn gái, cô đừng có về nữa, tự cô chạy ra ngoài còn muốn tôi phải ba quỳ chín lạy kiệu tám người khiêng cầu xin cô quay lại sao? Quế Lê Lê có phải cô bị não tàn hay không? Cô dùng lão sếp

https://thuviensach.vn

của cô kích tôi? Lão ta không phải chờ cô sao? Lại muốn tôi đừng hối hận sao? Vậy cô đi cùng lão ta đi! Tôi nói cho cô biết, Quế Lê Lê cô đừng dùng cái đó kích tôi, cô cảm thấy ai tốt hơn thì cô đi tìm người người đó đi, thật sự tôi sẽ không ngăn cản!"

Triệu Đức nói xong vẻ mặt hóng chuyện nhìn Tiền Phỉ.

Tiền Phỉ tán thưởng: "Chú em quả là có thiên phú về mảng ngôn ngữ! Một việc không liên quan như vậy mà có thể nhớ rõ ràng như vậy!" Lại hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

Triệu Đức chớp chớp hai mắt, "Sau đó thì tôi đi ra rồi! Tôi cũng không thể luôn đứng ở trong toilet được! Tuy tôi muốn nghe thêm chút, nhưng mà cũng không thể để cho người ta hiểu lầm tuyến tiền liệt của tôi không tốt!"

Tiền Phỉ nâng trán, "Triệu Đức chú thật sự không coi chị đây là con gái à? Gì cũng nói được!"

Triệu Đức lập tức kéo đồng bọn, "Là Diệc Phi đã vô tri vô giác thay đổi tôi đấy, cậu ta nói, ở trong tất cả những người con gái mà cậu ta quen, cô tuyệt đối là một chàng trai từ đầu xuống chân đấy!"

Tiền Phỉ vốn còn muốn để lát nữa dùng cách thua bài an ủi Lý Diệc Phi bị thất tình, nghe xong lời này kết quả là cô tức giận!

"Đồ thối tha không biết xấu hổ! Đáng đời cùng bạn gái cãi nhau!"

※※※※※※

Vài ngày tiếp theo, mỗi ngày vào lúc chơi bài, Tiền Phỉ đếu vắt hết óc mà kể chuyện cười, ý đồ rút ngắn bộ mặt u ám của Lý Diệc Phi.

Triệu Đức thường xuyên ở bên cạnh cười đến mức hận không thể phun cơm ra, vừa vỗ đùi miệng vừa cười vừa chảy nước miếng vừa nói

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cô em đúng là xuất thân thuần khiết.

Lúc đầu Lý Diệc Phi vẫn còn xị mặt đấy, về sau cũng không thể xị mặt được nữa, nghe xong chuyện cười cũng sẽ không nhịn được mà bĩu môi cong lên. Chỉ là lúc khác, anh ta vẫn kiên trì giữ vững gương mặt u ám, Tiền Phỉ mỗi lần nhìn anh ta, đều cả thấy xung quanh thân thể anh ta sự lạnh lẽo bỗng nhiên tăng cao.

Đến cuối tuần, Quế Lê Lê vẫn không về nhà, Lý Diệc Phi vẫn như cũ mỗi ngày giữ nguyên vẻ mặt u ám. Tiền Phỉ bị áp suất thấp trong nhà khiến cho khó thở.

Cô khích lệ Lý Diệc Phi đi ra ngoài một chút cũng không có kết quả. Cô đành phải tự mình đi ra ngoài một chút.

Ra khỏi chung cư, cô cứ đi bộ mà không có mục đích, cứ đi đến quảng trường Phú Lực. Nghĩ đến rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, không bằng dứt khoát đi dạo một vòng, dù sao chỉ mang theo hơn hai trăm tệ tiền lẻ cũng không mang thẻ, cũng không sợ trong đó có gì sẽ phải xoắn xuýt rốt cuộc có nên mua hay không mua.Cô nhấc chân bước đi vào một cửa hàng.

Cô cứ đi bộ hết chỗ này đến chỗ khác, vừa đi bộ vừa cảm thán.

Quần áo thật là đẹp mắt, giày thực là chói mắt đấy, nhưng con mẹ nó bảng giá không bình dân đâu. Cô thật sự rất buồn bực vì cái gì người khác muốn mua gì sẽ mua, trong tay dễ dàng mang theo nhiều cái túi mà trên mặt không có biểu cảm gì bởi vì mất nhiều tiền mà đau lòng hay hối hận.

Cô không hiểu, vì sao đều là người sống ở thành phố Bắc Kinh này, chất lượng cuộc sống lại kém nhau nhiều như vậy, tiền của mấy người đó từ đâu mà ra vậy? Cô nghĩ đến tòa nhà công ty kia, đều là đi làm trong một tòa nhà, dựa vào cái gì khi giữa trưa cô chỉ dùng 15 tệ mua một bữa thức ăn nhanh ngon lành, lại nghe mấy người ở cùng công ty ở bên cạnh muốn đi xuống phía dưới tầng sáu của toà nhà có một nhà hàng vây cá ăn một chén

https://thuviensach.vn

cháo hải sâm hơn hai trăm tệ. Những kẻ có tiền kia, đến cùng là có thể kiếm được lợi nhuận như thế nào đây?

Tiền Phỉ cảm thấy, những vấn đề quả thật so với phỏng đoán của Goldbach(*) còn khiến cho người ta khó hiểu hơn.

(*) Phỏng đoán Goldbach: Goldbach là một người ưa thích nghiên cứu toán học. Phỏng đoán của Goldbach là (a) Bất kỳ một số chẵn nào nhỏ hơn hoặc bằng sáu, cũng có thể biến thành số có hai nguyên tố. (b) Bất kỳ một số lẻ nào nhỏ hơn hoặc bằng 9 cũng có thể biến thành số có ba nguyên tố. (Thật sự mình cũng không hiểu lắm có bạn nào hiểu hơn không??)

Bước chân của cô bị sự tiêu dùng quét thẻ dễ như trở bàn tay của người khác làm cho càng ngày càng nặng nề hơn. Cô buồn bã đi vào thang máy, vô tình đi đến tầng ba.

Đi đi đi, ngẩng đầu lên, cô cảm thấy bản thân mình thật sự rảnh rỗi lại đi tìm kích thích, đi dạo đến cửa hàng bán đồ trang sức kim cương ở Thương Thành.

Cô nhớ có lần cùng Diêu Tinh Tinh đi dạo ở quảng trường Phú Lực, cũng đi lên tầng ba, đi vào khu bán đồ kim cương, Diêu Tinh Tinh nói cho cô biết: “Phụ nữ tới chỗ này không ngoài hai kiểu, một là có một gã trai nghèo yêu cô ta không tiếc bán máu bán thận đổi lấy ít tiền vội vàng mua nhẫn cầu hôn cô nàng, hoặc là một gã đàn ông có tiền muốn ngủ với cô ta đưa một cái thẻ cho cô ta và nói cô ta thích mua gì thì mua đi.”

Diêu Tinh Tinh hỏi cô: “Nếu theo là bà, hai người đàn ông như vậy, bà sẽ chọn ai?”

Tiền Phỉ nhớ rõ lúc ấy cô đã trả lời cô nàng: “Ai tôi cũng không chọn, kim cương kia chỉ để nhìn, không thể ăn được, có gì tốt chứ!”

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh đã cười nhạp cô: “Aiz, thật ra tôi cũng hỏi một câu thừa với bà rồi! Uông Nhược Hải sẽ không bán máu bán thận mua nhẫn kim cương cho bà đâu nhỉ? Về phần đàn ông có tiền, trừ phi là bị mù, bằng không vì mà có nhiều tiểu yêu tinh như vậy không muốn ngủ lại muốn ngủ với bà!”

Cô không phục hỏi lại: “Tôi thì làm sao? Thời điểm học đại học người theo đuổi tôi cũng rất nhiều mà!”

Diêu Tinh Tinh nhìn cô cười hì hì nói: “Ngốc ạ, bây giờ bà đã cùng Uông Nhược Hải ở một chỗ, đã thành hoa tàn ít bướm rồi!”

Cô bỗng nhiên có cảm giác thấy có chút khổ sở. Đã lâu lắm rồi không nhớ tới Uông Nhược Hải rồi, hôm nay cô bị làm sao vậy? Là bị Lý Diệc Phi cùng Quế Lê Lê cãi nhau kích thích soa?

Bỗng chốc cô cảm thấy rất uể oải, không muốn đi dạo nữa, muốn nhanh chóng về nhà nằm trong chăn tự an ủi bản thân.

Cô thay đổi hướng đi, thấy được thang máy đang đến.

Mắt lơ đãng nhìn thoáng qua bên cạnh một cái, thấy hai người ở trong khu bán kim cương đi ra.

Hình như là một người đàn ông một người phụ nữ kéo nhau đi.

Tiền Phỉ tiếp tục đi về phía trước.

Bỗng nhiên trong lòng cô thoáng lộp bộp một phát!

Quay đầu lại thật nhanh, cô đa thấy, hai người từ bên trong khu mua bán kim cương kia đi ra, người phụ nữa kia, đúng là Quế Lê Lê.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cho Anh Ta Một Cái Tát

Tiền Phỉ cố gắng nhìn kỹ, xác định mình không có nhìn lầm, vị nữ chính kia đúng là Quế Lê Lê, mà người đàn ông cô ta đang nắm tay khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, hơi béo, bộ dạng có vẻ rất có tiền.

Tiền Phỉ rất nhanh quay lưng đi, tránh sang một bên.

Quế Lê Lê nắm tay ông chú giàu có kia đi qua sát người cô. Dường như toàn bộ lực chú ý của cô ta đều đang nhìn chằm chằm vào viên kim cương to như trứng chim bồ câu lấp lánh trên ngón tay, hoàn toàn không hề phát hiện ra bóng dáng củaTiền Phỉ.

Tiền Phỉ loáng thoáng nghe được ông chú kia hỏi: “Có thích không?”

Quế Lê Lê rất dịu dàng đáp lại: “Rất thích, nhưng mà đắt quá!”

Ông chú vỗ vỗ tay cô ta: “Em thích là được! Đúng rồi, không phải em chọn trúng cái xe thể thao Lexus kia à? Tôi đã nói với người của đại lý xe rồi, tuần sau em có thể đi lấy xe về.”

Quế Lê Lê lại nói gì đó, Tiền Phỉ nghe không rõ, hai người đã dần dần đi cách xa.

Kết hợp với nội dung những cuộc cãi nhau lúc trước của Lý Diệc Phi và Quế Lê Lê mà cô đã nghe được, Tiền Phỉ cũng đã đoán được ông chú kia có khả năng chính là lão sếp trong truyền thuyết của Quế Lê Lê.

https://thuviensach.vn

Cô đứng một bên vô cùng thổn thức, cảm thấy mình như đang xem một vở kịch mà nội dung của nó khắc sâu vào lòng người.

Bỗng nhiên cô có chút đồng tình với Lý Diệc Phi.

Nhìn ông chủ lớn nhà người ta tán gái kìa, vung tay bao nhiêu, vốn bỏ ra lớn, nào là kim cương to như trứng bồ câu nào là xe thể thao Lexus, còn anh chàng Lý Diệc Phi kia bây giờ chỉ là một viên chức nhỏ bỏ đi thuê phòng cùng người ta, cho dù bộ dạng anh ta đẹp nhưng da mặt cũng không thể làm cơm ăn, càng không thể coi là tiền để tiêu được, hơn nữa bản chất được chiều chuộng thấm vào tận trong xương kia, một chút việc nhà cũng không muốn làm, máy giặt tự động cũng không thèm đưa tay nhấn nút, quần áo động một chút là phung phí mang ra ngoài giặt khô. Vừa so sánh như vậy, Tiền Phỉ cảm thấy nếu mình là Quế Lê Lê, nói không chừng cũng chạy theo lão sếp kia rồi.

Sau khi về đến nhà, mí mắt của cô vẫn giật giật. Cô có ý muốn hỏi Lý Diệc Phi một chút có tính toán thế nào với Quế Lê Lê, có nên nói ra chuyện mình vừa trông thấy cho anh ta biết, cảnh cáo anh một chút hay không, nhưng lại cảm thấy nói ra quả thực quá đả kích Lý Diệc Phi, người này rất sĩ diện, nhất thời do dự.

Do dự rồi lại do dự, điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên. Cô nhìn màn hình, sửng sốt.

Lại là Quế Lê Lê.

Tiếp điện thoại, cô nghe Quế Lê Lê ở đầu bên kia nói: “Tiền Phỉ, là thế này, tôi định chia tay với Lý Diệc Phi, ngày mai sẽ trở về chuyển đồ. Cô có thể giúp tôi nói với anh ấy, bảo anh ấy thu dọn đồ cho tôi không, ngày mai tôi sẽ đến chuyển đi.”

Tiền Phỉ giật mình, “Chuyện này, Quế Lê Lê à, sao cô không tự nói với Lý Diệc Phi? Loại chuyện này, để tôi truyền đạt không tốt lắm đâu!”

https://thuviensach.vn

Quế Lê Lê hít hít mũi, ra vẻ tủi thân khóc nức nở: “Bây giờ tôi không có cách nào nói chuyện với anh ấy, anh ấy đã làm tôi quá tổn thương rồi!”Tiền Phỉ bỗng nhiên nhớ tới một màn tình yêu cuồng nhiệt ở cửa ra vào mình thấy lúc sáng kia.

Nếu buổi tối không nhìn thấy cô ta, bây giờ nghe giọng điệu tủi thân như vậy, Tiền Phỉ cảm thấy mình nhất định sẽ mềm lòng. Nhưng cô ta đã tiếp nhận đồ tốt từ người đàn ông khác, nay lại còn có thể khóc bằng giọng dịu dàng như vậy, Tiền Phỉ cảm thấy thật bội phục. Đời người phải diễn, toàn bộ đều là kỹ xảo, lời này nói thật không sai, cô quả thực đã gặp phải diễn viên giỏi rồi.

“Quế Lê Lê.” Tiền Phỉ không muốn tiếp tục làm bánh bao cho người ta lợi dụng nữa, “Tôi chỉ là chủ cho thuê nhà, loại chuyện này tôi cảm thấy tôi không tiện truyền lời thay cô, cô vẫn nên tự mình đi nói với Lý Diệc Phi đi!”

Đang định cúp điện thoại, thì đầu bên kia Quế Lê Lê lớn tiếng gọi cô: “Tiền Phỉ! Cô chờ một chút!” NãoTiền Phỉ như bị đâm một cái, cũng đợi cô ta một chút.

“Tiền Phỉ! Tôi xin cô đó! Cô giúp tôi chuyển lời lần này đi được không! Xin cô! Nếu tôi gọi điện cho anh ấy, nhất định anh ấy sẽ ném hết đồ của tôi đi! Quần áo của tôi đều rất đắt tiền! Tiền Phỉ, cầu xin cô! Cô đi nói với anh ấy, khuyên nhủ anh ấy đời người có gặp cũng có chia xa đừng để anh ấy xúc động, sau đó giúp tôi thu dọn đồ một chút, được không?”

Giọng cô ta càng dịu dàng, Tiền Phỉ nghe thấy lại càng đau đầu.

“Quế Lê Lê, tôi là người ngoài cuộc, chuyện chia tay này cô hẳn nên giáp mặt nói rõ ràng với Lý Diệc Phi, bảo người thứ ba truyền lời như vậy, thì còn ra gì nữa, cô nói đúng không?”

https://thuviensach.vn

Quế Lê Lê một mực cầu khẩn: “Cô giúp tôi đi Tiền Phỉ, tôi không dám gọi điện thoại cho anh ấy!”

Tiền Phỉ cảm thấy có chút phiền chán, “Quế Lê Lê, chuyện này tôi thật sự không tiện nhúng tay, cùng lắm tôi chỉ có thể giúp cô nói qua một câu, vậy nhé!”

Cúp điện thoại, Tiền Phỉ cảm thấy não mình ong ong đau.

Cô thở sâu, đi đến phòng Lý Diệc Phi gõ gõ cửa.

Trong tích tắc Lý Diệc Phi mở cửa ra, Tiền Phỉ cảm thấy dường như mình vừa xuyên qua thời không đến một niên đại hỗn loạn.

Phòng Lý Diệc Phi bừa bộn giống như vừa bị kẻ thù bên ngoài cướp sạch vậy.

Tiền Phỉ trợn mắt há hốc mồm: “Lý Diệc Phi, không phải chứ, phòng ở bừa bộn như vậy mà anh cũng ở được? Mỗi ngày còn có thể làm bộ dạng người tài ba đi làm, anh làm sao làm được? Anh thật đúng là làm cho tôi mỗi ngày đều thấy được mở mang đó!”

Lý Diệc Phi vẻ mặt lạnh lùng, “Đừng nói như thể cô chưa từng nhìn thấy phòng tôi là cái dạng gì!”

Tiền Phỉ giật mình. Lúc trước cô có từng nhìn qua cửa thấy anh đá bàn trà, nhưng khi đó lực chú ý của cô đều bị chân anh ta hấp dẫn, nên không để ý xem phòng anh ta rốt cuộc thế nào.

Tiền Phỉ không thể tin được hỏi: “Phòng của anh, từ lúc chuyển đến tới giờ, sẽ không phải là luôn bừa bộn như vậy chứ?”

Lý Diệc Phi nhíu mày nhìn cô, “Cô tới gõ cửa phòng tôi, không phải chỉ để bình luận vấn đề sạch sẽ của phòng tôi chứ?Tiền Phỉ sửng sốt, nghĩ

https://thuviensach.vn

đến lời mình sắp phải nói, cảm thấy da đầu bắt đầu run lên.

“Là như vậy, Quế Lê Lê vừa gọi điện thoại cho tôi, nói....bảo anh thu dọn đồ của cô ấy lại, ngày mai cô ấy qua lấy....”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ, bởi vì sắc mặt Lý Diệc Phi trở nên càng ngày càng tái mét!

“Cô ta có ý gì? Sao không tự mình gọi điện thoại cho tôi?”Anh ta lạnh lùng hỏi.

Tiền Phỉ nhất thời không dám chống lại đôi mắt lửa giận phừng phừng kia của tên này, ánh mắt nhìn loạn ra xung quanh: “Chuyện này tôi nào biết được, đây là chuyện giữa hai người, tôi chỉ truyền lời, anh đừng trút giận lên người vô tội đấy!”

Lý Diệc Phi cười lạnh hai tiếng, sau đó lùi lại, mở to cửa ra nhường bước, “Không phải cô ta nói với cô, thu dọn đồ của cô ta sao, vậy cô mau vào thu dọn đi!”

Tiền Phỉ sửng sốt, hai người này sao có thể vô lại như vậy chứ?

Cô không thể nhịn được nữa: “Hai người các anh không bị gì chứ? Các anh muốn chia tay hay muốn sống muốn chết, có thể đừng kéo theo tôi đươc không? Tôi chỉ là một thành viên bình thường trong nghìn nghìn vạn vạn chủ thuê nhà thôi, tôi không kiêm chức ở ủy ban hòa giải đâu? Như vậy đi, lời cần chuyển tôi đã chuyển, có thu dọn đồ hay không là chuyện của anh, có tới lấy đồ hay không là chuyện của cô ấy, hai người cứ quên tôi đi! Tạm biệt!” Nói xong, cô mang theo tim gan bị chấn kinh của mình vịn tường trở về phòng.

Cô ở trong phòng đợi, bỗng nhiên nghe được bên ngoài vang lên tiếng âm thanh hoãn loạn. Chờ đến khi yên tĩnh, cô lặng lẽ mở cửa nhô đầu ra xem.

https://thuviensach.vn

Vừa nhìn thấy, cô tức muốn chết.

Lý Diệc Phi ném toàn bộ đồ đạc của Quế Lê Lê ra phòng khách, chất thành đống lớn.

Cô nhịn rồi lại nhịn, áp chế cơn tức, từ phòng bếp tìm vài cái túi đựng rác màu đen cỡ lớn, rồi nhét đồ của Quế Lê Lê vào.

Trong lúc cô đang thu dọn, cửa phòng Lý Diệc Phi mở ra, anh ta giống như dùng vô ảnh thủ (một chiêu thức võ công) ném hết đồ của Quế Lê Lê ra, trong đó còn có nước hoa, rơi trên mặt đất phát ra tiếng loảng xoảng, doạ cho lá gan Tiền Phỉ run rẩy, chỉ sợ bình nước hoa thuỷ tinh kia không cứng rắn một chút lăn lộn như vậy sẽ vỡ nát.

Tiền Phỉ nhìn phòng khách vừa dọn xong thoáng cái đã bừa bộn, lại nhìn kem và lotion dưỡng da trong tay Lý Diệc Phi đang định ném ra, cô lập tức không nhịn được giận, lớn tiếng ngăn lại: “Lý Diệc Phi anh dám ném thử xem! Tôi sẽ báo động nói anh đùa giỡn lưu manh đấy!”

Cô thật muốn hỏi Lý Diệc Phi, người nhà anh không dạy anh khi ở nhà người khác phải có đạo đức hiểu lễ phép không được làm loạn sao?

Cô tức giận nói: “Được rồi anh đừng ném nữa! Tôi đi vào trực tiếp dọn được chưa? Anh có thể tích chút đức cho căn nhà của tôi không!”

Cô kéo túi rác màu đen, khắc chế không cho mình chảy máu não, từng bước cắn răng đi vào phòng Lý Diệc Phi.

Cô vừa nhặt đồ trên đất nhét vào túi to, vừa oán hận nghĩ: Lúc trước tại sao mình có thể tai điếc mắt mù đem phòng ở cho hai kẻ dở người này thuê cơ chứ!Tiền Phỉ tiện tay, khi thu thập đống đồ phế phẩm của Quế Lê Lê, nhìn chỗ nào loạn thì thuận tay dọn dẹp một chút. Chờ xử lý xong đồ đạc của Quế Lê Lê, thì phòng Lý Diệc Phi cũng được cô dọn dẹp chỉnh tề.

https://thuviensach.vn

Lúc cô đứng dậy mới ý thức được vấn đề này, Tiền Phỉ hận bản thân đến sắp hộc máu.

Thật muốn giả vờ nổi điên làm cho cái phòng này loạn lên giống khi nãy quá!

Cô mang mấy cái túi đen để ở phòng khách, chờ ngày mai Quế Lê Lê đến lấy.

Buổi tối cô có hơi mệt, vừa nằm lên giường đã ngủ thiếp đi. Một giấc này cô ngủ khá sâu. Ngày hôm sau khi cô đang ngủ thì bị tiếng khóc chói tai của con gái đánh thức.

Đã có máy trợ thính cách âm, song cô vẫn cảm nhận được tiếng người khóc lóc như sóng âm cá heo vậy.

Cô rút máy trợ thính ra, xoay người rời giường, vừa thay quần áo vừa nghe tiếng khóc tê tâm liệt phế của Quế Lê Lê ngoài cửa.

“Lý Diệc Phi, vì sao anh lại như vậy? Anh dựa vào cái gì nói em là người đàn bà hư hỏng? Anh dựa vào đâu nói trong mắt em chỉ có tiền? Em chỉ muốn cho bản thân sống thoải mái một chút, đối xử tốt với mình một ít, như vậy cũng là sai sao? Em còn muốn chia tay trong hòa bình với anh, nhưng vì sao anh lại như vậy? Chẳng lẽ nhất định phải đánh nát nốt chút tình cảm cuối cùng của chúng ta anh mới cam tâm sao?”

Cô vừa lắc đầu, vừa nghe Lý Diệc Phi nói: “Cô không phải thứ đàn bà hư hỏng? Không phải thì thằng cha chờ dưới lầu kia là ai? Cô tưởng tôi không biết đúng không, lão ta không phải là lão sếp của cô sao? Cô bảo lão ta lên đây!”

Chợt nghe được bên ngoài có tiếng hét, cô sợ hai người thật sự động thủ đánh nhau, không quản đến chuyện rửa mặt nữa, lập tức mở cửa phòng xông ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thì ra là Lý Diệc Phi muốn đi ra cửa, Quế Lê Lê liều mạng ngăn cản.

Tiền Phỉ nhẹ nhàng thở ra.

Cô nhất thời không biết có nên lui về phòng hay không.

Quế Lê Lê nhìn thấy cô, khóc lóc gọi: “Tiền Phỉ cô đừng ngốc đứng ở đó nữa! Mau tới giúp tôi kéo anh ấy lại!”

Tiền Phỉ nhìn bộ dáng Lý Diệc Phi, quả thật là muốn lao xuống lầu, vội vàng chạy tới hợp sức với Quế Lê Lê kéo anh về.

Lý Diệc Phi gào lên với cô: “Tiền Phỉ chuyện này không liên quan tới cô, cô buông tôi ra!”

Quế Lê Lê cũng kêu lên: “Tiền Phỉ, cô nhất định phải giữ chặt! Ở đây giao cho cô, tôi đi trước đây!” Nói xong vội thả tay ra.

Tiền Phỉ lập tức cảm thấy sức nặng cùng khí lực toàn thân Lý Diệc Phi thoáng cái đều chuyển hết sang người mình. Còn Quế Lê Lê thì vội vàng chạy về phía cửa.

Khi chạy tới cửa, cô ta dừng lại, quay đầu, cực kì chua xót nói với Lý Diệc Phi: “Diệc Phi, chúng ta cứ như vậy đi, có lẽ chia tay đối với chúng ta đều là chuyện tốt! Anh đừng đi xuống tìm ông ấy, được không? Em thật sự không muốn nhìn thấy bất kì ai trong hai người phải chịu thương tổn vì em! Diệc Phi, em biết anh làm như vậy là vì còn chưa từ bỏ được tình cảm của chúng ta, chưa từ bỏ được em, nhưng tính cách hai ta thực sự không hợp! Tuy rằng em yêu anh như vậy, nhưng em quyết định, chúng ta chia tay đi! Kể từ hôm nay, anh hãy quên em đi!”Nói xong những lời này, cô ta đẩy cửa rơi lệ tiếp tục chạy.

Tiền Phỉ cảm thấy mình thật lòng phục Quế Lê Lê, quá giỏi rồi, diễn kịch như thật.

https://thuviensach.vn

Cô cảm giác Lý Diệc Phi gần như sắp tức điên rồi.

“Fuck, tôi không bỏ được cô! Con mẹ nó ông đây không chịu nổi cảnh cô cắm sừng lên đầu ông đây đấy!”

Anh vừa đẩy Tiền Phỉ vừa gào lên: “Tiền Phỉ cô buông ra cho tôi! Cô buông ra! Con mẹ nó cô có phải là phụ nữ không vậy, khoẻ như vậy làm gì?”

Tiền Phỉ mới sáng sớm chưa hiểu gì đã bị hai người này làm cho đầy một bụng tức giận, khi ba chữ 'con mẹ nó' rơi vào tai, làm bay mất chút tính tình tốt đẹp cuối cùng của cô.

Cô ưng thuận buông Lý Diệc Phi ra.

Giây tiếp theo, cô cũng không biết chính mình tại sao lại bị nhân vật chính điên khùng trong phim Hàn nhập thể, trực tiếp quăng một tát lên mặt Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi phút chốc ngây ngẩn cả người.

Anh ta che mặt, ánh mắt mở to giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh xâm lấn Trái Đất, “Cô đánh tôi? Con mẹ nó Tiền Phỉ thế mà lại dám đánh tôi?”

Tiền Phỉ nghe anh ta còn nói tiếp “Con mẹ nó”, không hề nghĩ ngợi, lại quăng thêm một cái tát nữa.

Bàn tay này bị Lý Diệc Phi chặn lại giữa không trung.

Lý Diệc Phi nắm cổ tay cô, không thể kiềm chế cơn giận hỏi: “Tiền Phỉ cô điên rồi sao?”

Tiền Phỉ vùng thoát khỏi tay anh ta, “Lý Diệc Phi, mặc kệ anh ở nhà được nuông chiều từ bé ra sao, nhưng anh đang ở nhà tôi, anh còn nói con

https://thuviensach.vn

mẹ nó con mẹ nó tôi không để yên đâu! Chính bản thân anh cũng có mẹ, anh hi vọng mẹ anh không có việc gì thì cứ bị người ta lôi ra hỏi tới hỏi lui sao?”

Lý Diệc Phi nhìn chằm chằm Tiền Phỉ, ánh mắt giống như muốn nuốt chửng cô. Trong một cái chớp mắt Tiền Phỉ thậm chí cảm thấy tên này sẽ vung tay đánh trả mình.

Nhưng may mắn anh chỉ trừng mắt lườm cô, cô cũng cứng đầu đối mặt. Thẳng đến khi cô bị anh ta trừng tới mức vẻ ngoài hùng dũng cũng bắt đầu run lên, thì cuối cùng anh ta cũng xoay mặt sang chỗ khác.

Trong phòng bỗng nhiên trở nên rất tĩnh lặng.

Tiền Phỉ yên lặng nhìn Lý Diệc Phi. Từ bên cạnh nhìn sang, cô thế mà lại nhìn thấy ở đáy mắt anh ta ánh lên chút hoài niệm và ưu thương.

Lòng của cô nháy mắt mềm nhũn.

Anh ta vừa bị bạn gái gióng trống khua chiêng bắt cá hai tay đòi chia tay, cô lại tát anh ta một cái còn nói ngoan độc như vậy, trong lòng anh ta nhất định rất đau khổ.

Trong lòng cô không đành lòng, nhỏ giọng ngập ngừng nói với anh: “Thật xin lỗi...”

Lý Diệc Phi không để ý đến cô, liếc xéo cô một cái rồi xoay người về phòng đóng cửa.

Tiền Phỉ đứng ở phòng khách, nhìn đống đồ vẫn còn nguyên của Quế Lê Lê - cô ta vừa chạy chối chết, nên cũng không cầm đi cái gì.

Trong lòng cô cảm thấy bất mãn, chuyển hết mấy túi ro ra ngoài cầu thang, lại nhắn tin cho Quế Lê Lê, nói đồ đạc đều để ở cửa nhà, bảo cô ta

https://thuviensach.vn

lặng lẽ tới chuyển đi, đừng vào nhà nữa.

Một lát sau, Quế Lê Lê gửi lại cho cô một tin: “Anh ấy có ổn không?”

Tiền Phỉ nhìn câu hỏi của cô ta, cảm thấy vô cùng phiền chán. Cô cảm thấy điểm ấy của Quế Lê Lê thật giống với Uông Nhược Hải, đều làm cho người ta càng thêm chán ghét, nếu đã quyết định chia tay thì cũng đừng ra vẻ “Tôi còn quan tâm anh” này nọ chứ.

Cô hồi âm cho Quế Lê Lê: “Khi nào cô trở về lấy đồ, nhớ đặt chìa khoá ở thảm chùi chân trước cửa ra vào.”

Vài giây sau, Quế Lê Lê gửi tin: “Tiền Phỉ, mấy ngày nay cô giúp tôi chăm sóc anh ấy một chút được không? Tôi đột ngột bỏ đi, tôi sợ anh ấy không buông bỏ được.”

Tiền Phỉ nhìn tin nhắn, bỗng nhiên vui vẻ. Cái kiểu tự cho mình hơn hẳn người khác của cô bạn này bắt đầu phát tác sắp giống với bệnh tâm thần phân liệt rồi.

Cô nhắn lại: “Trước hết, cô tự chăm sóc bản thân mình cho tốt đi. Tôi có chút việc, không nói nữa.”

Cô ném di động lên sô pha. Bỗng nhiên cảm thấy cánh tay hơi đau. Vén tay áo lên thì thấy cánh tay xanh tím một mảng, đều do ban nãy khi kéo Lý Diệc Phi bị anh ta bóp chặt.

Tiền Phỉ nghiến răng nghiến lợi nhìn vết bầm trên tay mình, càng lúc càng giận, bỗng nhiên cảm thấy không còn áy náy vì cái tát kia nữa. Thậm chí cô cảm thấy vừa rồi mình khi đánh miệng độc kia nên tăng thêm chút lực nữa mới phải.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Quản Ăn Rồi Lại Quản Uống

Tiền Phỉ không biết rốt cuộc là Lý Diệc Phi bị cái tát kia của mình kích thích, hay là do Quế Lê Lê bắt cá hai tay làm tổn thương lòng tự ái của tên này, mà bắt đầu từ chủ nhật,đã ba ngày liên tiếp tên này không ra khỏi phòng.

Về chuyện công việc, anh ta để cho Triệu Đức giúp anh ta xin nghỉ phép rồi. Mỗi ngày Triệu Đức đều đến chỗ cô hỏi trái hỏi phải, xem rốt cuộc vì sao Lý Diệc Phi không đi làm.

Tiền Phỉ bị cậu ta hỏi phát phiền, nên rất lưu loát bịa chuyện: “Anh ta bị bệnh đó!”

Triệu Đức hỏi: “Bệnh gì thế? Có nặng lắm không? Tôi có phải mua chút đồ gì đi thăm cậu ta không?”

Tiền Phỉ định nói cho cậu ta biết bây giờ Lý Diệc Phi không muốn gặp ai cả, đành nói: “Tên kia bị bệnh không tiện gặp người khác đâu, tốt nhất cậu đừng nên đi.”

Lập tức Triệu Đức lộ ra vẻ “Tôi đã biết” rồi “Ồ” một tiếng thật dài.

Tiền Phỉ cũng lười chỉnh sửa tâm tư vặn vẹo đủ loại màu sắc của cậu ta.

Lý Diệc Phi không đến, giữa trưa không đủ người nên không thể chơi bài, cô cảm thấy không biết nên làm gì.

https://thuviensach.vn

Cô thầm nghĩ có khi Lý Diệc Phi ở nhà do thất tình mà thương tâm đau khổ có khi để bản thân chết đói cũng nên, vậy nên tiện tay lên mạng tìm một nhà hàng giao hàng gần nhà đặt một suất, điện thoại liên lạc ghi số của Lý Diệc Phi, cách thanh toán suy nghĩ một chút thì chọn cách nhận hàng trả tiền.

Bởi vì trong lòng còn mang áy náy về cái tát kia nên quan tâm đến sự sống chết của tên này đã là tốt lắm rồi, không thể nào nói tình cảm nhiều hơn với tên này, cũng không thể nào thanh toán tiền thêm được nữa.

Sau khi tan tầm, lúc cô về nhà nhìn thấy ngoài phòng Lý Diệc Phi để chồng chất mấy hộp ăn nhanh, đều là hộp không đấy.

Tiền Phỉ có chút yên tâm, xem ra trên địa bàn của mình sẽ không xảy ra án mạng do nạn đói phát sinh.

Buổi tối cô nấu một nồi cơm, xào hai món ăn, sau khi nấu xong, căn cứ vào tư tưởng nhân văn nghĩ đến cái người đã thất tình còn bị cô tát một cái kia, đành đi gõ cửa phòng Lý Diệc Phi định gọi anh ta ra ăn cơm cùng. Đáng tiếc gọi một lúc lâu mà bên trong vị kia vẫn không cho cô chút phản ứng nào.

Ngăn cách bằng một cánh cửa, cô lên tiếng: “Lý Diệc Phi, đi ra cùng ăn cơm đi?”

Bên trong không có động tĩnh gì.

Tiền Phỉ giật mình, nghĩ đến không phải tên này đối với cuộc sống đã hoàn toàn hết hi vọng mà kết thúc đấy chứ?

Cô vội vàng tiếp tục gõ cửa: “Lý Diệc Phi, anh còn sống không? Còn sống thì phát ra chút tiếng động đi xem nào?”

https://thuviensach.vn

Lại gõ một lúc lâu, bên trong cuối cùng cũng truyền đến một giọng trầm thấp không có chút sức lực nào: “Nhìn di động!”

Tiền Phỉ giật mình, chạy nhanh về phòng cầm di động xem.

Vừa nhìn xuống, cô hoảng sợ.

Hộp thư của cô bị Lý Diệc Phi điên cuồng spam gửi tin tới!

“Đừng gõ nữa!” Gửi 6 tin.”Tôi không ăn đừng gõ nữa!!” Gửi tới 9 tin.

“Tôi nói tôi không ăn cô đừng gõ nữa được khôn?!” Gửi tới 11 tin.

“Bà chị à em van xin chị được không, em vừa mất ngủ cả một ngày chị để cho em ngủ chút được không?” gửi phát 10 tin.

“Em phục chị rồi! Chị vào đi, em ăn là được chứ gì!” Gửi tới 15 tin.

Tiền Phỉ xem xong mấy tin nhắn này thiếu chút nữa run tay làm rơi di động xuống đất.

Cô cảm thấy lúc trước mình lo lắng thật sự là quá thừa rồi, Lý Diệc Phi tuyệt đối sẽ không có nghĩ không thông đâu. Một người muốn chết sẽ không có sức gửi nhiều tin nhắn thế này, sức sống của tên này còn nhiều lắm, còn nhiều lắm, còn cực kỳ nhiều...

Tiền Phỉ xới một bát cơm lớn, lại lấy mỗi đĩa một ít thức ăn đi ra, đặt ở cửa phòng Lý Diệc Phi.

Rồi trở về phòng mình.

Cô cầm di động gửi tin nhắn cho Lý Diệc Phi.

Trước gửi một tin: “Cơm ở trước cửa phòng anh Cơm ở trước cửa phòng anh Cơm ở trước cửa phòng anh.”

https://thuviensach.vn

Gửi qua rồi mới phát hiện cách làm của mình không đúng. Vì thế gửi lặp đi lặp lại.

“Cơm ở cửa phòng anh.” Gửi 5 lần.

“Đồ ăn ở cửa phòng anh.” Cũng gửi 5 lần.

“Đứng lên ăn rồi ngủ tiếp.” Lại gửi 5 lần.

“Ăn xong rồi mang chén đĩa ra cho tôi, đừng để trong phòng anh, tôi sợ nuôi giòi béo mầm đó!” Vẫn gửi 5 lần.

Gửi xong cô cảm thấy cả người toát lên một chữ: SẢNG KHOÁI!

Không phải là gửi tin nhắn sao, làm như không ai biết làm ấy!

Cô khoái trá cầm bát đũa chuẩn bị ăn cơm. Di động reng reng một chút.

Cô cầm lấy xem, thiếu chút nữa khóc.

Lý Diệc Phi gửi cho cô toàn là vẻ mặt béo phệ....

Tiền Phỉ run run giơ chiếc đũa nghĩ: vì sao thất tình rõ ràng là tên điên kia, mà sao cảm giác người chịu khổ lại là chính mình vậy...

※※※※※※

Cứ như vậy đã qua ba ngày.

Tiền Phỉ cảm thấy ba ngày này hẳn là đủ cho Lý Diệc Phi chán nản. Kết quả lên công ty mới biết, tên kia lại bảo Triệu Đức giúp mình xin nghỉ thêm hai ngày nữa.

Nói cách khác, anh ta trá hình tự cấp cho mình một tuần nghỉ phép.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cảm thấy rất khó chịu. Thời điểm cô thất tình cũng không được hưởng phúc như vậy, một ngày nghỉ cũng chưa từng xin, buổi tối ở nhà thu góc chăn nghẹn ngào, ban ngày còn phải miễn cưỡng cười vui trước mặt người khác nói mắt sưng là vì uống nước nhiều.

So với Lý Diệc Phi, cô cảm thấy mình quá thiệt!

Triệu Đức nhìn bộ dạng tức giận bất bình của cô, sát gần lại hỏi: “Phỉ Phỉ à, Diệc Phi rốt cuộc là bị bệnh gì vậy? Lại khiến cô nghiến răng nghiến lợi như vậy...không phải là bệnh gì truyền nhiễm chứ? Mà thôi, không cần cô nói cho tôi biết đấy là bệnh gì chỉ cần nói cho biết bệnh này thường vì lý do gì mà mắc bệnh là được!”Tiền Phỉ nhìn cậu ta một cái, “Cậu hỏi nguyên nhân bệnh à? Còn không phải là do chuyện nam nữ sao?!”

Triệu Đức lại lộ ra vẻ mặt “Anh đây đã hiểu” rồi lại “À” một tiếng thật dài.

Lại qua hai ngày, đến cuối tuần, buổi tối cô nấu cơm xong, theo thường lệ để đồ ăn ở cửa, khi trở về phòng gửi tin nhắn cho Lý Diệc Phi không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc thì bao giờ anh mới định ra khỏi phòng?” Cô thật sự phục tên này rồi, thế mà anh ta có thể ở trong phòng nhiều ngày như vậy! Cô càng bội phục chính mình, con mẹ nó thế mà như là một bà mẹ, không ngại cực khổ mà nấu cơm cho tên kia ăn.

Tiền Phỉ cầm đũa chuẩn b ăn cơm, thì Lý Diệc Phi hồi âm lại: “Hôm nay đồ ăn hơi mặn.”

“Cạch” một tiếng Tiền Phỉ buông đũa xuống, cầm lấy di động nhắn tin: “Ngày mai tự mình ra ngoài kiếm ăn!” Cô cảm thấy thằng cha thiếu gia này cũng lớn lối rồi, đã ăn uống chùa còn kén chọn như vậy.

Cô cầm đũa gắp nhiều thức ăn nhét vào miệng như là muốn giải hận vậy.

https://thuviensach.vn

Sau đó cô lại rất nhanh a một tiếng rồi nhổ hết thức ăn ra....

Là rất rất mặn đấy ...

Cô nhớ lại một chút, khi nấu cơm tối có gọi điện thoại về nhà, nên hình đã bỏ muối hai lần...

Cô nhìn di động, hào quang thánh mẫu lại không thể ngăn cản được mà bắt đầu phát tán...

Vừa rồi cô nói mấy câu độc mồm như thế, không biết Lý thiếu gia đang giai đoạn thất tình đau lòng có thể chịu được không? Có thể yếu đuối cảm thấy ngay cả chủ thuê nhà cũng không chào đón mình, rồi mình vẫn nên chuẩn bị một chút chết đi cho xong hay không...

Nghĩ như vậy, Tiền Phỉ vội vàng cầm lấy di động gửi tin nhắn cho Lý Diệc Phi: "Đồ ăn, đúng là có hơi mặn rồi, coi như anh ăn dưa muối đi, một miếng cơm to lại kèm một chút đồ ăn!"

Lại nghĩ một chút, lại không nhịn được gửi thêm một tin nhắn nữa: "Ông anh à, anh đã buồn chán mấy ngày rồi. Hay là định không ra ngoài nhìn xã hội nữa? Anh đừng kìm nén mà, tìm đám bạn thân của anh hẹn nhau đi uống rượu giải sầu không được sao? Giải tỏa hết là tốt rồi."

Một lát sau, Lý Diệc Phi trả lời cô: "Không đi! Anh đây chưa bao giờ bị gái đá, ở trước mặt bạn không ngóc đầu lên được."

Tiền Phỉ vỗ trán.

"Anh đủ rồi đó! Chuyện có gì đâu chứ! Có gì mà không ngẩng đầu được? Không ngẩng được là do xương cổ không tốt! Không phải chỉ là bị cắm sừng thôi sao, làm như chưa có ai từng trải qua ấy!"

Cô bắt đầu xới cơm. Đang xới thì di động lại vang lên.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi: “Cô biết?”

Tiền Phỉ có chút không hiểu, vừa ăn cơm vừa trả lời anh: “Biết cái gì?”

Lý Diệc Phi: “Cô cũng bị cắm sừng.”

Tiền Phỉ: “Chị đây đã sớm biết rồi! Bạn trai đầu tiên của tôi và tôi chia tay cũng do tên đó bắt cá hai tay!”

Lúc này mất một hồi lâu di động mới lại vang lên.Lý Diệc Phi: “Cô đừng có một người mà ngã ở một chỗ hai lần.”

Tiền Phỉ: “Tên Lý Diệc Phi kia! Chú có thể nói điều gì hay ho hơn không?”

Một bữa cơm trong lúc hai người anh đến tôi đi cũng xong .

Lúc đứng dậy chuẩn bị dọn dẹp bát đũa,Tiền Phỉ gửi một tin cho Lý Diệc Phi: “Anh ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì cầm bát đũa đi ra cho tôi!”

Cô bê bát bỏ vào bồn rửa trong phòng bếp, lại đi tới cửa phòng Lý Diệc Phi chờ.

Cửa từ từ mở hé ra.

Tiền Phỉ nhìn tốc độ mở cửa chậm chạm quả thật muốn đi lên đạp một cái

Cứ như là cho mình xem phim ma ý!

Cuối cùng cửa được mở ra một khe vừa đủ. Từ bên trong có một bàn tay vươn ra, đặt bát đĩa xuống sàn. Cửa lại bắt đầu từ từ đóng lại.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ không thể nhịn được nữa xông lên phía trước, một tay vươn ra giữ lại cánh cửa, tức giận mắng mỏ người ở bên trong: “Tôi bảo này anh muốn trốn tới khi nào? Anh nên đi ra ngoài gặp người rồi đó!”

Cô hung hăng ngăn cửa lại, ngẩng đầu nhìn Lý Diệc Phi.

Vừa nhấc đầu, cô không nhịn được ngẩn người.

Lý Diệc Phi tóc rối bù dựng lên, râu cũng không biết đã mấy ngày không cạo, ánh mắt không rõ có phải vì mất ngủ hay không mà đỏ lừ, nhìn qua anh ta giống như cây nhỏ vừa chịu mưa sa bão táp. Nhưng bộ dáng chán chường suy sụp của anh lại có điểm giống với “chú già” trong Nguyên Bân đấy, còn có chút hay ho đấy.

Tiền Phỉ không nhịn được chậc chậc mấy tiếng: “Dáng vẻ chán chường này chú định diễn đến phút cuối à?! Sao hả chú em? Ăn chùa của tôi năm ngày, định khi nào thì phấn chấn đứng dậy làm người một lần nữa?”

Lý Diệc Phi cúi đầu nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Cô có thể uống bia không?”

※※※※※※

Tiền Phỉ hộc hộc hộc hộc xuống lầu khiêng một két bia đi lên.

Đến nhà cô mới nghĩ đến.

Là Lý Diệc Phi tên kia muốn uống bia cơ mà!

Là Lý Diệc Phi tên kia cầu xin muốn cô uống cùng cơ mà! !

Là Lý Diệc Phi tên kia là đàn ông cơ mà! ! !

Vậy vì sao cô lại phải đi xuống nhà mua bia? ? ?

https://thuviensach.vn

Đối với bản thân cô cảm thấy có chút tiếc rèn sắt không thành thép, liệu khi còn sống cô có thể ở trước mặt đàn ông coi mình là một phụ nữ không?

Khi Tiền Phỉ chuyển bia vào nhà, Lý Diệc Phi đang ngồi ở phòng khách, dựa lưng vào sô pha.

Thấy cô trở về, anh ta vỗ vỗ sàn nhà ở bên cạnh, “Đến, cô ngồi ở đây.”

Cô không nhịn được đả kích anh ta: “Có ghế sô pha sao không ngồi, lại ngồi đó? Không tự chà đạp mình thì anh khó chịu à?”

Lý Diệc Phi ngẩng đầu nhìn cô, “Cô không biết rồi, như vậy đón nhận linh khí, uống bia mà không say, cô không thấy trong phim đều diễn như vậy mà, gặp tí việc cũng ngồi dưới đất uống bia đấy.

Tiền Phỉ kéo thùng bia sang ngồi.

Lý Diệc Phi cũng mở một lon bia đưa cho Tiền Phỉ, sau đó tự mình cũng cầm một lon.

Hai người cạn lon, im lặng mà uống hớp đầu tiên.

Uống xong Lý Diệc Phi nhíu mày, đưa lon ra trước mặt để nhìn, “Đây là nhãn hiệu gì? Sao khó uống như vậy!? Sau khi thấy rõ giá tiền được ghi ở bên ngoài bao bì, vẻ mặt anh lộ vẻ ghét bỏ, xì mũi coi thường Tiền Phỉ, “Chỉ có 5 tệ một lon! Sau cô không mua mấy loại đắt một chút? Đồ rẻ như vậy uống kiểu gì được!”

Tiền Phỉ cũng không đáp lại, vươn tay ra, muốn lấy lại lon bia trong tay Lý Diệc Phi, “Ngại khó uống thì đừng có uống nữa! Đã ăn sẵn còn đòi hỏi lựa chọn! Quá coi mình là thiếu gia rồi! Bà cô đây không hầu hạ được rồi!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nghiêng thân thể tránh Tiền Phỉ, “Không phải cô giúp tôi giải sầu sao, làm sao cô còn lên mặt như vậy!”

Tiền Phỉ nhìn mặt anh ta râu ria lờm chởm, bỗng nhiên lòng mềm nhũn. Bình thường tên này ngày nào mà không làm cho bản thân sạch sẽ sáng chói, mỗi ngày đều chuẩn bị như đi thi Mr. Bắc Kinh, có lúc nào lôi thôi đâu.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại ngồi về chỗ.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Một Cơn Say

Lý Diệc Phi vừa ầm ĩ kêu bia khó uống, vừa nốc vào miệng một hớp lớn. Sau đó ngẩng đầu, nhìn Tiền Phỉ hỏi: “Cô có thể kể tôi nghe chuyện bạn trai cô bắt cá hai tay không?”

Tiền Phỉ suýt nữa muốn tát một cái vào mặt tên này, “Để làm gì? Muốn từ người tôi tìm thấy sự an ủi à? Nhìn thấy có người thảm hại hơn chú là chú thấy hạnh phúc à? Sai rồi Lý Diệc Phi, chú thấy an ủi gì chứ? Cho dù chính chú muốn giải thoát, cũng không cần lôi kéo tôi bới miệng vết thương ra một lần nữa cho chú xem chứ?”

Lý Diệc Phi lại uống một hớp bia, “Tôi không phải muốn dùng bi thảm của cô để chứng minh thật ra tôi không thảm như vậy, mà là tôi muốn giúp cô tổng kết lại nguyên nhân bị bắt cá hai tay và bài học kinh nghiệm!”

Tiền Phỉ hung tợn nhìn anh: “Anh giúp ai tổng kết? Cả đời này tôi sẽ bị bắt cá hai tay chắc?”

Lý Diệc Phi một chút cũng không biết mình khiến người ta ghét cỡ nào, “Vậy cũng không biết chừng!”

Tiền Phỉ đứng lên định đi, Lý Diệc Phi lại kéo cô lại, “Được rồi tôi không nói nữa, cô ngồi xuống cùng tôi đi!”

Tiền Phỉ cúi đầu nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của anh ta có chút cầu xin, cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười. Gương mặt ở dưới lớp râu ria kia nhìn thế nào lại giống Nguyên Bân như vậy, Nguyên Bân là nam ngôi sao

https://thuviensach.vn

mà cô mê nhất, đối với khuôn mặt này cô thật đúng là không dằn lòng ác nổi.

Cô thở dài một hơi ngồi xuống, “Lý Diệc Phi đã từng có ai nói với anh hay chưa, anh đúng là một tên lưu manh vô lại xấu xa!

Lý Diệc Phi giơ lon bia lên, nói với Tiền Phỉ: “Đến, cụng một cái vì tên lưu manh vô lại xấu xa này!”

Tiền Phỉ cụng lon với anh, Lý Diệc Phi nói: “Cụng rồi là phải cạn! Biết cạn là gì không? Chính là một hơi uống hết đó! Không hết thì tương lai nghèo ba đời!”

Tiền Phỉ trừng mắt nhìn tên kia, hận đến ngứa răng.

Cô ngửa đầu, cầm lon uống cạn. Cạn xong đã thấy Lý Diệc Phi đang nhìn mình không chớp mắt.

Uống quá nhanh, cô cảm thấy một luồng khí nóng xông thẳng lên não khiến cô thấy choáng váng.

“Anh nhìn cái gì?” Cô đẩy Lý Diệc Phi một cái.

Lý Diệc Phi nhìn cô nói: “Tiền Phỉ, cô đúng là ngu mà, tôi chỉ nói như vậy, mà cô lại làm thật à?!”

Tiền Phỉ nghe thấy vậy hận không thể bóp chết tên này.

Lý Diệc Phi ngửa cổ, cũng cầm lon uống hết.

“Cô nói đi sao ngày nay người như cô lại còn sống vậy? Mỗi ngày chẳng khác gì thánh mẫu, đối với ai cũng tốt, nấu cơm dọn phòng sửa cầu chì, cái gì cũng biết làm, người khác nói gì tin cái đó, cô nói làm thế nào cô sống được mà không hận đời vậy?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nhíu mày: “Anh đang khen tôi hay là chửi tôi đấy?”

Lý Diệc Phi lại lôi hai lon bia ra, đưa cho cô một lon mình một lon, “Cô cứ xem như tôi đang khen cô đi!”

Tiền Phỉ nghiến răng, “Nói cách khác thật ra là anh đang chửi tôi hả? Lý Diệc Phi tôi nói cho anh biết, thấy anh dạo này thất tình nên tôi mới không so đo với anh, nhưng tôi đều nhớ kĩ hết đấy, chờ anh qua chuyện này, xem tôi trả đũa anh thế nào!”Lý Diệc Phi lại nở nụ cười, “Tôi chờ!” Anh giơ lon bia lên hỏi, “Có dám cạn một lần nữa không?”

Có chút men gan Tiền Phỉ cũng to hơn, não nóng lên, giơ lon cụng với Lý Diệc Phi, “Có cái gì không dám! Cạn!”

Hai người ừng ực ừng ực uống hết một lon nữa.

Cứ như vậy đổ liên tiếp mấy lon vào bụng, máy hát theo hơi men cũng mở lên.

Lý Diệc Phi lại bắt đầu chơi xấu Tiền Phỉ: “Mau kể tôi nghe một chút, cô và bạn trai cũ đã xảy ra chuyện gì?”

Tiền Phỉ nhìn anh mắt trợn trắng, “Sao anh không kể tôi nghe xem sao anh và Quế Lê Lê lại thành thế này!”

Lý Diệc Phi nói: “Được, tôi kể trước, tôi kể xong rồi cô kể.”

Anh uống thêm mấy ngụm, uống xong lại nhịn không được càu nhàu lần thứ một nghìn: “Cái loại bia dởm giá rẻ này còn có thể khó uống thêm chút không!”

Anh bắt đầu kể cho Tiền Phỉ nghe chuyện anh cùng Quế Lê Lê.

“Khi thiếu gia tôi ở nước ngoài, phong thái mê đảo không biết bao nhiêu người, nam nữ đều có hết!” Anh ta vừa mở màn đã nâng bản thân lên

https://thuviensach.vn

thật cao, Tiền Phỉ nghe được mắt trợn trắng.

Cho dù tên này quả thật đẹp trai, có thể tự mình khen mình, nhưng tên này có khả năng làm trắng trợn không biết mệt như vậy, thật sự mặt cũng đủ dày.

“Khi đó tôi cùng bạn gái lúc ấy chia tay, bên cạnh chính là trống vắng, Quế Lê Lê xuất hiện, cô cũng thấy rồi đấy, tóc dài bồng bềnh, chân dài da trắng, rất xinh đẹp, là tình nhân trong mộng của rất nhiều thanh niên. Khi ở nước ngoài cô ấy cũng không giống bây giờ, dịu dàng nhỏ nhẹ, đối với tôi ngoan ngoãn thuận theo, nên thiếu gia tôi đành chấp nhận cô ấy. Nhưng khi ba tôi đến thăm, gặp được Quế Lê Lê. Ngày đó ông mặc một bộ quần áo thể thao đã cũ sờn, thoạt nhìn hơi giống một kẻ lang thang. Tôi hỏi ông ấy sao lại mặc thành như vậy, ông ấy nói còn không phải vì dồn hết tiền cho tôi ra nước ngoài du học sao? Tôi bật cười. Đến lúc đó mọi chuyện vẫn còn tốt đẹp.”

“Khi đó Quế Lê Lê cũng không biết đó là ba tôi, đối với ông ấy cũng chả mấy thân thiện. Về sao ông già nói với tôi, cô nàng Quế Lê Lê thật sự không tầm thường, nói bây giờ cô ta ngoan ngoãn phục tùng tôi là vì tôi dùng tiền mà ông ấy mặc đồ cũ nát tích lũy được mua quần áo quà tặng cho cô ta mà thôi, để cho cô ta trôi qua thoải mái, đợi sau này trong nhà không cung cấp tiền nữa, chưa biết cô ta sẽ đối với tôi thế nào. Ông già vẫn luôn khẳng định chắc chắn Quế Lê Lê không thích hợp làm vợ của tôi, lại bảo tôi chia tay với cô ta. Lúc ấy tôi thật sự không hiểu được, đây cũng phải là cổ đại, phù hợp hay không không phải tự mình nhìn sao? Ông ấy dùng sự chênh lệch vai vế làm rộn cái gì vậy! Hơn nữa từ nhỏ tôi đã là người có một thói quen tốt là ý chí kiên định ông già nói đi phía bên trái, nhất định tôi phải đi về phía bên phải, ông ấy không cho tôi và Quế Lê Lê kết hôn, tôi còn định nhất định kết hôn để hù dọa lão ấy.”

“Ông ấy đã nói, nếu tôi không chia tay với Quế Lê Lê, thì sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi, còn nói nếu tôi tách khỏi ông ấy, khẳng định

https://thuviensach.vn

không làm được chuyện gì, đợi đến khi ra ngoài lăn lộn không được lại trở về cầu xin ông, đến lúc đó ông cũng nhất định không nhìn tôi một cái. Thiếu gia tôi là người hiếu thắng cỡ nào? Có thể chịu được chuyện này sao? Tôi nói với ông ấy, ông muốn đoạn thì đoạn, tôi không tin rời khỏi ông thì tôi không sống được!" Anh lại uống một hớp bia, "Lúc ấy ông ấy nói với tôi, đừng nói ba xem thường con, cho dù con có thể nuôi sống bản thân thì con cũng nuôi không nổi đứa con gái kia! Tôi không phục, nói cô ta rất dễ nuôi, ông ấy mắng tôi mù, tôi và ông ấy cãi nhau một trận, cố chấp đến mức khiến ông ấy suýt tái phát bệnh tim, rồi từ đó hai cha con cũng đoạn tuyệt quan hệ! Bây giờ ngẫm lại, tôi thật đúng là bị mù!"Anh ta nói xong quay đầu nhìn Tiền Phỉ, Tiền Phỉ vây thì trợn mắt há hốc mồm.

"Vẻ mặt của cô là thế nào?"

Miệng Tiền Phỉ chậc chậc, "Sao tôi cảm thấy như đang xem một bộ phim đầy máu chó vậy! Anh nói ba của anh vì cho anh đi nước ngoài học mà biến mình thành kẻ lang thang, anh còn cùng ông ấy đoạn tuyệt quan hệ, có phải anh có chút bất hiếu không?"

Lý Diệc Phi hừ một tiếng: "Cô thật đúng là xứng chức thánh mẫu, với ai cũng có thể quan tâm! Cô cứ nghe ông ấy nói vậy đi! Lão ấy có tiền riêng đấy!"

Tiền Phỉ hỏi: "Ba anh làm gì?"

Lý Diệc Phi nói: "Công ty tư nhân."

Tiền Phỉ lại hỏi: "Làm ăn được không?"

Lý Diệc Phi nói: "Mấy năm trước không tệ, một hai năm gần đây xuất hiện chút vấn đề."

Tiền Phỉ "À" một tiếng, "Vậy ba anh cũng rất không dễ dàng, dùng toàn lực cho anh ra nước ngoài du học, anh còn còn cãi nhau với ông ấy, tôi

https://thuviensach.vn

cảm thấy chuyện này là anh sai rồi!”

Lý Diệc Phi nói: “Chuyện nhà chúng tôi có chút phức tạp, cô cũng đừng để ý!” Anh đẩy đẩy cô, “Đừng chỉ ngồi nghe chuyện vui không, đến lượt cô kể rồi!”

Đầu óc Tiền Phỉ có chút chậm chạp, “Chuyện của anh đã kể xong rồi sao??”

Lý Diệc Phi nói: “Ừ, xong rồi đó ! Cô còn muốn nghe gì nữa? Chuyện sau đó, lúc tôi và Quế Lê Lê cãi nhau không phải cô nghe hết rồi à, tự mình tư duy một chút là ra được kết cục rồi!”

Tiền Phỉ lắc lắc đầu, nói: “Không phải! Tôi là muốn hỏi, anh với ba anh cãi nhau thành như vậy, mẹ anh mặc kệ sao? Bà ấy không tìm cách hoà giải cho hai người à?”

Cô nhìn thấy sắc mặt Diệc Phi hơi ảm đạm.

“Khi tôi còn bé mẹ tôi đã qua đời rồi.”

Trong lòng Tiền Phỉ lộp bộp một chút.

Cô bỗng nhiên nhớ tới câu nói lúc trước khi cô tát anh ta một cái--

-- Lý Diệc Phi, mặc kệ anh ở nhà được nuông chiều từ bé như thế nào, nhưng anh đang ở nhà tôi, anh còn nói con mẹ nó con mẹ nó tôi không để yên đâu! Chính bản thân anh cũng có mẹ, anh hi vọng mẹ anh không có việc gì thì cứ bị người ta lôi ra gọi tới gọi lui sao?

Cô nhớ đến lúc ấy đáy mắt anh ta có chút hoài niệm và ưu thương khẽ gợn sóng.

Bỗng nhiên Tiền Phỉ cảm thấy lời mình nói hôm ấy có chút độc ác.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi!” Cô khẽ nói.

“Cái gì?” Lý Diệc Phi nghi hoặc hỏi.

“Không có gì!” Cô lắc lắc đầu, “Kỳ thật khi tôi học đại học, mẹ tôi cũng qua đời!”

Lý Diệc Phi nhìn cô, đáy mắt trở nên dịu dàng hơn.

“Vì đồng bệnh tương liên, cạn một lon!” Anh giơ lên lon bia lên.

Tiền Phỉ cùng anh cụng một cái, ngẩng đầu lên, uống một hơi cạn sạch.

Không biết có phải do cồn hay không, mà cảm xúc dần dần không khống chế được, Tiền Phỉ cảm thấy khoé mắt mình hơi hơi ẩm ướt.Cô nâng tay lau mặt một cái, nói với Lý Diệc Phi: “Kể anh nghe một chút chuyện cũ của tôi, bảo đảm lòng anh rung động đến nỗi không ngủ nổi!”

Cô kể hết từ đầu đến cuối chuyện của mình và Uông Nhược Hải.

Những chuyện này cô chưa từng kể chi tiết như vậy với ai. Cô cho rằng suốt cuộc đời này chuyện cùng Uông Nhược Hải sẽ muốn giữ kín mãi ở trong lòng. Sau khi chia tay cô cố gắng muốn quên hết sạch những chuyện trước kia, cho rằng như vậy mình mới không thể đau lòng không hề thấy khổ sở. Mỗi ngày cô cứ để bản thân mình kiên cường gượng cười mà sống, ép buộc bản thân đừng vì một bài hát đã từng nghe qua ở cùng một chỗ mà thấy hối hận vì tình cảm thất bại. Cô không muốn bản thân mình trôi qua giống như một oán phụ.

Cho đến tận tối ngày hôm nay, cô cùng một khách trọ căn bản không tính là thân quen, cùng anh ta nâng cốc nói chuyện đêm, cô mới ý thức được, thì ra những chuyện này, cô chưa từng quên dù chỉ một chi tiết, tất cả đều nhớ rõ.

https://thuviensach.vn

Cô không nhịn được khó chịu, cô cố gắng như vậy, nghĩ đến mình đã sắp thoát khỏi gông xiềng tình cảm, nhưng không ngờ, cô chỉ là đang lừa dối bản thân, thì ra cái gì cô cũng chưa quên.

Kể xong, cô nhìn Lý Diệc Phi hỏi: “Anh nghe xong chuyện của tôi, có phải cảm thấy thoải mái hơn hay không? Bởi vì tôi còn thảm hơn anh đi!”

Lý Diệc Phi cũng nhìn cô, nói: “Đúng vậy, rất thảm, cô cũng tự mình khóc thảm rồi!”

Tiền Phỉ thút tha thút thít mấy tiếng: “Bình thường tôi không phải như thế này, sao có chút men vào lại thất thố thế này cơ chứ?”

Lý Diệc Phi an ủi cô: “Thất tình thì phải thất thố một hồi, nếu không sẽ không thể thật sự thoát ra được!”

Tiền Phỉ vừa khóc vừa cười: “Sao lại biến thành anh an ủi tôi rồi ?”

Lý Diệc Phi nói: “Kỳ thật cô vẫn đang an ủi tôi, khi một người chán nản, nhìn thấy một người còn chán nản hơn mình, đây là một loại an lòng, chỉ có thể gặp mà không thể cầu.”

Tiền Phỉ bỗng nhiên không khóc được nữa.

Đêm nay, hai người không biết uống bao nhiêu bia, nửa đường Lý Diệc Phi còn xuống lầu một chuyến mua thêm. Tên này mua về là bia nhập khẩu, chỉ uống một hớp, Tiền Phỉ đã biết vì sao Lý Diệc Phi kêu gào bia lúc trước khó uống rồi.

Bọn họ bất tri bất giác uống hết số bia vừa mua. Nói chuyện toàn mấy chuyện tào lao vớ vẩn, Tiền Phỉ cảm thấy dựa vào trạng thái choáng váng này của mình, không cần chờ ngày hôm sau, chỉ qua một giờ là cô sẽ không nhớ mười phút trước đã nói gì.

https://thuviensach.vn

Bất chợt cô cảm thấy mình rất muốn ói. Căn cứ nguyên tắc tìm chỗ gần, cô chạy đến phòng vệ sinh của Lý Diệc Phi dùng. Nhưng vừa đẩy cửa đi vào, cô đã muốn khóc.

Phòng này có thể bẩn thêm một chút nữa được không.

Cô chịu đựng cơn ói đã dâng lên đến cổ họng, vội vàng chạy về nhà vệ sinh phòng mình. Lý Diệc Phi nhìn trạng thái điên cuồng của cô, sợ cô đụng phải cửa, cũng đi theo vào nhà vệ sinh. Cô liên tục ói ra, Lý Diệc Phi bóp mũi vẻ mặt chán ghét giúp cô vỗ lưng.

“Sức chiến đấu này của cô, không được rồi!” Kỳ thật ít nhiều đầu lưỡi của anh ta cũng có chút xoắn rồi.

Tiền Phỉ quay đầu, không có chút sức lực nào nhìn tên kia, căm giận nói: “Lý Diệc Phi! Phòng vệ sinh của anh sao vừa bẩn vừa bừa bãi như thế? Làm cho tôi ngay cả chỗ ói cũng không có! Anh thật không biết xấu hổ tự xưng mình là người thích sạch sẽ cơ đấy!”

Cô tìm cốc nước súc miệng.

Súc xong Lý Diệc Phi đỡ cô, muốn đỡ cô lên giường, “Cô cũng đã trách mắng rồi, đừng nhớ thương nhà vệ sinh của tôi nữa! Ngài nghỉ cho khoẻ đi! Nhìn không quen thì ngày mai giúp tôi thu dọn!”

Tiền Phỉ không thể nhịn được nữa, hướng về phía mặt anh, hung hăng “Phi” một cái, hai tay vung loạn, “Anh thật đúng là coi mình thành thiếu gia à? Tôi là chủ cho thuê nhà đấy! Địa vị của tôi so với anh còn tôn quý cao thượng hơn đấy anh có biết không!”

Lý Diệc Phi ném cô lên giường, “Cô đi ngủ đi!”

Tiền Phỉ túm cánh tay anh, cũng kéo anh ngã sấp xuống theo, vừa chuẩn đè lên người cô.

https://thuviensach.vn

Trong phút chốc mặt hai người sát gần nhau, Lý Diệc Phi suýt chút nữa hôn cô.

Tiền Phỉ mê man đẩy mặt anh, “Uông Nhược Hải anh tránh ra một bên cho tôi, hơn nửa đêm chơi trò kịch tình gì! Cô đây buồn ngủ !”

Lý Diệc Phi giật mình, đứng lên, nhìn Tiền Phỉ nằm trên giường tạo dáng thành hình chữ đại (大)xác định chắc chắn vừa rồi nhìn thoáng qua có một chút ảo giác cảm thấy thật ra bộ dạng của cô nàng này cũng không tệ lắm, đặc biệt là môi rất hồng rất mềm, ĐÂY- TUYỆT - ĐỐI - LÀ - DO - BIA! Cho dù vừa rồi anh áp đảo một con heo nái, khả năng nhìn thấy lỗ mũi heo trắng nõn, cũng sẽ có cảm giác là nó nhìn rất đẹp đấy!

Anh nhìn Tiền Phỉ đã nhắm mắt lại, thở dài một hơi đầy mùi bia.

Đây là nữ hán tử vô địch siêu cấp, gỗ mục không thể trạm khắc được mà!

“Cô đó, cũng đã bị người ta cắm sừng một lần rồi, giờ thì mở to mắt mà nhìn rõ lòng người thêm chút nữa đi nhé!”

Tiền Phỉ đang ngủ rầm rì một tiếng.

Ngày hôm sau khi Tiền Phỉ tỉnh lại đã là giữa trưa rồi. Cô nhe răng nhếch miệng xoa đầu, cảm thấy đầu đau như nứt ra. Cô thề về sau không bao giờ uống rượu với người ta như vậy nữa.

Đứng lên uống cốc nước, bỗng nhiên cô nhớ lại ngày hôm qua hình như Lý Diệc Phi nói với cô câu gì đó.

Nhưng rốt cuộc là anh ta nói gì nhỉ?

Kiểu gì cô cũng không nhớ rõ được .

※※※※※※

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi đỡ Tiền Phỉ lên giường lại giúp cô đắp chăn đóng cửa xong trở về phòng mình.

Anh cầm lấy điện thoại di động, nhìn thấy trên màn hình hiện ra vô số cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của Đại Quân có cảm xúc vô cùng kích động.

“Cầm thú cậu hãy làm một cười tốt đến cùng đi mà! Rốt cuộc cậu làm cho tôi một tuần cũng không thể bỏ dở nửa chừng như vậy được chứ!!! Đêm nay cậu đã nói giúp tôi qua ải mà! Thế nhưng mà giờ người cậu đang ở chỗ nào thế!!!”

“Súc sinh hiện hình đi! Không thể để cho một tuần lễ cố gắng của chúng ta thất bại trong gang tấc được aaaaaaaaa!”

“Lý Diệc Phi tên khốn kiếp này! Nếu không ra tôi sẽ bị đánh hồi về đó!!!”

“Lý Diệc Phi mi là tên súc vật!!! Tôi lại bị rơi đồ nữa rồi!!! Tôi hận cậu một vạn năm!!

“Cuối tuần cậu lại giúp tôi một trận!! Giúp tôi một lần nữa qua ải!!! NẾU - KHÔNG - TUYỆT- GIAO!!”

Lý Diệc Phi nằm bẹp trên giường, từ từ hồi lại tin nhắn.

“Vậy thì tuyệt giao đi!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chủ Thuê Nhà Bị Áp Bức Đau Khổ

Sau đêm say sưa đó, ở trong mắt Tiền Phỉ, cuối cùng Lý Diệc Phi cũng khôi phục dáng vẻ bình thường. Sáng thứ hai đi làm, theo thường lệ Tiền Phỉ định đi trước, nhưng đến cửa đã thấy Lý Diệc Phi đã đem bản thân chăm chút sạch sẽ gọn gàng, ra dáng con người.

“Đi cùng nhau đi.” Anh ta nói một câu như vậy.

Tiền Phỉ khó hiểu: “Cái quái gì thế? Mới ở nhà một tuần đã ngu đi rồi à, đã không biết đường đi làm rồi à?”

Lý Diệc Phi liếc xéo cô một cái: “Chị hai à, tôi nói này chị có thể nói mấy lời hay ý đẹp được không?”

Tiền Phỉ cười ha ha: “Đừng, đừng gọi thân thiết như vậy, tôi không chịu nổi đâu! Nhà tôi không nuôi nổi loại đại thiếu gia được nuông chiều từ bé như chú!” Cô dừng lại một chút, có chút kỳ quái hỏi, “Chú nói đi có phải tính cách này của chú do từ bé được ba chiều quá không?”

Lý Diệc Phi gật đầu, làm vẻ không ai sánh bằng nói: “Nếu nhà cô có được một bé trai vừa thông minh tuyệt đỉnh vừa đáng yêu bụ bẫm, cô cũng sẽ không nhịn được mà chiều chuộng nó muốn chết.”

Tiền Phỉ không nhịn được nữa, “Chị đây thèm vào! Lời của chú không thể bớt hãm và bớt xấu hổ chút à? Chị cảm thấy ba chú thật oan ức, thói quen của chú như vậy mà còn bị chú nói là do ông ấy dạy dỗ chú, đồ vong ân bội nghĩa!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi liếc mắt nhìn cô, “Tính cách lão già có chút phức tạp, có rất nhiều chuyện chỉ bằng chỉ số thông minh của cô thì cũng không hiểu hết được. Tôi nói này thế rốt cuộc cô có đi hay không? Nếu không sẽ muộn đấy!”

Tiền Phỉ vội vàng thu lại cái miệng lắm lời trêu chọc, hai người cùng nhau đi ra cửa.

Trên đường đến trạm tàu điện ngầm, ở ngay quán hàng ven đường Tiền Phỉ mua bánh rán trái cây, Lý Diệc Phi vẻ mặt ghét bỏ đứng chờ ở bên cạnh.

Tiền Phỉ quay đầu nhìn thấy vẻ mặt của anh ta , không nhịn được hừ một tiếng: “Tôi đã nói nhà tôi nuôi không nổi thiếu gia như anh mà! Ít xem thường lương thực giản dị của nhân dân lao động chân chính đi!”

Lý Diệc Phi nhìn cô nhận một cái bánh rán trái cây rồi đi, ngăn cô lại nói: “Cô chỉ mua một cái? Của tôi đâu?”

Tiền Phỉ bị tên này làm cho hồ đồ, “Không phải chứ, vừa rồi lúc mặt chú nhìn bánh rán trái cây kia không phải vẻ mặt đó gọi là 'ghét bỏ' à?”

Lý Diệc Phi xùy một tiếng nói: “Vừa rồi tôi ghét bỏ không phải nhằm vào bánh rán trái cây, mà là vì trò hề của cô muốn chọn một cái trứng gà to hơn chút mà khiến chủ quán suýt nữa quỳ xuống đấy!”

Tiền Phỉ ném bánh rán trái cây về phía mặt Lý Diệc Phi, “Đừng khiến mình bị nghẹn chết nhé!”

※※※※※※

Trên tàu điện ngầm theo thường lệ vẫn là nhịp điệu có thể khiến người ta chen chúc đến mức mang thai cũng không biết cha đứa bé là ai.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cảm thấy mình vì chen chúc mà sắp biến dạng rồi.

Đến trạm Quốc Mậu hai người đổi tuyến đi xe tuyến số 1. Khi chen lên xe tuyến số 1, Tiền Phỉ nói với Lý Diệc Phi: “Mỗi ngày lúc tan làm đều ở trên tàu điện ngầm, tôi đều có một loại xúc động không muốn sống nữa.”Lý Diệc Phi nhìn cô nói: “Khi tôi chen trên tàu điện ngầm mỗi ngày chen tới không muốn sống nữa, vừa nghĩ tới cô vẫn còn sống như vậy, tôi lại không muốn chết nữa.”

Tiền Phỉ chen lên xe, dùng tay đẩy Lý Diệc Phi, “Cút! Anh đợi chuyến sau đi, tôi vừa nhìn thấy anh là chán ốm.”

Lý Diệc Phi thuận thế túm tay cô rồi cứ thế mà chen lên, “Yên tâm! Vì để cô tiếp tục chán ốm, tôi sẽ sống sót thật tốt.”

Tiền Phỉ phục rồi. Đây là người vừa mới thất tình sao? Chẳng lẽ một lần thất tình đã hoàn toàn đào ra một mặt đen tối trong lòng anh ta, anh ta bắt đầu muốn tận sức gây hoạ cho nhân loại rồi?

Cửa tàu chậm rãi đóng lại. Khi cửa tàu mở ra, Tiền Phỉ và Lý Diệc Phi còn có thể bảo trì chút khoảng cách, cửa tàu vừa đóng, không gian lập tức chật hẹp giống như chỉ cần tăng thêm cưỡng chế là có thể nổ tung bất cứ lúc nào, cô và Lý Diệc Phi dính sát vào nhau.

Phía sau Tiền Phỉ còn có người vẫn không ngừng đẩy rồi đẩy, vừa đẩy vừa hỏi: “Xuống trạm kế tiếp sao?”

Người phía sau đẩy một chút, Tiền Phỉ buộc lòng phải dùng sức dán lên người Lý Diệc Phi một chút.

Tiền Phỉ không nhịn được ngẩng đầu nhìn Lý Diệc Phi nói: “Sao tôi lại cảm thấy giống như đang ôm tạm biệt vậy nhỉ? Không được tự nhiên như vậy nè!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi cúi mí mắt xuống nhìn cô, “Đừng đè nặng tâm lý, ở trong mắt tôi từ đầu tới chân cô là một người đàn ông.”

Tiền Phỉ hận không thể nhổ bánh rán trái cây vào mặt tên này.

Tàu lại dừng, rất nhiều người chen về phía cửa muốn xuống tàu, Tiền Phỉ bị va ngã trái ngã phải, ngay khi cô thiếu chút nữa đứng không nổi, cô bị Lý Diệc Phi dùng cánh tay vây quanh, dồn tới góc toa tàu.

Anh ta che ở trước người cô, vây quanh cô trong không gian nho nhỏ giữa anh ta và toa tàu, ngăn cách thế giới chen chúc chật trội ở phía sau.

Tiền Phỉ ngửa đầu nhìn Lý Diệc Phi, đáy mắt có chút mơ hồ không rõ .

Lý Diệc Phi nhướng mày nhìn cô: “Trăm ngàn lần đừng nói với tôi là tôi rất đẹp trai cô muốn lấy thân báo đáp.”

Ánh mắt mơ hồ của Tiền Phỉ rất nhanh đã sáng trong trở lại.

Cô hướng anh dùng sức “Phi” một cái, cúi đầu.

“Anh làm tôi nhớ tới bạn trai cũ của tôi.”

Lý Diệc Phi nhỏ giọng nói một câu “Oh~Shit“.

※※※※※※

Hai người cứ đứng mặt đối mặt như vậy, Tiền Phỉ cảm thấy không nói lời nào có chút xấu hổ, vì thế bắt đầu tìm đề tài.

Nói mãi nói mãi, đề tài không biết làm sao lại chuyển tới trên người Hồ Tử Ninh.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi hỏi cô: “Gần đây hình như không thấy cô và bạn trai hẹn hò nhỉ?”

Tiền Phỉ nói: “Chúng tôi liên lạc vài lần, anh ấy đang bận đi công tác, nói chờ làm xong việc sẽ tới tìm tôi.”

Lý Diệc Phi nhìn nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Chủ tịch của toàn bộ các khách sạn cũng chưa bận việc bằng anh ta.”Tiền Phỉ nói: “Lòng người ta mang chí lớn không được à!”

Lý Diệc Phi liếc cô một cái, “Không biết chừng là lòng đang ôm gái thì có!”

Tiền Phỉ hừ một tiếng với tên kia: “Chú nghĩ ai cũng giống chú không bằng!”

Lý Diệc Phi nói: “Cô tìm cơ hội hỏi đại diện chứng khoán một chút, bạn trai cô là người ngành nào, làm sao lại đi công tác đâu!”

Tiền Phỉ có chút khó hiểu: “Lý thiếu gia, sao chú lại hóng hớt như vậy!”

Cô có chút hoài nghi có phải vì bản thân tên này đã chia tay rồi, nên bắt đầu hoài nghi tất cả mối quan hệ tình cảm nam nữ trên thế giới này đều có vấn đề.

Cô ngẫm lại còn nói: “Tôi cảm thấy, bằng cấp bậc của Hồ Tử Ninh kia, có thể đại biểu chứng khoán cũng không biết anh ta là ai đâu. Nhưng mà anh đúng là nhắc nhở tôi, anh nói tôi có nên giúp anh ta ở trước mặt lãnh đạo nói vài tiếng giúp anh ta trải đường cho sự nghiệp sau này không?”

Lý Diệc Phi rất nhanh trả lời cô dứt khoát: “Không cần.”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ buồn bực hỏi: “Vì sao?”

Lý Diệc Phi cúi mắt xuống liếc cô, “Đại biểu chứng khoán có liên hệ tới công việc của chúng ta, người ta bận rộn như vậy, cô cũng đừng đem mấy chuyện nhỏ nhàm chán đó ra làm phiền người ta.”

Tiền Phỉ bị tên này trách móc có chút bực mình.

Rõ ràng là anh ta khơi mào chuyện Hồ Tử Ninh, cuối cùng cũng là anh ta mang một bộ mặt lạnh như băng thế này, thật đúng là thần cũng là tên này mà quỷ cũng chính là tên này.

※※※※※※

Thời gian của Tiền Phỉ dần dần khôi phục như trước, sáng sớm đi làm, giữa trưa đánh bài, buổi tối tan tầm về nhà.

Nhưng cũng có chỗ khác trước kia. Mỗi buổi sáng Lý Diệc Phi bắt đầu cùng cô đi làm, buổi tối nếu anh ta không có tiệc không đi chơi thì đều cùng cô tan tầm.

Tiền Phỉ cảm thấy biểu hiện của Lý Diệc Phi là một loại trạng thái bệnh, hắn là tên này thiếu thốn tình thương của mẹ bây giờ gặp được một người như cô tràn ngập bản năng của người mẹ thật sự coi cô làm mẹ rồi.

Từ sau năm ngày đóng cửa kia, Lý Diệc Phi bắt đầu ăn cơm chùa của cô. Chút việc này cô cũng không quan tâm, một người ăn so với hai người ăn, chẳng qua cũng chỉ là thêm một đôi đũa.

Nhưng thói quen ăn uống của Lý Diệc Phi cực kỳ khiến cho người ta chán ghét. Khi bưng đồ ăn lên, tên kia luôn xẻ một nửa vào trong bát của mình trước. Tiền Phỉ cảm thấy phương thức ăn cơm này của tên này giống với cái gọi là 'ăn mảnh', Lý Diệc Phi lại dõng dạc nói cái này gọi là “Chú ý vệ sinh” .

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cũng lười so đo với tên này, điên đâu mà cùng tên này nói chuyện vệ sinh.

Nhưng Tiền Phỉ luôn cảm thấy tiếp tục ở chung với Lý Diệc Phi không được ổn, muốn tìm một cơ hội bảo anh ta tìm phòng khác chuyển đi. Nhưng lại cố kỵ anh ta vừa chia tay không bao lâu, trái tim thuỷ tinh bị thương của thiếu gia còn chưa khôi phục, nói ra lời này sẽ khiến anh ta mang lòng oán hận trả thù xã hội, nên cô đành áp chế suy nghĩ này trong đầu, chờ trạng thái của anh ta tốt hơn rồi lại đuổi anh ta ra ngoài cũng không muộn.Khi nói chuyện với Diêu Tinh Tinh, cô hỏi: “Yêu tinh, bà nói cách làm này của tôi là đúng phải không? Tràn đầy tinh thần chủ nghĩa nhân đạo nhỉ?”

Diêu Tinh Tinh nói: “Phí Phí tôi nói bà thật đúng là đại thánh mẫu bậc nhất của tổ quốc! Ngay cả tâm lý của người ta bà cũng chăm lo! Tôi thấy bà cũng đừng lo lắng nên đuổi anh ta đi lúc nào, không chừng một thời gian nữa anh ta khôi phục xong lại mang tới một cô bạn gái mới đấy!”

Tiền Phỉ tỏ vẻ khiếp sợ: “Anh ta sẽ không tùy tiện như vậy chứ?”

Diêu Tinh Tinh nhạo báng cô: “Dựa vào những hiểu biết của tôi về mấy trò của tên kia mà kể cho tôi, không có mới là lạ đó!”

※※※※※※

Từ sau lần trước Tiền Phỉ dùng túi rác thu thập đồ của Quế Lê Lê, nhân tiện dọn dẹp qua phòng Lý Diệc Phi một lần, Lý Diệc Phi cứ như là thực tủy tri vị (*), nghiện rồi, mỗi lần phòng bừa bộn anh ta lập tức tìm Tiền Phỉ hỗ trợ dọn dẹp.

(*)'Thực tủy tri vị': Ám chỉ hành động đã thử qua một lần, luôn muốn làm tiếp lần sau.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cực kì phẫn nộ hỏi anh ta dựa vào cái gì, tên này nói: “Dù sao tôi không sao cả, đến lúc đó trong phòng có gián sẽ bay nhảy khắp nơi đấy, đây là nhà cô mà!” Nhìn cô vẻ mặt vặn vẹo, tên này còn nhíu mày nói thêm, “Tôi không bảo cô làm không công, tôi tăng tiền thuê nhà cho cô!”

Tiền Phỉ bị vẻ xấu xa vô lại của tên kia đả bại hoàn toàn, chỉ đành không cam lòng giúp tên này thu dọn.

Có đôi khi Tiền Phỉ cực kì hoài nghi ba Lý Diệc Phi nuôi lớn tên này kiểu gì, thằng cha này lười đến mức ngay cả đồ lót cũng muốn mang ra ngoài giặt. Tiền Phỉ hỏi anh: “Anh là không có tay hay không có não? Giặt quần áo khó như vậy à? Giống như vậy, quăng quần áo vào trong máy giặt, đổ ít nước giặt hoặc bột giặt, rồi xả nước, ấn ấn mấy nút, sau đó cái gì cũng không cần quản, đơn giản như vậy mà anh cũng không làm được sao anh hai?”

Lý Diệc Phi lại nhìn máy giặt cười nhạt: “Mấy chuyện lặt vặt này không phải là việc thiếu gia tôi đây nên làm!

Tiền Phỉ thật muốn trét bột giặt lên mặt tên kia. Tự xưng mình là thiếu gia, thế mà không sợ quá khó coi à thế mà cũng nói ra được.

Sau đó cô còn thật không dám dạy Lý Diệc Phi cách dùng máy giặt, bởi vì có hai lần Lý Diệc Phi không biết trúng phải tà gì, thế nhưng cần cù tự động tay muốn giặt quần áo, kết quả hai lần đều chưa ngâm xong, chờ khi Tiền Phỉ phát hiện, trong nhà vệ sinh đã ngập nước sắp tràn ra phòng khách rồi.

Trong lúc cô phát điên thu dọn tàn cục, vị thiếu gia kia lại tươi cười đầy mặt đứng ở một bên khoanh tay, chứng cứ cực kì thuyết phục nói với cô: “Cô xem, tôi đã nói rồi, thiếu gia tôi không làm được mấy việc lao động chân tay này! Về sau khi nào cô giặt quần áo thì tiện giặt luôn cho tôi, tôi tăng tiền thuê nhà cho cô.”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ tức đến mức ném khăn, rốt cục không nhịn được đem câu nói vẫn nghẹn trong cổ phun ra: “Thiếu gia, tôi có thể van xin ngài đổi chỗ ở không! Ngài phát thiện tâm giơ cao đánh khẽ, đừng gây họa với một kẻ nghèo hèn như tôi!”Lý Diệc Phi nhìn cô ngẩn người, sau đó tươi cười trên mặt dần dần thu hồi, giọng khàn khàn nói: “Mẹ tôi đã qua từ rất lâu, ba tôi đã nuôi tôi lớn, vốn hai chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau, có thể chỉ vì một đứa con gái mà ông ấy đã cùng tôi cắt đứt quan hệ cha con, buồn cười hơn là chỉ vì đứa con gái đó cũng bỏ chạy theo người khác, mà tôi ngay cả quần áo cũng không giặt sạch, cô nói có phải tôi làm người rất thất bại?”

Tiền Phỉ bị mấy câu nói lẩm bẩm của tên kia mà trong lòng run sợ, thực sự sợ hãi mình không cẩn thận nói sai câu gì sẽ ép buộc thằng bé xui xẻo này đến đường cùng.

Từ nay về sau cấp bậc thánh mẫu của Tiền Phỉ lại tăng lên một bậc, không chỉ giúp Lý Diệc Phi dọn vệ sinh, mà còn giúp anh ta giặt quần áo.

Trong khi cô giặt quần áo cho Lý Diệc Phi phát hiện nhãn hiệu quần áo đều là thương hiệu lớn quốc tế. Nếu một bộ là hàng hiệu, cô còn có thể cảm thấy nó quả thật là hàng hiệu, nhưng bộ nào cũng thế thì Tiền Phỉ lại cảm thấy có chút không thể nào.

Cô hỏi Lý Diệc Phi: “Quần áo của anh, có ba phần tư đều là fake loại một đi?”

Lý Diệc Phi nhíu mi hỏi cô: “Sao cô lại đoán thế?”

Tiền Phỉ nói: “Chuyện này rất không khoa học đó mà, việc này không khớp với thân phận đi thuê nhà của chú! Nếu là hàng thật thì đống quần áo này đủ đặt cọc một phần rồi! Chú cần gì cùng chị đây ở chung nữa!” Nói xong lại vừa cầm quần áo nhìn vừa chậc chậc cảm khái, “Thật giỏi! Fake gần như giống thật! Có điều cái này cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là, tính cũng chú cũng hay thật! Có thể mặc đồ fake của

https://thuviensach.vn

chính hãng mà vẫn có thể tỏa sáng trong một đám có tiền, thực sự là cao siêu!”

Khi giúp tên kia giặt quần áo, cô luôn không nhịn được vừa ném quần áo vào máy giặt vừa giáo huấn thằng cha kia: “Đồ phá gia chi tử! Là cải trắng mà còn sĩ diện giả vờ làm đại thiếu gia con nhà quyền quý! Mỗi ngày thuê phòng ở còn thích hư vinh như vậy, hôm nay anh sửa soạn ăn mặc bảnh bao như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?” Chửi rủa tên kia xong lại không nhịn được tự chửi bản thân mình, “Tôi đúng là ngu quá mà! Thế mà còn giúp anh giặt! Nên để anh mang ra ngoài giặt, cho anh không còn cơm ăn xem về sau anh còn dám tiêu tiền bậy bạ, ăn mặc bảnh choẹ hay không!”

Trong lúc cô lầm bầm lầu bầu, Lý Diệc Phi giống như đại gia tựa vào ghế sô pha xem kênh kinh tế tài chính.

“Chủ cho thuê nhà, đừng ầm ĩ, để tôi xem xong phân tích thị trường chứng khoán ngu ngốc này đã, ngày mai tôi lấy được tiền thưởng đập chết hắn!” Lý Diệc Phi cầm điều khiển từ xa cho âm thanh lớn hơn, “Ngoan ngoãn giặt đi, tôi tăng tiền thuê nhà cho cô!”

Tiền Phỉ nhìn vẻ mặt chuyên tâm nhìn TV của anh ta, cảm giác chán ghét bản thân càng thêm dâng trào. Nếu cô có chút cá tính, lúc này nên xông lên phía trước đoạt lấy điều khiển TV chỉ thẳng vào mũi thằng phá sản kia nói cho tên kia mau chuyển ra ngoài ở, nhưng cô phát hiện mình chỉ có thể nghĩ như vậy, hoàn toàn không có động lực thi hành nó. Vì thế cô tổng kết ra một câu, mệnh lao lực này của cô thuần tuý là do mình tự tìm, không trách được ai.

Sau lại có một lần Lý Diệc Phi mang một bộ quần áo nói với cô là phương pháp giặt của cô không đúng, không ném giặt chung vào trong máy được, hắn là phải lấy ra giặt riêng bằng tay.

https://thuviensach.vn

Đối với ý kiến của tên kia cô lập tức xì một tiếng coi thường: “Chỉ là một hàng fake loại một thôi mà có cần phải thế không, tôi có thể không cần phải coi trọng được không! Ngồi hưởng thành quả lao động nhiều như vậy không sợ bên ngoài đi dưới trời mưa bị sét đánh trúng sao?”

Lý Diệc Phi nhìn cô, vẻ mặt có chút vặn vẹo.

Cô nghĩ đến tên này là vì bị cô vạch trần chân tướng dùng hàng fake thêm lần nữa mà cảm thấy khó chịu, đành thở dài vỗ vỗ vai anh ta, “Được rồi được rồi, đừng mặt ủ mày ê, tôi thấy anh gần đây cũng không dễ dàng, về sau tha cho anh ở trước mặt tôi làm mộng con nhà giàu, được chưa? Nhưng mà nói thật, anh thực sự nên tiết kiệm một chút, loại hàng fake loại một này cũng không rẻ đâu nhỉ?”

Lời của cô còn chưa nói hết, công tác giáo dục cơ bản còn chưa triển khai, Lý Diệc Phi đã quay mặt bỏ đi rồi, bỏ lại cô một mình trợn trắng mắt với máy giặt.

Có hôm Lý Diệc Phi mua từ bên ngoài về một cái bàn là điện giá cao. Thời điểm nhìn thấy thứ kia, Tiền Phỉ cảm thấy tim mình đập rất nhanh rất loạn.

Quả nhiên Lý Diệc Phi cởi áo sơ mi mặc trên người ra ném cho cô nói: “Gần nhất công việc hơi bận, tuy là cái áo này còn dễ hỏng hơn mấy thứ quần áo kia nhưng tôi cũng không mang đi giặt, cô giặt xong rồi ủi luôn dùm tôi một chút! Đừng trừng, tôi tăng tiền thuê nhà cho cô!”

Tiền Phỉ thật muốn dùng bàn là điện ủi cái da mặt dày của anh mỏng đi một chút.

Từ đó hạng mục lao động của Tiền Phỉ lại tăng thêm một mục ủi quần áo. Mà động lực chống đỡ cô làm tất cả chuyện này chính là câu nói kia của Lý Diệc Phi: Tôi tăng tiền thuê nhà cho cô.

https://thuviensach.vn

Nhưng sau đó hạng mục lao động của cô lại đa dạng thêm một nội dung khác..

Lại nói nội dung lần này còn quá đáng hơn.

Có một ngày Lý Diệc Phi đến gõ cửa phòng cô, tiết tấu dồn dập như lửa cháy tới mông. Cô mở cửa ra, còn chưa kịp hỏi gì, Lý Diệc Phi đã bỏ lại một câu "Mượn nhà vệ sinh của cô dùng một chút" rồi xông thẳng vào nhà vệ sinh.

Cô sửng sốt vài giây mới phản ứng lại đây là xảy ra chuyện gì, theo tới cửa nhà vệ sinh gõ cửa hỏi tên kia: "Anh hai à bên ngoài không phải có nhà vệ sinh chuyên dụng của anh sao!"

Lý Diệc Phi ở bên nói vọng ra: "Cái kia bị tắc .. rồi, tôi không hạ chân nổi."

Tiền Phỉ chạy đến nhà vệ sinh của tên kia quan sát. Vừa nhìn thiếu chút nữa ngay cả cơm ăn hôm qua cũng bị ức đến suýt nôn ra.

So với hôm uống say kia không chỉ bẩn hơn một ít! Trách không được Lý Diệc Phi chưa bao giờ đi vệ sinh ở nhà, đều là sau khi đi làm về giải quyết ở khách sạn.

Tim cô thật sự đã muốn chết rồi!

Đúng lúc đó Lý Diệc Phi giải quyết xong từ cô phòng đi ra, nhìn cô nói: "Giúp tôi dọn dẹp một chút đi, tôi tăng tiền thuê nhà cho cô!"

Tiền Phỉ thật muốn nhặt cái thông cống lên nhồi vào mặt thằng cha kia.

"Vì sao bệnh lười không khiến chú chết yểu đi? Chú coi mình là thiếu gia thật à?!"

https://thuviensach.vn

Từ nay về sau, Tiền Phỉ đi làm là chú chuột bạch nhỏ xinh, tan làm là hầu gái già bị áp bức, cô cảm thấy cuộc sống trong cảnh nấu cơm quét dọn giặt quần áo dọn nhà vệ sinh trở nên ảm đảm không ánh sáng. Chỉ đến khi thu tiền thuê nhà Lý Diệc Phi chủ động nộp thêm 300 đồng kia, mới làm cô cảm giác được một tia hi vọng của cuộc đời.

Nhưng mà --

“Đây là hàng tháng cho tôi thêm ba trăm ?” Cô mở cờ trong bụng hỏi.

“Không, đây là một quý!” Đối phương thành khẩn vô hại đáp.

Tiền Phỉ đau khổ hạ quyết tâm, qua vài ngày nữa nhất định phải đuổi con ký sinh trùng vừa bẩn vừa không biết xấu hổ này ra khỏi nhà.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Taobao Cũng Có Hàng

Đến thứ bảy, Lý Diệc Phi lôi ra một cái áo sơ mi đen đưa cho Tiền Phỉ, "Văn kiện khẩn, ngày mai tôi muốn mặc nó tham dự đám cưới của bạn."

Tiền Phỉ lập tức chống hông tức sùi bọt mép, "Lý Diệc Phi, có phải chú thật sự coi chị đây là hầu gái già của chú đấy à?"

Lý Diệc Phi vỗ vỗ bả vai cô, làm vẻ cười rất đứng đắn: "Đừng đem quan hệ giữa chúng ta nói thành hiệu quả và lợi ích như vậy chứ! Giữa chúng ta là có cảm tình thật mà!"

Tiền Phỉ đập lên móng vuốt của anh, "Đừng động tay động chân, tôi với anh cũng không phải thân quen lắm."

Lý Diệc Phi nhìn bộ dạng của cô như đang dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, không muốn phục mình, đôi mắt đảo đảo, chợt nói: "Cô trả hộp trà cho tôi đi."

Tiền Phỉ bỗng như bị nghẹn, "Hộp trà nào? Gì chứ, chú là loại người gì vậy, sao bây giờ lại nhớ ra mà đòi về thế ?!"

Lý Diệc Phi nhìn cô chăm chú, "Cầm đi tặng rồi đúng không? Không lấy về được đúng không?" Anh ta nhét quần áo vào trong lòng cô, "Chị hai à, tôi không bắt cô đền đã là tốt lắm rồi, mau giặt sạch quần áo cho tôi đi."

Tiền Phỉ cắn răng hỏi: "Sao anh biết tôi mang đi tặng rồi?!"

https://thuviensach.vn

Cô thấy Lý Diệc Phi đang không nhịn được cười, trong nụ cười còn có vẻ khinh bỉ rõ ràng, “Rượu phẩm (ý là bộ dạng khi uống rượu) của cô là cái dạng gì? Sau khi uống say xong đã từng nói qua mà sao lại không có trách nhiệm quên đi hết thế?!”

Tiền Phỉ căm giận đáp: “Anh hai cái đó gọi là tửu lượng không tốt, không phải rượu phẩm không tốt, cảm ơn!”

Cô cầm quần áo căm ghét nhìn, quay đầu hung tợn nói với Lý Diệc Phi: “Muốn tôi giặt quần áo cũng được, anh xuống lầu mua đồ ăn!”

Đương nhiên là Lý Diệc Phi từ chối: “Cô giặt xong có thể tự đi mua.”

Tiền Phỉ ném trả lại quần áo cho anh ta: “Giặt quần áo hay mua đồ ăn, chú chọn đi!” Cô dừng một chút, tức không có chỗ đánh, “Tôi nói Lý Diệc Phi này, làm người không thể thiếu gia quá mức đi?”

Lý Diệc Phi nhét quần áo lại trong lòng cô, chậm rãi nói: “Được rồi, tôi đi được chưa?! Tiền Phỉ, tôi nói cô nghe, hôm nay cô thật có phúc, thiếu gia tôi còn chưa bao giờ đi mua đồ ăn đâu! Lão già nhà tôi mà biết lần đầu tiên của tôi không phải hiến cho lão ấy mà là hiến cho cô, nói không chừng còn lên cơn đau tim đấy!”

Tiền Phỉ thiếu chút nữa ói ra.

Không phải là cái chân chạy đi mua đồ ăn thôi sao, còn khuếch đại như vậy? Ngay cả cái người bị đoạn tuyệt quan hệ kia cũng lôi ra.

“Nói vớ vẩn ít thôi!” Tiền Phỉ đuổi anh ta ra khỏi nhà, “Chú ăn chùa của chị, mặc quần áo chị giặt, hưởng thụ sự phục vụ của chị đây, chú còn có thể mạnh miệng sai bảo chị đây như sai lừa, việc này nếu để mẹ chị ở trên trời nhìn thấy, không biết đau đớn cỡ nào đâu! Nói không chừng nửa đêm nay sẽ đến tìm chú nói chuyện đấy!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nói một tiếng “Stop” run rẩy đi ra cửa.

Tiền Phỉ nhìn quần áo trong tay, áo sơmi đen cúc áo màu vàng lấp lánh, nhãn hiệu lại là thương thiệu lớn quốc tế. Cô nhếch mép, ném cái áo sơ mi fake hàng hiệu này vào máy giặt, không chút tiếc rẻ bắt đầu giặt.Chờ quần áo cũng đã giặt xong, Lý Diệc Phi còn chưa trở về. Tiền Phỉ hoài nghi tên ngốc này có khi nào đang trồng rau ở chỗ nào đó không.

Khi cô lấy quần áo trong máy giặt ra phát hiện màu của cúc áo không còn sáng bóng như trước nữa.

Trong lúc nghiêm túc nghiên cứu, Lý Diệc Phi rốt cục trở lại, trong tay cầm một túi to từ siêu thị, bên trong đầy đồ ăn.

Tiền Phỉ đã không còn muốn phỉ nhổ tên này mua đồ ăn ở chợ cho rẻ không mua lại còn đi vào siêu thị mua đồ đắt nữa rồi. Cô cảm thấy dùng chỉ số thông minh siêu thấp của tên này hẳn là không thể khống chế được vấn đề này.

“Người xếp hàng tính tiền nhiều quá! Tôi chờ đến đau cả chân!” Lý Diệc Phi vừa nói vừa mang đồ ăn vào phòng bếp, rửa tay đi ra hỏi Tiền Phỉ, “Cô cứ như đang xem tướng ấy, nhìn cái gì vậy?”

Nói xong cũng quay đầu nhìn sang chiếc áo kia của mình.

Chỉ nhìn liếc mắt một cái anh đã rú lên một tiếng.

“Chị Tiền à! Không phải chứ! Cô cứ như vậy ném quần áo vào máy giặt?” Anh nhìn cái cúc đen xì xì kêu lên.

Tiền Phỉ lườm anh ta một cái, “Thì sao? Không bỏ vào máy giặt chẳng nhẽ bảo tôi dùng lưỡi liếm sạch nó à?”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nâng tay vỗ trán, “Tôi phải bình tĩnh!” Sau đó xoay người, cầm hai vai Tiền Phỉ, nhìn thẳng vào mắt của cô, nói từng chữ từng chữ, “Chị hai à giặt loại áo này, trước hết phải cắt hết cúc áo xuống, chờ giặt xong lại đính lên! Như vậy mới không làm cho chất hoá học trong bột giặt làm hỏng cúc áo đồng thời cũng không khiến cho cúc áo làm hỏng áo! Tôi nghĩ đây là kiến thức mà ai cũng biết chứ?!”

Tiền Phỉ uốn éo thân mình, tránh khỏi tay anh, “Cút! Một chiếc áo fake loại một thôi, chú có cần nói như đồ thật thế không!”

Lý Diệc Phi rút áo ra khỏi tay cô, còn đưa cho cô xem để chứng thực: “Cô nhìn cho kĩ, đây là cúc áo bằng vàng ròng đấy! Là hàng hiệu thật đấy!”

Tiền Phỉ vung tay gạt tay anh ra, “Đừng đùa! Tôi mới không tin đây là thật đâu! Nếu là thật thì cũng không tới mức vừa giặt đã không còn! Nếu cái này là thật, vậy bao nhiêu tiền? Anh có mười cái áo như thế, cũng đủ để đặt cọc căn hộ từ một phần năm lên một phần tư rồi đấy, làm gì cần phải đi thuê phòng của tôi! Anh cứ sĩ diện tới chết đi! Anh nói anh sống hư vinh như vậy có mệt hay không a!” Cô nhìn Lý Diệc Phi đen mặt, nghĩ nghĩ nói, “Anh cũng đừng xị mặt làm gì, lát nữa tôi lên taobao mua một cái giống hệt đền cho anh, được chưa!”

Lý Diệc Phi nhìn cô, biểu tình từ vặn vẹo đến bất đắc dĩ, từ bất đắc dĩ dần dần thành cười khổ.

Anh ném quần áo lại cho Tiền Phỉ, “Đời này có thể làm tôi tức đến mức bật cười cười, trừ cô ra không còn ai khác đâu!”

Tiền Phỉ liếc anh một cái xem thường, “Cảm ơn, nhưng tôi một chút cũng không hề thấy vinh hạnh!” Cô xoay người đi phơi quần áo.

Đến tối, quần áo khô, Tiền Phỉ ủi phẳng rồi đưa qua cho Lý Diệc Phi.

https://thuviensach.vn

Cô bắt đầu đi chuẩn bị cơm chiều.Nấu cơm xong, cô đi gọi Lý Diệc Phi.

Cửa phòng Lý Diệc Phi không đóng, cô đứng ở cửa, nhìn anh ta cúi đầu dùng một loại tư thế cực vụng về cực ngu ngốc cực vặn vẹo hình như đang.....đính cúc áo!

Tiền Phỉ kinh ngạc, cô không nghĩ tới thằng cha này cũng có lúc tự lực cánh sinh.

Cô đi qua, gọi anh: “Làm gì đấy? Ăn cơm trước đi!” Cúi đầu vừa nhìn, cô lập tức há to miệng.

Thì ra anh ta cắt hàng cúc trên một cái áo sơ mi khác chuyển sang cái áo vừa mới giặt này.

Cô nhìn cái cúc áo anh đang đính kia, lại nhìn đường may chồng chéo lên nhau như bị nhăn, khiến cô bị kích thích đến suýt nữa lệ rơi đầy mặt.

“Anh hai à anh có thể lý trí chút được không! Anh đính thành như vậy, còn không bằng hàng nút đen xì lúc đầu đâu!” Cô nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lời nói xoay chuyển, “Ớ, không đúng, sao anh lại không áp bức tôi đính giúp anh nhỉ? Anh sợ tôi lôi chuyện hàng fake ra đả thương lòng tự tôn của anh à?”

Lý Diệc Phi ngừng khâu, ngẩng đầu nhìn cô, “Không phải, tôi sợ lát nữa ăn cơm xong cô lôi chuyện rửa bát ra trao đổi với tôi.”

Tiền Phỉ sửng sốt một chút, bắt đầu cười ha ha: “Em trai à chúc mừng chú, chú đáp đúng rồi! Nếu chú đã nghĩ tới, vậy không bằng dứt khoát làm như vậy đi! Được được, chú buông đi, cơm nước xong chị đính giúp chú! Chú mà còn mân mê một lúc nữa, quần áo này cũng phí công chị giặt ủi mất!”

https://thuviensach.vn

Cơm nước xong, Tiền Phỉ cầm chén đũa đẩy sang cho Lý Diệc Phi, “Đi rửa bát đi!”

Lý Diệc Phi nói: “Tôi thà trở về đính cúc áo!”

Tiền Phỉ nói: “Hôm nay nếu chú không rửa bát, chị sẽ cắt toàn bộ cúc áo trên quần áo chú xuống, đính hết lên cái áo hàng fake kia của chú.”

Lý Diệc Phi cắn răng: “Tiền Phỉ cô quá độc ác! Câu nói kia nói thế nào ý nhỉ? Độc nhất lòng dạ đàn bà!”

Tiền Phỉ cầm chồng bát trực tiếp bỏ vào tay anh, “Nói vớ vẩn ít thôi! Ăn chùa lâu như vậy, chú cũng nên cống hiến một chút sức lao động!”

Lý Diệc Phi giãy dụa lần chót, “Tôi đã nói rồi, tôi thực sự chưa bao giờ rửa bát, nếu rửa không sạch xà phòng làm cô trúng độc chết thì cũng đừng hối hận đấy.”

Tiền Phỉ đẩy anh ta vào phòng bếp, “Không phải vừa chết sao? Từ sau năm đó mấy giáo viên lúc trước cuộc thi cuối kỳ còn tạm thời thay đổi đề thi khiến cho bọn tôi sống không bằng chết ở trên trường thi, chị đây đã coi nhẹ chuyện sống chết rồi! Đừng sợ, đi đi! Tôi cam đoan lúc thấy bọt thì sẽ liếm sạch thấy chết không sờn!”

Cô nhìn Lý Diệc Phi không tình nguyện lải nhải uốn éo mở vòi nước, nhìn anh cười dâm tà rồi đi vào nhà đính cúc áo.

※※※※※※

Hôn lễ Lý Diệc Phi tham gia là đám cưới anh họ của Đại Quân.

Trong hôn lễ, Đại Quân vừa nhìn thấy anh ánh mắt lập tức giật giật.

“Trai đẹp à? Tình huống gì thế này? Tôi nhớ rõ cái áo sơmi này mới mua không lâu mà? Hàng nút trâu bò lóng lánh kia đi đâu rồi? Không có

https://thuviensach.vn

hàng cúc vàng mà cậu còn chịu mặc ra ngoài sao, kiêu ngạo của cậu ném đi đâu rồi thiếu gia của tôi? Tôi đây là đang chứng kiến kì tích sao?"

Lý Diệc Phi rầm rì một tiếng: "Cái này đã là gì, nếu tôi nói cậu nghe, tôi ngay cả đồ ăn cũng mua, bát cũng rửa, cậu có thét chói tai rồi chạy đi nhảy lầu hay không?"

Đại Quân đấm vào ngực anh một cái, "Bại hoạt! Đừng đùa chứ! Tay đại thiếu gia cậu ngoài trừ vuốt ve mấy cô nàng thì có bao giờ làm việc tốn sức gì! Năm đó cậu nói cậu đi đun nước cho lão gia tử nhà cậu đã làm tôi chấn kinh rồi!"

Lý Diệc Phi nhìn cậu ta, còn thật sự nói: "Tôi thật sự đi mua đồ ăn rửa bát mà."

Đại Quân trợn mắt há hốc mồm nhìn anh: "Vì ai? Tình yêu nhỏ bé kia kia của cậu à? Không đúng, cậu đã bảo là chia tay cô ta rồi cơ mà, chẳng lẽ là lão già nhà cậu? Cũng không đúng, hai người đã sớm tách ra rồi, vậy thì là ai?"

Lý Diệc Phi lườm cậu ta một cái, không tiếp lời.

Đại Quân một mình líu ríu không ngừng, "Cậu nói nếu sau này lão già nhà cậu biết lần đầu tiên của cậu đều hiến cho người khác, sẽ thương tâm cỡ nào a!"

Lý Diệc Phi vẫn không để ý tới anh.

Đại Quân nghĩ nghĩ, thay đổi đề tài.

"Cậu vẫn thuê phòng ở ngoài không về nhà à? Không phải chia tay tình yêu nhỏ bé của cậu rồi sao? Còn muốn làm ầm ĩ với lão già nhà cậu tới bao giờ!"

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nhìn cậu ta, ra vẻ thâm trầm nói: “Nhóc con, cậu không hiểu! Tôi cùng lão gia tử cãi nhau, thật ra chủ yếu không phải vì ông ấy không chấp nhận bạn gái của tôi, mà là vì ông ấy xem thường tôi, ông ấy cảm thấy tôi rời khỏi ông ấy sẽ không làm nên tích sự gì. Tôi còn muốn tranh cái khẩu khí này với ông ấy, đều là họ Lý, tôi không thể để ông ấy xem thường tôi được.”

Đại Quân rầm rì một tiếng: “Cũng không biết cậu đây là phân cao thấp với ai đâu! Cậu không về nhà cũng được, chuyển ra thuê một căn nhà đi, anh đây rảnh rỗi còn có thể đi qua đùa giỡn một đêm. Bây giờ ở chỗ cậu còn có một nữ chủ cho thuê nhà, rất vướng tay chân, lại nói ông bạn à, cậu không biết cô nam quả nữ ở chung một nhà rất bất tiện sao?”

Lý Diệc Phi cười rất gian, “Tiện mà! Tôi ở rất vui!” Anh nhìn Đại Quân nhíu mày, “Cậu không biết cô chủ cho thuê nhà kia có ích cỡ nào đâu! Nấu cơm dọn phòng giặt quần áo dọn nhà vệ sinh, so với osin còn dễ sai hơn!”

Đại Quân cười đến run người: “Con bà nó, qua nhiều năm như thế rồi mà cậu vẫn cặn bã như vậy!”

※※※※※※

Xem hai nhân vật chính hành lễ xong, Đại Quân kéo Lý Diệc Phi đi tiệc rượu ăn tiệc.

Trên bàn cơm, Đại Quân đẩy đẩy Lý Diệc Phi, “Cậu nói cho tôi biết đi, áo cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sống không nổi cắt cúc áo xuống mang đi cầm hay là sao? Nếu cậu thực sống không nổi nữa thì liền nói cho bạn bè một tiếng, bạn đây cho cậu 800 vạn cũng không thành vấn đề.”

Lý Diệc Phi phun ra một câu: “Cút!” Sau đó kể lại chuyện cúc áo bị Tiền Phỉ giặt hỏng.

https://thuviensach.vn

Đại Quân há to miệng nhìn anh, “Cậu mang quần áo ra ngoài giặt sẽ chết à! Không trả nổi phí thì cũng đừng đấu với lão già không được sao!” Dừng một chút, lại nói, “nhưng mà đây cũng không phải phong cách của cậu mà, độ khoan dung với con gái của câu đâu có lớn như vậy, cô ta giặt hỏng cúc áo vàng của cậu, thế mà cậu không chỉnh cô ta à?” Lại dừng một chút, anh vỗ đùi, kêu lên, “Chuyện cậu mua đồ ăn rửa bát kia, sẽ không phải là theo ý của cô ta làm chứ!”

Lý Diệc Phi nhìn cậu ta, gượng cười, gật đầu.

Đại Quân sợ rồi, “Mẹ nó! Đừng nói với tôi là cậu nhìn trúng một thằng đàn ông!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Anh Ta Không Hợp Với Cô

Đại Quân thốt lên, “Con mẹ nó! Đừng nói với tôi cậu coi trọng một người đàn ông nhé.”

Lý Diệc Phi cho cậu ta một viên thuốc an thần,, “Tuyệt đối không có chuyện coi trọng, bổn thiếu gia vẫn thích các người đẹp tóc dài mắt to da trắng nõn nà uyển chuyển,“ anh ném một hạt đậu phộng vào trong miệng, “Nhưng mà bà cô này thật sự rất thú vị đấy!”

Lúc Lý Diệc Phi đi dự đám cưới về nhà, Tiền Phỉ đang ở trong phòng lên trang Taobao.

Nhìn thấy anh về, Tiền Phỉ mở rộng cửa phòng, hưng phấn vẫy tay, “Mau đến đây, nhanh lên!”

Lý Diệc Phi vừa cởi giày vừa trêu cô: “Sao cô không cầm khăn mà ném ý?”

Tiền Phỉ dừng lại một chút mới hiểu được anh ta đang nói gì, lập tức hung dữ nói, “Cút! Dù tôi có cầm khăn cũng không ném cho anh! Tôi có ném cũng sẽ tìm đại gia có tiền mà ném!”

Lý Diệc Phi vừa đi vào phòng cô vừa mở miệng châm chọc: “Cô đừng giống mấy cô lễ tân của công ty chúng ta đấy chứ, suốt ngày đọc tiểu thuyết tổng tài, mỗi ngày đều nằm mơ gả cho tổng giám đốc đấy à?”

Tiền Phỉ vẻ mặt thành thật nhìn anh, lắc lắc ngón tay, “No! Thực ra so với tổng giám đốc tôi vẫn thích xưởng trưởng hơn! Thành thật!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi đứng trước mặt cô, “Khẩu vị gì vậy trời?” Lại hỏi cô, “Gọi tôi làm gì?”

Tiền Phỉ rất nhanh hưng phấn lại, chỉ tay vào màn hình, nói với anh: “Anh nhìn đi! Cái nút vàng của anh, giống y như đúc! Chỉ có một trăm đồng, còn miễn phí vận chuyển! Tôi đã hứa rồi, tôi là người rất giữ lời hứa, tôi nói sẽ đền cho anh một chiếc áo khác, tôi tuyệt đối sẽ không giả vờ mất trí nhớ đâu! Bạn thân mến à, không cần lo áo không có nút vàng nữa!”

Cô nói xong nhìn Lý Diệc Phi cười hì hì, nhìn vẻ mặt đang mong chờ sự khen ngợi chói mắt kia, sắc mặt Lý Diệc Phi dần dần nhăn nhó lại.

Anh hít sâu một hơi giơ tay chỉ vào chiếc áo trên trang Taobao, “Áo rẻ tiền như vậy, cô kêu tôi mặc kiểu gì?”

Tiền Phỉ thu lại nụ cười, “Này! Lý Diệc Phi chú không làm ra vẻ thì chết à! Lên đến ba đơn vị rồi mà còn chê rẻ? Bình thường chú đúng là đồ phá sản mà! Sao không để dành tiền mà mua nhà dọn ra đi? Dù chú không mua được nhà to thì cũng mua được nhà bé mà.”

Lý Diệc Phi liếc cô một cái, bình tĩnh đáp: “Tôi chỉ mua biệt thự thôi.”

Tiền Phỉ không nhịn được “Xùy” anh ta thêm một tiếng nữa: “Chị thấy chú vẫn là mua thuốc uống trước đi! Bệnh thiếu gia này của chú cần phải được trị gấp!”

※※※※※※

Bệnh thánh mẫu của Tiền Phỉ lại phát tác, đem hết sức lực ra thử thuyết phục Lý Diệc Phi, sống trên đời để dành tiền quan trọng hơn bề ngoài rất nhiều, mà cách để dành tiền tốt nhất là không đi dạo phố mua sắm, cần gì cứ lên mạng tìm mua là được.

https://thuviensach.vn

Cô ra phòng khách đem một cái ghế vào để bên cạnh mình, bắt Lý Diệc Phi ngồi cùng, dung thủ đoạn nửa dụ dỗ nửa ép buộc bắt anh ta nhìn vào máy vi tính, sau đó dạy anh ta từng bước từng bước dùng taobao. Chỉ cần anh hơi lơ đễnh một chút, cô sẽ hỏi: “Tối nay không muốn ăn cơm hay là muốn tiếp tục rửa bát?”Lý Diệc Phi sẽ bĩu môi nhìn cô hừ một tiếng, nói: “Tiểu nhân đắc chí.” Sau đó, không cam tâm quay đầu tiếp tục nhìn vào màn hình với cô.

Hướng dẫn các bước mua hàng trên mạng xong, Tiền Phỉ nói với Lý Diệc Phi: “Đây chỉ mới bắt đầu thôi, bởi vì chú còn chưa hiểu rõ nên kháng cự với taobao của chị, thế nhưng chú hãy tin tưởng chị, đợi một thời gian nữa thôi chú sẽ yêu em ấy như là yêu nhân dân tệ đấy! Chú sẽ không phải khổ sổ tốn tiền đi mua hàng fake loại một nữa, với giá cả của taobao có thể thỏa mãn tất cả những yêu cầu 'làm màu' của chú!”

Lý Diệc Phi nhìn cô khinh bỉ, “Trước khi cô làm ở Ngân hàng đầu tư, cô mua Amway rồi à?”

Anh ta nhấc mông lên bỏ đi.

Tuy anh đã tỏ rõ thái độ, dứt khoát bỏ đi, nhưng hai ngày sau, khi nhìn thấy bưu kiện chiếc áo sơ mi nút vàng được chuyển đến, sắc mặt của anh đã thay đổi.

“Ngoài cái nút này là mạ vàng ra thì chiếc áo này giống chiếc của tôi như đúc! Cái xưởng nào làm ra cái này, thật là quá đáng mà! Giả giống y như thật, mấy chú cảnh sát không quản hay sao?”

Tiền Phỉ ngồi bên cạnh không nhịn được nói: “Không phải nó rất giống với cái hàng fake của chú sao, nếu cảnh sát muốn bắt thì cũng bắt chú trước đó!”

Sau mấy ngày, Tiền Phỉ phát hiện đồ trong nhà tăng dần ...

https://thuviensach.vn

Toàn bộ đều là quần áo của Lý Diệc Phi mua!

Cô bị choáng.

Từ đó mỗi ngày Lý Diệc Phi đều đổi một bộ mới, mỗi ngày đều ăn mặc bảnh bao đi làm.

Anh ta vốn đẹp trai lại thêm bộ dạng tự tin "Anh đây đẹp trai nhất trên đời" mà vô số các em gái bị hạ gục.

Có một ngày, Tiền Phỉ không nhịn được hỏi: "Lý thiếu gia, là ai chê quần áo mua ở taobao rẻ tiền không mặc được? Sao bây giờ không ngừng mua về từng cái một thế? Anh có thể làm người có chút lập trường kiên định, thủy chung như một được không?"

Lý Diệc Phi nhướng mày nói với cô: "Quần áo tuy hơi tệ một chút, nhưng cũng không còn cách nào, ai bảo thiếu gia thân hình quá chuẩn, mặc gì cũng đẹp, mặc kiểu gì cũng ra dáng!" Nói đến câu cuối anh ta còn dùng tay vuốt tóc, híp mắc cười đùa cô, "Có biết như thế nào gọi là đẹp trai đến nỗi không có bạn không? Đấy là nói tôi đó!"

Tiền Phỉ nhìn anh ta suýt chút nữa thì ói ra.

※※※※※※

Buổi sáng đi làm, trên tàu điện ngầm, Tiền Phỉ vốn muốn thử thăm dò nói với Lý Diệc Phi một chút để cho anh ta tìm phòng khác chuyển đi. Kết quả là nhận được tin nhắn của Hồ Tử Ninh, đọc tin nhắn xong thì quên luôn chuyện đó.

Hồ Tử Ninh nói anh ta đã đi công tác về rồi, hỏi buổi tối cô có rảnh không, muốn ăn cơm cùng cô, còn nói nhớ cô.

Tiền Phỉ trả lời đồng ý.

https://thuviensach.vn

Trả lời tin xong, thấy Lý Diệc Phi đang cúi đầu nhìn di động của mình.

Cô có chút không được vui. “Sao anh lại đọc tin nhắn của tôi?”Lý Diệc Phi không trả lời cô, “Vậy tối nay tôi ăn uống thế nào?”

Tiền Phỉ lườm anh: “Thế nào là thế nào, sao anh lại ỷ vào tôi? Nói như vậy, nếu anh dọn khỏi nhà tôi, thì anh sẽ chết đói à?”

Lý Diệc Phi nhìn cô nói: “Hay là tối nay hai người đi ăn cơm cũng dắt tôi đi cùng, tôi sẽ giúp cô nhìn xem tên đó nhớ cô thật hay giả!”

Tiền Phỉ suýt bị sặc, “Tôi thật nghi ngờ hay là anh phải lòng bạn trai tôi rồi! Tối về nhà ăn mì gói đi!”

Lý Diệc Phi liếc mắt nhìn cô một lát, không nói gì.

Buổi tối lúc ăn cơm, Tiền Phỉ cảm thấy cảm giác giữa mình và Hồ Tử Ninh có chút là lạ . Cô nghĩ có lẽ là do lâu ngày quá không gặp thôi.

Ngược lại Hồ Tử Ninh rất vui vẻ, nói đi Malaysia một chuyến, có mang quà về cho cô.

Tiền Phỉ mở ra xem, thì ra là một sợi dây mặc với áo len, rất đẹp, có hình tháp đôi ở Malaysia. Lúc cô ngắm nó thì phát hiện mặt sau của tháp đôi có chữ Made in China.

Nhất thời cô không suy nghĩ nhiều, cảm thấy rất có ý nghĩa, chỉ nó cười nói với Hồ Tử Ninh, “Trước đây nghe bạn em nói thị trường hàng hóa trên toàn thế giới bị Trung Quốc chiếm hết, em không tin, nhìn thấy cái này em tin rồi! Đây là điển hình của chở củi về rừng!”

Cô nói xong còn không nhịn được mỉm cười, ngẩng đầu thấy sắc mặt của Hồ Tử Ninh vô cùng khó coi.

https://thuviensach.vn

Trong đầu cô nổ “bùm” một tiếng, dây thần kinh đại não nào đó đứt rồi ...

Hồ Tử Ninh nhìn cô hỏi: “Phỉ Phỉ, em nghi ngờ anh mua nó ở đây hả?”

Tiền Phỉ vội vàng giải thích: “Tử Ninh, anh đừng nghĩ lung tung, em không có ý gì đâu, em chỉ thấy rất vui vì đồ xuất khẩu rồi còn được mua trở về thôi!” vì muốn làm cho Tử Ninh hết nghi ngờ, cô đeo dây chuyền lên cổ, hỏi, “Đẹp không?”

Sắc mặt Hồ Tử Ninh dần dần khôi phục lại bình thường, nhìn cô, cười cười nói: “Đẹp!”

Tiền Phỉ cảm thấy cơ mặt của Hồ Tử Ninh không phải chỉ để bày ra cho đẹp, vẻ mặt có thể chuyển đổi tùy ý, tự nhiên như vậy.

Cô cảm thấy như vậy cũng tốt, ít nhất dỗ dành cũng không có là việc vô ích.

Ăn cơm xong, hai người đi bộ trên đường, Hồ Tử Ninh nắm tay cô.

“Phỉ Phỉ,“ Đi một lúc, Hồ Tử Ninh gọi cô, “Anh nói với em một chuyện, em cho anh ý kiến nhé. Bộ phận của anh muốn chọn chủ quản mới, anh và một đồng nghiệp khác là người được đề cử, trong hai người bọn anh không biết là ai được lên chức. Phỉ Phỉ hiện tại em đang giúp quảng cáo cho khách sạn của bọn anh, bình thường em đều tiếp xúc với các nhân viên cấp cao của khách sạn bọn anh, em xem có thể tìm cơ hội giúp anh tranh thủ một chút được không?”

Tiền Phỉ bị ánh mắt nhiệt tình nóng bỏng của Hồ Tử Ninh nhìn, cô cảm thấy bản thân đã bị ánh mắt đó nấu chín rồi.

https://thuviensach.vn

Trước ánh mắt nóng bỏng, tràn trề hy vọng của người khác, cô không thể nào làm được chuyện tàn nhẫn hắt nước lạnh vào người ta được, hơn nữa người này còn là bạn trai của cô.Tiền Phỉ trả lời Hồ Tử Ninh: “Ngày mai em sẽ thử xem!”

Hồ Tử Ninh vui mừng hôn lên mặt cô một cái.

Ngày hôm sau, Tiền Phỉ cùng đại diện chứng khoán uyển chuyển nói chuyện của Hồ Tử Ninh. Vừa khéo đại diện chứng khoáng cũng làm việc trong bộ phận phụ trách tài nguyên nhân lực, thường ngày cũng có quan hệ không tệ với Tiền Phỉ, sau khi biết được quan hệ giữa cô và Hồ Từ Ninh, rất vui vẻ đáp ứng chuyện này.

Tiền Phỉ vô cùng cảm kích, biểu thị sau này sẽ đền đáp ơn này. Đại diện chứng khoán nói với cô: “Đừng cảm ơn tôi, chỗ tôi thì không thành vấn đề, nhưng người cuối cùng quyết định là chủ tịch! Đợi chuyện như mong muốn rồi cô hãy cảm ơn tôi.”

Tối đến Tiền Phỉ nói với Hồ Tử Ninh, Hồ Tử Ninh vô cùng vui mừng, tươi cười rạng rỡ, vừa gọi cô là bảo bối vừa hôn cô.

Nhưng ba ngày sau, Tiền Phỉ nghe được một kết quả xấu.

Vị trí chủ quản bị người đồng nghiệp kia đoạt rồi.

Giờ nghỉ trưa vị đại diện chứng khoán tìm cô nói: “Tiền Phỉ, thật ngại quá, vốn là hứa giúp bạn trai của cô, nhưng người kia lại là người của chủ tịch, hôm qua tôi cũng mới biết! Bây giờ mọi chuyện đã được quyết định rồi, hai ngày nữa sẽ có thông báo chính thức, Tiền Phỉ à, xin lỗi vì đã không giúp được cô.”

Tiền Phỉ vẫn trịnh trọng cảm ơn đại diện chứng khoán. Cô cảm thấy việc này không trách được người ta, chỉ có thể nói bản thân Hồ Tử Ninh không may mắn thôi.

https://thuviensach.vn

Tan làm, cô nói chuyện này với Hồ Tử Ninh, Hồ Tử Ninh nghe xong sắc mặt khó coi, Tiền Phỉ nhìn ra, anh ta không vui.

Yên lặng một lúc, Hồ Tử Ninh tái mặt hỏi cô: “Không phải là chủ tịch bọn anh rất thích em sao? Sao lúc đầu em không gặp thẳng chủ tịch mà hỏi chuyện này?”

Tiền Phỉ có hơi tức giận, cô chẳng qua chỉ được chủ tịch hỏi xin cái danh thiếp, có thể bây giờ chủ tịch Lâm đó đến cô tròn méo ra sao cũng còn không nhớ, cô dựa vào cái gì mà không biết xấu hổ đòi đi cửa sau nhà người ta.

Cô ổn định lại tâm trạng, nói với Hồ Tử Ninh: “Cho dù em có tìm chủ tịch của anh cũng không có tác dụng, bởi vì người đồng nghiệp của anh có quan hệ với chủ tịch.”

Hồ Tử Ninh không nói gì nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi. Tiền Phỉ thấy vậy cảm thấy bây giờ hai người ngồi với nhau như vậy cũng không có ý nghĩa, nên cũng không cùng ăn cơm, ai về nhà nấy.

Trưa ngày hôm sau, Tiền Phỉ đang sắp xếp lại tài liệu, đại diện chứng khoán tìm cô. Sắc mặt ông ta rất khó coi.

Hai người ra khỏi văn phòng, đi đến chỗ vắng người, đại diện chứng khoán sầm mặt hỏi Tiền Phỉ: “Tiền Phỉ, bây giờ cả khách sạn đồn ầm lên nói vị đồng nghiệp kia vì có quan hệ với chủ tịch mới được lên chức chủ quản! Chuyện này chỉ có tôi biết, mà tôi lại nói với cô! Bây giờ tôi muốn biết, tin này có phải là do cô truyền ra không?”

Tiền Phỉ cảm thấy như bị sét đánh, cô hận không tìm được chỗ chôn mặt xuống

“Xin lỗi, xin lỗi!” Cô không ngừng nói xin lỗi, “Đây là do tôi không cẩn thận truyền ra ngoài! Xin lỗi đại diện! Chuyện này có ảnh hưởng gì xấu

https://thuviensach.vn

đến ông không?”

Đại diện chứng khoán bất đắc dĩ thở dài nói: “Có ảnh hưởng hay không thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, Tiền Phỉ à, không phải tôi nói cô chứ, sau này cô không thể làm việc như vậy được đâu, cô làm vậy, người trung gian như chúng tôi sẽ rất khó xử!”

Tiền Phỉ luôn miệng nói xin lỗi, nói đến gần như sắp khóc.

Đại diện chứng khoán đi rồi, Tiền Phỉ gọi cho Hồ Tử Ninh hỏi có phải anh ta truyền ra chuyện này không.

Hồ Tử Ninh phẫn nộ nói: “Đúng là anh nói! Ai kêu thằng cha đó không cạnh tranh công bằng, anh muốn mọi người biết, thằng đó dựa vào chủ tịch, bám váy đàn bà mới leo lên được vị trí chủ quản!”

Tiền Phỉ tức giận, “Sao anh lại có thể làm như vậy? Anh làm vậy làm cho người trung gian rất khó xử!” Hai người nói chuyện trong điện thoại không vui mà tắt máy.

Sau khi tan làm, Tiền Phỉ nói với Lý Diệc Phi hôm nay cô định mua đồ về nấu cơm.

Lý Diệc Phi nghe cô muốn nấu cơm dường như rất vui mừng.

“Cuối cùng hôm nay bổn thiếu gia cũng không phải đi ăn cơm hàng rồi!” Lý Diệc Phi vui đùa nói, “Tôi phát hiện bây giờ tôi đã ăn quen mấy món khó ăn cô nấu rồi, sơn hào hải vị ngoài kia tôi ăn không quen nữa, cô nói xem có lạ đời không?”

Tiền Phỉ nhìn anh tức giận nói: “Anh không có lạ đời! Mà gọi là tiện!”

Buổi tối lúc cùng ăn cơm, Tiền Phỉ cảm thấy buồn bực nên đem chuyện phát sinh hai ngày nay kể với Lý Diệc Phi, hỏi anh: “ Anh nói,

https://thuviensach.vn

chuyện này rốt cuộc nên trách ai?”

Lý Diệc Phi buông đũa, liếc xéo cô, “Trách cô, cô so với tôi còn tiện hơn!”

Tiền Phỉ cứng họng không nói được lời nào.

Lý Diệc Phi thấy cô như vậy, bỗng nhiên có chút bực bội, ác ý nói: “Tiền Phỉ tôi cầu xin cô thay đổi cái lòng tốt rách nát của cô đi được không? Cô ngày ngày làm thánh mẫu như vậy cũng không có ai phát cờ thi đua cho cô đâu!”

Tiền Phỉ chân thành nhìn anh, “Được, tôi sẽ chú ý!”

Lý Diệc Phi tức giận nói: “Cô có thể mỗi lần tức giận lâu một chút, làm người có tính cách một chút được không!”

Tiền Phỉ chân thành nhìn anh, “Được, tôi sẽ cố gắng!”

Lý Diệc Phi ác ý nói: “Hồ Tử Ninh không hợp với cô!”

Tiền Phỉ chân thành nhìn anh, “ Được, tôi sẽ cân nhắc!”

Lý Diệc Phi ác ý nói, “Tôi xem cô là điển hình của nước đổ đầu vịt!”

Tiền Phỉ nhìn anh, chân thành đến mức có thể làm sụp đổ cả đất trời, “Tôi cam tâm tình nguyện!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sắp Biến Thành Tiện Nhân

Hạng mục công việc của khách sạn làm cũng gần xong, Tiền Phỉ và Lý Diệc Phi ai về công ty người nấy, hai bên công ty dựa theo công việc của mình mà hoàn thành việc còn lại.

Công việc của Tiền Phỉ chỉ là phụ trách sắp xếp bản thảo và tài liệu, những chuyện khác không có phần cô.

Trở về công ty cô nhìn thấy các đồng nghiệp trong tổ đang thảo luận viết bản báo cáo, mà cô chỉ người đứng bên cạnh giúp trông coi một đám tài liệu, cô không khỏi có một cảm giác mình vẫn giống như trước kia là một nhân viên lẻ loi chuyên phục vụ trong tổ.

Càng nhìn Lưu Nhất Phong bọn họ sôi nổi thảo luận cô càng cảm giác rõ ràng sự tách biệt của mình.

Hơn nữa khi nhìn Tiểu Trương trong bộ phận hạng mục, cô cảm thấy mấy năm nay mình sống thật uổng phí.

Cô và Tiểu Trương vào công ty cùng một thời điểm, cô vào bộ phận phục vụ hậu cần, Tiểu Trương trực tiếp vào bộ phận hạng mục, lương của hai người đều là bốn ngàn. Mấy năm trôi qua, cuối cùng cô cũng từ bộ phận phục vụ hậu cần chuyển đến bộ phận hạng mục lương tám ngàn thì Tiểu Trương người ta đã là mấy vạn. Cùng là hai mươi sáu tuổi, giữa người với người có cần kém nhau nhiều vậy không.

Tiền Phỉ nghĩ, câu nói đó thật không sai, có một số người, đã thua ngay từ lúc xuất phát. Hồi đó nếu cô bắt đầu cũng vào bộ phân hạng mục

https://thuviensach.vn

nói không chừng cô sẽ giống như Tiểu Trương, chứ không phải như bây giờ, người ta viết bản báo cáo, cô sắp xếp bản thảo, người ta cùng với lãnh đạo công ty ăn cơm, chơi bóng, cô sắp xếp bản thảo, người ta chuẩn bị tài liệu hướng dẫn báo cáo Ủy ban , cô vẫn đang làm công việc sắp xếp bản thảo. Cô vĩnh viễn làm công việc sắp xếp bản thảo, không có cơ hội làm việc khác.

Nhớ lúc đó, nhớ lúc đó cô vì Uông Nhược Hải, mới chọn vào bộ phận hậu cần, bởi vì Uông Nhược Hải không muốn cô vào bộ phận hạng mục, ngày ngày đi công tác, anh ta nói anh ta muốn cảm giác "nhà", là tan làm về nhà trên bàn đã có sẵn cơm canh nóng hổi chờ mình.

Cô vì thành toàn cho cảm giác "nhà" của anh ta mà gạt bỏ sự nghiệp của mình, kết quả bây giờ nghĩ lại, lúc đó mình đâu có được xem như bạn gái, nói trắng ra mình giống như người ở thì đúng hơn.

Cô nhìn mấy người đang thảo luận kia rất muốn được chen một chân vào. Trong lúc bọn họ thảo luận có một số vấn đề, chi tiết không đúng, cô rất muốn nói với bọn họ mấy chi tiết đó cô biết rất rõ, ví dụ cụ thể như ngày nào quá hạn, con số cố định của văn kiện bảo đảm là bao nhiêu, ví như mười khách hàng tiêu thụ lớn là ai, họ chiếm tổng số lượng là bao nhiêu phần trăm. Lúc cô sắp xếp bản thảo, mấy tài liệu được cô nhập vào máy vi tính, cũng vô tình nhập vào trong đầu cô.

Buổi tối về nhà, cô buồn bực không vui, lúc ăn cơm, cô kể với Lý Diệc Phi chuyện này, hỏi anh ta: "Tôi không muốn cả đời làm công việc chỉnh lý sắp xếp bản thảo, tôi muốn làm nhiều việc hơn, nhưng tôi phải làm thế nào để có thể làm được như vậy?"

Lý Diệc Phi suy nghĩ một lát, nói với cô: "Tiền Phỉ, vấn đề lớn nhất của cô là không biết thể hiện bản thân. Tuy cô nói đồng nghiệp của cô có một số vấn đề không hiểu bằng cô, vậy sao không cho bọn họ thấy năng lực của cô? Cho nên có lúc tôi rất ghét cách giáo dục truyền thống của Trung

https://thuviensach.vn

Quốc, dạy người ta khiêm tốn không được khoe khoang, làm cho người ta đến cả năng lực thể hiện bản thân cũng không có, vốn là phượng hoàng nhưng cuối cùng lại biến thành con gà yếu!”Tiền Phỉ nghe đoạn trên cảm thấy rất có lý, nghe đến câu cuối cùng, cô đang vì hai chữ “phượng hoàng” xinh đẹp mà vui vẻ, sau đó lại nghe đến hai chữ “ gà yếu” cô đập bàn, “Anh nói ai là gà? Anh mới là gà!”

Lý Diệc Phi khinh thường lườm cô, “ Chị hai, xin cô nắm bắt trọng điểm câu nói của tôi có được không?” Anh lại lườm cô một cái, “Với lại, tôi nói cô là gà sao? Nghe chưa rõ còn kêu gào cái gì! Tôi nói cô rõ ràng là con gà yếu!” Anh nhấn mạnh chữ “yếu“.

Tiền Phỉ bị tên này chọc tức suýt phun cơm ra, đang định phát tác, không ngờ bị Lý Diệc Phi giành nói trước, “Cô có thể dừng làm loạn nghe tôi nói hết được không! Còn muốn tôi chỉ cách cho cô không?”

Mặt Tiền Phỉ nhăn nhó, “Anh nói đi.”

Cô nhìn chằm chằm mặt Lý Diệc Phi, trong lòng mơ tưởng mình vả cho anh ta trăm ngàn cái tát.

Nghĩ vậy cô cảm thấy trong lòng thoải mái không ít.

Lý Diệc Phi sửa lại nét mặt, chân thành nói với cô: “ Tôi thấy cô nên đi tìm người phụ trách hạng mục trong tổ của cô Lưu Nhất Phong nói chuyện, nói cô muốn được tham gia viết bản báo cáo, đem những gì cô biết nói cho anh ta nghe, để anh ta biết được khả năng của cô. Tiền Phỉ, cô phải biết, có khả năng mà không nói ra, trong mắt người khác cô cùng với người không có khả năng đều như nhau. Cho nên đừng sợ người khác nói cô khoe khoang, bởi vì nó còn tốt hơn so với việc bị người ta nói cô vô dụng.”

Cô nhìn Lý Diệc Phi, vô cùng cảm kích: “Cảm ơn! Không ngờ miệng độc của anh cũng nói được mấy lời hay!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nhìn cô nhướng mày nói: “Không nghĩ tới mấy cô gái quê mùa như cô có cái kiểu cảm ơn người khác như thế này.”

※※※※※※

Ngày hôm sau, Tiền Phỉ lấy hết dũng khí tìm Lưu Nhất Phong nói chuyện.

Cô nghe theo lời của Lý Diệc Phi ra sức “triển lãm” bản thân một phen.

Nói xong cô cảm thấy sắc mặt của Lưu Nhất Phong có hơi thay đổi, “Tiền Phỉ, không ngờ đấy, cô nắm rõ tài liệu như vậy! Lúc trước tôi thật là xem thường cô rồi, cho rằng cô là bộ phận hậu cần chuyển đến, chỉ dám giao cho cô mấy công việc giấy tờ. Vậy đi, từ hôm nay cô cùng chúng tôi viết bản báo cáo, khi nào viết quen rồi sau này khi hợp trình bày tài liệu cô cũng đi theo làm cùng.”

Tiền Phỉ vô cùng vui mừng, vô cùng cảm kích Lưu Nhất Phong.

Cô không ngờ chuyện mà mình luôn đắn đo suy nghĩ lại được giải quyết dễ dàng nhanh chóng như vậy.

Buổi tối cô đặc biệt làm nhiều món ăn ngon để cảm ơn Lý Diệc Phi.

Kết quả cơm canh dọn lên bàn rồi mà Lý Diệc Phi chẳng thấy bóng dáng.

Cô nhắn tin cho Lý Diệc Phi: Khi nào về?

Qua một lát, cô nhận được tin trả lời: Có chuyện gì?

Cô nhắn: Anh đang đi chơi hả, vậy tiếp tục đi, tôi chỉ hỏi vậy thôi.

https://thuviensach.vn

Một phút sau, cô nhận được tin trả lời của Lý Diệc Phi: Quên nói với cô, hôm nay đừng nấu cơm cho tôi, sorry.Tiền Phỉ nhìn bàn cơm ngẩn người. Thằng cha này xin lỗi mình? Tên thiếu gia này đổi tính rồi ư?

Cô lấy chén của mình chuẩn bị ăn cơm, nhìn bàn đầy thức ăn cô thở dài, biết vậy hỏi tên kia trước, làm nhiều món như vậy, cô đâu có ăn hết, thật là lãng phí.

Cô nhấc đũa định gắp thức ăn, thì di động bên cạnh "đinh" một tiếng, một tin nhắn đến: Đồ ăn cứ để phần cho tôi, tối tôi ăn khuya.

Tiền Phỉ cười ha ha, cô cảm thấy thiếu gia vẫn là thiếu gia, vừa nãy nghĩ tên này đã đổi tính chắc là do đầu óc cô không được tỉnh táo.

Để cho tên này về ăn khuya, tức là cô lại phải hâm nóng thức ăn cho tên này, cô phải cô tự ngược mình không...

※※※※※※

Trong một câu lạc bộ nào đó, Lý Diệc Phi tay cầm điện thoại suốt làm cho Đại Quân tức giận nói: "Sao đây, sao đây, hôm nay anh em gọi cậu ra là để cậu vui chơi thoải mái chứ đâu phải ra đây ngồi nghịch điện thoại! Tôi nói với cậu bges, hôm nay tôi hẹn cho cậu một người đẹp thanh thuần, tóc dài mềm mượt, tương lai là minh tinh điện ảnh, thiếu chút nữa tôi làm trái với quy tắc vợ bạn không thể đụng, ra tay trước rồi đó. Thân thể mềm mại, đường cong gợi cảm, lấy về nhà đặt lên giường là có thể hưởng phúc rồi, cuộc sống sau này nói không chừng ...! Đợi lát là tới ngay! Không phải tôi nói cậu, cậu đang nhắn tin cho ai mà tiếng kêu đinh đinh không ngừng vậy. "

Đại Quân vừa nói vừa ghé đầu vào xem, Lý Diệc Phi lấy tay đẩy mặt cậu ta ra, "Cút, muốn nhìn cái gì."

https://thuviensach.vn

Đại Quân giống như ăn phải chuột chết, vẻ mặt hoảng sợ phát huy hết cỡ: “Lý Diệc Phi! Cậu nói sorry với nữ hán tử, có phải bị ai cướp mất hồn rồi không? Cậu có phải là cậu không đó? Lúc học tiểu học cậu đánh tôi gãy cả mũi cũng không nói xin lỗi tôi một câu! Không được, tôi phải tuyệt giao với cậu! Tôi muốn lấy lại em gái mềm mại làm của riêng.”

Lý Diệc Phi tắt màn hình “nữ hán tử” lấy chân đạp Đại Quân, “Cút đi!” Anh nghiêm mặt, có hơi không vui “Cô gái kia khi nào mới tới, cô ta làm giá như vậy cho ai coi, cậu thấy bổn thiếu gia giống người chuyên đợi phụ nữ hay sao?”

Nói xong anh đứng lên muốn đi.

Đại Quân vừa kéo anh vừa chửi, “Con mẹ nó, có phải cậu không, lần này là hẹn cho cậu, sao cậu bỏ đi được!”

Lý Diệc Phi mặt không kiên nhẫn nói: “Về nhà ăn cơm!”

Vẻ mặt Đại Quân ngu dại luôn.

“Lý Diệc Phi, đừng nói với tôi cậu thích chủ thuê nhà nữ hán tử này rồi nhé!”

Lý Diệc Phi liếc câu ta, “Tôi chỉ là ngứa mắt với cái đồ kiêu căng dùng chuyện đi trễ để làm giá kia thôi! Chủ nhà nữ hán tử kia chưa bao giờ làm mấy chuyện đi trễ như vậy!”

Hai người đang nói chuyện thì một câu “thật xin lỗi” truyền đến, âm thanh vừa mềm vừa ngọt, giống như có một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đang vuốt ve mặt người khác.

Lý Diệc Phi và Đại Quân thôi lôi kéo, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một cô gái tóc dài mềm mại đang không ngừng khom người nói xin lỗi: “Xin

https://thuviensach.vn

lỗi, em đến trễ! Giờ này đường Trường An kẹt sẽ ghê quá!”Lý Diệc Phi nhìn cô gái kia sau đó liếc Đại Quân một cái.

Đại Quân nháy mắt với anh, cười như Hồ Hán Tam(*), nhỏ giọng hỏi: “Sao, được không, đáng để chờ không?”

(*) Hồ Hán Tam: Ý ở đây là nhân vật lưu manh, xấu xa.

Lý Diệc Phi ỡm ờ bị hắn lôi đế ghế ngồi.

“Cậu đừng đem chuyện giới thiệu đối tượng làm giống như dắt mối, xấu xa như vậy được không.” Anh nhìn Đại Quân ghét bỏ nói.

Đại Quân “Cắt” một tiếng, ngoắc cô gái kia “Kim Điềm, qua đây, qua đây, giới thiệu với em anh em của anh!”

Lý Diệc Phi nhìn cô gái xinh đẹp cười ngọt ngào với mình, suy nghĩ chút, sau đó rút di động ra nhắn tin cho Tiền Phỉ: Để phần cơm cho tôi, tối tôi về ăn khuya.

※※※※※※

Lý Diệc Phi về nhà nhìn cái bàn trong phòng khách bày đầy đồ ăn.

Buổi tối hôm nay, vốn là anh cùng cô gái mới quen rất là hòa hợp, vui vẻ. Cô gái đó vừa ngọt ngào vừa hiểu chuyện lại được lòng anh, nhưng loại vui vẻ này khi nhìn đến một bàn thức ăn đã nguội lạnh, không hiểu sao, lại có chút áy náy nhen nhóm trong lòng.

Anh đi gõ cửa phòng Tiền Phỉ.

Lúc này Tiền Phỉ vừa xem xong một chương điều khoản, đang định đánh răng rửa mặt đi ngủ. Nghe tiếng gõ cửa, cô từ nhà vệ sinh chạy ra, vừa mở cửa đã ngửi được mùi rượu trên người Lý Diệc Phi.

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì?” Cô có chút bực bội nói.

Lý Diệc Phi từ trên cao nhìn cô, chỉ chỉ bàn thức ăn, ngạo mạn nói: “Giúp tôi hâm nóng thức ăn.”

Tiến Phỉ nhìn anh nói: “Anh tưởng tôi là người giúp việc nhà anh sao? Tự mình hâm đi.”

Cô định đóng cửa thì Lý Diệc Phi đã nhanh nhẹn nhét một chân vào cửa.

“Anh mà không lấy chân ra thì tôi cho anh tàn phế luôn đó.” Tiền Phỉ đe dọa nói.

Anh thuận thế tiến về phía trước, nghiêng đầu nhìn cô “Kẹp đi, cô mà kẹp xong thì bán nhà lấy tiền chữa trị cho tôi.”

Không biết có phải vì anh uống rượu không mà Tiền Phỉ thấy mắt anh phát sáng lạ thường, đối mắt với anh, tự nhiên cô có cảm giác chột dạ khác thường.

Lúc trước cô không có phát hiện anh ta cao như vậy, so với Uông Nhược Hải một mét tám mấy thì còn cao hơn một chút, bản thân cô cao một mét sáu mươi lăm chấm năm (165.5cm), đối với con gái mà nói chiều cao này cũng không phải là thấp, nhưng khi đối mặt giằng co với anh ta cô không thể không ngẩng đầu, một bên cúi đầu một bên ngẩng đầu, vị thế quá chênh lệch khiến cho khí phách của cô bỗng chốc yếu đi.

Cô có chút không kiên nhẫn mà đẩy Lý Diệc Phi, “Tránh ra, tránh ra, đêm hôm khuya khoắc lại đứng trước cửa phòng của chủ thuê nhà, tôi mà hét lên, ngày mai anh thành người nổi tiếng trong khu đó!”

Lý Diệc Phi vẫn không nhúc nhích, kiên trì đứng ở đó, hỏi: “Hôm nay sao cô làm nhiều món vậy?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ bực bội nói: “Thì Lưu Nhất Phong cho tôi cùng viết bản báo cáo rồi, nên tôi muốn cảm ơn anh! Có vấn đề không? Không có thì tránh ra đi, chị đây còn phải đi ngủ!”

Lý Diệc Phi cúi đầu xuống nhìn cô, nhìn nhìn, từ từ rút chân lại.

Anh đi ra phòng khách, ngồi xuống bàn cơm, ngoắc Tiền Phỉ, “Tôi ban cho cô một cơ hội cảm ơn, mau hâm nóng thức ăn cho tôi!”

Cô nhìn tên kia mặt dày ngồi ở bên kia ngoắc tay với mình, thật hận không thể rút dép ra ném vào mặt tên kia.

Tiền Phỉ cắn răng đi hâm nóng thức ăn.

Hâm xong, Lý Diệc Phi kéo cô ngồi cùng.

Cô ngồi đối diện anh, bực bội hỏi: “Khi nào tôi có thể đi ngủ được?”

Lý Diệc Phi nhìn cô không nói, cho đến khi thấy lửa giận trong mắt cô, anh mới chậm rãi nói: “Được rồi Tiền Phỉ, bây giờ tôi đã cảm nhận được tấm lòng biết ơn của cô với tôi rồi.”

Tiền Phỉ nhìn hắn xùy một tiếng, “Mắt của anh mù rồi, cần phải chữa trị!” Trong mắt cô rõ ràng chỉ có tức giận chứ không có cảm kích!

Lý Diệc Phi cũng không để ý, gắp thức ăn chậm rãi nói: “ Nhưng mà Tiền Phỉ à, mới đây cô đã hứa gì với tôi? Không phải nói sau này không làm thánh mẫu nữa sao? Không phải nói sau này phải có chút tính cách sao? Sao mà người ta kêu cô nửa đêm đi hâm thức ăn mà cô cũng làm? Cô nói khi nào thì cô mới có tiến bộ đây?”

Tiền Phỉ thật sự không còn nhịn được nữa, cô cúi xuống rút dép ra ném về phía Lý Diệc Phi, “Lý Diệc Phi anh được lợi mà không khoe mẽ thì sẽ chết à?”

https://thuviensach.vn

Trước khi đi ngủ, Tiền Phỉ nhắn cho Diêu Tinh Tinh: Yêu tinh, bà nói làm thế nào để đối phó với loại người da mặt dày, đê tiện?

Diêu Tinh Tinh trả lời: Người khác thì còn có thể đối phó, bà thì thôi đi. Bà không biết sao? Người mặt dày đê tiện chuyên dùng để kiềm chế Thánh Mẫu đó!

Tiền Phỉ cảm thấy toàn thân mình từ từ rạn nứt...

※※※※※※

Trước khi ngủ, Lý Diệc Phi nhắn tin cho Đại Quân: Hôm nay ông anh bị nữ hán tử mặt vàng ném dép vào mặt!

Đại Quân trả lời cực nhanh: Mẹ kiếp, cậu giết cô ta rồi hả? Cậu bình tĩnh, bình tĩnh, nhắn cho tôi địa chỉ, tôi mặc áo vào, lập tức qua đó liền!

Lý Diệc Phi bật cười, trả lời cậu ta: Cậu tới làm đếu gì ! Tôi không có làm gì cô ấy! Tôi chỉ muốn hỏi cậu, sau khi bị nữ hán tử kia phi dép vào mặt, tôi chẳng những không tức giận mà còn không nhịn được mà vui mừng, cậu nói tôi có bị cái gì không? Con mẹ nó đây là chuyện mà bổn thiếu gia làm hay sao!

Gần một phút sau, Đại Quân trả lời: Này người anh em, tôi thấy cậu mau dọn khỏi đó đi! Còn ở chung với nữ hán tử, cậu sắp biến thành tiện nhân rồi!

Lý Diệc Phi “Oh Shit~” một tiếng, ném di động qua một bên..

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hy Vọng Anh Vẫn Ổn

Lưu Nhất Phong để cho Tiền Phỉ bắt đầu từ công việc viết bản báo cáo đơn giản, để cô phụ trách viết tình hình của người phát hành và lịch trình phát triển các loại. Lối hành văn của Tiền Phỉ rất tốt, dùng từ ngắn gọn, chính xác, đều hiểu rõ từng chi tiết của văn bản, cũng rất hiểu rõ công ty, nên rất nhanh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. Lưu Nhất Phong sau khi nhìn tài liệu cô viết, biểu hiện vô cùng hài lòng, làm như vô tình hỏi cô: "Cô có biết gì về tài vụ không?"

Tiền Phỉ rất khiêm tốn nói: "Lúc đi học tôi có học qua, không có tập trung đi thi, nhưng mấy thứ như phân tích báo cáo tài chính thì không thành vấn đề!"

Lưu Nhất Phong gật đầu nói: "Lát nữa họp cô cùng thảo luận chi tiết về vấn đề tài vụ một chút đi!"

Trong lòng Tiền Phỉ nóng lên, cảm giác như mình trúng cổ phiếu.

Cuối cùng cô đã có thể từ từ gia nhập vào cốt lõi hạng mục rồi!

Tiền Phỉ âm thầm nghĩ, mình có được ngày hôm nay là do may mắn có Lý Diệc Phi chỉ điểm. Nghĩ như vậy, cô không khỏi lại nghĩ mình có nên nấu cơm cho anh một thời gian không.

※※※※※※

Bởi vì Hồ Tử Ninh lại đi công tác rồi, cho nên Chủ nhật Tiền Phỉ rất rảnh rỗi. Mà Chủ nhật cô vốn định ban ngày ở nhà đọc sách, tối đến lại nấu

https://thuviensach.vn

vài món ăn để cảm ơn Lý Diệc Phi đã giúp cô có cơ hội gia nhập vào cốt lõi hạng mục, ngoài ý muốn buổi trưa nhận được điện thoại của Tiểu Viện.

Tiểu Viện nói cho cô một tin: “Phỉ Phỉ, hôm qua lúc xuống lầu sếp Lỗ bị ngã gãy xương. Chị Kim biết tin, bộ phận phục vụ hậu cần bọn tôi buổi sáng đã đi thăm ông ấy rồi. Bên bộ phận hạng mục của cô chắc chưa biết tin đâu! Chị Kim xuống nông thôn rồi, chị ấy kêu tôi báo với cô một tiếng, nói hay là cô mang lẵng hoa đến thăm sếp Lỗ đi!”

Tiền Phỉ cảm ơn Tiểu Viện rồi cúp máy.

Cô hiểu ý chị Kim khi kêu cô đi thăm sếp Lỗ, cô có thể vào bộ phận hạng mục cũng là nhờ một câu của sếp Lỗ.

Đồng thời cô cũng vô cùng cảm kích chị Kim, có chuyện gì cũng nghĩ đến cô.

Cô cảm thấy nửa năm qua thật sự đã đến lúc cô được đổi mệnh rồi, mọi chuyện đều đi theo chiều hướng tốt lên, không nói đến công việc dần đi vào quỹ đạo, bên cạnh còn luôn có người giúp cô bày mưu tính kế, như là chị Kim, như là ....

Nghĩ đến cái tên thiếu gia kiêu ngạo kia, như là lần thứ hai của Tiền Phỉ bỗng im bặt.

Cô thay đồ xong chuẩn bị ra ngoài, đi ngang qua phòng khách thấy Lý Diệc Phi như con sâu nằm trên ghế salon xem tivi.

Nhìn thấy cô, anh thuận miệng hỏi: “Cô ra ngoài à?”

Tiền Phỉ “ừ” một tiếng.

Lý Diệc Phi ngồi dậy, “Vậy khi nào cô về? Không phải nói hôm nay làm mấy món ăn ngon cảm ơn tôi sao ? Bản thiếu gia vì mấy món ăn của cô

https://thuviensach.vn

mà phải bỏ mấy cái hẹn đó.”

Tiền Phỉ ra cửa, vừa xỏ giày vừa nói: “Sếp của tôi bị gãy xương, tôi đi thăm, trước bữa tối sẽ về, anh cứ yên tâm đi.”Lý Diệc Phi nhìn cô, hỏi: “Cô cứ đi tay không thế kia à?”

Tiền Phỉ nói: “Tôi ra ngoài tiệm mua một lẵng hoa.”

Lý Diệc Phi nói: “Cô đợi chút!” Anh đứng lên đi dép lê vào phòng ngủ, lát sau lê dép đi ra, đưa cho Tiền Phỉ một chai nước khoáng.

Trên chai nước khoáng toàn chữ nước ngoài, Tiền Phỉ ngay cả một chữ cũng không biết, nhưng có thể đoán mấy cái chữ này là tiếng Pháp.

“Mang theo cái này đi, trên đường sẽ dùng đến.” Lý Diệc Phi nói.

Tiền Phỉ nhìn chai nước khoáng mặt nghi ngờ: “Anh đang khoe giàu với tôi sao? Muốn nói với tôi hàng ngày anh uống loại nước gì à?”

Lý Diệc Phi nhếc miệng không có ý tốt cười: “Cô em nghĩ là chuẩn bị cho cô em đấy à? Bản thiếu gia chỉ thương tiếc những bông hoa xinh đẹp thôi!” Anh nhìn Tiền Phỉ vẻ mặt ngu ngơ không hiểu, lắc đầu thở dài, “Cô nói tại sao dạo này tôi tốt bụng như vậy chứ? Đến cái đồ ngốc nhà cô mà tôi vẫn có thể chịu đựng được! Cô đó, cầm chai nước này đi, tôi đảm bảo trên đường sẽ dùng đến!”

Nói xong anh lại trở về làm con sâu uốn éo trên ghế salon tiếp tục xem ti vi.

Tiền Phỉ thấy chai nước cũng không nặng lắm cũng bỏ vào túi mang theo.

Tiền Phỉ đến tiệm hoa mua một lẵng hoa, gọi xe đi đến bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Chủ nhật đông người, Tiền Phỉ ngồi trên xe bắt đầu thấy buồn bực, hơn một tiếng rồi vẫn chưa tới nơi. Cô cúi đầu nhìn lẵng hoa trong lòng, những giọt nước trên cánh hoa đã sớm bị điều hòa trong xe thổi khô, những bông hoa bây giờ đang trên con đường héo úa.

Cô có chút lo lắng, hoa héo như vậy mà mang thì thăm bệnh thì rất khó coi.

Lúc này bỗng nhiên kêu lên một tiếng, Tiền Phỉ xem là tin nhắn của Lý Diệc Phi: Kẹt xe rồi phải không? Hoa héo rồi à? Nóng ruột rồi chứ gì?

Tiền Phỉ cảm thấy Lý Diệc Phi lúc này đúng là đang trêu ngươi người ta mà.

Cô trả lời: Muốn chết à?

Di động lại vang lên một tiếng "đinh" , Lý Diệc Phi: Cô gấp cái gì, có thể nghe anh đây nói hết lời không? Không phải cô mang theo chai nước đó sao, lấy ra dùng đi!

Tiền Phỉ chợt nhớ ra chai nước trong túi.

Cô lập tức lấy chai nước trong túi, đổ nước vào lòng bàn tay, vẩy từng ít từng ít lên cánh hoa.

Tài xế ngồi ở phía trước nhìn qua kính chiếu hậu, cảm thán tự đáy lòng: "Ài, phải nói, cô cũng có nhiều chiêu quá nhỉ!"

Tiền Phỉ nhìn anh ta cười.

Thăm sếp Lỗ từ bệnh viện đi ra xong, tâm trạng Tiền Phỉ rất vui, mua nhiều hơn hai món so với dự định.

Lúc cô rửa rau, Lý Diệc Phi đi đến bên cạnh hỏi cô: "Sao rồi, hôm nay đi thăm sếp của cô thuận lợi không?"

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ gật đầu: “Cũng được.”

Lý Diệc Phi không biết xấu hổ hất tóc nói: “Cô không định khen bản thiếu gia đoán chuyện như thần gì gì đó sao?”

Tiền Phỉ lườm tên kia nhưng cũng không nhịn được tò mò hỏi: “Sao anh biết kẹt xe? Còn có, sao anh lại nghĩ đến chuyện kêu tôi mang theo nước? Con người anh bình thường đến cái bát còn không rửa sao lại hiểu được mấy thứ này?”Lý Diệc Phi cười ha ha hai tiếng, bĩu môi nói: “Những chuyện này là chuyện một thiếu gia kinh thành giàu có như tôi phải biết! Cô nói xem tôi ở Bắc Kinh bao lâu nay, khi nào kẹt xe có lẽ nào tôi không biết? Còn về phần chai nước là tôi học của một tay thư ký.”

Tiền Phỉ dừng dao trong tay, thẳng người nhìn Lý Diệc Phi, “Chẹp chẹp! Một ngày không giả làm người giàu có thì anh không vui đúng không?” Cô vừa nói vừa lấy cà rốt trong giỏ ra quăng cho Lý Diệc Phi, “Đừng ba hoa nữa, rửa cái này đi, lát nữa lúc tôi hấp cá sẽ dùng đến!”

Lý Diệc Phi luống cuống tay chân bắt được củ cà rốt, rất không vui lườm Tiền Phỉ, “Tiền Phỉ, cô đủ rồi đấy! Bắt tôi đi chợ, rửa bát là quá đáng lắm rồi, đừng có mơ tưởng bắt tôi rửa thức ăn cho cô nha!”

Tiền Phỉ giơ con dao dáng loáng về phía tên kia: “Chú có rửa hay không?”

Lý Diệc Phi nói “Shit” một tiếng, đi đến vòi nước “Tôi nói cho cô biết, chỉ lần này thôi! Đừng nghĩ đến chuyện bắt tôi rửa thức ăn lần thứ hai! Lần sau mà dám sai tôi làm việc thì đừng trách tôi không khách khí!”

Tiền Phỉ dùng dao cắt đồ ăn trên thớt còn cố ý chặt mạnh mấy cái “Lý Diệc Phi chú nói xem chị cắt đồ ăn nhanh như vậy, con dao này có thể lúc vô ý không cẩn thận cầm không chắc bay về phía chú không ?”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi bên đó không nói tiếng nào, chỉ nghe tiếng nước ào ào rửa cà rốt.

※※※※※※

Bận rộn một trận, hạng mục của khách sạn cũng đã đến lúc kết thúc. Lưu Nhất Phong thông qua quan hệ bạn học lại nhận được một hạng mục khác.

Lưu Nhất Phong đối với công việc Tiền Phỉ làm sau hạng mục ở khách sạn rất vừa ý, khen cô có khả năng làm việc, thậm chí sau khi nhận được hạng mục mới, anh ta còn hỏi Tiền Phỉ muốn làm cùng hay không.

Tiền Phỉ sao lại không muốn chứ? Cô quả thực là được chọn mà sợ hãi.

Cứ như vậy, cô cùng Lưu Nhất Phong tham gia hạng mục mới, đưa công ty CBD lên sàn.

Trùng hợp là hạng mục lần này của bọn cô lại cùng công ty của Lý Diệc Phi hợp tác làm người giới thiệu.

Khi Lưu Nhất Phong đưa tài liệu công ty cho Tiền Phỉ có nói: “Chúng ta ngày mai bắt đầu làm việc, người bên công ty hợp tác cô đều biết, Lý Diệc Phi và Triệu Đức không phải là rất thân quen với cô đó sao, tôi cảm thấy cái hạng mục này chúng ta sẽ hợp tác rất ăn ý, cố gắng làm, rất nhanh có thể hoàn thành rồi!”

Tiền Phỉ nhận tài liệu xem.

Lần này thật là đúng là trùng hợp, con bà nó trùng hợp quá đi, công ty này là công ty của Quế Lê Lê làm.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nghĩ những ngày tháng sau này nhất định sẽ có nhiều thay đổi bất ngờ đầy màu sắc.

※※※※※※

Tối về nhà, Tiền Phỉ hỏi Lý Diệc Phi có biết bọn họ lại làm cùng hạng mục hay không.

Lý Diệc Phi tỏ vẻ đã biết, "Nghĩ đến tôi và cô lại sớm chiều bên nhau, tôi cảm thấy đời người cũng chỉ có thế thôi!"

Tiền Phỉ hỏi: "Là ý gì?"

Lý Diệc Phi nói: "Tức là cuộc sống chẳng có ý nghĩa gì hết đó, ngu thế!"

"Anh dọn ra ngoài đi, đi tìm một chủ nhà thông minh ấy!"

Lý Diệc Phi nói: "Tối nay chúng ta ăn gì? Đừng ăn cá nữa được không? Tối nay tôi muốn ăn món gì thanh đạm một chút, ớt xanh xào thịt được không?"

Tiền Phỉ bị anh thuận lợi chuyển đề tài mà còn không biết, "Anh đó, tên món ăn có hai chữ thịt và xào mà còn dám nói là thanh đạm."

Trong lúc nói chuyện Tiền Phỉ vào bếp làm thức ăn. Cô vừa chà nồi vừa làu bàu: "Tôi nói anh này Lý Diệc Phi, anh mau tìm nhà chuyển đi đi!" Sau đó múc gạo ra nồi, lại nghĩ gần đây Lý Diệc Phi ăn nhiều, nhiêu đây chắc không đủ hắn ăn, cô lại cho thêm lon nữa, miệng vẫn lầm bầm: "Chị đây hầu hạ anh đủ rồi đấy!"

Bên kia, Lý Diệc Phi đang không tình nguyện rửa ớt xanh, vừa rửa vừa cằn nhằn: "Tôi đã nói rồi, Tiền Phỉ đây là lần cuối cùng tôi làm việc

https://thuviensach.vn

này đấy nhé.” Anh vừa nói vừa thuận tay lấy dưa leo trong giỏ ra rửa luôn, “Cô mà còn sai tôi rửa này nọ thì cô xem tôi làm sao chỉnh cô!”

Hai người nghiến răng nghiến lợi làm việc, bận đến nỗi cuối cùng Tiền Phỉ đã quên hỏi Lý Diệc Phi một vấn đề có vẻ hơi ngu: Anh biết không, công ty mà chúng ta sắp đến là công ty của người yêu mới của bạn gái cũ của anh mở đó...

Tất nhiên vấn đề này không phải mấu chốt, thật ra cô muốn hỏi anh: Lý Diệc Phi anh có ổn không.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Anh Ấy Không Thích Cô

Ngày đầu tiên tham gia hợp tác, theo lẽ thường sếp cấp cao của công ty sẽ cùng với hai nhà làm hạng mục này gặp mặt.

Lý Diệc Phi và Tiền Phỉ hai nhà môi giới bọn họ đến hơi sớm, được nhân viên dắt đến phòng họp.

Tiền Phỉ luôn lo lắng chút nữa ông chủ công ty xuất hiện sẽ mang đến cho Lý Diệc Phi mộ loại kích thích xanh mơn mởn (cắm sừng). Nhưng cô không ngờ, người mang đến kích thích đầu tiên không phải là ông chủ kia, mà là Quế Lê Lê.

Bọn họ vừa ngồi xuống, thư ký đã dẫn một đoàn người đi vào, giới thiệu với mọi người. Trước tiên là người đi đầu, “Chào mọi người, đây là trợ lý của chủ tịch công ty chúng tôi!”

Sau lưng còn có tổng giám đốc, phó tổng vân vân, Tiền Phỉ lúc này chẳng nghe thấy gì, cô cứ nhìn chằm chằm vào người phía trước.

Đó là Quế Lê Lê toàn thân lấp lánh hàng hiệu.

※※※※※※

Đương nhiên, Quế Lê Lê cũng nhìn thấy cô và Lý Diệc Phi.

Cô ta chỉ nhìn lướt qua bọn họ, sau đó quay đầu đi như không có chuyện gì, cô ta nở nụ hở ra tám cái răng, nhìn thành viên của tổ hạng mục chào hỏi: “ Xin chào mọi người, tôi tên Quế Lê Lê, rất xin lỗi vì chủ tịch

https://thuviensach.vn

Ngưu có chút chuyện khẩn cấp phải đi công tác, cho nên hạng mục này sẽ do tôi và tổng giám đốc phụ trách cùng mọi người!”

Tiền Phỉ nghe giọng Quế Lê Lê có chút run run.

Thành viên trong tổ hạng mục đang cùng Quế Lê Lê trao đổi danh thiếp.

Đến phiên Tiền Phỉ, cô áy náy nhìn Quế Lê Lê cười nói: “Thật là ngại quá, trợ lý Quế, tôi quên mang danh thiếp rồi!”

Quế Lê Lê cũng cười: “ Không sao, xin hỏi tôi xưng hô thế nào với tiểu thư đây như thế nào?”

Tiền Phỉ sững sờ, sau khi tỉnh táo lại cũng cùng cô ả Quế Lê Lê diễn trò không quen biết hay ho này, “Tôi tên Tiền Phỉ, Tiền trong chữ thiếu thiếu Tiền, Phỉ trong Lưu Diệc Phi.”

Cô thấy vẻ mặt Quế Lê Lê sau khi mình giới thiệu xong, sắc mặt có vẻ hơi tái đi.

Bỗng nhiên cô cảm thấy có phải mình nhẫn tâm quá rồi không, chắc vừa rồi hai chữ Diệc Phi đã đâm vào lòng cô ả này.

Đến Triệu Đức và Quế Lê Lê trao đổi danh thiếp, tiếp theo sau là Lý Diệc Phi. Cô len lén nhìn về phía anh ta, sợ cái tên kiêu ngạo Lý Diệc Phi chịu không được khiêu khích của sự giả vờ không quen biết này của Quế Lê Lê, lát nữa lại làm ầm lên làm cho mọi người khó nhìn mặt nhau.

Cô cảnh giác nhìn anh, tính toán một khi không ổn sẽ làm bộ trẹo chân ngã về phía tên này sau đó nhanh tay nhéo anh ta, bắt anh ta im miệng.

Nhưng cô không ngờ là, đến phiên Lý Diệc Phi anh ta nhanh nhẹn đứng lên, cô không biết bắt đầu từ khi nào cô chú ý đến, dù sao cô phát

https://thuviensach.vn

hiện Lý Diện Phi nếu mặt đồ vest, lúc ngồi xuống, nhất định sẽ cởi nút áo trên vest ra. Lúc này, anh ta tự nhiên thoải mái đứng lên, chỉnh lại cà vạt, sau đó thong thả cài nút, rồi mới bắt tay Quế Lê Lê. Một loạt động tác anh ra làm vô cùng tự nhiên, đẹp mắt, trong phút chốc cô có cảm giác khí chất của anh ta biến đổi, nhìn anh ta giống như một chàng trai quý tộc hào hoa trong phim tình cảm.”Ngại quá, tôi cũng không mang danh thiếp, tôi gọi là Lý Diệc Phi, Lý trong tình ngay lý gian, Diệc cũng trong Lưu Diệc Phi, chữ Phi là chữ Phỉ bỏ bộ thảo trên đầu đi.” Anh mỉm cười mà tự giới thiệu.

(*) Chữ Phỉ (菲) và chữ Phi (非)

Tiền Phỉ nghe thằng cha kia giới thiệu xong, suýt nữa bật cười.

Tên này quả thật là cùng một đội với cô rồi.

Cô nhìn thấy mặt Quế Lê Lê đã trắng bệch rồi.

Lưu Nhất Phong ở bên cạnh thấy không khí có hơi lạ, vội giảng hòa, “Tiểu Tiền, Tiểu Lý, sao hai người tự giới thiệu không đầu đuôi gì hết, làm cho trợ lý Quế sợ rồi kìa! Anh ta quay sang nói với Quế Lê Lê, “Bình thường bọn họ làm việc rất chăm chỉ, có lẽ là do thấy cô xinh đẹp muốn để lại ấn tượng tốt với cô thôi.”

Quế Lê Lê nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu!” Nói câu này, Tiền Phỉ thấy Quế Lê Lê liếc nhìn Lý Diệc Phi, tình ý chưa dứt, thấy vậy sự đồng tình của Tiền Phỉ dành cho cô liền biến mất.

Tiền Phỉ âm thầm thở dài.

Cô ghét nhất là chuyện chia tay rồi mà còn dây dưa kiểu này, cái này chính là đê tiện.

※※※※※※

https://thuviensach.vn

Trải qua cuộc họp ban sáng, Tiền Phỉ hoàn toàn yên tâm đối với Lý Diệc Phi, thậm chí còn nhìn anh bằng con mắt khác.

Trong cuộc họp, biểu hiện của Lý Diệc Phi vô cùng chuyên nghiệp. Tiền Phỉ nghĩ không biết bình thường cô có phải là có thành kiến với anh ta không, cô cảm thấy bây giờ anh ta như một người hoàn toàn khác. Cử động của anh giống như đã được tính toán sẵn để làm thỏa mãn ánh mắt của người khác. Tiền Phỉ khẳng định tên này đã nghiên cứu và luyện tập qua tạo hình của các minh tinh.

Nhưng cũng không thể phủ nhận một Lý Diệc Phi như vậy nhìn qua vô cùng đẹp trai và hấp dẫn. Cô thấy trong mắt Quế Lê Lê lộ ra vẻ tiếc nuối cùng hoài niệm, bỗng nhiên trong lòng chợt thức tỉnh.

Có lẽ trước kia cô đã đánh giá thấp Lý Diệc Phi, cô chỉ nghĩ anh ta tùy hứng, tính tình khó ưa, nhưng thật ra bụng dạ anh ta đen tối hơn bất cứ ai. Anh ta biết thần thái nào sẽ làm cho người ta càng lưu luyến, đau lòng, hối hận. Cô nhìn thấy lúc này Quế Lê Lê đang nhìn anh, xác thực có đau lòng, có hối hận.

Tiền Phỉ cảm thấy đàn ông như Lý Diệc Phi thật đáng sợ, chia tay rồi cũng không muốn người ta quên mình, cho dù đối phương có quên đi anh ta cũng tìm cơ hội làm cho người ta từ từ nhớ lại.

Cô không nhịn được người run run.

Nếu Uông Nhược Hải cũng giống như anh ta, có lòng dạ như vậy, chỉ sợ là bây giờ cô đã vì anh ta làm tổn thương mà tự sát không biết bao nhiêu lần rồi.

Cô bỗng thấy biết ơn Uông Nhược Hải, sau khi chia tay để cho cô nhìn thấy mấy trò hề mà trước đây không được thấy, làm cho cô càng ngày càng hết tình cảm với anh ta.

https://thuviensach.vn

Kết thúc cuộc họp, Quế Lê Lê nói: “Ngại quá, tôi hơi mệt không thể cùng mọi người ăn cơm!” Cô dặn dò tổng giám đốc, “Nhất định phải tiếp đãi mọi người nhiệt tình!” Sau đó rời đi.Trước khi đi cô ta nhìn qua Tiền Phỉ và Lý Diệc Phi mấy lần.

Đợi cô đi xa, Lưu Nhất Phong cười híp mắt lôi kéo tổng giám đốc nói nhỏ: “Bạn học cũ, trợ lý chủ tịch có thân phận gì vậy, hơi trẻ đó nha! Tôi thấy ông cũng phải nghe cô ấy?”

Tổng giám đốc nháy mắt với anh ta, nhỏ giọng nói: “Này, cô ta vốn là cấp dưới của tôi, là tôi tuyển cô ta vào đó. Nhưng không biết tại sao lại lọt vào mắt chủ tịch, cũng không biết chủ tịch vốn có ý định ly hôn rồi, hay vì cô ta mà ly hôn. Dù sao, bây giờ thân phận người ta cũng là vị hôn thê của chủ tịch rồi, tôi xem chẳng bao lâu nữa sẽ cưới thôi.” Nói đến đây thì dừng một lát, Tiền Phỉ đang dựng lỗ tai lên nghe lén, “Ai, Lưu à, đồng nghiệp của ông có phải là đang nghe lén chúng ta nói chuyện không?”

Tiền Phỉ run run quay sang nhìn Lưu Nhất Phong và tổng giám đốc, cười ngốc nghếch: “Không có, không có! Sao có thể chứ!”

Lưu Nhất Phong buồn cười mà dí vào trán cô một cái, “Cô ngốc à, đến giả vờ cũng không biết! Không nghe lén sao cô biết chúng tôi đang nói cô?” Nói xong, quay lại nói với tổng giám đốc, “Yên tâm đi, đây là đệ tử của tôi, cô ấy sẽ không nói lung tung đâu!”

Tiền Phỉ bên này gật đầu như điên.

Gật đầu xong, cô quay người thấy Lý Diệc Phi đang đứng bên cạnh, cô giật bắn người.

Suy nghĩ một lát, cô ghé lại gần anh, nhỏ giọng hỏi: “Có phải anh cũng nghe thấy rồi?”

Lý Diệc Phi nhìn xuống liếc cô, hờ hững gật đầu: “Ừ.”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nhìn anh cũng không biết nói gì, liền tìm đề tài nói: “Biểu hiện sáng nay của anh thật là bá đạo quá đi! Diễn xuất của anh nhất cử nhất động thật giống như Hứa Văn Cường (*) xuyên qua công ty chứng khoán tới họp vậy đó, vô cùng đẹp trai! Tôi có lời khen dành cho anh!”

(*)Hứa Văn Cường: Nhân vật chính trong bộ phim Bến Thượng Hải

Lý Diệc Phi nhìn cô giễu cợt, bĩu môi cười, “Thật là cái đồ không hiểu chuyện đời, mới có như vậy thôi mà đã si mê rồi? Đợi đến lúc bổn thiếu gia ăn diện tử tế vào chắc là cô vừa khóc vừa la, quỳ xuống dưới chân tôi, van xin tôi đừng có đẹp trai quá như vậy nếu không cô không sống nổi!”

Tiền Phỉ chưa ăn cơm, cô cảm thấy nếu trong dạ dày mình có thứ gì, nhất định sẽ ói bằng hết vào mặt Lý Diệc Phi.

※※※※※※

Ăn cơm trưa xong, Triệu Đức hớn hở hỏi Lý Diệc Phi và Tiền Phỉ có phải sẽ như lúc trước tìm một chỗ làm vài ván bài không.

Hai người đều nói được.

Thế là ba người vui vẻ dùng thời gian nghỉ trưa đánh bài.

Lúc đánh bài, Triệu Đức không nhịn được hỏi: “Tôi cảm thấy hai người hôm nay lúc tự giới thiệu, thật là bất thường nhé, nói sao nhỉ, có cảm giác hai người cùng một giuộc (*)!”

Tiền Phỉ nói “Chú có biết hai chữ sương mù (*) viết như thế nào không?”

(*) Hai chữ này có cách phát âm giống nhau đều là: hàngxiè

Triệu Đức đánh một lá xuống, lắc đầu, “Không biết, đọc được là được rồi, bây giờ đều dùng máy vi tính, biết phiên âm là đánh ra rồi!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi ở bên cạnh tiếp lời: “Sau này, chữ nào không biết viết thì chú đừng có dùng, lỡ như người ta hỏi chú, cái gì gọi là cùng một giuộc, hỏi chú sương mù là chữ sương mù nào, nếu chú không trả lời được có phải là mất mặt không.”

Tiền Phỉ ở bên cạnh phụ họa, “Đúng đó, người ta sẽ nói chú không có văn hóa, thật là đáng sợ, sao có thể cho người như chú làm ở ngân hàng đầu tư chứ, chú viết bản báo cáo sai thì làm sao bây giờ?”

Hai người bọn họ một xướng một họa, xoay Triệu Đức vòng vòng, đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn quên mất chuyện mình vừa hỏi.

Đợi đến lúc cậu ta nhớ ra thì đã thua mấy ván rồi.

Bỗng nhiên cậu ta cảm thấy không biết ra sao, rất đau lòng nói với Tiền Phỉ và Lý Diệc Phi: “Sao tôi có cảm giác như hai người hợp lại đối phó tôi.”

Tiền Phỉ lườm cậu ta một cái “Thua thấy ngu không, Lý Diệc Phi là địa chủ, tôi với chú là nông dân, là anh ta đối phó với chúng ta!”

Triệu Đức ấm ức “ừ” một tiếng, cố gắng phản đối, “Nhưng tôi cảm thấy, cô giống như là nội gián của địa chủ trà trộn vào nông dân.”

※※※※※※

Lúc ba người chơi bài, di động của Tiền Phỉ vang lên một tiếng “đinh“.

Không đợi cô lấy ra xem, Lý Diệc Phi ở kế bên nói: “Quế Lê Lê tìm cô.”

Tiền Phỉ ngẩn người: “Không phải chứ?”

Lý Diệc Phi cười một tiếng.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cầm di động lên xem, thật là Quế Lê Lê. Cô ngẩng đầu nhìn Lý Diệc Phong, lắc đầu chậc chậc cảm khái: “Chú hiểu rõ người ta đến trình độ này ư!” Còn nửa câu sau cô không nói ra: Đại ca, có phải anh không bỏ được người ta không?

Lý Diệc Phi liếc nhìn cô một cái, “Tôi không phải chỉ hiểu mỗi cô ta, mà là tôi hiểu phụ nữ.”

Tiền Phỉ làm động tác mặc kệ, “Thôi đi, anh không hiểu tôi đâu!”

Lý Diệc Phi cũng bắt chước động tác của cô, “Thôi đi, cô cũng không được tính là phụ nữ.”

Tiền Phỉ tức giận quay đầu chỗ khác nhìn di động.

Triệu Đức vội la oai oái: “Hình như tôi ngửi thấy mùi chuyện hay ở đâu đây.” Nhưng không ai để ý cậu ta.

Tiền Phỉ đọc tin nhắn, Quế Lê Lê gửi tới: Tiền Phỉ, gần đây Lý Diệc Phi có ổn không?

Tiền Phỉ thấy trong lòng có chút phản cảm.

Cô nhẫn nại trả lời hai chữ, đến dấu chấm câu cũng lười bấm: Tốt lắm

Di động lại vang lên: Nhưng hình như tôi thấy anh ấy gầy đi nhiều rồi!

Tiền Phỉ run rẩy. Ánh mắt của cô ta bị làm sao vậy? Gần đây Lý Diệc Phi ăn chùa của cô biết bao nhiêu, cô nuôi tên kia được mập mạp trắng tròn đấy, con mắt nào của cô ta thấy tên kia gầy đi vậy?Cô cũng không khách sáo, dùng tay bấm màn hình trả lời: Không phải chứ, có lẽ là cô từ sáng đến tối nhìn người mập hơn anh ấy, lúc nhìn thấy anh ấy, mới có cảm giác anh ấy gầy đi thôi.

https://thuviensach.vn

Dừng một lúc, di động lại kêu một tiếng, Quế Lê Lê nhắn: Tiền Phỉ, Lý Diệc Phi có nhắc đến tôi với cô không ....

Tiền Phỉ trả lời: Không.

Quế Lê Lê: Không thể nào!

Tiền Phỉ không thèm để ý cô ta nữa.

Quế Lê Lê lại gửi tin, đọc xong Tiền Phỉ có chút tức giận.

Quế Lê Lê: Tiền Phỉ, có phải cô thích Lý Diệc Phi rồi nên không chịu nói thật với tôi?

Tiền Phỉ vứt di động cho Lý Diệc Phi, nói rất nghiêm túc: “Tôi cảm thấy nên mua thuốc cho cô ta uống.”

Triệu Đức cố gắng dùng sức vươn mình muốn xem, muốn biết Tiền Phỉ đang nói gì đấy, Lý Diệc Phi lại úp màn hình di động vào ngực mình, đẩy cậu ta ra, “Mau ngồi im xuống, lát nữa anh cho chú thắng lại đấy!”

Triệu Đức không cam tâm ngồi lại chỗ cũ.

Lý Diệc Phi cúi đầu xem di động.

Anh cười lạnh một tiếng, sau đó ngón tay không ngừng chạm vào màn hình di động.

Chờ Tiền Phỉ phát hiện ra anh ta muốn trả lời tin nhắn của Quế Lê Lê thì đã không còn kịp nữa.

“Lý Diệc Phi chú nhắn gì vậy?” Tiền Phỉ vội vàng giật lấy di động lại nhưng không kịp rồi.

https://thuviensach.vn

Cô xem lại tin đã nhắn: Thích anh ấy cũng không có gì lạ, anh ấy rất đẹp trai, lại biết đi chợ, rửa bát làm việc nhà, mua quần áo gì mặc quần áo đó, mua quần áo rẻ tiền ở Taobao mà mặc vẫn đẹp, ngày ngày có một người đẹp trai ngời ngời như vậy lượn qua lượn lại trước mặt, ai có thể không thích đây ....

Phần sau còn một tràn tự khen nữa ....

Tiền Phỉ xem xong, cả người run rẩy.

Cô từ từ quay đầu nhìn Lý Diệc Phi, nghiến răng nói: “Đại ca, anh có chút lòng tự trọng được không? Chuyện của hai người, có thể đừng kéo tôi vào được không? Còn nữa, anh không tự khen mình thì không sống được sao?”

Lý Diệc Phi lườm cô: “Tôi đang giải cứu cô đó! Cô để cô ta biết khi đó những chuyện mà cô ta muốn tôi làm mà không được, bây giờ cô đều khiển cho tôi làm hết rồi, cô xem cô ra còn có can đảm quấy rầy cô nữa không!”

Tiền Phỉ hận không thể cào nát cái bản mặt câng câng của anh ta. “Tôi nhổ vào! Rõ ràng là anh muốn cô ta tức giận, không cam lòng, hối hận không kịp vì trước kia đã đá anh!”

Lý Diệc Phi ngẩng đầu, đột nhiên hỏi: “ Hối hận không kịp, chữ kịp viết làm sao?”

Tiền Phỉ bị hỏi có hơi ngẩn ra, “ Thì, thì là chữ chồng của chồng lên? A, không đúng, viết sao ta?” (vì chữ “ kịp” trong tiếng Trung đọc giống chữ “chồng” lên nhau, chứ không phải là vợ chồng nha, nên Tiền Phỉ nhầm)

Triệu Đức ở bên cạnh bỗng lên tiếng: “Tôi biết! trong chữ đi, thêm chữ mất trong chữ mất đi! Tiền Phỉ à, cô thật là, không có văn hóa đáng sợ

https://thuviensach.vn

thật! Còn nữa, hình như tôi đoán ra một chuyện rồi!”

Tiền Phỉ bị cậu ta làm rối tung lên, nhất thời không biết nên tìm ai nổi nóng, nóng giận chuyện gì nữa.

Di động lại vang lên một tiếng “đinh”, Quế Lê Lê nhắn: Tiền Phỉ, tôi thật lòng khuyên cô một câu, tránh cho cô rơi vào hố sau sau này càng đau lòng. Con người nên hiểu rõ mình là ai, cô đừng có ngốc nữa, Lưu Diệc Phi sẽ không thích loại con gái như cô đâu!

Tiền Phỉ đọc xong tin nhắn có chút không cam lòng.

Cái gì gọi là loại con gái như cô? Cô thì làm sao?

Buổi chiều trước khi tan làm, Tiền Phỉ nhịn không được gọi cho Diêu Tinh Tinh, kể rõ ngọn nguồn câu chuyện, thuận tiện hỏi cô ấy chuyện làm cô buồn bực từ trưa tới giờ: “Yêu tinh, bà nói xem tôi thì làm sao? Nhớ năm đó mới vào đại học, không phải có rất nhiều nam sinh theo đuổi tôi sao!”

Diêu Tinh Tinh ở bên kia diện thoại thở dài, “Phí Phí, lại nói đến tôi cũng thật là tiếc nuối bà của ngày xưa đó! Xinh đẹp, tươi mọng cứ như chạm khẽ vào sẽ chảy nước ý! Lúc đó dì vẫn còn sống, ngày ngày chăm cho bà thật xinh đẹp! Nếu không sao Uông Nhược Hải lại tận lực theo đuổi bà chứ! Nhưng từ lúc năm tư đại học, dì mất rồi, bà bỗng trở nên lôi thôi lếch thếch, sự xinh đẹp, tươi tắn của bà đã mai một theo gió cuốn đi ngàn dặm không thể có lối về rồi. Cho nên nói có câu hát rất đúng: Con cái có mẹ giống như bảo bối!” Cô nàng nói đến cuối cùng thậm chí còn hát lên.

Tiền Phỉ trong lòng đau xót, “Cút! Không làm tôi đau lòng bà không thoải mái sao!”

Diêu Tinh Tinh vội năn nỉ, “Không phải, không phải! Phí Phí, đợi tôi về tôi sẽ chăm sóc cho bà, tôi sẽ giống như mẹ bà, yêu thương bà, làm cho

https://thuviensach.vn

bà trở lại xinh đẹp như trước kia!”

Tiền Phỉ vừa bực vừa buồn cười: “Một ngày bà không chà đạp tôi bà chết chắc!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lại Bị Cắm Sừng

Buổi tối về đến nhà, lúc sắp ăn cơm thì không thấy Lưu Diệc Phi đâu. Tiền Phỉ thấy lạ, lúc cô xào đồ ăn anh ta vẫn còn ở trong phòng mà, chẳng lẽ quay lưng một cái anh ta đã quay về tinh cầu của mình rồi?

Cô gọi cho Lý Diệc Phi, di động reo ở trong phòng.

Cô gõ cửa nhà vệ sinh, gọi Lý Diệc Phi: “Ra ăn cơm!”

Lý Diệc Phi không trả lời cô.

Cô nghĩ có lẽ vì chuyện sáng nay mà Lý Diệc Phi một mình buồn bã, nên đe dọa anh: “Lý Diệc Phi,chú mà không ra là chị vào đó!”

Ngoài cửa vang lên tiếng lách cách, Lý Diệc Phi khiêng một thùng bia đi vào.

“Tôi thật là phục cô, nếu tôi mà không về, chắc là cô phải nói chuyện với cửa nhà vệ sinh cả đêm rồi!”

Tiền Phỉ cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Anh xuống dưới nhà lúc nào?” Cô hỏi.

Lý Diệc Phi để bia lên bàn, “Lúc cô nghĩ là tôi đang ở trong nhà vệ sinh.”

Tiền Phỉ lại hỏi: “Anh mua bia về làm gì?”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi gương mắt nhìn cô, “Cô nói xem?”

Tiền Phỉ bĩu môi: “Hôm nay anh tức cảnh sinh tình à? Bạn gái quen mấy năm đám cưới, chú rể không phải là anh? Anh ở nhà thuê, mặc đồ của taobao giả làm người giàu có, công ty của vị hôn phu người yêu cũ sắp lên sàn dùng thật nhiều tiền trang bị cho vị hôn thê lấp lánh, những thứ này khiến cho ahh đau buồn à!”

Lý Diệc Phi “Fuck” một tiếng: “Cô có thể ý tứ một chút được không? Cô cho rằng tôi không hề để ý sao?”

Tiền Phỉ cười lạnh lung nói: “Con người anh chính là khó ưa như vậy, lúc người ta có lòng an ủi anh, anh liền giơ cái bộ mặt thối còn lạnh hơn cái mông ra, nói, con mắt nào của cô thấy tôi buồn, đừng có lo chuyện bao đồng, tự lo cho mình đi; người ta nói thẳng thì anh lại cảm thấy bị tổn thương không chịu nổi, Lý Diệc Phi, anh nói con người anh có mâu thuẫn không?”

Lý Diệc Phi ngẩn người, hình như từ trước đến nay không ý thức được bản thân mình là người như vậy.

Anh kéo ghế ngồi xuống, kêu Tiền Phỉ: “Đừng nói nhảm nữa, ngồi xuống ăn cơm đi.”

※※※※※※

Nói là ăn cơm, nhưng thật ra ăn cơm mà có cả bia thì nó đã sớm biến thành hành động phụ mà thôi.

Tiền Phỉ nghĩ trong cuộc đời của mỗi con người có thể có bao nhiêu lần thất tình đây? Lại có mấy ai sau khi thất tình có thể ở trước mặt người yêu cũ thân thành trai đẹp đây? Nghĩ như vậy, cô liền lấy khí thế liều mình bồi quân tử ra uống với Lý Diệc Phi.

https://thuviensach.vn

Hai người bắt đầu nói linh tinh.

Lúc say rượu Tiền Phỉ bắt đầu không quản được miệng của mình, cô bắt đầu lên cơn thánh mẫu, tận tình khuyên bảo Lý Diệc Phi: “Theo tôi thấy anh đừng cố chấp nữa, nếu thật sự chịu không nổi, thì cũng đừng có ngày ngày giống như Hứa Văn Cường, vợ cũng bị Đinh Lực lấy mất rồi mà còn ở đó nhìn trời lo phấn đấu cho sự bình yên của bến Thượng Hải, không ích gì đâu! Nếu anh thật sự không quên được Quế Lê Lê, thì đi tìm cô ấy nói rõ ràng đi, đừng có ở đây lôi kéo tôi uống rượu giải sầu với anh!”Lý Diệc Phi đem bia trên bàn dời qua một chỗ khác, “Chị hai à, cô không sao chứ? Cô kêu tôi đi tìm cô ta? Tôi nói cho cô biết, từ nhỏ đến lớn, bản thiếu gia chưa từng làm qua chuyện mất mặt như vậy! Hôm nay tôi buồn bực như vậy không phải là vì chuyện bỏ hay không bỏ được! Tôi phiền não là vì cho tới bây giờ chỉ có bản thiếu gia đá người ta, chứ chưa từng bị ai đá bao giờ!”

Tiền Phỉ nhìn anh ta không nhịn được, tặng anh ta bốn chữ: “Không biết xấu hổ!” Nghĩ nghĩ lại tặng thêm hai chữ nữa, “Cặn bã?”

Lý Diệc Phi bị Tiền Phỉ mắng, mất hứng nói, “Tôi cặn bã? Vậy cô nói cho tôi biết, ai không cặn bã? Bạn trai cũ của cô hay là bạn trai hiện giờ? Cô nhìn đám bạn trai cô mà cô quen đi, có ai không phải là đồ cặn bã!”

Anh ta nói xong cầm lon bia lên nốc một hớp lớn.

Tiền Phỉ ngây người nhìn anh.

Anh để lon bia xuống.

Tiền Phỉ vẫn cứ nhìn anh như vậy.

Lý Diệc Phi tỉnh rượu một nửa.

Tiền Phỉ cứ thế nhìn anh, hỏi: “Anh vừa nói gì? Cái gì gọi là, cô xem đám bạn trai của cô, có ai không phải là đồ cặn bã? Tôi tổng cộng chỉ có

https://thuviensach.vn

hai người bạn trai thôi! Còn nữa, cái gì gọi là có ai mà không phải đồ cặn bã?”

Lý Diệc Phi thở dài, quyết định nói thẳng ra: “Tôi hỏi cô, cô với bạn trai cô bao lâu không gặp rồi?”

Mắt Tiền Phỉ mông lung một lát, “Rất lâu rồi, nhưng anh ấy đi công tác mà!”

“Đi công tác ? Thằng đó đi công tác cái vẹo gì ? Ngay cả chủ quản nó còn lhoong làm được thì đi công tác cái gì ? Nó đang lừa cô đấy Tiền Phỉ”

Bỗng nhiên Tiền Phỉ thấy váng đầu, cô ôm đầu đứng lên, “Tôi đau đầu, chúng ta ngày mai nói tiếp, tôi về phòng đây!”

Lý Diệc Phi không có ngăn cô, chẳng qua lúc cô sắp vào phòng, anh nói: “Tiền Phỉ, ngày mai cô tan làm sớm một chút, đến trước cửa khách sạn đợi đi, nhìn xem Hồ Tử Ninh rốt cuộc là có đi công tác hay không ?”

Tiền Phỉ không quay đầu, vào phòng đóng cửa lại.

Cô vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc nãy rõ ràng là rất chóng mặt, bây giờ gần như chỉ trong chốc lát mà tỉnh rượu.

Cô trở về phòng lấy di động nhắn tin cho Hồ Tử Ninh: Tử Ninh, anh đang làm gì? Đi công tác về chưa?

Qua hồi lâu, đối phương mới trả lời tin nhắn: Đang tăng ca, còn chưa về.

Chỉ có vỏn vẹn năm chữ, Tiền Phỉ nhìn mà muốn khóc.

https://thuviensach.vn

Cô nhớ thời gian lúc Uông Nhược Hải ngày ngày ra ngoài xã giao, cũng là cái kiểu lười nói chuyện: tăng ca, đừng đợi; tăng ca, ngủ trước đi; tăng ca, em có thấy phiền không.

Cô thấy lòng nặng trĩu.

Ngày hôm sau cô đi làm cả ngày không tập trung, còn một tiếng nữa hết giờ làm, cô xin Lưu Nhất Phong về sớm.

Cô ngồi xe điện ngầm đến chỗ làm của Hồ Tử Ninh, cô tìm một góc khuất đứng đợi.

Chẳng mấy chốc thì đến giờ tan ca, từ khách sạn người đi ra không dứt, Tiền Phỉ cố gắng nhìn đến đau cả mắt.Sau đó cô thấy Hồ Tử Ninh.

※※※※※※

Hồ Tử Ninh mặt đồ vest phẳng phiu, trong tay cầm một chiếc túi, hình như là nhãn hiệu rất đắt tiền, hiên ngang tươi cười như hoa đi ra.

Tiền Phỉ nhìn không chớp mắt, cô không có nhìn nhầm, Hồ Tử Ninh đúng là cười tươi như hoa. Chỉ là nụ cười đó không dành cho cô, mà dành cho một người phụ nữ đang đi về phía anh ta.

Cô thấy lúc người phụ nữ đó đi qua, Hồ Tử Ninh rất tự nhiên cùng người phụ nữ kia sát lại với nhau.

Cô nhớ Hồ Tử Ninh lúc ở gần khách sạn chưa bao giờ có cử chỉ thân mật với cô, bọn họ đều đi một đoạn khá xa mới nắm tay nhau.

Tiền Phỉ không rõ trong lòng có cảm giác gì, bây giờ cô chỉ muốn gặp Hồ Tử Ninh hỏi anh ta chuyện gì xảy ra.

Cô đi qua chỗ Hồ Tử Ninh, Hồ Tử Ninh cũng nhìn thấy cô.

https://thuviensach.vn

Anh ta nhìn thấy cô đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó lập tức trấn tĩnh lại, lúc nhìn cô, ánh mắt anh ta lạnh lùng còn mang chút giễu cợt.

Cô ngơ ngác, vì sao anh ta lại có thái độ như vậy?

Cô đi qua người phụ nữ bên cạnh Hồ Tử Ninh, cô ta đeo một đôi bông tai ngọc trai sáng long lanh, cổ đeo một sợi dây chuyền mặt tượng Phật bằng ngọc bích xanh biếc, cổ áo mở rất thấp, bộ dạng thành thục, quyến rũ, hình như so với cô và Hồ Tử Ninh lớn hơn vài tuổi.

“Cô này là?” Người phụ nữ hỏi Hồ Tử Ninh.

Hồ Tử Ninh dường như sợ cô nói lung tung, vội vàng mở miệng trấn an: “Tiểu Di, em đợi anh một chút, đây là khách hàng của anh, anh cùng cô ấy qua bên kia nói chuyện một chút!” nói xong nháy mắt với cô.

Tiền Phỉ không nhịn được cười giễu cợt.

Bây giờ cô cũng không rõ ai mới là bạn gái chân chính nữa.

Cô cùng Hồ Tử Ninh đi đến chỗ cô đứng lúc nãy.

Cô hỏi Hồ Tử Ninh: “Tử Ninh, tôi không phải loại người hay đeo bám người khác, nhưng anh cũng nên giải thích với tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người phụ nữ kia là ai? Anh một chân đạp hai thuyền phải không?”

Hồ Tử Ninh sầm mặt: “Tiền Phỉ, cô đâu phải đồ ngốc, cô ấy là ai, có quan hệ gì với tôi, chẳng lẽ cô không biết! Cô nói cô không phải loại hay đeo bám, vậy sao cô tìm đến đây làm gì? Cô rõ ràng là muốn tôi xấu mặt?”

Tiền Phỉ ngơ ngác, “Sao anh nói anh đi công tác? Anh đâu có đi!”

Hồ Tử Ninh bực bội nói: “Cô đùa với tôi, hay là ngốc thật? Tôi luôn nói là đi công tác, cô nghe mà không hiểu ý tôi sao, ý tôi muốn nói là chúng

https://thuviensach.vn

ta kết thúc rồi! Tôi không nói thẳng ra là muốn chừa mặt mũi cho cô thôi, cô không hiểu sao?”

Tiền Phỉ mờ mịt nhìn anh ta: “Nhưng nếu anh muốn chia tay, ít nhất, ít nhất anh cũng nên nói cho tôi biết chứ! Anh nói anh đi công tác, sao tôi hiểu được! Anh vừa quen với tôi vừa quen với người khác à?”

Hồ Tử Ninh cười nhạt: “Đủ rồi Tiền Phỉ, nếu cô muốn rõ ràng vậy tôi cũng không cần giữ thể diện cho cô nữa! Cô nói tôi quen bạn gái khác, vậy còn cô? Không phải cô cũng sống cùng người đàn ông khác sao? Thảo nào mà cô luôn không cho tôi đưa về! Tên làm cùng hạng mục với cô, Lưu Diệc Phi đúng không? Tôi thấy cô cùng thằng đó đi vào nhà! Thật là đẹp trai, nó chịu quen cô, có phải là do cô bao nuôi nó đúng không? Nhìn tên đó ngày ngày mặc hàng hiệu là biết! Nếu không phải dòm ngó tiền của cô, đẹp trai như nó sao thèm để ý đến cô chứ? Hèn chi lúc tôi mượn tiền cô, cô nói không có, đều cho tên kia hết rồi chứ gì? Giờ thì hay rồi, cô còn chạy ngược lại đây để chất vấn tôi, cô dựa vào cái gì? Tôi nói cho cô biết nhé Tiền Phỉ, chúng ta vui thì gặp, không hợp thì chia tay, chúng ta kết thúc rồi, cô đừng có đi tìm Tiểu Di, nói bậy bạ, cho dù cô có tìm cô ấy, cô ấy cũng không tin cô đâu, cô ấy sẽ nghĩ cô là kẻ điên si tình tôi thôi!”

Tiền Phỉ từ trước đến nay không nghĩ đến Hồ Tử Ninh lại có bộ mặt xấu xa như vậy, cô tức đến phát run, nước mắt vòng quanh hốc mắt, cô chưa từng nghe qua những lời dơ bẩn như vậy, trong chớp mắt, cô chỉ nghĩ mình nên giống như trong phim, tát cho tên cặn bã này một bạt tai mới đúng.

Cô thuận theo suy nghĩ mà vung tay lên, nhưng cánh tay đi được nữa đường thì bị Hồ Tử Ninh bắt lấy.

Mà sau khi anh ta cản tay cô còn mượn lực đẩy cô về phía sau, cô bị hắn đẩy trẹo chân trái, ngã ra phía sau.

https://thuviensach.vn

“Cô điên rồi sao!” Trong lúc đẩy cô, cô nghe anh ta nói.

Cô nản lòng ngã xuống.

Nhưng lúc sắp ngã xuống đất, cô lại được người phía sau vững vàng đỡ lấy.

Cô hoang mang quay đầu lại nhìn.

Thì ra là Lý Diệc Phi.

※※※※※※

Lý Diệc Phi đỡ Tiền Phỉ, mắt nhìn về phía Hồ Tử Ninh, trong giọng nói tràn đầy vẻ khinh thường cùng khiêu khích, “Thằng chó, đánh phụ nữ như thế à ? Có tin chú mày đây nói cho mụ già giàu có phía trước kia, mày đã được mấy mụ bao nuôi rồi không ?”

Hồ Tử Ninh không cam lòng yếu thế, mở miệng đáp trả: “Thằng kia, mày cũng dựa vào nó bao dưỡng mày mà ! Hai ta đứa nào cũng không phải là anh hùng hảo hán, ai cũng đừng nên nói ai!”

Lý Diệc Phi cúi đầu nhìn Tiền Phỉ, hỏi: “Cô còn đứng được không?”

Tiền Phỉ gật đầu.

Lý Diệc Phi lại hỏi: “Bên trái hay bên phải của mặt?”

Tiền Phỉ nhăn nhó đáp: “Ở giữa!”

Lý Diệc Phi buông cô ra, bước lên phía trước một bước, nhanh chóng vung tay đánh thẳng vào sống mũi của Hồ Tử Ninh.

Hồ Tử Ninh ôm mặt kêu lên một tiếng thảm thiết, ngồi thụp xuống.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi vẫy vẫy tay, đi về đỡ vai Tiền Phỉ, cảm giác được được người ở dưới không ngừng run lên.

Anh không muốn cùng tên cặn bã trước mặt này dây dưa, anh vội vàng lôi cô rời đi

“Thằng chó, mày chờ đó, có một ngày mày phải quỳ xuống gọi tao một tiếng ông nội!” anh nói xong không để ý đến Hồ Tử Ninh ôm mặt mắng chửi những gì, đỡ Tiền Phỉ nhanh chóng rời đi.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cô Cho Là Tôi Vì Ai

Khi Tiền Phỉ bị ngã chân đã bị dau rồi, Lý Diệc Phi cảm thấy đi tàu điện ngầm rất bất tiện, rồi sau đó vẫy gọi xe taxi.

Tiền Phỉ do dự, "Đường về nhà chúng ta hay bị kẹt xe lắm, hay là đi tàu điện ngầm đi."

Lý Diệc Phi nhét cô vào xe, "Tôi biết là kẹt xe, nếu không ô nghĩ vì sao tôi không lái xe đi làm mà ngày ngày lại đi tàu điện ngầm chứ? Nhưng chân cô đã bị thế rồi, kẹt xe thì kẹt thôi."

Trên taxi đột nhiên Tiền Phỉ hỏi Lý Diệc Phi: "Đúng rồi, sao anh đến đây?"

Lý Diệc Phi cảm thấy tù nãy giờ tâm trạng cô thế nào ấy, anh vừa nhìn cô vừa nói: "Tôi không yên tâm, tôi đi theo cô đến đây."

Kẹt xe hai tiếng đồng hồ mới về được tới nhà.

Cho đến lúc xuống xe Tiền Phỉ không nói lời nào.

Về đến dưới nhà, cô xuống xe đi khập khiễng vào trong hành lang. Lý Diệc Phi trả tiền taxi xong, chạy đến đỡ cô.

"Tôi nói cho cô biết này, tôi còn chưa dìu ông ba của tôi lần nào đâu! Cô nên quý trọng cơ hội này đi!" anh vừa nói vừa đỡ cô vào trong thang máy.

Tiền Phỉ vẫn không nói gì.

https://thuviensach.vn

Vào nhà, anh để Tiền Phỉ ngồi trên ghế salon.

Tiền Phỉ cứ ngẩn ngơ cho đến lúc ngồi xuống ghế, bỗng dưng cô ngẩng đầu lên, nói: “Bây giờ tôi rất rất muốn uống bia!”

Lý Diệc Phi không nói hai lời, quay người xuống lầu mua bia.

※※※※※※

Tiền Phỉ ngồi dưới sàn uống hết lon này đến lon khác, không nói lời nào. Lý Diệc Phi vò tóc, trong lòng có chút buồn phiền.

“Tiền Phỉ, cô nói gì đi.”

Tiền Phỉ nhìn chằm chằm anh, nhìn đến nỗi làm anh hơi hoảng.

“Anh nói có phải đứa như tôi rất ngu hay không?” Tiền Phỉ đột nhiên hỏi.

Lý Diệc Phi nhìn cô, nhất thời không biết trả lời làm sao.

“Anh nói xem có phải số tôi là số bị cắm sừng không?” Cô nói xong thì hai giọt nước mắt to từ trong mắt lăn xuống má, thấy vậy Lý Diệc Phi sợ hết hồn.

Từ trước đến nay anh chưa từng nhìn thấy cô gái nào khóc mà mặt mũi bình tĩnh như vậy.

Anh nhìn cô nước mắt dàn dụa mà không nghe thấy tiếng khóc.

Anh bị cô khóc trong lòng bức bối, không nhịn được hỏi: “Sao cô không khóc ra tiếng? cô cứ khóc ra tiếng đi, đừng nhịn mà hỏng người!”

Tiền Phỉ mặt đầy nước mắt nhìn anh, cười bi thảm nói: “Cho dù tôi khóc ra tiếng thì khóc cho ai nghe?”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nhìn cô, tự nhiên trong lòng có hơi khó chịu.

Giây phút này anh dường như có thể cảm nhận được sự đau lòng cùng chua xót của cô.

Cũng vào giây phút đó, anh mới biết sức mạnh của nước mắt, không phải là kêu khóc ra tiếng mà là gượng cười khóc không ra tiếng.※※※※※※

Khóc một trận xong, Tiền Phỉ dần dần yên tĩnh lại.

Cô vừa uống vừa nói với Lý Diệc Phi: "Bây giờ nghĩ lại mới thấy tôi đúng là ngu quá mà, lúc trước anh đã nhiều lần nhắc nhở tôi, kêu tôi để ý đáng tiếc tôi đã không hiểu ý của anh. Lý Diệc Phi, sao anh biết Hồ Tử Ninh bắt cá hai tay? Với lại, nếu anh đã biết rõ sao không nói thẳng với tôi? Tôi là người rất ngu ngốc, chuyện gì anh không nói rõ thì tôi sẽ không cách nào hiểu được!"

Lý Diệc Phi nhìn cô, "Từ trước đến giờ tôi không xen vào chuyện tình cảm của người khác, có thể nhắc nhở cô mấy lần đã là chuyện xưa nay tôi chưa từng làm rồi!" anh dừng một lát, hỏi: "Tâm trạng hiện giờ của cô có thể nghe tôi nói sự thật được không?"

Tiền Phỉ gật đầu tự giễu nói: "Đây cũng không phải lần đầu tiên, có buồn thì có thể buồn đến mức nào chứ? Tôi đã khóc xong rồi, anh cứ yên tâm mà nói đi."

Lý Diệc Phi trầm ngâm một lát, sau đó mới kể lại mọi chuyện.

"Cô có nhớ hôm ở nhà bị đứt cầu chì không? Tối hôm đó tôi về rất trễ, là vì bị người ta hẹn bàn công chuyện. Trong quán rượu, tôi nhìn thấy bàn kế bên có một người đàn ông cùng với một người phụ nữ đeo đầy vàng bạc đang ôm ôm ấp ấp rất thân thiết, nhìn là biết quan hệ kiểu phú bà với trai bao rồi. Tôi có ấn tượng không nhẹ với hai người đó. Sau, lúc chúng ta qua khách sạn làm việc, tôi nhận ra người đàn ông đó, tôi hỏi cô anh ta có phải

https://thuviensach.vn

bạn trai cô không, cô nói phải, lúc đó tôi thấy tôi với cô cũng không thân nên không nói với cô.”

“Sau đó lại có một lần, tôi cùng bạn tôi, người tặng hộp trà cho tôi đó, chúng tôi đi uống rượu, lại gặp Hồ Tử Ninh, hắn lại thay một người phụ nữ khác, cổ tay đeo vòng Cartier, ngón tay đeo nhẫn kim cương to Tiffany, trên cổ còn có một sợi dây xích phỉ thúy, lúc đó tôi rất khâm phục thằng đó, kêu tôi đi cùng với một người phụ nữ phối hợp phụ tùng lung tung đúng kiểu giàu mới nổi, dù có đẹp như tiên tôi cũng không tiêu thụ nổi! Nhưng thằng đó có thể làm cho người ta cười vui vẻ móc tiền ra mời nó uống rượu, thật là có bản lãnh!”

Tiền Phỉ nghe xong những chuyện này, cảm thấy mình thật may mắn ngày đó cô bị anh ta kéo về nhà, cô cương quyết cự tuyệt ý đồ của tên kia.

Cô ôm lon bia ngồi trầm ngâm, bắt đầu nghiêm túc xem xét lai bản thân. Tại sao có đủ loại dấu hiệu rõ ràng như vậy mà cô không phát hiện ra Hồ Tử Ninh là loại người như vậy?

Là bởi vì cô chưa từng để anh ta ở trong lòng? Có phải trong tiềm thức anh ta chỉ là người giúp cô xóa đi sự tịch mịch, chỉ là đối tượng thích hợp kết hôn mà thôi?

Có lẽ, cô cũng chưa thật lòng thích anh ta, cũng chưa từng thật sự quan tâm anh ta, cho nên bất kể anh ta nói gì, cô đều không để tâm phân tích thật giả. Thay vì nói người ta lừa cô, chi bằng nói cô tự vui với thế giới của cô, tự mình lừa mình.

Bỗng nhiên cô cảm thấy mình không hề lưu luyến Hồ Tử Ninh, thật ra cô chỉ dùng anh ta để trốn tránh, để quên Uông Nhược Hải mà thôi, chẳng qua là lúc trước cô vẫn luôn không phát hiện ra mà thôi.Nhưng dù sao đi nữa, nghĩ đến người đàn ông kia từng dùng cái miệng kia dụ dỗ, thậm chí

https://thuviensach.vn

hôn mấy phú bà kia hôn mình, cô đột nhiên cảm thấy trong người dâng lên một trận buồn nôn.

Cô cũng không thèm mang dép, chạy vội vào nhà vệ sinh nôn.

Cô nôn dữ dội tưởng chừng như nôn hết cả dạ dày ra ngoài.

Lý Diệc Phi theo cô vào nhà vệ sinh, vẻ mặt ghét bỏ, bịt mũi, trong lòng run sợ nói: “Tiền Phỉ, không phải cô bị thằng đó chiếm tiện nghi, mang thai rồi chứ?”

Tiền Phỉ dùng hết sức nôn ra chút ít còn sót lại, yếu ớt dựa vào bồn cầu nhìn Lý Diệc Phi nói: “Có thai cái đầu anh! Chị đây là vì không để cho nó ... cùng với mượn tiền, nó mới chó cùng bứt dậu khi dễ người như vậy.”

Lý Diệc Phi nhìn cô, tặc lưỡi: “Thằng đó thật lợi hại, không hề kén ăn, ai cũng ăn được!”

Cho tới lúc súc miệng xong cô mới hiểu được ý của Lý Diệc Phi, cô đang trong cơn say cũng không nghĩ nhiều, rút dép quăng vào mặt Lý Diệc Phi. (Dép đi trong nhà tắm nhé)

Lý Diệc Phi bị dép đập trúng, tức tối giậm chân hét: “Tiền Phỉ, cô điên rồi hả? Đừng nhân cơ hội thất tình mượn rượu giả điên, cũng đừng nghĩ tôi sẽ nhường cô! Cô thử ném dép vào mặt tôi lần nữa xem!”

Vừa nói xong, như anh mong muốn, một chiếc dép còn lại đập trúng ngay mặt.

Lý Diệc Phi thật sự nổi điên, anh bước đến nắm lấy cánh tay Tiền Phỉ giận dữ nói: “Cô có tin tôi đánh cô không?”

Tiền Phỉ ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt vì được nước mắt rửa sạch mà sáng trong, “Đánh đi, đánh chết tôi đi! Dù sao, tối nay trải qua cái chuyện

https://thuviensach.vn

tồi tệ này lại nghĩ đến ngày mai phải tiếp tục chen chúc trong tàu điện ngầm đi làm, tôi cảm thấy tôi chỉ sống đến đây thực ra cũng không sao!”

Lý Diệc Phi nhìn ánh mắt của cô, bỗng nhiên cơn giận tiêu tan.

※※※※※※

Tiền Phỉ cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, ba ngày sau khi cảm thấy mình ổn rồi mới gọi cho Diêu Tinh Tinh kể lại chuyện đã xảy ra.

Diêu Tinh Tinh ở đầu dây điện thoại bên kia nổi khùng, đòi lập tức mua vé máy bay bay về, đến khách sạn tạt axit Hồ Tử Ninh. Tiền Phỉ vất vả khuyên can một lúc lâu mới trấn an được Diêu Tinh Tinh.

Diêu Tinh Tinh trước khi cúp điện thoại nói với cô: “Phí Phí, bà nhịn một thời gian đi, đợi tôi làm xong công việc ở đây, tôi sẽ về với bà! Đồ thổ hào chó má kia, bố mày cũng không lạ gì, để cho thằng đó chơi với trứng đi!” (Ý là tự chơi một mình, nghĩa rộng hơn là tự thủ dâm làm mình sung sướng =)))

Tiền Phỉ cúp máy xong, vừa thấy cảm động lại vừa cảm thấy dường như chuyện tình cảm của Diêu Tinh Tinh ở Đại Liên không được thuận lợi.

Một người có tính cách nóng nảy như cô nàng, từ trước đến nay ý chí chiến đấu luôn sôi sục như vậy, sao lại nói câu “để thằng đó chơi với trứng đi.” Câu nói này không phải có ý muốn từ bỏ hay sao?

Tiền Phỉ không hề hy vọng Diêu Tinh Tinh trở về, bởi vì nếu cô nàng ấy trở về điều đó có nghĩa là cô ấy đã bị tổn thương.Lại qua hai ngày, lúc buổi tối Tiền Phỉ đang ở nhà ăn cơm, thì nhận được điện thoại của Hồ Tử Ninh.

Hồ Tử Ninh chửi ầm lên trong điện thoại: “Tiền Phỉ, mày ngủ với chủ tịch của bọn tao à? Có giỏi thì đừng chơi trò ngầm với tao!”

https://thuviensach.vn

Cô vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì Lý Diệc Phi ngồi bên cạnh đã giật lấy di động trong tay cô, nói thay: “Thằng kia, tao đã nói rồi sẽ có ngày mày phải quỳ xuống gọi tao là ông nội mà! Tao nói cho mày biết, sau này không được làm phiền Tiền Phỉ nữa, cẩn thận ông nội đây sẽ cho mày không ngóc đầu lên nổi ở Bắc Kinh này đấy!”

Nói xong anh cúp điện thoại.

Tiền Phỉ sững sờ nhìn anh.

Anh vuốt tóc kiêu ngạo nói: “Bị vẻ đẹp trai quá đáng của tôi làm cho cô ngu ngốc sao?”

Tiền Phỉ không nhịn được “xì” một tiếng cười, “Sao anh lại cúp điện thoại, anh ta mắng tôi, tôi còn chưa kịp mắng trả mà!”

Lý Diệc Phi tặc lưỡi hai tiếng nói: “Cô nhỏ nhen y như phụ nữ!” sau đó điềm nhiên giải thích nghi hoặc của Tiền Phỉ: “Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là thằng đó bị cho nghỉ việc thôi.”

Tiền Phỉ sửng sốt, “Thật hay giả? Anh đã làm gì?”

Lý Diệc Phi kiêu căng nói: “Đâu có làm gì, chỉ gọi vài cú điện thoại thôi.”

Tiền Phỉ nhìn anh bĩu môi: “Đồ khoác lác!”

Lý Diệc Phi có chút không vui, “Sao cô không tin? Vậy cô nghĩ tôi làm gì?”

Tiền Phỉ nói: “Chắc anh đi tìm người phụ trách hạng mục và đại diện chứng khoán chứ gì”

Lý Diệc Phi lắc lắc ngón tay, “No! Công việc và chuyện riêng tôi phân biệt rất rõ ràng, cho nên tôi tuyệt đối không đi tìm bọn họ! Tôi có một ông

https://thuviensach.vn

chú, gọi mấy cuộc điện thoại là có thể liên hệ với mấy vị lãnh đạo của khách sạn, để cho vị kia nói vài lời về Hồ Tử Ninh trước mặt chủ tịch Lâm. Chỉ là tôi muốn cho thằng đó một bài học nên để cho nó biết bản thân đã đắc tội với ai, có đắc tội nổi không!"

Tiền Phỉ nghi ngờ nói, "Gọi mấy cuộc điện thoại là liên hệ được với lãnh đạo! Tôi đây cũng gọi vài cuộc là liên hệ được với Tiền Học Sâm!(là tên một nhà khoa học nổi tiếng Trung Quốc, ý chị Phỉ đá xoáy anh Phi là chỉ cần cùng tên là có thể nhấc mối quen hệ rồi)

"Tiền Phỉ, trong lòng của cô tôi thật là người không đáng tin như vậy sao?"

Tiền Phỉ không ngần ngại gật đầu.

Lý Diệc Phi cảm thấy bị đả kích rất lớn.

"Anh đừng cho là bệnh Thánh Mẫu của tôi phát tác, tuy Hồ Tử Ninh không ra gì nhưng dù sao trong chuyện tình cảm này tôi cũng lợi dụng anh ta. Vì tôi mà anh ta mất việc làm, làm như vậy hình như có hơi quá đáng đúng không?"

Lý Diệc Phi ném đũa lên bàn, "Ăn không vào nữa! Tiền Phỉ, trên đời nay không có Thánh Mẫu thì trái đất vẫn quay! Cô có thể làm người có chút cốt cách, không làm Thánh Mẫu nữa được không?"

Tiền Phỉ vội nhặt đũa nhét vào tay anh, "Được, được! Không thành vấn đề!"

Lý Diệc Phi nhìn bộ dạng nịnh nọt của cô, nhất thời không biết nên cười hay tức giận, "Tôi nói cho cô biết, Hồ Tử Ninh làm việc ở khách sạn, đã làm qua những chuyện không sạch sẽ đâu, nó bị đuổi cũng không có gì oan ức hết! Ví như chuyện trước kia cô nói có người khuyên cô đổi nhà,

https://thuviensach.vn

chắc là nó chứ gì? Không hại được cô, nó lừa được một cô gái làm việc ở bộ phận lễ tân của khách sạn."

Tiền Phỉ nghe xong trợn mắt há mồm.

"Sao anh biết?"

Lý Diệc Phi nói: "Đứa nạp tiền điện thoại kia kể với tôi đấy."

Tiền Phỉ nhìn anh ăn xong miếng cơm cuối cùng, "Không ngờ anh cũng có hứng thú với đàn ông, anh rất quan tâm đến Hồ Tử Ninh!

Lý Diệc Phi buông bát đũa xuống lườm cô, "Cô nghĩ tôi là vì ai?" Nói xong vẻ mặt kiêu căng đứng lên đi về phòng.

"Nói cho cô biết, hôm nay có chết tôi cũng không rửa bát!"

Tiền Phỉ nhìn bóng lưng của anh, trải qua mấy ngày u ám đầy phiền muộn, cô đã nở một nụ cười tận đáy lòng.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Xin Anh Hãy Dọn Đi

Hai ngày sau, lúc đi làm, Tiền Phỉ nhận được điện thoại của chị Kim, cô đi ra ngoài hành lang nghe điện thoại.

Trong điện thoại chị Kim vô cùng áy náy nói: “Phỉ Phỉ, chị đã nghe chuyện Hồ Tử Ninh bắt cá hai tay, hai người chia tay rồi em xem chuyện này thành ra như vậy, chị thấy nó cũng là đứa tử tế, ai ngờ lại là loại người không ra gì, làm em bị tổn thương rồi phải không? Mọi chuyện đều trách chị, chị đã giới thiệu người không tốt cho em.”

Tiền Phỉ vội nói: “Chị Kim, chị đừng bao giờ nói như vậy, trong công ty người tốt với em nhất chính là chị! Hồ Tử Ninh ở bên ngoài làm ra những chuyện như vậy, e rằng đến mẹ của anh ta còn không biết, làm sao mà chị biết được? Chị đừng đem chuyện này ôm vào người nữa, nếu không sau này em làm sao dám nhờ chị giới thiệu bạn trai cho em nữa?”

Chị Kim thở dài hai tiếng: “Ai ai, thật là chị không dám giới thiệu bạn trai cho em nữa đâu! May mà phát hiện sớm, để kết hôn rồi mới biết thì không phải là chị hại em sao?”

Tiền Phỉ ngắt lời chị: “Vậy sao được hả chị Kim! Chị ngã ở đâu thì phải đứng lên ở đó chứ, nếu chị cảm thấy có lỗi với em thì chị tìm người tốt hơn giới thiệu cho em đi!”

Chị Kim vốn đang buồn bực, bị cô chọc cười, cảm khái nói: “Phỉ Phỉ à, em là cô gái tốt, sao mãi không gặp được chàng trai nào tử tế vậy chứ!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ bị câu cuối cùng chạm đến nỗi buồn của cô, mắt hơi chua xót, cố nhịn xuống nói: “Chắc duyên phận chưa tới thôi!”

Cúp điện thoại, cô dùng sức hít mũi một cái, đi về phòng làm việc.

Cô cúi đầu, dụi mắt, kết quả là lúc quẹo cua “uỳnh” một tiếng đã đụng trúng một người.

Cô vội nói: “Xin lỗi”, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lý Diệc Phi đang bĩu môi cúi xuống nhìn cô.

“Miễn cưỡng cười vui à?” Anh lười nhác hỏi.

Tiền Phỉ tức giận đẩy anh ta một cái, “Anh nói xem anh có đáng ghét hay không? Sao anh lại nghe lén tôi nói điện thoại chứ?”

Lý Diệc Phi vẫn đứng cản đường tại đó không xê dịch tý nào, “Cảnh cáo cô đừng có động tay động chân, tôi ghét nhất người ta đẩy tôi! Còn nữa, đừng có liệt tôi vào hạng người nghe lén vô liêm sỉ như vậy, tôi cũng vì muốn tốt cho cô, nếu là tên họ Hồ kia, tôi sợ cô nói không lại nó mà thôi.”

Tiền Phỉ phì cười: “Chuyện lạ, sao tự nhiên anh tốt bụng vậy!”

Lý Diệc Phi lườm cô, phun ra bốn chữ “Không biết tốt xấu” sau đó bỏ đi.

Tiền Phỉ đi theo, đột nhiên cô cảm thấy hoa mắt, cô dừng lại nhìn về hướng bên cạnh góc giao nhau của hành lang.

Một bóng lưng tóc dài yểu điệu càng lúc càng đi xa.

Cô ngẩn người cảm thấy bóng lưng kia mang theo một chút oán giận.

https://thuviensach.vn

Đang lúc hoảng hốt, cô nghe tiếng Lý Diệc Phi nói phía trước: “Tối nay tôi không ăn cơm nhà!”

Cô “ừ” một tiếng, “Tôi ước gì ngày nào anh cũng không ăn cơm nhà!”

※※※※※Buổi tối, Đại Quân gọi Lý Diệc Phi đến Tiếu Giang Nam.

Lý Diệc Phi vào phòng hỏi: “Sao hôm nay lại đến chỗ yên tĩnh thế này?”

“Muốn tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện thôi.”

Lý Diệc Phi nói: “Vậy qua nhà tôi là được rồi, hôm nay nữ hán tử làm món cà xào (*), còn ngon hơn so với đồ ăn ở đây!”

(*) Cà xào: Món ăn làm Anh Phi điên đảo

Đại Quân suýt nữa bị nghẹn, nhìn anh: “Thiếu gia, cậu càng sống càng tiện rồi!”

Lý Diệc Phi đạp cậu ta một cái, “Có gì nói mau.”

Đại Quân cầm đũa: “Chờ tôi ăn một miếng đã,“ cậu ta gắp miếng cá hấp cho vào miệng, “Ở đây chỉ có món này là ngon!”

Lý Diệc Phi cũng cầm đũa gắp một miếng cá nếm thử.

Nếm xong quay đầu nhìn qua phát hiện Đại Quân há miệng mắt dại ra nhìn mình đũa trong tay cậu ta cũng rơi xuống bàn.

“Tôi quên đợi cậu gắp đồ ăn vào bát trước rồi, nhưng vấn đề là đĩa thức ăn này tôi đụng đũa của tôi vào rồi mà sao cậu vẫn ăn vậy? Tôi nhớ cậu không bao giờ đụng vào đĩa thức ăn nào mà người khác đã dùng đũa của họ gắp qua mà? Cậu có bị làm sao không, hay người hành tinh nhập vào cậu rồi?”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi bị cậu ta nói vậy cũng ngẩn người ra.

Đại Quân không nói anh cũng không phát hiện, gần đây lúc ăn cơm ở nhà anh cũng không gắp thức ăn vào bát mình như trước mà cùng với nữ hán tử tôi một đũa cô một đũa gắp chung một đĩa cà xào.

Từ khi nào mà anh xem nữ hán tử như anh em thân thiết không chút ghét bỏ? Bản thân mình cũng không phát hiện.

Anh ổn định lại tinh thần nhướng mày nói: “Làm gì mà phản ứng ghê vậy chứ, tôi nhất thời quên thôi!” anh buông đũa xuống, hỏi Đại Quân: “Nói mau, tìm tôi làm gì?”

Đại Quân thôi đùa giỡn, nghiêm chỉnh lại: “Phi Phi à, hai chúng ta kiếm gì làm ăn đi, tiền để trong ngân hàng sao có thể gọi là tiền chứ? Mất giá còn nhanh hơn giấy! Vốn là có thể mua nhà để đầu tư nhưng nghe nói nhà nước muốn thu thuế bất động sản, vậy việc kinh doanh nhà cửa chẳng khác nào là chuyện phỏng tay! Tôi không thể không làm gì mà ngồi nhìn đồng tiền Nhân dân tệ ngày ngày mất giá như vậy, tôi không thể làm cái gì sao?”

Lý Diệc Phi lườm hắn nói: “Chuyện này cậu tìm người khác đi, ông bố của tôi đuổi tôi ra khỏi nhà rồi, tôi không có vốn.”

Đại Quân khoác vai anh: “Tôi cũng không khuyên cậu đi xin tiền ông già của cậu, cậu nhất định sẽ đánh tôi, như vậy đi, tiền tôi ra, cậu phụ trách phương án kiếm tiền, xong việc tôi với cậu chia, để cậu kiếm chút tiền lẻ cho ông bố của cậu xem!”

Lý Diệc Phi xiêu lòng.

“Được, cứ như vậy đi, tôi sẽ lên kế hoạch.”

https://thuviensach.vn

Mặt Đại Quân dãn ra, “Chuyện chính nói xong, bây giờ nói đến chuyện còn quan trọng hơn chuyện chính! Cậu cùng Kim Điềm phát triển đến đâu rồi?”

Lý Diệc Phi gắp thức ăn bỏ vào miệng nói, “Cũng được, xinh đẹp, hiểu chuyện, không bám người.”

Đại Quân chớp mắt hỏi: “So với tình yêu nhỏ kia của cậu thì sao?”Lý Diệc Phi hừ một tiếng: “Lúc trước cô ta không giống như bây giờ, cũng là một cô gái xinh đẹp, hiểu chuyện, không bám người, ai biết được từ khi về nước ngày nào cũng sinh sự.”

Đại Quân lắc đầu, tặc lưỡi nói: “Biết tại sao không? Cái này gọi là nghèo là chuyện buồn trăm năm của vợ chồng rồi! Lúc trước cậu có để cô ta phải làm việc gì đâu chứ? Nhưng nói gì thì nói, thật ra cậu thuê một người giúp việc làm việc nhà là được mà, hà tất phải vì chuyện làm việc nhà mà ngày ngày cãi nhau, chẳng lẽ bây giờ cậu nghèo đến nổi trả không được chút tiền đó!”

Lý Diệc Phi nhìn cậu ta nói: “Thuê một người giúp việc cũng không sao, nhưng tôi muốn biết một cô gái có thể cùng chịu khổ với tôi đến mức độ nào, kết quả ra sao? Một chút việc nhà làm cho cô ta chạy lên giường của người đàn ông khác!”

Lý Diệc Phi buông đũa xuống, ăn không vô.

“Có lúc tôi thật sự rất hận ông bố của mình, ông ấy nhìn sự việc rất rõ ràng, nói Quế Lê Lê không được, nói cô ta chỉ có thể cùng hưởng phúc với tôi nhưng sẽ không cùng phấn đấu, còn nói tôi không rời ông ấy được! Tôi rất muốn chứng minh cho ông ấy thấy ông ấy cũng có lúc nói sai, nhưng kết quả từng chuyện từng chuyện xảy ra, đều như ông ấy nói. Bây giờ chỉ còn lại chuyện ông ấy nói tôi không rời ông ấy được thôi, tôi nhất định sẽ làm cho ông ấy thất vọng! Tôi không thể để ông ấy xem thường!”

https://thuviensach.vn

Đại Quân rất lâu rồi không nhìn thấy vẻ bất cần, bướng bỉnh cùng kiên trì này của Lý Diệc Phi, cậu ta phát hiện vẻ bất cần và bướng bỉnh này của Lý Diệc Phi không giống như trước, lúc trước sự bướng bỉnh bất cần này là do gia thế xuất thân cùng tài phú; mà bây giờ, là toát ra từ trong xương cốt, tự tin chứng minh mình có thể mở ra một khoảng trời khiến bản thân tự hào.

Đại Quân cảm thấy lúc này Lý Diệc Phi rất bá đạo.

“Người anh em à, cầu xin cậu lần sau đừng trưng bộ mặt này ra nữa, tôi sợ bản thân mình biến cong!”

Đại Quân nói xong bị Lý Diệc Phi đang uống nước phun hết lên mặt mình, “Cậu không tiện thì chết sao?”

※※※※※※

Bỗng nhiên Tiền Phỉ cảm thấy ăn cơm một mình có chút cô đơn.

Phát hiện mình có cảm xúc này, Tiền Phỉ bỗng sợ run, nếu cô có cảm giác ỷ lại với người thuê nhà của mình thì hỏng bét rồi.

Lúc rửa bát, Tiền Phỉ nghĩ đến những lời xấu xa của Hồ Tử Ninh.

Xem ra, cùng Lý Diệc Phi cô nam quả nữ ở chung thật không thích hợp cho lắm.

Cô thấy mình nên nghiêm túc thảo luận vấn đề dọn đi với Lý Diệc Phi.

※※※※※※

Lý Diệc Phi vừa về đến nhà, anh cảm thấy Tiền Phỉ có chút gì đó là lạ, bộ dạng cô do dự, ấp úng như làm sai chuyện gì.

Lý Diệc Phi thay đồ ngủ, ngồi ghế salon ở phòng khách xem tivi.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ giống như một hồn ma, từ trong phòng bay vù ra đến trước ghế salon, dừng lại cười ha ha, nói với anh: “Anh về rồi à?” sau đó không nói gì mà ở đó làm vẻ mặt như “nên nói hay không” cùng “hay là thôi đi”, lại chạy vèo cái về phòng.Lần thứ hai, lắc lư đi ra, nói “Ăn cơm rồi à?” sau đó lại đem theo sự kiềm nén, bối rối của mình đi về phòng.

Lần thứ ba, cô nói: “Ăn no rồi à?” lại bối rối về phòng.

Lần thứ tư, cô nói xong “Ăn ngon không?” định về phòng thì bị Lý Diệc Phi kéo lại.

“Cô đừng có lê dép, tóc tai bù xù, giống như quỷ cái thế, lượn lờ qua lại trước mặt tôi làm gì? Nói, cô làm sai chuyện gì hay là làm chuyện gì có lỗi với tôi rồi?”

Tiền Phỉ người hơi run run.

Trước sau gì cũng phải nói tên này dọn đi, cô quyết định rồi.

Cô hít một hơi thật sâu, tựa như tráng sĩ chặt tay, mở miệng nói .....

“Không phải là cô muốn đuổi tôi ra khỏi nhà đấy chứ?” Lý Diệc Phi đột nhiên cướp lời hỏi.

“Sao anh biết tôi muốn nói cái .....”

Lý Diệc Phi tức giận gạt Tiền Phỉ qua một bên, “Tránh chỗ cho tôi xem tivi! Cô tự mình soi gương đi, trên mặt cô viết rõ mấy chữ 'Lý Diệc Phi chú mau cút nhanh đi' tôi đâu có bị mù.”

Tiền Phỉ ngẩn ngơ nhìn cánh tay mình.

Lúc nãy anh ta giống như không có chuyện gì gạt cô ra như gạt một thứ đồ vật, cũng không thèm nhìn cô lấy một cái ..... mà anh ta làm hành động này là trong lúc họ đang thảo luận chuyện cô muốn anh ta dọn đi ....

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc ai mới là chủ nhà?

Tiền Phỉ tức lên.

“Lý Diệc Phi, khi nào anh mới dọn đi?” cô chắn trước tivi.

Lý Diệc Phi lười biếng nằm dựa ngửa trên ghế sopha, dùng một cái chân dài đẩy cô ra, “Nói cô đừng phiền tôi xem tivi mà! Đợi tôi mua biệt thự thì tôi sẽ chuyển đi.”

Tiền Phỉ lại bị chân của anh gạt qua một bên.

Cô ngẩn người, đau đầu vì bản thân mình ở thế dưới mà vô cùng đau đớn.

Cô đứng lại chỗ cũ, “Lý Diệc Phi, anh mà còn ở nữa thì trinh tiết của tôi trong mắt người đời sẽ mất sạch cho coi! Anh tìm nhà khác đi, được không?”

Lý Diệc Phi không vui nói: “Cô làm gì mà cứ cản trước tivi của tôi? Cô làm như vậy tôi rất phiền cô biết không? Không dọn là không dọn, tôi ở đây quen rồi!”

Tiền Phỉ thấy anh ta giở trò vô lại, tức giận nói, “Anh quen nhưng tôi không quen! Tôi rất phiền! Người ta nói tôi bao trai đấy! Diệc Phi này, khi tôi đang nói anh có thể dừng xem tivi không? Lý Diệc Phi, có phải anh định ép tôi quỳ xuống thì cầu xin anh thì anh mới chịu dọn đi không?”

Lý Diệc Phi mò mẫm trong túi quần hồi lâu, móc ra hơn bảy mươi tệ, anh đưa tiền cho Tiền Phỉ: “Ngoan, đừng nói tôi không có nghĩa nghĩ nhé, cô quỳ xong lấy tiền này xài đi.”

Tiền Phỉ tức giận nói, “Lý Diệc Phi, anh muốn sao mới chịu dọn?”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi lại lấy chân đẩy Tiền Phỉ qua, “Biết điều một chút, để tôi yên tĩnh xem tivi, sau này mỗi tháng tôi trả thêm tiền nhà cho cô!”

Tiền Phỉ hét: “Trả thêm tiền cũng không được! Thêm tiền cũng phải dọn! Trả thêm tiền ..... nếu trả thêm tiền, vậy thêm bao nhiêu?”

Lý Diệc Phi mắt vẫn nhìn tivi: “Chín trăm.”

Tiền Phỉ “Xì” một tiếng: “Một quý hả, chị đây không thèm”

Lý Diệc Phi không nhìn cô, “Chín trăm một tháng”

Tiền Phỉ ngẩn người, sau đó hỏi: “Vậy, tối mai anh muốn ăn gì?”

Lý Diệc Phi nghiêng người hết mức, tức giận liếc nhìn cô một cái “Không đuổi tôi nữa à?”

Vẻ mặt Tiền Phỉ chính trực nói: “Đuổi anh làm gì? Thanh giả tự thanh(*) mà! Lại nói, anh đẹp trai như vậy ngày ngày cho tôi nhìn miễn phí, tôi đang chiếm lợi của anh đó chứ!”

(*)Thanh giả tự thanh: Ý là trong sạch thì mãi là trong sạch không cần phải cố gắng chứng minh, mặc kệ người ta nói. Nôm na là thế.

Lý Diệc Phi híp mắt, tặc lưỡi khen cô: “Nhìn xem, nhìn xem con cái nhà ai đây nè, sao lại có mắt thưởng thức thế này!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Xấu Nữ Biến Hình

Edit: Phi Yến

Beta: Tiểu Ngạn

Tiền Phỉ cảm thấy thật ra để Lý Diệc Phi ở lại thêm một thời gian nữa cũng tốt, bây giờ cô cần có người ở bên cạnh, tuy người này không ra gì, lười biếng, ham ăn, đê tiện, cộng thêm miệng lưỡi cay độc, nhưng thay vì trước kia mỗi khi dì cả đến làm phiền, chịu đựng cả đêm dài đằng đẵng đau đớn vô cùng thì ít ra bây giờ có người kia cô cũng có người để cãi vả vài câu, vẫn hơn là cô đơn một mình.

Trải qua hai lần thất bại tình cảm, cô không còn đủ sức cho chuyện tìm đối tượng nữa. nhưng người nhà cô luôn hối thúc, hầu như là không cho cô thời gian để chữa lành vết thương, thậm chí ba của Tiền Phỉ gọi cô nói: “Con tìm người mới, tự nhiên sẽ quên người mới cũ mà thôi, trị thương cái gì chứ, đợi con trị xong chắc cây xương rồng cũng ra hoa rồi! Mau tranh thủ thời gian tìm người kết hôn cho ba mới là chuyện cần thiết!”

Tiền Phỉ cười hi hi đáp ứng nhưng lại không để chuyện đó trong lòng.

Có một hôm, Tiểu Viện nói với cô, thứ bảy này có một người đồng nghiệp cũ kết hôn, hỏi cô có muốn đi chung không. Trước kia, khi còn làm ở bộ phận hậu cần cô cũng có quan hệ không tệ với cô ấy, cô suy nghĩ tới lui rốt cuộc quyết định đi dự lễ.

Cuối tuần cô với Tiểu Viên cùng tham dự lễ kết hôn, trong hôn lễ người chủ trì hôn lễ hỏi vì sao cô dâu lại đồng ý lấy chú rể.

https://thuviensach.vn

Đồng nghiệp kia của cô trước đó cũng giống như cô trải qua một cuộc tình bảy năm, cuối cùng cũng vì bị bạn trai phản bội mà chia tay, sau đó cô ấy tuyên bố sẽ không bao giờ tin vào tình yêu nữa, dự định cả đời không lấy chồng.

Tiền Phỉ nghe cô dâu đứng trên khán đài nói: “Tôi vốn không tin vào chuyện tình yêu, nhưng có lần tôi bị bệnh, phát sốt đến ba mươi chín độ, nhắn tin cho bạn bè, rất nhiều người trả lời tin, dặn dò uống nhiều nước, uống thuốc, nghỉ ngơi đều là những lời quan tâm nhưng chỉ có anh ấy là mang một túi thuốc lớn đến, tôi hỏi tại sao, anh ấy nói không có tại sao cả, chỉ vì muốn tôi mau khỏe thôi. Từ đó tôi lại bắt đầu tin tưởng tình yêu, và cũng bắt đầu từ giây phút đó tôi muốn lấy anh ấy.”

Không hiểu sao những lời này như đâm vào tim Tiền Phỉ, cô bị cảm động đến như muốn khóc.

Sau đó rất thần kỳ là cô lại tiếp được hoa của cô dâu. Lúc cô dâu mời rượu, kéo tay cô nói: “Tiền Phỉ, tôi nghe tiểu Viện nói chuyện của cô rồi! Tôi nói cô nghe, cô đừng bao giờ nản chí, đừng vì hai tên cặn bã đó mà dễ dàng vứt bỏ tình yêu! Trước nay cô cũng không phải là người hay so đo tính toán thiệt hơn, cô tốt như vậy ông trời nhất định sẽ không bạc đãi cô, sẽ cho cô một người đàn ông tốt, tôi đợi uống rượu mừng của cô!”

Lúc bình thường mà nghe được mấy lời chua xót ướt át như truyện của Quỳnh Dao thế này cô nhất định sẽ nổi da gà, nhưng hôm nay mũi cô có hơi ê ẩm.

Cô luôn luôn cho rằng, vẫn luôn đối xử tốt với bọn họ mà không nghĩ đến bản thân, cũng không tính toán thiệt hơn, cũng không tính toán sẽ được đáp lại như thế nào.

Nhưng cô phát hiện thì ra mình cũng muốn được đền đáp, cô cũng hy vọng có người lúc cô bệnh đem thuốc đến cho cô, nói chuyện với cô, nấu

https://thuviensach.vn

cho cô bát cháo.Sau khi dự hôn lễ về, cô lập tức đăng ký tài khoản vào website Bách Hợp(*).

(*)Bách Hợp: .baihe là trang một trong những website đứng đầu Trung Quốc trong việc thiết lập hệ thống mai mối hẹn hò. Năm 2007, số người đăng ký sử dụng là 880 vạn thành viên đăng ký.

Lý Diệc Phi nhìn thấy cô đang truy cập vào website Bách Hợp, giật mình hỏi cô: “Cô khát khao đến mức như thế cơ à?”

Cô cố gắng khắc chế mình trợn mắt với anh ta, cô dùng thái độ trịnh trọng mà nói với anh ta: “Tôi không phải là khát khao mà đang rất nghiêm túc tìm kiếm một nửa của mình. Tôi hy vọng có người, lúc tôi bệnh đưa thuốc đến cho tôi, chỉ đơn giản vậy thôi!”

Lý Diệc Phi nhìn cô, mấy giây sau bĩu môi nói: “Vậy cô lên mạng Bách Hợp làm gì, cứ gọi thẳng cho 120!” (số điện thoại khẩn cho y tế bên Trung Quốc)

Tiền Phỉ cuối cùng không nhịn được, hung hăng lườm tên kia tiện tay ném một chiếc dép.

Cô sẽ không bao giờ có ý muốn đối xử chân thành với cái tên bại gia này nữa.

※※※※※※

Cả ngày hôm sau, Tiền Phỉ làm tổ ở nhà lên mạng.

Cửa phòng cô không đóng.

Lý Diệc Phi ngồi trên ghế sopha ầm ĩ nói với cô tối nay anh muốn ăn món cà tím xào, Tiền Phỉ không để ý đến anh.

Lý Diệc Phi không vui, đứng lên đi đến trước mặt Tiền Phỉ.

https://thuviensach.vn

“Con bà nó! Tôi đang nghĩ sao cô lại không để ý đến tôi, thì ra là đang lên website Bách Hợp.”

Tiền Phỉ đuổi anh ra bên ngoài, “Anh có tự giác của người thuê nhà một chút được không? Phòng của chủ nhà là nơi anh có thể tùy tiện ra vào sao?”

“Cô hứa tối nay làm món cà tím xào, tôi lập tức đi ra!”

Tiền Phỉ cảm thấy đau đầu: “Đại ca, lúc nhỏ anh nhà nghèo quá không mua nổi cà để ăn sao? Anh đã ăn liên tục ba ngày rồi còn không đủ sao?”

“Bản thiếu gia khi còn nhỏ ngày ngày ăn Mãn Hán toàn tịch (ý anh là ăn sơn hào hải vị). cô không xem phim truyền hình Từ Hy Thái hậu sao? Bình thường bà ta toàn ăn sơn hào hải vị, có một ngày ăn khoai nướng, ngon quên trời đất luôn! Tôi với bà ta cùng một dạng đó!”

“Anh đúng là không biết xấu hổ!”

Dừng một lát, cô nói: “Anh trả lời tôi một vấn đề, trả lời xong tối nay tôi làm món cà xào cho anh.”

Lý Diệc Phi bĩu môi, “Cô hỏi đi!”

Tiền Phỉ nghĩ nghĩ hỏi: “Theo anh thì cô gái như thế nào mới có thể trói buộc được đàn ông?”

Lý Diệc Phi dựa bên khung cửa, lười nhác nhìn cô, đánh giá từ trên xuống dưới, tặc lưỡi: “Dù sao cũng không phải là loại người như cô.”

Tiền Phỉ kìm nén sự xúc động muốn đạp tên kia một cước, hỏi: “Tôi thì làm sao?”

Lý Diệc Phi vuốt tóc, làm ra vẻ thành khẩn nói: “Cô à, giống như ông già, tùy tiện, lôi thôi lếch thếch, chuyện gì cũng dám nói, người ta đùa cô

https://thuviensach.vn

cái gì cô cũng không giận, như vậy cũng tốt, đàn ông ở cùng với cô rất vui, nhưng sẽ không coi cô là phụ nữ đâu, biết không! Lâu dần cô giống như anh em của bọn họ thôi!”Tiền Phỉ nghe xong ngu luôn, vẻ mặt thất bại hỏi: “Tôi là như vậy sao? Tôi giống đàn ông à? Vậy phải làm sao đây!”

Lý Diệc Phi nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô, nói: “Cô muốn thay đổi cũng không khó, nhưng đầu tiên cô đối với bản thân mình đừng quá keo kiệt, cô nhìn mấy bộ quần áo của cô đi, có bộ nào coi được không? Cô mặc mấy bộ quần áo đó trước mặt để cái chén, người ta chắc chắn sẽ vứt tiền cho cô! Cô phải biết đời người giống như sinh con, chỉ có gắng sức cùng vất vả, đau đớn mới có thể hạnh phúc mà sinh ra!”

Tiền Phỉ vừa nghe thấy những lời này cảm thấy rất có đạo lý, suy nghĩ kỹ lại, chợt đổi sắc mặt .....

Lông mày rậm của cô nhướng lên nói: “Anh không thể nói đơn giản một chút sao! Ví như cuộc sống chỉ có trả giá mới có thu hoạch!”

Lý Diệc Phi gãi lông mày “Làm ra vẻ quá, không hợp với phong cách của bổn thiếu gia!”

Tiền Phỉ suýt nữa muốn quỳ xuống.

Trên đời này không ai làm ra vẻ bằng anh đâu biết không .....

Cô nghe thấy Lý Diệc Phi thở dài.

Cô hỏi anh sao lại thở dài, Lý Diệc Phi thở dài một tiếng nói: “Cũng không có gì, lúc nãy nhìn cô nhướng lông mày tôi hơi sợ thôi. Nếu là người khác làm động tác này người ta gọi là chân mày nhướng mày lá liễu, nhưng cô thì phải gọi là hai đám cỏ dại.”

Tiền Phỉ chán nản cầm cái gương bên cạnh lên, “Ài, ai kêu tôi không biết tỉa chân mày chứ, bạn thân của tôi biết nhưng cô ấy đi Đại Liên mất

https://thuviensach.vn

rồi!”

Lý Diệc Phi xoay mặt Tiền Phỉ đến trước mặt, híp mắt nhìn cô nói: “Tối nay cô làm món cà tím xào cho tôi, tôi giúp cô xấu nữ biến hình!”

Tiền Phỉ sờ sờ hai đám cỏ dại nhô cao, hỏi: “Tôi xấu lắm sao?”

Lý Diệc Phi nhìn cô do dự một lát, “Câu nói lúc nãy cô làm được bốn chữ phía trước.”

Ngọn lửa muốn đuổi anh ta ra ngoài lại hừng hực cháy lên trong lòng Tiền Phỉ.

※※※※※※

Vì món cà xào buổi tối nay, Lý Diệc Phi bắt đầu thực hiện kế hoạch “xấu nữ biến hình“. Anh lôi Tiền Phỉ ra khỏi máy vi tính, đi trung tâm mua sắm.

“Nếu cô muốn sống giống người, trước tiên phải ăn mặc như người mới được!” Anh giống như một nhân sĩ quyền uy dạy dỗ Tiền Phỉ.

Tiền Phỉ giãy dụa trên đường, “Tôi nghèo, tôi mặc không nổi đâu, anh cho tôi về nhà đi! Tôi sẽ xào cà tím cho anh được không!”

Lý Diệc Phi tuyệt đối không để cho cô lùi bước, nắm chặt cổ tay cô lôi đi.

“Tiền keo kiệt, cô sống keo kiệt như vậy, không thấy có lỗi với cả họ nhà cô sao? Không phải tôi đã hứa trả thêm tiền nhà cho cô rồi sao!”

Tiền Phỉ vẫn ra sức giãy dụa, Lý Diệc Phi nắm cổ tay cô nắm đến nỗi tay mình cũng mỏi, có chút không nhẫn nại nói: “Được được, tôi lui một bước, không ép cô mua đồ đắt tiền quá, tôi dắt cô đi quảng trường Phú Lực

https://thuviensach.vn

mua hàng rẻ tiền, được chưa?”Chân Tiền Phỉ mất thăng bằng suýt chút nữa ngã chổng vó.

Anh ta không làm ra vẻ thì chết sao, trung tâm Phú Lực mà nói rẻ tiền? Bình thường cô còn không dám đi vào đó xem nữa kia!

Lý Diệc Phi lôi Tiền Phỉ vào trong trung tâm.

Đến một cửa hàng, anh nắm tay cô vào trong đứng ngay giữa cửa hàng nói: “Trước hết cô chọn hai món đồ, thích cái nào chọn cái đó, không quan tâm giá tiền!”

Tiền Phỉ liền theo ý thích của mình chọn hai cái.

Cô ướm thử vào người hỏi Lý Diệc Phi: “Thấy sao?”

Lý Diệc Phi nhìn cô, vẻ mặt hết sức ghét bỏ, làm cho người có da mặt mỏng không sống nổi.

Anh đi đến cầm hai cái quần áo treo trở về, “Thật ra tôi chỉ muốn biết mắt thẩm mỹ của cô rốt cuộc kém đến mức nào thôi, bây giờ tôi hối hận rồi. nhìn cô phối quần áo tôi bỗng có ý nghĩ cuộc sống tới đây hay là nên ngừng đi!”

Anh lôi Tiền Phỉ đến giá treo quần áo khác, lấy ra hai cái mà bình thường cô không hề nhìn đến và xếp nó vào loại quần áo kiểu dáng lạ kỳ, lắng lơ và quần ngắn đưa cho cô, “Thử hai cái này!” lại hỏi người bán hàng, “Các cô có quần legging không? Nếu có thì đưa cho cô ấy một cái!”

Tiền Phỉ muốn ngăn anh, nói thầm: “Sao lại mua quần legging ở đây, hơn mấy trăm đồng đó! Trên Đào Bảo bán có hai tám đồng còn miễn phí phí vận chuyển nữa đó!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi đẩy cô vào phòng thay đồ, “Nói nhảm ít thôi, vào trong thay đồ đi.”

Anh ở ngoài chờ.

Chờ một lúc lâu không thấy Tiền Phỉ đi ra.

Anh không nhẫn nại bước đến gõ cửa phòng thay đồ, “Chị Hai, cô ra đây được không?”

Tiền Phỉ ở bên trong lí nhí nói: “Tôi thấy bộ này rất kỳ quái, hay là tôi thay bộ khác được không?”

Lý Diệc Phi thở dài, “Chị Tiền à, cô ra ngoài cho tôi xem kỳ quái chỗ nào rồi nói được không?”

Chốt phòng thay đồ mở, Tiền Phỉ từ bên trong nhăn nhó đi ra.

Từ trước đến nay cô chưa từng mặc áo cổ chữ V sâu thế này, cô có cảm giác khe ngực của mình sắp lộ ra hết rồi. Cô cũng không quen mặc quần ngắn như vậy, tuy là đã có quần legging nhưng vẫn có cảm giác bị người ta nhìn thứ không nên nhìn.

Cô nhăn nhó đi đến cúi đầu ngượng ngùng nói: “Kỳ quái lắm đúng không?”

Không thấy trả lời.

Cô ngẩng đầu lên nhìn.

Lý Diệc Phi đang sờ cằm nhìn cô.

Cô nhìn anh, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt “tán thưởng“.

Cô kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

“Lý Diệc Phi”, cô gọi, “Lẽ nào anh không cảm thấy bộ này kỳ quái sao?”

Lý Diệc Phi nhìn cô nhíu mày, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Không nghĩ tới thân hình của cô cũng không tệ! Eo nhỏ, chân dài, ngực cũng kha khá, chậc chậc! Thân thể thì là phụ nữ mà linh hồn lại là đàn ông, cô nói tại sao mấy show biểu diễn của Thái Lan không tìm cô nhỉ, cô chắc chắn sẽ nổi tiếng đấy”

Tiền Phỉ nghe anh nói mà mặt đỏ tai hồng, mới đầu là vì ngượng ngùng, sau là vì tức giận.

“Anh còn chưa diễn Đông Phương Bất Bại sao tôi lại có tư cách đi biểu diễn ở Thái Lan chứ!”

Lý Diệc Phi híp mắt nhìn cô quơ ngón tay: “No no no! Cô ăn mặc như vậy,thì đừng có nói chuyện thô lỗ như vậy! Nếu không cô sẽ làm cho người ta tưởng cô là nam giả nữ đó!” Anh nói xong không quản cô đang đứng đó tức giận mà đi đến giá quần áo lấy một chiếc áo khoác khoác lên người cô, “Đi, đi mua thêm một đôi giày cao gót nữa là ổn!”

==========

LINK MENT FACEBOOK (Khuyến khích ment trên website)

s:// .facebook /tamvunguyetlau2013/posts/654308881339893?notif_t=notify_me

Xì poi chương 29: Dáng vẻ xinh đẹp

Steve giúp cô tỉa lại lông mày làm cho ngũ quan của cô trở nên sinh động đẹp đẽ hơn.

https://thuviensach.vn

Steve nhìn cô híp mắt cười nói: “Xem đi, ngũ quan này, dáng vẻ này kẻ nào dám nói cô xấu, cô cứ đánh hắn cho tôi!”

Lý Diệc Phi ở bên ngoài đã uống sạch ba ấm trà, sắp hết kiên nhẫn rồi, không ngừng gào lên: “Xong chưa?'

“Ra đây.” Steve đẩy Tiền Phỉ ra.

Lý Diệc Phi rót trà, định uống thì nhin thấy Tiền Phỉ, anh ngẩng đầu dường như bị dọa run tay, làm đổ phân nửa nước trà ra ngoài.

Ánh mắt anh làm Tiền Phỉ thẹn đỏ mặt, trốn sau lưng Steve.

“Thấy sao?” Steve vừa hỏi vừa kéo Tiền Phỉ ra.

Tiền Phỉ nhỏ giọng nói: “Tôi cảm thấy anh ấy đang dùng mắt mắng tôi vì sao trang điểm rồi vẫn xấu như vậy!”

Steve cười hỏi Lý Diệc Phi: “Sao? Vừa ý hay không nói một câu đi chứ!”

Lý Diệc Phi ho một tiếng, Tiền Phỉ cảm thấy tim mình nhảy lên một cái, trong lòng âm thầm chuẩn bị nghe mấy lời tổn thương.

Kết quả cô nghe Lý Diệc Phi nói: “Steve,lấy cho tôi một bộ đồ trang điểm anh vừa dùng cho cô ấy, thuận tiện dạy cho cô ấy tự mình trang điểm ình giống như vậy!”

Tiền Phỉ ngơ ngác ngẩng đầu.

Lý Diệc Phi nhìn cô bộ dạng nửa cười nửa không.

“Bây giờ cô có hơi giống người rồi đó!”

https://thuviensach.vn

Lời beta: Hôm trước, ở chương mà chị Phỉ chia tay với Hồ Tử Ninh có bạn đoán nv này sẽ quay về trả thù, nhưng rất tiếc, nv này quá nhỏ bé nên tác giả đã cho nv này biến mất luôn và không bao giờ xuất hiện. Những chương về sau chỉ là chuyện của Phi và Phỉ, chuyện hai người họ ở bên nhau thành quen rồi thì nhận ra mình đã yêu đối phương. Thế nên là, giờ chỉ có ngọt ngào ngọt ngào thôi =))

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bộ Dáng Xinh Đẹp

Tiền Phỉ ăn mặc cũng tương đối, mang đôi giày cao gần mười phân, tay xách túi giấy đựng giày và quần áo cũ, cắn răng bước đi.

Nhớ đến lúc nãy tính tiền bị quét bao nhiêu tiền, tim gan phèo phổi của cô đều đau như cắt. Lúc đó cô định không mua nữa nhưng Lý Diệc Phi ở bên cạnh uy hiếp cô: “Cô không mua tôi không trả tiền thuê nhà cho cô!”

Cô đành phải ngậm ngùi nhẫn nhịn mà tính tiền.

Nghĩ những tấm phiếu màu hồng kia bị mất đi, cô đau lòng đến nỗi chân bước không vững, càng đi càng không ổn.

Lý Diệc Phi đi bên cạnh đỡ cô, “Sau này cô đừng tùy tiện mua đồ trên taobao nữa, mua mấy thứ như cái bao bố rách ấy, cô muốn mua gì thì nhớ hỏi qua tôi, biết không! Nói trắng ra là mấy thứ cô mặc hàng ngày người bị hại mắt nhiều nhất chính là tôi, tôi sắp bị cô hại mù mắt rồi đó!”

Tiền Phỉ cảm thấy bắp chân nhỏ của cô đang phát run vì đi giày cao gót, cô năn nỉ Lý Diệc Phi: “Được được được, cái gì cũng được! Nếu như mua xong rồi bây giờ chúng ta về nhà được chưa? Tôi sắp đi không nổi nữa rồi nè!”

Lý Diệc Phi lườm cô: “Cô thật là không biết tốt xấu, bản thiếu gia chưa bao giờ đi mua sắm với phụ nữ, tôi thấy cô quá đáng thương nên mới phá lệ một lần, tôi còn chưa than mệt cô đã la hét đòi về!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ vừa tức vừa cười nói: “Ồ! Thì ra thiếu gia chú đây lại hiến tặng cho chị lần đầu tiên quý giá trong đời như vậy, phải làm sao đây? Tôi có nên lấy thân báo đáp không?” cô mải nói chuyện mà bước hụt, vấp một cái.

Sắp ngã thì Lý Diệc Phi nhanh tay đỡ được.

“Cô có thù oán với tôi sao, muốn lấy thân báo đáp để hại đời tôi? Cô chưa bao giờ đi giày cao gót à? Sao có thể đi thành thế này? Cô có phải con gái không vậy?” anh giễu cợt hỏi liên tục.

Tiền Phỉ cẩn thận bước đi: “Rất ít, hơn nữa cao nhất cũng chỉ có năm phân thôi, ở Bắc Kinh này ngày ngày đi tàu điện ngầm, mang giày cao gót chẳng khác nào chịu tội.”

Lý Diệc Phi nói “STOP” một tiếng: “Làm con gái mà cả đi giày cao gót cũng không biết thì cô sống thật uổng phí!”

Tiền Phỉ á khẩu.

Lý Diệc Phi kéo cô đi ngược với hướng về nhà, vừa đi vừa nói: “Cô đã đi không quen thì nên đi nhiều một chút, đừng vội về nhà, tôi dẫn cô đi chỗ này!”

Anh không để Tiền Phỉ có thời gian trả lời, cầm lấy điện thoại gọi.

Tiền Phỉ nghe anh nói một tràn tiếng Anh, “Hey Steve, bây giờ có bận không? Tôi có thể mang bạn tôi qua cho anh làm tóc được chứ?”

Lại nói hai câu sau đó cúp điện thoại tiếp tục lôi cô đi về phía trước.

Tiền Phỉ lắc lư cố gắng điều khiển giày cao gót dưới chân, hỏi: “Anh định dắt tôi đi đâu?”

“Mang cô đi bán đổi lấy kẹo ăn!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ trừng mắt: “Ngọt chết anh đi.”

Lý Diệc Phi trừng lại, “Cô chẳng đáng bao nhiêu tiền, mua không được mấy cái kẹo, không đủ ngọt đến chết tôi đâu, yên tâm đi!”Bọn họ anh một câu tôi một câu đi từ trên đường đến lên taxi, từ taxi đến ngõ hẻm nhỏ.

Xuống xe, Tiền Phỉ thấy một con hẻm nhỏ dài yên tĩnh, hỏi Lý Diệc Phi: “Đây là đâu? Bên trong có cái gì vậy?”

“Có động Thủy Liên(*)”

(*) Động Thủy Liên: Một trong những danh lam thắng cảnh của Nam Nhạc, cách trấn Nam Nhạc 4km.

Anh dắt cô quẹo tới quẹo lui, đi đến một cánh cửa gỗ. cửa gỗ này giống những cánh cửa của những người giàu có thời xa xưa. Tiền Phỉ nhìn cánh cửa trước mặt, cảm thấy dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ có một bàn tay thon dài vươn ra, mở cửa.

Cô bừng tỉnh, dường như huyễn tưởng thành sự thật, cô nhìn thấy bàn tay đặt trên cửa, năm ngón tay trắng nõn thon dài, móng tay cắt ngắn, ngón tay đắp hình mặt trăng trắng ngà, cong cong như mặt cười.

Tiền Phỉ nghĩ cái cửa này lộ ra cánh tay này thật là xinh đẹp.

Bên tai bỗng nghe tiếng chế nhạo của Lý Diệc Phi: “Nhìn đủ chưa, đủ rồi thì tôi mở cửa đó!”

Tiền Phỉ hoàn hồn.

Bàn tay cô vừa nhìn ngẩn người lại là của Lý Diệc Phi.

Trước đến nay cô không để ý thì ra tay của Lý Diệc Phi đẹp như vậy.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nhìn Lý Diệc Phi nói: “Tôi tưởng là tay của một đại cô nương nên mới nhìn nhiều một chút, anh là đàn ông con trai ngón tay dài thanh tú như vậy làm gì, rất giống tay con gái!”

Lý Diệc Phi “Ồ” một tiếng cười, cầm tay Tiền Phỉ lên, “Tay cô không giống tay đàn ông sao, cô xem tay cô ....”

Anh xem kỹ tay Tiền Phỉ, bỗng dưng ngừng nói, mấy giây sao mới nói tiếp: “Chà, sao tôi không để ý nữ hán tử lại có bàn tay con gái thế nhỉ?”

Toàn thân Tiền Phỉ nữ tính nhất chính là bàn tay. Diêu Tinh Tinh hâm mộ nhất chính là bàn tay của cô, dù làm việc nhúng nước như thế nào, chỉ cần tùy tiện bôi ít kem Đại Bảo, thì sẽ trơn bóng như cũ, mười ngón tay thon nhỏ như cọng hành, một điểm khớp xương cũng không có.

Tiền Phỉ giơ tay dương dương tự đắc nói: “Chứ sao, chuyện anh không biết còn rất nhiều.”

Bỗng nhiên cửa mở ra, Tiền Phỉ nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai, tóc xoăn hơi dài, để râu.

“Diệc Phi, cậu định ở đây chơi trò cầm tay với cô bạn gái nhỏ của mình đến khi nào hả?” người đàn ông cười nói.

Tiền Phỉ cướp lời: “Chúng tôi không cầm tay! Tôi cũng không phải bạn gái anh ta!”

Lý Diệc Phi nhìn cô, lại nhìn người đàn ông đẹp trai kia, “Hey Steve!” anh tự nhiên khóac tay lên vai cô nói với Steve: “Phiền anh tạo kiểu tóc cho vị anh em này của tôi, đừng để cô ta trông đáng sợ như thế này!”

※※※※※※

Steve dắt Lý Diệc Phi và Tiền Phỉ vào trong nhà.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ vừa đi vừa nhìn, trong lòng cũng hiểu ra đây là một cái spa trang điểm.

Vào phòng, Steve để hai người ngồi đó, anh ta đi lấy đồ.

Tiền Phỉ nhìn quanh hỏi Lý Diệc Phi: “Chỗ này bí ẩn như vậy, có thể kiếm tiền sao?”Lý Diệc Phi nhếch khóe miệng cười nhạo cô: “Cô thật là nhà quê quá đi! Chỗ cao cấp như thế này, không phải ai cũng tìm được, tìm được thì không phải ai cũng có thể đi vào, đi vào được thì không phải ai cũng được Steve tiếp đãi!”

Tiền Phỉ tặc lưỡi: “Anh nói thật hay giả? Nói giống y như là một tổ chức thần bí vậy!”

“Tất nhiên là thật, ở đây chỉ tiếp hai loại khách thôi: người có tiền và người có quyền.”

Tiền Phỉ chăm chú nhìn anh, “Vậy làm sao anh lẫn vào đây được?”

Lý Diệc Phi nhìn cô, mặt nghiêm túc nói: “Chuyện đến nước này tôi cũng không giấu cô, thật ra tôi là con nhà giàu đấy.”

Tiền Phỉ nhìn anh, mặt rất nghiêm túc phối hợp: “Đúng, tôi biết thật ra nhà anh có nhiều tiền, ba anh là chủ tịch tập đoàn, ông ấy bởi vì anh không chọn thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối làm đối tượng yêu đương, không cho anh tiền nữa, anh cũng vì vậy mà đoạn tuyệt quan hệ với ông ấy, từ đó hoàng tử biến thành con ếch lưu lạc đầu đường, đến thuê nhà của tôi!”

Lý Diệc Phi kinh ngạc, “Thì ra cô đã biết!”

“Đúng, tôi đều biết! Thật ra anh là cháu của Lý Gia Thành, mà tôi là cháu gái trưởng của Tiền Học Lâm!”

Lý Diệc Phi nhìn cô, vẻ mặt dần méo mó.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ không nhịn được cười to: “Anh hai à, anh thật là biết phối hợp đó! Xem ra trước kia anh cùng bạn gái xem không ít mấy bộ phim máu chó rồi!”

Lý Diệc Phi tức khí nhìn cô nói: “Tiền Phỉ sớm muộn sẽ có ngày tôi sẽ làm cho cô cam tâm tình nguyện nhận tôi là thiếu gia của cô.”

Tiền Phỉ vỗ vai anh cười ha ha: “Bây giờ tôi đã nhận rồi mà, anh là thiếu gia, anh tuyệt đối là thiếu gia!”

Lý Diệc Phi thở phì phì nhìn cô, ra sức hừ mạnh một tiếng, “Ngu chết mất thôi.” Sau đó quay đi không nhìn cô nữa.

Tiền Phỉ nhìn anh ta bộ dáng kiêu ngạo, cảm thấy anh ta ngoài lười tiện tham ăn ác miệng có chút thích hư vinh lại ham hưởng thụ ra, có lúc anh ta rất đáng yêu đấy.

Cô vừa cười vừa nghĩ, khẩu vị của cô ngày càng nặng, ngày càng biến thái rồi, cô bắt đầu cảm thấy Lý Diệc Phi có chút đáng yêu?

※※※※※※

Lý Diệc Phi ở bên ngoài vừa uống trà vừa đợi Steve làm tóc cho Tiền Phỉ.

Steve nhìn ra ngoài một cái, cười nói với Tiền Phỉ: “Tôi chưa từng thấy cậu ấy nhẫn nại như vậy!”

Tiền Phỉ cảm thấy lời này có ẩn ý, suy nghĩ một chút rồi giải thích: “Tôi đương nhiên không giống mấy người bạn gái trước anh ta mang đến trước đây! Tôi không phải bạn gái anh ta, tôi là chủ cho thuê nhà của anh ta!”

https://thuviensach.vn

Steve nhìn cô trong gương, “Chủ nhà? Hà hà có ý tứ!” Anh ta dừng một chút nói: “Tính tình cậu ấy nổi danh là không có nhẫn nại, làm sao có thể theo con gái tới đây? Cô là người đầu tiên.”

Tiền Phỉ không nhịn được ho khan hai tiếng: “Ôi, anh ta cũng không xem tôi là con gái đâu, nếu anh ta xem tôi là con gái chắc sẽ không dắt tôi đến đây!”Steve cười cười không nói.

Tiền Phỉ hỏi anh: “Steve, Lý Diệc Phi làm sao quen với anh?”

“Ừm, tôi nhớ hình như là do bạn thân lúc nhỏ của cậu ấy tới dắt tới! Mẹ của bạn cậu ấy thường làm tóc ở đây.”

Tiền Phỉ “Ồ” một tiếng lại hỏi: “Bạn của anh ta có phải là người hay nạp nhiều tiền điện thoại không?”

“Đúng, chính là cậu ấy! Cậu ấy thường nạp nhiều tiền điện thoại để chơi điện tử! Cậu ấy còn dặn tôi đừng nói ẹ cậu ấy biết!”

Tiền Phỉ không nhịn được tặc lưỡi: “Thằng nhóc này đúng là phá gia chi tử!” sau đó lại không nhịn được nói: “Lý Diệc Phi còn nói với tôi anh ta có thể đến đây vì anh ta là con nhà giàu, chứ không phải anh ta nhờ có người bạn giàu có mà đến đây sao?” Cô hỏi Steve, “Anh nói Lý Diệc Phi là con nhà giàu sao?”

Steve cười ha ha nói: “Cô có hứng thú với cậu ấy à? Được, tôi sẽ tiết lộ bí mật khách hàng cho cô! Tôi chỉ biết nhà bạn của Lý Diệc Phi mở tiệm bán đồ bằng ngọc, có thể xem như là nhà giàu có, còn về Lý Diệc Phi, cậu ấy chưa từng nói gia đình cụ thể làm cái gì, chỉ nói làm buôn bán nhỏ, nhưng cậu ấy rất hào phóng, nên xem ra nhà cậu ấy rất giàu có, nếu cô cùng cậu ấy hẹn hò thì không lo chuyện nhà cửa gì đâu, mấy thứ này tôi nghĩ nhà cậu ấy đều có!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ không ngờ Steve cũng bà tám như vậy: “Anh ta đúng là rất hào phóng, không biết để dành tiền.” Nói xong lại không nhịn được cường điệu thêm một lần nữa, “Tôi không có hứng thú với anh ta, anh ta rất khó hầu hạ, người rộng lượng mấy cũng bị anh ta làm tức chết, tôi là người phàm không chịu nổi sự tôi luyện như vậy, cho nên anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!”

Steve cười không nói.

Tiền Phỉ nhìn mình trong gương đột nhiên hỏi: “Steve tôi thật sự là xấu lắm sao?”

Steve nhún vai, “Làm gì có,cô rất đẹp, chỉ là không biết ăn diện, chỉ cần cô chịu khó chải chuốt một chút thì sẽ có rất nhiều người chú ý đến cô!”

Tiền Phỉ kích động đến nỗi muốn kết bái anh em với anh ta, “Thật sao? Nhưng Lý Diệc Phi nói tôi xấu xí như con trai!”

“Tôi sẽ biến cô trở nên xinh đẹp, làm cho cậu ta phải tát vào mặt mình!”

Tiền Phỉ mừng suýt khóc, “Đừng quên giúp tôi tỉa lông mày đấy!”

Steve phì cười.

※※※※※※

Hai tiếng sau.

Steve đứng sau vịn vai Tiền Phỉ, cùng cô nhìn vào gương.

“Cô thấy sao? Còn nhận ra người trong gương không?'

Tiền Phỉ nhìn vào gương, không thể tin đó là mình.

https://thuviensach.vn

Mái tóc dài của cô được sấy mượt mà, theo nếp nằm trên vai, phần đuôi tóc tạo thành một lọn cong cong, tạo ra một thứ mà cô chưa từng có tên là “quyến rũ“.

Steve giúp cô tỉa lại lông mày làm cho ngũ quan của cô trở nên sinh động đẹp đẽ hơn.

Steve nhìn cô híp mắt cười nói: “Nhìn đi, ngũ quan này, dáng vẻ này kẻ nào dám nói cô xấu, cô cứ đánh nó cho tôi!”

Lý Diệc Phi ở bên ngoài đã uống sạch ba ấm trà, sắp hết kiên nhẫn rồi, không ngừng gào lên: “Xong chưa?'

“Ra đây.” Steve đẩy Tiền Phỉ ra.

Lý Diệc Phi rót trà, định uống thì nhin thấy Tiền Phỉ, anh ngẩng đầu dường như bị dọa run tay, làm đổ phân nửa nước trà ra ngoài.

Ánh mắt anh làm Tiền Phỉ thẹn đỏ mặt, trốn sau lưng Steve.

“Thấy sao?” Steve vừa hỏi vừa kéo Tiền Phỉ ra.

Tiền Phỉ nhỏ giọng nói: “Tôi cảm thấy anh ấy đang dùng mắt mắng tôi vì sao trang điểm rồi vẫn xấu như vậy!”

Steve cười hỏi Lý Diệc Phi: “Sao? Vừa ý hay không nói một câu đi chứ!”

Lý Diệc Phi ho một tiếng, Tiền Phỉ cảm thấy tim mình nhảy lên một cái, trong lòng âm thầm chuẩn bị nghe mấy lời tổn thương.

Kết quả cô nghe Lý Diệc Phi nói: “Steve,lấy cho tôi một bộ đồ trang điểm anh vừa dùng cho cô ấy, thuận tiện dạy cho cô ấy tự mình trang điểm ình giống như vậy!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ ngơ ngác ngẩng đầu.

Lý Diệc Phi nhìn cô bộ dạng nửa cười nửa không.

“Bây giờ cô có hơi giống người rồi đó!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ấu Trĩ

Từ trong ngõ đi ra, Tiền Phỉ hỏi anh đã trả bao nhiêu tiền.

Lý Diệc Phi nhướng mày, “Làm sao, cô trả nổi đấy?”

Tiền Phỉ run run: “Rất, rất đắt sao?”

“Được rồi, dù sao cô cũng không trả nổi, nên đừng hỏi làm gì.”

“Đem bán tôi cũng trả không nổi sao?”

Lý Diệc Phi nhìn bộ dáng cô hỏi vô cùng đáng thương, ánh mắt nhìn tới nhìn lui trên người cô nói, bật cười nói: “Nhìn tới nhìn lui, cũng tạm, có thể bán được mấy lạng thit.”

Tiền Phỉ rất muốn bỏ đi không để ý đến tên này. Thế nhưng là cô đã quên mất đường đi như thế nào rồi ....

Lý Diệc Phi nhìn bộ dạng bị nghẹn như táo bón của cô thì vui vẻ nói: “Cô đừng để ý, lúc trước tôi có một cái thẻ, còn chưa dùng hết. hôm nay vừa đúng lúc dùng đến” dừng một lúc lại nói, làm vẻ tri kỷ thêm một câu “Nếu không dùng sẽ bị quá hạn.”

Tiền Phỉ bán tín bán nghi, “Còn có hạn sử dụng?” không phải nói van xin khóc lóc cũng chưa chắc được tiếp đãi, sao phải dùng thủ đoạn ép tiêu dùng như vậy?

Lý Diệc Phi thề thốt gật đầu, “Chủ yếu là do trí nhớ của Steve không tốt, thời gian lâu một chút anh ta sẽ không nhớ trong thẻ ai có bao nhiêu

https://thuviensach.vn

tiền, sổ sách quản lý không tốt lắm!”

Lúc hạ thấp Steve, Tiền Phỉ cảm thấy Lý Diệc Phi nhân cơ hội khoe mẽ một phen.

Trên đường về nhà, hai người ghé qua chợ mua rất nhiều cà tím, trả tiền xong Lý Diệc Phi chủ động xách đồ.

Tiền Phỉ bày vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn anh: “Tôi biết anh sắp nói câu gì rồi.”

Lý Diệc Phi hất hàm nhìn cô, “Tôi sẽ nói gì?”

Tiền Phỉ “Xì” một tiếng, “Chắc chắn là 'tôi nói cho cô biết, bản thiếu gia chưa từng xách đồ ăn cho con gái đâu, cô đừng có mà không biết tốt xấu, đây là lần đầu tiên đấy'!”

Cô học đúng giọng điệu của Lý Diệc Phi làm anh rất vui vẻ.

“Cô nói đúng rồi! Đây đúng là lần đầu tiên thiếu gia tôi đây giúp phụ nữ xách đồ ăn, cô đừng có mà trong lòng ngu ngốc không biết cảm ơn đấy!”

Tiền Phỉ lườm anh hỏi: “Nhưng mà sao hôm nay thái độ của anh tốt quá vậy?”

“Tôi sợ cô mang giày cao gót đi không vững làm rớt hết đám cà của tôi.”

Tiền Phỉ hận không lấy được gót giày đâm vào miệng anh ta.

Cô cũng biết anh ta chẳng mấy khi nói được lời tử tế.

﹀3﹀• Buổi tối, Tiền Phỉ thái một đống cà cho vào nồi xào.

https://thuviensach.vn

Lúc cô đang xào thức ăn thì Lý Diệc Phi giống như con mèo đói bám theo cô, không ngừng hỏi: “Xong chưa? Khi nào mới ăn được? Tôi đói chết rồi cô biết không?”

Tiền Phỉ vừa tức vừa buồn cười, “Anh làm thế nào có thể bình an lớn lên? Đói ăn như vậy, lúc nhỏ không ai sửa trị tật xấu này của anh sao?”

Lý Diệc Phi hừ một tiếng: “Ai có thể bỏ được!”, anh dựa vào cửa nhà bếp, khoanh tay trước ngực, quan sát Tiền Phỉ đang múa xẻng xào đồ ăn.”Chậc chậc, biết thế này đã mang cô đi cải tạo sớm hơn rồi! Nhìn bóng lưng xinh đẹp xào đồ ăn tốt hơn là nhìn bà thím đầu bù tóc rối xào đồ ăn biết bao nhiêu!”

Tiền Phỉ nghe cảm thấy vui vẻ trong lòng bởi vỉ cô chỉ chú ý đến câu “bóng lưng xinh đẹp“.

Nhưng nghĩ cẩn thận lại cô thấy không vui nổi. Xinh đẹp chỉ là “bóng lưng” thôi, mà bà thím đầu bù tóc rối hình như là nói cô...

Tiền Phỉ quay đầu cầm xẻng giơ về phía anh, hung hăng nói: “Nếu chú vẫn còn nói linh tinh không chịu im miệng tôi sẽ xào khét món cà của anh!”

Lý Diệc Phi hừ một tiếng vênh mặt kiêu căng đi ra phòng khách.

Bữa tối Lý Diệc Phi ăn ba bát cơm, anh còn muốn ăn nữa, Tiền Phỉ dọa.

“Đại ca, anh chưa bao giờ được ăn cơm sao? Anh không biết kiềm chế như vậy ăn thành heo thì không đẹp trai đâu!”

Lý Diệc Phi nghe đến câu sau thì đen mặt bỏ bát đũa xuống.

Nhưng chỉ mấy giây sau, anh lại cầm bát đũa lên.

“Tôi ăn thêm nửa bát, lát nữa sẽ chạy bộ!”

https://thuviensach.vn

Anh hăm hở cầm bát đi xới cơm ...

Ở trong mắt Tiền Phỉ Lý Diệc Phi giống như cái thùng cơm.

Ăn cơm xong, Lý Diệc Phi chui vào phòng vùi đầu vào máy vi tính. Tiền Phỉ rửa bát xong hỏi anh: “Không phải anh nói là đi chạy bộ sao?”

Lý Diệc Phi ậm ừ một tiếng.

Tiền Phỉ sau khi dọn dẹp xong, về phòng xem sách một lát, lúc chuẩn bị đi ngủ thì nghe có tiếng gọi cửa.

Lý Diệc Phi chạy ra mở cửa.

Có mấy người mặc đồ đồng phục khiêng đồ đi vào.

Lý Diệc Phi nói với bọn họ: “Đây đây, để ở phòng khách!”

Tiền Phỉ đi đến hỏi: “Đây là cái gì?” lại nhìn người giao hàng nói, “Mấy người phục vụ tốt quá, muộn như vậy mà cũng giao hàng, không mệt sao?”

Người giao hàng cười nói: “Khách hàng là thượng đế mà.”

Tiền Phỉ bĩu môi, “Nhưng cũng không thể chiều chuộng tật xấu của khách hàng chứ!”

Lý Diệc Phi ở bên cạnh kéo cô: “Đừng có quấy rối, không thấy người ta đang lắp máy sao, biết điều một chút, để người ta lắp sớm về sớm.”

Tiền Phỉ hết chỗ nói: “Miệng anh cũng thật là hay đó, thằng cũng bị anh nói thành cong! Không phải tôi nói anh mua máy chạy bộ phải hỏi tôi sao? Đây là phòng khách nhà tôi, anh tưởng là nhà anh sao?”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi hất đầu: “Hai ngày nữa tôi còn mua thêm máy luyện cơ bụng để khỏi phải mỗi cuối tuần đi ra phòng tập thể dục dưới trời rét căm căm này.” Anh vỗ bụng nói, “Tôi phải bảo vệ tốt cái bụng này không để nó chìm vào trong nồi cơm của cô!”

Tiền Phỉ tặc lưỡi lắc đầu: “Anh cũng biết anh ham ăn à? Tôi nói anh đúng là đồ phá sản mà! May mà ba anh không cần anh, nếu không ông cụ sẽ bị tên phá sản nhà anh làm tức chết!”Lý Diệc Phi làm như không nghe thấy, không để ý đến cô.

Máy lắp xong Lý Diệc Phi hớn hở leo lên chạy, nửa đêm nửa hôm chạy rầm rầm, Tiền Phỉ nhìn thấy anh mà phát ốm, muốn một cước đá bay anh ta đi.

﹀3﹀

Hôm sau là đêm trước GIáng Sinh, Tiền Phỉ toàn thân đổi mới đi làm, nhận được vô số lời khen của mọi người. Triệu Đức thậm chí còn khoa trương sợ hãi nói: “Phỉ Phỉ, chỉ cần cô không mở miệng nói chuyện cô đẹp cỡ trợ lý Quế đấy!”

Tiền Phỉ nhìn Lý Diệc Phi ngồi thẳng mặt không chút biểu tình, đối với sự khích lệ này thấy lòng đau đau.

Buổi chiều Lưu Nhất Phong đưa Tiền Phỉ một phần tài liệu bảo cô và Lý Diệc Phi đi lên tầng cao nhất đối chiếu số liệu với Tổng giám đốc.

Sau đó lại phát sinh một chuyện kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ.

Lúc thang máy dừng ở giữa đường, bước vào thang máy là một thanh niên tài tuấn (vừa có tài vừa đẹp trai) tài tuấn nhìn thấy Tiền Phỉ thì hai mắt sáng lên, chủ động đến gần, chủ động giới thiệu bản thân và hỏi tên Tiền Phỉ, lại rất chủ động lưu lại cách liên lạc còn có ý đồ muốn xin số điện

https://thuviensach.vn

thoại của Tiền Phỉ nữa. Chỉ là Tiền Phỉ chưa kịp nói gì thì thang máy đã dừng, bị Lý Diệc Phi kéo đi, dùng giọng điệu bá đạo lạnh lùng nói "Đừng lằng nhằng nữa, Tổng giám đốc đang chờ" mà rời khỏi thang máy, cửa thang máy dần dần đóng lưu lại ánh mắt chưa được thỏa mãn dục vọng của vị tài tuấn trong thang máy vẫn tha thiết nhìn theo.

Tiền Phỉ không nhịn được hung hăng nói với lý Diệc Phi: "Anh cản trở vận đào hoa của người, thì phải xuống địa ngục đó!"

Lý Diệc Phi nhìn cô giễu cợt nói: "Toàn thân anh ta đều là mùi nước hoa mà cô cũng dám trêu vào? Tôi thay cô lo lắng thật ra là anh ta để ý tôi đó!"

Tiền Phỉ thiếu chút nữa bị anh làm nghẹn chết.

Anh ta thấy bản thân mình quá tốt đẹp, đến vận đào hoa của cô tên này cũng đều dành được.

Đối chiếu xong, đến giờ tan ca, Lý Diệc Phi hỏi Tiền Phỉ tối ăn gì. Tiền Phỉ hào khí ngất trời nói: "Hôm nay chúng ta ăn ngoài đi! Chị đây mời khách, dắt anh đi ăn mừng Giáng Sinh!"

Lý Diệc Phi hỏi tại sao, "Vắt cổ chày ra nước như cô mà mời tôi đi ăn, chuyện này lạ lùng quá đi? Cô không có ý đồ gì chứ? Tôi nói trước, tôi không có chuyển nhà đâu đấy!"

Tiền Phỉ khinh bỉ lườm anh: "Thật là không có tiền đồ, còn dám xưng thiếu gia. Tôi muốn dắt anh đi ăn ngon một chút, đã dọa anh thành như vậy rồi!" Cô nghiêm mặt nói: "Thật ra là tôi muốn cảm ơn anh đã cải tạo ngoại hình của tôi, làm cho người ta chú ý đến tôi!" Cô nói xong còn chớp chớp mắt với anh.

Lý Diệc Phi nhìn cô hai giây, "ọe" một cái, "Chị hai à, cầu xin cô đừng có chớp mắt như vậy, tôi thấy cô giống gay quá đi!"

https://thuviensach.vn

Phút chốc Tiền Phỉ mất hết can đảm, không bao giờ muốn mời thằng cha này đi ăn cơm nữa..

‿3‿

Tiền Phỉ hỏi anh muốn ăn gì, Lý Diệc Phi nói: “Niệm tình cô nghèo khổ, tôi không cần cô mời đến Trình Phủ Yến đâu, yêu cầu của tôi giảm xuống một vạn bước, cô mời tôi ở Kim Tiền Báo là được rồi!”

Tiền Phỉ không thèm để ý dắt anh đến Hán Nã Sơn.

Lúc Tiền Phỉ nướng thịt bò, Lý Diệc Phi ngồi bên cạnh dùng bộ dạng uống trà Đại Hồng Bào cao cấp để uống trà lúa mạch miễn phí, hỏi: “Cô không nghe ý kiến của tôi vậy hỏi tôi làm gì?”

Tiền Phỉ tỉnh bơ nói: “Anh cứ coi như tôi đánh rắm là được rồi!”

Lý Diệc Phi sặc nước miếng.

Tiền Phỉ nói: “Anh không thể phụ nướng thịt với tôi à, ngồi chờ ăn như vậy không tốt lắm đâu!”

Lý Diệc Phi “Ồ” một tiếng cười nói: “Bản thiếu gia ở đây đã là đủ lắm rồi cô còn muốn tôi nướng thịt? Cô không phải mời khách sao, có phong độ của người mời khách chút đi, đừng có để ý mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy nữa!”

Tiền Phỉ thật là phục anh ta, miệng lưỡi của anh ta làm cho chẳng ai nói được câu nào.

Ăn sắp xong thì nghe mấy cô gái bàn bên cạnh nói chuyện hâm mộ minh tinh.

Lý Diệc Phi bĩu môi nói: “Ấu trĩ.”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ gắp thịt bỏ vào miệng hàm hồ nói: “Anh còn ấu trĩ hơn, cùng với mấy người không quen biết phân cao thấp!”, cô nuốt xong miếng thịt lại nói: “Với lại hâm mộ minh tinh thì có gì mà ấu trĩ, đây là lẽ thường mà, tôi còn rất thích một minh tinh đây!”

“Minh tinh cô thích tên gì?”

“Tên Đại Bằng! Chính là người chủ trì Đại Bằng, đồ đệ thứ năm mươi ba của Triệu Bản Sơn, người diễn 'Ti Nam Sĩ'!”

Lý Diệc Phi phì cười nói: “Thì ra cô thích kiểu quê cha đất tổ người này tôi cũng không nghe nói qua!”

Tiền Phỉ sầm mặt xuống nói: “Lý Diệc Phi anh còn dám nói nữa tôi không tuyệt giao với anh tôi sẽ đổi sang họ anh!”

Lý Diệc Phi nhìn thần sắc nghiêm túc của cô, dừng lại những lời đùa cợt định nói, đứng đắn hỏi cô: “Được rồi, vậy cô nói đi, sao lại hâm mộ anh ta?”

“Bởi vì tôi thấy anh ấy rất kiên cường. anh biết anh ấy học cái gì không? Anh ấy tốt nghiệp trường kiến trúc Cát Lâm, cùng với mấy thứ văn nghệ làm xiếc này kia không hề liên quan nhưng anh ấy từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay, trở thành người chủ trì, đạo diễn, diễn viên!” Cô dừng lại, không biết phải làm sao biểu đạt tâm trạng của mình, nghĩ một chút rồi nói, “Anh không hiểu, mỗi lần tôi nhìn anh ấy, đều cảm thấy ông trời không phải là không nhìn thấy sự nỗ lực của con người, chỉ cần kiên trì, vì ước mơ hay vì cuộc sống, đều sẽ có thành tựu.”

Lý Diệc Phi nhìn ánh mắt phát sáng của cô, không nói gì.

Anh cảm thấy lúc này Tiền Phỉ có chút mê người, cô rất ngốc, rất dài dòng, rất Thánh Mẫu, nhưng cô nỗ lực sống, biết thưởng thức nỗ lực của người khác.

https://thuviensach.vn

Cô hâm mộ minh tinh đến chân thành như vậy làm anh không nói ra được hai từ “ấu trĩ” nữa.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhất Định Sẽ Có Vé

Thứ năm ngày 27 tháng 12.

Buổi chiều lúc tan tầm, Lý Diệc Phi nói với Tiền Phỉ: “Buổi tối tôi ra ngoài chơi, không về ăn cơm đâu.”

Tiền Phỉ tỏ vẻ đã biết, không có lộ ra một chút nào là “một mình ăn cơm rất cô đơn lạnh lẽo”, trái lại là vẻ mặt vui sướng “Quá tốt rồi cuối cùng mình cũng đã có thể tự do làm xxx rồi“.

Lý Diệc Phi cảm thấy trải qua một thời gian dài như thế mà vị trí của mình còn không có chút quan trọng nào thì vô cùng khó chịu, nhất là sau khi anh đã tự hạ giá trị bản thân xuống coi cô nàng này là anh em, cô ta còn có thể thờ ơ với việc tối anh không ăn cơm tối ở nhà. Anh quyết định phải tìm một chút thời gian để giáo dục lại nữ hán tử bị tê liệt thần kinh này để biết cái gì cọi anh em như tay chân.

Buổi tối anh có hẹn ăn cơm cùng Kim Điềm.

Cũng vừa khéo, vừa ăn cơm xong thì Đại Quân gọi điện thoại tới, gọi anh đi bar.

Anh vốn có một thói quen, lúc cùng bạn thân tụ hội, không thích mang theo bạn gái, cảm giác nói chuyện gì cũng thấy bất tiện. Nhưng mà Kim Điềm lại là người mà Đại Quân giới thiệu cho anh, tất cả đều quen biết, cũng mang theo cô nàng đi cùng luôn.

https://thuviensach.vn

Đến quán bar, anh và Đại Quân lại nói về chuyện hợp tác kiếm tiền, nhất thời quá mức nhập tâm, đã bỏ quên Kim Điềm.

Đợi đến khi muốn đi về, một người bạn khác nói cho anh biết, Kim Điềm đã tự mình gọi xe đi về rồi.

“Cô em ấy nói với cậu rất nhiều lần, cô em ấy muốn về, cậu đều nói là đợi lát nữa, đợi tí nữa, cô em ấy tự mình đi về trước rồi.”

Lý Diệc Phi hỏi Đại Quân: “Cô ta hỏi tôi sao?”

Đại Quân gật đầu, “Hình như có hỏi.”

Lý Diệc Phi “Ồ” một tiếng: “Đi thôi, về nhà thôi, tôi cũng đỡ phải đưa về.”

Đại Quân nói: “Tôi đoán là có khi cô em ấy mất hứng, nếu là tôi tôi cũng cảm thấy mất hứng.”

Lý Diệc Phi “À” một tiếng, “Vậy thì mất hứng, khi nào cao hứng lại tới tìm tôi. Tôi cũng không có thói quen nhìn mấy cô em thích giận dỗi.”

Đại Quân “Oh~Shit” một tiếng: “Cậu dỗ dành người ta thì chết à?”

Lý Diệc Phi hừ lạnh: “Tôi là kẻ hay đi dỗ con gái sao?”

Đại Quân khoát tay, “Được rồi! Tôi lại cho cậu cơ hội 'khoe hàng'! Được rồi, cô em ấy đi thì cứ đi, hai ta cứ uống vui vẻ chút!”

Lý Diệc Phi giơ cổ tay phải lên nhìn đồng hồ, suy nghĩ chút nói: “Việc chính cũng đã bàn xong rồi, tôi về nhà đây, hôm nào lại uống sau.”

Cằm Đại Quân như rớt xuống, làm vẻ giật mình, “Tôi nói Lý Diệc Phi này, câu là muốn hoàn lương đấy à? Mới có mười giờ cậu đã muốn về nhà rồi? Cuộc sống về đêm giờ mới bắt đầu có được không nào!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi đứng dậy nói: “Ông đây ngày mai phải đi làm, không phục sao? Sáng ngày mai lúc tôi dậy sẽ gọi điện cho cậu, như thế nào?”

Đại Quân rất thâm tình mà gọi anh một tiếng: “Tiện nhân.”

﹀3﹀

Trên đường về nhà trong lúc vô tình Lý Diệc Phi nhớ tới vẻ mặt vui vẻ mừng thầm của Tiền Phỉ, anh bắt đầu suy xét xem phía sau vẻ mặt kia rốt cuộc cất giữ điều bí mật gì.Về nhà, vừa mở cửa, anh nhìn thấy là Tiền Phỉ đang ngồi xổm giữa phòng khách, đối diện xem tivi, nhìn vào kênh truyền hình kia không rời mắt giống như đang ngồi trên bồn cầu.

Cô nàng rất chăm chú, chăm chú đến mức ngay cả anh vào nhà cũng xem nhẹ.

Anh thay giày, đi đến trước mặt cô nàng, dùng chân đá đá cô, hỏi: “Làm gì đấy? Sao lại ngồi như đi vệ sinh thế này?”

Tiền Phỉ quay đầu nhìn anh một cái.

“Đừng quấy rối, sắp đến Đại Bằng hát rồi! Tôi đợi cả tối rồi!”

Lý Diệc Phi nhìn về phía tivi. Không ngờ buổi chiều vẻ mặt mừng thầm vui vẻ của cô nàng này là vì chờ xem cái này?

“Đây là biểu diễn cái gì vậy?” Anh hỏi.

Tiền Phỉ không kiên nhẫn trả lời: “Gương mặt thân quen(*)! Chú đúng là không có văn hóa, trông cậy vào chú thì biết cái gì? Đừng quấy rầy nữa, Đại Bằng sắp hát rồi!”

(*) Tên gốc trong truyện là 'Bách Biến Đại Già Tú' là một chương trình bản quyền gốc thuộc về Tây Ban Nha tên là 'Your Sounds Familiar', nội dung chương trình là một nghệ sĩ, minh tinh nào đó bắt chước một nghệ

https://thuviensach.vn

sĩ, minh tinh khác. Nội dung này giống với chương trình gương mặt thân quen của Việt Nam nên mình để tên này cho dễ hình dung.

Lý Diệc Phi đứng ở bên cạnh cô không nhúc nhích.

Anh quyết định nhìn xem cái gã Đại Bằng làm cô nàng này mê đảo bao năm rốt cuộc nhìn như thế nào.

Âm nhạc bật lên, thế mà lại là bài anh thích "Năm tháng rực rỡ".

Anh cảm thấy có chút ý tứ.

Bài hát của Beyond(*), là mỗi một chàng trai trong thời kỳ trưởng thành đều rất yêu thích, khi mười bảy mười tám tuổi, ai cũng thích vào giờ nghỉ đứng ở trên hành lang gào rách cổ họng.

(*)Beyond: Là một nhóm nhạc rock của Hồng Kông, nổi tiếng những năm 1990. Trong đó bài hát Năm tháng rực rỡ này là một trong những bài hát tiêu biểu nhất của nhóm.

Muốn đem một bài hát mà mỗi người gần như đều thuộc lòng, cũng thường xuyên bắt chước, để mình hát một bài hát như vậy khiến cho người nghe đón nhận lại hiểu ý, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Anh nghĩ như vậy, mà khi người đàn ông kia hát câu đầu tiên dùng tạo hình của Beyond xuất hiện ôm đàn ghi ta, anh có chút xíu rung động.

Quá giống! Không chỉ là âm sắc, mà còn có tình cảm trong đó.

Người đàn ông kia vẫn nhiệt tình hát trong tivi, anh đứng ở bên ngoài tivi, cùng cô nàng kia ngồi trên mặt đất cùng nhau lắng nghe. Tiếng ca đồng thời rung động cả hai người.

Anh nhớ tới lúc trước cùng nhóm bạn phá hoại đi chơi với nhau vừa đi vừa gào thét bài hát này, ngay lúc này anh cảm thấy ở trong tiếng ca của

https://thuviensach.vn

nam ca sĩ kia, giống như chạm đến tuổi thanh xuân đã qua của mình.

Khi đã hát xong, thật lâu anh cũng không nhúc nhích.

Anh bắt đầu hiểu một chút vì sao cái đứa ngốc nghếch ngồi trên mặt đất kia lại thích người đàn ông gọi là Đại Bằng này.Trên người anh ta, thật sự có một thứ gì đó cuốn hút người khác, thứ kia, có lẽ gọi là "hết mình" khi biểu diễn đi.

﹀3﹀● Lúc Đại Bằng được tuyên bố đạt quán quân của quý, Tiền Phỉ khóc rất ác.

Lý Diệc Phi vừa đưa cho cô nàng một tờ khăn giấy lau mặt, vừa ở bên đau đầu hoi: "Chị hai à, tôi nói cô nè không đến mức đó chứ? Khi cô thất tình tôi cũng chưa thấy cô khóc thành như vậy! Chậc! Thế mà còn thút thít thành tiếng!"

Tiền Phỉ thút tha thút thít: "Chú không hiểu! Đây, cái này gọi là khóc vì quá vui!"

Lý Diệc Phi làu bàu: "Tôi không hiểu! Tôi chỉ nhìn thấy một ả háo sắc!"

Tiễn Phỉ thở dài: "Ai!"

Lý Diệc Phi thấy đầu càng đau lại hỏi: "Cô lại làm sao thế?"

Tiền Phỉ vô cùng ưu thương nói: "Cuối tháng này hở học viện kịch quốc gia có chương trình talkshow, tôi rất muốn đi xem, nhưng mà không cướp được vé!"

Lý Diệc Phi "Cắt" một tiếng: "Tôi tưởng việc gì ghê lắm đâu, không phải là cái vé thôi sao, tôi lấy cho cô nhé, Ok!"

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ liếc nhìn anh một cái, “Chú lấy đâu ra vé đây, vé đã sớm bán hết rồi! Cứ như là rạp là do nhà chú mở ý!”

Vẻ mặt Lý Diệc Phi không đổi: “Coi thường tôi sao? Cô có tin là tôi kiếm được vé hay không?”

Tiền Phỉ không hề nghĩ ngợi, “Chú đừng chém gió nữa đi!”

Lý Diệc Phi nói: “Cô không tin phải không? Tôi nói cho cô biết, không những tôi kiếm được vé cho cô mà còn cho cô ngồi ở hàng ghế đầu, hàng đắt tiền nhất!”

Tiền Phỉ vẫn giữ nguyên lập trường: “Không tin!”

Lý Diệc Phi vỗ tay một cái như đang chơi chọi gà: “Nếu thiếu gia anh đây thật sự có thể kiếm được vé thì làm sao bây giờ?”

Tiền Phỉ đập tay xuống bàn: “Nếu chú thật sự kiếm được vé chị đây sẽ sửa họ!”

﹀3﹀● Thứ sáu, ngày 28, tháng 12.

Vào giờ nghỉ trưa, Lý Diệc Phi gọi điện thoại cho Đại Quân.”Có phải mấy đứa bạn chơi thân từ bé đã mấy hôm không gặp rồi không? Không bằng cậu tổ chức một buổi, tối nay phải uống say một lần mới được! Nói ọi người đừng tới muộn, cũng đừng vắng mặt, nếu không anh Phi đây lỡ tay mà run lên lại ấy tấm ảnh hồi bé của chúng nó được tắm nắng trần gian đấy!” Anh đơn giản nói mấy câu phân phó.

“Có gì thế?” Đại Quân mơ hồ hỏi.

“Nói đơn giản chính là nhớ các anh em!” Lý Diệc Phi nói chân thành.

“Fuck! Bằng cái đức hạnh của cậu, không chừng lại có chuyện gì đây!” Đại Quân tạm ngừng rồi nói, “Hẹn chủ nhật được không? Đúng lúc

https://thuviensach.vn

anh em hẹn nhau năm mới, tối nay mà nói cũng quá gấp!”

Lý Diệc Phi nói: “Không được, phải là tối nay. Rất nhớ mọi người, không đợi được đến ngày kia!”

Đại Quân quăng một câu chửi tục, hỏi: “Vậy ai là người chủ trì?”

Lý Diệc Phi nói: “Tôi.”

Đại Quân hỏi: “Ai tính tiền?”

Lý Diệc Phi nói: “Cậu.”Đại Quân không nhịn được lại văng một câu chửi tục nói: “Damn, nếu tôi lại còn giúp cậu thanh toán trận này tôi chính là đệ nhất tiện nhân ở đế đô!”

Vì thế khi đến tối, Đại Quân đã được như nguyện có một danh hào mới: Đệ nhất tiện nhân đế đô.

Một đám bạn thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhìn ai cũng là bộ dạng tinh anh của xã hội, nhưng khi mở miệng thì cả một đám giống như lưu manh.

Những người đó đều hỏi: “Hôm nay say khướt gì thế? Vì cái quái gì mà gọi gấp như vậy? Còn có Đại Phi có phải cậu định dùng đống ảnh cũ trước đây uy hiếp chúng tôi cả đời sao?”

Lý Diệc Phi mỉm cười gật đầu. Đại Quân chỉ vào anh nói: “Chủ trì là cái tai họa này đây, có chuyện gì mấy đứa cứ hỏi cậu ta!”

Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía người Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi chớp chớp mắt, ra vẻ đạo mạo nói: “Thật sự lâu ko tụ tập, mọi người không nhớ nhau sao?”

https://thuviensach.vn

Có người "Shit" một tiếng: "Đại Phi xéo đi, mỗi lần chỉ cần cậu là người chủ trì, là chuẩn bị có chuyện gì muốn giày vò chúng tôi!"

Lý Diệc Phi vỗ một bên bả vai người kia, "Đều là anh lớn lên từ một nhà trẻ, tình cảm cả đời sâu như biển cả, đừng so đo thứ vụn vặt này đó!"

Anh quây mấy người sát lại, nói: "Là như thế này, tôi có một người bạn, thích một minh tinh, muốn xem talkshow của anh ta, ngày 30 tháng 12, cũng chính là ngày kia, ở học viện kịch quốc gia, nhưng mà không cướp được vé, tôi muốn hỏi mấy cậu một chút, có ai có thể có cách để tôi lấy được hai vé VIP không?"

Mấy người nghe thấy đều sửng sốt.

Đại Quân càng khó hiểu hơn, "Shit, cậu gọi chúng tôi mấy quý công tử kinh đô tụ họp tại đây, để làm cái việc cỏn con này? Cậu không thấy mỗi người đều sức to làm việc nhỏ sao?"

Lý Diệc Phi cười vẻ khiêm tốn: "Nhiều người ổn thỏa!"

Có người ở bên cạnh hỏi một câu: "Minh tinh nào thế?"

Lý Diệc Phi nói: "Gọi là Đổng Thành Bằng, người diễn cái gì gì đó."

Nhóm quý công tử đẹp trai trầm mặc hai giây, cùng nhau lắc đầu.

"What, đây là ai thế, cũng chưa từng nghe qua, là minh tinh thật à?" Đại Quân nói ra tiếng lòng của mọi người.

Lý Diệc Phi đá cậu ta: "Không cần tùy tiện vũ nhục thần tượng người khác!"

Đại Quân kinh ngạc, "Thần tượng của ai? Của cậu? Không thể nào! Thần tượng của cậu không phải là Hanato Yui(*) sao?"

https://thuviensach.vn

(*)diễn viên JAV =))

Lý Diệc Phi lại đá cậu ta một phát, Đại Quân kêu oai oái.

Hai mắt Đại Quân chuyển động, hỏi: “Tôi nói này, cậu vì một người nào đó, mà tốn nhiều công sức làm cái việc nhỏ như thế, người này sẽ không phải là Kim Điềm chứ? Nhưng mà nhìn qua thưởng thức của cô ấy không có kém như vậy đi?”

Lý Diệc Phi lại đá cậu ta một phát nữa, “Có phải bị đá chưa đủ đúng không? Thích Đại Bằng là thưởng thức kém à? Bây giờ người ta là nam thần hết mình được không?” Anh không biết vì sao, bây giờ cũng rất không muốn thấy người khác nói Đại Bằng không tốt.Đại Quân vừa xoa mông vừa khí huyết dâng trào nhìn anh, lắc đầu thở dài: “Em trai, chú đã thay đổi! Càng ngày chú càng trở nên Thánh Phụ!”

Lý Diệc Phi lườm cậu ta một cái, không quan tâm đến cậu ta, quay đầu hỏi mọi người: “Dù sao chuyện là như vậy, cũng ghi nhớ đi! Mặc kệ là mua giá cao từ người khác cũng được, tìm người không quen biết cướp lấy cũng được, hay là từ chỗ ban tổ chức xuống tay cũng được, dù sao trước tối mai phải có nếu mấy đứa không làm việc này cho thỏa đáng, thì anh đây sẽ ấy tấm ảnh mấy đứa hồi đít xanh lên mạng đấy!”

Đại Quân thay mặt anh em tỏ vẻ tức giận nghiến răng, “Đại Phi chú đừng vũ nhục bọn tôi được không? Có chút việc nhỏ ấy mà cũng dùng ảnh uy hiếp bọn tôi, đây là một loại nhục nhã bọn tôi chú biết không?”

Lý Diệc Phi nhìn cậu ta, vẻ mặt nghiêm túc: “Nhưng tôi lại cảm thấy, việc này rất lớn!”

Chuyện này đề cập đến vấn đề anh có thể đánh mất hết mặt mũi trước mặt cô nàng kia hay không, hơn nữa bọn họ còn có vụ cá cược đổi họ đấy.

﹀3﹀● Thứ bảy, ngày 29 tháng 12.

https://thuviensach.vn

Bạn ngày Lý Diệc Phi nhận được một cuộc điện thoại sau đó đi ra ngoài.

Tiền Phỉ loáng thoáng nghe thấy là một cô gái gọi tới. Cô đoán là Lý Diệc Phi lại quen bạn gái mới.

Đến tối, khi Tiền Phỉ nhìn có vẻ thoải mái trong đại bản doanh thì Lý Diệc Phi trở về.

Anh ở cửa vừa đổi giày vừa đá xoáy Tiền Phỉ: "Cái tivi này có phải chỉ thu được một kênh? Mỗi ngày cô đều có dấu hiệu như ngồi bồn cầu thế? Cô có thể không có việc gì ngồi nhìn mấy kênh tin tức không được sao?"

Tiền Phỉ nhìn tivi cũng không nhìn anh, "Nói cứ như chú cũng xem kênh tin tức ấy!"

Lý Diệc Phi thay xong dép lê đi đến trước mặt cô, từ đâu lấy ra hai tấm vé, "phạch" một tiếng, thoáng một cái đặt ở trên bàn trà của cô, động tác đẹp cứ như là vung một xấp đô la.

Tiền Phỉ di chuyển ánh mắt suýt chút nữa mọc luôn trên tivi, "Cái gì đây?" Cô vừa cầm lấy hai tờ giấy vừa hỏi.

Khi cúi đầu nhìn thấy rõ trong tay cầm thứ gì, Tiền Phỉ hét lên.

"A a! A a! A a! Sao anh kiếm được vé vậy? Đúng là hàng ghế đầu!"

Nhìn thấy cô nàng vì vui mà nhảy lên, Lý Diệc Phi nhếch khóe miệng.

"Không định vận dụng ngôn ngữ ca ngợi một chút người đứng trước mặt cô sao?" Anh vuốt vuốt mái tóc.

Tiền Phỉ thật sự quá vui đã quên mất hiện tại, kiễng chân ôm anh một cái.

https://thuviensach.vn

Nhưng rất nhanh đã buông ra.

Cô dùng sức hôn lấy tấm vé, chụt rồi lại chụt nói: “Anh em à! Chú rất cố gắng! Thật không uổng chị đã yêu thương chú! Chờ ngày mai chị đi chợ bán sỉ mua một tải cà tím về, mỗi ngày đều làm cà tím xào cho chú!”

Ánh mắt Lý Diệc Phi hơi liếc nhìn xuống ngực Tiền Phỉ.

Cô nàng lừa đảo chết tiệt kia vừa rồi ôm anh một chút, khiến cho anh nhận ra một điều.

Thế mà cô nàng này không có mặc đồ lót.

Hơn nữa thế mà nữ hán tử này còn chút ngực!

Lý Diệc Phi hắng giọng, rút một tấm vé trong tay Tiền Phỉ về.

Tiền Phỉ ngẩn người, “Sao còn lấy lại một vé?”

Lý Diệc Phi nhíu mày, “Cô nghĩ cả hai vé đều đưa cho cô à? Cô cũng quá tham rồi? Biết nhiều đứa cũng không có vé không?”

Tiền Phỉ cũng nhăn mặt nhíu mày, “Tôi đi xem một mình sao? Nếu không anh cũng cho tôi nốt tấm vé kia đi, tôi còn có thể tìm bạn đi cùng!”

Lý Diệc Phi cười lạnh một tiếng, “Cho cô hết, tôi không cần đi xem?”

Tiền Phỉ kinh ngạc hỏi: “Anh cũng đi? Không phải anh cũng không thích Đại Bằng cũng không biết anh ấy là ai sao?”

Lý Diệc Phi làu bàu, “Vì vé, tôi quyết định thích anh ta, không được sao?”

Tâm tình Tiền Phỉ rất tốt, cũng không tranh cãi với anh, mỉm cười với anh nói: “Vậy chúng ta cùng đi xem! Đúng rồi vé bao nhiêu tiền?”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi làm vẻ nói: “Đừng cùng thiếu gia nói đến tiền, quá tục! Coi như là quà năm mới thiếu gia tặng cho cô!”

Tiền Phỉ nhíu mày, “Này cũng không ổn đi?” Cô tỏ vẻ nhất định phải trả tiền.

Lý Diệc Phi không kiên nhẫn, nói bừa: “Vé này là do anh bạn nạp tiền điện thoại của tôi đưa được không?

Tiền Phỉ nhìn anh, ở trong lòng cảm thán: “Cứ nạp tiền điện thoại như vậy, tôi cảm thấy nhóm bạn của anh đúng là bị phóng xạ chiếu xạ thành mấy kẻ đần rồi!”

﹀3﹀● Lúc Đại Quân đưa phiếu cho Lý Diệc Phi nói: “Đây là Cương Tử mất sức bỏ ra giá mua cao gấp hai lần giá thị trường để cho em gái bạn học em vợ cậu ta để lại vé đấy! Khi con bé kia và bạn trai nó nhận được tiền bán vé đều khóc!”

Lý Diệc Phi hỏi: “Luyến tiếc sao?”

Đại Quân nói: “Không, là kích động, chúng nó nói không thể tưởng tượng được giá trị của thần tượng bọn nó ở chợ đen lại cao như vậy, thật sự là thay tên kia vui vẻ!”

Suýt chút nữa Lý Diệc Phi trợn trắng mắt.

Anh rút tiền từ trong ví đưa cho Đại Quân, “Giúp tôi đưa cho Cương Tử, nói cho cậu ta là tôi rất cảm ơn cậu ta.”

“Được rồi, vậy giờ cậu cũng cùng người ta thuê phòng, tiền này vẫn là tôi giúp cậu trả đi” Đại Quân không cầm.

Lý Diệc Phi kiên trì, “Việc nào ra việc đó! Lúc cần lấy của cậu tôi vẫn sẽ lấy, nhưng lần này tự tôi bỏ tiền đi.”

https://thuviensach.vn

Đại Quân “Oh~Shit” một tiếng: “Cậu giờ thành dạng gì, còn muốn hào phóng đây! Cậu thầm lặng tiêu một số tiền lớn như vậy cố mua lấy vé, chủ thuê nhà của cậu có biết không?”

Lý Diệc Phi trả lời theo bản năng: “Để cho cô ấy biết làm gì?”

Hai người cùng lúc có một giây im lặng. Sau đó hai giọng nói đồng thời vang lên.

“Sao cậu biết là cô ấy?”

“Shit thật đúng là cô ta!”

Đại Quân lắc đầu, “Không thể tưởng tượng được, cậu đối với nữ hán tử lại để tâm như vậy! Tôi cảm thấy cậu còn quan tâm cô ta hơn cả Kim Điềm!”

Lý Diệc Phi nhíu mày nói: “Tôi luôn đối xử với bạn bè tốt hơn với bạn gái, cậu cũng biết mà .”

Đại Quân gãi gãi mặt, hỏi: “Tôi cảm thấy cậu rất quan tâm cô ta, không phải cậu coi trọng cô ta đó chứ?”

Lý Diệc Phi lườm cậu ta một cái: “Không có gì thì đừng gãi mặt, giống như mấy con khỉ đến mua vui ý!” Sau đó suy nghĩ một chút nói, “Cậu nói như vậy, tôi phát hiện hình như tôi rất quan tâm cô ấy. Nhưng mà tôi quan tâm cô ấy cũng giống như quan tâm cậu, đều là quan tâm anh em!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Mùa Đông Ấm Áp

Tối ngày 30 tháng 12.

Tiền Phỉ và Lý Diệc Phi gọi xe đến học viện kịch quốc gia, chuẩn bị xem talkshow "Chúng ta đang sống như thế nào". Khi hai người bọn họ đi vào bên trong, bên cạnh có mấy em gái học sinh dùng giọng nói nhỏ đủ cho người ta nghe thấy để nói chuyện.

"Mau nhìn mau nhìn! Hai người kia có phải khách quý là ngôi sao mà Đại Bằng mời đến không? Tớ vừa nhìn thấy MC cũng khá đẹp trai, bọn họ có phải cũng là MC không nhỉ?"

"Chắc là không phải đâu, không nhận ra là ai!"

"Nhưng mà hai người bọn họ nhìn thật đẹp! Nhất là anh chàng kia, nhất định là ngôi sao mới nổi, rất đẹp trai! Tớ muốn đi xin chữ ký!"

Tiền Phỉ nhìn Lý Diệc Phi không tỏ vẻ gì khi nghe thấy, nhưng mà lưng lại thẳng lên, chân đi cũng giống như người mẫu nam biểu diễn trên sàn diễn vậy, càng ngày càng làm dáng.

Cô không nhịn được nói nhỏ: "Chú không 'khoe mẽ' sẽ chết có phải hay không? Không vui đùa là không sống nổi đúng không?"

Lý Diệc Phi liếc cô một cái, "Trước đây cô đã từng bị người ta nhận nhầm như vậy chưa?"

Tiền Phỉ lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Trước đây thiếu gia tôi thường xuyên bị người ta đuổi theo muốn được tôi ký tên, nói tôi là Won Bin gì đó.” Anh nhìn cô, chậc chậc hai tiếng, “Cho nên nói, cô đi theo tôi, hưởng theo bao nhiêu vinh quang! Có tôi đứng ở bên cạnh cô cũng trở nên xinh đẹp hơn bình thường, khiến cho ánh mắt mấy người nào không tốt hiểu lầm là ngôi sao!”

Tiền Phỉ không nói gì trợn mắt nhìn tên kia.

Thằng cha này bệnh tự kỷ đã quá nguy kịch rồi không thể cứu chữa được nữa.

﹀3﹀●

Khi tiết mục vừa bắt đầu, Tiền Phỉ đã rơi vào trạng thái phấn khởi, cuối cùng cô cũng chẳng thèm quan tâm là Lý Diệc Phi hay Lưu Diệc Phi ngồi cạnh nữa.

Lý Diệc Phi phát hiện toàn bộ tinh thần của cô nàng này đều tập trung vào gã đàn ông mang kính mắt viền đen ở trên sân khấu đang ăn nói linh tinh kia.

Anh cảm thấy có chút bị tổn thương. Anh mới là tiêu điểm không thể dời mắt trong cuộc đời của các thiếu nữ, làm sao cô nàng ngu ngốc này lại không thèm nhìn anh đây? Nếu anh mang theo một cô gái khác đến đây, mắt các cô ả ấy chắc chắn suốt chương trình chỉ dính trên người anh mà thôi giống như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ hay là giống thần tượng mình yêu thích vậy.

Nhưng dần dần anh không để ý đến sự ghen ghét rồi.

Bởi vì khi anh nhìn thấy bà chị ngốc kia cười ha ha, cười đến mức hai mắt như bừng sáng, bỗng nhiên anh hiểu được gã đàn ông biểu diễn trên sân khấu kia cũng thú vị đấy.

https://thuviensach.vn

Vì thế anh cũng cười theo, cười cùng cô, từ đầu đến cuối.

Anh lặng lẽ phát hiện, nụ cười của cô nàng này - không, không chỉ là nụ cười, cả bản thân cô ấy, cảm xúc của cô ấy, đều rất có sức cuốn hút, sẽ kéo theo cảm xúc của người bên cạnh cũng sẽ giống như cô ấy.Trước kia anh vẫn cho rằng bà chị ngốc này là một người không có gì thú vị cả, một người không chỗ nào không thể hiện là người tốt, là người sắm vai Thánh Mẫu, ai tức giận với cô nàng, phản ứng đầu tiên của cô nàng dường như lỗi lầm đều là của mình. Trong cuộc sống của anh, loại người anh không chào đón nhất chính là như thế. Anh cảm thấy người sống phải có cá tính, phải đủ đàng hoàng, phải có nguyên tắc không ai có thể đụng chạm và có cá tính riêng, người như vậy mới có sức hút, mới có cảm giác mãnh liệt muốn quan sát, mới có thể khiến cho người ta gặp qua là không thể quên được, cũng khiến cho những kẻ ghen ghét vừa oán hận nhưng lại không thể không tiếp cận để nhờ vả.

Nhưng mà không nghĩ tới, từ từ tiếp xúc, những thứ trên người cô nàng này trước đây anh không để vào mắt, bây giờ anh lại cảm thấy cũng có một mặt khác, một loại mị lực, một sự cuốn hút riêng.

Anh cũng cùng cô cười vui vẻ, vừa cười vừa nghĩ, nữ hán tử này quá thích hợp để làm anh em, so với mấy thằng thân từ bé càng dễ bắt nạt hơn, lại chịu khó làm việc tay chân, nấu cơm lại ngon. Chỉ có một điều không tốt, là sống chết cô nàng này không tin anh là con nhà giàu.

Anh mong chờ một ngày khi cô nàng biết anh thật sự là con nhà giàu, sẽ có vẻ mặt thế nào đây?

Sẽ giống như trong phim truyền hình vẫn diễn sao, có chút nước mắt và một bàn tay tát tới và nói: “Anh gạt em! Anh coi em là gì?” Như thế sao?

Anh rùng mình một cái.

https://thuviensach.vn

Anh cảm thấy phản ứng của cô nàng này nhất định không phải như thế. Anh đã nhìn thấy thực tế, trước kia khi mỗi lần Quế Lê Lê làm nũng cô nàng sẽ ở bên cạnh vụng trộm rùng mình. Cô nàng này không chịu nổi được mấy cô gái thích "nhũn nhão" như thế.

Vậy cô sẽ thế nào đây?

Suy nghĩ một chút, anh phát hiện bản thân đối với phản ứng của cô nàng này vào giây phút kia, rất chờ mong đấy.

﹀3﹀●

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, Tiền Phỉ chen lên sân khấu để chụp ảnh với Đại Bằng. Trên đường đi xe về nhà, cô cầm di động nhìn ảnh chụp, vẻ mặt vô cùng mỹ mãn.

Lý Diệc Phi ở bên cạnh thấy không thú vị nói: "Đồ fan cuồng ngu ngốc, hết thuốc chữa!"

Tiền Phỉ không vui: "Người ta là dốc hết tài năng vì fan, không giống với chú, không có fan mà cũng cố gắng khoe hàng!"

Lý Diệc Phi liếc nhìn cô một cái, "Tiền Phỉ có phải cô em định lấy oán trả ơn phải không? Vé tối nay là ai kiếm cho cô em thế?"

Tiền Phỉ không để ý đến anh, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Tài xế dừng ở đây đi!"

Lý Diệc Phi cũng nhìn theo ra phía bên ngoài một cái, "Sao lại dừng ở chỗ này?" Nhà bọn họ còn cách cửa siêu thị một đoạn.

Tiền Phỉ thanh toán tiền rồi kéo Lý Diệc Phi xuống xe, "Tối nay tôi rất mừng, tôi muốn uống chút bia! Dù sao ngày mai hai ta cũng không phải đi làm, uống say cũng không làm sao!"

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi bị cô nàng kéo vào siêu thị, “Chị Tiền à, cô càng ngày càng men rồi đó! Cũng bắt đầu chủ động mời bia rồi!”Bọn họ khiêng một thùng bia về nhà.

Mở tivi lên, mấy kênh truyền hình đều đưa tin về cuối năm, hai người bọn họ trải đệm ngồi trên mặt đất ở trong phòng khách, vừa xem tiết mục vừa uống bia, không khí vô cùng tốt quả thật là vừa mỹ mãn lại vừa hạnh phúc.

Bỗng nhiên Tiền Phỉ quay đầu, nhìn Lý Diệc Phi nói: “Lý Diệc Phi, cảm ơn món quà năm mới của anh! Tôi cảm thấy rất vui vẻ! Tôi có linh cảm sang năm sẽ là một năm tôi rất vui vẻ!”

Lý Diệc Phi không nhíu mày nói: “Không cần khách sáo, chút lòng thành!” Anh uống một hớp bia, có chút suy nghĩ híp mắt lại, liếm liếm môi.

Tiền Phỉ cảm thấy trên gương mặt điển trai kia cùng với động tác trêu người như thế này, quả thật là tạo nghiệp chướng mà.

Cô khẽ run run, “Chú làm sao thế, hết chớp mắt lại cắn môi, muốn câu dẫn người ư?”

Lý Diệc Phi nhếch một bên miệng, cười “xùy” một tiếng: “Có phải là đến lúc cô em thực hiện hứa hẹn, đổi sang họ của anh không?”

Tiền Phỉ ngẩn người, nhớ tới lúc trước hình như cùng tên này đánh cược, nếu tên này có thể lấy được vé, cô sẽ đổi họ.

“Tôi vốn nói là thế này: nếu chú thật sự kiếm được vé chị sẽ đổi họ!” Tiền Phỉ liếc mắt xem thường, “Tôi nói là đổi họ, không nói đổi sang họ của chú nhé!”

Lý Diệc Phi nhướng lông mày nhìn cô nàng: “Chơi trò chơi chữ phải không? Tiền Phỉ cô em đủ vô lại xấu tính đấy!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ làm bộ tôi nào có nhún vai tỏ vẻ tức giận nói: “Là chính chú không hiểu rõ, não còn kém lắm, trách ai!”

Lý Diệc Phi cười nham hiểm: “Dù sao cô em không đổi sang họ của anh, cô em vẫn phải sửa họ! Chọn đi, muốn đổi sang họ gì?”

Tiền Phỉ chớp mắt mấy cái, “Nếu không, tôi đổi sang họ ba tôi nhé!”

Lý Diệc Phi có chút giật mình, “Bây giờ họ của cô không phải họ của ba cô?”

Tiền Phỉ chớp chớp đôi mắt trong veo rồi khẽ gật đầu, “Ừ!”

Lý Diệc Phi sờ cằm: “Cô theo họ của mẹ cô?” (*)

Tiền Phỉ đập bàn: “Lý Diệc Phi, chú ăn nói thế nào đấy!”

Lý Diệc Phi nghĩ nghĩ, thay đổi cái cách nói, “Cô đổi sang họ của mẹ cô?”

Tiền Phỉ đắc ý gật đầu, “Không nghĩ tới đi!”

(*) Giải thích đoạn trên tên này một chút: Ý câu đầu của Lý Diệc Phi là từ khi còn bé Tiền Phỉ đã mang họ của mẹ nên Tiền Phỉ mới tức giận. Giải thích đề phòng bạn nào không hiểu.

Lý Diệc Phi thoáng im lặng, vẻ mặt đồng tình nói: “Ba cô và mẹ cô ly hôn phải không? Cô gái nhỏ đáng thương!”

Tiền Phỉ dùng sức lườm tên kia một cái, “Chú mới ly hôn ý! Lúc mẹ tôi còn sống hai người bọn họ rất tốt!”

Vẻ mặt Lý Diệc Phi khó hiểu, “Vậy sao cô lại mang họ mẹ...à đổi sang họ mẹ? Nhà cô còn có đứa em nữa à, mỗi đứa một họ?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ vỗ vỗ ngực, “Tôi chính là con một gia đình ưu tú gốc Hồng Miêu theo chính sách kế hoạch hóa gia đình!”

Lý Diệc Phi không chịu được bộ dáng làm bộ làm tịch này của cô nàng, dùng chân đá cô nàng, “Thế sao lại thế, đừng có vòng vo, nói mau!”Tiền Phỉ bị tên kia đá nghiêng người, “Lý Diệc Phi, có phải chú chán sống rồi không? Cũng dám dùng chân đá chị?” Cô đá lại một cái, uống hớp bia, trên mặt xuất hiện vẻ mặt khó trả lời giống như bị táo bón.

“Lý Diệc Phi, tôi hỏi anh một vấn đề,“ bỗng nhiên cô nàng thay đổi câu chuyện, “Anh có từng bởi vì tên của mình mà thấy khó chịu không? Anh cùng tên với một cô em xinh đẹp nổi danh cả nước đấy!”

Lý Diệc Phi bĩu môi hừ một tiếng: “Nếu không có thì đỡ phiền rồi! Cô diễn viên kia nổi lên từ bộ phim truyền hình gì đó, mọi người bên cạnh toàn lấy tên tôi ra đùa, từ nhỏ thiếu gia anh đây đã đẹp trai, bọn họ nói nếu anh đây mà dùng ga trải giường màu trắng quấn lên người từ tầng hai nhảy xuống, nhất định còn có vẻ thần tiên tỷ tỷ hơn cả cô nàng kia!” Anh uống một hớp bia, nắm tay thành nắm đấm, cắn răng nói, “Khi đó tôi mới luyện võ, chuyện kia như là một vết đau, ai chê cười anh đây anh đây liền đánh nó!” Anh nhìn Tiền Phỉ, vẻ mặt thay đổi, làm bộ khoe mẽ nói, “À đúng rồi, khi đó anh đây lưu truyền tới nay một cái biệt danh, gọi là mỹ nam thiết quyền vương, cô có rảnh có thể đi hỏi mấy người lớn ở mấy trường học hỏi thăm, không ai là không biết!”

Tiền Phỉ làu bàu một tiếng.

Thằng cha này một phút cũng không quên khoe khoang khoác lác.

Lý Diệc Phi nhìn vẻ mặt cô nàng không tin, không thoải mái hỏi: “Làm sao, cô không tin lời tôi à?”

Tiền Phỉ vội lắc đầu, “Không không không, tôi chính là đồng tình anh!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi liếc nhìn cô một cái, “Ai, cô em nói cho thiếu gia anh biết anh đã trêu chọc ai, khi anh sinh ra, lúc đặt tên nào ai biết Lưu Diệc Phi là ai đâu! Sớm biết như thế để cho ông già đăng ký độc quyền cái tên của anh, về sau ai gọi như thế cũng là vi phạm, đều phải đổi tên cho anh!”

Tiền Phỉ nói: “Vậy mà anh còn gọi là Phi lại còn Diệc Phi nữa, sửa tên là xong rồi!”

Lý Diệc Phi hất cằm lên, “Dựa vào cái gì mà tôi phải đổi tên hả? Nói cho cô biết để thiếu gia anh đây có được cái tên này đã tốn rất nhiều công sức! Ông già nhà anh đã mời một danh sĩ chuyên môn xem ngày tính toán để đặt đấy! Nói gì cũng Phi, mọi thứ đừng quá để ý, tương lai sẽ làm việc lớn lao!”

Tiền Phỉ “này” một tiếng, “Nếu mang ngụ ý này, anh đổi là Lý Diệc cũng được chứ sao!”

Lý Diệc Phi giật mình, “Cũng phải!” Dừng một chút phát hiện thế mà bản thân mình bị Tiền Phỉ xoay vòng, đặt mạnh lon bia lên trên đàn, “Không đúng, vừa rồi không phải nói chuyện về tên của cô sao, sao lại sang tôi rồi?”

Tiền Phỉ vai rụt lại, “Tôi chính là muốn kiếm đồng minh, anh xem trên đời có bao nhiêu cái tên hay vì bị chà đạp mà bị hỏng đây!”

Lý Diệc Phi híp mắt nhìn cô, bỗng nhiên đập một cái, hưng phấn hỏi: “Tiền Phỉ, ba cô không phải họ Tô chứ?”

Vẻ mặt Tiền Phỉ có chút đau khổ, kêu rên một tiếng: “Lý Diệc Phi sao lúc này chú lại thông minh như vậy để làm gì chứ?”

Lý Diệc Phi mở to hai mắt nhìn, “Con mẹ nó, sẽ không phải ba cô thật sự họ Tô chứ? Vậy nếu cô mang họ ba...không phải là băng vệ sinh (*)

https://thuviensach.vn

sao?!”(*) Tô Phỉ là tên một hãng băng vệ sinh bên Trung Quốc. (Hình ảnh minh họa)

Nói xong vừa đập bàn vừa cười.

Tiền Phỉ bị tên này cười đến não cũng như phình ra, cô nhấc chân đá tên kia, “Chú cười cái gì mà cười! Chú có tư cách gì mà cười chị? Không phải chú còn mang tên một cô nàng nổi tiếng đó sao? Chú thông cảm một chút tâm tình của chị sẽ chết sao?”

Lý Diệc Phi nghiêng sang bên cạnh chánh chân của cô nàng, vẫn không nhịn được cười.

Tiền Phỉ thở dài: “Anh nói đi tôi còn cách nào đâu! Lúc tôi được đặt tên nào ngờ tên tuổi anh hùng lại bị hủy trong băng vệ sinh kia cơ chứ! Lúc tôi mới sinh mang theo họ của ba, nhưng từ khi băng vệ sinh kia xuất hiện, những ngày đau khổ của tôi bắt đầu! Anh cũng đừng nói đến chuyện tôi vì tên mà chịu sự cười nhạo khuất nhục thế nào! Cho nên trước khi thi đại học tôi đã anh dũng bất khuất làm một cuộc đấu tranh lớn nhất trong đời, yêu cầu sửa theo họ của mẹ tôi, nếu không sẽ không thi! Tôi cũng không muốn sau khi học đại học còn bị người ta cười chê! Vì đổi tên tôi đã phải cố gắng bao nhiêu, gian khổ bao nhiêu trả giá bao nhiêu mồ hôi anh vốn không thể biết! Tên của tôi đều là chứa máu và nước mắt của tôi đấy anh có hiểu không?”

Lý Diệc Phi giả vờ lau nước mắt phụ họa: “Tôi biết tôi biết! Trong lòng cô khổ thế nào, giống như đầu lưỡi liếm hoàng liên vậy!”

Tiền Phỉ dùng sức lườm, lại thở dài một hơi, uống một hớp buồn buồn nói: “Nhưng mà, sau khi sửa sang họ của mẹ tôi, cũng không được tốt lắm, tôi cảm thấy bắt đầu tay mình không cầm được tiền! Tiền bay tiền bay khiếm phí khiếm phí (*) đấy, không phải bay đi chính là trả nợ đó! Mỗi ngày bị người ta kêu như vậy, con mẹ nó tôi còn thể tiết kiệm được thì mới

https://thuviensach.vn

là con mẹ nó lạ đó! Diệc Phi anh nói đi vì sao năm đó mẹ tôi lại chọn một ông họ Tô, ba tôi năm đó sao lại cưới một bà họ Tiền, hai người họ sao lại đặt tên tôi là Phỉ đây?"

(*) Đây là một cách chơi chữ trong tên của Tiền Phỉ. Lúc trước mình đã từng giải thích tên của chị Phỉ, và giờ Phi, Phi là bay là tung cánh nên chị ấy mới nói là tiền bay tiền bay, đoạn sau cũng là ý thiếu, nên là thiếu tiền đó.

Lý Diệc Phi lại bắt đầu đập bàn cười lớn.

"Vậy sao lúc cô sửa họ không bỏ luôn cái tên Phỉ này?" Anh ở bên vừa cười vừa hỏi.

Tiền Phỉ oán hận nói: "Lão ba nhà tôi giống với lão ba nhà anh, nói tên của tôi cũng là do cầu người đặt tên, nói tôi ngũ hành không thiếu cái gì phải kêu Phỉ, sống chết không cho tôi sửa! Thế nhưng anh nói đi chữ Phỉ không phải có bộ thảo trên đầu sao, cái đó đi cùng ngũ hành à? Chẳng lẽ ngũ hành của tôi thiếu thảo?"

Lý Diệc Phi phun một hớp bia ra: "Chị đại à tôi chân thành tha thiết cầu xin cô sau này đừng có dùng loạn tên như vậy tôi thật sự cám ơn chị!" Anh lau miệng, nghẹn cười nói: "Tôi nhìn ra, cô chính là ngũ hành thiếu tâm nhãn!"

Tiền Phỉ vừa ác độc vừa đá tên kia một cái, "Tôi xem anh ngũ hành thiếu đạo đức đây!"

Một chân cô đá sang bị Lý Diệc Phi cầm cổ chân ngăn lại, "Tôi đã nói với cô rồi, đừng có già như mấy ông lão đi, lời vàng ngọc của tôi cô không để vào trong lòng sao?"

Anh cầm cổ chân Tiền Phỉ nhấc lên trên, Tiền Phỉ bị anh nâng lên không ngồi được, người đổ về phía sau.

https://thuviensach.vn

Quần ngủ rộng theo cẳng chân, co đến tận đầu gối.

Lý Diệc Phi híp mặt lại, chậc chậc hai tiếng: “Không nghĩ tới cô còn rất trắng, lẽ ra loại nữ hán tử tràn đầy hooc môn nam tính hẳn là lông chân dài thượt đó sao?” Anh vừa ngắm chân Tiểu Phỉ vừa nói.

Tai Tiền Phỉ nóng lên, ngồi xuống dùng sức kéo chân về, “Cút, ngay cả đàn ông chú cũng đùa giỡn, thật sự cầm thú cũng không bằng được chú!”

Lý Diệc Phi cười run cả bả vai.

Sau khi cười đủ, anh cầm bia lại đây, một tay khoác lên cổ Tiền Phỉ, nói: “Cô coi mấy cái danh nhân nhã sĩ gì đó đều thích gọi chỗ mình ở bằng tên, gì mà cư gì mà các, nghe qua rất có cảm giác vĩ đại! Ai, cô nói chúng ta nên đặt tên gì hay đây?!”

Tiền Phỉ bỏ móng vuốt của tên này ra, liếc nhìn anh ta một cái, “Lý thiếu gia tôi nói có phải ngài suy nghĩ nhiều rồi không? Đây là nhà của tôi, nhà của tôi? Tên hay danh tự gì, cùng ngài có quan hệ gì đây?”

Lý Diệc Phi sau khi vui vẻ uống một hớp bia, lại tiếp tục da mặt dày tự quyết định, “Nói thế nào thì tôi cũng cống hiến chút nhân khí đi! Cô xem đi, cô gọi Phỉ tôi cũng gọi là Phi, không bằng chúng ta gọi là Tưởng Nhập Phỉ Phi đi! Ừ, Tưởng Nhập Phỉ Phi (*)! Không tệ không tệ!”

(*) Nôm na là : Động của Phỉ và Phi =))

Tiền Phỉ nhìn bộ dạng đức hạnh say mê của tên kia, hung hăng hừ lạnh một tiếng: “Tôi thấy chú cũng có chút ý nghĩ kỳ quái!”

‿3‿●

https://thuviensach.vn

Năm mới đếm ngược ngày hôm sau, hai bọn họ ngồi trên đệm. Tivi bật lên, trên đó có rất nhiều ngôi sao đang hát, hai người bọn họ ở trong lúc ngôi sao đang hát, vừa uống bia vừa tranh cãi.

Cuối cùng hai người có chút say.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tiền Phỉ nói: “Lý Diệc Phi, cảm ơn anh, để cho tôi năm mới đầu tiên sau khi chia tay, không phải cô đơn một mình trải qua.”

Trong lúc mơ mơ màng màng Lý Diệc Phi nói: “Tiền Phỉ, cô thấy cô ngu chưa, hôm nay mới ngày 30, tháng 12 có 31 ngày cơ mà, ngày kia mới là tân niên!”

Tiền Phỉ “Ồ” một tiếng. Cô thật sự là quá choáng váng rồi.

Cô nàng lại “haiz” một tiếng. Ngày mai Lý Diệc Phi sẽ cùng bạn gái anh ta đón năm mới đi.

Xem ra, ngày cuối cùng của một năm, cô vẫn phải cô đơn một mình trải qua.

Cô cảm khái đứng dậy, lắc lư người chuẩn bị trở về phòng đi ngủ.

Đến lúc mở cửa, bỗng nhiên cô nghe thấy người ở phía sau nói: “Chị Tiền, tối mai làm cà xào thịt cho tôi nhé, tôi sẽ trở về sớm một chút, chúng ta cùng nhau ăn cơm xem tivi!”

Tiền Phỉ dựa đầu trên cửa nở một nụ cười. Cô không cần phải một mình nữa.

Bỗng nhiên cô cảm thấy từng ấy mùa đông cô ở Bắc Kinh tới nay, tối nay là một tối mùa đông ấm áp nhất.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Diêu Tinh Tinh Trở Về

Đúng là ngày cuối năm Tiền Phỉ không phải lưu lạc trải qua cô đơn một mình.

Tám giờ sáng, cô bị tiếng chuông di động đánh thức.

Cô ôm lấy cái đầu như muốn nổ tung sau cơn say để nhận điện thoại, ở bên kia Diêu Tinh Tinh dùng giọng điệu so với hát quốc ca còn trang nghiêm hơn nói với cô: “Phí Phí, sau hai giờ nữa tôi sẽ đến sân bay thủ đô, bà tới đón tôi nhé!”

Lòng Tiền Phỉ khẽ run, tỉnh được hơn nữa, “Được! Nhắn tin giờ chuyến bay đến, tôi sẽ đến đúng giờ!”

Cúp điện thoại, cô thấy mí mắt mình giật giật.

Cô nghĩ ở Đại Liên bên kia nhất định Diêu Tinh Tinh đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cô thức dậy rửa mặt, lúc chuẩn bị ra cửa, Lý Diệc Phi một đầu tóc rối bù đi vào nhà vệ sinh.

Cô suy nghĩ một chút, ngăn anh ta lại, “Lý Diệc Phi, tối nay có thể tôi không làm cà xào được, nếu không anh cùng bạn gái ăn ở bên ngoài đi!”

Lý Diệc Phi vẻ mặt mơ màng nhìn cô, “Hở?”

Tiền Phỉ vội vàng xuất môn, “Hở cái gì mà hở, nói thẳng ra, buổi tối tôi ở cùng người khác rồi, anh không cần cố ý trở về ăn cùng với tôi!”

https://thuviensach.vn

Cô nói xong, thấy Lý Diệc Phi đang nhìn chằm chằm vào mình. Sau vài giây, mặt anh ta không chút thay đổi quăng cho cô hai chữ: “Đã biết.” Sau đó dứt khoát xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Tiền Phỉ cũng chẳng quan tâm sau hai chữ kia cảm xúc của tên kia là như thế nào, vội vàng lao ra cửa.

Sau khi Lý Diệc Phi ra khỏi nhà vệ sinh, bức bối không ngủ được nữa.

Anh gửi tin nhắn cho Đại Quân: Ban ngày tôi mang Kim Điềm đi chơi, buổi tối cậu gọi mấy đứa cùng đi karaoke đón năm mới đi.

Qua một lúc Đại Quân mới nhắn tin lại cho anh: Lý Diệc Phi, Lý đại gia! Hai giờ đêm hôm qua trong cơn say gọi điện cho tôi nói cho tôi biết hôm nay không tụ tập gì, bây giờ lại nói với tôi buổi tối tiếp tục đi tụ tập! Tiện nhân, không nói chính xác tôi sẽ tuyệt giao với câu.

Lý Diệc Phi nhắn lại: Đừng có ầm ĩ, trong lòng anh đây đang khó chịu đây.

Đại Quân lại hỏi: Làm sao thế? Tình huống gì nào? Kim Điềm chọc giận cậu? Cho nên đêm nay không muốn cùng cô em ấy à? Không đúng vừa rồi cậu còn nói là ban ngày dẫn cô em ấy đi chơi mà!

Trong lòng Lý Diệc Phi dâng lên một sự phiền chán: Đừng hỏi, đi quán hát!

Làm sao anh nói với cậu ta rằng mình buồn chán là vì bị nữ hán tử cho leo cây? Bọn họ sẽ lấy chuyện này cười chê anh một năm đấy.

﹀3﹀● Ở sân bay lúc Tiền Phỉ thấy Diêu Tinh Tinh có chút hoảng sợ.

“Đánh phấn hãng nào thế? Mặt này cũng trắng quá đi?” Tiền Phỉ nhìn chằm chằm vào mặt Diêu Tinh Tinh, hỏi đùa câu.

https://thuviensach.vn

Dường như Diêu Tinh Tinh mới làm việc gì đó chấn động đất trời, bộ dáng mệt mỏi không chịu được, “Đừng đùa, tôi rất mệt! Mau mang tôi về nhà bà để tôi ngủ một giấc!”Phòng ở mà Diêu Tinh Tinh thuê tháng thứ hai sau khi cô đi Đại Liên đã trả lại phòng. Bây giờ chỗ cô nàng có thể đặt chân chỉ có cái ổ chó trả góp của Tiền Phỉ.

Tiền Phỉ lôi cô nàng đi gọi taxi. Khi ngồi ở trên xe, cô hỏi Diêu Tinh Tinh: “Yêu tinh, sao thế? Vì cái quái gì mà gần năm mới rồi lại buồn bã ỉu xìu như thế?”

Diêu Tinh Tinh không có chút sức lực nào nói: “Đợi về đến nhà tôi sẽ nói tỉ mỉ cho bà biết, trước bà để cho tôi ngủ đã, cả đêm qua tôi không thể nào mà ngủ được, vừa rồi ở trên máy bay bên cạnh tôi còn bị đứa nhóc bên cạnh đạp liên tục, cho tới bây giờ cũng không có cơ hội chợp mắt phát nào!”

Tiền Phỉ kéo đầu cô nàng dựa lên bờ vai của mình, “Đáng thương quá, mau tranh thủ gối lên vai tỷ tỷ ngủ một lát!”

Diêu Tinh Tinh gối lên vai cô, hai tay ôm lấy một tay của Tiền Phỉ, “Phí Phí, có bà thật tốt!”

Tiền Phỉ lại dùng một tay khác vươn ra vỗ vỗ lấy vai của cô nàng. Rất nhanh Diêu Tinh Tinh chìm vào giấc ngủ. Nhìn gương mặt cô nàng tái nhợt ở phía dưới mắt còn có quầng thâm, lòng Tiền Phỉ bắt đầu chìm xuống, cuối cùng cũng không duy trì được bộ dạng ra vẻ nhẹ nhõm trêu đùa nữa.

Cô cảm thấy nhất định ở Đại Liên Diêu Tinh Tinh đã chịu uất ức gì đó.

﹀3﹀● Lúc Tiền Phỉ mang Diêu Tinh Tinh về nhà, Lý Diệc Phi đã đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cô làm cho Diêu Tinh Tinh một nồi cháo trắng cùng với mấy cây cải xanh, Diêu Tinh Tinh ăn xong nằm vật xuống giường cô ngủ quên hết đất trời, đợi khi cô nàng tỉnh lại, đã là lúc chạng vạng.

Lúc này Tiền Phỉ đang làm cơm tối, Diêu Tinh Tinh rửa mặt rồi đến phòng bếp giúp đỡ một tay.

“Tối nay tôi làm vài món ăn ngon, hai ta cùng nhau đón năm mới!” Tiền Phỉ kích động nói.

Diêu Tinh Tinh vừa nhặt rau vừa đánh giá Tiền Phỉ, “Phí Phí, bà lại yêu đương rồi?”

Tiền Phỉ vừa cọ nồi vừa lắc đầu với cô nàng, “Không mà, sao lại hỏi như thế?”

Diêu Tinh Tinh nghiêng đầu, như có điều suy nghĩ nhìn cô, “Không thể nào! So với trước đây bà trở nên xinh đẹp hơn, cũng có mùi vị phụ nữ hơn!”

Tiền Phỉ vui vẻ bật thốt lên “Xùy”, “Nếu nói yêu đương có thể khiến cho người ta đẹp lên? Vậy sao trước kia khi tôi cùng Uông Nhược Hải yêu nhau, dường như bà nói tôi càng ngày càng giống mấy cô gái nông thôn thì phải?”

Diêu Tinh Tinh nhìn cô chăm chú, “Nếu không yêu đương, có người thay đổi được bà? Giống như mụ già lúc trước ấy!” Cô nàng dừng một chút, còn nói, “Phí Phí, tôi phát hiện bà có thể chủ động hơn nữa còn bình tĩnh nhắc đến Uông Nhược Hải!”

Cô mới rời đi có mấy tháng ngắn ngủi, trên người Tiền Phỉ dường như đã thay đổi rất nhiều, sự thay đổi này khiến cho cô cảm thấy có chút ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ bật bếp, cho dầu vào nồi, trong lúc chờ dầu nóng lên, cô nghĩ một chút, “Hình như là thế, nhắc tới tên Uông Nhược Hải kia dường như tôi cũng không cáu giận nữa!”

Diêu Tinh Tinh nở nụ cười: “Thật tốt, cuối cùng bà cũng buông bỏ được thằng đó!”

Tiền Phỉ cho cá vào nồi hấp. Diêu Tinh Tinh bưng đĩa ra đợi cá hấp để múc ra.”Yêu tinh, sao bà lại đột nhiên từ Đại LIên trở về?” Tiền Phỉ cố gắng hỏi giống như không có chuyện gì.

“Không có gì, mệt mỏi.” Diêu Tinh Tinh nói ngắn gọn.

Tiền Phỉ cảm thấy có chuyện không ổn. Cô chưa bao thấy qua một Diêu Tinh Tinh nói nhiều giờ lại tiếc chữ như vàng, cũng chưa từng thấy qua Diêu Tinh Tinh không hề cùng cô tám chuyện linh tinh.

Cô không hỏi nữa, chuyên tâm nấu cơm.

Cô làm món cá hấp cách thủy, khoai tây với thịt bò hầm, măng xào với tôm bóc vỏ, làm nộm dưa leo với bì, lại thêm một bát canh trứng. Sau khi làm xong đồ ăn, cô ấn Diêu Tinh Tinh ngồi xuống trước bàn ăn, nghĩ nghĩ, chạy tới phòng bếp cầm mấy lon bia lúc trước uống cùng Lý Diệc Phi còn thừa mang ra.

“Tôi cẩn thận nhớ lại một chút, từ khi chúng ta bắt đầu đến trường đã nhiều năm như vậy, lại chưa từng có cơ hội cùng nhau đón năm mới, hôm nay chúng ta phải thay đổi!” Tiền Phỉ mở một lon bia đưa cho Diêu Tinh Tinh.

Diêu Tinh Tinh vừa nhận lon bia vừa quan sát: “Hàng nhập khảu? Phí Phí bà bị ai kích thích thế, sao cam lòng thay đổi giá trị cuộc sống thế?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ pha trò, “Đây không phải là tôi mua, là thằng cha phá sản kia mua!” Cô nói rồi chỉ chỉ về phía phòng Lý Diệc Phi.

Lúc này Diêu Tinh Tinh mới nhớ tới tên Lý Diệc Phi vai phụ này, “Đúng rồi, sao không thấy ai khác? Tôi ở chỗ của bà, tên đó không có ý kiến chứ?”

Tiền Phỉ trợn mắt, “Tên đó chỉ là một khách thuê dám có ý kiến, tôi đuổi tên đó ra ngoài!” Cô gấp cho Diêu Tinh Tinh một miếng cá, “Chắc là tên đó cùng bạn gái đi chơi, tôi đoán có khi cả đêm nay tên đó cũng không về đâu.”

Diêu Tinh Tinh hỏi một câu: “Tên đó cùng bạn gái quay lại?”

Tiền Phỉ vừa lắc đầu vừa thở dài, “Đã bao lâu rồi bà không cùng tôi tám chuyện? Đối với tình huống của người bên cạnh tôi bà đã bắt đầu không biết! Quay lại cái gì, tên đó tìm người mới!”

Diêu Tinh Tinh “À” một tiếng, hỏi: “Vậy tên đó cùng bạn gái trước còn liên lạc nữa không?”

Tiền Phỉ nghĩ lại rồi nói: “Nhìn trước mắt, hình như là không có.”

Diêu Tinh Tinh rũ mi mắt xuống, “Nếu tên đó ở bên chỗ người mới, và vẫn còn cùng người cũ dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng, sẽ khiến cho bạn gái bây giờ rất đau lòng đó!”

Tiền Phỉ nghe lời này, dần dần phân biệt rõ được chút gì đó.

“Yêu tinh,“ Cô nhẹ nhàng gọi Diêu Tinh Tinh một tiếng, “Có phải là tên Thổ Hào kia, anh ta quay lại với bạn gái cũ sao?”

Cô vừa hỏi xong, phát hiện trên mu bàn tay Diêu Tinh Tinh rơi xuống vài giọt nước.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ ngây người.

Bà chị Diêu Tinh Tinh không sợ trời không sợ đất luôn giúp cô chống nạnh đánh nhau cũng sẽ không thua, thế mà đang khóc.

﹀3﹀● Tiền Phỉ vào phòng bếp mang nốt chỗ bia còn lại ra ngoài. Cô quyết định chuốc say Diêu Tinh Tinh, để cho cô nàng sau khi say nói ra lời thật.Kết quả tửu lượng của chị Diêu quá tốt, không hổ là đại biểu thành phần tri thức kiệt xuất tinh anh của CBD, hail on mà sắc mặt cũng chưa thay đổi.

Tiền Phỉ đành phải liều mình bồi quân tử, cùng Diêu Tinh Tinh uống hết vài lon.

Sau cô thấy nhiều cái bóng Diêu Tinh Tinh chồng vào nhau, máy hát Diêu Tinh Tinh mới bị rượu bật lên.

Cô ôm cánh tay Tiền Phỉ bắt đầu thút tha thút thít, “Phí Phí, tôi và anh ta quen nhau qua xem mặt, chuyện này bà đã biết. Vốn tôi cũng không quá để tâm, chỉ cảm thấy anh ta có rất nhiều tiền, nhưng mà tôi cũng đã thấy qua kẻ nhiều tiền hơn đi, cũng không phải anh ta thì không thể! Nhưng trên người anh ta có bộ dạng, dường như muốn đùa vui với tôi, tôi không phục bộ dạng này, tôi nghĩ muốn đem bộ dạng này tháo xuống để thu phục, sau đó tôi cùng anh ta đến Đại Liên.

Đến Đại Liên, anh ta cũng không nói cùng tôi như thế nào, nhưng mà tôi lại không ngốc, tôi cũng rất hiểu rõ đàn ông đúng không nào? Tôi biết anh ta đang cố ý! Trong lòng tôi tự nhủ, cho chú em cố ý, chờ ngày nào đó chị đây sẽ thu phục được chú!

Anh ta hỏi tôi coi trọng anh ta điểm nào, tôi nói coi trọng điểm anh ta có tiền. Tôi cố ý nói như vậy, tôi không thể ngày nào cũng nhìn thấy bộ dạng trêu đùa kia hàng ngày, chú muốn đùa với chị, dựa vào cái gì mà chị đây không thể đùa với chú!

https://thuviensach.vn

Hai chúng tôi cứ như vậy anh tới tôi qua đùa với nhau như vậy, có một ngày có một người phụ nữ tìm đến anh ta, nói là bạn gái cũ của anh ta. Tôi nói bóng nói gió hỏi qua anh ta, anh ta và bạn gái cũ có thể quay lại sao, nếu có thể tôi sẽ không lao vào, tôi sẽ lập tức hồi Bắc Kinh tự mình chơi đùa.

Anh ta nói với tôi rằng không có. Còn nói, nếu em muốn hồi Bắc Kinh có thể trở về Bắc Kinh. Tôi nói anh cũng không có ý định quay về với tình cũ, tôi còn trở về làm gì chứ? Tôi phải ở lại quấn chặt lấy anh chứ. Anh ta liền nở nụ cười.

Anh ta là người rất ít cười, ngày đó anh ta cười với tôi như vậy, trong lòng tôi tự nhủ chết rồi, dường như tôi thật sự rung động! Trước kia đều là gào thét, nhưng nụ cười này của anh ta, khiến cho lòng tôi run lên, dường như tôi thật sự thích anh ta.

Về sau, nhìn thấy bạn gái cũ của anh ta tôi càng thấy phiền lòng, trong lòng cứ như có vị chua. Cô nàng kia đến tìm anh ta, còn ở trước mặt tôi đi tìm. Ngày lễ Giáng Sinh đó, anh ta gọi điện hỏi tôi, cùng nhau ăn cơm chứ? Tôi nói được. Kết quả tôi ở khách sạn chờ hơn hai tiếng anh ta cũng không tới. Tôi gọi điện thoại, anh ta không nhận. Sau đó anh ta đến, tôi hỏi anh ta sao vậy, anh ta nói có chút việc phát sinh, vậy là xong.

Ngày hôm qua, tôi nhận được một tin nhắn của bạn gái cũ anh ta, cô ta gửi ột tấm ảnh, là ảnh chụp ngày lễ Giáng Sinh hôm đó họ ăn cơm cùng nhau. Phí Phí bà nghe đã hiểu chưa? Tên kia cùng bạn gái cũ ăn cơm cho nên đến muộn!”

“Đêm qua tôi thấy khó chịu, mất ngủ một đêm, sáng nay bỗng nhiên tôi đã nghĩ thông suốt, tôi quyết định cùng anh ta dừng ở đây thôi.

Diêu Tinh Tinh nói xong lau nước mắt, “Bà chị đây không cùng tên đó chơi nữa!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ kinh ngạc nhìn cô nàng.

“Yêu tinh, bà có thể cho tôi xem tấm ảnh kia được không?”

Diêu Tinh Tinh đưa di động cho Tiền Phỉ.

Tiền Phỉ nhìn thấy 360 có thông báo có tin nhắn bị chặn. Cô nhìn Diêu Tinh Tinh hỏi: “Có phải bà cho Thổ Hào vào sổ đen không? Tôi thấy anh ta giống như gửi tin nhắn cho bà. Hay là bà đọc đi!”

Diêu Tinh Tinh nói: “Không đọc, nếu quyết định không chơi, có gì hay mà đọc chứ, ngày mai tôi sẽ đổi số mới!”

Tiền Phỉ biết tính tình của cô nàng này, một khi cô nàng này đã quyết định hạ quyết tâm làm chuyện gì đó, ai cũng đường mơ thay đổi được chủ ý của cô nàng.

Tiền Phỉ nhìn tấm ảnh chụp kia.

Một góc độ kỳ quái, không phải tự chụp, cũng không phải do người thứ ba chụp. Góc độ này hình như cô đã thấy ở đâu rôi. Cô suy nghĩ cẩn thận lại, cuối cùng nhớ đến, trước kia có hộ khách cùng công ty có chút tố tụng phiền toái, vì đảm bảo sự an toàn, lúc nói chuyện cô từng lén lút dùng di động chụp ở máy tính bên cạnh. Cô nhìn lại tấm ảnh trên di động của Diêu Tinh Tinh, trong lòng hiểu rõ.

Đây là vụng trộm lấy hình ảnh từ trên video xuống.

Trên tấm ảnh kia bộ dạng Thổ Hào rất đẹp trai, hơi nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng, môi mỏng hơi mím; bạn gái cũ của Thổ Hào cũng rất xinh đẹp, nhưng mà Tiền Phỉ thấy thế nào theo ý kiến chủ quan cũng cảm thấy khí chất của ta như cố tình tạo ra.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn lại tấm ảnh, càng nhìn càng cảm thấy nên vụng trộm mở lại tin nhắn bị chặn xem Thổ Hào nói gì.

Cô nghĩ như vậy cũng làm như vậy.

Cô đọc đến tin nhắn thứ nhất Thổ Hào gửi đi:

“Sao không nhận điện thoại?”

“Em đi nơi nào?”

“Vì sao không gọi điện cho em được?”

“Đừng đùa nữa, trả lời điện thoại của tôi!”

“Diêu Tinh Tinh, em ở đâu?”

“Diêu Tinh Tinh, nói cho tôi biết em ở đâu?”

“Diêu Tinh Tinh, có phải em muốn bức tôi phát điên đúng không? Nói cho tôi biết em đang ở đâu?”

Xuyên qua màn hình di động, Tiền Phỉ cảm thấy giống như mình đang nhìn thấy một gã đàn ông nóng vội đến độ nổi trận lôi đình.

Cô mơ hồ cảm thấy, có lẽ Thổ Hào đối với Diêu Tinh Tinh không chỉ đơn giản trêu đùa như thế đâu.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thời Khắc Mấu Chốt

Ăn cơm xong, uống bia xong, cũng đã gần mười giờ. Tiền Phỉ và Diêu Tinh Tinh hai người lại vừa ăn vừa uống vừa chém gió, trái lại càng ngày càng hưng phấn. Sau khi cơm nước no nê, Diêu Yinh Tinh nói buổi chiều ngủ nhiều rồi, bây giờ cả người có men vào bùng cháy rất khó chịu, nên lôi kéo Tiền Phỉ ra ngoài ca hát.

Tiền Phỉ không lay chuyển được cô nàng, đành phải đi cùng.

Tiền Phỉ hỏi Diêu Tinh Tinh muốn đến chỗ nào ca hát, Diêu Tinh Tinh nói: “Đến quán karaoke cung Ứng Hòa kia đi! Gần sang năm mới tôi đây hát dăm ba bài cho Phật nghe một chút!”

Khóe miệng Tiền Phỉ giật giật: “Bà cũng không sợ làm Phật sợ à, sang năm Phật cho bà một năm đen đủi.”

Hai cô nàng gọi xe đến thẳng quán karaoke.

Bởi vì là đêm giao thừa, quán karaoke làm ăn vô cùng tốt, lúc Tiền Phỉ và Diêu Tinh Tinh đến đã hết phòng. Hai cô nàng đành ngồi ở phòng chờ.

Một đám thanh niên ăn mặc phong cách dị hợp cùng với tóc tai tẩy màu vuốt lởm chởm như nhóm HKT(*) đi vào, trong đó một đứa đến quầy bar, đám người còn lại nhìn về hai người Tiền Phỉ, có hai người còn đang cúi đầu ghé tai nói chuyện.

(*) Search cụm từ tiếng Trung nó ra nhóm HKT.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, có hai người đi tới, trong đó có một người trông cũng không quá khó nhìn quay người lại, ngồi xuống bên cạnh Tiền Phỉ, vẻ mặt hào hoa đến gần: “Mỹ nhân, các em chỉ có hai người sao? Có muốn cùng nhau vui vẻ náo nhiệt một chút chứ?”

Tiền Phỉ ngồi dịch gần về phía Diêu Tinh Tinh, lãnh đạm lịch sự nói: “Không cần, cảm ơn!”

Gã kia không thuận theo vẫn không buông tha, lại để mặt sát gần lại một chút nữa. Tiền Phỉ ngửi thấy trên người gã mùi rượu còn nồng hơn cả mình.

Đang nghĩ làm thế nào để có thể thuận lợi thoát khỏi mấy tên tửu quỷ dây dưa này, thì nhân viên phục vụ đã tới giải cứu cho cô.

Nhân viên nói với hai cô, còn một phòng nhỏ, nói số phòng một lần, cô vội vàng kéo tay Diêu Tinh Tinh đi theo nhân viên.

Vào phòng, Tiền Phỉ hỏi Diêu Tinh Tinh muốn ăn gì không, Diêu Tinh Tinh lắc đầu nói: “Ăn cái beep gì mà ăn, đến nơi này, nếu không hát thì là uống!”

Vì thế cô nàng nói với nhân viên phục vụ gọi bốn chaiBách Uy(*)

(*) Rượu Bách Uy

Diêu Tinh Tinh lay người nhân viên phục vụ, nói với nhân viên phục vụ: “Không muốn bia, đổi cho tôi rượu đi.” Suy nghĩ một chút, lại giữ chặt nhân viên đổi lại ý định: “Rượu cũng muốn mà bia cũng cần!”

Tiền Phỉ không nhịn được mà nâng trán: “Chị đại à, chị có thể nói cho con dân này biết chị muốn uống như thế nào không?”

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh cầm lấy micro tùy tiện chọn một bài “Mua bán tình yêu”(*), trước khi hát còn lớn tiếng nói: “Chị đại đây muốn trộn vào để uống! Phí Phí, đêm nay hai ta không say không về!

Nói xong hắng giọng bắt đầu hát: “Bán đi tình yêu của em, buộc em phải rời xa, cuối cùng khi biết được sự thật nước mắt của em cũng đã rơi xuống...”Đầu gối Tiền Phỉ mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ xuống.

Này sao mà không say không về đây, rõ ràng là trước khi ra cửa đã uống say một lần rồi được không...

﹀3﹀● Sau khi rượu được đưa tến, Tiền Phỉ đã biết được thành phần tinh anh tri thức cấp cao của CBD rất là hào khí đó nhé.

Đúng như Diêu Tinh Tinh nói cho cô biết, là trộn lẫn vào nhau rồi uống!

Một hớp bia, lại một hớp rượu, lại hát mấy câu hát. Trong tình trạng ở chung một kẻ biến thái lộ rõ như vậy, Tiền Phỉ đấm ngực dậm chân mà cảm thán lúc mình thất tình biểu hiện quá mức bình thường không đủ oanh liệt vang dội.

Khi cô và Diêu Tinh Tinh cùng hợp tác mỗi người hát một giọng bài hát “Quý Phi Say Rượu(*)”, Tiền Phỉ hát giọng nam, Diêu Tinh Tinh hát giọng nữ, đang hát thì cô cảm thấy di động ở trong túi áo rung lên.

Cô thấy rất phiền, lấy ra muốn ấn từ chối.

Nhưng khi nhìn dãy số gồm mười một chữ số trên màn hình kia, cô mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc, hình như giống với cái số bị Diêu Tinh Tinh cho vào sổ đen kia.

Cô buông micro, đi ra khỏi phòng, ấn nhận cuộc gọi.

https://thuviensach.vn

Trong điện thoại, một giọng nói trầm khàn có lực hỏi: “Xin chào, cô là Tiền Phỉ phải không? Tôi là Lục Trạch.”

Tiền Phỉ không có chút cảm tình nào đáp lại: “Tôi là Tiền Phỉ, Lục Trạch là ai? Tôi chưa từng nghe nói đến!”

Bên kia điện thoại dừng lại một chút nói: “Cô chưa từng nghe nói về tôi? Được rồi, tôi là bạn của Tinh Tinh, cô ấy thường xuyên nhắc đến cô với tôi.”

Ở trong lòng Tiền Phỉ đang chửi thầm tên này.

“Ồ, là anh sao? Anh tìm tôi có chuyện gì thế?” Nghĩ đến người ở đầu dây kia chính là tên đầu sỏ khiến cho Diêu Tinh Tinh bùng cháy như phát rồ, Tiền Phỉ càng cáu kỉnh.

Nhưng đối phương cũng không vì giọng điệu không lịch sự của cô mà bị tác động, im lặng một chút lại hỏi: “Hai người ở cùng một chỗ phải không? Bên cô thật sự rất ầm ỹ, đã muộn như vậy, hai người còn đi đâu?”

Sau khi Tiền Phỉ nghe thấy câu hỏi của anh ta, giọng điệu theo xu thế đồi bại, trong lòng có chút thoải mái hơn, “Bọn tôi á? Hai chúng tôi ở quán karaoke ca hát nè!”

Cô nghe thấy hình như đối phương thở dài một cái, “Trước hết hai người cứ đứng yên ở đó, dù thế nào cũng đừng rời đi, hiên tại tôi sẽ gọi xe từ sân bay đến đó!”

Nói xong thì điện thoại bị ngắt.

Tiền Phỉ giật mình.

Chẳng lẽ thổ hào đã đuổi đến tận Bắc Kinh rồi?

https://thuviensach.vn

Cô nhìn vào trong phòng, Diêu Tinh Tinh đang như bệnh tâm thần hát một câu cuối cùng: “Say trong vòng tay âu yếm của đáng quân vương, mơ về chuyện tình Đại Đường năm xưa.”

Cô bị giọng hát như quỷ gào của cô nàng kia khiến cho không nhịn được mà bật cười.

Không biết chừng đêm nay Yêu Tinh kia thật đúng là có thể “Say trong vòng tay âu yếm của đáng quân vương, mơ về chuyện tình Đại Đường năm xưa” đấy!﹀3﹀● Tiền Phỉ vừa cùng Diêu Tinh Tinh hết uống rượu lại hát như điên, vừa chờ mong thổ hào mang theo nhân dân tệ từ trong gió sương chạy tới.

Cô vốn cảm thấy cơn say khi ở nhà cũng đã sớm tan biến, kết quả đến quán karaoke lại bị Diêu Tinh Tinh lôi kéo ầm ĩ lại uống thêm một chầu nữa, bây giờ uống đến mức mặt đỏ bừng, đầu choáng váng rồi.

Lúc các cô đang chuẩn bị hát bài “Tự do bay lượn” (*) của nhóm Phượng Hoàng Truyền Kỳ (*), bỗng nhiên có người đẩy cửa đi vào.

(*) Phượng Hoàng Truyền Kỳ: Phượng Hoàng Truyền Kỳ （凤凰传奇）tên tiếng Anh là Phoenix Legend là một ban nhạc nổi tiếng ở Trung Quốc đại lục với 2 thành viên là Dương Ngụy Linh Hoa （杨魏玲花）đến từ Nội Mông Cổ và Tăng Nghị （曾毅）đến từ tỉnh Hồ Nam (Trung Quốc). Họ đã có tình bạn gắn bó suốt 15 năm qua. Cả hai đã cùng nhau trải qua nhiều khó khăn và gặt hái được những thành công trên con đường âm nhạc. Hiện tại, cả Linh Hoa và Tăng Nghị đều đã lập gia đình, mỗi người đều đã tìm được ình một mái ấm riêng.

(*) Link bài hát “Tự do bay lượn

Tiền Phỉ sợ hãi. Cô tưởng là nhân viên phục vụ, nhưng mà nhìn kỹ, thì không khỏi giật mình.

https://thuviensach.vn

Thế mà lại là hai tên ăn mặc dị hợm, tóc tai tẩy light vuốt keo lởm chởm ở ngoài đại sảnh lúc nãy.

Diêu Tinh Tinh đã uống nhiều, vẫn còn ở bên cạnh vừa hát vừa nhảy, Tiền Phỉ cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, cố gắng không để đối phương nhận ra mắt mình đã bắt đầu mơ màng.

Tên đầu tóc vuốt lởm chởm tiến lại hỏi: “Hi mỹ nhân, lại gặp rồi! Bọn anh ở ngay đối diện, cùng nhau vui vẻ được chứ?”

Tiền Phỉ từ chối: “Ngại quá, bọn tôi hát cũng đã đủ rồi, đến lúc phải đi rồi!” Cô sợ lắm chuyện, vừa đoạt lấy micro của Diêu Tinh Tinh, vừa lớn tiếng gọi nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ đi vào trong phòng, thanh niên tóc lởm chởm nhìn Tiền Phỉ đầy ý tứ, “Cô em có ý gì thế?”

Tiền Phỉ nói: “Bọn tôi phải về nhà, ngại quá đi thôi!” Nói xong vội vàng thu dọn mọi thứ kéo theo Diêu Tinh Tinh ra ngoài.

Ra khỏi quán karaoke, cô đỡ Diêu Tinh tinh đi một đoạn rồi sau đó đứng ở bên đường lớn gọi xe. Diêu Tinh Tinh đung đưa người hỏi: “Sao thế? Sao lại đột nhiên không hát nữa? Rượu còn chưa uống xong mà! Đó đều là tiền đó là tiền đó bà có biết không hả Phí Phí!”

Tiền Phỉ vừa đề phòng mình không bị tay cô nàng vung vào, vừa còn phải cố gắng giúp cô nàng không bị ngã sấp xuống. Hơn nữa chính bản thân cô cũng đang choáng váng, cho nên đứng một lúc như vậy, cô mệt không đỡ được.

Mãi vẫn không có xe trống nào đi qua, Tiền Phỉ cảm thấy mình ở bên đường nằm xuống rồi. Đầu quá choáng váng, cô thật sự hận không thể kéo Diêu Tinh Tinh nằm ngã xuống đường ngủ một giấc thật ngon.

https://thuviensach.vn

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến. Tiền Phỉ quay đầu, phát hiện là hai gã tóc tai lởm chởm kia cũng đi theo ra.

Tiền Phỉ quay lại đỡ Diêu Tinh Tinh muốn đi nhanh về phía trước, nhưng mà chân cô như nhũn ra, dù dùng sức thế nào cũng không nhanh được.Hai tên kia đuổi theo ngăn hai cô gái lại.

“Mỹ nhân, thế nào, không định nể mặt sao? Dù sao cũng chỉ là mọi người cùng nhau uống chút rượu hát vài bài hát mà thôi, cũng không làm gì mấy em, như thế cũng không cho nhau chút mặt mũi sao?”

Tiền Phỉ có chút sợ hãi, muốn đi tránh bọn họ ra, “Ngại quá, thật sự bọn tôi phải về nhà!”

Có một tên trong đó vươn tay tóm lấy tay cô, “Về nhà làm gì cơ chứ, thời gian vui chơi vừa mới bắt đầu cơ mà! Nào, vào đi, chúng ta làm quen, cùng nhau vui vẻ một chút, lát nữa bọn em hãy về, đến lúc đó hai anh đây sẽ đưa các em về, có được không nào?”

Trong lòng Tiền Phỉ nóng nảy, Diêu Tinh Tinh lại bắt đầu đung đưa người cô. Trong lòng cô tự nói, không phải gặp phải bọn lưu manh muốn đùa giỡn đấy chứ? Ngay cả cô và Diêu Tinh Tinh đều trong trạng thái mệt mỏi, không thể chạy, cũng không biết có nên kêu cứu mạng gì đó không, có thể có thanh niên nào đó vì Tổ Quốc vĩ đại mà bảo vệ trinh tiết ình không đây.

Cô hết sức tránh ra, muốn tránh khỏi tay của tên lưu manh, “Anh bỏ tay ra đi! Có phải anh uống nhiều quá rồi không? Tôi lại không biết anh, sao lại vô duyên vô cớ lôi kéo tay tôi như vậy được chứ?”

Đối phương vừa nghe lời của cô thì bật cười, “Vậy thì cùng nhau làm quen!” Tên kia kéo Tiền Phỉ về phía bên mình, tên còn lại kéo Diêu Tinh Tinh.

https://thuviensach.vn

“Đừng có mà không biết tốt xấu, nhìn bộ dạng em gái cũng không tệ lắm mới muốn mang em gái cùng đùa vui, đừng không nể mặt!” Tên kéo cô nói lải nhải.

Tiền Phỉ sợ tới mức hét ầm lên.Trên đường có người nhìn lại, dường như muốn hỏi làm sao thế.

Nhìn hai kẻ tướng lưu manh còn mắng chửi người ta: “Nhìn cái beep gì thế, chưa thấy qua vợ chồng son cãi nhau sao?”

Người qua đường muốn đi, Tiền Phỉ thét lên: “Tôi không phải bạn gái anh ta, cầu xin anh giúp tôi gọi cảnh sát!”

Hai người kia lại đe dọa: “Đừng xen vào việc của người khác, mau đi nhanh đi!” Nói xong kéo Tiền Phỉ và Diêu Tinh Tinh muốn rời đi.

Cả người Tiền Phỉ mềm nhũn không có chút sức lực nào, lòng đã lạnh một nửa, cô gấp đến mức sắp khóc rồi.

Bỗng nhiên tên đang lôi kéo cô bị ngã úp sấp mặt về phía trước, cô cũng suýt chút nữa bị ngã theo, lại bị người ở phía sau ôm eo đỡ lấy.

Sau khi cô đứng vững việc làm đầu tiên không phải là quay đầu nhìn xem ai đã cứu mình, mà là nóng lòng muốn cứu Diêu Tinh Tinh khỏi móng vuốt của tên còn lại.

Nhưng cô bị người ôm eo rất chặt, làm cách nào cũng không di chuyển được.

Cô giãy dụa sốt ruột quay đầu lại, “Này mau buông tôi ra!” Kết quả vừa quay đầu lại thấy một gương mặt đang bừng bừng lửa giận, cô giật mình bật thốt, “Lý Diệc Phi?”

https://thuviensach.vn

Sau đó, có một chiếc taxi vội dừng lại, có người từ trên xe vội vàng lao xuống.

Người nọ vội chạy về phía Diêu Tinh Tinh, ba bước cũng làm thành hai bước chạy đến trước mặt cô nàng, đá thẳng vào tên lưu manh đang kéo Diêu Tinh TinhTư thế của tên lưu manh này cùng với tên đã lôi kéo Tiền Phỉ lúc nãy giống nhau như đúc, tuyệt đối là tư thế chó ăn phân.

Bỗng Tiền Phỉ cảm thấy lỗ tai mình nóng lên. Cô nghe thấy Lý Diệc Phi hừ một tiếng: “Vừa rồi cú đá kia của tôi so với tên kia còn đẹp hơn nhiều!”

Tiền Phỉ cảm thấy tên bệnh thần kinh này thật sự không còn cách nào cứu chữa được rồi, ngay cả loại việc thế này tên này cũng phải so đo.

Người đàn ông từ trên xe taxi lao xuống kia ôm Diêu Tinh Tinh đến trước mặt Tiền Phỉ.

Anh ta lạnh lùng hỏi: “Không phải tôi đã nói hai người ở bên trong dù thế nào cũng không được rời đi sao?”

Tiền Phỉ hơi rụt vai lại một chút . Cô nhận ra tên này chính là tên Thổ Hào Lục Trạch ở trong di động của Diêu Tinh Tinh, ngoài đời anh ta còn muốn đẹp trai cao ráo lạnh lùng hơn trên ảnh nhiều.

Lý Diệc Phi đứng bên cạnh cô cũng lạnh lùng mở miệng, “Này anh kia? Biết lễ phép không? Nào có ai nói chuyện kiểu đó!”

Đối phương ngước mắt đánh giá Lý Diệc Phi, quan sát đánh giá, lại nhăn mày, bộ dạng có chút suy nghĩ.

Hai tên tóc tai lởm chởm từ đất đứng lên, nói rất hổ báo: “Mấy thằng này là ai thế? Fuck, có giỏi đừng có rời đi!” Hai tên kia gọi điện gọi thêm người.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ có chút sợ hãi, kéo kéo Lý Diệc Phi nói: “Chúng ta mau chạy đi thôi, bọn nó gọi người đấy!”

Lý Diệc Phi cáu giận cúi xuống nhìn cô, “Lúc này đã biết sợ? Sao không biết sớm hơn đi? Hơn nửa đêm ai dạy cô mang theo bạn gái ra ngoài hát hò hả?”

Tiền Phỉ bị giáo huấn nên cổ co rụt lại.

Từ ở trong quán karaoke xa xa, có một đám người, đều là phong cách dị hợp tóc tai tẩy nhuộm vuốt tóc lởm chởm đi ra.

Lý Diệc Phi “Oh~Fuck” một tiếng: “Sao lại có thêm lũ đầu trâu mặt ngựa này thế? Cứ như là ở bên trong Tây Du Ký chạy ra ý nhỉ!”

Tiền Phỉ không nhịn được bật cười.

Lý Diệc Phi lườm cô: “Cười cười cười, lúc nào rồi mà còn cười, cô có thể có chút để ý được không?”

Người đàn ông đỡ lấy Diêu Tinh Tinh kia hỏi Lý Diệc Phi: “Anh có thể đối phó với mấy tên?” Dường như anh ta đang suy nghĩ đối sách tác chiến.

Lý Diệc Phi hừ một tiếng, giương cằm về phía sau Lục Trạch bĩu môi nói, “Một tên cũng không cần đối phó!”

Tiền Phỉ nhìn theo về phía sau Lục Trạch.

Lại có một đám người từ trong quán karaoke đi ra, xem ra là muốn đến Kim Đỉnh Hiên ở ngay gần đó ăn đêm.

Cùng là một nhóm người, mà nhóm người này so với nhóm người lúc nãy đẹp trai hơn nhiều!

https://thuviensach.vn

Lý Diệ Phi nói một tiếng với đám người kia đẹp trai kia, vì thế những người đó đều đi về phía bên này.

Tiền Phỉ nhìn phía trước phía sau có hai đám người đều đi về phía mình, tâm tình vô cùng kích động - chưa bao giờ có nhiều người như vậy giống như giây phút này, coi cô là trung tâm mà cùng nhau tiến đến.

Bỗng nhiên cô cảm thấy đời mình đã vươn lên một tầng ới.

﹀3﹀● Mấy thanh niên ăn mặc dị hợp tóc tai lởm chởm, cuối cùng cũng đã bại trận bởi nhóm thanh niên đẹp trai cao 1m80, bỏ chạy trối chết.

Trận đấu kết thúc trong mỹ mãn.

Tiền Phỉ nhìn trong đám người đẹp trai cao ráo kia có một người bộ dạng rất giống Tỉnh Bách Nhiên(*), tự mình cố gắng mở to mắt nhìn xem.

(*) Tỉnh Bách Nhiên: Là diễn viên bên Trung Quốc,. Tiểu Ngạn cũng rất mê anh này. Phim mới gần đây anh này đóng là “Tình Yêu Vượt Qua Ngàn Năm” trên Zing TV đó.

Bên cạnh anh ta còn có một cô nàng rất xinh đẹp, cũng theo anh ta nhìn cô.

Cô bị hai người nhìn nhất thời phát ngốc, cũng không khỏi cúi đầu nhìn ngắm bản thân.

Gáy bị người nào đó vỗ nhẹ một cái, cô nghe thấy Lý Diệc Phi tức giận nói: “Biết mình đã làm việc sai trái, cúi đầu nhận lỗi có phải không?”

Khi cô ngẩng đầu liên, thấy anh chàng cao ráo lớn lên giống Tỉnh Bách Nhiên kia hỏi Lý Diệc Phi: “Chuyện quái gì thế? Không phải ông nói xuống dưới lầu gọi cú điện thoại sao, sau đó ở Kim Đỉnh Hiên tụ họp sao,

https://thuviensach.vn

làm sao lại tự nhiên biến thành mọi người kéo bè kéo phái giúp ông đánh nhau thế?"

Lý Diệc Phi nói với anh ta: "Nói đơn giản, chính là ông vừa mới tham gia một hoạt động là làm việc nghĩa đó. Được rồi, trước đừng nói nhiều thế, mấy ông cứ đến Kim Đỉnh Hiên trước đi, tôi qua ngay bây giờ!

Anh chàng "Tỉnh Bách Nhiên" đẹp trai kia dẫn theo nhóm thanh niên đẹp trai cùng đi về phía Kim Đỉnh Hiên. Trước khi đi anh chàng còn quay lại nhìn Tiền Phỉ mấy lần, còn nở nụ cười như hoa đào đua nở với cô nữa chứ.

Tiền Phỉ bị anh chàng kia làm cho run run, sau đó quay đầu, ánh mắt mê man lướt qua Lý Diệc Phi, nhìn về phía Diêu Tinh Tinh và Lục Trạch.

Lục Trạch đỡ Diêu Tinh Tinh, thấp giọng hỏi: "Có phải em cho tôi vào sổ đen phải không?"

Cô cảm thấy lời này từ miệng một người đàn ông thoạt nhìn lạnh lùng nghiêm túc hỏi ra, mà đối tượng hỏi lại là một cô nàng tửu quỷ say đến mức không dựa vào người khác không đứng vững nổi, tình huống này thật sự không phải buồn cười bình thường.

Diêu Tinh Tinh vẫn luôn mơ màng bỗng nhiên mở to hai mắt, sau khi nhìn thấy rõ người đỡ lấy mình, cô bắt đầu giãy giụa điên cuồng, "Lục Trạch, anh đúng là tên âm hồn bất tán, ngay cả khi tôi say cũng không thoát được anh sao?" Cô nàng tránh khỏi tay Lục Trạch, nghiêng ngả đi về phía Tiền Phỉ, khóc thút thít nói: "Phí Phí, bà nói tôi phải làm sao bây giờ, trước mắt tôi lại xuất hiện bóng dáng của Lục Trạch! Bà nói đi có phải tôi cứ vậy không quên được thằng cha đó sao?

Tiền Phỉ nhìn lên bầu trời âm thầm chảy mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Bảo cô làm sao thành thật nói cho cô nàng kia biết: Em gái à em mau sờ thử đi! Đó là người thật hàng thật không phải ảo ảnh đâu...

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cô Có Thể Bận Tâm Chút Không

Tiền Phỉ vỗ lên lưng Diêu Tinh Tinh, trấn an cô bạn, sau đó hỏi: “Bây giờ chúng mình về nhà nhé?”

Diêu Tinh Tinh lắc đầu nói: “Tôi đói bụng!”

Tiền Phỉ suýt chút nữa quỳ lạy cô bạn mình.

Vừa uống đầy một bụng rượu mà vẫn biết đói à.

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Trạch nói: “Tôi mang cô ấy đi Kim Đỉnh Hiên ăn chút gì đó rồi lại về nhà, anh bận rộn hay có việc gấp gì thì cứ đi thôi!” Sau quay đầu lại nói với Lý Diệc Phi, “Anh cũng tranh thủ thời gian quay lại với đám bạn anh đi, có lẽ bọn họ cũng đang chờ anh đấy!”

Lý Diệc Phi lườm cô một cái, lôi Diêu Tinh Tinh ra khỏi người cô, tống sang cho Lục Trạch ở bên cạnh, “Cô nàng này anh đỡ lấy đi,“ rồi bản thân mình đỡ Tiền Phỉ đi về phía Kim Đỉnh Hiên, vừa đi vừa cáu giận nói, “Cô cũng đừng quan tâm đến việc của người khác nữa, có rảnh thì để ý lên bản thân mình nhiều thêm đi!”

Tiền Phỉ bị anh chàng kéo lôi về phía trước vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, “Này anh Lục Trạch gì kia ơi, anh đừng có nhân lúc thời điểm mấu chốt mà lén đem bạn tôi chạy mất đấy nhé, tôi sẽ nhìn chằm chằm vào anh đấy nhé! Anh mau đỡ Yêu Tinh nhanh đuổi theo đi....!”

Trong lúc mơ hồ, dường như cô thấy cái tên gọi là Lục Trạch kia, vẻ mặt khó chịu hai đầu lông mày nhíu chặt lại, có vẻ cực kỳ không thích ứng

https://thuviensach.vn

được có người ra lệnh ình.

Tiền Phỉ nhìn vẻ mặt kia, trong lòng rất vui vẻ, cảm thấy giống như là báo thù được cho Diêu Tinh Tinh vậy.

Đi vào Kim Đỉnh HIên, Lý Diệc Phi bảo nhân viên phục vụ tìm một gian phòng riêng.

Tiền Phỉ vốn định kéo Diêu Tinh Tinh ngồi xuống bên cạnh mình, lại bị Lục Trạch không lên tiếng kiên quyết từ chối.

Anh ta và Diêu Tinh Tinh ngồi cùng nhau, cẩn thận đặt đầu Diêu Tinh Tinh lên vai mình, lại để cho cả người cô nàng dựa vào người anh ta nghỉ ngơi. Sau đó gọi nhân viên phục vụ nhanh mang ột cốc nước ấm để cho cô nàng uống.

Lý Diệc Phi cũng ngồi xuống bên cạnh Tiền Phỉ.

Tiền Phỉ lấy di động muốn nhìn xem đã mấy giờ rồi, sau khi ánh sáng màn hình sáng lên phát hiện có một cuộc gọi nhỡ của Lý Diệc Phi.

“Anh gọi điện thoại cho tôi à? Anh tìm tôi có chuyện gì thế?” Cô ngẩng đầu hỏi Lý Diệc Phi ngồi bên cạnh.

Lý Diệc Phi bực mình nói: “Là tôi quá rảnh rỗi nên gọi điện thoại cho cô! Có vẻ sai lầm rồi!”

Tiền Phỉ “À” một tiếng, đẩy đẩy anh, “Anh đi tìm các bạn của anh đi, đúng lúc tôi có chuyện muốn nói với anh ta!”

Lý Diệc Phi ghét bỏ hất tay của cô ra, “Tôi còn chưa mắng cô, trái lại cô đã muốn đuổi tôi đi rồi!”

Anh nói xong, trên mặt rất hợp lý lộ rõ sự tức giận.

https://thuviensach.vn

Anh tức tối hỏi Tiền Phỉ: “Hơn nửa đêm cô không ở nhà còn đến chỗ này vui chơi cái gì?”

Tiền Phỉ nhếch miệng thành một nụ cười ngây ngô: “Thật may là anh cũng ở đây!”

Hai lông mày đen của Lý Diệc Phi dựng lên: “Tiền Phỉ tôi nói cho cô bết cô là con gái, không so với lũ đàn ông được, cô phải biết tự ái biết không? Cô ngửi xem trên người cô đầy mùi rượu này! Có loại con gái như cô sao?”Tiền Phỉ cười mỉm nhìn anh, “Anh ăn đêm cùng chúng tôi hay là trở về ăn cùng bạn anh hả?”

Lý Diệc Phi đập bàn tức tối gào lên: “Hôm nay là cô gặp được tôi, nếu như tôi không có ở chỗ này sút cái thằng kia thì chắc là cô đã bị người ta mang đi rồi không? Qua đêm nay cô thành đồ hoa tàn rồi cô có biết không?”

Đôi mắt mơ màng của Tiền Phỉ bỗng trở nên sâu hơn, chớp mắt nhìn người kia: “Tôi muốn một bát canh nấm tuyết đu đủ (*), anh muốn ăn gì?”

(*) Ảnh minh họa:

Lý Diệc Phi cáu kỉnh nói: “Cho tôi tách trà nhuận phổi, tôi muốn dập lửa!”

Anh chàng cởi bỏ cúc trên cổ áo sơ mi, kéo sang hai bên, “Cô làm tôi tức chết mất!”

Lúc nói câu này, anh phát hiện mình đã bị Tiền Phỉ xoay vòng, xoay kiểu gì cũng không thể nào cáu giận được.

Anh nhìn Lục Trạch và Diêu Tinh Tinh ở trước mặt cho nhau uống nước như chim non được mớm mồi. Anh cảm thấy thật ra người trước mặt

https://thuviensach.vn

này chỉ giả vờ mớm nước mà thôi, sự thật thì tên này đang dựng lỗ tai nghe anh và Tiền Phỉ nói chuyện.

Anh cảm thấy khí phách đàn ông ở trước mặt người ngoài không thể nói vài câu là xong được, vì vậy miệng cọp gan thỏ lại đập bàn một cái, gào lên với Tiền Phỉ: “Chị hai à, tôi đang tức giận đấy, chị có thể chăm chú chờ chút tôi hết giận chị hãy gọi đồ ăn được không?”

Tiền Phỉ cung kính dùng hai tay đưa thực đơn cho anh, “Được, được! Ngài tức giận, ngài tức giận! Hết giận ngài gọi món ăn đi!”

Lý Diệc Phi nhìn cô nàng bộ dạng lưu manh, một chút tức giận cũng không có, hoàn toàn hết bực dọc.

Anh buồn bực sao tính mình gần đây lại tốt đẹp như vậy, vấn đề này nếu lúc trước là anh và Quế Lê Lê, hai người bọn họ sớm đã cãi nhau long trời lở đất rồi.

Anh chợt phát hiện Tiền Phỉ có một ưu điểm cực lớn, cô rất biết cách làm sự việc lắng xuống, thực tế lúc người khác tức giận, mặc kệ đối phương đúng hay sai, cô đều dùng gương mặt tươi cười, cứ thế làm cho đối phương không thể phát cáu được nữa.

Anh nhìn Tiền Phỉ chớp mắt nhìn mình, cáu không cáu nổi nữa, nhưng mà cứ như vậy lui binh thì không cam lòng, thế nên trừng mắt dùng tay dí lên trán cô nàng, hung dữ nói: “Chị Tiền à, em van cầu chị có thể có bận tâm thêm một chút có được không?”

~‿3‿

~Tiền Phỉ ở bên cạnh vừa nhiệt tình hết mình ăn canh nấm tuyết đủ đủ, vừa mở to mắt nhìn Diêu Tinh Tinh trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê húp cháo, húp đến mức mặt cũng vùi vào trong cái bát cháo.

https://thuviensach.vn

Cô thấy thế ở bên cạnh ngây ngô cười hì hì.

Lục Trạch ngồi dối diện lườm cô, trong mắt có chút khiển trách. Anh ta buông chén cháo trong tay mình, bắt đầu cẩn thận bón cháo cho Diêu Tinh Tinh.

Tiền Phỉ nhìn vậy càng thấy buồn cười.

Bỗng nhiên ở bên ngoài có một đám người hét lên như bị ai đó dẫm vào đuôi.Tiền Phỉ ngẩn người, mới phản ứng kịp, đã đến mười hai giờ rồi.

Một năm mới đã bắt đầu!

Cô buông thìa, giơ tay lên, quay đầu lớn tiếng nói với Lý Diệc Phi: “Hép pi niu zia!”

Cô đã chứng kiến rất rõ ràng, bởi vì quá kịch động, còn một ít nấm tuyết chưa kịp nuốt hết đã từ miệng của cô bằng một đường cong xinh đẹp bay vào mặt Lý Diệc Phi.

Cô thấy hai đầu lông mày của Lý Diệc Phi dính lại vào với nhau, hung hăng lấy vài tờ giấy ăn, dùng hết sức lau mặt, lại cáu giận lườm cô, bực mình nói: “Cô ăn cái gì cũng đừng làm trò như thế, tôi không thấy vui đâu!”

Tiền Phỉ nhìn anh chàng cười ngây ngô: “Năm mới rồi, mau chúc tôi năm nay có thể gả ột người đàn ông tốt đi!”

Lý Diệc Phi làm vẻ ghét bỏ liếc nhìn cô một cái, khóe miệng giật giật hỏi: “Cô lại khát khao đến thế sao?”

Lục Trạch ngồi đối diện bỗng nhiên lên tếng xen ngang vào: “Tiền Phỉ, chúng ta có thể nói chuyện không?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ quay đầu nhìn anh ta, nghiêng đầu suy nghĩ, uốn éo quay đầu lại nhìn Lý Diệc Phi, “Chú cũng nên trở về cùng với đám bạn bên kia đi thôi, chị đây có chuyện cần nói với anh ta!”

Lý Diệc Phi nhìn cô nàng làm bộ dạng nghiêng đầu suy nghĩ, vốn cảm thấy đêm nay cô nàng ngây thơ như vậy có chút đáng yêu. Thế nhưng mà nghe thấy lời nói của cô, hai hàng lông mày của anh lập tức dựng lên. “Hành động này của cô gọi là vong ân phụ nghĩa cô có biết không?” Vẻ mặt anh rất mất hứng.

Tiền Phỉ vỗ vỗ vai anh, “Ngoan, đừng hư nữa, tôi có chuyện lớn cùng nói với anh ta!”

Cô dùng bộ dạng dỗ em bé khiến cho anh cực kỳ khó chịu, anh tức giận bỏ tay của cô ra, liếc cô nói: “Vậy tôi trở về dặn dò một tiếng, cô ở chỗ này chờ tôi, đợi lát tôi và mấy người cùng về nhà!”

Tiền Phỉ giơ tay lên làm bộ dạng xua đuổi, “Được rồi, được rồi! Đi đi thôi!”

Lý Diệc Phi đứng dậy ra khỏi phòng. Tiền Phỉ chỉnh lại tư thế ngồi, đối mặt với Lục Trạch. Diêu Tinh Tinh mê man nằm trên mặt bàn lẩm bẩm.

“Người vừa rồi là bạn trai cô sao? Hai người sống cùng nhau?” Nhìn nhau một lúc lâu, Lục Trạch mở đầu bằng một câu như vậy.

Tiền Phỉ lắc đầu giống như cái trống lắc, “Anh ta không phải bạn trai tôi, anh ta là khách thuê nhà của tôi!” Sau đó hỏi Lục Trạch, “Là tôi hỏi anh mới phải, nói đi chứ, sao anh dám tra tấn chị em của tôi thành như thế này?”

Lục Trạch nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

“Trước hết có thể nói cho tôi nghe một chút, Tinh Tinh đã nói những gì chuyện của hai chúng tôi cho cô nghe rồi?”

Tiền Phỉ cảm thấy lúc này nói nhiều chút cũng không sao, cũng không mất ít thịt nào, thế nên không ngừng chém gió một lúc.

Lúc cô nói lại cẩn thận quan sát vẻ mặt của thổ hào. Nhưng về cơ bản, nét mặt của anh ta gần như không thay đổi gì. Ngoại trừ hai lông mày kia, cứ nhăn rồi giãn ra rồi lại nhăn lại.Tiền Phỉ thầm nghĩ, làm lông mày của anh chàng này cũng rất vất vả đấy.

“Dù sao với tư cách là bạn thân nhất của Yêu Tinh cũng có thể là bạn thân duy nhất, tôi cảm thấy việc này anh làm đã làm bạn tôi cực kì tổn thương đấy, nếu anh không đưa ra phương pháp hợp lý, tôi có thể làm nhiều việc giày vò anh đấy, dù sao tôi cũng không sợ kẻ có tiền như anh, từ bé tôi là kẻ ghét bọn nhà giàu rồi!” Cô nhìn Lục Trạch dùng cách của mình để đe dọa tên này.

Lục Trạch trầm mặc không nói, quay đầu nhìn Diêu Tinh Tinh đang nằm trên mặt bàn, vươn tay vuốt đầu của cô nàng như vuốt đầu thú cưng, sau đó quay đầu nhìn Tiền Phỉ nói: “Xin cô hãy nhìn từ góc độ của tôi, hãy nghe chuyện của tôi.”

﹀3﹀

“Tôi quen cô ấy là qua giới thiệu của quản lý Cao, lần đầu tiên gặp mặt hay nói là đi xem mắt, cảm giác cô ấy mang cho tôi không giống những cô gái khác, bộ dạng nói chuyện giương nanh múa vuốt rất thú vị, tôi chỉ cảm thấy có cô ấy làm bạn có lẽ cũng sẽ quá buồn chán, cho đến khi cô ấy đề nghị cùng tôi đến Đại Liên làm việc giúp tôi ở một chi nhánh khác của công ty, tôi cũng không có từ chối!

Thật ra ngày từ đầu tôi cảm nhận được không phải cô ấy thật lòng muốn đối xử tốt với tôi. Có lần tôi đã hỏi cô ấy cô ấy thích tôi ở diểm gì, cô

https://thuviensach.vn

ấy nói thích nhất ở điểm tôi có tiền.

Cô ấy thoạt nhìn qua thật giống như loại con gái thích làm trò ham vật chất, ngay ban đầu tôi cũng đã cho là như vậy. Thế nhưng sau này khi cô ấy nói với tôi như thế, trái lại tôi cảm thấy vốn cô ấy không phải như những gì cô ấy thể hiện.

Thời gian dần trôi qua tôi phát hiện cô ấy là một cô gái luôn mang đến cho người ta thật nhiều bất ngờ, nhìn qua cô ấy vẻ rất sành đời gian trá, nhưng thật ra trong lòng lại rất đơn thuần, nhìn qua cô ấy giống như là người cầm lên được bỏ xuống được là người nói ra mấy câu phũ phàng, nhưng trên thực tế, so với bất kỳ ai trong lòng cô ấy lại yếu ớt hơn nhiều.

Trước đây tôi đã từng có bạn gái, có ầm ĩ cãi nhau vài năm, cả hai đều cảm thấy mệt mỏi, cố gắng kéo dài đến cuối cùng vẫn chia tay. Nói thật sau khi chia tay xong, tôi rất sợ có bạn gái, rất sợ phải cãi nhau. Cho nên tôi vẫn luôn không cùng Tinh Tinh nói rõ ràng, để cô ấy làm bạn gái của mình, nhưng thật ra ngay cả bản thân tôi cũng không phát hiện, thời gian trôi qua tôi đã đối xử với cô ấy như là cô ấy là bạn gái mình.”

Nghe thế, Tiền Phỉ không nhịn được mà cắt ngang lời nói của anh ta.

“Sao mà lúc đầu trông anh có vẻ lạnh lùng ít nói, mà sao lúc thổ lộ tấm lòng lại văn vẻ như vậy? Tôi chỉ hỏi anh một câu, anh thích Yêu Tinh sao?”

Lục Trạch yên lặng nhìn cô, “Thật ra lúc tôi đang nói chuyện không thích có người cắt ngang lời mình!” Dừng lại một chút, anh ta lại nói tiếp, “Cô cảm thấy nếu không thích cô ấy, hơn nửa đêm tôi lại ngồi máy bay đuổi theo sao?”

Não Tiền Phỉ bị ngấm rượu nên phản ứng hơi chậm một chút, “À, thế là thích đúng không? Vậy anh nói xem, hôm lễ Giáng Sinh, chuyện anh ăn cơm với bạn gái cũ, là chuyện thế nào?”

https://thuviensach.vn

Lục Trạch lại yên lặng nhìn cô, không mặn không nhạt nói: “Thật ra tôi không thích cảm giác bị người khác chất vấn!” Sau đó lại dừng lại một chút, lại nói tiếp, “Bây giờ bạn gái cũ của tôi ở Thượng Hải, vì muốn níu kéo tôi cô ta một mình đuổi tới Bắc Kinh rồi đuổi tới Đại Liên. Từ bé cô ta đã được nuông chiều, chưa từng được sống tự lập, cho nên sau khi đến Đại Liên thì bị ốm. Hôm lễ Giáng Sinh đó, cô ta nói với tôi cô ta phát sốt rồi, bên người lại không có người quen để chăm sóc, cô ta rất khổ sở. Tôi nghe cô ta nói thế thấy thật sự đáng thương, động lòng trắc ẩn, định mang cô ta đi ăn bát cháo. Tôi không nghĩ tới lúc ăn cơm cô ta lại chụp ảnh tôi lại hơn nữa còn gửi ảnh đó cho Tinh Tinh.”

Tiền Phỉ vừa suy nghĩ vừa dùng ngón tay trỏ gõ gõ lên mặt bàn, sau khi gõ xong, cô ngẩng đầu nói với Lục Trạch: “Tôi lại hỏi anh một vấn đề, vấn đề này nếu anh trả lời tốt tôi sẽ cho anh qua cửa, tôi sẽ kéo anh ra khỏi danh sách thù địch!” Cô cầm lấy cốc nước, uống một hớp, sau đó hỏi, “Bây giờ thái độ của anh đối với bạn gái cũ như thế nào? Nếu như anh thật lòng yêu Tinh Tinh, anh định an bài bạn gái cũ của mình thế nào?”

Lục Trạch lại vươn tay vuốt đầu Diêu Tinh Tinh như sủng vật, nói: “Những gì đi qua đã là quá khứ rồi, tôi và cô ta sẽ không thể quay lại, cũng không sẽ không dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng. Đợi khi về Đại Liên tôi sẽ nói rõ ràng với cô ta, cũng để cho cô ta biết được rằng, có một số thứ nếu lúc có không biết quý trọng, đến khi mất đi, đã là quá khứ rồi, cũng không thể lấy lại được.”

Hai câu nói cuối cùng, Tiền Phỉ nghe thấy tiếng thổn thức trong lòng mình.

Cô than nhẹ một tiếng: “Được rồi, xét thấy thái độ của anh, tôi sẽ cho anh qua của ải của tôi. Nhưng mà Yêu Tinh có chịu đi theo anh hay không, thì do chính cô ấy nói.”

Lục Trạch nhìn cô, lại nhíu mày, dường như chịu đựng điều gì,

https://thuviensach.vn

Cuối cùng anh ta cũng không nhịn được mở miệng nói, bình tĩnh nhìn Tiền Phỉ nói: “Thật ra ở trong công ty của tôi không có ai giống như cô, nói chuyện kiểu tùy tiện ấy với tôi.”

Tiền Phỉ cho rằng anh ta đang khó chịu, thế nên cô cảm thấy rất vui mừng, định nói cho tên này biết tâm tình mình khoái trá thế nào, thì bỗng nhiên thấy anh ta cười rất kỳ quái: “Nhưng mà cảm giác này cũng rất đặc biệt! Xem ra cô và Diêu Tinh Tinh đúng là gười chung một đường!”

Tiền Phỉ choáng váng, cảm thấy tên này bề ngoài nhìn qua có vẻ lạnh lùng cao quý nhưng thật chất bên trong lại là một kẻ ham mê bị ngược đãi sao...

(*) Giải thích một chút vì sao Lục Trạch lại hiểu lầm Lý Diệc Phi và Tiền Phỉ yêu nhau. Trong tiếng Trung chỉ có hai đại từ là wo và ni, dù đối phương là ai cũng chỉ có hai ngôi xưng này nên khi hai người này nói chuyện Lục Trạch mới hiểu lầm nhu vậy.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nhìn Cậu Ta Rất Quen Mắt

Lý Diệc Phi cũng đã tìm được gian phòng riêng của bọn Đại Quân, đi vào ngồi xuống, chào hỏi qua một lượt anh ngồi xuống cạnh Kim Điềm: "Đã ăn gì chưa thế?"

Kim Điềm dùng ánh mắt long lanh như nước nhìn anh, lắc đầu, "Anh chưa về em không có khẩu vị!"

Lý Diệc Phi gật đầu, quay người gọi nhân viên phục vụ, "Cho cô ấy trước một bát canh nấm tuyết đu đủ," sau đó nói với Kim Điềm, "Em nếm thử cái này xem, ăn rất ngon, nhất định em sẽ có khẩu vị!"

Kim Điềm mỉm cười ngọt ngào.

Anh cũng cười với cô nàng, nói với cô: "Ăn từ từ thôi, nấm tuyết phải nhai kỹ, lúc ăn đừng có vội nói chuyện!" Sau đó quay người sang chỗ bên kia cùng bọn Đại Quân chém gió.

"Lát nữa cậu giúp anh đưa Kim Điềm về nhà nhé!"

Đại Quân bĩu môi, "Vậy thì cậu làm gì?"

Lý Diệc Phi nói giọng đương nhiên: "Anh đây đi đưa hai con ma men kia về nhà!"

Ánh mắt Đại Quân lướt qua người anh nhìn về phía Kim Điềm, nhỏ giọng nói: "Cậu nói cậu mang con gái nhà người ta đi chơi sao lại để cho

https://thuviensach.vn

tôi đưa đi đón về thế này, cái này hợp lý sao? Tôi khổ cực giúp đỡ cậu làm nhiều việc như thế, cậu không có chút gì cảm ơn sao?"

Lý Diệc Phi đập cho cậu ta một cái, "Lúc nào rồi mà còn lắm mồm như thế? Làm có một chút việc mà tìm cách đòi anh đây phải khen ngợi chú á?"

Đại Quân híp mắt nhìn anh: "Lại nói hai cô nàng kia là ai thế?"

Lý Diệc Phi nhíu lông mày: "Một người là nữ hán tử, một người là bạn thân của nữ hán tử."

Vẻ mặt Đại Quân thay đổi, nháy mắt hỏi: "Ai là nữ hán tử? Tóc đến bả vai hay là tóc qua bả vai?"

Lý Diệc Phi trả lời cậu ta: "Chính là người tóc qua bả vai."

Hai mắt Đại Quân phát sáng, nhỏ giọng kêu lên: "Ôi fuck! Tôi phát hiện khẩu vị của mình có chút biến thái mất rồi. Tôi đã vừa ý cô nàng nữ hán tử kia mất rồi! Là thế đó Đại Phi, tôi không cầu cậu khen thưởng nữa, cậu giới thiệu nữ hán tử cho tôi làm quen là được rồi!"

Lý Diệc Phi đánh một cái vào sau đầu câu ta, "Cút! Nghĩ cái beep gì thế? Nhìn qua cô ta như một cô gái nhưng bản chất ở bên trong so với cậu còn men hơn! Chú em muốn cùng cô ta nói yêu đương còn không bằng làm chuyến sang Thái Lan tìm một đứa chuyển giới còn hơn!"

Đại Quân xoa xoa cái đầu kêu lên: "Nhìn vẻ mặt cậu như là sợ tôi chà đạp cô nàng ý, còn nói như vẻ là thật lòng vì tôi cơ đấy, tôi thèm vào!"

Lý Diệc Phi vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Đại Quân nói: "Tôi thật sự là muốn tốt cho cậu, tôi sợ cậu nhất thời hồ đồ. Người như cô ấy không giống với bọn mình, cô ấy rất nghiêm túc, hoặc là cậu cùng cô ấy kết hôn, hoặc là

https://thuviensach.vn

đừng có suy nghĩ vớ vẩn. Loại người như cô ấy không chịu nổi chơi đùa đâu, cũng không chịu được tổn thương.”

﹀3﹀● Khi Lý Diệc Phi trở lại gian phòng kia, cũng đúng lúc cuộc nói chuyện giữa Tiền Phỉ và Lục Trạch đã đến hồi kết,

Họ bắt đầu bàn đến vấn đề sẽ ở chỗ nào qua đêm.

Tiền Phri nói với Lục Trạch: “Tôi sẽ dẫn Yêu Tinh về nhà, tự anh đi đến khách sạn nhé.”Lục Trạch nhìn cô rồi lại nhìn Lý Diệc Phi ở phía bên ngoài cửa hỏi: “Hai người cùng đi?”

Tiền Phỉ gật đầu, “Đúng vậy!”

Lục Trạch yên lặng một chút mới nói: “Nếu đã như thế, tôi cũng về nhà cùng hai người.”

Lý Diệc Phi đã đi trước Tiền Phỉ một bước, lên tiếng nói: “Anh chớ có so với tôi, tôi vốn ở chỗ kia mà!”

Lục Trạch nhìn anh, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi có thể ngủ ghế sô pha.”

Tiền Phỉ vừa định lên tiếng, đã bị Lý Diệc Phi ngăn lại, “Lúc tôi ký hợp đồng đã nói rõ rồi, phòng khách cũng là của tôi, cho nên cái ghế sô pha ở phòng khách kia cũng là của tôi!”

Lục Trạch liếc mắt nhìn anh, vẻ mặt lạnh nhạt, nhỏ giọng nói: “Nghe nói anh đang cần người làm cửa ra ấy vụ buôn bán, tình cờ ở Đại Liên tôi có đường ra ặt hàng này.”

Vẻ mặt Lý Diệc Phi cũng nghiêm túc lại, “Anh cũng biết khá nhiều nhỉ, có thể hỏi chút, làm sao anh có được tin tức này không?”

https://thuviensach.vn

Lục Trạch hơi nhếch môi lên, “Bạn của anh tìm bạn của tôi đưa danh thiếp có tên anh và tên cậu ta.”

Lý Diệc Phi vừa sờ cằm vừa quan sát Lục Trạch.

Tiền Phỉ lảo đảo đứng dậy không kiên nhẫn hỏi: “Hai người các anh thì thầm to nhỏ gì thế? Nói to lên tí xem nào, để cái người uống rượu đến choáng váng cũng có thể nghe hiểu được không?” Cô chỉ tay vào Lục Trạch, hỏi Lý Diệc Phi, “Đêm nay sắp xếp anh ta thế nào đây?”

Thái độ của Lý Diệc Phi lập tức thay đổi, tát lên tay cô, “Có biết lễ phép không, lúc nói chuyện ai cho phép chỉ tay vào người ta như thế? Đêm nay anh ta cùng về nhà với chúng ta!”

Tên này trở mặt quá nhanh, Tiền Phỉ thoáng nghẹn một xíu, “Ồ, cùng nhau về nhà à? Thế anh ta ngủ ở đâu?”

Lý Diệc Phi nói: “Ghế sô pha ngoài phòng khách.”

Tiền Phỉ lại “À” một tiếng, đúng dậy định gọi nhân viên phục vụ để tính tiền.

Lý Diệc phi ngăn cô nàng lại, “Không cần!”

Mặt Tiền Phỉ rất hớn hở hỏi: “Anh đã thanh toán rồi à?”

Lý Diệc Phi cười rất gian manh: “Không hề, tôi nói với nhân viên phục vụ cộng luôn vào phòng bên kia rồi!”

Tiền Phỉ lại “Ồ” một tiếng, nở một nụ cười nịnh nọt: “Về sau mấy anh kia có đi ăn cơm, anh có thể sắp chỗ cho tôi ở một góc nhỏ bên cạnh mấy anh chàng ý nhé!”

Lý Diệc Phi đi theo phía sau lưng Lục Trạch và Diêu Tinh Tinh ra ngoài, “Chỉ cần cô em làm thiếu gia anh đây vui vẻ, những chuyện tốt như

https://thuviensach.vn

thế về sau không thiếu phần cô em đâu!” Đi tới cửa anh chàng dừng lại, quay đầu hỏi Tiền Phỉ, “Cô đã tỉnh rượu chưa thế?”

Tiền Phỉ lấy tay dùng sức vỗ lên ngực nói: “Phải tỉnh rồi chứ! Anh cho tôi là bụng kiến uống rượu sao?”

Lý Diệc Phi thấy cô nàng dùng sức vừa phải nhiệt tình vỗ lên ngực mình, đã biết rõ là cô nàng này vẫn còn choáng đấy, không kiên nhẫn thở dài một hơi, đi tới đỡ lấy cô nàng lôi ra ngoài, “Tôi nói cho cô biết, nếu cô dám ở bên ngoài uống rượu đến mức không làm chủ được tôi sẽ đập cho cô một trận đấy! Nào có loại con gái như thế hở!”Tiền Phỉ vui vẻ cười ha ha, hỏi: “Vậy ở nhà được chứ?”

Lý Diệc Phi nói: “Ở nhà được thì được, nhưng cô phải xác định sau này người đàn ông của cô sẽ không ghét bỏ bộ dạng say sưa nôn mửa của cô.”

Anh đỡ Tiền Phỉ ra khỏi Kim Đỉnh Hiên.

Bốn người gọi xe trở về nhà.

Sauk hi về đến nhà, Lý Diệc Phi rửa mặt đi ngủ trước, Tiền Phỉ để Lục Trạch ở trong phòng khác, đỡ Diêu Tinh Tinh về phòng.

Diêu Tinh Tinh nằm ở trên giường lăn lộn hai ba vòng bắt đầu nói buồn nôn, Tiền Phỉ đành phải đỡ cô nàng đến nhà vệ sinh. Diêu Tinh Tinh vào được nhà vệ sinh giống như người tìm được đường sống lao thẳng tới bồn cầu ra sức “ọe ọe ọe...”

Sau khi nôn hết xong, Diêu Tinh Tinh hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô nàng xúc miệng xong, lau miệng nhìn về phía Tiền Phỉ như tráng sĩ bị chặt tay nói: “Phí Phí, bà gọi anh ta vào đây, tôi muốn nói chuyện với anh!”

https://thuviensach.vn

Suýt chút nữa Tiền Phỉ bật khóc.

Cô chưa nôn được trận nào, cồn trong rượu mới bay đi có một nửa, còn một nửa vẫn đang ở trong dạ dày bốc lên đây này, bây giờ cô không muôn làm gì hết cô chỉ muốn ngủ thôi.

Cô giống như du hồn buồn bã ỉu xìu đàng hoàng lướt ra khỏi phòng, đổi lại là Lục Trạch đi vào.

Lục Trạch vừa vào thì đóng cửa, Tiền Phỉ đứng ở cửa ra vào, bỗng nhiêu cảm thấy mình thật thê thảm giống như cô bé bán diêm, gần sang năm mới nhà nhà đều đóng kín.

Cô thật sự rất buồn ngủ, nằm bẹp dí trên ghế sô pha, nhắm mắt nằm ngủ.

Dần chìm vào giấc ngủ say, trong phòng bỗng nhiên vang lên một tiếng "rầm"

Cô bật ngay dậy, tỉnh ngủ xíu, cô tưởng hai người trong phòng đánh nhau, vì vậy giống như có tên lửa gắn vào người, nhanh chóng từ ghế sô pha chạy tới cửa phòng dùng sức mở cửa, "Sao thế sao thế? Cứ bình tĩnh nói chuyện thôi sao lại...đánh nhau...rồi!

Cô đứng hình không nói vì hai người trong phòng đang hôn nhau mãnh liệt. Dưới chân bọn họ là chồng sách, vốn là chồng sách nghiệp vụ mà cô đặt ở trên bàn.

Hai người kia rốt cuộc dây dưa cuồng dã đến mức nào.

Cô đỏ mặt tới tận mang tai lui ra ngoài, còn tốt bụng tiện tay đóng cửa hộ. Cô đứng ở bên ngoài cửa nghe thấy bên trong "tạch" một tiếng, cửa đã bị khóa từ bên trong. Cô rõ ràng là chủ mà bị khóa ở ngoài cửa rồi.

https://thuviensach.vn

Cô ngẩn người, cảm thấy hai cái đứa ở trong phòng kia có phải là quá khát khao nên có chút không biết xấu hổ rồi phải không...

﹀3﹀● Sáng sớm hôm sau, Diêu Tinh Tinh và Lục Trạch cùng một trạng thái đi ra khỏi phòng, trên mặt vẻ mặt chính khí như kiểu chuyện xấu tối hôm qua hai đứa này chưa từng làm đâu giống như kiểu chỉ ngồi đối diện nói chuyện hết đêm mà thôi.

Tiền Phỉ đã làm xong bữa sáng, vừa bày bát đũa vừa gọi Yêu Tinh. Nhưng chưa kịp nói câu tiếp theo đã bị Diêu Tinh Tinh cắt lời: “Bà đừng hỏi tôi gì cả, tôi không biết hôm qua xảy ra chuyện gì, tôi uống say quên hết rồi!”Tiền Phỉ dừng việc đang làm dở trên tay, nâng người lên, khinh thường bĩu môi một cái: “Tôi vốn định hỏi bà là bà ăn cháo hay uống sữa đậu nành? Thế mà bà đã có tật giật mình rồi, nếu tôi không phối hợp với bà một chút, có vẻ rất xin lỗi cái vẻ đạo mạo của bà nhỉ!” Cô híp mắt lại, chớp chớp mắt, tất cả trạng thái lộ rõ trên mặt: “Bà có thể nói cho tôi biết vì sao môi bà sưng lên thế kia không? Có phải là tên kia thừa dịp bà uống say quá dùng sức đập cái mỏ của bà phải không?” Tiền Phỉ làm vẻ mặt ham học hỏi chỉ vào Lục Trạch hỏi Diêu Tinh Tinh.

Diêu Tinh Tinh không hề đỏ mặt không thở gấp, “Ngày hôm qua dùng mỏ mắng bà cả một đêm đấy, thế là mệt mồm đấy!”

Tiền Phỉ vừa cười vừa nói: “Ở trước mặt người yêu mình bà không thể giữ một chút hình tượng tốt đẹp thì bà sẽ chết đấy à?”

Cô để cho Diêu Tinh Tinh và Lục Trạch ngồi xuống bàn ăn cơm trước, tự mình đi gõ cửa phòng Lý Diệc Phi gọi tên kia dậy ăn sáng. Ngăn cách nhau bằng một tấm cánh cửa Lý Diệc Phi làu bàu nói cho cô biết, mình sẽ ngủ thêm một lúc, dặn cô để đồ ăn sáng mỗi thứ một chút vào trong nồi giữ ấm ình, rồi tiện tay đem cái áo sơ mi có nút thắt bằng vàng là phẳng đi, còn cả thùng rác trong phòng vệ sinh của anh cũng cần phải đi đổ rồi.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ hung hăng quát mắng cái cửa một câu: “Shit! Coi mình là thiếu gia đến phát nghiện sao? Quản chú mới là lạ đấy, cho chú chết đói đi!”

Tuy là cô nói như vậy, nhưng mà khi trở về bàn ăn vẫn để lại một cốc sữa đậu nành và một chén cháo ở bên cạnh.

Diêu Tinh Tinh lườm cô, chậc chậc hai tiếng rồi nói: “Bệnh thánh mẫu từ trong bụng mẹ của bà có vẻ lại nặng thêm một cấp ý nhỉ!”

Tiền Phỉ lầm bầm đáp lại cô nàng một câu: “Đã thành hai miếng lạp xưởng dày rồi mà không ngăn được cái mồm nói lời độc địa của bà!”

Cô hỏi Diêu Tinh Tinh và Lục Trạch, ăn sáng xong có tính toán gì không, đi ra ngoài chơi hay là ở nhà mọi người nói chuyện phiếm.

Lục Trạch nói: “Chúng tôi phải về Đại Liên rồi, trợ lý cũng đã đặt xong vé máy bay.”

Tiền Phỉ sững sờ, nhìn Diêu Tinh tinh, mặt mũi tràn đầy lưu luyến, “Nhanh như vậy đã đi rồi á? Không ở thêm vài ngày à?”

Diêu Tinh Tinh cũng mím môi: “Buổi chiều anh ấy có cuộc họp hội nghị cấp cao thường kỳ!”

Tiền Phỉ lộ vẻ mặt không thể tin: “Không đến mức ý chứ? Hôm nay là Tết mà! Toàn bộ Trung Quốc đều đón năm mới, ông chủ Lục à anh có phải là làm một nhà tư bản muốn giống như Hoàng Thế Nhân(*) sao?”

(*) Hoàng Thế Nhân: Nhân vật trong phim, là hình ảnh một địa chủ xấu xa luôn chèn ép dân chúng nghèo khổ. Hình như đã từng giải thích rồi thì phải TT^TT

https://thuviensach.vn

Lục Trạch mặt không thay đổi nhìn cô nói: “Không có cách nào, vốn là chiều qua mở họp rồi, thế nhưng mà có người giận dỗi, tôi không có tâm tư họp hành gì, đành phải chuyển tới hôm nay thôi.”

Tiền Phỉ nhìn Diêu Tinh Tinh rồi tặc lưỡi, “Bà đúng là trở thành yêu tinh gây tai họa rồi!”

Ăn sáng xong, Tiền Phỉ tiễn Diêu Tinh Tinh và Lục Trạch ra sân bay.

Trước khi đăng ký, Tiền Phỉ và Diêu Tinh Tinh bộ dạng lưu luyến không rời, nói không ngớt, như là sinh ly tử biệt vậy. Lục Trạch ở bên vừa thấy đau đầu vừa khó hiểu, “Vừa rồi ở trên xe không phải hai người đều lướt nét sao?” Ý của anh ta là, sao bây giờ hai bà mới nói không ngớt vậy, sao không sớm làm đi.

Gần như Diêu Tinh Tinh và Tiền Phỉ đồng thời quay đầu nói với anh ta: “Anh không hiểu!”

Tiền Phỉ nói: “Cái này cũng giống như khi đi thi, trước khi thi một tuần anh sẽ đọc sách sao! Không thể luôn!”

Diêu Tinh Tinh tiếp lời: “Nhưng mà trước ngày thi một ngày thì sao? Nhất định là hận không thể đọc suốt đêm luôn!”

Lục Trạch nhìn hai cô nàng, yên lặng nhếch khóe miệng.

Trước khi tiến vào cửa lên máy bay, Tiền Phỉ nói với Lục Trạch: “Anh có thể nhanh chóng làm cho cái công ty ở bên Đại Liên kia sớm ổn định được không, mau đem Yêu Tinh về Bắc Kinh cho tôi! Cuộc sống của tôi không chịu đựng được khi xa cô này quá lâu, lâu quá tôi sẽ thành ngốc mất rồi!”

Gương mặt vốn tê liệt dây cảm xúc của Lục Trạch cũng cong miệng lên: “Nhất định.”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ vỗ vỗ bả vai Diêu Tinh Tinh, “Đi vào thôi Yêu tinh!”

Diêu Tinh Tinh tiến vào cửa lên máy bay, Lục Trạch ở sau vội đuổi theo. Anh ta đi về phía trước mấy bước rồi bỗng dừng lại, quay đầu lại, nhìn Tiền Phỉ, bộ mặt nghiêm túc nói: “Tôi thấy cậu Lý Diệc Phi kia, cảm thấy nhìn rất quen mắt.”

Tiền Phỉ bộ dạng nghiêm túc trả lời anh ta: “Ừ, chuyện này à, có thể bởi vì năm đó khi anh ta mang họ Lưu đã từng là nam giả nữ diễn một bộ phim là ?”

Lục Trạch mỉm cười: “Thật là khéo, tôi sẽ mang Tinh Tinh đi xem phim này.” Anh phất phất tay, xoay người bước đi.

Đợi đến lúc sánh vai cùng Diêu Tinh Tinh, Diêu Tinh Tinh hỏi anh: “Vừa rồi anh nói gì với Phí Phí thế?”

Anh khẽ cười một tiếng rồi đáp: “Không có gì, chỉ cảm thấy cậu Lý Diệc Phi kia lớn lên rất giống chủ tịch tập đòan Thiên Thánh.”

Diêu Tinh Tinh cảm khái thở dài: “Ấu, tập đoàn Thiên Thánh á, thằng nhãi Uông Nhược Hải kia, chính là bạn trai cũ của Phí Phí đang làm ở Thiên Thánh. Năm đó em muốn vào đó làm mất ba bộ hồ sơ mà không có được!” Nói xong cô nàng lại thở dài, “Như vậy xem ra tướng mạo học hành tất cả chỉ là vô nghĩa, ai ngờ một tên tiểu bạch kiểm đi thuê phòng lại có nét giống với chủ tịch một tập đoàn lớn chứ, khác nhau một trời một vực à!”

Lục Trạch nhìn cô, khóe miệng khẽ cong lên.

Cô nàng trước mắt này và cái cô gọi là Tiền Phỉ kia đấy, hai cô nàng này là hai cô nàng phổi bò (ý vô tâm không để ý xung quanh) nhất mà anh từng biết.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Không Cho Phép Cởi Áo Khoác

Ba ngày nghỉ năm mới trôi qua rất nhanh, ngày thứ tư khi Tiền Phỉ đến chỗ làm việc, Triệu Đức lôi kéo cô ra một góc, thần thần bí bí nói: "Hôm qua ở trong Yến Toa tôi nhìn Lý Diệc Phi đấy!"

Tiền Phỉ không biết phải làm sao nói với cậu ta, "Tiểu Đức Tử có phải chú không còn cái gì để khoe nữa đúng không? Mỗi ngày chị đây đều nhìn thấy Lý Diệc Phi đấy, chuyện này thì có gì đặc biệt chứ?"

Triệu Đức hít một hơi, hung dữ nói: "Có thể nghe người ta nói hết được không? Tôi nói hôm qua ở Yến Toa tôi nhìn thấy Lý Diệc Phi, bên cạnh tên kia còn có một cô gái, cô gái kia kéo tên kia, có vẻ rất thân thiết, nhìn thoáng qua chắc là bạn gái của tên kia."

Tiền Phỉ làm bộ dạng "Có thế mà chú cũng ngạc nhiên" nhìn cậu ta, "Chú em muốn khoe với chị là chú em biết tên kia có bạn gái trước chị à? He he! Em trai đáng thương quá, chị đây đã biết từ lâu rồi nhé!"

Vẻ mặt Triệu Đức u buồn nhìn cô, "Phỉ Phỉ tôi nói bà chị phải nghe hết lời tôi nói đấy ư? Tôi nói là, bạn gái mới của tên kia, không phải là người thường đâu! Cô ấy là một gương mặt mới nổi tiếng! Tôi đã nhìn thấy rất nhiều quảng cáo cô ấy đóng trên TV!"

Tiền Phỉ ngẩn người, "Không thể nào! Có phải chú em nhìn nhầm rồi không? Thằng cha kia là một con quỷ nghèo, đến phòng còn phải thuê của chị đây, còn có thể tìm được một cô nàng nổi tiếng làm bạn gái sao? Chẳng lẽ đây là đùa giả thành thật?"

https://thuviensach.vn

Triệu Đức quả quyết gật đầu, “Tôi không thể nào nhìn nhầm? Sau đó tôi trốn ở một góc nghe thấy Diệc Phi gọi cô gái kia là Kim Điềm! Mà cô diễn viên kia cũng tên là Kim Điềm!”

Tiền Phỉ hít một hơi thật sâu, “Tên này thật là biết đốt tiền đấy, thật đúng coi mình là con nhà giàu rồi! Nhưng mà chú em nói xem tên thiếu gia này có tiền bao cô em xinh đẹp ở học viện Điện Ảnh kia sao không lo tích tiền mà đi mua nhà nhỉ?”

Triệu Đức suy nghĩ rồi nói: “Nếu tôi có thể cùng Kim Điềm nói lời yêu đương, tôi thà bán nhà lấy tiền cho cô ấy tiêu xài còn hơn!”

Tiền Phỉ lườm cậu ta một cái, “Nhìn cái tướng mạo này của chú em, quả thật sẽ dùng tiền làm vui lòng mỹ nhân rồi” Cô nói sang chuyện khác rồi bỗng nhiên nói. “Ai chú nói đi, có phải là cô em xinh đẹp kia cảm thấy tên Lý Diệc Phi tiểu bạch kiểm này bộ dạng cũng được, sau đó dùng tiền quảng cáo nuôi tên đó không nhỉ?”

Triệu Đức suýt chút nữa bị nghẹn.

Chưa đợi cậu ta mở mồm đáp lời, sau lưng có một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Cho dù bản thiếu gia đây có bị hạ đài, chi phí của mấy cái quảng cáo cũng đủ nuôi anh đây sao?”

Tiền Phỉ quay đầu, ngẩng đầu cười hi hi với cái người vừa mới tới mặt đang xụ xuống: “Tôi cảm thấy là cô em đó chưa chạm được tới bí kíp thôi, thật ra nuôi chú không cần tốn tiền thật, chỉ cần một túi cà vứt ở đầu giường là có thể thu phục được chú rồi mà!”

﹀3﹀● Qua năm mới được một thời gian, công việc chủ yếu của hai công ty chứng khoán là cùng người phụ trách dự án bên đối tác làm mấy công việc xác nhận đối chiếu. Vì thế Tiền Phỉ, Lý Diệc Phi và Quế Lê Lê trong lúc đó, vì quan hệ công việc không thể tránh khỏi có rất nhiều thời điểm chạm mặt trực tiếp.Tiền Phỉ phát hiện, tâm trạng Quế Lê Lê càng

https://thuviensach.vn

ngày càng không tốt, có mấy lần gần như ở trước mặt người khác không không chế được, gọi hai chữ "Diệc Phi" mang theo sự giận dỗi. Cứ giống như trước đây khi hai người bọn họ còn bên nhau, mỗi lần hết cãi nhau lại quay về làm lành vậy.

Có đôi lúc Tiền Phỉ cảm thấy cô ta có chút đáng thương, từ hành vi cử chỉ lời nói của cô ta, có thể nhìn ra cô ta vẫn thật sự còn yêu Lý Diệc Phi, cũng có lúc, Tiền Phỉ thấy cô ta không đáng được đồng tình, khi lựa chọn giữa vật chất và tình yêu, đã lựa chọn vật chất, thì cứ cố gắng hưởng thụ đi, tội gì phải còn vương vấn nhớ mãi không quên với tình yêu cơ chứ.

Vào lúc này, Tiền Phỉ cảm thấy Uông Nhượng Hải đã làm rất tốt, sau khi anh ta lựa chọn vật chất, đã làm đủ phũ phàng, đủ tuyệt tình, cũng không có nhớ mãi không quên.

Lý Diệc Phi thì ngược lại, tâm trạng của anh ta ngày càng tốt, càng ngày càng thoải mái. Cho dù thành viên tổ dự án họp cùng với chủ tịch công ty trong truyền thuyết là vị hôn phu của Quê Lê Lê, biểu hiện của anh ta cũng rất tự nhiên vô cùng hào phóng biết co biết giãn, phóng khoáng nổi bật trong đám người nam nữ chưa lập gia đình. Dáng vẻ khoan thai tự nhiên kia, động tác thành thục, đã khiến tình nhân cũ trong lòng không quên được càng không thể dời mắt khỏi người anh ta.

Tiền Phỉ cảm thấy ở một góc độ nào đó loại người như Lý Diệc Phi thật đáng sợ, anh ta có thể cầm lên được cũng có thể buông xuống được, sau khi mới chia tay ở trong phòng tự kỷ buồn chán suốt một tuần, sau đó sẽ thay đổi quên sạch những thứ kia, lại giống như một tờ giấy trắng.

Anh ta cũng không nhớ đến tình yêu cũ, sau khi anh ta nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, đã có thể rất nhanh lao mình vào tình yêu mới. Thật sự một người đàn ông đẹp trai có phong cách hành động phũ phàng như vậy lại giống như một loại thuốc phiện, rất hấp dẫn phái nữ, nhưng mà

https://thuviensach.vn

yêu một người đàn ông như thế, Tiền Phỉ cảm thấy, người con gái kia thật bất hạnh.

Dù sao cô cũng sẽ không rung động trước một người đàn ông như thế, bởi vì tự bản thân cô biết rằng, trên người mình không có điểm gì đặc biệt khiến cho đàn ông có thể yêu cô đến chết đi sống lại, cho nên cô cũng sẽ không đi trêu chọc người mà cô không thể nắm giữ được.

Ở trên web LyLy Tiền Phỉ chọn ra được mấy đối tượng, lại trong mấy người này so sánh đánh giá cẩn thận, cuối cùng chọn lấy một người cảm thấy có vẻ thích hợp với mình, bắt đầu bồi dưỡng cảm tình.

Sau một thời gian tán gẫu trên mạng, đối phương đưa ra ý kiến muốn hẹn gặp mặt. Tiền Phỉ cũng đồng ý.

Thời gian hẹn gặp là tối thứ sau sau giờ tan làm.

Sáng thứ sáu, Tiền Phỉ nhét túi đồ trang điểm vào túi xách mang đi làm. Trên đường Lý Diệc Phi thấy túi của cô căng lên, hỏi cô: “Cô mang theo cái gì mà trông cồng kềnh thế?”

Tiền Phỉ chỉ cười mà không nói gì, Lý Diệc Phi đảo mắt một vòng rồi nói: “Túi rất nặng sao? Nào, để tôi giúp cô cầm!” Anh vừa nói vừa chuyển cái túi của Tiền Phỉ sang tay mình.

“Thôi đi! Bình thường đâu thấy chú ga lăng phong độ như thế?” Tiền Phỉ không nhịn được đá xoáy anh chàng.

“Bình thường cô em cũng không có cầm nhiều đồ như thế này mà!” Lý Diệc Phỉ vừa nói vừa sờ đồ vật bên trong túi.”Cái này là cái gì nhỉ? Hở? Đường nét này cứ như là chữ tiếng Anh ý nhỉ...Đây không phải là chữ Steve à...Sặc, đây là túi trang điểm Steve đưa cho cô mà!” Lý Diệc Phi híp mắt liếc nhìn Tiền Phỉ, “Cô mang theo túi trang điểm đi làm? Có chuyện gì thế? Cô đang tư xuân đấy à?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ làm động tác phỉ nhổ anh chàng: “Phi! Miệng chó không phun được ngà voi! Sau khi chia tay chú cũng đã tìm thấy mùa xuân thứ hai rồi, chị đây tư xuân thì đã làm sao nào?”

Lý Diệc Phi dùng mắt đánh giá Tiền Phỉ từ trên xuống dưới, ánh mắt kia hận không thể xuyên qua cái áo lông dài đến đầu gối kia.

“Cô mặc đồ này đi tư xuân á?”

“Sao thế được?” Tiên Phỉ thần thần bí bí nở nụ cười mờ áo, kéo cái khóa của áo lông xuống, phanh vạt áo sang hai bên, “Cái này của tôi gọi là có một điều bất ngờ khác biết chưa nào?”

Cô để cho Lý Diệc Phi nhìn thoáng qua rồi lại khép vạt áo vào rồi kéo khóa lại như cũ. Sau đó lúc ngẩng đầu lên, thấy Lý Diệc Phi đang nghiêng đầu nhíu mày, bĩu môi nhìn cô.

“Vẻ mặt này của anh là thế nào?”

Lý Diệc Phi híp mắt, “Vẻ mặt này của tôi là bị trình độ ăn mặc của cô hù dọa!”

Bên trong cô nàng này mặc một chiếc váy nhìn thoáng qua có vẻ đoan trang nhưng thật ra phần váy dưới váy hận không thể ngắn đến quá mông, mà từ đường may lên phía trên cổ áo đều là chất liệu ren mỏng. Bộ quần áo này đã tôn lên những nét đẹp đường cong trên cơ thể cô nàng này, nhưng mà chiếc quần tất kia...mà không phải là tất mỏng mới đúng! Tất đen kia cũng quá tình thú quá hấp dẫn rồi. Trách không được cô nàng này lại mặc một cái áo lông dài như thế, mặc như thế giữa mùa đông lạnh giá không bị viêm phổi mới là lạ đấy!

“Cô đây là muốn gặp người nào thế? Sao ăn mặc dụ tình tục tĩu như thế?” Lý Diệc Phi nhướn lông mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“Dụ tình cái đầu chú! Thật là loại người nào thì mắt nhìn ra thứ đó! Chị đây là học phối đồ từ trên tạp chí mới nhất được chưa nào! Vẫn là tạp chí chú hay ném cho chị xem đấy! Thế quái nào người mẫu mặc thì kêu đoan trang có khí chất, chị mặc thì kêu dụ tình tục tĩu hả?”

Từ sau khi Lý Diệc Phi dẫn Tiền Phỉ đi dạo cửa hàng nhằm thay đổi hình tượng của cô nàng, anh cố gắng tiến hành cải tạo gu thẩm mỹ và cách phối đồ của cô nàng, anh nói cho cô biết rất nhiều cách phối đồ, còn thường xuyên ném cho cô một đống tạp chí thời trang thời thượng để cho cô học tập những cô nàng khác ăn mặc thế nào. Anh không hề nghĩ tới cô nàng này bình thường tùy tiện như một thằng đàn ông, một khi chăm chú học làm phụ nữ, ngộ tính lại cao như vạy. Giờ thì cô nàng này ngày càng thay đổi bản thân ra hình ra dạng rồi.

Lý Diệc Phi mặt không bểu tình mà nhìn Tiền Phỉ, “Ban ngày cô cũng đừng cởi bỏ áo lông, tôi sợ bị người ta nhìn thấy cô ăn mặc kiểu này không nhịn được lại gọi cho cục công an phòng chống tệ nạn xã hội.”

Khóe miệng Tiền Phỉ co giật, lại nói với tên này một tiếng “fuck“.

﹀3﹀● Hai người bọn họ là hai kẻ đến văn phòng sớm nhất. Lúc vào trong phòng rồi Tiền Phỉ định cởi áo lông, Lý Diệc Phi lập tức lên tiếng ngăn cản, “Không cho phép cởi!”Tiền Phỉ lườm anh, “Chú muốn chị bị nóng chết sao?”

Lý Diệc Phi nhìn cô: “Không nóng chết được, điều hòa hỏng rồi!”

Tiền Phỉ dở khóc dở cười: “Chú quá xấu tính rồi! Chú nói hỏng là hỏng sao?”

Lý Diệc Phi hất cằm lên: “Đúng! Anh đây nói hỏng thì là hỏng!” Nói xong anh xé một tờ giấy ghi trên đó mấy chữ: Điều hòa bị hỏng, thứ Hai mới sửa xong, đề phòng bị cảm, yêu cầu mọi người mặc áo khoác ngoài vào văn phòng.

https://thuviensach.vn

Sau đó anh dán tờ giấy này ngay cạnh công tắc bật điều hòa.

Vì vậy trong ngày hôm nay tất cả mọi người trong văn phòng của cả hai công ty đều mặc áo khoác ngoài nghiêm túc làm việc, nghe nói điều hòa bị hỏng cũng không có nghi ngờ gì.

Lúc Quế Lê Lê đến đối chiếu số liệu trên hợp đồng, không có mặc áo khoác ấm. Cô ta bị lạnh đến mức hắt xì mấy cái, lấy di động ra muốn gọi cho kỹ sư của tòa nhà.

Tiền Phỉ vui vẻ chờ xem lúc lời nói dối của Lý Diệc Phi bị vạch trần tên này sẽ có vẻ mặt thế nào. Đúng lúc này cái miệng xấu của Triệu Đức lập tức phát huy khả năng của mình, chưa kịp để Quế Lê Lê gọi điện thoại đã lên tiếng nói trước: “Trợ lý Quế, cô vẫn đừng gọi nữa, có khi gọi cũng vô dụng thôi, trên tường cũng đã dán thông báo rồi, nói là thứ Hai mới đến sửa được.”

Quế Lê Lê đành phải cất điện thoại đi, sau khi hắt xì thêm mấy cái, đành cầm lấy đồng chạy vội đi.

Tiền Phỉ cảm thấy tên Lý Diệc Phi này cũng quá may mắn rồi. Nếu Quế Lê Lê chịu liếc mắt nhìn cái tờ thông báo trên tường kia, cô không tin cô ta không nhận ra được chữ viết tay kia là của ai, hay là tùy tiện bật thử công tắc một lần, là biết rõ rốt cuộc có phải điều hòa có hỏng hay không.

Tiền Phỉ nhỏ giọng thì thầm với Lý Diệc Phi: “Anh đã khiến cho trợ lý Quế của chúng ta bị cảm mất rồi...!”

Lý Diệc Phi liếc xéo cô nàng, nhàn nhạt nói: “Xóa giùm chữ chúng ta, cám ơn.”

﹀3﹀● Rất nhanh đến lúc tan việc, Tiền Phỉ mang theo túi trang điểm đi vào trong nhà vệ sinh.

https://thuviensach.vn

Trong nhà vệ sinh có điều hòa, cô mặc áo lông nóng đến mức đổ mồ hôi, sau đó cởi ra để ở bên cạnh.

Cô rửa mặt trước, sau đó cẩn thận nhớ lấy từng bước cũng như những kỹ năng mà khi Steve dạy cô trang điểm, đánh từng lớp từng lớp phấn kia lên mặt, lại cẩn thận dùng màu đánh khối. Cô muốn mình trong tự nhiên nhất, cho nên đều chọn tông màu nhạt. Sau khi tô son môi xong, cô buông tóc xuống. Đang thu dọn, từ cửa ra vào có người đi vào, là người trước kia Tiền Phỉ đã từng gặp qua, họ Dung, là thư ký tổng giám độc.

Thư ký Dung nhìn Tiền Phỉ bật ra một tiếng tán thưởng: “Wow! Quản lý Tiền hôm nay cô mặc đẹp quá! Vừa thuần khiết vừa quyến rũ!” Cô ấy nhìn Tiền Phỉ từ trên xuống dưới, sau đó lại thở dài than thở, “Dáng người này của cô quá tuyệt vời ý! Cô nói xem vì sao cô lại ngành đầu hành vậy? Đáng lẽ cô nên vào showbiz ấy chứ!”

Tiền Phỉ bị cô ấy khen như vậy thì xấu hổ, đỏ mặt đối đáp một hai câu, cầm theo túi trang điểm và áo khoác lông chạy ra khỏi nhà vệ sinh như là đang chạy trốn cái gì đấy.

Cô cảm thấy mình thật sự không có chút tiền đồ nào rồi, vẫn luôn như một chú vịt con xấu xí, bỗng nhiên biến thành một con thiên nga trắng xinh đẹp, lại không chịu được mấy lời khen ngợi của người khác, cô cảm thấy cả người không được tự nhiên rất muốn tìm một chỗ để chui xuống.

Cô vừa đi giày cao gót, vừa đi vừa cúi đầu, tay chân luống cuống muốn nhét túi trang điểm vào trong túi xách, không nghĩ tới là sẽ va vào người khác.

Cô vừa liên tục nói xin lỗi, vừa ngẩng đầu nhìn xem mình va vào ai.

Kết quả vừa ngẩng đầu lên, cô thật hận không có cái lỗ nào để chui xuống.

https://thuviensach.vn

Đang giờ tan tầm người trong văn phòng đang tụ tập thành từng tốp đi về phía thang máy, mà người cô va vào, thật trùng hợp , chính là oan gia của cô đại thiếu gia Lý Diệc Phi.

Cô nghe thấy những âm thanh thổn thức" Hở" "Ơ" "Ôi chao" là những câu mở đầu khác nhau, sau lại giống nhau ở phần cuối"Tiền Phỉ, hôm nay cô ăn mặc thật đẹp, là đi gặp bạn trai à?"

Tai của cô bắt đầu nóng lên.

Cô cảm thấy cả đời này mình cũng không làm được việc gì to tát rồi, bởi vì mới bị mấy ánh mắt như thế nhìn chằm chằm một lúc, cô đã cảm giác mình như phát sốt.

Thang máy đến, các đồng nghiệp lục tục đi vào. Lúc chỉ còn Lý Diệc Phi và Tiền Phỉ, Lý Diệc Phi khoát tay với mấy người bên trong, "Quá chật rồi, bọn tôi đợi lượt tiếp theo."

Cửa thang máy đóng lại. Tiền Phỉ thở dài một hơn, đưa tay lau qua một lớp mồ hôi dày trên trán.

"Anh biết tôi sợ nhất cái gì không? Chính là một ngày nào đó tôi mặc quần áo mới đi làm, bị đồng nghiệp phát hiện, đồng nghiệp nói với tôi, 'Ôi chao, Tiền Phỉ cô mặc quần áo mới à, rất là đẹp đấy!' mỗi lúc như thế này, tôi chỉ muốn tìm một cái lỗ muốn chui xuống mà. Tôi cũng không biết rốt cuộc là vì sao nữa, dù sao mỗi lần thấy đồng nghiệp như vậy, tôi đều có cảm giác xấu hổ không ngóc đầu lên được!"

Lý Diệc Phi bấm nút thang máy, giọng điệu đều đều nói: "Tôi sẽ nói cho cô biết là vì sao, bởi vì ở tận sâu trong đáy lòng cô cô luôn coi mình là cô gái xấu xí, cho nên khi người khác khen cô xinh đẹp, cô sẽ thấy không thoải mái." Anh cúi đầu nhìn Tiền Phỉ, "Thì ra cô luôn coi mình là cô gái xấu xí."

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn anh: “Nói có vẻ như anh không coi như vậy ý, không phải anh còn nói tôi là đàn ông sao?”

Lý Diệc Phi sờ cằm, híp mắt nhìn cô, “Ừ, không thể tưởng tượng được cũng có lúc thiếu gia tôi đây nhìn nhầm!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cho Tôi Đi Xem Mắt Cùng

Đi vào bên trong thang máy, Lý Diệc Phi nhỏ giọng nói: “Cô trang điểm ình như thế là muốn đi gặp bạn trên mạng đúng không?”

Tiền Phỉ cũng nhỏ giọng: “Bạn trên mạng cái đầu chú! Kia gọi là đối tượng xem mắt trên mạng! Vốn là một danh từ rất phù hợp, sao qua mồm chú cảm giác cũng chẳng ra gì thế nhỉ!”

Lý Diệc Phi “Ồ” một tiếng, giọng điệu kỳ quái nói: “Cô trang điểm ình dụ tình tục tĩu như vậy, khiến cho đối tượng xem mắt của cô cảm thấy cô quá khát khao rồi!”

Tiền Phỉ tức giận nói: “Tôi nhổ vào! Tôi chăm chút bản thân như vậy như thế gọi là tôn trọng đối phương!” Cô nhìn thang máy, đã đến tầng thứ chín, “Thôi đừng có mà lằng nhằng với chị nữa, đi tìm bạn gái của chú đi!”

Lúc thang máy dừng ở tầng thứ chín, có năm sáu người đi vào, Lý Diệc Phi và Tiền Phỉ phải lách vào phía bên trong. Dáng người Lý Diệc Phi cao, cao hơn người ta hẳn một cái đầu, cũng không biết đến sự khó thở, còn Tiền Phỉ ở phía sau dù đã đi giày cao gót cũng chỉ cao bằng mấy người thanh niên ột mét bảy, cô lách vào một góc mà chỉ bằng tầm mấy giống đực kia, cảm thấy hít thở có chút khó khăn.

Lý Diệc Phi kéo cô về phía bên mình, lại kéo đến một chỗ rộng khác trong thang máy, bản thân thì chắn trước người cô, tên này bao vây cô ở khu riêng biệt đó, giống như bị nhốt trong lô cốt vậy.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay bọn tôi không có lịch hẹn. Sao nào, thiếu gia anh đây sẽ đi check hàng giúp cô em!” Một tay Lý Diệc Phi đút trong túi quần, một tay chống vào thang máy, tạo thành dáng vẻ anh chàng đẹp trai.

Trong thang máy có mấy người quan sát bọn họ, Tiền Phỉ cảm thấy rất không tự nhiên, đẩy tay Lý Diệc Phi ra, “Chú là quá rảnh rỗi đấy à?”

Lý Diệc Phi mặt dày lại chống tay lên như cũ, “Tôi chưa từng thấy qua xem mắt, cảm thấy rất hiếu kỳ!” Thang máy vang lên một tiếng ding đã đến tầng một, Tiền Phỉ đẩy tên kia đi ra ngoài, Lý Diệc Phi cũng đi sát theo sau cô, kéo lấy cánh tay của cô. “Đi được không đi được không, cô dẫn tôi đi mở mang kiến thức đi, tôi sẽ ngồi bên cạnh không quấy rối! Tiền Phỉ, cô làm người không thể không nể tình như vậy được, cô đã quên ai mang cô đi xem talkshow của Đại Bằng sao?”

Lần đầu tiên Tiền Phỉ trông thấy vị Lý thiếu gia tự xưng là đẹp giai lạnh lùng cao quý thích bắt bẻ ở trước mặt mọi người còn làm trò lưu manh thậm chí không biết xấu hổ, nhất thời mắt có chút mơ hồ, “Lý Diệc Phi chú không bị làm sao đấy chứ? Chị đi xem mắt dẫn thao chú làm cái beep gì hở?” Cô kéo tay Lý Diệc Phi ra, sống chết không đồng ý cho tên này đi theo.

Quan sát bên ngoài, nếu không tranh thủ thời gian thì sẽ bị muộn mất. Cô không cùng Lý Diệc Phi dây dưa nữa, chạy về phía cửa ra vào. Lúc trước khi tiến vào cửa xoay, cô quay đầu nhìn lại.

Trước cửa thang máy Lý Diệc Phi đang nói chuyện điện thoại.

Cô yên lòng đi vào trong cửa xoay.

﹀3﹀● Bởi vì lúc tan làm muốn ăn cơm ở nhà hàng phải đặt chỗ, lại nhiều người qua lại ầm ĩ, Tiền Phỉ và đối tượng xem mắt hẹn nhau gặp mặt ở quán cà phê Vọng Lộ.Ấn tượng đầu tiên với đối tượng, Tiền Phỉ vẫn cảm thấy tương đối thỏa mãn đấy, mặc dù không có bộ dạng đẹp trai như Uông

https://thuviensach.vn

Nhược Hải hay là Hồ Tử Ninh, nhưng tối thiểu nhìn cũng có vẻ tin tưởng được. Đã có kinh nghiệm đau đớn thê thảm từ hai lần trước, cô đã mất lòng tin với trai đẹp, muốn trốn tránh như tránh rắn rết.

Có vẻ đối phương cũng rất hài lòng với cô, quan sát đánh giá cô từ trên xuống dưới, không ngừng khen cô mà còn một mực nói: “Không thể tưởng tượng em lại xinh đẹp như vậy! So với ảnh còn nhìn xinh hơn gấp tỷ lần!”

Tiền Phỉ bị đối tượng khen thấy lòng nóng lên.

Đối tượng xem mắt gọi là Nguyên Phong, là một nhân viên nhà nước, làm việc ở khu Hải Điến, cũng giống Tiền Phỉ là người ngoại tỉnh, nhưng chưa mua được nhà ở Bắc Kinh.

Tiêu chuẩn tuyển người của Tiền Phỉ cũng không giống với những cô gái khác, cũng không yêu cầu phía bên nhà trai phải có phòng có xe có tiền gửi ngân hàng. Cô chỉ coi trọng là con người, dù là người đàn ông này chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng chỉ cần anh ta là người có trách nhiệm làm tròn bổn phận, có lòng cầu tiến, hiếu thuận cha me, cô sẽ chọn anh ta, sẽ cùng anh ta vượt qua mọi con đường.

Trò chuyện một lúc, sau khi cả hai bên đều xóa bỏ đi sự xấu hổ khi lần đầu gặp gỡ, cuộc nói chuyện của hai người cũng càng thoải mái hơn. Thế nhưng càng trò truyện về sau, Tiền Phỉ cảm thấy Nguyên Phong có chút quá đà.

Trong lúc này, không biết có phải là ảo giác của cô hay không nữa, cảm giác có tiếng cười lạnh ở phía sau lưng mình. Có hai lần cô không nhịn được quay đầu lại nhìn, thế mà người ngồi ở phía sau lại là một người phụ nữ mập mạp.

Cô tỉnh táo lại, nghe Nguyên Phong chân thành bộc bạch những lời từ đáy lòng.

https://thuviensach.vn

“Tiền Phỉ, hai ta ở trên mạng nói chuyện lâu như vậy, hôm nay lại được gặp, tôi không biết ấn tượng của em với tôi như hế nào, dù sao thì tôi đối với em cũng cực kỳ cực kỳ hài lòng! Trước ở trên mạng không quá tiện để giới thiệu cẩn thận cho em về tình huống của tôi, bây giờ tôi sẽ chân thành kể hết với em. Tôi và bạn gái cũ đã quen biết nhau thật nhiều năm, cũng đã đến mức bàn đến chuyện cưới xin, thế nhưng ngay khi hai bên bố mẹ đã định ra ngày cưới thiếp mời cũng đã gửi đi rồi, bạn gái cũ của tôi lại phản bội bỏ trốn cùng người khác! Vì thế tôi đã biến thành trò cười cho những người xung quanh! Sự đả kích này đối với tôi quá lớn, cho nên bây giờ đối với tình yêu và hôn nhân mà không có sự đảm bảo giống như chim sợ cành cong vậy!”

Tiền Phỉ lại mơ hồ nghe thấy hình như có một tiếng cười lạnh. Cô vứt bỏ thính giác đang bị loạn, đáp lời Nguyên Phong: “Anh yên tâm, tôi cũng hận nhất là phản bội, trước đây cũng vì bạn trai cũ của tôi phản bội mà dẫn đến chia tay, tôi sẽ không giống với bạn gãi cũ của anh cũng như là bạn trai cũ của tôi!”

Nguyên Phong lắc đầu, “Không không không, Tiền Phỉ em nghe nhưng chưa hiểu được ý của tôi, tôi không hề nghi ngờ nhân phẩm của em, nhưng mà tôi có chướng ngại về mặt tâm lý, tôi không thể tự vượt qua được cửa ải này! Nếu không có điều kiện đảm bảo, tôi không dám cùng phụ nữ nói chuyện yêu đương!”Tiền Phỉ càng nghe càng thấy khó hiểu, “Vậy anh muốn nói bảo đảm là chỉ cái gì?”

Nguyên Phong nâng kính mắt, nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy có lẽ chúng ta nên sống thử trước.”

Tiền Phỉ sửng sốt. Cô nghe thấy hình như phía sau lưng có tiếng cười lạnh. Bỗng nhiên cô cảm thấy bắt đầu bực bội..., quay đầu lại lần nữa, trông thấy vẫn là một bóng lưng một người phụ nữ mập mạp.

https://thuviensach.vn

Cô quay đầu lại, cố ý hỏi đến vấn đề chướng ngại của Nguyên Phong để chứng thực nghi ngờ của cô: “Có sống thử hay không, có liên quan gì đến việc bạn gái cũ của anh phản bội?”

Nguyên Phong cười như đang sắp lên tiếng vì một việc làm gì đó rất trọng đại, lại nâng gọng kính, nói: “Tiền Phỉ, là như thế này, nếu như chúng ta sống cùng một chỗ, những ưu khuyết điểm của nhau cũng không bị che giấu, tôi cũng sẽ hiểu rõ em là người thế nào, em cũng sẽ hiểu rõ tôi như vậy, nói thế này thì chúng sẽ hiểu rõ lẫn nhau rốt cuộc có phải là người thích hợp để kết hôn hay không!”

Tiền Phỉ bị anh ta nói nhảm một lúc thì thấy não như phình ra, cô cảm thấy hình như mình đã bị lẫn lộn vào. Thế nhưng ở trong một đống hỗn độn đấy, cô phát hiện thì ra trong lòng mình còn có một chút tỉnh táo.

Đồng thời cô cũng cảm thấy lòng vừa ấm lên kia đang dần dần rét lạnh.

“Nói thẳng ra, anh đang muốn chúng ta ở chung đúng không?” Nụ cười trên mặt cô vẫn nguyên vẹn không thay đổi, nhưng thái độ trong lòng cũng đã xoay chuyển một trăm tám mươi độ.

Nguyên Phong cũng không để ý thái độ Tiền Phỉ thay đổi, cười mỉm rồi liên tục gật đầu, “Tôi chính là có ý này!”

Tiền Phỉ làm bộ dạng tươi cười hỏi rất chân thành: “Vậy anh cảm thấy khi nào chúng ta bắt đầu thì là hợp lý?”

Nguyên Phong giật mình, dường như cũng không nghĩ tới nhanh như thế đã có kết quả tốt như vậy, “Không phải tối nay em không có việc bận gì sao? Không bằng em đến nhà tôi chơi một chút, gọi là xem nhà!”

Tiền Phỉ lại nghe thấy rất rõ một tiếng cười lạnh.

https://thuviensach.vn

Cô đã chẳng thèm quan tâm đi tìm hiểu xem rốt cuộc tiếng cười này là do từ chỗ quỷ quái nào phát ra rồi.

Cô tiếp tục cười rất tươi, hỏi Nguyên Phong: “Có phải phòng của anh đã từng 'tiếp đón' rất nhiều đối tượng xem mắt đúng không?”

Nguyên Phong cho rằng là cô đang ghen, lại nâng mắt kính cười giải thích nói: “Em đừng để ý, trước đây vì tôi vẫn mãi chưa gặp được người phù hợp cho nên mới không ngừng đi xem mắt, về sau khi đã có em rồi, cuối cùng cũng không cần phải lên mạng tìm đối tượng xem mắt nữa rồi!”

Cái âm thanh cười lạnh “hư hư hử” kia rất rõ ràng như muốn đấm vào mặt đối phương.

Rốt cuộc Tiền Phỉ cũng không cười nổi được nữa.

Cô hỏi Nguyên Phong: “Anh dẫn tôi đi xem nhà, chỉ là đơn thuần muốn xem nhà thôi sao?”

Nguyên Phong không thấy cô cười nữa. cho rằng cô thật sự nghiêm túc, vì vậy cũng không cười nữa, một mực chân thành nói: “Tiền Phỉ, buổi tối em ở lại nhé, tuy phòng là do tôi thuê, nhưng giường là giường đôi, chúng ta vẫn ngủ được!”Tiền Phỉ cảm thấy nếu tiếp tục ngồi nữa mình sẽ ói ra mất. Cô cầm lấy áo khoác ngoài mặc vào chuẩn bị rời đi. Sắc mặt Nguyên Phong thay đổi, kéo cô lại, “Tiền Phỉ, em có ý gì?”

Tiền Phỉ giãy cổ tay thoát khỏi tay của tên này, dùng tay kia lau đi chỗ bị tên này chạm vào, mặt không chút biểu cảm nói: “Không có ý gì, chính là muốn về nhà!”

Trong mắt Nguyên Phong đã có chút tức giận: “Cô đùa giỡn tôi?”

Tiền Phỉ dừng động tác đang mặc áo khoác ngoài vào, lại nhìn tên kia, nõi rõ từng từ một: “Rất xin lỗi, tôi không có cách nào hiểu được chướng

https://thuviensach.vn

ngại tâm lý của anh, tôi cảm thấy mình không thể nào giúp anh chữa trị được, anh có thể lên mạng xem thử xem, có lẽ sẽ có rất nhiều người có thể an ủi cho bênh tậm lý của anh đấy."

Nguyên Phong trầm mặt, trên mặt gần như lộ rõ sự cáu giận, "Giả vờ làm phụ nữ đàng hoàng làm cái beep gì! Cô dám nói mình là xử nữ sao? Không phải đã sớm ngủ cùng trai cách đây tám trăm năm rồi à? Cô là người đứng đắn, không có bệnh tâm lý, vậy thì đừng có đăng ảnh lên mạng hẹn hò đi! Đã lên thì đừng làm bộ trinh tiết liệt nữ làm người khác khó chịu vì thèm muốn!"

Tiền Phỉ không nghĩ tới một người đàn ông nói trở mặt là có thể trở mặt như vậy lại còn xấu xí không tả được. Cô tức giận đến mức cả người run lên.

Cô vẫn còn đang thở hổn hển, đang làm công tác chuẩn bị từ ngữ, chưa kịp nói thành lời, bên cạnh đã có một người lao ra, đấm thẳng một đấm vào mặt Nguyên Phong.

Cô bình tĩnh lại quan sát, lại là Lý Diệc Phi.

Cô mơ hồ quay đầu lại nhìn, sau lưng chính là người phụ nữ mập kia cũng quay người lại nhìn xem bọn họ gây ầm ĩ ở bên này, từ khe hở dưới cánh tay do người kia xoay người lại có thể thấy có áo khoác ở trên ghế, cô gần như có thấy được phía đối diên có một người đàn ông quen mắt mặc áo khoác.

Dần dần có người tới xem.

Cô quay đầu trở lại, nhìn Lý Diệc Phi. Anh ta đang chỉ tay vào mặt Nguyên Phong đang từ sàn nhà đứng dật vội vàng lai máu mũi nó: "Muốn lừa gạt phụ nữ lên giường thì nên tìm cái lí do nào nó vĩ đại một chút, chứ đừng có lôi cái lý do có bệnh chướng ngại về tâm lý, để cho người ta dễ dàng phát hiện ra mình là một thằng tâm lý biến thái, lần tới có nói chuyện

https://thuviensach.vn

thì cũng lôi cái mấy chuyện ví von to lớn ra mà nói, lộ ra là mày có nhiều văn hóa chứ! Bản chất thì như một thằng lưu manh, trên mặt còn khắc ba chữ đồ lưu lanh, lưu manh từ đầu đến chân như vậy, một chút xấu hổ cũng không có, thật khiến người ta buồn nôn mà!"

Tiền Phỉ cảm thấy nghe cái miệng xấu kia của Lý Diệc Phi mắng người thật quá sảng khoái, vốn không có dùng mấy từ tục tĩu nào mà lại có thể đối phương tổn hại lại khiến cho người ta hết cơn giận.

Lý Diệc Phi quay đầu nhìn cô, nhướng mày nói: "Nào, cho cô em một cơ hội, muốn chửi gì thằng này cứ chửi đi, nếu thằng này nó dấm bật lại thì anh đây cho nó một đống máu mũi!"

Tiền Phỉ được thiếu gia kia ủng hộ nhiệt huyết sôi trào, nhìn thấy bộ dạng uất ức của Nguyên Phong sau khi bị đánh mà không dám phản kháng, trong lòng nổi lên một sự chán ghét.

"À...anh...À đúng rồi! Uổng thay cho anh là một nhân viên nhà nước! Anh nói chuyện thiếu não và làm một kẻ cặn bã như vậy lãnh đạo đơn vị anh có biết không?" Cô suy nghĩ một lúc lâu mới nghĩ ra được một câu như vậy.

Lý Diệc Phi ở bên cạnh phun hết ra.

"Cô có thể có động não được không? Cô thật sự tin thằng này là nhân viên nhà nước?"

Tiền Phỉ ngạc nhiên. Cho tới bây giờ cô chưa từng hoài nghi bất cứ điều gì, những thông tin trên mạng viết như thế nào cô đều tin như thế. Cô không biết do mình quá thật thà quá dễ tin người hay là xã hội quá quen lừa dối cô phụ sự tin tưởng của người khác.

Nguyên Phong lau sạch máu mũi, cầu lấy áo khoác, oán hận nói với Tiền Phỉ: "Đừng có mà chó chê mèo lắm lông! Nếu cô là một đứa sạch sẽ

https://thuviensach.vn

thì làm quái gì có chuyện có một thằng tiểu bạch kiểm phấn đấu quên mình lao ra thay cô bênh vực kẻ yếu?”

Lý Diệc Phi nghe thấy miệng thằng này nói mấy câu không sạch sẽ, tay lập tức nắm chặt thành nắm đấm lại muốn cho thằng này chảy máu mũi tiếp.

Tiền Phỉ cố hết sức giữ lấy anh, “Anh đừng có đi qua!” Cô đẩy Lý Diệc Phi về phía sau, lời nói chân thành, “Đừng làm bẩn tay anh! Để đó cho tôi!” Sau đó cầm một cốc nước trên bàn, hất thẳng vào Nguyên Phong.

Nguyên Phong bị hất một cốc nước trong tư thế chưa kịp chuẩn bị, kính mắt bị nhòe đi. Tên này vừa muốn chửi bậy đã bị giọng nghiêm nghị của Lý Diệc Phi ngăn lại.

“Thằng kia, nếu mày còn dám mắng một chữ, tao đánh ày răng rơi đầy đất!”

Ánh mắt người vây xem ngày càng nhiệt tình. Cuối cùng Tiền Phỉ cũng không tiếp tục nữa, kéo Lý Diệc Phi ra ngoài. Lúc đi ngang qua chỗ đối diện của người phụ nữ mập mạp đang ngồi, cô vẫn không quên dùng một tay cầm lấy áo khoác trên ghế dựa.

Sau lưng Nguyên Phong đang gào lên: “Tiền Phỉ, mày chờ xem!”

Tiền Phỉ quay đầu, mặt không cảm xúc nói với tên này: “Nguyên Phong, nhiều người nhìn xem như vậy, sao anh không tự giữ ình chút mặt mũi đây?”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Dẫn Cậu Ta Về Nhà

Trên đường về nhà, Tiền Phỉ vẫn cứ rầu rĩ không vui, cúi đầu im lặng.

Lý Diệc Phi cũng đi theo bên cạnh cô nàng, hai tay đút trong túi áo, đá văng hòn đá dưới chân, “A” lên một tiếng rồi nói: “Thật sự là được mở mang kiến thức, bây giờ mấy trang web hẹn hò trên mạng đều trở thành 'thiên đường chăn rau rồi'!”

Tiền Phỉ ngẩng đầu hỏi: “Làm sao anh cũng đi tới rồi?”

Lý Diệc Phi nói: “Tôi không tới làm sao được, với cái chỉ số thông minh của cô, không bị người ta bắt nạt xay nhuyễn thì hơi phí!”

Tiền Phỉ hỏi: “Người phụ nữ mũm mĩm ngồi đối diện anh là người anh quen biết sao?”

Lý Diệc Phi nói: “Không biết, đến gần mới bắt chuyện.”

Tiền Phỉ hỏi: “Vậy anh dựa vào cái gì mà ngồi ở bàn của người ta?”

Lý Diệc Phi nói: “Bằng mặt.”

Tiền Phỉ cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu im lặng đi đường.

Lý Diệc Phi lại đá tiếp một hòn đá nữa, tức giận nói: “Về sau cô ít đi gặp mấy đứa quái dị trên mấy cái web hẹn hò đi! Người thì đã già, não thì ít nép nhăn lại còn tự mình chủ động để ấy thằng kia nó lừa gạt!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn Lý Diệc Phi, vẫn không nói lời nào. Cho đến khi Lý Diệc Phi bị đôi mắt rưng rưng chứa đầy bi thương của cô nhìn đến mức thấy lòng phiền muộn, cô mới mở miệng.

“Có phải anh cảm thấy tôi rất buồn cười đúng không?”

Cô vừa mở miệng đã khiến Lý Diệc Phi ngẩn người.

“Tôi biết rõ anh cảm thấy rôi rất buồn cười, nhưng mà tôi làm gì có cách nào khác, tôi cũng hâm mộ cuộc sống của những đứa có tiền, được một đống trai đẹp gái xinh vây quanh chỉ cần chờ mình chọn, thật sự quá sướng rồi! Nhưng mà tôi không có được điều kiện như thế kia, tuổi tôi ngày càng lớn, không đăng ảnh lên mạng hẹn hò tìm người thì những người giống như tôi biết làm sao? Tôi là người ngoại tỉnh, ở chỗ này giống như kẻ ở nhờ, dù là đã có nhà ở, tôi cũng không có một chút cảm giác an toàn nào cả. Anh coi cuộc sống như một trò chơi, sống vui vẻ phóng khoáng, đó là cách sống của anh, tôi cố gắng muốn có một gia đình, muốn được bình an yên ổn, đó là châm ngôn sống của tôi. Có lẽ anh cảm thấy cách làm của tôi rất buồn cười, thế nhưng mà tôi cố gắng hết sức nghiêm túc mà sống như vậy.”

Qua một lúc sau, anh có chút xúc động đã mở miệng nói “Rất xin lỗi, lúc trước quả thật tôi cảm thấy cô là như vậy là rất ngu ngốc!”

Nghe thấy trong giọng nói của anh ta thật sự có chút áy náy, bỗng nhiên Tiền Phỉ cảm thấy mũi mình đau xót giống như sắp bị axit hòa tan vậy.

﹀3﹀● Lúc trở về cổng khu chung cư, Tiền Phỉ thấy một cô bé xinh xắn trong veo như nước đang đeo kính râm đứng chờ ở đó. Nhìn thấy hai người, cô bé kia tháo kính râm xuống nhìn về phía Lý Diệc Phi.

Tiền Phỉ cảm thấy cô bé này có nhìn có chút quen quen, hình như là cô gái ở bên ngoài Kim Đỉnh Hiên ngày giao thừa hôm đó.Cô bé đi đến gần,

https://thuviensach.vn

gọi một tiếng: “Diệc Phi!!”

Lý Diệc Phi như là cũng có chút ngoài ý muốn, “Sao em lại tới đây?”

Cô bé kia mang giọng nói dịu dàng mà còn có tí xíu oán trách nói: “Ngày hôm qua vốn đã hẹn rồi, tối nay cùng nhau đi xem phim, thế nhưng mà lúc năm giờ anh vội vàng gọi điện thoại nói với em không đi nữa, em lo lắng không biết có phải anh bị ốm hay không, nhớ rõ anh nói anh ở Thành Phủ Quốc Tế, cho nên em tới đây thử chút vận may, nói không chừng có thể đợi được anh!”

Cô bé nói xong nhìn Tiền Phỉ, có chút muốn nói rồi lại hỏi: “Chị này là...”

Tiền Phỉ nhìn ánh mắt của cô bé long lanh như nước, muốn nói rõ thân phận, lại sợ vạch việc Lý Diệc Phi đang đi thuê phòng, nên quyết định nói tránh đi: “Xin chào em, chị là Tiền Phỉ, là đồng nghiệp của bạn trai em!”

Lý Diệc Phi ở bên cạnh bổ sung: “Cũng là chủ cho thuê nhà của anh.”

Tiền Phỉ quay đầu lại liếc nhìn tên kia một cái.

Tên này cũng đủ quang minh lỗi lạc đấy, cũng không sợ chuyện mình nghèo túng đi thuê phòng làm tiểu mỹ nhân sợ hãi sao?

Tiểu mỹ nhân có chút chần chờ mà “Ồ” lên một tiếng vẫn nhìn Tiền Phỉ, nhíu mày suy nghĩ nói: “Có lẽ em đã từng gặp chị, đêm đó ở bên ngoài Kim Đỉnh Hiên!”

Tiên Phỉ nhìn trên gương mặt dịu dàng của cô nàng mang theo vẻ mặt phiền muộn, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có một chút phiền muộn.

Tiểu mỹ nhân này cảm thấy cô và Lý Diệc Phi lúc đó có chút gì đó mập mờ sao?

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy giả thiết này quá buồn cười. Với tư cách là bạn bè, cô và Lý Diệc Phi có thể giúp nhau chiếu cố đối phương, thế nhưng mà vơi tư cách nam nữ, có lẽ giữa bọn họ quá nhiều điều cản trở.

Ví dụ như cô ngại tên này lười, ngại tên này hay bắt bẻ, ngại tên này ham hư vinh hay tiêu tiền vậy bạ, ngại tên này đã nghèo mạt kiếp còn làm bộ tính tình thiếu gia. Và một điểm quan trọng nhất mà cô ngại nhất ở tên này là quá đẹp trai, so với Uông Nhược Hải và Hồ Tử Ninh còn đẹp trai hơn nhiều, một gã đàn ông có vẻ ngoài xuất chúng như vậy, vốn cô không thể nào khống chế được.

Cô đoán anh ta cũng ngại cô quê mùa, ngại cô soi mói, ngại cách cô sống quá thánh mẫu, ngại cô khi giơ tay nhấc chân cũng không có phong thái của một phụ nữ. Và điều quan trọng nhất, cứ nhìn hai người bạn gái của tên kia là biết, tên này có yêu cầu rất cao với bẻ bên ngoài khiến cho người tức sôi máu, nhất định tên này cũng ngại bề ngoài cô không xinh đẹp.

Cô cảm thấy chút buồn phiền ở sâu trong lòng đang dần lớn lên.

Cô nói với Lý Diệc Phi: “Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi về trước.”

Sau đó không hề quay đầu lại nhìn cô nàng xinh đẹp nghe nói là đóng nhiều quảng cáo trên TV, bước thẳng vào cổng khu chung cư.

Cho đến khi tiến vào thang máy, cô đã không che giấu nổi suy nghĩ, cô nàng minh tinh kia đến cùng là tính toán thứ gì đây? Xinh đẹp như vậy, sao mà phải tìm tên Lý Diệc Phi nghèo kiết xác phải đi thuê phòng đây? Chẳng lẽ thật sự vì tên này nhìn quá đẹp trai sao hay là tố chất thân thể quá xuất sắc(đoạn này chị em tự hiểu) thật sự thì chỉ cần đẹp trai có thể vượt qua được giới hạn tiền bạc sao?”Càng nghĩ càng thấy đi vào ngõ cụt, cô lắc lắc đầu, bước ra khỏi thang máy, mở cửa đi về nhà.

https://thuviensach.vn

﹀3﹀● Ở bên ngoài chung cư, Kim Điềm nói với Lý Diệc Phi: “Em chỉ là tiện qua nhìn xem một chút xem có phải anh bị ốm hay không, nếu anh không sao, vậy anh nhanh đi làm chuyện của anh đi, em đi về trước nhé!”

Lý Diệc Phi có chút băn khoăn: “Để anh đưa em về.”

Kim Điềm cắn môi dưới, lông mày nhíu lại, làm vẻ muốn nói rồi lại thôi.

“Diệc Phi, vì sao anh không chuyển ra ngoài, với điều kiện nhà anh, anh cần gì phải sống như thế này?”

Sắc mặt Lý Diệc Phi trầm xuống.

Lúc trước Đại Quân nói với anh, trong lúc vô tình đã tiết lộ gia thế của anh cho Kim Điềm biết, anh đã thấy rất tức giận và bất mãn rồi. Bây giờ lại nghe thấy Kim Điềm thoải mái nói ra việc này, anh thật sự hận không thể lập tức đến nhà Đại Quân, cầm lấy máy tính xóa sạch tất cả trang bị trong trò chơi mà cậu ta có, cho cậu ta bị đập chết thì thôi!

Từ lúc anh ra nước ngoài học, bố anh đã đặt ột quy tắc: “Ở bên ngoài đừng có nói là con của tôi, anh mà nói ra, người ta làm quen với anh cũng nhất định có mục đích.” Trong lý thuyết ngụy biện của lão bố già sau khi người ta biết rõ nhà bọn họ có tiền, nhất định sẽ vì tiền mới tốt với anh.

Về sau khi hai người cãi nhau, ông bố lại chỉ thẳng tay vào mặt anh mà nói: “Nếu anh là người có chí khí, ra bên ngoài đừng nói là con của tôi, đừng dùng thanh danh của tôi đi lừa bịp! Không phải anh rất có tài sao, tôi xem anh làm được chuyện gì! Chờ đến ngày anh chả làm được tích sự gì cũng đừng có mà khóc lóc quay về tìm tôi!”

Anh vẫn luôn bực tức vì ông bố đã quá coi thường mình, xa ông ấy chẳng lẽ thật sự anh không làm được trò trống gì sao? Về thân phận của

https://thuviensach.vn

mình, anh vẫn giữ kín như bưng với tất cả mọi người, có từng nói qua với một người, nhưng người kia lại ngu ngốc đến mức đến chết cũng không chịu tin.

Anh trầm mặt, nói với Kim Điềm: “Em cũng biết, anh không thích người khác nhắc đến chuyện trong nhà rồi mà.”

﹀3﹀● Lông mày Kim Điềm nhíu chặt lại.

Thế nhưng mà cho đến bây giờ anh ấy vẫn coi cô là người khác sao?

Lý Diệc Phi thấy bộ dạng ưu thương của cô, trong lòng cũng nhũn ra, sắc mặt cũng dịu đi, nói: “Bây giờ anh ở đã quen rồi, chẳng muốn chuyển đi này nọ cho thêm mệt. Lại nói Tiền Phỉ là người thoải mái dễ nói chuyện, anh sai bảo cô ta cũng đã quen rồi.”

Kim Điềm cắn môi, muốn hỏi, rồi lại nuốt câu hỏi kia vào bụng.

Bởi vì hỏi chỉ biết sẽ khiến anh mất hứng mà thôi.

Thật ra cô rất muốn hỏi anh rằng, vì sao lúc đón giao thừa, ở cùng cô không phải là anh, mà anh lại ở cùng cái người chủ thuê nhà gọi là Tiền Phỉ kia.

Chỉ bởi vì cô ta uống quá nhiều, mà nhất định phải do anh đưa về nhà sao?

Thế nhưng mà không phải anh ghét nhất là loại phụ nữ uống rượu, uống đến say mềm sao?Cô tự an ủi mình, có lẽ anh thật sự không coi vị chủ thuê nhà kia là phụ nữ mà đối xử đấy, mà anh đối xử với bạn thân tốt hơn với phụ nữ.

Cô cảm thấy mình đã nghĩ thông suốt. Kế tiếp phải đợi xem lúc nào anh mới có thể không bài xích khi nói đến truyện trong nhà, sau đó tìm cho

https://thuviensach.vn

cô một nhà sản xuất lớn gì đấy, có lẽ cô có thể mượn cơ hội này mà nổi danh.

﹀3﹀● Những ngày tiếp theo, Tiền Phỉ lại quay về lối sống cũ, một lòng hướng về việc học tập nâng cao nghiệp vụ, cô không bao giờ suy nghĩ đến những việc giống như lúc trước.

Trong nhà liên tục gọi điện thoại tới, mỗi lần gọi đến bố cô càng kiên quyết tra khảo vấn đề chung thân đại sự của cô tiến triển thế nào rồi.

Lần thứ nhất vì để thoát khỏi ma âm bên tai, Tiền Phỉ nói bừa: “Chính là đi xem mặt!”

Lần thứ hai, ông bố lại lấy chi tiết trong cuộc trò chuyện lần trước, lại hỏi đến vấn đề tiếp theo, từ “Vấn đề chung thân đại sự của con xử lý thế nào rồi” đến thẳng đoạn “Con và đối tượng xem mặt chung đụng thế nào rồi.”

Tiền Phỉ không muốn phá câu chuyện, vì như vậy lại phải giải thích càng thêm phiền toái, lại rất trôi chảy bịa chuyện tiếp: “Ở cùng cũng được, nhưng thời gian bên nhau còn quá ngắn, cần chờ quan sát thêm để tiến thêm một bước nữa!”

Lần thứ ba, ông bố lại lấy tình tiết lần trước, không có bất kỳ khúc lải nhải nào hỏi thẳng vào vấn đề: “Quan sát thế nào rồi?”

Tiền Phỉ muốn trong thời gian ngắn nhất cúp điện thoại để đi đọc sách, lại đáp: “Rất được!”

Kết quả ông bố vẫn không chịu tha cho cô, liên tục hỏi.

“Cậu ta họ gì vậy? Đang làm gì thế? Bao nhiêu rồi? Tính cách thế nào? Người ở đâu đấy? Có nhà chưa? Điều kiện trong nhà thế nào?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ bị làm phiền không chịu được, thầm nghĩ nhanh nhanh đối phó. Cô nhìn trong phòng khách thấy Lý Diệc Phi đang thoải mái ngồi xem TV, có tia sáng lóe lên đáp rất thuận miệng: “Họ Lý, đồng nghiệp của con, lớn con hơn một tuổi, tính cách à, có chỗ thiếu hụt, nhưng mà không sao, có thể từ từ dạy dỗ được, là người ở Bắc Kinh, nhưng mà nhà ở là của bố anh ấy, trước mắt anh ấy và bố mình đang cãi nhau, cho nên đi thuê nhà.”

Ông bố lại ném tới một vấn đề, vấn đề khiến Tiền Phỉ sợ hãi đến mức cả người toát mồ hôi lạnh.

“Trước con nói có người thuê phòng, là ai nhỉ? Có phải cũng họ Lý không?”

Tiền Phỉ lau mồ hôi, rất chân thành trả lời: “Không phải họ Lý đâu, bố nhớ nhầm rồi, họ Hoàng!”

Ông bố hoài nghi: “Sao bố nhớ rõ là con đã từng nói qua, thằng gọi là Lý gì đấy, ngay cả đổ rác cũng không làm được, chẳng lẽ bố nhớ nhầm rồi?”

Tiền Phỉ vừa lau mồ hôi vừa khẳng định chắc chắn nói cho bố mình biết: “Đúng chắc chắn là bố nhớ nhầm rồi! Khi nào con gửi bố và dì Hà lọ dầu cá, hai người đều cần bồi bổ, tránh cho chưa tới hai năm đã trở thành một Parkinson(*) hay là ông già lẩn thẩn nào đấy!”(*) Bệnh Parkinson: (hay còn gọi là PD) là một rối loạn thoái hoá của hệ thần kinh trung ương làm suy yếu khả năng vận động, lời nói, và các chức năng khác.

Bệnh Parkinson thuộc nhóm các bệnh rối loạn vận động. Nó có đặc điểm cứng cơ, run, tư thế và dáng đi bất thường, chuyển động chậm chạp và trong trường hợp bệnh nặng người bệnh có thể mất đi một số chức năng vận động vật lý. Các triệu chứng chính xuất hiện tương ứng với sự giảm các kích thích ở vùng vỏ não thuộc phạm vi điều khiển của hạch nền. Thông thường điều này liên quan đến sự giảm hình thành và sản xuất

https://thuviensach.vn

dopamine trong tế bào thần kinh dopaminergic của não giữa (cụ thể là substantia nigra). Các triệu chứng phụ như có thể xuất hiện rối loạn chức năng nhận thức cấp cao và các vấn đề về ngôn ngữ tinh tế. PD là bệnh mãn tính tự phát, hoặc trong trường hợp thứ cấp, nguyên nhân gây bệnh có thể là do độc tính của một số loại thuốc, chấn thương đầu, hay các rối loạn y tế khác. Căn bệnh này được đặt theo tên tiếng Anh dược sư James Parkinson, ông đã mô tả chi tiết của bệnh trong bài tiểu luận: “An Essay on the Shaking Palsy” (1817).

Đông y gọi bệnh Parkinson là Ma mộc, Tứ chi nhuyễn nhược, Chấn chiến. Giai đoạn cuối cùng của bệnh được xếp vào loại Nuy chứng.

Cuối cùng cũng qua được ải của ông bố, sau khi cúp điện thoại, Lý thiếu gia ở trong phòng khách lại không vui.

“Có cho tôi phí diễn xuất không đấy, mà lại kéo tôi vào màn kịch gia đình các người hở?”

Tiền Phỉ chỉ cần nói một câu đã khiến cho tên này có lòng muốn ầm ỹ lập tức yên tĩnh lại

“Chú mau mau đi tìm phòng ở đi.”

Lần thứ tư, ông bố lại hỏi vấn đề, Tiền Phỉ thật sự có chút không chống đỡ được rồi.

“Con gái à, cũng sắp đến Tết âm lịch rồi, con mang đối tượng về cho bố nhìn cái nào!”

Trán Tiền Phỉ đổ mồ hôi kiên trì nói: “Không tiện lắm đâu mà, người ta còn phải cùng bố người ta ăn Tết nữa mà!”

Sau khi ông bố nhận được dầu cá, trí nhớ có vẻ tốt hơn bình thường, cũng không dễ bị người ta lừa gạt, “Không phải con nói cậu ta và bố mình

https://thuviensach.vn

đang giận dỗi sao? Thế mà còn có thể cùng nhau ăn Tết sao? Chốt lại con mang cậu ý về thăm chúng ta, bố là người có tình thương của người cha rất nhiều, con cũng không dùng hết, chúng ta chia cho cậu ta chút!”

Tiền Phỉ một đầu hắc tuyến (_ _|||). Cô cảm thấy trình độ cãi cùn của bố cô ngày càng cao rồi.

“Bố, anh ấy và cha mình làm hòa rồi, năm nay thật sự không đến ăn Tết cùng với chúng ta được! Sang năm nhé,,,! Sang năm nhất định con sẽ mang anh ý trở về có được không?”

Lúc này đây, cuối cùng cũng đã hữu kinh vô hiểm (*) mà vượt qua. Tiền Phỉ cảm thấy Tết âm lịch trước mắt càng thêm phiền não rồi. Thế nhưng mà cô không hề nghĩ tới, sợ cái gì sẽ gặp cái đó, bố cô trước ngày lễ mấy hôm lại gọi điện thoại lần thứ năm tới đây.

(*) Hữu kinh vô hiểm: Nhìn có vẻ đáng sợ những không có bất kỳ nguy hiểm nào. Hình dung quá trình nguy hiểm nhưng phút cuối vẫn đạt được kết quả như mong muốn.

“Tiểu Phỉ, nếu cậu ta không tới ăn Tết cùng chúng ta được, vậy để cho cậu ta nói với bố mấy câu qua điện thoại đi!”

Yêu cầu này vừa nói ra, Tiền Phỉ cảm thấy đang bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Cô chạy đến phòng khách, che lấy mic nói, cầu xin Lý Diệc Phi, “Thiếu gia! Đại gia! Đại tổ tông! Giúp con lần này...con sẽ không bao giờ đuổi ngài đi nữa!”

Lý Diệc Phi mặt không cảm xúc nhìn cô, ở trong liên tiếp có tiếng “A lô” vọng ra cùng với mặt Tiền Phỉ sợ đến mức đỏ bừng như đít khỉ, anh chậm rãi nhận điện thoại.

https://thuviensach.vn

“A lô! Là bác Tô ạ? Vâng đúng vậy đúng vậy, cháu biết bác không phải họ Tiền mà là họ Tô, Tiền Phỉ là mang họ của mẹ cô ấy. Vâng, đúng thế ạ, năm nay cháu muốn ăn Tết cùng với bố cháu ạ. Dạ, sang năm nhất định cháu sẽ đến nhà bác ăn Tết cùng gia đình mình ạ..Vâng vâng, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Tiền Phỉ, bác cứ yên tâm đi...Bác Tô bác cũng chú ý sức khỏe ạ, cho cháu gửi lời chào đến dì Hà ạ!”

Khi Tiền Phỉ nhận lại điện thoại, mới phát hiện sau lưng mình đã đổ một tầng mồ hôi.

Cô rất sợ hãi Lý Diệc Phi bất chợt nói vớ vẩn gì đó.

Thật may đã hữu kinh vô hiểm, ông bố cảm thấy mỹ mãn nên đã cúp điện thoại, vở kịch Tiền Phỉ tự biên tự diễn cùng với diễn viên quần chúng vô tình bị kéo vào cuối cùng cũng đã kết thúc.

Lý Diệc Phi ở bên cạnh nhìn có chút hả hê, “Để tôi xem Tết âm lịch năm sau cô sẽ làm thế nào.”

Tiền Phỉ tức giận lườm anh một cái, “Tôi không tin, với thời gian một năm tôi còn không tìm được một người phù hợp đấy.”

Lý Diệc Phi cũng cố tận sức đạp đổ cô, “Tôi đoán, có khi sang năm hơn 50% là cô phải thuê tôi về nhà ăn Tết rồi!”

Tiền Phỉ phỉ nhổ tên này một phát, quay người trở về phòng.

Nằm ở trên giường, cô cảm thấy cả người không có chút sức lực nào, mệt mỏi giống như vừa đi cứu thế giới vậy.

Mới đầu chỉ vì một phút yên ổn, cô mới tùy tiện bịa ra một buổi nói chuyện như vậy, thế nhưng mà không nghĩ tới vì để che giấu lời nói dối kia, cô đã nói dối dựng thành một vở kịch mất rồi.

https://thuviensach.vn

Cô che mặt mình trong lòng thầm kêu rên.

Lập dàn ý trước khi nói dối là một việc quan trọng cỡ nào.

Nếu lần đầu tiên gọi điện thoại, cô cứ nói thẳng “Gần đây quá bận, qua năm mới sẽ suy nghĩ về vấn đề cá nhân” thế là được rồi! Mặc dù sẽ phải nghe cằn nhằn rất lâu, thế nhưng mà ít ra không cần buồn lo lắng cho dịp Tết năm sau, có khi phải thuê Lý Diệc Phi về nhà thật mất...

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tôi Là Người Giữ Mình Trong Sạch

Rất nhanh đã chuẩn bị đến Tết Nguyên Đán, cuộc di dời lớn nhất hàng năm của động vật có vú đã sắp bắt đầu. Tiền Phỉ tự xưng là cao thủ mua đồ trên taobao, thế mà lúc mua vé xe lửa và vé máy bay đã bị thất thủ.

Rất có thể cô sẽ không được về nhà nữa rồi.

Vào thời điểm mấu chốt lại là Lý Diệc Phi đã cứu vớt đời cô. Tiền Phỉ bắt đầu cảm thấy Lý Diệc Phi ngoại trừ việc bên ngoài thích làm vẻ chanh chua, thật ra vẫn có chút tốt bụng đấy. Có vài chuyện bản thân cô không thể làm được, đến tay của tên này lại hoàn thành rất dễ dàng.

Lúc Tiền Phỉ nhận được vé máy bay, đã vui mừng mà quên hết đi tất cả, mở miệng nói: “Lý Diệc Phi, chị quyết định từ nay về sau phải nhìn chú bằng con mắt khác rồi.”

Lý Diệc Phi mặt không đổi hỏi lại: “Nếu không thì cô em thấy anh là người thế nào?”

Tiền Phỉ đã luôn điểm lại những “đặc tính” của anh ở trong lòng nhiều lần, căn bản không cần phải chuẩn bị, mở miệng là có thể nói ra hết được: “Chảnh, làm đỏm, xấu miệng, luôn thích bắt bẻ lại còn ăn lắm, lười biếng kiêu ngạo khó tính sang chảnh....”

Lý Diệc Phi bực mình: “Tưởng cô em mở miệng nói ra lời hay mà cuối cùng lại còn thêm vân vân và vân vân, băng vệ sinh, cô em hãy trả lại vé máy bay cho anh đi, ở trong lòng cô em anh đã là một kẻ như thế, thôi

https://thuviensach.vn

được rồi, anh không cần cô em thay đổi cách nhìn, anh sẽ làm gì đó để không phụ lòng cô em...!”

Anh vừa nói, vừa muốn cướp lại vé máy bay.

Tiền Phỉ nhảy lên trên ghế sô pha, giơ vé máy bay lên trên đỉnh đầu, nói: “Đừng như vậy! Bình tĩnh! Anh cho tôi một cơ hội để nói lại lần nữa được hay không?”

Lý Diệc Phi nhướng mày lên, nhìn cô rồi nói: “Anh đây cho cô em thêm một cơ hội nữa!

Tiền Phỉ từ trên ghế sô pha nhảy xuống, cứ thế biến ánh mắt của mình thành ánh mắt “chân chó” đầy chân thành, “Thật ra con người của anh ý tuy có chảnh, nhưng mà lại quá đẹp trai, cho nên chảnh một tý cũng là chuyện phải lớn, ai kêu tôi không có nhan sắc bằng người đây!”

“Tuy anh thích làm đỏm, nhưng cách làm đỏm của anh lại khó mà nén lòng không nhìn lần thứ hai, rất thu hút từ trẻ em đến người già, nếu không làm đỏm thì thật phải xin lỗi phong cách bại họa của anh!”

“Xấu miệng, đây chỉ rõ là miệng anh mới tốt, người khác muốn xấu miệng phải xem bản thân mình đã đủ xấu tính không đã.

Bắt vẻ, đây chỉ rõ là anh rất chăm chút đến cuộc sống, đối với bản thân quyết không qua loa, chính là người có trách nhiệm đó nha!

Về phần sang chảnh...Ah nói rõ anh là một người biết hưởng thụ cuộc sống, biết rõ mình muốn gì, muốn hưởng thụ gì cũng cố gắng đi hưởng thụ, đây chính là một loại tài năng của bản thân đấy!

Về phần ăn lắm, nói vậy thật ra tôi rất vui mừng, đây là sự khẳng định của anh đối với tài nấu ăn của tôi mà!

https://thuviensach.vn

Là lười biếng, nhất định anh là người làm công to việc lớn mà, sao lại có thể bị những việc nội trợ nhỏ nhặt này trói buộc đâu? Nếu anh thật sự là cao thủ làm việc nhà, có lẽ hôm nay anh cũng không có khả năng mua giúp tôi vé máy bay có phải không nào?Lý Diệc Phi cười đểu một tiếng: “Người trên địa bàn của gia mà chú cũng dám động vào? Sống sung sướng quá rồi đúng không? Chú đã quên hồi cấp ba, lúc chú bị một em gái quây lại suýt bị tụt quần là ai đã giải cứu chú rồi sao? Không sao, nếu chú đã quên thì...bản thiếu gia vẫn còn cái ảnh chụp giữ lại, nó sẽ nhắc nhở tới đại ân đại đức của bản thiếu gia ban cho chú!”

Đại Quan hét lên một tiếng: “Fuck, Lý Diệc Phi cậu đúng là kẻ bỉ ổi! Đây mà là đại ân đại đức à? Đây là uy hiếp áp bức thì có! Cậu có biết tôi lấy được một cái vé máy bay thì tốn bao nhiêu sức lực không? Có bản lĩnh thì cậu đừng cãi nhau với ông già nữa, để cho ông ý chuẩn bị cho cậu đi!

Lý Diệc Phi cười lạnh một tiếng, giọng u ám nói: “Dám nói đến bố tôi với tôi, xem ra cái việc buôn bán xuất khẩu sang Nhật Bản kia chú không muốn làm nữa rồi, tôi sẽ gọi điện cho tên Lục Trạch ở Đại Liên kia, nói cho tên đó biết cứ trả lại hàng của chú là được rồi!”

Đại Quân ở trong điện thoại đã lên tiếng van xin, “Anh trai à! Em đã sai rồi anh ơi! Anh hỏi một chút xem chủ thuê nhà của anh còn thích loại trà nào, vậy thì em sẽ đi nạp thẻ game vậy!!

Lý Diệc Phi đắc ý cười lạnh rồi cúp điện thoại.

Sai đó anh lại suy nghĩ sao mình lại phải “đắc ý” cười lạnh nhỉ? Nghĩ một lát, anh đã suy nghĩ cẩn thận rồi nhận ra.

Anh đã thành công trong việc bảo vệ chủ quyền sai sử nữ hán tử không bị tên Đại Quân kia nhúng chàm.

Anh nhìn mình trong gương, khóe miệng nhếch lên, tiếp tục “đắc ý” cười lạnh.

https://thuviensach.vn

﹀3﹀●Tiền Phỉ đã xin công ty nghỉ sớm hai ngày, ngày cô về nhà là ngày thứ năm, là ngày cả nước đều phải đi làm. Buổi sáng, lúc cô kéo hành lý ra cửa đã thấy Lý Diệc Phi cũng đang ở nhà.

“Sao anh không đi làm?” Tiền Phỉ kéo hành lý hỏi anh.

“Hôm nay không phải là cô về nhà sao?” Lý Diệc Phi lời lẽ ngay thẳng trả lời.

“Tôi về nhà thì tôi không cần đi làm, cùng với anh có quan hệ gì đâu nhỉ?”

Lý Diệc Phi đi tới kéo hành lý về phía tay mình, “Đừng không biết phân biệt như thế! Theo đạo lý mà nói ý, bản thiếu gia đây chủ động tiễn cô em ra sân bay, hơn nữa còn chủ động giúp cô em xách hành lý, đáng lẽ cô em phải cảm động đến mức rơi nước mắt quỳ sụp xuống cảm tạ ông trời mới đúng! Bây giờ phản ứng của cô em hoàn toàn sai rồi, sửa lại cảm xúc ngay cho thiếu gia, nào, làm lại phản ứng một lần nữa cho bản thiếu gia nào!”

Mặt Tiền Phỉ vẫn ngu ngơ: “Anh, anh muốn tiễn tôi ra sân bay?” Cô chỉ vào mặt mình rồi hỏi Lý Diệc Phi.

“Thiếu gia, có phải là ngài bị trúng gió đúng không? Hay có phải ngài có việc gì cần tôi phải xử lý à? Thật ra có việc gì thì anh cứ nói ra là được, ngàn vạn lần đừng nên ân cần như vậy, đây không phải là phong cách của anh, anh bỗng nhiên đối xử với tôi tốt như vậy, khiến cho cả người tôi run lên bần bật!”

Lý Diệc Phi híp mắt nhìn cô, “Cô em nói xem thiếu gia đây có nên dùng mấy từ kia để miêu tả cô em không?”

Tiền Phỉ biết rõ tên nói chính là “bị coi thường”, vừa trợn mắt vừa nói: “Tự anh giữ lại mà dùng đi, so với tôi anh còn thích hợp hơn!” Sau đó có ý

https://thuviensach.vn

đồ tóm lấy hành lý, “Tôi đã đoán được anh muốn nói với tôi chuyện gì rồi, có phải là muốn mang bạn gái của anh về nhà đón năm mới đúng không? Thật ra thì, không cần khó mở miệng như vậy đâu, ngay cả anh tôi cũng còn có thể chịu đựng được lâu như thế thì còn chuyện gì là không thể dàn xếp được nữa! Nhưng mà, còn có một việc, khi mà hai người làm..., cố gắng gọn gàng một chút nhé, đừng có mà ném loạn cái cục cao su có chứa vô số sinh mạng linh tinh, đương nhiên nếu như mà ném đi còn có thể tự mình dọn dẹp, vậy thì cứ tùy ý mà vứt, nhưng mà nếu như để lúc tôi về nhà mà phải dọn dẹp, tôi nói cho anh biết nhém tôi mà thấy tôi sẽ rất cáu đấy!”Lý Diệc Phi mất một lúc mới hiểu cái cục cao su mà cô nàng này nói là thứ gì, sau khi nhận ra, mặt đen lại, dùng ngón tay dùng sức đâm vào trán cô, “Cô có phải con gái không thế? Sao cái gì cũng nói được với tôi thế? Cô tưởng tôi là ngựa giống à?”

Tiền Phỉ bị tên kia đâm lệch cả đầu, cô vừa ngẩng đầu lại vừa xoa cái trán, lầm bầm nói “Tôi coi anh là chúa tể ngựa giống trong đám ngựa giống!”

Lý Diệc Phi lại dùng tay chọc cho cô một phát, rất mạnh tay khiến Tiền Phỉ phải xoa trán.

“Thật thiếu đạo đức mà, đùa thôi mà cũng mạnh tay như vậy!”

Ở trên xe taxi, Tiền Phỉ không nhịn được àm lầm bầm.

Lý Diệc Phi cũng không ngồi vào ghế phụ phía trước mà cùng với Tiền Phỉ ngồi ở ghế phía sau, liếc nhìn cô, vừa vung tay vừa oán trách: “Trong hành lý của cô đựng gì thế hả? Sao lại nặng như vậy! Cổ tay bản thiếu gia cũng đã muốn gãy rồi!”

Tiền Phỉ không nhịn được cười nhạo tên này: “Ai, thiếu gia thân thể đậu hà lan, còn thể trông mong gì chứ? Xách một ít đồ như vậy mà cũng lải

https://thuviensach.vn

nhải kêu mệt, thế này nếu như anh xuyên đến những năm 60 thì chắc là anh phải chết đói nhiều lần rồi ý nhỉ!?”

Lý Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: “Tôi cho cô biết, đừng có mà không biết phân biệt, cũng không có ai dám đề nghị bản thiếu gia đây xách hành lý đâu!”

Tiền Phỉ lỡ miệng dối lòng khen: “Thiếu gia giỏi quá à! Thiếu gia ngài thật sự là người có nhân phẩm! Thiếu gia ngài hãy mau nhìn xem tôi đã sắp bị cảm động đến mức khóc mù cả mắt đây này! Thiếu gia ngài cứ tùy tiện mang bạn gái đến nhà ở đi mà, nếu chủ thuê nhà dám có ý kiến, tôi sẽ chém đẹp cô ta luôn!”

Hai người ở phía sau xe làm trò, lái xe nhìn qua gương chiếu hậu, vẻ mặt mê man khó hiểu nhìn bọn họ.

Hai đứa đang làm trò này đến cùng là quan hệ như thế nào? Sao mình nghe mà không hiểu vậy...

Lý Diệc Phi liếc xéo Tiền Phỉ, liếc một lúc rồi mới nói: “Vào đêm 30, những người thân quen của tôi đều ở nhà đón năm mới, tôi khẳng định là tên lạc đàn duy nhất, cho nên nếu như cô ấy không có về quê, tôi đây sẽ có thể dẫn cô ấy về nhà, nhưng mà thật ra thì chỉ cùng tôi ăn cơm, xem ti vi chờ năm mới, cũng không làm gì bậy bạ đâu.” Anh nhìn Tiền Phỉ thấy cô có biểu hiện khẽ giật mình, nghĩ nghĩ, còn nói, “Bản thiếu gia là người giữ mình trong sạch!”

Tiền Phỉ cảm giác thấy nếu lúc này trong tay mình có chai nước khoáng, cô nhất định sẽ cho lên miệng mà uống rồi sau đó vì chấn động là phun thẳng vào mặt Lý Diệc Phi để diễn tả sự kinh ngạc.

“Ha ha, Diệc Phi, anh đừng nói làm như tôi hay can thiệp vào việc riêng tư của anh lắm không bằng ý! Ha ha, cái gì mà không gì đấy, đó là tự

https://thuviensach.vn

do của hai người mà, không cần cùng chủ thuê nhà xin chỉ thị báo cáo chuẩn bị gì đâu...ha ha!" Tiền Phỉ ở bên vừa quay mặt vừa nói.

Lý Diệc Phi nghiêng đầu nhìn cô, "Nhìn cái bộ dạng ngu ngốc của cô!: Anh xoay xoay cổ tay, còn nói: "Lúc trước tôi nghe cô gọi điện nói chuyện với bô cô, hình như bác ấy thích uống rượu. Bạn của tôi cho tôi hai bình Ngũ Lương Dịch tôi không thích uống, cô cầm về cho bố cô nhé." Anh đá đá cái túi bên chân.

Tiền Phỉ nghĩ lại, từ lúc đi ra ngoài tay anh ta vẫn luôn xách theo hai cái túi này, vốn tưởng rằng là tài liệu, không nghĩ tới đồ bên trong là thứ dành ình đấy.

Cô cúi xuống nhìn vào trong cái túi, cười mờ ám hì hì nói: "Cái này thật không biết ý mà! Anh nhìn anh đi, tôi chỉ bảo anh giúp tôi diễn kịch với bố tôi trong điện thoại thôi mà, anh còn định biến diễn giả thành thật thế này cơ á! Rượu này bao nhiêu năm rồi?"

Lý Diệc Phi bình thản nói: "Trần Nhưỡng cũng khoảng năm mươi năm rồi, lúc này thì hơi vội, cô cứ để cho bố cô uống tạm đã."

Động tác cởi túi của Tiền Phỉ bị dừng lại. Cô đã làm đầu hành, cùng tổng giám đốc doanh nghiệp ăn cơm là chuyện bình thường, cơm ăn nhiều lắm, đối với rượu cũng có chút hiểu biết. Ngũ Lương Dịch Trần Nhưỡng năm mươi năm, một chai ít quá một vạn hai vạn rồi.

Cô từ từ ngồi thẳng người, vẻ mặt ngây ngốc nhìn Lý Diệc Phi, nói: "Lý Diệc Phi anh mau nói cho tôi biết rằng đây là hàng fake thôi! Nếu không thì tôi không dám cầm đâu!"

Lý Diệc Phi hừ lạnh liếc nhìn cô: "Hàng fake cái đầu cô đấy! Rượu này nếu là rượu giải, tôi đổi sang họ Tiền nhà cô!"

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cảm thấy trong lòng loạn cào cào, “Đại ca à, lễ lớn này của anh quá to rồi, tôi không dám nhận à!”

Lý Diệc Phi rất khinh bỉ nhìn cô, bĩu môi một cái: “Có thế này mà cũng coi là lễ lớn! Tôi thấy cô đúng là thật sự chưa thấy qua các mặt khác của xã hội rồi.”

Lúc đến sân bay, đi vào chỗ vận chuyện, Tiền Phỉ run run cầm theo hai bình rượu, vẫn còn do dự.

“Tôi vẫn cảm thấy tôi nhận hai bình rượu này không được thích hợp cho lắm! Hay là anh cứ cầm về đi! Cô nhét cái túi về phía ngực Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi không kiên nhẫn được nữa, “Nói lắm thế! Lẩm bẩm cái gì, không nhìn xem ở phía sau có bao nhiêu người xếp hàng chờ cô kìa!” Anh đưa thẳng cái túi cho nhân viên nhận gửi đồ.

Tiền Phỉ nơm nớp lo sợ mà nhìn nhân viên đánh dấu cho hai bình tươu, làu bàu nói: “Sau khi tôi nhận hai bình rượu này của anh, anh sẽ không ép buộc tôi thay anh làm cái việc gì không có tính người đấy chứ?

Lý Diệc Phi xùy một tiếng rồi bật cười: “Đừng có tự mình đa tình được không, rồi lại không dứt được! Từ đầu cuối tôi chưa từng nói là đưa cho cô mà? Tôi nói rất rõ rang là đưa cho bố cô mà!”

Tiền Phỉ vẻ mặt đề phòng, “Vậy anh sẽ không ép buộc bố tôi thay anh làm chuyện gì đó chứ?”

Lý Diệc Phi không nói gì, chỉ dùng toàn bộ sức lực mình có, lại hung hăng chọc vào trán Tiền Phỉ một cái.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Làm Em Gái Anh Nhé

Tiền Phỉ về đến nhà đưa hai bình rượu cho ông bố già nhà mình, ông kích động suýt chút nữa nước mắt giàn giụa, không dứt miệng khen "anh con rể" mà ông chưa từng gặp mặt là người tốt thế nào, còn bắt Tiền Phỉ tìm ảnh chụp của "con rể tốt" cho ông xem. Tiền Phỉ nói không có, ông không chịu, không buông tha nói: "Con bảo cậu ấy chụp một tấm gửi tới là được!"Tiền Phỉ bị ép buộc không còn cách nào khác, đành phải dùng điện thoại di động lên mạng tùy tiện download một cái ảnh của Lưu Thanh Vân cho ông xem.

Ông bố già đeo kính viễn thị vừa cố gắng ngắm nhìn vừa nói có chút tiếc nuối: "Trông có vẻ hơi già, cũng hơi đen, nhưng mà không sao, người tốt là được, thế mà nghe giọng có vẻ cũng còn trẻ đấy!"

Tiền Phỉ suýt chút nữa hộc máu ngã xuống đất.

Hai bình rượu đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn người và thẩm mỹ của ông bố già rồi.

Thời điểm giao thừa, Tiền Phỉ ngồi cùng bố và mẹ kế, vừa làm sủi cảo vừa ngồi xem tiết mục cuối năm.

Dường như hai người này chưa bao giờ có yêu cầu cao đối với cuộc sống, tiết mục gì cũng khen hay hết, liên tục khen "Đạo diễn năm nay so với đạo diễn năm ngoái làm hay hơn nhiều, người chỉ đạo chính là phu nhân mặt ngựa đó sao mà làm tệ quá mức cơ chứ" Tiền Phỉ muốn nói cho họ biết, đạo diễn năm nay và đạo diễn năm ngoái đều là một người, chính là phu nhân mặt ngựa.

https://thuviensach.vn

Sủi cảo đã gói xong, chỉ còn mấy phút nữa là đến giao thừa, ông bố hỏi Tiền Phỉ: “Sao năm nay, đến giờ này rồi mà Triệu Bản Sơn (*) vẫn chưa diễn tiểu phẩm vậy?”

(*) Triệu Bản Sơn là một diễn viên kịch nổi tiếng của Trung Quốc.

Vẻ mặt Tiền Phỉ ngây ngốc hỏi: “Bố không biết chương trình cuối năm năm nay không có tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn sao?”

Ông bố già giật mình, vẻ mặt có vẻ cam chịu rồi nói tiếp: “Nếu không thì tiết mục ca múa cũng được mà!”

Tiểu Phỉ muốn quỳ lạy ông bố nhà mình.

Mấy MC dẫn chương trình cứ anh một của tôi một câu xuyên suốt cả chương trình, mà cái anh chàng có vẻ đẹp trai đứng ở giữa kia hình như còn nói sai một vài câu. Sau đó thì đến mười hai giờ. Một màn hình to đùng có đếm ngược từ năm bốn ba hai rồi nổ bùm một tiếng, mấy người MC gào đến khàn cả giọng, tiếng hô không đồng đều “Năm mới đến rồi!”

Tiền Phủ đứng dạy nói: “Con đi nấu sủi cảo ạ!”

Bố cô nhanh chóng nắm lấy vai cô, “Điện thoại di động của con đổ chuông kìa!” Vừa nói vừa đưa di động cho cô.

Tiền Phỉ không để ý, vẫn tiếp tục đi vào phòng bếp. “Chỉ là một đống tin nhắn chúc tết, không cần phải để ý ạ!”

Bố cô vẫn kiên trì níu lấy cô, “Không phải tin nhắn là điện thoại của Lý miệng độc, tranh thủ trả lời đi!”

Bên ngoài có người đốt pháo quá ồn ào, nhất thời Tiền Phỉ không nghe thấy bố mình nói tên ai, bực mình trả lời điện thoại.

Màn hình điện thoại di động hiển thị ba chữ “Lý miệng độc”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ có chút ngoài ý mà muốn mà nghe điện thoại, hai bên điện thoại cùng lúc nói chuyện mà là hai câu không giống nhau.Tiền Phỉ: “Trong nhà hết gas hay là mất điện rồi?”

Lý Diệc Phi: “Năm mới vui vẻ!”

Sau hai giây im lặng, Lý Diệc Phi bùng nổ: “Fuck! Tôi đây có lòng chúc tết cô, cô có chút lòng cảm kích có được hay không?”

Tiền Phỉ cười ha ha ha: “Năm mới vui vẻ! Tôi có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới Lý thiếu gia anh lại có thể tôn trọng chủ nhà, thế mà người có địa vị cao lại đầu hàng chúc tết người có địa vị thấp như tôi đây!”

Lý Diệc Phi nói một tiếng “STOP”, vênh mặt hất hàm nói ra lệnh: “Đưa điện thoại cho bố cô!”

Tiền Phỉ buồn bực: “Đưa cho bố tôi làm gì vậy?”

Lý Diệc Phi cười ha ha ha: “Tôi có lòng tốt giúp cô diễn trọn vở kịch, cô tranh thủ mà thể hiện sự cảm kích đi! Tôi không phải là bạn trai trong truyền thuyết của cô sao? Vậy thì lúc giao thừa bạn trai không nên chúc tết bố vợ sao?”

Nghe qua điện thoại, hình như Tiền Phỉ nghe thấy tiếng bát đĩa rơi xuống mặt đất. Cô không chút để ý cười ha ha: “Anh còn rất chú trọng đến logic nhỉ!” Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, trốn tránh bố mình, nhỏ giọng nói vào loa: “Có phải bạn gái anh đang ở nhà tôi đúng không? Hai người nấu cơm đấy à? Hình như tôi nghe thấy tiếng bát đĩa rời trên mặt đấtl...Bọn anh có thể kiềm chế một chút không, đừng phá hủy phòng bếp của tôi!”

Lý Diệc Phi tức giận nói: “Nói nhảm ít thôi, mua đưa điện thoại cho bố cô!”

Tiền Phỉ xoay người đưa điện thoại cho bố.

https://thuviensach.vn

Bố già vẻ mặt khó hiểu khi nhận điện thoại, nghe được giọng của đối phương, mặt hớn hở ngay: “Ôi chao! Tiểu Lý à, cám ơn cháu! Cũng chúc cháu năm mới vui vẻ! Được! Được! Chú thích uống rượu nhưng mà hơi đắt, cám ơn cháu nhé! Cũng không cần thêm đâu, hai bình là đủ rồi! Lúc nào rảnh nhất định phải đến chơi nhà chú nhé, chú và dì sẽ làm sủi cảo mời cháu ăn! Gửi lời hỏi thăm đến bố cháu nhé! Được được, cháu cũng giữ gìn sức khỏe nữa nhé, tạm biệt!”

Bố Tiền Phỉ cảm thấy hài lòng trả điện thoại lại cho Tiền Phỉ, vẫn còn khen không ngớt miệng: “Thằng bé này thật hiểu chuyện! Đúng là đứa trẻ ngoan!”

Tiền Phỉ suýt chút nữa không nhịn được mà xổ ra một tràng khinh bỉ.

Cô nhận điệp thoại rồi hỏi Lý Diệc Phi: “Bạn thân à, anh nói với bố tôi gì thế mà khiến ông ấy vui như vậy?”

Lý Diệc Phi được hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Ngày nào thì cô về?”

Tiền Phỉ hỏi: “Sao thế, muốn đón tôi à?”

Lý Diệc Phi: “Có nhiều đồ ko?”

Tiền Phỉ: “Nhiều.”

Lý Diệc Phi: “Vậy coi như tôi không nói gì?”

Tiền Phỉ: “. . .”

Cúp điện thoại , Tiền Phỉ không nhịn được trợn mắt.

Ông bố vẫn ở bên cạnh cằn nhằn: “Tiểu Phỉ à, con nói đi, đứa trẻ ngoan như vậy, sao con lại gọi người ta là Lý miệng độc? Con cũng đừng bắt bẻ quá, cũng đã trưởng thành rồi, đừng chọn tới chọn lui nữa không

https://thuviensach.vn

biến thành gái già mất!”Tiền Phỉ cố nén xúc động muốn bịt tai chạy trốn vào bếp như sắp bị giết đến nơi.

Vừa nấu sủi cảo, vừa túc giận mà mắng: Lý miệng độc đúng là cái đồ tai họa, rất biết cách thu phục long người.

﹀3﹀

Kim Điềm nghe nói Lý Diệc Phi không về nhà đón năm mới cùng bố mình, cũng đã lùi vé xe lại. Chiều ngày ba mươi, Lý Diệc Phi đưa cô về nhà. Nhân lúc anh không chú ý cô đã lén lút đi quan sát gian phòng của Tiền Phỉ.

Sắp xếp trang trí đơn giản thậm chí có chút cẩu thả, phong cách sống bên trong không có một chút nữ tính nào, hoàn toàn không hề có bất kỳ vật dụng nào có màu hồng.

Đây thật sự là một căn phòng của con trai. Rốt cục cô cũng có chút yên lòng. Xem ra tính cách của chủ nhà thật sự là một nữ hán tử.

Cho tới tận bây giờ, Lý Diệc Phi đối với cô đều là lúc gần lúc xa, khiến cho lòng cô không có sự an tâm. Cô thông qua Đại Quân mà quen biết Lý Diệc Phi, mà Đại Quân lại là bạn trai của bạn thân cô, từ chỗ Đại Quân, cô biết rõ Lý Diệc Phi không phải là mấy thằng keo kiệt, tài sản trong nhà rất lớn. Đã biết rõ gia thế của anh, lại nhìn thấy vẻ ngoài của anh cô quyết định nhất định phải tóm chặt được người đàn ông này.

Nhiều chị em bên cạnh cô đã được vươn lên cao, cũng như nhận được quảng cáo từ những nhãn hiệu lớn, có “bạn trai” giàu có lại nguyện ý đầu tư, thậm chí mà cứ thế được nâng thành một tiểu hoa đán.

Cô tự nhận bản thân không kém, đáng tiếc không có cơ hội kết giao với quý nhân. Mà gặp được Lý Diệc Phi, cô giật mình, người đàn ông này

https://thuviensach.vn

bất kể gia thế và ngoại hình, so với đám tình nhân của lũ bạn thân thì còn hơn rất nhiều.

Cô dùng hết tất cả vốn liếng để làm Lý Diệc Phi vui vẻ, hao tâm tổn trí cố sức mà đi biểu hiện bản thân mình ngoan ngoãn ngọt ngào nhất có thể. Vốn cô cảm thấy Lý Diệc Phi đối với mình cũng có chút rung động, thế nhưng mà không biết từ lúc nào, thái độ của anh đối với cô lại có chút thay đổi.

Hai người cứ như là hẹn hò mà thật ra lại không phải, hoặc là nói, thật ra từ trước đến nay hai người chưa từng có chính thức hẹn hò, suy nghĩ kỹ lại, Lý Diệc Phi cho cô mối quan hệ chỉ là quen biết, thật sự chưa thể gọi là hẹn hò yêu đương.

Cô thật sự có chút lo lắng, nhất là khi nhìn thấy cô gái chủ thuê nhà kia. Trực giác nhạy bén của phụ nữ khiến cho cô nhận ra rằng, khi ở cùng nhau cách đối xử của Lý Diệc Phi với cô gái chủ thuê nhà kia, hoàn toàn khác biệt với những cô gái khác.

Cô vẫn đang suy nghĩ làm cách nào để kích thích khiến anh phá bỏ lớp ngăn cách kia tiến về phía trước, để biến mối quan hệ của hai người thành bạn trai bạn gái chính thức. Đau khổ vì không biết khi nào là thời điểm để đột phá, không nghĩ tới anh sẽ chủ động mời cô cùng đón giao thừa.

Cô cảm giác mình đã thấy được hi vọng.

Thế nhưng mà đến nhà, anh chỉ hỏi cô: “Em có biết nấu cơm không?”

Cô trả lời anh, chỉ biết mấy món đơn giản.

Anh lại nói cô hãy dạy cho anh.Sau đó đến mười hai giờ, anh vội vã chạy vào phòng khách đi gọi điện thoại.

https://thuviensach.vn

Cô vừa rửa bát đĩa, vừa nghe thấy anh nói: “Tôi có lòng tốt giúp cô diễn tròn vở kịch, cô nhanh cảm kích tôi đi! Tôi không phải là bạn trai trong truyền thuyết của cô sao? Vậy thì thời điểm giao thừa không phải bạn trai nên chúc tết bố vợ đấy sao?”

Tay của cô run lên, bát đĩa nhanh chóng rơi xuống sàn nhà.

﹀3﹀

Cúp điện thoại, Lý Diệc Phi đi vào phòng bếp, nhìn Kim Điềm đang cúi người thu dọn mảnh vỡ bát đĩa thì hỏi: “Làm sao vậy?”

Kim Điềm ngẩng đầu, đáng yêu dịu dàng nhìn anh nói: “Em hơi bị trượt tay xíu mà bát đĩa đã rơi xuống đất mất rồi! Diệc Phi, rất xin lỗi!”

Lý Diệc Phi nhướng lông mày lên, “Không có việc gì, ngày mai anh mua mấy cái về, nữ hán tử sẽ không tức giận.”

Đợi Kim Điềm thu dọn các mảnh sứ vỡ xong, anh còn nói: “Anh đưa em ra ngoài ăn khuya nhé, ăn xong thuận tiện đưa em về nhà.”

Kim Điềm bỗng thấy sững sờ: “Không phải ở chỗ này cùng anh sao?”

Lý Diệc Phi nhếch miệng cười cười: “Vừa rồi Đại Quân gửi tin nhắn bảo anh qua nhà cậu ta đây này!”

Lòng Kim Điềm dần lạnh đi.

Khi đi vào thang máy, cuối cùng cô cũng không thể nhịn được nữa, hỏi Lý Diệc Phi: “Hôm nay vì sao anh lại gọi em đến?

Lý Diệc Phi nói: “Nghe nói em cũng không về nhà đón năm mới, sợ em cô đơn, gọi em tới để cùng xem ti vi, thuận tiện dạy anh nấu ăn!”

https://thuviensach.vn

Kim Điềm buồn bã nhìn anh mà nói: “Có thể anh không biết, em là vì anh mới lùi vé xe lại!”

Lý Diệc Phi cúi đầu nhìn cô, hơi nhíu mày.

“Thật ra em không cần phải làm như vậy, ngày mai anh sẽ mua vé máy bay cho em về!”

Trong mắt Kim Điềm có long lanh ánh nước, “Diệc Phi, em hỏi anh một câu, ở trong lòng anh, rốt cuộc em có được coi là bạn gái của anh không?”

Lý Diệc Phi có chút yên lặng, nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Kim Điềm, hãy làm em gái anh nhé, về sau có chuyện gì thì cứ tới tìm anh, nếu anh làm được anh nhất định sẽ giúp em!”

Tháng máy đến tầng một, “Đinh” một tiếng, cửa mở ra.

Trên mặt Kim Điềm có giọt nước mắt rơi xuống hỏi: “Là vì cô ta sao?”

Lý Diệc Phi nhíu lông mày lại, trả lời: “Nói thật, anh cũng không biết.”

Anh cảm thấy “cô nàng” kia ở trên mọi phương diện đều không phải chuẩn mực tiêu chuẩn thẩm mỹ của anh từ trước đến nay, cô không ngọt ngào, không nũng nịu, không dịu dàng, tùy tiện không tim không phổi lại có một tấm lòng thánh mẫu khiến cho người đời khinh bỉ. Lẽ ra trên người cô tập hợp tất cả những điểm mà anh ghét nhất ở con gái, thế nhưng mà càng ngày anh càng phát hiện ra anh rất tình nguyện cùng cô ở một chỗ. Mỗi ngày tranh cãi đấu võ mồm, thế thôi mà cũng rất vui vẻ. Cô mới rời đi có vài ngày, anh cảm thấy dường như căn nhà đều trống rỗng, một chút vui vẻ cũng không có.

https://thuviensach.vn

Kim Điềm rớt nước mắt, nhìn anh cười: “Anh nhớ kỹ, anh đã nói về sau em có chuyện gì cứ tới tìm anh, anh đều giúp em làm!

Lý Diệc Phi gật đầu.

Kim Điềm lau khô nước mắt, “Vậy, đưa em về nhà thôi, anh trai!”

﹀3﹀

Vào ngày đầu năm, thế mà Tiền Phỉ lại nhận được điện thoại của Lý miệng độc.

Điện thoại vừa mới được kết nối, Tiền Phỉ chợt nghe Lý Diệc Phi cà lơ phất phơ hỏi: “Băng vệ sinh, khi nào thì cô về?”

Tiền Phỉ nhớ rõ hình như mình nói với tên này là qua mùng mười sẽ về Bắc Kinh mà, “Sao thế, bạn gái chú làm món cà xào không thỏa mãn được con chim tham ăn như chú à? Còn nữa chú gọi ai là băng vệ sinh hả?”

Lý Diệc Phi nói giọng kỳ quái: “Sao cô lại không có tính tự giác như vậy hả, mùng chín cô đi làm mà mùng mười cô mới trở về, không phải cô đang phụ lòng mức lương cô được hưởng sao?”

Tiền Phỉ “Ôi” một tiếng: “Chú chỉ là một tên quần là áo lượt hưởng thụ theo chủ nghĩa tư bản giờ lại còn giáo dục chị á?! Cả năm chị đây mới được về nhà như vậy có một lần, còn không được ở thêm hai ngày à?!”

Lý Diệc Phi nói: “Ai bảo cô ngày mười một không trở về nhà!”

Tiền Phỉ cãi ngay: “Mười một ba tôi mang theo tôi đi du lịch, tôi về làm khỉ gì?!”

Bỗng nhiên cô chợt tỉnh táo lại chuyện này cô thật sự không cần nói với Lý Diệc Phi, cú điện thoại này của Lý Diệc Phi thật khiến cho người ta

https://thuviensach.vn

bó tay. Cô nhìn đồng hồ treo tường, ánh đỏ sáng lên, tháng giêng, năm quý tỵ 2013, ngày mười bốn tháng hai.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Dường Như Cô Đã Rời Đi Rất Lâu

Ngày 14 tháng 2.

Tiền Phỉ chợt nhớ tới, ngày hôm đó ngoại trừ là ngày "mở hàng đầu năm" ,còn là ngày mà phương Tây gọi là "Lễ tình nhân."

Tiền Phỉ suy nghĩ một chút, thử hỏi: "Lý Diệc Phi, hôm nay anh gọi cho tôi không phải chỉ để nói chuyện này đấy chứ, có phải lại cãi nhau với bạn gái không ?"

Cô nghe thấy phía bên kia điện thoại im lặng một lúc, sau đó có tiếng hừ lạnh phát ra như cơn địa chấn: "Băng vệ sinh, ở trong mắt cô em anh đây là kẻ hiếu chiến thế sao? Anh đây mà cứ phải cãi nhau với đứa con gái khác mới có thể gọi điện cho cô em à?"

Lúc này Tiền Phỉ đã hoàn toàn nghe không hiểu anh nói chuyện gì, chỉ có thể phụ họa theo: "Không không không, lúc nào thiếu gia anh cũng có thể gọi điện thoại cho tôi mà, nói chuyện xong với tôi lại có thể cãi nhau với đứa con gái khác được mà! Thật ra thì trình tự cũng không có quan trọng như vậy!"

Cô nghe thấy hình như ở đầu dây bên kia tiếng hít thở của Lý Diệc Phi thêm nặng nề. Có một cảm giác sung sướng tự nhiên trào dâng trong lòng...

"Băng vệ sinh đây là phẩm hạnh của cô chứ gì, anh đây cũng chỉ chúc cô lễ tình nhân độc thân vui vẻ!" Lý Diệc Phi kéo dài giọng nói, nói xong câu đó đã cúp máy ngay, Tiền Phỉ bị mấy câu chúc độc mồm của tên này

https://thuviensach.vn

làm cho tức hộc máu, nghĩ có nên gọi điện lại tặng tên bài này “chia tay vui vẻ” chúc chú hạnh phúc hay không?

Sau nghĩ lại vừa sang năm mới lại là lễ tình nhân, làm như vậy ít nhiều có chút thiếu đạo đức, Lý Diệc Phi bất nhân bất nghĩa đã quen, cô cũng không thể “bỉ ổi” giống anh ta được.

Khi Tiền Phỉ lại nhận được điện thoại của Lý Diệc Phi.

Lúc này cô không còn cảm thấy bất ngờ.

Trong loa cô nghe thấy tiếng ào ào của vòi nước chảy, hình như có người đang rửa bát đũa.

Lý Diệc Phi mở miệng nghe rất chính nghĩa giống như lãnh đạo phê bình cấp dưới: “Đồng chí Tiền Phỉ, cô không cần về đây đi làm sao? Những đồng nghiệp khác, tất cả đều bận rộn xây dựng tổ quốc, chỉ có mình cô ở nhà biến thành ký sinh trùng, không phải cô đang phụ lòng chủ nghĩa khoa học có làm mới có ăn từ bé đến nay sao?”

Tiền Phỉ cười ha ha một tiếng: “Có phải là anh không tìm được ai cãi nhau với anh nên ngứa miệng phải không? Anh đang làm gì thế? Đang cùng bạn gái rửa chén hả? Hai người có thể cố gắng kiềm chế chút được không ha ha, đừng ném hết bát đĩa của tôi đi nhé!!”

Lại nói thêm vài câu, hai người cúp máy.

﹀3﹀●Lý Diệc Phi rút một tay ra khỏi bồn rửa bát, lau vài cái trên tạp dề, sau đó tháo tai nghe Bluetooth ra, sau đó lại cho tay vào bồn rửa bát, rửa chén đĩa bên trong sạch hết bọt xà phòng.

Đây là anh nhờ người lấy được bộ đồ sứ cao cấp sản phẩm mới nhất này từ công ty Cao Quản đấy, nghe nói những đồ sứ này đặc biệt chỉ cung ứng cho các cấp lãnh đạo trung ương dùng đấy.

https://thuviensach.vn

Anh vừa lau mấy cái bát đĩa, vừa nghĩ vừa cười sung sướng, nếu như bà chị ngu ngốc kia biết rõ đã làm vỡ của cô ả một cái đĩa, lại đổi lấy cả một bộ đồ sứ như thế này không biết lúc cầm bát ăn cơm tay có run run không nhỉ?﹀3﹀●Tiền Phỉ vừa cúp máy lại tiếp tục xem phim "Vách Núi", lại không biết ông bố mình từ lúc nào đã như một linh hồn nhỏ bé trôi dạt về phía này, đứng sau lưng mình. Thấy cô quay đầu lại, ông bố cúi lưng xuống hỏi: "Vừa rồi nói chuyện với ai vậy?"

Tiền Phỉ sợ hết hồn: "Không có ai, không đúng, sao bây giờ bố còn học cách nghe trộm điện thoại của con vậy?!"

Ông bố chống tay vào eo nói: "Bố có muốn nghe lén con nói chuyện đâu, bố vẫn luôn quang minh chính đại đứng đây nghe mà. Chỉ là Tiểu Phỉ à, không biết có phải bố ăn phải cái gì thiu thối không, càng lúc bụng càng đau!"

Tiền Phỉ nhìn gương mặt trắng bệch của bố lại càng hoảng sợ: "Bắt đầu từ khi nào thì bố bị đau vậy ạ?!"

Bố cô nói: "Nửa đêm hôm qua!"

Tiền Phỉ từ trên ghế nhảy dựng lên, "Đã đau lâu như thế rồi sao giờ bố mới nói cho con biết?"

Cô vội vội vàng vàng mặc quần áo tử tế, cùng dì Hà đưa ông đi bệnh viện.

Trong phòng cấp cứu sau khi bác sĩ ấn hai cái xuống bụng, đã hiểu được tình hình trước mắt, rồi chẩn đoán bệnh, nói ông bố cô do đầu năm ăn quá nhiều mà thôi, tiêm ũi giảm đau và cho ít thuốc tiêu hóa là được, còn dặn dò: "Nhớ rõ cho bác ăn ít thịt thôi, ăn nhiều rau củ, mấy ngày nay bệnh viện đón rất nhiều người có tình trạng như vậy, cũng là do năm mới ăn quá nhiều đồ không tiêu hóa được!"

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ vâng dạ trả lời, còn muốn hỏi thêm nữa thì bác sĩ đã đi khám cho bệnh nhân khác mất rồi.

Tiền Phỉ và dì Hà đỡ bố cô ra khỏi phòng cấp cứu, Về đến nhà, uống thuốc xong, ông chỉ lẩm bẩm mấy câu rồi nằm xuống. Tiền Phỉ nhìn mặt bố có chút tiều tụy, lòng cảm giác có chút lo lắng.

Cô gọi dì Hà lên phòng ngủ riêng, " Dì, con còn nhớ lúc trước dì nói với con, trước đây bố con cũng từng bị đau mấy lần như vậy mà. Con cảm thấy bác sĩ kia có vẻ chỉ khám qua loa thôi, nếu không thì chờ sang năm sau, dì lại dẫn bố con đi bệnh viện kiểm tra kỹ càng một lần nhé!"

Dì Hà cũng có chút lo lắng nói xong câu "Được, nhất định rồi", cũng khiến cho Tiền Phỉ yên tâm.

Tiền Phỉ cảm kích nắm tay bà, thành khẩn nói: "Dì, nếu không có dì, căn bản đến nhà ở Bắc Kinh con cũng không mua nổi! Bây giờ con không ở nhà, dì vừa phải lo việc nhà lại phải vừa chăm sóc bố con, dì thật sự phải vất vả rồi! Chờ khi bố con thật sự về hưu, con sẽ đón hai người lên Bắc Kinh ở! Dì, về sau con chính là con gái dì, con sẽ nuôi dì đến già! "

Vành mắt dì Hà đỏ lên, đưa tay vuốt mặt cô. "Con ngoan, dì Hà không nhìn nhầm người rồi!"

Tiền Phỉ muốn trêu cho bà cười rồi lại nói: "Dì nói với bố con bỏ cái nhà máy nát bét kia đi, cũng đã sắp đổ đến nơi rồi, gió mới thổi một trận mà đinh ốc vít rơi lả tả, sao mà bố con vẫn còn cố gắng làm việc chờ đến lúc về hưu vậy nhỉ? Dì nói với ông ấy thật không biết hưởng phúc mà, nhanh nhanh dẫn theo dì đến Bắc Kinh với con đi!"

Dì Hà nở nụ cười: "Thật ra ngay cả khi đã nghỉ hưu, dì và bố con cũng không có ý định đi Bắc Kinh, ở trên đó có gì tốt cơ chứ? Ở đây ngày nào bọn dì cũng có thể tụ tập chơi mạt chược, nghe nói ở Bắc Kinh, hàng xóm sống gần nhau gần mười năm cũng không có quen biết nhau đấy!"Tiền Phỉ

https://thuviensach.vn

ngẫm lại thì đúng là có chuyện như vậy. Thế nhưng hàng năm vẫn có rất nhiều người chạy đến Bắc Kinh, biết rõ cuộc sống nơi đó rất mệt mỏi, thế mà vẫn cắn răng không muốn rời đi, thế là vì sao chứ?

Buổi tối trước khi ngủ, cô gọi điện thoại cho Diêu Tinh Tinh, lúc thừa hơi lắm chuyện nói đến chuyện này.

Diêu Tinh Tinh giải thích cho cô: "Bởi vì mọi người cảm thấy vượt qua mọi mệt mỏi, sau này sẽ có thành tựu, bọn họ, kể cả tôi và bà, đều gọi là người chung chí hướng, nói tóm lại, đều có dã tâm cả."

Tiền Phỉ đã hiểu rõ.

Những người này đều muốn cuộc sống của mình không giống người khác, muốn hòa vào bầu không khí mày, muốn tiếp thu nền văn minh tiên tiến, để cho tương lai con cái bọn họ sẽ không cần giống như họ, từ bé đã phải gian khổ hơn người khác thì mới thể chạm tới thủ đô. Cho nên mặc kệ hiện tại có bao nhiêu mệt mỏi khổ sở, thậm chí đã có tuổi vẫn phải thuê chung vào một gian phòng, cùng rất nhiều người dùng chung một cái phòng bếp, chung phòng khách, chung nhà vệ sinh thì vẫn không ngăn được bước chân mọi người đuổi theo khát vọng.

Đây là Bắc Kinh. Người người trước ngã xuống, người người sau lại tới, cũng không vì nghèo túng mà thất vọng chán nản bỏ đi. Ở lại được là cố gắng trở thành kẻ thành công, không ở lại được chỉ có thể không cam lòng suốt quãng đời còn lại.

Suy nghĩ của Tiền Phỉ có chút hoang mang, cô nhất định phải làm việc thật tốt, để có một chỗ đứng mới được, không thì một ngày nào đó, cô cũng sẽ bị cái đô thị nhịp sống cao này vứt bỏ mất.

﹀3﹀●Buổi tối mùng 9, điện thoại di động của Tiền Phỉ vang lên. Lúc nhìn màn hình điện thoại di động hiển thị "Lý miệng độc" Tiền Phỉ đã hoàn toàn không còn cảm thấy ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

“Sao vậy thiếu gia?”

Lý Diệc Phi ở trong điện thoại hừ một tiếng nói : “Ngày mai mấy giờ cô đến Bắc Kinh?”

Tiền Phỉ nói: “Một giờ chiều, sao thế, chú em muốn đón chị đây hả?”

Lý Diệc Phi nói: “Xem tâm tình đã”

“Ơ ơ ơ này! Vãi chưởng! Tôi nói cậu nghe Lý thiếu gia này sao mấy ngày nghỉ chú cứ dính lấy tôi còn chưa đủ à, không phải là cậu đang nhớ tôi đấy chứ?“. Tiền Phỉ không nhịn được cố tình trêu trọc mấy câu.

Lý Diệc Phi cười lạnh một tiếng: “Băng vệ sinh da mặt cô càng ngày càng dày rồi!”

Tiền Phỉ “Xùy” một tiếng, phẫn nộ gào to: “Lý Diệc Phi chắc chú chán sống rồi, nếu chú còn dám gọi chị đây là băng vệ sinh nếu không tống cổ chú ra khỏi nhà đi tìm phòng trọ bốn phương tám hướng chị đây sửa sang họ chú!”

Lý Diệc Phi cười lạnh một tiếng:“ Anh đây chờ cô sửa theo họ của anh đấy, Lý Tiền thị băng vệ sinh!”

﹀3﹀●Mùng mười.

Máy bay vừa hạ cánh, Tiền Phỉ bước ra. Tín hiệu sóng điện thoại vừa mới có, chuông điện thoại di động đã bắt đầu kêu, “Lý miệng độc” ba chữ lại một là nữa hiện lên trên màn hình di động.Điện thoại di động được kết nối, Lý Diệc Phi nói với Tiền Phi, anh sẽ đợi cô ở cổng T3 hành lang bên ngoài, để cho cô nhanh chóng ra đến nơi đó gặp mặt.

“Nói cho cô biết, thiếu gia anh đây chưa từng đi đón người, cũng không đợi ai bao giờ, cô mau chạy ra đây, cho dù chậm 30s, thiếu gia anh

https://thuviensach.vn

đây cũng sẽ nhấc gót bước đi!”

Tiền Phỉ nói vào loa hai chữ: “Bỉ ổi!”

Cô kéo cái vali và cầm theo túi xách lách vào đám người đông đúc ở bên trong đang xì xào di chuyển ra bên ngoài. Đến khi lách được đến chỗ Lý Diệc Phi đang chờ, vẻ mặt của Lý miệng độc đã mất hết kiên nhẫn rồi.”

“Cô còn đúng một giây để xuất hiện, anh cho cô biết nếu sau một giây này cô không xuất hiện thì anh sẽ xoay người bỏ đi!” Anh vừa nói, vừa nhận lấy một cái túi trong tay Tiền Phỉ, sau khi nhận xong thấy cổ tay mình trĩu nặng xuống, suýt chút nữa cái túi rơi trên mặt đấy

“Băng vệ sinh cô uống hết thuốc tăng lực ở nhà sao?” Thật sự anh không thể tưởng tượng nổi, nhìn cô vừa xách theo túi mà vẻ mặt thản nhiên như không có việc gì, giống như mang theo một cái gối bông to đùng vậy, không nghĩ tới cái túi lại nặng như vậy. “Bên trong đựng cái gì vậy?”

Tiền Phỉ trợn mắt nói, “Bố tôi không nên gửi cho đồng chí 'Tiểu Lý' một chút quả hạnh nhân!”

Lý Diệc Phi vừa nghe, biểu tình thay đổi, vẻ mặt vui vui sướng sướng xách theo túi nói: “Cô nói xem sao tôi lại cứ khiến người khác phải yêu thương nhỉ? Từ các cô bé 8 tuổi đến cụ già 80 tuổi thì không cần nói, bây giờ cả mấy ông bác tầm 50-60 tuổi cũng bắt đầu thích tôi rồi!”

Suýt chút nữa Tiền Phỉ ói ra.

Về đến nhà, Tiền Phỉ vốn nghĩ sẽ thấy một căn phòng bừa bãi, bẩn thỉu không chịu nổi, thật không nghĩ đến tất cả trong ngoài đều rất sạch sẽ.

Cô nghi ngờ hỏi: “Bạn gái của anh giúp anh dọn dẹp vệ sinh à?”

Lý Diệc Phi khẽ nói: “Là thiếu gia đây tự mình làm, cảm ơn!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cảm thán hỏi: “Anh đây là muốn làm một con người mới à?”

Lý Diệc Phi nghiến răng đáp: “Việc làm này của anh đây gọi là người có địa vị cao nhân nhượng trước kẻ có địa vị thấp!”

Tiền Phỉ hỏi: “À phải rồi anh hôm nay không cần đi làm sao?”

Lý Diệc Phi nói: “Cho nên cô càng phải khắc sâu ân tình của thiếu gia anh đây!”

Tiền Phỉ “Xùy” một tiếng, trở về phòng sắp xếp đồ đạc.

Lý Diệc Phi đi vào phòng bếp, nhìn về phía phòng nói lớn tiếng: “Tôi mới học được hai món ăn, Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, chờ đấy, tôi thể hiện tài năng cho cô xem!”

Tiền Phỉ cảm thấy rất kỳ lạ, mới một kỳ nghỉ mà cái vương tử miệng độc kia từ không biết quét dọn nhà cửa, lại còn học xong nấu cơm, anh ta như bây giờ và so với trước đây, quả thật chăm chỉ khiến cho người khác phát bực.

Xem ra bạn gái mới rất có ảnh hưởng đến anh ta.

Ấn tượng của Tiền Phỉ đối với cô gái đóng quảng cáo kia lại tăng thêm.Cô vừa sắp xếp đồ đạc vừa nghe tiếng tiếng bùm bùm binh binh và kèm một tiếng nổ hãi hùng trong lúc đợi món ăn ngon trong truyền thuyết. Cô cũng không nhịn được muốn đến phòng bếp nhìn xem đồng chí Lý miệng độc này bày vẽ thành cái dạng gì rồi, có phải là chặt đứt mấy đốt ngòn tay rồi không, kết quả bị Lý Diệc Phi một tay dùng dao phay thái cà chua đuổi ra khỏi bếp.

Nửa giờ sau, cuối cùng Lý Diệc Phi cũng làm xong rồi gào lên: “Xong rồi! Ra đi!”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tiền Phỉ tràn đầy chờ mong lao ra khỏi phòng. Kết quả khi nhìn đến trên bàn cơm, sự hiếu kì của cô biến thành đầu đầy vạch đen.(__ __|||)

“Đây chính là món ngon mà anh nói với tôi? Món ăn Trung Tây kết hợp? Tiền Phỉ không thể tượng tượng nổi chỉ vào đám cà chua trộn đường và salad hoa quả.

Lý Diệc Phi nhướng mày lên, “Lẽ nào cô cảm thấy không phải?”

Tiền Phỉ nhìn Lý Diệc Phi khóe mắt hình như thoáng qua có chút thất vọng, lòng mềm nhũn, liền vội vàng nói: “Đúng! Chuẩn rồi! Lại nói anh chính là tri kỷ đời tôi mà, biết rõ lễ tất niên tôi ở nhà ăn chán thịt tồi, trở về giúp tôi giảm bớt chất béo! Vậy thì cơm đâu?”

Lý Diệc Phi nghe cô nhắc đến cơm , đáy mắt sáng ngời, không thể giấu được vẻ đắc ý trên mặt, “Tôi đã nói với cô, tôi nấu cơm chỉ hỏng một lần, nồi cơm sau đều được nấu ngon lành cành đào hạt gạo trắng bóng, thơm ngào ngạt!”

Tiền Phỉ quay vào phòng bếp tìm cơm, phát hiện là nồi cơm mới. Cô đoán Lý Diệc Phi đã trải qua lần nấu cơm thất bại duy nhất, có lẽ thất bại rất thảm hại đấy.

Cô mở nắp nồi lên, quả nhiên cơm nấu cũng không tệ lắm. Cô xới một chén cơm, phát hiện bát ăn cơm vô cùng xinh đẹp. Cô vừa cầm bát ăn cơm vừa gắp lấy hai món ăn Trung Tây kết hợp, nuốt sống cùng cơm, vừa dùng lương tâm hết sức khen thưởng Lý Diệc Phi là thiếu niên anh tuấn hiểu chuyện cần cù. Vẻ mặt Lý Diệc Phi cũng rất hưởng thụ khi nghe, chỉ sau khi nếm một đũa cà chua và sa lát, nhíu mày lại buông đũa xuống.

Cà chua bị anh trộn rất ngọt, còn salad có vị rất lạ giống như chuối tiêu chấm tỏi. Anh cũng không biết làm sao mà Tiền Phỉ nuốt được.

https://thuviensach.vn

Sao cô gái này có thể làm như vậy được, vì không muốn người khác tụt hứng mà không để ý đến cảm thụ của mình sao?

Anh đoạt lấy đũa của Tiền Phỉ, “Đừng ăn nữa, một chút cũng không dễ ăn!”

Tiền Phỉ nhìn mặt Lý Diệc Phi không biết đang cùng ai sinh hờn dỗi, cười khì khì: “Thật ra thì cơm nấu không tệ lắm! Ăn thêm mấy đũa là có thể đè được mùi tỏi cũng như là gia vị gì đó của cà chua và salad rau củ đó.....”

Cô thấy khóe miệng Lý Diệc Phi xụ xuống, đặt chén cơm xuống đứng lên, đi đến phòng bếp mở tủ lạnh, “Để tôi xem chút còn có cái gì ăn được không!”

Từ trong tủ lạnh cô lôi ra được một con cá, xoay người nói với Lý Diệc Phi: “Tôi dạy anh cách làm cá hấp thủy nhé?”

Lý Diệc Phi thoáng liếc mắt nhìn cô, vẻ mặt đúng kiểu: “Ai muốn theo cô học cá hấp cách thủy“. Anh cứ mang theo bộ dạng đó đứng lên, theo Tiền Phỉ vào phòng bếp.

Anh nhìn Tiền Phỉ dùng dao cạo vẩy cá, trong lòng vừa cảm thấy sợ hãi lại vừa thấy không thể tưởng tượng nổi. Sao một đôi tay mảnh khảnh như vậy lại có thể cầm một con dao to đùng như thế, cầm lấy đuôi cá, cứ thế mà cạo vẩy theo hướng đó, những vẩy cá kia cứ như là bị yểm phép màu cứ thế mà bay lên.

Bỗng nhiên anh cứ say mê nhìn ngắm như vậy,

Lúc Tiền Phỉ làm cá xong quay đầu hỏi muốn hỏi Lý Diệc Phi muốn ăn sốt chua ngọt hay là ăn hấp, thấy Lý Diệc Phi đang dựa vào khung cửa, cứ yên lặng nhìn cô. Trên mặt anh lộ vẻ yên bình mà thỏa mãn, giống như thoải mái sau khi được phơi nắng dưới ánh nắng mặt trời giữa trưa.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ khẽ giật mình, hỏi: “Không phải là chỉ vì một con cá mà chú em nhận ra được chân lý của cuộc sống hạnh phúc đích thực đấy chứ?”

Lý Diệc Phi vẫn là vẻ mặt yên bình mà thỏa mãn nhìn cô, từ từ nói : “Trước đây đều là ăn sẵn, lần đầu tiên nhìn cô nấu cơm như vậy. Cô nói xem có phải rất lạ hay không, bỗng nhiên tôi cảm thấy dường như cô đã rời đi thật lâu rồi. “

Tiền Phỉ cũng nhìn lại hắn.

Sau buổi trưa, ánh sáng mặt trời xuyên qua lớp kính thủy tinh trải đầy căn phòng, hai người chìm trong ánh nắng mặt trời, anh tựa trên khung cửa, lười biếng mà thỏa mãn nhìn cô, còn cô cầm cá tay cầm dao phay cũng nhìn lại anh

Bầu không khí dưới ánh mặt trời cũng trở nên mềm mại.

Ở trong bầu không khí ấm áp, Tiền Phỉ mở miệng nói: “Thiếu gia à, cậu không thích hợp tốt tính thế đâu, tự nhiên cậu tâm tình như vậy, tôi ngoài thấy nổi da gà ra còn có linh cảm không tốt! Nào, mau nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu đã làm chuyện động trời gì rồi? Chỉ cần không quá phận, tôi đều tha thứ cho cậu!”

Không khí ấm áp xung quanh nháy mắt tan biến, ngay cả ánh sáng mặt trời chiếu vào cũng giống như khi vào đông, không mang theo chút ấm áp nào.

Lý Diệc Phi mặt không thay đổi đứng thẳng người, nói: “Tôi mua cho cô một vé máy bay buổi tối nay bay về nhà cô, cô cứ ở lại đến hết ngày mười một rồi lại về, đừng để tôi nhìn thấy cô lại phát bực.”

Cuối cùng cá là sốt chua ngọt đó. Thời điểm cá sốt được đặt trên đĩa mang ra, Tiền Phỉ nhìn bát đĩa mới khen thưởng từ tận đáy lòng: “Cái đĩa

https://thuviensach.vn

này nhìn đẹp quá đi! Chắc là chỉ nên dùng để trưng bày thôi, có lẽ không phải dùng để đựng đồ ăn đâu!”

Bỗng nhiên Lý Diệc Phi quyết định không nói cho cô biết xuất sứ của bộ bát đĩa mới. Bởi vì anh cảm thấy cô nàng kia nhất định kia sẽ nói năm chữ : “Là đồ fake đúng không?”

Bỗng nhiên anh nở nụ cười.

Cái cô băng vệ sinh này thật biết điều, cuộc sống như cô bé lọ lem trong những bộ phim truyền hình, hết lần này đến lần khác không phải do cô cố ý, cô ấy cứ như vậy thực sự khiến cho người khác không nhịn được mà làm cho cô ấy một giày để đeo vào.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Quà Tặng Sinh Nhật

Tiền Phỉ nghe mấy người trong tổ hạng mục nói, hình như Lý Diệc Phi mới chia tay bạn gái nữa rồi, đối phương còn rất đau lòng nữa, còn đến tìm anh ta, còn níu kéo cơ, mà đến lúc rời đi vẫn còn chưa ngừng khóc đấy.

Lúc chiều, Tiền Phỉ nhìn thấy Quế Lê Lê, nhìn qua thấy sắc mặt cô nàng vô cùng tốt, khóe mắt đuôi lông mày đều không giấu được sự sung sướng toát ra.

Chiều tối lúc tan làm, Tiền Phỉ để cho Lý Diệc Phi đi về trước, cô phải đi qua tiệm thuốc mua ít thuốc gửi về nhà cho bố già. Đợi đến khi cô về đến nhà, phát hiện cửa bảo vệ ở trong nhà không được đóng kín, có một khe hở, đứng ở bên ngoài cửa nhà cũng có thể nghe thấy rõ tiếng nói chuyện bên trong phòng.

Từ giọng nói nghe được thì là một nam một nữ, nam tất nhiên là Lý Diệc Phi rồi, nữ thì lại khiến Tiền Phỉ có chút bất ngờ, thế mà lại là Quế Lê Lê.

Hai người đang nói chuyện rất căng thẳng, Tiền Phỉ đứng ở cửa bên ngoài nhất thời không biết có nên đi vào hay không.

Cô đứng ở cửa bên ngoài, nghe thấy Quế Lê Lê vừa khóc vừa nói: “Diệc Phi, chúng ta làm hòa được không anh? Cuối cùng em cũng đã biết rõ vật chất không phải là thứ mà em muốn, người em yêu nhất chính là anh! Mỗi ngày ở công ty nhìn thấy anh, anh lại không thèm nhìn em, không cười với em, cũng không gọi tên em, em rất đau lòng!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ khẽ rùng mình một cái, căn bệnh ảo tưởng của Quế công chúa cũng theo đến rồi.

Cô nghe thấy giọng Lý Diệc Phi lạnh lùng nói: “Nếu sếp Ngưu biết rõ cô nói như vậy sẽ đau lòng muốn chết rồi!”

Cô nghe thấy Quế Lê Lê vừa khóc vừa hỏi: “Diệc Phi, chẳng lẽ anh thật sự không hề yêu em sao? Em không tin! Bạn gái mới của anh, chẳng lẽ không phải vì giận em mà tìm cho em nhìn sao? Cô ta nhìn giống em như vậy mà? Chẳng lẽ anh không dùng cô ta làm thế thân của em sao? Em không tin trong lòng anh lại giống như những lời nói lạnh lùng này của anh!

Cô nghe thấy Lý Diệc Phi thốt lên một câu đầy châm chọc: “Ôi chao! Làm sao cô lại có trở thành tốt đẹp như vậy, sao trước đây tôi không có phát hiện ra điều này nhỉ? Cô cứ như thế này thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy đã lâu không gặp rồi! Tôi cầu xin cô làm ơn hiểu rõ hộ tôi, tôi luôn thích những cô em gái tóc dài, da trắng, mắt to, làm sao lại bỗng trở thành tìm được người thay thế cho cô vậy? Quế Lê Lê, trước đây cô không phải như thế này, sao bây giờ lại vừa già mồm cãi láo lại còn bị não tàn vậy?”

Quế Lê Lê vừa khóc rất “nhiệt tình” vừa hết mình kể lể: “Em không tin! Em không tin em không tin! Anh vẫn luôn ở chỗ này không chịu chuyển đi, không phải là vì còn chờ em sao? Em không

tin những suy nghĩ trong lòng anh lại giống như lời anh nói! Nhất định là bởi vì anh quá giận em nên mới nói như vậy, có phải không Diệc Phi?”

Trong giọng nói của Lý Diệc Phi càng thêm mỉa mai: “Tôi không có hứng thú với đồ người khác đã dùng qua, cô đừng nói với tôi rằng cô và sếp Ngưu của cô chưa từng ngủ với nhau, nếu cô thật sự dám nói cô cùng lão

https://thuviensach.vn

đó chưa ngủ với nhau, tôi vẫn có thể đồng ý cho cô quay về!”Quế Lê Lê đau lòng gần chết: “Diệc Phi anh đừng đối xử với em như vậy!”

Trong giọng nói của Lý Diệc Phi đã lộ rõ sự không kiên nhẫn: “Người khác đối với cô thế nào, đều là do cô tự làm tự chịu. Được rồi, đừng có vì chuyện này mà gào khóc, trước khi khiến cho chút cảm tình cuối cùng của tôi còn sót lại dành cho cô biến mất, cô mau đi đi!”

Tiền Phỉ giật mình, cảm thấy đoạn phim này đã đến đoạn kết, nhanh chóng nấp sang phía bên cạnh, tránh khỏi cửa ra vào.

Cô vừa tránh sang một bên, Quế Lê Lê từ trong nhà đẩy cửa ra chạy đi, vẫn khóc rất hăng dùng tay che mặt chạy về phía thang máy.

Tiền Phỉ nhìn thấy cửa mở một nửa, tự nhiên không biết là có nên vào nhà không. Đang đứng ngẩn người thì nghe thấy tiếng Lý Diệc Phi tức giận từ trong phòng vọng ra: “Kịch cũng đã xem xong rồi, còn không nhanh mà vào nhà? Còn chờ xem tiếp phần sau à?”

Tiền Phỉ cười gượng hi hi rồi đi vào phòng.

“À thì, chú không sao chứ?” Cô hỏi mang hướng thăm dò.

Lông mày của Lý Diệc Phi nhướng lên, “Tôi thì có thể có chuyện gì?”

Tiền Phỉ chỉ chỉ ngoài cửa: “Cô ta nghĩ như thế nào mà lại quay trở lại tìm chú thế?”

Lý Diệc Phi cười khẩy: “Nào ai biết nghĩ thế nào, chắc là bệnh sợ hãi trước hôn nhân thì phải!”

Tiền Phỉ nghe xong có chút không hiểu: “Hở? Bệnh sợ hãi trước hôn nhân á? Cùng ai cơ? Sếp Ngưu hở?”

https://thuviensach.vn

Thấy Lý Diệc Phi gật đầu, Tiền Phỉ cảm thấy khó mà tin nổi. Quế lê Lê thật có tấm lòng bao dung rộng lớn đại diện cho phụ nữ thời đại mà, cũng đã sắp gả cho đại gia rồi, còn nhớ mãi không quên con rệp nhỏ bị mà cô ta đã bỏ qua.

Cô hỏi Lý Diệc Phi: “Nếu anh thật sự đồng ý để cho cô ta quay lại thì thế nào, tôi có thể nhìn thấy một kết thúc thế nào?”

Lý Diệc Phi cả vẻ mặt lẫn giọng nói đầy ý mỉa mai: “Đơn giản sau khi quay về ngủ với tôi một đêm, sau đó sáng hôm sau lại nói cho tôi biết cô ta vẫn phải gả cho đại gia 'Trâu Bò'(*), sau đó để tôi đừng hận cô ta, cũng cầu xin sau này bất cứ lúc nào cô ta cũng thể quay về ngủ với tôi, vì cô ta yêu tôi!”

(*) Đoạn này là đại gia Ngưu nhưng mà Tiểu Ngạn để thế này để nhấn mạnh thêm sự mỉa mai của Lý Diệc Phi.

Tiền Phỉ nghe thấy chữ ngủ kia, cảm giác mình sắp nôn ra rồi.

Bữa cơm tối cô định làm món cà xào cho Lý Diệc Phi, không biết vì sao, bỗng nhiên không còn chút sức lực nào.

Cô để một đống cà vào phòng bếp, lại cầm hai hộp mì ăn liền, một hộp cho mình, một hộp cho Lý Diệc Phi, cũng nói cho anh biết: “Hôm nay tôi có chút không được vui, đây là cơm tối, có muốn ăn hay không, không ăn tự mình nghĩ biện pháp giải quyết đi.”

Lý Diệc Phi vẻ mặt mơ mơ màng màng cầm hộp mì ăn liền, bất mãn hỏi: “Lại làm sao rồi? Dì cả của cô lại đến à? Lại mang theo chứng u sầu động kinh nữa hở?”

Tiền Phỉ cầm mì ăn liền đi đến giữa cửa, trước khi đóng cửa cô dừng lại, quay đầu lại nhìn anh, giọng nói rất u ám: “Đối với dì cả phải có sự tôn trọng, tốt xấu gì đó cũng là trưởng bối!”﹀3﹀●Lý Diệc Phi phải tạm thời

https://thuviensach.vn

đi công tác mất hai tuần, là bị những người khác trong ty anh ta gọi vào hỗ trợ việc phát hành trái phiếu của một công ty ở tỉnh khác, vì lúc trước anh ta có tham gia vào hạng mục phát hành trái phiếu, cho nên tổ hạng mục kia cố tình gọi anh ta tới.

Trước khi đi Lý Diệc Phi nhìn Tiền Phỉ nói ẩn ý sâu sa: “Băng vệ sinh anh đây có dự cảm là cô em nhất định sẽ rất nhớ anh!”

Tiền Phỉ lộ rõ vẻ căm hận đến tận xương tủy khi tên này nhiều lần gọi cái biệt danh kia: “Lý Diệc Phi chỉ dựa vào ba chữ băng vệ sinh này, chị đây không thể nào mà nhớ chú được!”

Thế nhưng mà Tiền Phỉ đã phát hiện, cái mỏ quạ đen kia của Lý Diệc Phi đã nói đúng rồi, quả thật cô có chút nhớ đến tên kia.

Bỗng nhiên cô cảm thấy một mình ở nhà thật sự quá cô đơn.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, từ khi mở mắt vào buổi sáng, cho đến khi đi làm, đến lúc chiều tối tan tầm, đến khi đêm tối nhắm mắt đi ngủ, gần như mọi giây phút trôi qua cô đều cùng Lý Diệc Phi trải qua.

Thật không thể ngờ, hai người đã cùng nhau làm bạn một thời gian lâu như vậy, lâu đến mức khi tên đó đi công tác, cô đã cảm thấy trong nhà trống vắng và có chút cô đơn.

Mà hai người ngay từ khi mới bắt đầu còn có chút xa lạ thậm chí ghét bỏ lẫn nhau, không ngờ sau này lại phát triển đến mức độ thân thiết như vậy, như bạn bè, như anh em, như chiến hữu.

Ngày nào Lý Diệc Phi cũng sẽ gọi điện cho cô. Hai người luôn ở trong điện thoại luôn phải nói “những lời có cánh” với nhau, mà thế cũng chưa xong, nhất định phải khiến cho đối phương bị sặc máu mới chịu bỏ qua.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nói: “Băng vệ sinh cô em biết không, mấy người bên công ty tôi ở bên này này, nghe hai chúng ta nói chuyện có thể bị bệnh tim đấy! Quá là kịch tính luôn!”

Tiền Phỉ bật cười.

Thật ra có thể gặp được một người có trình độ “chém gió” ngang mình, cảm giác này thật sự rất “phiêu”, loại thú vui anh một câu tôi một câu đấu võ mồm ăn ý hòa hợp thế này, người bên ngoài làm sao mà biết được.

Bữa tối ngày cuối tuần cũng chỉ ăn qua loa linh tinh, Tiền Phỉ bật TV lên. Trước đây mỗi khi nàng xem kênh Hun An(*), Lý Diệc Phi cứ ở bên cạnh nói vớ vẩn, mà tên đó càng ăn nói linh tinh cô cảm thấy nhìn cái Hun An này thích mắt. Bây giờ không có Lý Diệc Phi ở bên cạnh “quạt gió” rồi, bỗng nhiên cô cảm thấy kênh ti vi này thật sự có chút “thiếu muối“. Cô tắt TV, đứng dậy đi đến vị trí đặt máy chạy bộ, có ý định sau khi ăn thì tập thể dục một chút.

Vừa đi chưa được bao lên, thì điện thoại đổ chuông.

(*) Hun An đây là một kênh TV của Trung Quốc, chứ dịch là Quả Xoài đó các vị ạ

Cô chạy về phòng cầm điện thoại lên, trên màn hình hiện ra ba chữ “Lý miệng độc“. Khóe miệng cô bắt đầu cong lên.

“Băng vệ sinh, ngày mai anh đây về nhà rồi, cô em nhớ làm nhiều món ngon cho anh nhé, nhất định phải có món cà xào nhé!” Điện thoại vừa được kết nối, đã thấy tiếng Lý Diệc Phi vang lên.Trong lòng Tiền Phỉ có chút vui vui, nhưng mà cái giọng điệu thì lại rất “gợi đòn”: “Công ty của chú ngược đãi chú à, mà lại khiến cho chú thèm khát như vậy?”

Lý Dịch Phi nói một tiếng dừng lại hỏi: “Băng vệ sinh có phải là sắp sinh nhật cô rồi đúng không?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ giậy mình, “Hình như là như vậy, làm sao thế?”

Lý Diệc Phi nói: “Không có gì, dù sao bây giờ anh đây cũng đang ở bờ biển, có thể tìm mấy cọng rong biển mang về nấu cái món canh rong biển gì đấy, cô em xem không phải trong phim đều diễn như vậy sao! À đúng rồi, không cần cám ơn!”

Tiền Phỉ hung dữ mà đáp lại: “Đến mai chị sẽ chuẩn bị cho chú một món đồ ăn cực ngon, thạch tín xào thịt, không cần cám ơn!”

Hai người lại chém gió một lúc rồi cúp điện thoại.

Tiền Phỉ tắt máy chạy bộ lại đi xem TV.

Không hiểu sao lúc này cô lại cảm thấy kênh Hun An thật đáng để xem.

﹀3﹀●Lúc chiều tối ngày hôm sau, Lý Diệc Phi đã đi công tác về, Tiền Phỉ đã làm cả một bàn thức ăn ngon. Lý Diệc Phi vừa ăn vừa không để ý mà khen ngợi: “Băng vệ sinh đồ ăn cô em làm so với chỗ khách sạn năm sao anh đi công tác kia còn ngon hơn nhiều!”

Ở dưới mặt bàn Tiền Phỉ đá cho tên này một cái: “Trên bàn ăn cơm nói ba chữ băng vệ sinh, chú không thấy buồn nôn à?” Sau đó lại có chút vui vui hỏi, “Tài nấu ăn của chị đã tốt đến mức ý rồi sao?”

Lý Diệc Phi liếc xéo nàng một cái, ánh mắt phiêu đãng nói: “Thật ra là anh nói như vậy,chỉ là muốn cho cô em ngu ngơ vui mừng chút thôi, chứ nếu cô em quá để ý, chọc phá lời nói dối của anh, vậy thì thật không vui rồi!”

Tiền Phỉ đứng lên giật lấy chiếc đũa và bát ăn cơm của anh: “Nếu đã không vui như vậy thì đừng có mà ăn gì hết!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi vội vàng ôm lấy bát và đũa ăn cơm xoay người lại giấu đi, “Thôi thôi! Đừng có mà làm quá! Anh cho em biết bộ đồ ăn này đặc biệt lắm, rơi xuống đất vỡ rồi có muốn khóc cũng không kịp đâu!”

Tiền Phỉ không tin, “Thôi đê, cũng không phải là bát vàng, vỡ một cái thì chị đây mua một cái mang về là được!”

Lý Diệc Phi hừ một tiếng: “Cô em có thể mua được nửa cái anh đây gọi em một tiếng bà cô luôn đấy!” Anh xoay người lại, dùng chiếc đũa gõ gõ vào chiếc bát, “Nghe thấy âm thanh này không? Đây là đồ sứ đặc biệt dành cho cấp Trung Ương đấy!”

Tiền Phỉ cầm lấy cái bát trong tay anh, cầm lên xoay trái xoay phải nhìn xem.

Lý Diệc Phi nói một tiếng “oh shit”, “Hai cái bát của chúng ta giống nhau mà, sao cô lại phải cướp của tôi để xem, thế là thế nào?”

Tiền Phỉ không để ý đến anh, nhìn một lúc lâu trả lại bát cho anh, nói: “Cái bát nhìn qua cũng không tồi, nhưng mà chỉ là đồ fake thôi! Chị đây ứ tin đồ sứ dành cho cấp trung ương có thể lưu lạc đến tay tầng lớp thấp như chúng ta đấy!”

Lý Diệc Phi “xùy” một tiếng bật cười.

Thật đúng là như những gì anh nghĩ, cô thật sự nói hai chữ “đồ fake” này đấy.

Ăn cơm tối xong, Lý Diệc Phi cũng giúp đỡ Tiền Phỉ dọn phòng. Mấy ngày nay Tiền Phỉ tự nhiên phát hiện Lý Diệc Phi có thể chủ động giúp đỡ cô làm ít việc nhà.

Sau khi dọn dẹp xong, hai bọn họ sẽ cùng xem TV, Lý Diệc Phi nói mệt, cũng đi vào nhà vệ sinh rửa mặt tắm rửa. Tiền Phỉ cũng về nhà vệ sinh

https://thuviensach.vn

trong phòng mình tắm giặt thuận tiện đi gặp anh Cường (là đi tè đó).

Cô vừa đi gặp anh Cường vừa đọc truyện cười trên di động, kết quả buồn cười ghê quá, sau khi xoay người lại ấn nút xả nước, một giây không cẩn thận trượt tay, điện thoại đã rất anh dũng rơi vào trong bồn cầu đầy nước tiểu. Tiền Phỉ đối với bồn cầu đầy nước tiểu đủ loại màu sắc khóc không ra nước mắt, chịu đựng cảm giác buồn nôn, dùng túi bóng phủ lên tay rồi mò vào lấy di động ra.

Sau khi lấy được di động lên, cô dùng máy sấy sấy hết sức. Sau khi sấy khô, cô cầm điện thoại muốn khởi động máy, thế nhưng mà màn hình tắt ngóm không hề sáng.

Tiền Phỉ nhịn đau tự an ủi mình, được rồi, phải đổi điện thoại rồi, có khi ông trời cũng muốn nhìn thấy cô dùng iphone rồi.

Cô nằm bẹp trên giường, bỗng nhiên cảm thấy không biết làm sao để ngủ được. Trước đây cô đều nghịch điện thoại một lúc rồi mới ngủ được. Cô ngồi dậy, mở cửa nhìn thăm dò ra bên ngoài, cửa phòng Lý Diệc Phi vẫn đang mở, tên kia vẫn còn ở trong nhà vệ sinh.

Cô từ từ đi ra ngoài, đi đến cửa phòng vệ sinh, gõ cửa, hỏi: “Lý Diệc Phi, chú có chiếc điện thoại nào thừa không?”

Lý Diệc Phi từ bên trong mở cửa ra, miệng đầy bọt đánh răng, miệng nói không rõ hỏi: “Cô muốn làm gì thế?”

Tiền Phỉ nói mơ hồ: “Điện thoại di động của tôi rơi trong nhà vệ sinh hỏng rồi ....”

Lý Diệc Phi nhìn cô, không nói chuyện, sau đó rất nhanh đến bồn rửa mặt súc miệng sạch sẽ. Sau đó thì lau miệng, nhìn Tiền Phỉ, nhướng lông mày cười mà như không cười hỏi: “Có phải là đã đoán được anh chuẩn bị quà sinh nhật gì cho cô em rồi đúng không?”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Liên Quan Gì Đến Anh

Tiền Phỉ sững sờ, “Sinh nhật gì cơ? Quà tặng gì cơ?”

Lý Diệc Phi hừ một tiếng, đi lướt qua người cô, đi vào trong phòng, sau khi lục lọi một lúc, lại đi ra khỏi phòng. Lúc đi tới gần, trong tay anh cầm một chiếc hộp điện thoại Iphone5, anh đưa chiếc hộp cho Tiền Phỉ, nói: “Định là tháng sau đúng ngày sinh của cô em thì đưa tặng cho cô em làm quà, nhưng mà anh Cường có vẻ lại không muốn tôi giữ lại nó nên không thể không tặng cho cô em rồi!”

Tiền Phỉ kinh ngạc mà nhận lấy chiếc hộp, nhìn nhìn, lại sợ quá mà muốn trả lại chiếc hộp cho Lý Diệc Phi. “Chú bị điên rồi à? Một thứ hơn năm ngàn tệ đấy, chú tặng chị làm quà sinh nhật á? Đừng nói với chị là chú định dùng nó để trừ dần tiền thuê nhà, chị chỉ muốn tiền mặt không nhận điện thoại đâu nhé!”

Lý Diệc Phi bật thốt lên một tiếng “F*ck”, rồi nói: “Thu ngay lòng dạ tiểu nhân của cô em lại, bản thiếu gia lúc nào lại chịu tiền thuê nhà của cô em đâu! Anh là thấy năm vừa rồi lúc anh đổi Iphone 5, cô em yêu thích đến nỗi suýt nữa thè lưỡi ra liếm, anh sợ lúc đi ra ngoài đường thấy người khác dùng cô em cũng có biểu hiện mất mặt như vậy, nên mới tặng cho em một cái để em nghịch đấy!”

Tiền Phỉ vẫn vẻ khiếp sợ, “Món quà này quá đắt, chú dám tặng, chị cũng không dám nhận đâu!”

Lý Diệc Phi nhìn cô nàng rụt vai lại làm bộ dạng anh hùng muốn đưa trả lại cho mình nhưng mà sâu trong ánh mắt lại không hề che dấu sự hâm

https://thuviensach.vn

mộ thèm muốn, anh cảm thấy rất thú vi, “Cô em thực sự không muốn?”

Tiền Phỉ hít sâu một hơi, kiên định nói: “Muốn! Muốn phát khóc lên ấy chứ! Nhưng mà dù muốn cũng phải là do tôi tự mua, không thể vô duyên vô cớ nhận quà cáp của người khác được!”

Trong lòng Lý Diệc Phi khẽ thờ dài.

Thật là một cô nàng quá thành thật quá ngu ngốc. Nhưng mà anh cảm thấy cô gái thành thật ngu ngốc này so với nhóm bạn gái cũ của anh khi được tặng vòng cổ hay gì đó luôn cười tươi như hoa rồi nhào vào ngực anh, rồi hôn lên má anh một cái, rồi nũng nịu nói “Anh thật tốt”, anh càng muốn đối xử với cô tốt hơn.

Não anh rất nhanh đã có ý tưởng mới, nói: “Thật ra điện thoại này là do bạn tôi làm bên hải quan tịch thu được từ bọn buôn lậu, không hiểu sao lại có mấy cái không ghi vào sổ sách, cho nên cậu ta lấy giá thấp bán cho mấy người quen biết. Lúc tôi đi công tác, điện thoại bị rơi hỏng rồi, lúc xuống máy bay cũng định mua máy mới rồi. Nhưng mà thấy rẻ quá, một chiếc 300 tệ hàng mới 500 tệ, cho nên mua luôn cho cô một cái, cho nên nói, quà tặng này cũng không có đắt như thế đâu, còn không đắt bằng một bữa cơm 'xịn' tôi mời cô đấy!” Anh dừng một chút, đưa chiếc hộp điện thoại di động động về phía cô. “Bây giờ dám nhận rồi chứ?”

Tiền Phỉ mỉm cười yêu thích ôm lấy chiếc hộp mà quan xét, nhìn tới nhìn lui, ngẩng đầu, nói giọng đầy quyết đoán: “Vậy tôi đưa cho anh 250 tệ! Nếu anh không nhận tiền này, tôi cũng không có nhận cái điện thoại này đâu!”

Mắt Lý Diệc Phi bị cô làm cho trợn ngược: “Vậy nói thế thì cái điện thoại này chẳng khác gì cô tự mua à? Tôi còn phải tặng quà cho cô lần nữa à?”Tiền Phỉ cười hì hì lắc đầu, “Thế thì không cần, điện thoại này đương

https://thuviensach.vn

nhiên vẫn là quà tặng của anh mà! Bởi vì nếu không có anh, làm sao tôi có khả năng mất ít tiền mà vẫn có cơ hội mua được điện thoại này!”

Cô cầm lấy điện thoại đi về phòng, lúc đi ra, rất nhanh chóng mà vung cho Lý Diệc Phi 250 tệ.

Lý Diệc Phi đầu đầy gạch đen (__ __|||), từ trong khe sô pha gảy ra một đồng tiền xu, ném cho Tiền Phỉ, “Trả lại cho cô em một tệ! Anh đây cũng không muốn ở cùng đẳng cấp gà mờ với em!”

Tiền Phỉ vui vẻ. “Chú còn dấu tiền trong sô pha á?”

Lý Diệc Phi tức giận: “Dấu cái đầu cô! Ngày đó mua bia nó rơi vào đó, lúc ấy tôi chẳng muốn lấy ra!”

﹀3﹀● Tiền Phỉ đối với cái điện thoại mù mờ về giá trị này yêu thích không buông tay, nghĩ dù sao mai cũng là Chủ Nhật, không cần đi làm, ngủ muộn cũng được cũng không cần phải ngủ sớm, mở laptop ra lên mạng tìm cách gửi danh bạ.

May mắn là chiếc điện thoại 'ghẻ' kia tuy mới bị 'nhúng' nước nhà vệ sinh chỉ là màn hình không hiển thị, nhưng mà cắm cáp vào để tải dữ liệu thì vẫn có thể được.

Tiền Phỉ lướt cả buổi, cuối cùng cũng thể tải được danh bạ vào điện thoại mới, lại còn tải xuống rất nhiều apps mà nhiều người thường dùng.

Cô lại thích thú nghịch điện thoại mới, có một tin nhắn mới hiện ta.

Lý Diệc Phi hỏi cô: “Đã ngủ chưa?”

Tiền Phỉ đáp lại: “Chưa, vừa tải xong danh bạ ~”

Lý Diệc Phi: “Đúng lúc, cô em giúp anh tải danh bạ đi!~”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ: “Chú mang di động sang đây đi~”

Lý Diệc Phi đưa cho Tiền Phỉ cả điện thoại mới lẫn điện thoại bị vỡ, Tiền Phủ thuần thục không chỉ giúp anh tải danh bạ mà ngay cả tin nhắn và bản ghi nhớ cũng đều giúp anh tải vào trong điện thoại mới.

Lý Diệc Phi chậc chậc nói: “Cô em thật đúng không phụ tấm danh nữ hán tử này, ngay cả thủ thuật của trạch nam mà cô em cũng có!”

Tiền Phỉ tức giận mà quát anh: “Mấy người 'xóm' chú đều khen người như vậy à? Đi ra ngoài!”

(*) Nói nôm na như chỉ những người cùng tầng lớp đó mà :v

Lý Diệc Phi cũng không rời đi, “Tôi đoán mấy người trong 'xóm' thấy nữ hán tử như cô em đều sẽ khen như vậy à!” Anh tạch tay một cái, nói: “Cô giúp tôi xóa sạch dữ liệu trong cái điện thoại bị vỡ kia đi, tôi sẽ đưa nó cho bạn tôi lấy linh kiện chơi.” Anh vừa phân phó cô làm việc vừa đi lại trong phòng, ánh mắt cùng bước chân đi dạo loạn trong phòng, ánh mắt nhìn ngang dọc, nhìn đến chỗ đầu giường, bỗng nhiên thấy một món đồ có hai cái 'chén' một vật mà một người đàn ông lí tưởng có lẽ sẽ không bao giờ nhìn thẳng vào. Lý Diệc Phi híp mắt, bản năng đo lường tính toán trỗi dậy. Vẫn cho là B mới là 'bạn tốt' của cô nàng này, không nghĩ tới 'tri kỷ' thật sự của cô nàng này lại là cúp C.

Một bên là tiếng Tiền Phỉ, anh sờ sờ lỗ tai, coi như không có việc gì di chuyển ánh mắt.

Tiền Phỉ lầm bầm một tiếng, “Thiếu gia à, ngài cùng với bạn ngài có thể bớt ăn chơi một chút được không? Điện thoại hỏng đổi cái mới là được rồi, còn hủy linh kiện chơi! Ngài ăn chơi phá hoại như vậy lão gia nhà ngài có biết không thế?”Lý Diệc Phi “Ồ” một tiếng: “Ông ấy đâu có thèm quản tôi!” Anh vừa nói vừa tiếp tục quan sát phòng Tiền Phỉ.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ vừa giúp vị thiếu gia kia kiểm tra điện thoại xong, bắt đầu hào hứng bừng bừng nghịch điện thoại của mình, cũng chẳng quan tâm đến người còn lại, cúi đầu nói: “Không phải chú vừa nói mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi sao? Sao lại còn sang chỗ của chị đây mà chém gió thế?”

Lý Diệc Phi đi đến góc tường dừng lại trước một cái thùng giấy, nhìn dưới đáy thùng là một quyển album đã cũ, cúi người nhặt lên, “Dù sao cũng đã tới, cũng mất thêm mười tệ đấy chứ!”

Tiền Phỉ vừa nghịch điện thoại vừa nói: “Chú cho ai tiền cơ?”

Cô hỏi xong thấy im lặng một lúc cũng không có nghe thấy tiếng Lý Diệc Phi trả lời. Cô có chút không vui, tạm thời bỏ điện thoại trong tay xuống, ngẩng đầu tìm Lý Diệc Phi ở đâu.

Khi thấy anh đứng trong góc khuất của căn phòng, lại đụng vào cái quyển album mà cô không muốn chạm vào nhất, Tiền Phỉ từ trên ghế bật dậy, lao nhanh đến, một tay cướp lấy quyển album ảnh.

“Sao anh lại tự tiện động vào đồ đạc của người khác?” Cô hiếm khi có được giọng điệu mất hứng như vậy.

Lý Diệc Phi cúi đầu nhìn cô, trên mặt không rõ là vẻ mặt gì, khóe miệng chỉ như nhếch lên thành một nụ cười như có như không đầy ý châm chọc, “Ở trong này chính là cái thằng bạn trai cũ đã cắm sừng cô đúng không? Cô đã bị thằng đó cắm sừng chia tay rồi, còn giữ mấy tấm ảnh này?”

Tiền Phỉ có chút cáu, “Liên quan gì đến anh!”

“Không phải cô còn nhớ nhung đến thằng này đấy chứ?” Lý Diệc Phi híp mắt hỏi.

Tiền Phỉ càng cáu, “Liên quan gì đến anh!”

https://thuviensach.vn

“Tiền Phỉ cô có thể có chút chí khí được không?” Mắt Lý Diệc Phi cũng trừng lên, trên mặt không hiểu sao lộ ra vẻ tàn bạo.

“Liên quan gì đến anh!” Tiền Phỉ đẩy anh ra cửa sau đó trở về trước bàn đọc sách, cầm lấy điện thoại di động của anh, lại tiện tay mò mẫm trong đống linh tinh trên bàn một tờ 10 tệ, sau đó quay trở lại đến trước mặt Lý Diệc Phi, nhét di động vào trong tay anh, “Cầm lấy điện thoại của anh!” Sau đó còn ném tiền về phía anh, “Cho chú mười tệ, đã chém gió xong, chào!” Sao đó “rầm” một tiếng là tiếng đóng cửa gian phòng.

Lý Diệc Phi cầm lấy 10 tệ, lòng tức giận, hận không thể đục cửa phòng của cô.

Điện thoại cầm trong tay bỗng nhiên rung lên.

Anh đưa lên nhìn, là Đại Quân gọi điện cho anh.

Anh đi về phòng mình, đóng cửa lại, nhận điện thoại.

“Tôi nói này cậu bạn thân, hôm qua cậu nói là màn hình điện thoại vỡ rồi, kêu tôi gấp rút mua cho cậu hai cái iphone 5, tôi tưởng là cậu và Kim Điềm muốn dùng điện thoại tình nhân cơ, ai biết được hôm nay Kim Điềm nói cho tôi biết, cậu nhận cô ta làm em gái rồi à? Vậy giờ là tình huống quái gì thế? Điện thoại kia cậu mua cho ai thế? Không phải là nữ hán tử chứ?”

Lý Diệc Phi mới bị Tiền Phỉ đuổi ra khỏi cửa kèm theo mười tệ làm nhục trong lòng đã cáu giận lắm rồi, cũng không có ý tốt mà trả lời Đại Quan: “Ừ thì tôi đưa cho cô ta đấy, làm sao vậy? Liên quan gì đến cậu!”Đại Quân bị chèn nghẹn hòng, “Ơ, cậu đưa ai thì đưa chứ, tôi cũng không phải không cho cậu đưa mà, làm sao mà cậu lại nổi cáu thế?”

Lý Diệc Phi lại tiếp tục không vui đáp lời “Cứ cáu thế đấy thì sao, liên quan gì đến cậu!”

https://thuviensach.vn

Đại Quân cũng cáu theo: “F*ck, Lý Diệc Phi, có phải cậu ăn phải thuốc súng hay không?”

Lý Diệc Phi cười lạnh haha: “Trong hội tôi cũng được coi là vai trên đây, cũng là bố của cậu đấy! Còn nữa tôi có ăn thuốc súng hay không thì liên quan gì đến cậu?”

Đại Quân thật sự cáu rồi: “Con mẹ nó Lý Diệc Phi sao cậu chửi bố tôi! Tôi muốn tuyệt giao với cậu?”

Lý Diệc Phi lại tiếp tục cười lạnh: “Là tự cậu chửi, mắng bố cậu đấy chứ, cậu với cậu tự tuyệt giao đi!”

Đại Quân bị ép đến mức sắp khóc rồi: “Lý Diệc Phi rốt cuộc tối nay có chuyện gì xảy ra thế?!”

Lý Diệc Phi thờ ơ đáp: “Liên quan gì đến cậu!”

Cuối cùng Đại Quân cũng gục, “Lý Diệc Phi cậu đi chết đi! Tôi muốn tuyệt giao với cậu!”

Gào câu này xong, cậu ta phẫn nộ mà cúp điện thoại.

Lý Diệc Phi cảm thấy nỗi uất ức trong ngực đã giải tỏa đi nhiều lắm. Thì ra lúc tức giận có có một bia đỡ đạn để trút giận là một việc sảng khoái như vây. Thì ra lúc rất mất hứng nói “Liên quan gì đến cậu!' lại thoải mái như vậy.

Bỗng nhiên anh lại dừng lại.

Cô nàng chết tiệt nói nhiều lần “Liên quan gì đến anh” , cảm xúc vừa rồi, rốt cuộc cô mất hứng đến thế nào? Thật sự là cô vẫn chưa được tên bạn trai cũ sao?

Anh có chút bực bội không ngủ được.

https://thuviensach.vn

﹀3﹀● Tiền Phỉ vứt quyển album ảnh kia vào trong thùng giấy.

Thật ra thì cô cũng đã quên mất quyển album này rồi, cô cũng không biết làm sao Lý Diệc Phi lại mò ra nó.

Cô cũng không biết vì sao khi thấy Lý Diệc Phi đang lật nhìn quyển album này, cô lại tức giận như vậy. Cô suy nghĩ cẩn thận, hẳn là bởi vì anh ta tự tiện động vào đồ ở bên trong, khiến cho cô một chút chuẩn bị cũng không có.

Cô đá thùng giấy vào một góc hẻo lánh, muốn cho hả giận, đợi ngày nào đó rảnh nhất định phải thiêu hủy cái album ảnh này mới được.

﹀3﹀● Ngày Chủ Nhật, Lý Diệc Phi đi ra ngoài cả ngày. Giữa trưa Tiền Phỉ gửi tin nhắn hỏi tối tên này có về nhà ăn cơm không, tên này cũng không nhắn tin lại.

Tiền Phỉ nhịn đến trưa, thật sự không nhịn được nữa, lại gửi tin nhắn hỏi Lý Diệc Phi: “Không phải chú vẫn còn vì chuyện ngày hôm qua mà tức giận đấy chứ?

Đã qua một hồi lâu, cuối cùng điện thoại cũng có chút động tĩnh.

Lý Diệc Phi: “Cô cho rằng ai cũng không có tim có phổi như cô xoay người đã vội quên?”

Tiền Phỉ: “Thế nhưng là do anh tự lấy đồ đạc của tôi trước đây chứ, sao anh còn cáu giận hơn cả tôi vậy...”

Đợi một lúc lâu thật lâu điện thoại cũng không có động tĩnh.

Tiền Phỉ: “Sao chú lại không trả lời tin nhắn vậy?”

Không có động tĩnh.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ lại gửi: “Sao mà anh vẫn còn giận dai như vậy?”

Không có động tĩnh.

Tiền Phỉ lại gửi: “Tình tính của chú kém như vậy, cũng có những người nguyện ý làm bạn với chú sao?”

Không có động tĩnh.

Tiền Phỉ vẫn tiếp tục gửi tin nhắn: “Tại sao lại không trả lời vậy? Quá là bất lịch rồi! Về sau còn thể cùng nhau cười đùa vui vẻ được không đây?”

Cuối cùng thì Lý Diệc Phi cũng đã trả lời: “Tiền Phỉ cô đang lải nhải gì thế? Cô có thể cho người bị chọc tức có chút không gian để phát giận chứ?”

Tiền Phỉ không có để ý mấy lời anh nói, thích thú trả lời: “Điện thoại mới dùng thật tốt! Cảm ơn nha ~~”

Rất nhanh Lý Diệc Phi cũng gửi lại một tin nhắn: “Buổi tối tôi muốn ăn cà xào thịt!”

Sau đó lại tiếp theo một tin nhắn nữa: “Hơn nữa ăn xong tôi không rửa bát!”

Tiền Phỉ: “Được ^_^”

﹀3﹀● Đại Quân thấy lúc Lý Diệc Phi để điện thoại di động xuống, khóe miệng còn nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị, mà nhìn góc độ kia có lẽ nên gọi là “vụng trộm vui sướng“.

Đại Quân bị chấn động rồi.

“Ôi! Nữ hán tử kia gửi tin gì thế? Ngày hôm qua cậu còn tìm tôi chút giận đây này! Buổi sáng câu còn vội vàng tìm tôi uống rượu đây này! Vừa

https://thuviensach.vn

rồi cậu còn tức giận mà không thèm trả lời tin nhắn đây này! Làm sao thoáng một phát đã thay đổi rồi? Tôi muốn xem rốt cuộc cô ta gửi cho cậu cái gì!”

Cậu nhân lúc Lý Diệc Phi không kịp phòng bị, tóm lấy điện thoại, ấn mở tin nhắn, dùng tánh mạng nhìn rất nhanh qua cuộc trò chuyện.

“F*ck! Chỉ khen một câu điện thoại dùng tốt mà khiến cho cậu không thể không ngừng mở cờ trong bụng cơ á? Lý Diệc Phi ơi! Cậu có thể có chút chí khí không?”

Bỗng nhiên Lý Diệc Phi cảm thấy câu cuối cùng có chút quen tai, ngày hôm qua hình như anh cũng đã từng nói thế với Tiền Phỉ.

Anh cướp lại điện thoại, nói với Đại Quân:“Xéo đi! Liên quan gì tới cậu!” Nói xong lại sững sờ.

Ngày hôm qua nữ hán tử cũng đã nói như vậy với mình.

Anh không nhịn được lắc đầu cười.

Đúng vậy, cái việc chí khí này, là từ trong lòng mình đấy, ai không muốn có chí khí, là việc của mình, quản gì đến chuyện của người khác cơ chứ?

Anh cầm lấy điện thoại, nhắn tin lại: “Buổi tối tôi muốn ăn cà xào!”

Suy nghĩ cảm thấy cứ như vậy hòa giải thì quá mất mặt rồi, vì thật lại hung dữ nhắn tin thêm mấy chữ: “Hơn nữa ăn xong tôi cũng không rửa chén!”

Rồi ấn vào nút gửi đi.

Đối phương gần như trả lại ngay: “Được ^_^”

https://thuviensach.vn

Anh lại nhếch miệng lên.

Đại Quân ở bên cạnh như bị dẫm vào đuôi kêu: “Lý Diệc Phi không phải cậu, không phải cậu đâu! Đừng nói với tôi bây giờ mỗi bữa ăn cơm xong, đều phải rửa bát đấy nhé! Cái này kích thích quá lớn, tôi sẽ phát điên mấy đấy!”

Lý Diệc Phi nhìn cậu ta, mặt không biểu tình, gật đầu một cái.

Đại Quân ôm đầu đập vào mặt bàn.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Mộng Xuân Cùng Mãnh Nam

Quá trình thuyên chuyển công tác của công ty CBD cũng đã bước vào giai đoạn kết thúc. Trước khi rút khỏi nơi làm việc khoảng 1 tuần, mọi người đều nhận được thiệp mời cưới của Quế Lê Lê và chủ tịch vào tháng sau.

Tiền Phỉ cầm lấy thiệp đỏ in thiếp vàng, có chút lo lắng nhìn về phía Lý Diệc Phi.

Trên mặt anh ta không hề có biểu hiện gì, dáng vẻ rất bình tĩnh.

Tiền Phỉ cảm thấy phản ứng này của tên kia là không bình thường rồi, nếu quả thật không coi là gì, có lẽ cũng không bình tĩnh như vậy, hay dù không sao cũng phải nói gì đó, hoặc là tức giận chửi mắng mấy câu, tóm lại là không nên như lúc này, bình tĩnh đến mức như thời gian có thể dừng lại trên người anh ta vậy.

Buổi tối về đến nhà, cô tranh thủ làm vài món ăn ngon, lại gọi điện cho siêu thị, bảo họ mang đến nhà két bia, cũng may là siêu thị đang cùng với siêu thị gia đình tranh khách nên đã miễn phí phí giao hàng tận nhà.

Đồ ăn cũng đã nấu xong, Tiền Phỉ kéo Lý Diệc Phi đến trước bàn ăn, lấy ra một lon bia đưa về phía anh với khí thế ngất trời nói: “Bạn thân à, chân trời xa xăm nơi nào không có cỏ thơm, thứ gì bỏ đi thì cứ đi! Đừng giấu nỗi đau nữa ...!”

Lý Diệc Phi nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô, cầm lon bia lên nhưng không chạm lon với cô, sau khi cũng phối hợp uống một hớp, nhướng lông

https://thuviensach.vn

mày hỏi: “Con mắt nào của cô em thấy đại gia đây đau lòng hả?”

Tiền Phỉ nheo mắt lại, vỗ ngực nói, “Tâm nhãn!”

Lý Diệc Phi xùy bật cười: “Em mà cũng có tâm nhãn á? Cô em sống thiếu nội tâm đã biến thành cái dạng gì rồi kia kìa!”

Tiền Phỉ đập bàn nói, “Tôi nói là tâm nhãn không phải là nội tâm!” Cô chủ động cầm lon bia đi qua chạm với Lý Diệc Phi, “Nhưng mà cũng may, bây giờ công việc của chúng ta đã làm xong, không cần lại đến CBD nhìn người khác thấy khó chịu rồi!”

Lý Diệc Phi nhìn cô việc làm của cô giống như là một bà mẹ, bỗng nhiên trong lòng nổi lên ý xấu, “Chị Tiền à, có phải là chị lo lắng sau khi em nghe thấy việc Quế Lê Lê muốn kết hôn thì trong lòng không thoải mái à?”

Tiền Phỉ gật đầu, “Diệc Phi! Chú thật là một kẻ sĩ diện mà, sao mà chịu được chuyện này chứ?” Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi. “Trong lòng chú sẽ không còn thấy không thoải mái đúng không?”

Lý Diệc Phi nhếch khóe miệng lên: “Không, trong lòng em đây thật sự là rất không thoải mái!”

Tiền Phỉ nhíu mày, vẻ mặt buồn rầu: “Vậy làm sao bây giờ?”

Lý Diệc Phi lấy hết bia trong két bia ra xếp thành một hàng trên bàn, “Chị giúp em uống hết đống này, uống hết thì lòng em sẽ thoải mái!”

Tiền Phỉ ngốc nghếch hào khí vượt lên cao, “Được! Không có vấn đề! Hôm nay dù bất cứ giá nào chị cũng sẽ liều mình bồi kẻ bị đau lòng đến cùng!”

﹀3﹀● Bất tri bất giác đã uống hết một két bia.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nói với Tiền Phỉ: “Lòng em vẫn còn buồn phiền lắm, đoán chừng muốn giải tỏa chị gái còn phải uống thêm một két nữa đấy!”Tiền Phỉ đỡ đầu nói: “Vẫn còn? Thể trạng chị hôm nay không được tốt, uống nữa chắc là chị sẽ say mất đấy!”

Lý Diệc Phi nhếch miệng, bộ mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị giống như cười mà không phải là cười: “Không phải cô nói hôm nay sẽ liều mình bồi kẻ đau lòng đến cùng ư?”

Tiền Phỉ buồn rầu mà nhíu mày: “Thế nhưng mà tý để cho chú em là kẻ đau lòng phải hầu hạ một người vì uống quá nhiều mà nôn mửa như chị đây, không phải là chú em sẽ càng buồn hay sao?”

Lý Diệc Phi nhíu mày, “Nếu thật sự cô nôn ra, tôi cam tâm tình nguyện dọn bãi chiến trường cho cô, như thế nào đây?”

Tiền Phỉ đập bàn một cái, “Đưa điên thoại cho chị, chị gọi điện cho siêu thị!”

Chỉ chốc lát, két bia thứ hai cũng được mang lên.

Lý Diệc Phi cũng không biết sao nổi hứng muốn uống. Hôm nay anh cũng không biết vì sao, nhìn Tiền Phỉ buồn lo vô cớ mà thay anh cảm thấy đau lòng, anh thật sự rất phiền lòng, anh rất muốn chuốc cho cô quá chén, ngược lại muốn biết sau đó còn có sức lực mà nói mãi về chuyện làm lòng dạ dễ chịu này nữa không.

Rất nhanh két bia thứ hai cũng đã hết được một nửa, Tiền Phỉ đã say đến ngã trái ngã phải rồi, trong miệng vẫn không quên cằn nhằn khuyên bảo Lý Diệc Phi: “ Zai à, chú còn trẻ, chú còn đẹp trai, chú còn có rất nhiều thời gian, chú phải nghĩ thông nhé! Mặt mũi gì đó chỉ là mây bay mà thôi, chỉ có tiền giấy mới là tri kỉ vĩnh viễn của loài người!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi phải cố gắng nén cảm giác xúc động muốn cầm lấy hai vai của cô nàng này mà dùng hết sức lắc mạnh.

Anh thật sự muốn nói cho cô biết, anh một chút cũng không đau lòng, anh cũng không có cảm thấy mất mặt, bây giờ cô ả kia cùng với anh không có nửa xu quan hệ, không đáng để anh có bất kỳ cảm xúc gì ở trên người cả.

Nhưng mà vị trước này bị bệnh thánh mẫu quá mức vô địch rồi, nhất định cho là anh miệng cứng vậy thôi chứ trong lòng rỉ máu. Nghe cô dù có đứng không vững, nói năng không rõ ràng mà vẫn khích lệ mình "Phải mở rộng tầm mắt nhìn nhiều cây trong rừng lớn vào, đừng vì một cây bị chặt mất cứ ôm chặt mãi không buông", anh thật sự muốn tìm thứ gì đó để chặn miệng cô lại.

Anh quyết định không thể tiếp tục nghe cô lải nhải nữa mà đứng lên, đưa cô đang ngồi không yên ở phía cuối bàn ăn, ôm lấy rồi bước đi thật nhanh, ý định mang cô về giường lớn của cô, lại có thể tranh thủ cho cô có thời gian đi ngủ.

Anh đặt cô lên giường, sau khi kê gối đầu cho cô xong, muốn đứng lên rời đi.

Kết quả bỗng nhiên cô lại tóm được tay anh, kéo anh mạnh một cái về phía mình, nhất thời anh không kịp phòng bị, dưới chân trượt một cái, cả người đè lên người cô.

Thoáng chốc mặt hai người ở một khoảng cách rất gần, gần đến mức anh có thể đếm được lông mi dài của cô có bao nhiêu sợi.

Cô lôi kéo anh, miệng dù vẫn không nói rõ nhưng vẫn dong dài lải nhải nói cho anh biết: "Khổ sở thì cần phải giải tỏa, không thể vì mặt mũi mà làm như rất bình tĩnh, anh có biết như thế làm mình rất đau đớn hay không? Tuy anh nói anh không quan tâm, thế nhưng mà tôi biết rõ, hai

https://thuviensach.vn

người từ nước ngoài đã ở cùng nhau, vì cô ta, anh và bố anh cũng cãi nhau trở mặt rồi, anh nói, anh nghe tin cô ta lấy chồng, làm sao lại không có chút để ý nào? Hơn nữa anh lại đẹp trai như vậy. Cho nên tôi nói anh này nè, nếu như anh đau lòng...”Lý Diệc Phi nghe cô nói quả thật là quá phiền phức, nhìn chằm chằm vào cái miệng đang lải nhải, máu dồn lên não. Anh nhất định phải tìm cái gì đó để chặn miệng cô nàng này lại! Tìm cái gì bây giờ? Bên tai giọng nói lải nhải của cô vẫn ầm ầm bên tai, làm nhiễu loạn khả năng phân tích của anh, men say bốc lên, bỗng nhiên cứ như anh bị mất đi lý trí, cũng không kiên nhẫn đi tìm thứ gì đầu, cúi đầu, dùng miệng của mình trực tiếp chặn lấy cho hả giận. Anh đã chặn miệng của cô rất chặt chẽ, không còn những tiếng nói phiền lòng truyền tới nữa.

Anh cảm thấy trong miệng của cô không chỉ có mùi bia mà còn có mùi gì đó rất ngọt, anh không nhịn được mà bắt đầu mút môi của cô, lại không nhịn được mà cạy mở hàm răng của cô, đùa nghịch với lưỡi cửa cô.

Lúc đầu cô còn “Ưm A” mà muốn nói chuyện, về sau hình như cảm thấy thoải mái, dứt khoát nhắm mắt lại, mặt kệ anh tiến quần thần tốc, mặc kệ anh làm gì đi nữa, cô chỉ buông lỏng cùng phối hợp để hưởng thụ mà thôi.

Lý Diệc Phi cảm thấy nụ hôn thật sự khiến anh quá thoải mái, mùi bia mang theo vị ngọt, lại khiến cho anh muốn cắn mút hôn sâu, muốn ngừng mà không được.

Anh cũng không biết mình bị làm sao, trước đây anh cũng không ham thích loại hành vi trao đổi nước miếng này, đêm nay anh lại cảm thấy hành động này khiến cho người ta cột sống cũng phải mềm nhũn (ý chỉ là sung sướng quá độ), anh hoàn toàn không thể dừng lại được.

Men say lại càng khiến anh trở nên mẫn cảm, anh cảm thấy thân thể đang nảy sinh biến hóa. Anh cảm thấy mình xúc động như là thằng ranh con năm đó chưa hiểu sự đời. Anh dùng sức mà mút hôn môi cô, theo bản

https://thuviensach.vn

năng tay thò vào trong lớp quần áo của cô, chạm đến ngực cô, vân vê sờ loạn một hồi, Dưới lòng bàn anh, anh có thể nắm lấy thứ trắng nõn cúp C danh bất hư truyền mà anh đã từng thử đo đạc. Anh có thể cảm giác được, chỉ thoáng một chút cô đã mềm nhũn thành nước.

Anh càng hưng phấn, máu cùng hơi men tràn lên não, lý trí của anh đã bị ném ra xa xa, chỉ còn nhìn thấy người bên dưới đang khiến cho dục vọng thiêu đốt bừng bừng mà thôi. Giờ phút này đây anh đánh rơi mất tất cả năng lực suy nghĩ, trong thân thể chỉ còn bản năng của đàn ông đang cuồn cuộn dâng trào.

Ở dưới sự điều khiển của bản năng, môi của anh hôn dọc theo chiếc cổ trắng nõn, hai tay vội vàng đến mức run run khi cởi cúc áo của cô. Đợi đến khi bộ ngực tròn của cô lộ ra, anh thở dốc vừa hôn vừa hỏi: “Có thể chứ?”

Thế mà cô không có trả lời.

Chỗ kia thì đang cương trướng lên phát đau, anh kìm nén bực bội mà ngẩng đầu nhìn cô, muốn cô tự nói với mình, chuyện kế tiếp có được tiếp tục hay không.

Kết quả....

Anh lại thấy, thế mà cô đã ngủ mất rồi.

THẾ MÀ CÔ ĐÃ NGỦ MẤT RỒI?

Vào lúc khiến cho thân thể anh dục vọng phừng phừng muốn chết đi được, thế mà cô đã đi ngủ rồi!

Thế mà anh để cho một cô gái dưới khuôn mặt đẹp trai và cùng kỹ xảo tuyệt vời của anh ngủ mất rồi?Vì sao tật xấu khi uống say sẽ ngủ của cô lại phát tác vào lúc này?

https://thuviensach.vn

Anh chịu đựng xúc động muốn bóp chết Tiền Phỉ, thay cô đóng lại cúc áo sơ mi, đắp kín chăn, tắt điện, đóng cửa phòng, sau đó khó chịu vừa cởi thắt lưng vừa đi vào phòng vệ sinh của mình, đóng cửa, cởi quần, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, vừa nhớ lại cảm giác lúc mới hôn, cảm giác lúc tay sờ nắn bộ ngực trắng nõn kia, vừa dùng tay cứu rỗi bản thân.

Sau đó Lý Diệc Phi đấm thẳng vào tường mà cười khổ.

Việc đêm nay nếu để cho bọn Đại Quân biết rõ, về sau anh cũng đừng mong làm người rồi.

﹀3﹀● Ngày hôm sau Tiền Phỉ bị điện thoại của Diêu Tinh Tinh đánh thức. Lúc cô ôm đầu nhận điện thoại, dần dần ý thức được một việc: ngày hôm qua cô lại uống say rồi!

Ở trong điện thoại Diêu Tinh Tinh hỏi cô vì sao thông lệ mỗi tuần bạn bè gọi điện trao điện đều bị quên mất vậy, về sau còn có thể chơi với nhau được nữa không đây, Tiền Phỉ tranh thủ thời gian giải thích nói: “Yêu tinh, tối hôm qua tôi lại uống say rồi! Nhưng mà thật kỳ quái, dường như tôi mơ thấy cái mộng xuân!”

Diêu Tinh Tinh rít lên một tiếng, kích động mà thúc giục cô: “Nhanh một chút kể lại nội dung mộng xuân đi! Chú ý phải miêu tả chi tiết tỉ mỉ, mụ biết rồi đấy!”

Tiền Phỉ ôm đầu nói: “Tôi chỉ mơ thấy một mãnh nam hôn tôi, kỹ thuật hôn kia con mẹ nó quá xuất sắc đến mức tàn ác! Chỉ dùng đầu lưỡi thôi cũng khiến cho tôi ướt đẫm!”

Giọng Diêu Tinh Tinh cao vút hỏi: “Sau đó thì thế nào?”

Tiền Phỉ ôm đầu cố gắng nghĩ: “Sau đó hình như mãnh nam sờ tôi, bàn tay nóng rực kia, vuốt ve quá thoải mái khiến tôi buồn ngủ mất!”

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh giọng điệu khinh bỉ cô: “Này chị già, mụ có chút lý trì và chỉ số thông minh không thế? Mụ chính là ngủ mơ thôi mà!” Lại tiếp tục hăng máu gà khinh bỉ cô, “Sau đó thì thế nào, sau đó thì thế nào? Lại tiếp tục vuốt ve đúng không?”

Tiền Phỉ xoa xoa huyệt Thái dương nói: “Sau đó thật sự tôi cảm rất thư thái vì vậy lại chìm vào giấc mộng ngủ rồi!” Cô nói cũng vô cùng đau đớn rồi còn vỗ ngực: “Ai yêu tinh mụ nói xem, tôi thật vất vả mới có giấc mộng xuân, như thế nào còn không đi hết được đây?”

Diêu Tinh Tinh càng là bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Mụ nói có phải mụ là người kém may mắn không, còn kém một bước, thế mà mụ lăn ra ngủ thế à?”

Tiền Phỉ bỗng nhiên cảm giác có chuyện không đúng, “Không đúng, chẳng qua là một giấc mộng xuân thôi sao, có đáng tiếc hận như vậy sao? Không phải mỗi ngày mụ và đại gia của mụ đều thích trình diễn màn chân nhân thanh tú sao?”

Diêu Tinh Tinh giận dữ mắng mỏ cô: “Mụ không biết thứ gì gọi là đặc sắc sao? Còn nữa mụ mới hàng ngày chân nhân thanh tú đấy! Hai chúng tôi không có dung tục như thế!”

Tiền Phỉ nghe thấy dở khóc dở cười hỏi Diêu Tinh Tinh: “Mụ nói tôi nghe xem, sao lại nằm mơ thấy loại mộng này rồi?”

Diêu Tinh Tinh quả quyết nói cho cô biết: “Mụ là thiếu đàn ông đấy, quá khát khao rồi! Tranh thủ thời gian tìm tên nào đó mà giải tỏa đi!”

Tiền Phỉ bi thương mà rống lên một tiếng “Biến”, rồi cúp điện thoại!”

Cô vừa nhìn điện thoại, thì ra đã là giữa trưa rồi. Cô đứng lên rửa mặt, ra khỏi phòng. Lý Diệc Phi cũng đã thức dậy, ở phòng khách xem TV, tiếng TV cũng không lớn lắm.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên trong lòng Tiền Phỉ có chút run sợ, đôi má nóng lên.

Vừa rồi trong phòng cô nội dung cuộc điện thoại của cô và Diêu Tinh Tinh, không phải tên này cũng nghe được chứ?!

Cô hắng giọng, ra vẻ trấn định hỏi Lý Diệc Phi: “Chú xem TV từ lúc nào vậy?”

Lý Diệc phi không quay lại, nhìn thẳng vào màn hình TV nói: “Vừa mới.”

Tiền Phỉ “À” một tiếng, trong lòng khẽ thả lỏng.

“Trưa nay chú muốn ăn gì không?” Cô vừa mở cửa tủ lạnh vừa hỏi Lý Diệc Phi.

“Có gì thì ăn nấy thôi.”

Cô quay đầu lại, “Sao hôm nay chú lại nói chuyện dễ nghe như vậy...nói...”

Giọng của cô dần dần nhỏ lại.

Bởi vì cô thấy ánh mắt Lý Diệc Phi nhìn cô là lạ,

Mặt của cô thoáng cai lại như bị phỏng (ý là nóng bừng lên).

“Vừa rồi anh có nghe thấy tôi nói chuyện điện thoại vậy không hả!?” Cô run run hỏi.

Lý Diệc Phi mặt không biểu tình mà nhìn cô, “Nếu như tôi nói tôi không có, cô tin sao?”

Chân Tiền Phỉ mềm nhũn, vịn tủ lạnh, khó khăn lắm mới đứng lại được, run run nói: “Tôi tin! Hơn nữa anh cũng nên tin! Thật sự anh không

https://thuviensach.vn

nghe thấy tôi nói chuyện điện thoại! Không, thật ra tôi vốn không hề nói chuyện điện thoại, tất cả đều là ảo giác!” Cô nói xong cũng lảo đảo như đà đều chạy về phòng đóng chặt cửa phòng.

Lý Diệc Phi nhìn cửa phòng cô đóng chặt, có chút nghiến răng nghiến lợi.

Không riêng ngày hôm qua khi anh đang có nụ hôn sung sướng đến tận xương tủy mà ngủ mất, hôm nay thế mà còn quên hết những việc này đi! Cô lại còn cho rằng đó chỉ là một giấc mộng xuân cùng tên mãnh nam nào đó.

Bỗng nhiên anh cảm thấy lúc năm giờ sáng mình ngủ dậy, sau đó ra phòng khách xem tivi, lại sợ đánh thức cô lại cho nhỏ tiếng để, giờ cảm thấy quá không đáng giá rồi!

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Anh Ta Có Ý Gì

Sau khi việc hợp tác hoàn thành, Tiền Phỉ và Lý Diệc Phi đều trở về công ty riêng của mình.

Sau đêm uống say đó, Tiền Phỉ cảm thấy, hình như Lý Diệc Phi có chút gì đó là lạ lắm. Thế nhưng mà rốt cuộc lạ chỗ nào, cô cũng không nói rõ ra được. Tóm lại cô cảm thấy tên này đang rơi vào trạng thái hoang mang cảm xúc. Cô nghĩ thoáng ra, có lẽ là do tin tức Quế Lê Lê kết hôn mang đến kích thích quá lớn cho tên này.

Thông tin IPO (*) lên sàn đã bị chặn mấy lần, có thể thấy mấy lần đều là sự thật tàn khốc chứng minh là nếu không lửa sao có khói. Thời gian lên sàn đã bị rời không ngày hẹn, báo cáo chứng giám sát của công ty đã cao tới gần 700 tờ, cổ phiếu không phát hành được, tài chính cũng không phái triển, bắt đầu vào giai đoạn đầu hành cũng không còn được sung túc nữa, rất nhiều sàn chứng khoán bắt đầu cắt giảm nhân viên trợ cấp của nhân viên đầu hành. Công ty của Tiền Phỉ bọn họ tương đối thảm, không thể không giảm trợ cấp, còn giảm tiền lương của nhân viên.

(*)IPO là phát hành lần đầu ra công chúng, (viết tắt theo tiếng Anh: Initial Public Offering) là việc chào bán chứng khoán lần đầu tiên ra công chúng. Khái niệm công chúng được hiểu là một số lượng nhà đầu tư đủ lớn với giá trị chứng khoán chào bán cũng đủ lớn. Sau khi phát hành lần đầu ra công chúng, một công ty cổ phần sẽ trở thành công ty đại chúng (hay công ty cổ phần đại chúng)

https://thuviensach.vn

Mới cầm một tháng tiền lương trên tay, Tiền Phỉ chỉ muốn quỳ xuống dưới đất khóc rống, tiền lương của cô được có đúng 800 tệ. Tiểu Viện còn bực mình vỗ bàn mắng cả sếp tổng: “Con mẹ nó đây là chủ ý của ai? Tiền lương này của tôi còn không bằng nổi nhân viên phục vụ quán mì rồi, người ta còn gọi tôi đây là thành phần tri thức đấy, tôi cũng không có dám đồng ý đâu!”

Chị Kim khích lệ mọi người: “Thôi im lặng đi nào, đây chỉ là khởi đầu, nếu IPO còn không lên sàn được, chị nghĩ việc giảm biên chế là có khả năng đấy!”

Vì như thế mọi người cũng không dám tỏ rõ sự cáu giận nào.

Nhưng mà lén lút cũng có thể có cơ hội bù thêm chút ít, ai cũng không chịu buông tha dễ dàng. Ví dụ như đi ra ngoài làm việc, trước khi gọi xe taxi đi, bây giờ thì chui vào tàu điện ngầm, sau đó xin vé của bạn để về cho công ty thanh toán; ví dụ trước kia ra ngoài ăn ai cũng không biết ngại khai khống thêm chút, bây giờ thì không những khai thêm mà ngay cả bạn bè cũng giúp khai manh, đợi khi tích lũy cũng hòm hòm, cuối tháng cầm hóa đơn tìm người phụ trách lấy danh nghĩa là kinh phí cho hạng mục, giao cho tài vụ, xem như có thể góp bù lại cho tiền lương rồi.

Lưu Nhất Phong đối với Tiền Phỉ rất tốt, đối với mấy cái hóa đơn của cô đều là mắt nhắm mắt mở cho qua, cũng không cần xem hóa đơn của là gì, chỉ cần cô lấy ra, anh ta đều ghi vào dưới tên của mình. Tiền Phỉ tràn ngập cảm kích với anh ta, nếu không phải có những hóa đơn này, cô có khả năng không trả nổi tiền vay mua nhà rồi.

Nhưng mà chị Kim có nói cho tiết lộ một xíu tin tức cho cô, vì còn chưa xác định, cho nên dặn cô đừng nói ra bên ngoài.

“Có ông sếp nào đó muốn hùn vốn dường như muốn gọi Lưu Nhất Phong qua!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nghe thấy trong lòng mình rơi lộp độp lộp độp, cô vừa mới tìm được chỗ tốt từ chỗ Lưu Nhất Phong, giờ lại nghe được tin tức như vậy, cô cảm thấy ông trời thật sự quá trêu người rồi. Cô quyết định cuối tuần này đi cung Ung Hòa(*) bái tế, cầu cho Phật Tổ phù hộ Lưu Nhất Phong làm việc ở công ty thêm một thời gian ngắn, đừng ra đi nhanh như vậy, ít nhất là đến khi cô trở thành đại gia rồi hãy tạm biệt.(*) Cung Ung Hòa là công trình kiến trúc Phật Giáo còn sót lại từ đời nhà Thanh.

Trước kia trong công ty có quyền lợi, nếu làm nhân viên chính thức ba năm có thể được trợ cấp một chiếc laptop mới. Ba năm trước cô đã xin trợ cấp một chiếc, chính là chiếc laptop đang dùng, cô vốn cảm thấy chiếc laptop còn có thể dùng cũng không tham chiếm tài nguyên của công ty, thế nhưng mà từ khi bị cắt giảm tiền lương, cô cảm thấy tâm hồn mình tổn thương nghiêm trọng, cô rất cần phúc lợi khác để chữa lành vết thương này, cô quyết định xóa sạch đạo đức giác ngộ, tích cực sử dụng quyền lợi của mình.

Cô không dùng quen đồ của Apple, suy đi tính lại vẫn là buông tha việc 'làm màu' vẫn là mua một chiếc máy tính thực tế hiệu Thinkpad (Tên một hãng máy tính của Trung Quốc).

Buổi tối lúc đang nghịch máy tính, cô nhận được điện thoại của Diêu Tinh Tinh. Trong điện thoại Diêu Tinh Tinh xin cô giúp một chuyện.

“Khỉ đầu chó, ở quê của tôi có một dì cả lúc còn trẻ đã về quê, trong nhà vẫn luôn khó khăn, em gái họ nhà dì ấy là người rất trung thực, tuy là học tập cũng không giỏi giang cũng không thi được đại học, dì cả tôi nghe nói tôi ở Bắc Kinh, lại bảo tôi giúp em gái họ liên lạc với trường học dạy nấu ăn, muốn học một ngành gì đó, trường học và chỗ ở tôi cũng đã tìm giúp rồi, cuối tuần này hai mẹ con nhà họ lên đây, nhưng mà bên này của Lục Trạch có chút việc, tôi và lão ấy đều không đi được, cho nên Khỉ đầu chó, chuyện này đành phiền bà giúp đỡ chăm sóc dì và em họ tôi rồi!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nghe xong lập tức vỗ ngực, “Được, không có chuyện gì, cứ giao cho tôi!”

Trong điện thoại Diêu Tinh Tinh vẫn dặn dò: “Khỉ đầu chó, đến lúc đó bà vẫn chú ý cẩn thận nhé, giúp tôi đón tiếp hai mẹ con họ chu đáo tý, dì cả nhà tôi mất chồng sớm, dì cả tôi nuôi lớn em họ cũng không dễ gì, lúc tôi còn bé đã xuống nhà họ chơi, bây giờ khó khăn lắm nhà họ mới nhờ vả tôi một hồi, mà tôi còn không ở đó!”

Tiền Phỉ lập tức nói: “Tôi rat ay mà bà còn phải lo lắng à, chẳng lẽ so với bà ra tay lại không đáng tin cậy à? Bà cứ yên tâm đi, tôi cam đoan sẽ không làm mất họ hàng nhà bà!”

Cuối tuần Tiền Phỉ nói là Lý Diệc Phi tự mình ra ngoài kiếm ăn đi, cô có việc phải làm.

Lý Diệc Phi tóm lấy cô hỏi cô có chuyện gì. Tiền Phỉ nói tóm tắt lại việc Diêu Tinh Tinh nhờ cô một lần.

Lý Diệc Phi ngồi ở ghế sô pha nâng chân lên vắt chéo, nói một tiếng “Aizzzzzzzzz” thật dài: “Có lẽ cô sẽ được ban danh hiệu Tam Bát Hồng Kỳ Thủ (*) mới đúng đấy, giàu lòng yêu thương đến vậy cơ mà!” Sau đó hơi nhíu mày nói, “Vốn bản thiếu gia đây cũng chưa bao giờ quản mấy việc này đâu, nhưng mà lại nói, hôm nay tâm tình bản thiếu gia rất tốt. Lão đại của nhóm bọn tôi ý, lai đúng lúc hiệu trưởng trường này là chú của tên đó, muốn cho nhóc con kia một chỗ ở tốt lại không phải mất nhiều phí này nọ gì đó, cũng chỉ là một cú điện thoại của bản thiếu gia thôi. Nếu như mà cô em cũng có suy nghĩ như thế vậy thì mau tranh thủ thời gian cúi đầu nịnh bợ bản thiếu gia đi, bản thiếu gia cho cô em ba mươi giây.”

(*) Tam Bát Hồng Kỳ Thủ: Đây là một danh hiệu được dành tặng cho những phụ nữ có thành tựu xuất sắc trong ngày mùng 8 tháng 3.Tiền Phỉ không cần nói lời nào đã nhào tới bắt đầu lay chân Lý Diệc Phi, “Tráng sĩ,

https://thuviensach.vn

hảo hán, anh hùng! Ngài mau gọi điện đi mà! Tiền điện thoại kẻ bề tôi này sẽ trả cho ngày, dù có tốn bao nhiêu kể bề tôi này cũng sẽ trả cho ngài! Bài ca kia hát như thế nào ý nhỉ? Người như một ngọn lửa trong trời đông, thiêu cháy hừng hực, sưởi ấm con tim tôi!"

Lý Diệc Phi run rẩy rút chân bỏ mặc cô, "Mà này, đừng có tìm cơ hội động tay động chân với bản thiếu gia!" Anh cầm điện thoại gọi một cuộc điện thoại. Tiền Phỉ ở bên cạnh nghe hết thấy rất quái đản, tên này đi nhờ người ta làm việc mà như bộ dáng là ông nội người ta, xuyên qua điện thoại dường như cô có thể thấy được người đối diện kia đang là bộ dáng như một cậu cháu trai gật đầu liên tục như gà mổ thóc còn không ngừng nói được, vâng, dạ, không thành vấn đề.

Cô cảm thấy tên thiếu gia này khả năng vênh mặt hất hàm sai khiến có thể được tôn lên làm cụ tổ rồi.

Lý Diệc Phi buông điện thoại xuống, nói cho cô biết, tất cả đều đã nhắn nhủ tốt rồi, cam đoan em họ Diêu Tinh Tinh sẽ được phân đến một vị trí như bậc đế vương chí tôn.

Tiền Phỉ nhìn trời bên ngoài, còn chưa kịp chuẩn bị 800 từ để ca ngợi, quay đầu lại vẻ mặt xun xoe nói mỗi câu quay về sẽ làm cà xào thịt cho anh ăn rồi sao đó chạy về phía nhà ga.

Hình như phía sau cô vẫn còn vang vọng tiếng nói của Lý Diệc Phi. Đáng tiếc cô còn chưa kịp nghe được rõ ràng, đó là Lý thiếu gia người có địa vị trên cao lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp hỏi:: Có cần tôi đi cùng cô không.

Vì vậy cô càng không thể nhìn thấy Lý thiếu gia sau khi bị cô bỏ qua, bộ mặt lạnh lùng kiêu ngạo trừng mắt nhìn trời hừ hừ mấy tiếng mãnh liệt.

Đón được hai mẹ con nhà dì cả Diêu tinh Tinh, Tiền Phỉ dẫn hai người đến địa chỉ trường học, lại chạy trước chạy sau giúp đỡ làm tốt những thủ

https://thuviensach.vn

tục. Nhờ cuộc điện thoại kia của Lý Diệc Phi quả nhiên khiến cho em gái miễn đi rất nhiều chi phí, chỗ ở lại là chỗ cho tiêu chuẩn tám người mà chỉ có hai người ở. Tự đấy lòng Tiền Phỉ cảm thấy có lẽ sẽ nấu cho Lý Diệc Phi một bữa thật ngon.

Đóng xong lệ phí, Tiền Phỉ mang theo em gái họ kia đến ký túc xá, giúp trải chiếu sửa sang lại gian phòng lại cùng bạn phòng chào hỏi qua, tất cả những công việc mà cô cân nhắc đều đã được làm chu đáo đến mức có thể nở mày nở mặt.

Sau khi thu xếp tốt chỗ ở sau, Tiền Phỉ quyết định đưa hai người đi ăn một bữa cơm ngon. Trên bàn cơm, lúc Tiền Phỉ đang nói chuyện có chút ngoài ý muốn cảm nhận được cô em gái kia dành nhiều tâm tư cho laptop, cô bé nói: “Đợi em kiếm được tiền, hai phần đưa cho mẹ em, còn một phần ba em sẽ giữ lấy, giữ lại mua laptop!”

Tiền Phỉ nghe vậy trong lòng có chút chua xót. Cô bé này lại có nguyện vọng nhỏ bé như vậy. Cơm nước xong xuôi cô chạy về nhà, về hết văn bản tài liệu bên tỏng laptop của mình, rồi sau đó mang laptop đến trường học nấu ăn một chuyến nữa.

Khi cô giao laptop cho cô bé kia, cô bé kia vui đến phát khóc. Dì cả bên cạnh nhất định đòi phải trả tiền, Tiền Phỉ nói chết cũng không nhận, hơn nữa còn nói đây là ý của Diêu Tinh Tinh. Cuối cùng dì cả cũng khóc, sau đó kéo tay Tiền Phỉ nói: “Dì biết phải làm sao để cảm ơn cháu đây cô gái?”Trong lòng Tiền Phỉ thấy ê ẩm. Cô ở trong thành phố sắc màu này sống lâu rồi, đã sắp quên mất đi cái gì gọi là 'thỏa mãn' rồi. Trái lại dì cả cùng em họ, cuộc sống tuy nghèo khốn một chút, nhưng mà hoàn cảnh cuộc sống như vậy lại càng khiến cho họ biết rõ thế nào là thỏa mãn và mang ơn.

Ngày hôm sau Tiền Phỉ đến nhà ga tiễn dì cả. Sau khi cô vào trong tàu điện ngầm để đi về nhà thì nhận được điện thoại của Diêu Tinh Tinh.

https://thuviensach.vn

“Khỉ đầu chó, cám ơn bà đã giúp tôi chiếu cố dì cả và em họ tốt như vậy! Lúc tôi nghe điện thoại dì cả gọi điện cho tôi cũng chỉ khóc, nói ngay cả laptop bà cũng cho em họ tôi rồi, khỉ đầu chó à những điều khách sáo cũng sẽ không nói với bà nữa, hai ta về sau còn có cả đời đây này, tôi sẽ đối xử với bà thật tốt đấy! Còn nữa, khỉ đầu chó, sinh nhật vui vẻ! Anh mãi mãi yêu em!”

Tiền Phỉ mới nhớ tới, hôm nay là sinh nhật mình.

Tiền Phỉ vừa nói Yêu tinh đáng chết bà đừng có xúi bậy được không tôi không chịu được đâu lại vừa thấy trong lòng ấm áp.

Lúc ra khỏi tàu điện ngầm, cô nhận được một tin nhắn từ một số lạ, chỉ có bốn chữ, sinh nhật vui vẻ.

Cô nhìn mãi cũng không nhận ra được số điện thoại này, thế nhưng mà người này lại biết rõ hôm nay là sinh nhật cô, nói vậy hẳn là quen biết cô đấy.

Cô thử gọi lại một cuộc điện thoại, kết quả trả lời lại là một giọng nữ máy móc nói số thuê bao này hiện tạm thời không liên lạc được.

Tiển Phỉ cảm thấy có chút ảo ảo rồi, tắt máy rồi thế mà cũng gửi tin nhắn được à?

‿3‿● Chờ đến khi về đến nhà, Tiền Phỉ ngoài ý muốn phát hiện trên bàn đầy đồ ăn, trên mặt đất sát chân bàn, còn có để một két bia. Nghe thấy tiếng cô mở cửa, Lý Diệc Phi cũng từ phòng đi ra.

Tiền Phỉ kinh ngạc ngay cả cằm cũng suýt rơi mất, chỉ vào bàn hỏi Lý Diệc Phi: “Chú làm mấy thứ này sao?”

Lý Diệc Phi bĩu môi, “Tôi nói tôi làm cô tin không?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ lắc đầu, “Không tin!” khoan đã, cô gỗ đầu, nói: “Đúng thế, sao mà tôi phải kinh ngạc như thế?” Cô đoán với giọng chắc chắn, “Chú gọi giao hàng à?”

Lý Diệc Phi gật đầu, vào phòng bếp, lúc đi ra, cầm lấy một chai rượu vang và hai ly rượu.

Tiền Phỉ có chút ngây ngốc, “Tình huống gì thế này? Cả rượu vang cơ á?”

Lý Diệc Phi nói: “Dù gì cũng là sinh nhật cô, nâng cao đời sống và phong cách của cô một tý!”

Tiền Phỉ cười ha ha: “Chú cũng nhớ rõ hôm nay là sinh nhật của chị à! Hí hí!” Cô đá đá két bia hỏi, “Còn thứ này thì sao?”

Lý Diệc Phi nói: “Hết cả rượu vang cả tụi nó” Anh vẻ mặt không đổi mắt liếc ngang dọc nói, “Ngoại trừ tôi còn ai nhớ rõ hôm nay là sinh nhật cô?”

Tiền Phỉ nói: “Yêu tinh và một số lạ.”

Lý Diệc Phi rót hai ly rượu vang, một ly đưa cho Tiền Phỉ, một ly mình cầm lấy, hỏi: “Một số lạ?”

Tiền Phỉ đưa di động cho Lý Diệc Phi, “Ừ, chú xem! Rất là lạ, lúc chị gọi lại muốn hỏi một chút là ai, kết quả bên kia đã tắt máy, chú nói xem điện thoại tắt máy rồi còn có thể gọi tin nhắn sao?”

Lý Diệc Phi nhìn dãy số trên điện thoại, lập tức nhớ kỹ. Anh giật mình, trả di động cho Tiền Phỉ, bỏ ly rượu lên bàn, nói đi toilet trước để làm sạch ruột sau đó cùng cô uống, sau khi anh vào nhà vệ sinh, dùng điện thoại di động của mình bấm dãy số kia một lần.

https://thuviensach.vn

Kết quả tiếng nhạc chờ lại khiến cho anh chấn đông.

Đây chính là tiếng nhạc chuông biến thái nhất thủ đô mà anh quen thuộc đến mức buồn nôn, vì cái này mà anh đã không lần chế giễu phương pháp quản lý đồng bộ của ông già, vì tuyên truyền công ty thật sự là không chỗ nào không có. Nhưng mà ông già kia hoàn toàn không để ý đến sự cười nhạo của anh, vẫn kiên trì để cho từng nhân viên trong tập đoàn cài đặt nhạc chờ biến thái như vậy, mà càng biến thái hơn là, có một đám người cảm thấy có thể được sử dụng nhạc chờ này là rất vẻ vang đấy.

Sau một đoạn nhạc du dương một giọng nữ nhẹ nhàng nói: “Chào mừng đến với tập đoàn Thiên Thánh, hoan nghênh các ngài có thiện chí tới nói chuyện tác! Tập đoàn Thiên Thánh, là một tập đoàn có được...

Lịch sử huy hoàng còn chưa được nói xong, điện thoại đã có người nhận, trong đó là giọng một người đàn ông hỏi: “Xin chào, xin hỏi ngài là vậy ạ?”

Lý Diệc Phi rất nhanh điều chỉnh tốt trạng thái của mình, đè nén cảm giác khiếp sợ, hạ giọng thuận miệng bịa chuyện: “Xin hỏi là sếp Vương sao?”

Giọng đối phương không quá vui vẻ, “Không phải, anh gọi nhầm số!”

Lý Diệc Phi tranh thủ thời gian trước khi anh ta cúp điện thoại hỏi: “Xin lỗi, vậy xin hỏi ngài họ gì? Liêu phó giám đốc cho tôi số này, để tôi có thể liên lạc được với sếp Vương, nhưng lại gọi tới số ngài rồi!”

Đối phương nghe thấy nhắc tới Liêu phó tổng giám đốc, giọng thay đổi, thu hồi cảm xúc không kiên nhẫn nói: “Tôi họ Uông, sếp Vương ngài nhắc đến cuối năm trước đã về hưu rồi, bây giờ là tôi đang tiếp nhận vị trí công tác của ông ấy!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nói: “Ồ, là như thế, vậy là có khi tôi không biết rõ rồi, tôi đây lại hỏi lại số điện thoại sếp Vương rồi!”

Anh cúp điện thoại, trong lòng ngay lập tức hiện lên ngàn dấu hỏi.

Anh nhớ rõ Tiền Phỉ đã từng nói qua, bạn trai cũ cắm sừng cô họ Uông, gọi Uông gì đó, anh đã quên.

Anh cũng nhớ rõ nghe cô nói qua, tên kia làm ở một công ty lớn. Dù thế nào anh cũng không nghĩ tới, công ty lớn này là công ty của ông già.

Trong lòng anh có chút khó chịu. Anh đương nhiên biết rõ cuối năm ngoái sếp Vương đã về hưu rồi, nhưng mà không nghĩ tới người nối nghiệp sẽ là họ Uông này, tên này leo lên cũng nhanh đấy!

Cái tên họ Uông có ý gì vậy? Rõ ràng tên đó đã cho số điện thoại của Tiền Phỉ vào sổ đen rồi, thế mà vì lý do gì mà tên này lại nhắn tin chúc Tiền Phỉ sinh nhật vui vẻ đây?

Lý Diệc Phi cảm thấy tên tiểu bạch kiểu này rất thích trêu người rồi, thằng đó dựa vào cái gì mà muốn giày vò bạn gái cũ ngốc ngếch thật thà đây?

Trong một cái chớp mắt trong anh bỗng nhiên có chút xúc động muốn cùng ông già làm hòa rồi đấy!

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Xử Lý Tâm Tình

Lý Diệc Phi ở trong nhà vệ sinh hơi lâu, ở bên ngoài Tiền Phỉ không chờ nổi nữa, anhg giọng gọi anh: “Lý Diệc Phi, bụng dạ chú không tốt sao?”

Lý Diệc Phi xả nước bồn cầu, rửa tay rồi đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Anh quay lại bàn, cầm chén rượu lên, nói với Tiền Phỉ: “Băng vệ sinh, sinh nhật vui vẻ!”

Tiền Phỉ vốn đang tươi cười, nghe tên này gọi “Băng vệ sinh”, thì chuyển luôn sang vẻ mặt tức giận, nhưng nghe thấy tên này nói “sinh nhật vui vẻ” lại không kìm được sự vui vẻ ở đáy lòng, thế nên trong khoảnh khắc này, vẻ mặt của Tiền Phỉ thay đổi liên tục giống như người thần kinh.

Cuối cùng, cô vẫn chọn “vui vẻ”, nâng chén rượu lên cụng ly với Lý Diệc Phi, “Cảm ơn lời chúc, nhưng chị van chú, về sau đừng gọi chị là băng vệ sinh nữa được không?”

Lý Diệc Phi liếc nhìn cô một cái, “Tùy tâm!” sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tiền Phỉ trừng mắt nhìn anh một cái, cũng nâng cốc uống rượu.

Lý Diệc Phi thừa dịp Tiền Phỉ uống rượu, không chú ý, cầm điện thoại của cô lên, đưa số điện thoại nhắn tin đến vào danh sách chặn.

https://thuviensach.vn

Một chai rượu vang hai người uống rất nhanh đã hết, Tiền Phỉ chép miệng, chậc lưỡi nói: “Rượu này uống ngon thật! Ở đâu ra vậy?”

Lý Diệc Phi nói: “Trộm đấy.”

Tiền Phỉ muốn tìm điện thoại quét mã vạch xem bao nhiêu tiền, kết quả là khi đứng lên thì thấy không vững.

“Tôi không cảm thấy chếnh choáng say, sao lại choáng váng vậy?” Cô lắc lắc đầu nói.

Lý Diệc Phi nhìn cô, nhếch môi, cười nói: “Xem cô ngốc chưa kìa!”

Tiền Phỉ quét xong mã vạch thì bị giật mình. Màn hình di động hiện lên, cái bình rượu nho rỗng này là của nhãn hiệu Romanee-Conti, trị giá khoảng mười hai vạn tệ.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, cô đã đoán chắc: đây nhất định là hàng super fake rồi!

Cô đỡ đầu, không khỏi thổn thức nói: “Chai rượu giả này đúng là rất không tốt mà, uống xong thì choáng quá đi thôi!”

Lý Diệc Phi dở khóc dở cười. Rượu này là trước khi anh cãi nhau với ông già rồi ở riêng, trộm ở dưới gầm giường của lão, là hàng đểu mới là lạ.

Anh xoay người lấy mấy lon bia để ở trên bàn, mở lon rồi đưa cho Tiền Phỉ, “Tới uống ít bia, rồi sẽ không choáng nữa!”

Tiền Phỉ nhận bia, bộ dáng như đang có gì cần suy nghĩ.

Bống nhiên cô vỗ bàn một cái, nói: “Lý Diệc Phi, chẳng lẽ chú thật sự là phú nhị đại?”

Lý Diệc Phi ngừng động tác trên tay, thu hồi vẻ mặt, nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Thời gian lẳng lặng trôi qua.

Tiền Phỉ rối rắm suy nghĩ một lúc, rồi phủ định giả thiết vừa rồi của mình: “Không đúng, nếu chú thật sự là phú nhị đại, nếu như rượu này thật sự không phải là hàng nhái, chú bán mấy cái chai này đi là có thể đặt cọc, mua nhà trả góp được rồi, cần gì phải thuê phòng chỗ tôi chứ?”Lý Diệc Phi nghe vậy, thật sự rất muốn cầm cán chổi lau nhà gõ đầu cô.

Nhà giàu có nào chả có nhiều nhà ở, cần gì phải bán gia sản để đi mua nhà mới chứ? Anh đi thuê nhà trọ cũng chỉ là kế sách tạm thời, anh muốn chứng minh cho lão già thối kia thấy, cho nên không muốn đòi lão tiền tiêu, nhưng anh cũng không muốn tuyệt giao với vị kia cả đời, nên tích tiền mua nhà làm cái khỉ gì.

Lý Diệc Phi cùng cô vừa uống bia vừa luyên thuyên câu được câu mất, sau khi uống được hai lon, anh đứng dậy đi vào phòng bếp. Tiền Phỉ buồn bực nhìn anh, không biết là rốt cuộc anh muốn làm gì.

Sau khi đi tới phòng bếp, đột nhiên Lý Diệc Phi tắt đèn trong phòng đi. Tiền Phỉ “Ơ” một tiếng. Một lát sau, bài Happy Birthday được phát ra từ điện thoại, một chút ánh sáng mờ nhạt nhảy nhót từ trong phòng bếp đi dần về phía phòng khách.

Lý Diệc Phi bưng một cái bánh sinh nhật cắm đầy nến đi từ phòng bếp đi ra, trong túi áo sơ mi của anh là cái điện thoại đang phát bài Happy Birthday.

Lúc Lý Diệc Phi để bánh ngọt lên trên mặt bàn, nhìn thấy Tiền Phỉ mặt đầy nước mắt.

Anh hoảng sợ.

“Không đến mức như vậy chứ, không phải là chỉ không đích thân tự hát bài chúc mừng sinh nhật cho cô thôi sao, sao mà cô lại bị ấm ức đến

https://thuviensach.vn

mức như thế này à?”

Tiền Phỉ vừa khóc vừa cười, “Không phải, là tôi quá cảm động, đã rất lâu rồi tôi không trải qua sinh nhật như này, trước kia bởi vì có bạn trai, Yêu Tinh không thể ở cùng tôi, mà bạn trai tôi cho tôi một bát mì thôi là đã không tệ rồi, đã nhiều năm rồi tôi không được ăn bánh sinh nhật của mình.” Cô ngẩng đầu lấy tay áo lau mặt, cười hỏi, “Có phải là tôi rất khác người không?”

Lý Diệc Phi gật đầu, “Cũng không hẳn, chẳng phải chỉ là một cái bánh ngọt thôi sao, khóc thành như vậy, có đáng không!” Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng anh lại thấy xót xa.

Thằng khốn họ Uông kia đối xử với cô ấy tệ quá.

Lý Diệc Phi vỗ vỗ bả vai cô, “Được rồi, đừng thế nữa, thừa dịp nến chưa cháy hết, mau ước đi!”

Tiền Phỉ nhắm mắt lại, hai tay đan vào nhau để ở trước môi.

Lý Diệc Phi nhìn cô trong ánh nến, vẻ mặt thành kính giống như đang làm một chuyện rất thiêng liêng, nghiêm túc lại chuyên tâm. Lông mi của cô rất dài, đoạn cuối hình như hơi cong, cái bóng của chúng giống như cây quạt nhỏ ở trên má cô. Sống mũi cao thẳng, cánh mũi nho nhỏ, khuôn mặt trái xoan với cái cằm chữ V. Gần đây, bị anh thúc giục nên mới nghiêm túc làm đẹp, làn da cô trắng mịn, ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy.

Thật sự là càng nhìn càng thấy đẹp. Trước kia mắt mũi anh thế nào mà nhìn cô lại thấy cô là một cô gái xấu, một nữ hán tử vậy?

Lý Diệc Phi nhìn khuôn mặt trước mắt, càng nhìn càng thấy động lòng. Bỗng nhiên cô chớp chớp mắt, đáy mắt ẩm ướt sáng long lanh khóe miệng nhếch lên mang theo ý cười, nhìn anh nói: “Tôi ước xong rồi!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi thu lại vẻ mặt vừa rồi, cười một cái nói: “Vậy thì thổi nến đi!”

Tiền Phỉ nói: “Anh cắm nhiều nến quá, một hơi của tôi sao thổi hết được, anh giúp tôi thổi nữa đi!”Lý Diệc Phi nói: “Ừ!”

Tiền Phỉ đếm một hai ba, bọn họ cùng nhau thổi phù tắt nến.

Bốn phía tối đen. Tiền Phỉ đi bật đèn, sau khi quay lại thì ngồi cắt bánh, đưa cho Lý Diệc Phi một miếng, mình một miếng. Hai người vừa ăn bánh, vừa uống bia, vừa trò chuyện, Tiền Phỉ cảm thấy hôm sinh nhật này không tệ.

“Cám ơn anh, Lý Diệc Phi!” Cô khẽ nói.

Lý Diệc Phi ngẩng đầu nhìn cô, “Cảm ơn cái khỉ gì chứ!” Anh dừng một chút, hỏi, “Cô vừa ước cái gì vậy? Trông cô như thể hận không thể dồn hết sức từ hồi bú sữa mẹ tới giờ vào việc đó vậy!”

Tiền Phỉ nói: “Đừng nói sức từ thời bú sữa mẹ, mà sức từ khi trong bụng mẹ tôi cũng muốn dùng tới! Điều ước của tôi là, năm nay tôi sẽ gặp được một người đàn ông tốt, sau đó gả mình đi!”

Đáy mắt Lý Diệc Phi khẽ dao động.

“Cô vội vã kết hôn như vậy cơ à? Cứ nói chuyện yêu đương, hẹn hò trước không được hả?”

Tiền Phỉ cau mày lắc đầu, “Yêu đương thì có gì để mà nói! Tôi còn ngại chưa đủ tổn thương chắc? Qua sinh nhật tôi đã hai mươi bảy tuổi rồi, tôi không phải là mấy em gái ít tuổi nữa, không thể tiếp tục mơ mộng, yêu đương gì đó đều là giả dối, tìm một người thích hợp rồi kết hôn, giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn khó khăn, cùng nhau sống qua ngày, đấy mới là chuyện đứng đắn!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi im lặng.

Anh cảm thấy suy nghĩ của mình bắt đầu loạn cào cào.

Từ sau say rượu suýt mất đi lí trí kia, anh đã xác định được một chuyện, đó là anh đã rung động với bà cô ngốc nghếch này rồi. Nhưng sau đêm đó, anh rơi vào trạng thái hoang mang -- anh không thể xác định được anh đã rung động đến mức nào, có đủ để chống đỡ, giúp đỡ nhau qua những khó khăn hoạn nạn trong hôn nhân không? Anh có cam tâm vì chút rung động này mà chịu sự trói buộc của hôn nhân hay không?

Cũng bởi vì loại cảm giác hoang mang rối rắm này, nên anh mới không chủ động nhắc cô nhớ tới chuyện đã phát sinh đêm đó.

Điện thoại của Tiền Phỉ vang lên, cô nhận điện thoại, là của ba và mẹ kế chúc cô sinh nhật vui vẻ. Anh nghe cô vui vẻ trả lời điện thoại, sau khi nói chút chuyện nhà, thỉnh thoảng lại cãi nhau với ba, anh không kìm được cũng muốn được vui vẻ như vậy.

Nó hoàn toàn không giống với gia đình anh, trong cái nhà đấy, ai cũng phải sống thật chăm chỉ, cố gắng, điều kiện gia đình cô cũng tạm coi là khá giả, nhưng vì cô ở Bắc Kinh mà lấy hết toàn bộ tài sản tích cóp được chỉ để mua một căn nhà. Bà cô ngốc này vì lo cho sức khỏe của cha, lại cảm kích ơn huệ của mẹ kế, ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, sợ sẽ có chuyện gì đó phát sinh ngoài ý muốn, mà trong tay cô lại không có chút tiền dư nào để giải quyết chuyện này.

Anh có thể nhìn thấy những sự lo lắng vụn vặt của cô được cất giấu dưới nụ cười hi hi ha ha. Anh cũng có thể nhìn ra cô đã âm thầm cố gắng biết bao để có thể thay đổi được thực tế. Cô cố gắng đọc sách, cố gắng học thêm về nghiệp vụ, cô muốn thi CPA (*), cô muốn thông qua sự cố gắng và năng lực của mình để có thể thay đổi, nắm trong tay tất cả mọi chuyện không thể khống chế.(*) CPA: là cụm từ viết tắt của Certified Public

https://thuviensach.vn

Accountants, có nghĩa là Những kế toán viên công chúng được cấp phép. Đây được coi là một cố vấn tài chính chuyên nghiệp cho các cá nhân và doanh nghiệp. Bạn có thể hiểu nôm na CPA là chứng chỉ kế toán quốc tế (Nghe mấy thím bảo thi cái này khó lắm, còn khó hơn học thạc sĩ chuyên ngành kế toán)

Cô nỗ lực như vậy, nghiêm túc như vậy. Mà dạo này thì anh chỉ muốn vui vẻ, tuy anh thích cô, nhưng có thể chống đỡ được sự nghiêm túc của cô sao? Có thể gánh vác được cuộc hôn nhân mà cô luôn mong muốn ư?

Tâm trạng Lý Diệc Phi rối bời.

Tiền Phỉ kết thúc cuộc gọi, cầm lon bia lên nói với Lý Diệc Phi: “Bố tôi bảo tôi thay ông uống với anh một hớp!”

Lý Diệc Phi cũng cầm lon bia lên. Lúc anh ngẩng đầu uống một hớp bia, chợt nghe thấy Tiền Phỉ thất thanh kêu lên một tiếng. “A!”

Anh đặt lon bia xuống, nhìn về phía Tiền Phỉ.

Mặt cô đỏ bừng, đỏ giống như vừa ăn ớt xong. Cô mắt chữ O, mồm chữ A, vẻ mặt hoảng sợ.

Lý Diệc Phi nhíu mày, hỏi: “Cô làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào à?”

Tiền Phỉ đỏ mặt, nhìn Lý Diệc Phi, đáy mắt đầy sự kinh hoảng: “Tôi vừa mới nhớ ra, tối hôm đó, sau khi chúng ta uống bia xong thì đã xảy ra chuyện gì rồi!”

Thì ra giấc mộng xuân kia không phải là mộng, là thật, mà nhân vật chính trong giấc mộng, chính là cô và người trước mặt.

https://thuviensach.vn

Cô lắp bắp nói, giọng nói run rẩy: “Chúng...chúng ta... chúng ta...sao...sao...sao lại... lại...” Cô lắp bắp, còn cắn đầu lưỡi vài phát, nhưng cũng không thể nói xong câu tiếp theo.

Mà Lý Diệc Phi chỉ ngồi ở đó nhìn cô, không nhìn ra biểu cảm gì, ngay cả một câu cũng không nói, chỉ ngồi ở đó, lẳng lặng nhìn cô.

Tiền Phỉ xấu hổ muốn khóc.

Cho dù anh ta có nói rằng “nhất thời xúc động sau say rượu, bây giờ anh rất hối hận” cũng được, nói như vậy còn khiến cho người ta thoải mái hơn là không nói gì. Hiện tại anh ta cứ lẳng lặng ngồi đó nhìn, giống như là đang thưởng thức sự hoảng sợ, lúng túng của cô. Khiến cho cô cực kỳ muốn đào một cái hố để chui vào.

“Tôi... tôi... đầu tôi rất đau! Tôi đi ngủ trước, ngủ ngon!” Nói xong câu đó, Tiền Phỉ vất vả đứng dậy, hoảng hoảng hốt hốt chạy về phòng.

Lý Diệc Phi nhìn Tiền Phỉ đóng chặt cửa phòng kêu “rầm” một tiếng, vỗ vỗ khuôn mặt cứng ngắc.

Vừa rồi đột nhiên cô nhắc tới chuyện đêm đó, anh cũng không biết nên phản ứng như nào.

Nói không cẩn thận hay là nhất thời xúc động? Nói thực ra tôi thích em nhưng tôi không muốn kết hôn với em?

Câu nào anh cũng không dám nói, chỉ sợ nói sai một câu, dựa vào tính cách cố chấp, quyết liệt của cô, từ nay về sau anh sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, đã vậy còn bị tuyệt giao.

Anh vỗ vỗ mặt, trở về phòng.

https://thuviensach.vn

Anh cần yên tĩnh một chút để chỉnh lý lại suy nghĩ của mình, quyết dịnh dùng thái độ và mối quan hệ gì để bước tiếp cùng bà cô ngốc này trên con đường phía trước.Sau khi quyết định như vậy, anh đi ngủ. Tất cả cứ để mai tính. Dù sao thì ngày mai luôn là một ngày khác.

Anh vừa nằm xuống thì nhận được điện thoại của phó tổng giám đốc gọi đến.

﹀3﹀● Ngày hôm sau, lúc đi làm thì Tiền Phỉ phát hiện Lý Diệc Phi đã đi rồi.

Cô cảm thấy có chút cảm giác không đúng. Cô cảm thấy rõ ràng là anh đang trốn tránh mình.

Lúc đi làm, Lưu Nhất Phong bảo cô tiến hành xác nhận một chút chuyện với công ty Lý Diệc Phi trước khi bàn giao.Cô gọi cho Lý Diệc Phi thì thấy tên kia tắt máy. Cô đành phải gọi cho Triệu Đức.

Giọng nói của Triệu Đức ở trong điện thoại có chút uể oải, Tiền Phỉ hỏi cậu ta làm sao vậy, cậu ta nói cảm thấy buồn bực.

Tiền Phỉ hỏi anh Lý Diệc Phi đang làm gì vậy, gọi điện cho tên kia thì cứ thuê bao liên tục. Giọng của Triệu Đức có chút ngạc nhiên: “Cô không biết à? Không phải là hai người bọn cô ở cùng nhà sao? Sáng sớm nay Diệc Phi đã đi công tác cùng với một tổ phụ trách hạng mục khác rồi. Chắc là phải đi một tháng, nhất định là hạng mục phát hành cổ phiếu mà lúc trước công ty nhờ anh đi làm, hiện tại cậu ta chắc là còn đang ở trên máy bay. Mà kể cũng lạ, trước đây người phụ trách của tổ hạng mục đấy có năn nỉ ỉ ôi xin thằng cha kia đi cùng một chuyến như thế nào thằng cha kia cũng không nghe, nói tháng này có chuyện quan trọng phải làm, hình như có liên quan tới cô. Nhưng sáng nay tôi lại nghe nói phó tổng gọi cho lão ấy, nói xong lão ấy liền đồng ý luôn. Cô xem, tên này còn thay đổi nhanh hơn cả phụ nữ!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nói chuyện điện thoại xong, cảm thấy mê man.

Cô cảm thấy xấu hổ vô cùng. Như vậy là cậu ta đang trốn tránh cô mà!

Cô hối hận vì bản thân quá nhanh miệng, cho dù là nhớ tới chuyện đêm đó, thì sao cứ nhất định phải nói ra chứ?

Cô cho rằng nhất định là đêm đó Lý Diệc Phi uống quá chén, tên kia bị rượu kích thích, cho nên mới đối xử với cô như vậy, thực ra là trong lòng anh rất không mong cô nhớ tới chuyện đêm đó? Mà cô lại nhớ tới, còn nói ra, khiến cho tên kia không có cách nào đối mặt với cô, cho nên chỉ có thể mượn cớ đi công tác để trốn tránh.

Cô cảm thấy vô cùng 囧, vô cùng khó xử, cảm thấy không biết giấu mặt đi đâu. Cô giống như đang ép người ta phải chịu trách nhiệm với mình.

Sau khi cơn khó xử đi qua, cô lại cảm thấy có chút khó chịu, dường như tim đau thắt lại, đáy mắt hơi cay cay.

Cô hít sâu một hơi, đè xuống chút khó chịu, chút đau đớn, chút cay cay, ép bản thân không được nghĩ sâu hơn nữa.

Tùy người kia đi, nếu như sau khi trở về, nếu anh muốn chuyển đi thì cô sẽ tìm một người khách thuê trọ mới, còn nếu như anh tiếp tục ở lại, cô cũng sẽ giữ vứng khoảng cách với anh, không khiến cho hai người khó ở chung như vậy.

﹀3﹀● Lý Diệc Phi ngồi ở sân bay, nhìn sương mù trắng mịt mờ ở ngoài cửa sổ, tâm tư dần dần bình tĩnh lại.

Ngày hôm qua phó tổng dùng loại hành động trước nay chưa từng có, như thể sắp quỳ xuống đến nơi, cầu xin anh đi theo tổ công tác hạng mục phát trái đi giải quyết hậu quả. Ông chủ của xí nghiệp phát hành cổ phiếu kia thật sự là đồ khó chiều, người khác đều làm không được, chỉ có anh là

https://thuviensach.vn

có thể nói đôi ba câu. Phó tổng nói, nếu anh không đi thì hạng mục này thật sự là bị chết ngỏm rồi.

Đã nói đến mức này rồi, anh không có cách nào để từ chối, đành phải đồng ý.

Sau khi đồng ý, anh ngẫm lại, thấy lần đi công tác này rất đúng lúc, vừa lúc anh có thể dựa vào khoảng thời gian này làm rõ: cảm giác của anh đối với Tiền Phỉ rốt cuộc là gì, anh có thể vì cô mà buông tha cho tự do tới mức nào. Cô không giống với những người phụ nữ anh từng tiếp xúc, anh và bọn họ chỉ nói chuyện yêu đương, không nói chuyện kết hôn cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao cái mọi người theo đuổi đều là tự do và thoải mái. Nhưng Tiền Phỉ thì không như thế, lần nào yêu đương cô cũng đều chăm chăm chạy tới cái đích là kết hôn, tuy là lần nào cũng thất bại.

Mà cũng bởi vì thất bại nhiều lần, cô không thể chịu tổn thương thêm lần nào nữa. Cho nên anh càng phải thận trọng, càng phải làm rõ cảm giác của mình đối với cô là gì, rốt cuộc là có muốn lấy hôn nhân làm nền tảng hay không -- nếu không, cô sẽ bị tổn thương, nếu vậy không bằng anh dứt khoát dừng bước tại đây, hơn nữa phải rời xa cô, nếu quả thực phải làm như vậy, anh cần phải lo lắng chính là tương lai anh có hối hận hay không.

Anh quyết định dùng một tháng này, làm rõ mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Anh Nhìn Gì Mà Nhìn

Thấm thoắt Lý Diệc Phi đã đi công tác được 1 tuần. Một tuần này anh ta cũng không nói chuyện điện thoại với Tiền Phỉ. Cô cũng không thể nói rõ cảm giác của mình là gì, ba ngày đầu tiên, mỗi khi di động vang lên, cô cứ cảm giác là Lý Diệc Phi, mà đến lúc biết là không phải, đáy lòng thở phào một hơi, đồng thời cũng có một chút xíu thất vọng. Mấy lần trước, trước khi xuất hiện trạng thái này, cô còn nghĩ hay là cô gọi điện hỏi thăm người ta trước. Mấy ngày nay như nào, bao giờ thì hoàn thành công việc? Nhưng sau khi nghĩ lại, người ta trốn cô đến nỗi lấy cả cớ đi công tác, cô còn gọi điện liên tục như thế, vậy thật là quá không biết xấu hổ sao?

Vì thế, cô bỏ ý định, buông điện thoại xuống, ngày nào cũng bình thản ăn cơm một mình, đi làm một mình, xem TV một mình, giặt quần áo của một người, thu dọn nhà cửa, phòng ốc của một người, nói chúc ngủ ngon với vách tường một mình. Lúc cảm thấy cô đơn thì gọi điện thoại cho Diêu Tinh Tinh.

Diêu Tinh Tinh nghe ra tâm trạng của cô không bình thường, liền hỏi: “Khỉ đầu chó, bà lại đang yêu hay lại thất tình vậy?”

Tiền Phỉ hỏi cô, sao lại hỏi như vậy, Diêu Tinh Tinh nói: “Bởi vì trên đời này còn có người hiểu bà hơn chính mình, đó là tôi! Tôi có thể nghe được và cũng có thể ngửi thấy bà không giống bình thường!”

Tiền Phỉ mắng cô là cún, sau đó kể chuyện giấc mộng xuân kia không phải là mộng, và chuyện Lý Diệc Phi trốn tránh cô đến nỗi phải kiếm cớ đi

https://thuviensach.vn

công tác, hỏi Diêu Tinh Tinh: “Bà nói đi cục diện bế tắc, khó xử như này thì phải tháo gỡ như nào?”

Diêu Tinh Tinh ở phía bên kia điện thoại lại im lặng. Thật lâu sau cô mới lên tiếng: “Khỉ đầu chó, bà thích tên đó à?”

Tiền Phỉ hoảng hốt, trước đó cô thật sự chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Cô cố gắng tập trung tư tưởng, suy nghĩ, rồi nói với Diêu Tinh Tinh: “Hình như không đến mức quá thích, nhưng không có anh ta ở đây tôi lại cảm thấy rất cô đơn, có lẽ là làm bạn lâu nên quen rồi!”

Diêu Tinh Tinh “à” một tiếng, nói: “May quá, bà cũng không có yêu thích gì cậu ta. Dù sao thì bà cũng đừng suy nghĩ nhiều quá. Nói chung là hiện tại tôi cảm thấy tên kia cũng không được tính là người đi chung đường với chúng ta, cậu xem, cách tên đó ăn mặc chơi bời, rõ ràng là không cùng loại với chúng ta!”

Tiền Phỉ hỏi: “Chúng ta thế nào? Tên kia thế nào?”

Diêu Tinh Tinh nói: “Chúng ta mà còn phải hỏi sao, mặc như con ăn mày! Còn tên kia hả, không biết nhà người ta có địa vị như nào, lăn lộn quen biết đều là con nhà cao phú soái đấy, cũng có nhiều cách để kiếm tiền, đại gia Trạch Trạch nói với tôi, hình như Lý Diệc Phi cũng có trao đổi buôn bán riêng gì đó, dường như cũng kiếm được không ít tiền. Cụ thể như nào thì đại gia Trạch Trạch bảo với tôi là đã ký hợp đồng bảo mật gì đó, nên không thể nói với tôi quá nhiều!”

Tiền Phỉ “À” một tiếng, nói lảng sang chuyện khác: “Cái mồm bà ngày nào không ngứa răng đặt biệt danh cho người khác là không sống được à, lại còn đặt một cái nick name mới cho người yêu nữa!”

Diêu Tinh Tinh nổi giận: “Khỉ đầu chó, tôi hỏi bà, bà có thể tập trung vào chủ đề chính được không? Tôi đang nói với bà chuyện của Lý Diệc

https://thuviensach.vn

Phi, bà lại kéo đại gia Trạch Trạch vào làm cái gì?" Cô ngừng một chút, ẩn ý nói: "Khỉ đầu chó, bà biết không, lần nào bà đánh lạc hướng, nói sang chủ đề khác, là chứng tỏ bà rất để ý tới chuyện đấy!" Cô thở dài, lại nói, "Dẫu sao thì tôi vẫn cảm thấy Lý Diệc Phi rất thích hợp làm bạn thân, quen biết nhiều người, chơi với nhau thoải mái, sống thoáng, tự do, rất nhiều chuyện anh ta có thể giúp đỡ, nhưng nếu làm người yêu thì phải cân nhắc cẩn thận, bởi vì tôi cảm thấy nếu nói chuyện yêu đương với anh ta thì sẽ rất mệt mỏi, bà nghĩ đơn giản mà coi, anh ta bộ dáng anh tuấn, ánh mắt bất cần, dáng người cao lớn, mấy mẹ già giàu có mà thấy đều muốn cởi quần, vung tiền muốn 'ăn thịt'! Người như vậy, tôi và bà không khống chế nổi, bởi vậy nên bà đừng suy nghĩ nhiều, khoảng thời gian này khó chịu thì cứ khó chịu, xấu hổ thì cứ xấu hổ đi, chờ qua đoạn thời gian nữa thì thuận theo tự nhiên, lắng lại, quan hệ của hai người cũng tự nhiên sẽ tự nhiên, thoải mái như cũ. Không phải cao tăng đã nói rồi sao, thời gian có thể xóa đi tất cả, chúng ta chỉ cần yên lặng xem xét!"Tiền Phỉ suy nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra vị cao tăng nào đã từng viết những câu này. Nhưng mà cô vẫn quyết định nghe theo lời Diêu Tinh Tinh, toàn bộ cứ thuận theo tự nhiên.

Hai ngày sau, lớp trưởng thời đại học gọi điện cho cô, nói cuối tuần này giáo viên chủ nhiệm lớp bọn họ làm đại thọ 60, hỏi mọi người là cuối tuần này có bận gì không, nếu không bận gì thì cùng tới mừng sinh nhật thầy, nhân tiện họp lớp một chút.

Tiền Phỉ nói không thành vấn đề, hôm đó nhất định sẽ tới.

Trong điện thoại, giọng nói của lớp trưởng có chút ngập ngừng: "Tiền Phỉ, ngày hôm đó... ừm... ngày hôm đó có thể Uông Nhược Hải cũng tới, không sao chứ?"

Tiền Phỉ cười cười: "Bọn tôi chia tay đã gần một năm rồi, còn có thể có vấn đề gì chứ!"

https://thuviensach.vn

Lúc cô nói như vậy, trong lòng khó tránh khỏi một chút khó chịu.

Sau đó cô lại gọi điện cho Diêu Tinh Tinh, hỏi cô ấy có tới tham gia họp lớp không, Diêu Tinh Tinh nói hiện tại công việc quá nhiều, sẽ không thể về được, bảo Tiền Phỉ gửi giúp một bao tiền mừng.

Tiền Phỉ lung ta lúng túng nói: “Bà không về, hôm đó một mình tôi phải đối mặt với Uông Nhược Hải rồi!”

Diêu Tinh Tinh hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Đối mặt với thằng đó làm gì! Tôi nói cho bà biết, dựa vào giọng nói và dáng vẻ hiện tại của bà, chỉ có chuyện thằng đó bò tới đối diện với bà thôi! Tôi lại nói cho bà biết, chỉ cần nó dám tiếp cận tới trước mặt bà, bà cứ quăng hai cái tát tới, nó sẽ hỏi bà làm cái gì vậy, bà cứ nói là tôi bảo bà đánh đấy, có giỏi thì cứ tới tìm tôi, chỉ cần nó dám đến, bà đây sẽ cho nó vé máy bay khứ hồi luôn!”

Tiền Phỉ lập tức cao hứng: “Cứ quyết định như vậy đi!”

﹀3﹀● Hôm họp mặt, Tiền Phỉ chọn bộ đồ mà lần đầu tiên khi đi dạo phố với Lý Diệc Phi, anh đã phối đồ cho cô (gồm áo, váy và quần tất) sau đó trang điểm nhẹ cùng với một bộ đồ trang sức trang nhã, và một kiểu tóc phù hợp.

Chuẩn bị xong toàn bộ, cô đứng trước gương soi. Người trong gương có làn da mềm mại như nước, đôi mắt được trang điểm cẩn thận khiến cho chúng như lớn hơn, sống mũi cao thẳng được đánh phấn trông cũng cao hơn, mái tóc dài mềm mại phủ ở trên vai, ngọn tóc dài mềm mượt được uốn xoăn, nhìn bản thân mình trong gương, cô cảm thấy như mình đã lột xác trở thành một người khác.

Tiền Phỉ hài lòng cất bộ đồ trang điểm.

Trước khi ra cửa cô nghĩ nghĩ, rồi cầm theo bình nước khoáng, sau đó xuống lầu đến cửa hàng bán hoa tươi, chọn hoa, rồi lại tới Thiên Nga Đen

https://thuviensach.vn

lấy bánh ngọt, xong xuôi, cô mới gọi xe đến quán đồ nướng kiểu nhật Nguyệt Đàn ở phố Nam.

Trên dường đi rất đông xe cộ, cô sợ hoa héo rũ liền lấy chai nước khoáng, cẩn thận tưới lên cánh hoa. Lái xe nhìn thấy, chậc chậc khen: "Người trẻ tuổi đúng là lắm ý tưởng, chuyện này cũng nghĩ ra được!"

Tiền Phỉ cười cười nói: "Là một người bạn dạy tôi đấy!"

Nói xong, không biết tại sao mà trong lòng lại chùng xuống một chút.Người bạn này gần đây không để ý tới cô, tránh cô như tránh rắn rết.

Lúc gần đến nơi, Tiền Phỉ nhận được cuộc điện thoại thúc giục của lớp trưởng: "Đến đâu rồi? Mọi người đều tới đủ rồi, chỉ chờ mỗi cậu! Đúng rồi, bánh ga tô là cậu nói cậu sẽ phụ trách, không quên chứ?"

Tiền Phỉ liên tục đáp: "Không quên, không quên, mua được rồi nhé, thật ngại quá, lớp trưởng, đường rất đông!" Cô thở một hơi, nói với lớp trưởng: "Đúng rồi lớp trưởng, hay là cậu ra đón tôi một chuyến đi, tôi mua một bó hoa, lại xách theo bánh ngọt, nhiều đồ quá có hơi khó khăn!"

Lớp trưởng đồng ý.

Lúc tới nơi, Tiền Phỉ đã thấy lớp trưởng đang chờ ở cửa quán nướng kiểu Nhật.

Cô thanh toán tiền, mở cửa xuống xe, đứng ở bên cạnh xe cười dịu dàng chờ lớp trưởng tới tiếp ứng. Nhưng không biết tại sao, ánh mắt của lớp trưởng khẽ quét qua người cô, ẩn giấu một chút khen ngợi, sau đó liền chuyển hướng nhìn ra ngoài đường cái.

Tiền Phỉ ngẩn người, sau đó tới cốp xe lấy bánh ga tô, gào to một tiếng: "Lớp trưởng, cậu nhìn đi đâu vậy, tôi ở đây cơ mà!"

https://thuviensach.vn

Lớp trưởng quay lại, nhìn cô, há to miệng đi về hướng này, sau khi đến gần thì nhìn từ trên xuống dưới vài lần, sau đó mới như giật mình tỉnh mộng, quát to một tiếng: “Cậu là Tiền Phỉ? Hai năm trước hợp lớp lần đó trông cậu không giống thế này! Ôi mẹ ơi, cậu phẫu thuật thẩm mĩ à? Sao lại trở nên đẹp như vậy!”

Tiền Phỉ cầm bánh ga tô nhét vào trong ngực cậu ta, “Phẫu thuật thẩm mĩ cái gì chứ? Tôi là có lòng nhưng không có tiền!” Cô đẩy khuôn mặt của lớp trưởng đang trừng mặt nhìn mình, “Nhìn cái gì mà nhìn, nếu thật phẫu thuật thẩm mĩ thì nhìn từ bên ngoài cũng không thấy vết mổ đâu, cậu phải nhét mắt thật sâu vào trong cổ họng mình mới nhìn thấy được cơ!”

Lớp trưởng vẫn còn kinh ngạc, “Buổi tụ họp ngày hôm nay, có rất nhiều người khiến cho tôi phải mở mắt, tất cả đều có thành tựu, nhất là Uông Nhược Hải, nhưng sau khi nhìn thấy cậu, tôi dám chắc hôm nay cậu là một trong số những người khiến cho lớp mình giật mình nhiều nhất!”

Tiền Phỉ nghe thấy anh nhắc đến Uông Nhược Hải, liếc mắt xem thường.

Bọn họ cầm đồ đi vào bên trong, vừa đi Tiền Phỉ vừa hỏi: “Hôm nay ai chọn chỗ này vậy? Một bữa cơm ở đây nhất định sẽ rất đắt đấy!”

Lớp trưởng do dự một chút, nói: “Là Uông Nhược Hải chọn, cậu ta nói bữa cơm này cậu ta mời!”

Tiền Phỉ “à” một tiếng, “Thật đúng là làm cho người ta phải mở to mắt! Chắc công việc hiện tại của anh ta rất tốt?”

Lớp trưởng nhìn cô, thử thăm dò, nói: “Hình như là rất tốt... nghe nói ở công ty đó, hiện tại cậu ta đã lên làm người phụ trách chi nhánh!”

Tiền Phỉ không nói nữa.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên dưới gốc cây là râm mát, trong vài năm qua lại với gốc cỏ khô là cô, anh ta không ngừng thay đổi công việc, đổi sang ôm đại thụ không tới một năm, anh ta đã leo lên vị trí quản lý chi nhánh rồi. Tiền Phỉ mỉa mai nghĩ, xem ra thật đúng là cô đã làm chậm trễ công việc của anh ta rồi.Lúc đi đến cửa phòng, cô thu lại suy nghĩ. Lớp trưởng ngăn cô ở cửa, nói với cô: “Cậu chờ một chút rồi hẵng vào!” Sau đó xách hộp bánh ga tô đẩy cửa ra, nói với mọi người bên trong, “Mọi người ơi, mở to mắt ra mà xem ai tới này! Ting ting tinh tinh-”

Lớp trưởng nhích người sang một bên. Tiền Phỉ không nhịn được vui vẻ, vừa cười vừa đi từ cửa vào.

Sau đó cô cảm thấy đêm nay, cuộc đời của cô hết lên ngọn núi này lại đến ngọn núi khác.

Mọi người ngồi quanh bàn tròn đều đồng loạt nhìn về phía cô, đánh giá, sau đó bắt đầu có người không thể tin nổi, ngạc nhiên nói: “Tiền Phỉ?! Trời ạ, vị đại mỹ nhân này là Tiền Phỉ?!”

Cô cười cười gật đầu chào hỏi mọi người theo thứ tự. Tới khi đối mặt với vị trí chủ vị của bàn tròn, ở đối diện cửa ra vào thì cô khom người cúi đầu nói: “Chúc cô sinh nhật vui vẻ!”

Sau đó lúc chào hỏi bạn bè phía bên phải thì cô thấy Uông Nhược Hải.

Anh ngồi ở đó, nhìn cô không chớp mắt, trên mặt có vẻ không thể tin nổi, khóe miệng còn hơi cong, như là trước đó đang cười nói với ai đó, còn chưa kịp thu lại nét mặt. Cô nhìn anh một cái, vốn định không cười cũng không chào hỏi, cứ bỏ qua anh, nhưng trong giây lát, suy nghĩ của cô đột nhiên thay đổi. Cô dừng tầm mắt, nở nụ cười ưu nhã nhất mà cô có thể tạo ra với anh.

Sao phải khiến cho anh cảm thấy cô vẫn còn để ý chứ? Cứ ưu nhã cười như vậy, để cho anh hiểu, sau khi chia tay, không phải chỉ có mỗi

https://thuviensach.vn

mình anh là dễ chịu, cuộc sống của cô cũng rất vui vẻ, biểu hiện như vậy không phải là càng chứng tỏ mình thoải mái hơn sao.

Cho nên cô mới cười ưu nhã với anh một cái. Sau đó cô thực sự nhìn thấy, bàn tay cầm chén trà của anh run mạnh lên một cái.

﹀3﹀● Toàn bộ chủ đề bữa cơm đều là mọi người chúc cô giáo sinh nhật vui vẻ. Tiền Phỉ ngồi ở vị trí tạo thành góc 90 độ với cô giáo, cả bữa cơm cô đều cảm thấy có hai ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào mình.

Lúc đầu cô còn nhịn, sau khi uống vài chén rượu vào bụng, cô không nhịn được nữa, quay đầu, hung dữ trừng mắt nhìn người khởi xướng Uông Nhược Hải, dùng khẩu hình hỏi: “Nhìn cái gì?”

Uông Nhược Hải lại cười với cô. Cô thật sự muốn chửi anh ta là mặt thối không biết xấu hổ.

Sau đó ánh mắt anh nhìn về phía cô càng thêm trắng trợn và không kiêng nể gì cả. Tiền Phỉ tức giận đến nỗi hàm răng cũng phát ngứa, lại ngại nhiều người nên không thể phát tác.

Cô gửi tin nhắn cho Diêu Tinh Tinh, nói: “Nói cho bà biết, thằng cháu Uông Nhược Hải kia vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tôi!”

Diêu Tinh Tinh phản hồi ngay: “Chụp một tấm ảnh cho tôi xem nào, để tôi giám định xem có bao nhiêu khả năng bà ảo tưởng sức mạnh, suy nghĩ nhiều.”

Tiền Phỉ lặng lẽ chụp và gửi một tấm ảnh chưa qua phần mềm chỉnh sửa của mình cho cô nàng.

Diêu Tinh Tinh nhanh chóng trả lời: “Mẹ nó! Hôm nay bà như vậy, đừng nói tên đó mà trai cong cũng phải nhìn bà mấy lần! Thằng cháu Uông Nhược Hải kia nhất định là thấy vẻ đẹp của bà như cây khô gặp mùa xuân,

https://thuviensach.vn

nên háo sắc rồi! Khỉ đầu chó, bà nhớ kỹ câu nói lúc trước của tôi nhé, nếu nó dám đến gần, bà cứ táng thẳng vào mồm thằng cha đấy!!”

﹀3﹀● Cứ như vậy, ăn xong, hát bài chúc mừng sinh nhật xong, ước xong, cắt bánh sinh nhật xong, sau khi cô giáo nói “Hôm nay thật vui vẻ” và “tửu lượng kém” và “cảm ơn mọi người”, được lớp trưởng hộ tống lái xe đưa về nhà.

Cô giáo vừa đi, mọi người trở nên hoạt bát hơn, không câu nệ nữa, tế bào buôn dưa chém gió bắt đầu sống lại, hỏi thăm công việc gần đây thế nào, có chuyển chỗ làm không, tiền lương một tháng bao nhiêu, mua nhà chưa, bao giờ thì kết hôn, cả ai mới chia tay ai, ai sắp gả cho đại gia, ai sắp cưới vợ là tiểu thư nhà giàu vv.vv...

Lúc nói tới nhưng đề tài này, Tiễn Phỉ bắt đầu ngồi nhìn đồng hồ.

Rốt cục cũng có người không nhịn được, đi tới nhỏ giọng hỏi cô: “Tiền Phỉ, cậu và Uông Nhược Hải thật sự không qua lại nữa à? Tôi thấy cả buổi tối Uông Nhược Hải không làm gì khác, chỉ liếc mắt đưa tình nhìn cậu!”

Tiễn Phỉ đột nhiên bị sặc.

Cô ho khan, cảm giác như có một cục đờm kẹt ở giữa cổ họng, làm cho người ta vô cùng buồn nôn!

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tìm Tôi Có Chuyện Gì Sao

Tiền Phỉ khụ khụ, nói với vị bạn học cũ đang hóng chuyện: "Tính ngày, tôi đoán chừng anh ta cũng sắp kết hôn với cháu gái của phó tổng công ty anh ta rồi!"

Vị bạn học đó mang vẻ kinh ngạc nhìn cô, "Cậu còn không biết à? À đúng rồi, cậu tới muộn nên không nghe thấy lớp trưởng hỏi cậu ta là bao giờ có thể uống rượu mừng của cậu ta với bạn gái mới, cậu ta nói qua tết là cậu ta đã chia tay bạn gái rồi!" Một người bạn học nữa tiếp lời: "Nghe nói là vì cô nàng kia cực kỳ nóng tính, hồi tết còn có thái độ không tốt với mẹ Uông Nhược Hải!"

Tiền Phỉ giật mình. Đúng lúc này lớp trưởng đi tới đây, cầm quyển sổ trong tay, nói: "Mọi người đều ghi lại cách liên lạc với mình đi, có nhiều người đã thay đổi số điện thoại rồi, chờ thống kê xong, tôi sẽ chỉnh sửa lại rồi làm thành một quyển sổ liên lạc đưa cho từng người một!"

Lớp trưởng đưa quyển sổ cho Tiền Phỉ, bảo cô viết số di động vào. Tiền Phỉ nhận sổ, mở ra nhìn, dãy số vừa viết xong chính là số của Uông Nhược Hải.

Cô nhếch môi, đưa sổ cho lớp trưởng, "Để mọi người viết xong rồi tôi sẽ viết!"

Lớp trưởng cười cười nói: "À, cậu vẫn còn để ý!"

Cậu ta đang định cầm quyển sổ đưa cho người khác viết, Tiền Phỉ nhớ ra cái gì đó, vội rút quyển sổ lại.

https://thuviensach.vn

Cô thấy số di động của Uông Nhược Hải, càng nhìn càng thấy quen quen.

Lớp trưởng bị cô làm cho ngây người, hỏi cô có chuyện gì vậy, cô nhét quyển sổ vào trong ngực cậu ta, nói: “Không có chuyện gì!” Rồi bước đến một góc lục tìm trong điện thoại.

Nhưng khó hiểu là bất kể lục lọi như thế nào cũng không tìm thấy tin nhắn gửi đến hôm sinh nhật.

Quay lại bàn ngồi, cô chợt nghĩ thông, tìm số 360 trong danh sách đen.

Sau đó cô đọc được tin nhắn “Sinh nhật vui vẻ” kia.

Dãy số kia, giống hệt ba số cuối trong số điện thoại của Uông Nhược Hải.

Cô lặng lẽ cười, cảm thấy thật đúng là ý trời, cũng không muốn nhìn thấy Uông Nhược Hải trong điện thoại, tự động kéo số của anh tavào trong danh sách đen.

Lúc cô đang muốn tắt màn hình điện thoại thì bên tai chợt truyền đến giọng nói của một người: “Sao lại cho số anh vào danh sách đen?”

Tiền Phỉ ngẩng đầu, không biết Uông Nhược Hải đã đứng ở trước mặt cô tự khi nào.

Tiền Phỉ ấn nút tắt màn hình, nhìn Uông Nhược Hải, giễu cợt nói: “Anh chưa từng cho số tôi vào danh sách đen sao?” Cô nhớ lại ngày đó, gọi điện thế nào cũng đều là tắt máy, vừa nghĩ đã biết được là chuyện như thế nào, “Uông Nhược Hải, anh cũng hay thật đấy, chia tay rồi mà còn cư xử như thế này, tôi cũng cảm ơn anh vì đã nhớ tới sinh nhật tôi, ha! Cơ mà sao anh gửi xong tin nhắn cho tôi lại cho số tôi vào danh sách đen vậy? Sợ tôi biết là anh, sau này còn nghĩ đến anh còn nhớ tôi, sau đó sẽ nổi lên tà tâm,

https://thuviensach.vn

bám riết lấy anh không rời sao?” Cô nhìn Uông Nhược Hải, bĩu môi một cái, sau đó mang vẻ mỉa mai, “Có phải anh cho rằng bản thân mình khiến cho người khác nhớ mãi không quên!”Uông Nhược Hải nhìn cô, tuy bị cô nói năng xỉa xói nhưng đáy mắt vẫn có một chút sự mê hoặc “Tiền Phỉ dường như em không còn giống như trước kia!”

Trước đây cô nói chuyện với anh ta giống như một nữ hán tử, hiện tại khóe mắt đuôi mày đều mang theo ý vị không tả được bằng lời. Khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến một năm, ai đã khiến cho cô thay đổi như vậy, trở thành một cô nàng thùy mị quyến rũ?

Tiền Phỉ nhìn anh ta, không muốn nói chuyện với anh ta nữa, quay người muốn rời đi.

Uông Nhược Hải đột nhiên giữ chặt cô lại, “Tiền Phỉ, chúng ta trao đổi...”

Anh ta còn chưa nói xong, Tiền Phỉ đã ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh ta trầm giọng nói: “Buông ra!”

Uông Nhược Hải bị cô quát, lòng bàn tay mềm nhũn.

Anh ta buông lỏng tay, nhìn Tiền Phỉ, nói: “Ừ, anh buông tay! Tiền Phỉ, chúng ta trao đổi một chút, cho số điện thoại của nhau ra khỏi sổ đen, được không?”

Tiền Phỉ nhìn anh ta, mỉa mai nói: “Anh không uống say đấy chứ? Có cần thiết phải vậy không?”

Uông Nhược Hải cười cười: “Anh lái xe, không uống rượu!”

Cô trợn trừng mắt, xoay người quay đi.

https://thuviensach.vn

Đăng ký xong cách liên lạc, mọi người la hét ầm ĩ bảo đi hát, Tiền Phỉ muốn đi, lớp trưởng giữ chặt không cho cô đi.

“Diêu Tinh Tinh không đến đã là tổn thất lớn rồi, cậu lại đi nữa thì cuộc chơi này sẽ hoàn toàn lạnh lẽo rồi!” Anh năn nỉ ỉ ôi lôi kéo dụ dỗ Tiền Phỉ cùng đi tăng sau.

Lúc thuê phòng, lại là Uông Nhược Hải trả tiền.

Lớp trưởng không nhịn được, nhỏ giọng nói với Tiền Phỉ: “Trông phong cách khí độ của Đại Hải kìa, so với trước kia quả thực như hai người ý nhở!”

Tiền Phỉ xì một tiếng, bĩu môi.

Mặc dù rất khinh thường, nhưng cô cũng hiểu Uông Nhược Hải quả thực có chỗ nào đó thay đổi, hình như không nóng vội như trước, có vẻ trầm ổn hơn một chút.

Xem ra Nhân dân tệ vẫn có sức nặng nhất định, có thể biến một chú chim nhỏ thành một người thành công.

Ngồi trên sô pha, Tiền Phỉ cảm thấy rất không tự nhiên. Mọi người ca hát, Uông Nhược Hải ngồi cách cô không xa, không thèm che giấu, dùng ánh mắt càn quét cô. Không biết là cố tình hay vô ý, mà lớp trưởng lôi kéo cô, không dứt lời khen Uông Nhược Hải, Uông Nhược Hải tốt như thế nào có năng lực ra sao, thực khiến cho người ta phải cảm khái, cảm kích, cảm động. Lớp trưởng nhờ anh ta giúp chuyện gì, anh ta đều làm hết không bỏ sót.

Nghe một lúc, Tiền Phỉ thật sự không thể nghe nổi nữa, không nhịn được hỏi lại: “Có phải Uông Nhược Hải đồng ý với cậu là anh ta sẽ trả tiền đi hát, chỉ cần sau đó cậu nói tốt về anh với tôi không?”

https://thuviensach.vn

Thực ra là trong lòng cô đang tức giận nên nói lung tung, nào ngờ lớp trưởng mở to hai mắt, đôi mắt mơ mơ màng màng vuốt vuốt mặt mình, “Tôi biểu hiện rõ như vậy cơ à? Cậu cũng nhìn ra được? Thôi rồi, xem ra là tôi uống hơi bị nhiều rồi, lát nữa về nhà bà xã sẽ giết chết tôi mất!”Tiền Phỉ dở khóc dở cười.

“Lớp trưởng, cậu đừng tốn công vô ích nữa được không? Tôi với người kia là chia tay, lúc chia tay lại là anh ta đề nghị, cho dù thế nào đi chăng nữa tớ với anh ta cũng không có khả năng quay lại!”

Cô đứng lên, mặc áo khoác, đi tới trước mặt Uông Nhược Hải, nhìn từ trên xuống, nói: “Anh đi ra ngoài này một chút!”

Uông Nhược Hải nhanh chóng đứng lên đi cùng cô ra khỏi phòng.

Sau khi Tiền Phỉ đứng lại, nhìn Uông Nhược Hải, gằn từng tiếng, hỏi: “Uông Nhược Hải, anh muốn làm gì?”

Uông Nhược Hải nghênh đón ánh mắt của cô, không hề tránh né ánh mắt sắc như dao của cô chút nào, “Anh cũng không biết phải nói như thế nào, dù sao thì hôm nay nhìn thấy em, anh có chút mở mang tầm mắt!”

Tiền Phỉ cười nhạo một tiếng: “Sau đó thì sao, muốn cùng tôi bồi đắp lại lần nữa sao?”

Vậy mà Uông Nhược Hải lại gật đầu, “Có chút suy nghĩ này!”

Tiền Phỉ lạnh giọng hỏi: “Bắt đầu có ý nghĩ này từ khi nào? Sẽ không phải là ngày sinh nhật tôi đấy chứ? Khi đó lão nhân gia ngài hẳn là sợ tôi dây dưa bám víu nên đưa số tôi vào danh sách đen!”

Uông Nhược Hải lại thành thực, vô tư đáp: “Thực ra là từ sau tết đến lúc sinh nhật em, anh vẫn luôn do dự, mà đêm nay, từ lúc em bước vào cửa, anh đã hạ quyết tâm!” Anh ta nhìn Tiền Phỉ, không chớp mắt, nói, “Em đã

https://thuviensach.vn

trở nên khác xưa, không chỉ là vẻ ngoài, ngay cả bên trong cũng không giống trước, tầm thường lại quê mùa!”

Tiền Phỉ ha ha cười lạnh: “Uông Nhược Hải, anh cũng thật biết nói đùa! Não của anh bị lừa đá rồi à? Anh dựa vào cái gì mà do dự vậy? Chỉ dựa vào việc có vẻ như tôi vẫn luôn chờ anh sao? À~~, sau khi chia tay anh thấy cô đơn nên định quay đầu tìm tôi? Lại cảm thấy tôi có nhiều chỗ khiến anh không hài lòng cho nên do dự? Anh tưởng ai cũng muốn làm lốp xe dự phòng sao? Anh lấy niềm tin đó ở đâu ra vậy? Lại nói dựa vào đâu mà tôi trở nên khác xưa, tôi phải quay đầu coi trọng anh!” Cô nhìn chằm chằm vào anh ta, lạnh lùng nói, “Uông Nhược Hải, tôi chợt nhận ra anh thật đúng là người không biết xấu hổ!”

Cô xoay người đi ra khỏi cửa.

Lúc đứng ở ven đường chờ xe, Uông Nhược Hải cũng đi theo.

“Ngồi ở xe anh đi, anh đưa em đi! Ở đây không dễ gọi xe!” Anh nói.

Tiền Phỉ hừ một tiếng, không để ý đến anh, đi thẳng về phía xe taxi đang lái qua.

Đương nhiên cô biết ở đây không dễ gọi xe, nhưng cô biết dùng phần mềm điện thoại làm cho không dễ gọi thành dễ gọi.

Uông Nhược Hải đứng ở phía sau cô, lớn tiếng nói: “Tiền Phỉ, anh sẽ thử xem sao!”

Tiền Phỉ nhìn thấy bộ dáng vô liêm sỉ của anh, thật muốn xuống xe đạp vào khuôn mặt đến chảy nước mắt kia.

Từ hôm họp lớp trở đi, ngày nào Uông Nhược Hải cũng gửi một bó hoa đến công ty Tiền Phỉ.

https://thuviensach.vn

Ngày đầu tiên là hoa Linh Lan, kèm tấm thiệp: Hãy để chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.Tiền Phỉ vịn tường cúp điện thoại.

Tâm trạng cô không ổn định, buổi tối đi ngủ còn quên đóng cửa sổ, đến sáng sớm hôm sau thì bị sốt đến nỗi không rời khỏi giường được. Cô gọi điện thoại tới công ty xin nghỉ, uống thuốc hạ sốt rồi nằm xuống.

Không biết tại sao, hai ngày kế tiếp cô vẫn sốt cao không giảm.

Cô mơ mơ màng màng nằm trên giường, thật sự đói đến nỗi chịu không nổi, phải bò dậy nấu bát cháo loãng, uống xong tiếp tục mơ mơ màng màng nằm xuống.

Cô mơ mơ màng màng suy nghĩ lung tung rất nhiều chuyện, hồi mới lên đại học, hồi vừa mới đi làm, có cả lúc chia tay Uông Nhược Hải, còn có cả lúc bị Lý Diệc Phi hôn.

Cô mơ mơ màng màng nghĩ, Lý Diệc Phi cũng đã đi công tác hơn nửa tháng rồi đi? Sao người đó vẫn chưa về vậy? Nếu người đó ở đây thì tốt rồi, có người đó ở đây nói chuyện phiếm với cô, cô sẽ không cảm thấy cô đơn khó chịu, yếu đuối mệt mỏi như này, mặc dù người đó là cành vàng lá ngọc, không biết cách chăm sóc người khác, nhưng cô nghĩ nếu có người đó ở đây, thì có thế nào người đó cũng giúp cô vắt một cái khăn mặt.

Không biết sao, cô cảm thấy đêm nay đặc biệt không thoải mái. Cô tìm nhiệt kế đo, 39 độ 9. Cô cảm thấy nếu mình còn tiếp tục như vậy, hẳn là sẽ bị khét luôn rồi đi.

Đột nhiên cô rất muốn tâm sự với Lý Diệc Phi, cô lấy di động gọi cho anh.

Đáng tiếc, gọi thật lâu anh đều không nhận.

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy vô cùng khó chịu, cả về mặt thể xác lẫn tinh thần, đều đặc biệt khó chịu.

Người đó sợ cô quấn lấy như vậy sao?

Cô cảm thấy lúc con người sinh bệnh sẽ đặc biệt trở nên yếu ớt, ngay sau đó lại bị người cự tuyệt, sự tổn thương cứ như chịu cú đấm ngàn cân. Cô cảm thấy lòng mình đau xót khổ sở.

Tiền Phỉ sốt mơ mơ màng màng, di động chợt vang lên. Cô vẫn nhắm mắt, mơ mơ màng màng nhận cuộc gọi. Tưởng tượng có phải là Lý Diệc Phi gọi điện lại cho cô không.

Đáng tiếng thanh âm đó lại là người đã từng phụ bạc cô.

Trong điện thoại, Uông Nhược Hải hỏi cô: “Hai ngày nay sao em không tới liên hoan?”

Tiền Phỉ nhắm mắt lại, giọng khàn khàn, nói bừa: “Thấy anh là phiền!”

Bên kia điện thoại, Uông Nhược Hải điên cuồng hỏi cô làm sao vậy, sao giọng nói lại như vậy?

Cô mặc kệ anh ta, cắt đứt điện thoại.

Sau đó cô rơi vào hôn mê.

Tới khi cô gắng gượng tỉnh táo lại một chút thì lại thấy Uông Nhược Hải đang ở nhà cô.

Trong bóng người lúc xa lúc gần, cô nghe thấy anh ta nói may là cái thói quen để chìa khóa dưới thảm chùi chân ở cửa của cô không thay đổi, cô cũng nghe thấy anh ta đau đớn hỏi: “Sao bệnh thành như vậy mà không nói cho anh biết?”

https://thuviensach.vn

Cô dùng hết sức đáp trả anh ta một câu: “Liên quan gì tới anh!” Sau đó lại rơi vào hôn mê.

Tới khi tỉnh lại lần nữa, cô đã nằm trong bệnh viện.Bác sĩ đang nói với Uông Nhược Hải: “Cũng may là thể chất của bệnh nhân tốt, muộn thêm chút nữa là sẽ thành viêm phổi!”

Bác sĩ giữ cô lại viện theo dõi một đêm, kê đơn để y tá truyền cho cô một chai nước.

Mạch máu của cô quá nhỏ, vài y tá đều không đâm kim đúng mạch. Cuối cùng phải nhờ y tá trưởng khoa nhi tới mới có thể đâm đúng ven.

Uông Nhược Hải nâng cánh tay đầy vết kim tiêm của cô lên, đau lòng thở dài.

“Sao lại không nói với anh sớm hơn một chút vậy?”

Tiền Phỉ cảm thấy đáy mắt cay cay, tức giận rút tay về, không muốn trả lời anh ta, nhắm mắt ngủ.

Lúc tỉnh dậy lần nữa, cô thấy thoải mái hơn rất nhiều. Uông Nhược Hải mua cháo, muốn đút cho cô ăn. Cô quay đầu đi, cầm thìa, run run rẩy rẩy tự lực cánh sinh. Chờ cô ăn xong, Uông Nhược Hải lấy khăn nóng để vào tay cô, lại đi rót nước cho cô uống thuốc. Cô nhìn anh ta bận trước bận sau, đột nhiên lại cảm thấy châm chọc.

Trước đây khi bọn họ còn quen nhau, cho dù là tăng ca đến nửa đêm canh ba, anh ta cũng không chịu đi đón cô, không thể ngờ hiện tại anh lại chăm sóc cô cẩn thận như vậy.

Cô mang theo châm chọc, cười hỏi anh ta vì sao bây giờ lại trở nên biết chăm sóc người khác như vậy, anh ta thừa nhận, nói thực: “Đầu tiên là anh đã thay đổi, trước kia quả thực anh không biết thương em, hiện tại anh

https://thuviensach.vn

đã học được cách quý trọng, thứ hai là em đã thay đổi rồi, em không hề giống đàn ông như trước kia nữa, mà trở thành một cô gái biết cách khiến cho người ta đau lòng!”

Tiền Phỉ không còn sức để nôn ọe bác bỏ những lý do anh ta đưa ra, chỉ phun được một câu: “Vô liêm sỉ, già mồm át lẽ phải!”

Anh chăm sóc cô một đêm, cô đuổi, thậm chí mắng chửi anh tanhư thế nào, anh ta cũng không chịu đi.

Thậm chí cô còn chỉ vào mũi anh ta nói: “Uông Nhược Hải, anh thật sự là tên tiện nhân!”

Vậy mà anh ta lại không cãi một tiếng nào, cũng không tức giận.

Sáng sớm hôm sau anh ta lại xin nghỉ phép, tiếp tục bận trước bận sau, hỏi han ân cần, chăm sóc cô.

Tiền Phỉ ngồi tựa vào giường, vẫn truyền nước, nhìn anh ta đi ra đi vào, nhớ tới khoảng thời gian bọn họ còn quen nhau, nhớ nhớ rồi không biết tại sao lại nhớ tới Lý Diệc Phi.

Trong lòng cô chợt cảm thấy cực kỳ khó chịu, không thể kìm được mà bật khóc.

Cô thực sự hận chính bản thân mình, vừa mới sinh bệnh đã trở nên yếu ớt vô cùng.

Uông Nhược Hải thấy cô khóc, lại càng hoảng sợ, ngồi xuống bên cạnh hỏi cô sao lại khóc. Cô không nói, chỉ khóc. Uông Nhược Hải không còn cách nào khác, lấy điện thoại ra, tìm truyện cười trên ứng dụng đọc cho cô nghe. Kết quả là anh ta càng đọc, cô càng khóc.

https://thuviensach.vn

Khóc mãi, cuối cùng Uông Nhược Hải vứt điện thoại đi, vươn người sang ôm cổ cô.

Cô khóc, đẩy anh ta ra, nói: “Cút, anh cút đi, sao anh không làm như vậy sớm đi, bây giờ mới đối tốt với tôi!”Uông Nhược Hải liều mạng ôm lấy cô, bất kể là cô có đẩy như thế nào thì cũng không buông tay, không nhịn được nói: “Phỉ Phỉ, anh sai rồi, em cho anh một cơ hội nữa, được không?”

Hồi lâu sau Tiền Phỉ vẫn không trả lời anh ta.

Anh cảm thấy có gì đó không thích hợp, buông cô ra, kéo tay cô nhìn nhìn, khuôn mặt lập tức suy sụp.

Kim truyền ở mu bàn tay cô bị chệch ven.

Anh vội vàng gọi y tá tới. Y tá vừa thấy liền nổi điên, nhìn vẻ mặt của Tiền Phỉ, lại nhìn nhìn Uông Nhược Hải đang luống cuống tay chân, vừa rút kim vừa nổi bão: “Ngược luyến tình thâm thì lúc nào mà chả được, sao cứ phải chọn lúc đang cắm truyền, kim bị chệch ven rất kích thích, rất đã nghiền phải không!”

Mắt Tiền Phỉ vẫn còn ướt đẫm nước, liều mạng trừng Uông Nhược Hải, nói với ý tá: “Đều là tại anh ta! Y tá, chị giúp tôi đuổi anh ta ra ngoài đi!”

Y tá trợn trắng mắt nhìn cô, sau đó phát điên nói: “Chị gái à, chị yên tĩnh một chút đi, tôi xin chị đấy! Mạch máu của chị khó lấy ven như nào chị còn không biết sao? Tất cả y tá chúng tôi đều sắp bị mạch máu của chị làm cho phát điên rồi!”

Tiền Phỉ bị mắng khiến lòng tràn đầy áy náy mà ngưng nước mắt, Uông Nhược Hải ở bên cạnh thấy vậy chợt cảm thấy vui vẻ khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Y tá lại gọi y tá trưởng của khoa Nhi làm lại một lần nữa, lại lấy ven cho Tiền Phỉ một lần nữa.

Truyền hết bình dịch vào buổi sáng, cơn sốt của Tiền Phỉ hoàn toàn dứt, bác sĩ nói với cô, cô có thể về nhà.

Uông Nhược Hải thăm dò, hỏi Tiền Phỉ: “Anh đưa em đi nhé?”

Tiền Phỉ nhìn anh ta một cái, trong chớp mắt hiện ra vô vàn suy nghĩ. Sau đó cô gật gật đầu. Uông Nhược Hải giống như được sủng mà sợ, cẩn thận giúp cô lên xe.

Trên đường về, Tiền Phỉ nhận được tin nhắn của Lý Diệc Phi: hôm qua ăn cơm với mọi người cùng công ty, uống hơi nhiều một chút, không nghe thấy chuông điện thoại, có chuyện gì à?

Tiền Phỉ cảm thấy mắt hơi cay. Sau khi kìm nén nó xuống, cô nhắn tin trả lời: Tôi cũng quên chuyện muốn nói là chuyện gì rồi, anh cứ công tác thật tốt đi.

Lý Diệc Phi nhìn di động, có chút buồn mang mác như để lạc mất cái gì. Xuất ngoại hơn nửa tháng, từ có chút nhớ cô đến rất nhớ cô, đến giờ phút này là cực kỳ nhớ cô, chỉ là dường như vẫn chưa đến mức nhớ cô đến không chịu nổi.

Anh nằm ở trên giường nghĩ, nếu như anh nhớ đến mức không thấy thì không chịu nổi, vậy sau khi trở về anh sẽ thổ lộ với cô; nếu không tới mức độ đó, vậy thì sẽ chuyển ra ngoài ở, sau đó cùng cô giữ nguyên trạng thái bạn bè.

Nghĩ như vậy, anh cảm thấy như trút được gánh nặng, giống như vấn đề phức tạp đến nỗi anh phải uống rượu giải quyết- nên sống chung với cô như thế nào- đã có được đáp án hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

Thực ra anh cũng không uống rượu cùng với đồng nghiệp cùng công ty, chỉ là ngày hôm qua không biết nên giải quyết như thế nào, anh mới muốn uống say một trận, như thể sau khi uống say, anh sẽ tìm ra hướng giải quyết phiền não.

Sau khi Tiền Phỉ khỏi bệnh, cô thay đổi, không hề đối chọi với Uông Nhược Hải như trước kia.

Diêu Tinh Tinh hỏi cô có phải là họ đã nối lại tình cũ hay không, cô không đáp mà hỏi ngược lại Diêu Tinh Tinh: “Bà còn nhớ năm trước, lúc tôi chuyển nhà ấy, tôi đã nói câu gì với bà không?”

Diêu Tinh Tinh cười ha ha, nói: “Bà nói với tôi nhiều câu như vậy, sao tôi nhớ được hết chứ? Mà bà nói câu gì vậy?”

Tiền Phỉ cũng cười ha ha, nói: “Nghĩ không ra thì thôi.”

Khi đó lúc cô chuyển sang nhà mới, có một quyển album cũ không nỡ vứt đi, Diêu Tinh Tinh tức giận hỏi cô giữ lại nó làm gì, là có ý định ngày nào đó sẽ nối lại tình xưa với Uông Nhược Hải sao?

Sau đó cô nói: “Nếu thật sự như vậy, lần tới sẽ đến lượt tớ bắt cá hai tay, tôi sẽ tìm một gã đàn ông có tiền, cùng đi thuê phòng, tôi sẽ cắm sừng lên đầu anh ta!”

Diêu Tinh Tinh đã quên những lời này, nhưng cô còn nhớ.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Anh Đã Yêu Em

Dường như Uông Như Hải đã khác trước kia rất nhiều, bây giờ anh ta đã thành kẻ thành công lại còn biết diễn nữa. Tiền Phỉ cảm thấy đồng tiền thật sự là đồ vật luyện người, nó có thể khiến cho người ta đang yêu thương ân ái mà chia tay, nhưng cũng thể biến kẻ từ tầm thường thành tinh anh trong xã hội.

Rất nhiều các bạn cùng trường đã kích động Tiền Phỉ, khuyến khích cô tiếp nhận Uông Nhược Hải một lần nữa. Ngay cả Diêu Tinh Tinh trong lúc gọi điện thoại cho cô cũng nói: “Khỉ đầu chó, lớp trưởng nói cho tôi biết, trước mỗi lần tụ tập, đều nói là mọi người thay nhau trả tiền, nhưng thật ra đều là tiền của Uông Nhược Hải. Haizzz, hiện tại tôi cũng không biết là nên khuyên bà nên tái hợp hay là chửi tên đó là tên cặn bã nữa, tôi chỉ sợ tên đó thật sự đã thay đổi làm một người khác, tôi lại xui khiến để bà không cho tên đó cơ hội, tương lai bà gả cho người khác lại không được hạnh phúc, tôi nghĩ có khi tôi sẽ tự lấy dao xiên chết mình đấy!”

Tiền Phỉ mắng cô: “Có thể nói cho tôi nghe mấy thứ dễ nghe được không? Tôi có bị mù đâu mà gả cho người khác lại không hạnh phúc?

Diêu Tinh Tinh nói: “Bà không mù mà là bà ngu!”

Tiền Phỉ quyết định trong đống tiền tích lũy mừng quà cưới cho Diêu Tinh Tinh rút ra 100 tệ đi mua báo của mấy người ở trên ga tàu điện ngầm.

Dù có đem tiền chà đạp cũng không cho người kia, cái này gọi là giải hận!

https://thuviensach.vn

Lúc giải lao Uông Nhược Hải gọi điện cho Tiền Phỉ, Tiền Phỉ nói cho anh ta biết: “Nói cho lớp trưởng biết đừng tụ tập nữa.” Uông Nhược Hải hỏi vì sao, Tiền Phỉ nói: “Sẽ rất nhanh đến lượt tôi rồi, mà tôi thì không muốn trả tiền.”

Uông Nhược Hải nói: “Anh sẽ thay em trả!”

Tiền Phỉ “Ồ” mồ tiếng: “Anh đúng là đi đốt tiền đấy nhỉ, có chút tiền sao đã vội đắc ý rồi? Anh không biết kiệm tiền sao, cần phải tiêu như vậy sao?”

Trong điện thoại Uông Nhược Hải khẽ cười: “Tiết kiệm là tốt đấy! Nhưng mà tự mình tiết kiệm không nổi, không bằng em giúp anh tiết kiệm nhé!”

Tiền Phỉ nói: “Mời anh biến!”

Buông điện thoại xuống, trong lòng cô vừa chua chát vừa thổn thức. Cái gì gọi là thời gian thay đổi vật chuyển sao rời? À ra là thế. Trước kia cô muốn giúp anh ta tiết kiệm tiền, thế nhưng vì bắt anh ta tiết kiệm tiền mà khiến anh ta rời đi. Bây giờ ngược lại là anh ta đang cầu cô giúp anh ta tích lũy tiền, cô lại cảm thấy đã không còn phần tâm ý kia nữa rồi.

Ngày IPO mở ngày càng bất định chậm chạp, cổ phiếu không bán được ra ngoài, tài chính không thể lưu chuyển, khiến cho đám người buôn bán không chiếm được phí giới thiệu đã bắt đầu giãy dụa trong nước sôi lửa bỏng. Công ty của Tiền Phỉ cuối cùng cũng không chịu được bắt đầu muốn cắt giảm biên chế.

Bởi vì Tiền Phỉ bị bệnh nên xin nghỉ vài ngày, không biết ra sao, lại rơi xuống là mượn cớ, trở thành đối tượng trọng điểm để cắt giảm biên chế trong nhóm hạng mục. Chị Kim mạo hiểm lộ tin tức này ra, Tiền Phỉ nghe xong thấy choáng váng. Bản thân muốn đi tìm Lưu Nhất Phong để nghĩ biện pháp, nhưng mà chị Kim lại nói cho cô biết: “Đừng đi nữa, Lưu Nhất

https://thuviensach.vn

Phong đã muốn đến công ty khác làm việc rồi, tháng sau sẽ đi, cũng sẽ không vì em mà làm điều gì đâu, em cứ nghĩ kỹ những cách khác xem, việc này là Phó tổng giám đốc quản đấy, nếu là có người có thể cùng ông ấy nói một câu, không chừng còn có hi vọng!”Tiền Phỉ mang tâm trạng rối bời về đến nhà. Nếu là trước kia trái lại cô cũng sẽ không sợ bị sa thải, chỉ cần bỏ ra nửa tháng một tháng tìm một công việc khác là được. Nhưng bây giờ cô không dám, mỗi tháng gánh trên lưng hơn bảy ngàn tệ tiền vay mua nhà, đã không có công việc, cô chỉ có đến bệnh viện bán thận, bán tủy mà thôi.

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết phải làm sao bây giờ, trong cái khó ló cái khôn bỗng nhiên nghĩ đến Lý Diệc Phi. Anh ta cũng là đồng nghiệp, lại có nhiều kinh nghiệm, nói không chừng anh ta có thể nghĩ ra biện pháp nào đó.

Nghĩ như vậy, cô cố gắng lấy dũng khí, nhắn tin trước cho Lý Diệc Phi: Khi nào thì anh xong công tác vậy?

Cô nhớ rõ dường như đã nghe Triệu Đức từng nói qua, người kia đi công tác chừng một tháng là xong, tính toán thời gian, có lẽ người kia cũng sắp trở về rồi.

Thế nhưng chỉ đợi một lát sau, Lý Diệc Phi nhắn trả lời cô rằng: Còn chưa biết được.

Vốn trong lòng cô còn đang dâng lên một chút xíu hi vọng nhưng vì bốn chữ này mà bị rơi xuống đáy vực thật sâu.

﹀3﹀● Thật ra Lý Diệc Phi cũng là nói thật, thật sự anh không biết khi nào mới trở lại Bắc Kinh, đoạn thời gian gần đây, anh loay hoay ở công ty bận đến sứt đầu mẻ trán, chuyện gì cũng không quan tâm nữa.

Vốn ban đầu tổ hạng mục dự tính thời gian công tác là một tháng, nhưng lãnh đạo công ty lại là đồ phiền toái, thi thoảng lại đưa ra rất nhiều yêu cầu khó chiều, khiến cho công tác tiến triển vô cùng chậm chạp, tổ

https://thuviensach.vn

hạng mục và công ty trong phương án phát hành có không ít ý kiến trái chiều, cả hai bên đều giữ ý kiến của mình, khiến cho thời gian công tác không thể không kéo dài.

Cho nên Lý Diệc Phi nói: Còn chưa biết được.

Nhưng khi Tiền Phỉ lấy hết dũng khí để nhắn tin lại nhận được tin nhắn nước đôi này thì trong mắt Tiền Phỉ bốn chữ này thật ra gọi là “qua loa” và “cự tuyệt“.

Tiền Phỉ đã hết hy vọng, quyết định không bao giờ làm việc chủ động mặt nóng dán mông lạnh nữa rồi. Cô cảm thấy đã đến mức này, nếu cô không thể không nhìn ra Lý Diệc Phi muốn cùng cô tạo ra khoảng cách, thì cô thật sự bị mù rồi.

Cô không có nhắn tin hỏi Lý Diệc Phi việc sắp bị giảm biên chế thì nên làm gì bây giờ. Cô chỉ gọi điện cùng Diêu Tinh Tinh tâm sự mình sắp phải đi viện bán tủy rồi. Diêu Tinh Tinh an ủi cô: “Xương tủy của bà coi như là của tôi đấy, đừng đi bệnh viện bán, nếu thật sự bà bị đuổi việc, tiền vay mua nhà của bà tôi trả là được mà!”

Tiền Phỉ cảm thấy vào thời điểm mấy chốt gì mà lam nhan (ý chỉ bạn tri kỷ là nam) gì gì đấy tất cả đều vô nghĩa, chỉ có bạn xấu Đại Yêu Tinh mới có thể đưa một chậu than sưởi ấm ngày tuyết rơi mà thôi.

Đã không có phương pháp nào khả thi, cô dứt khoát không phiền não nữa, cứ tự nhiên đi làm rồi tan tầm, bình thản chờ đến ngày bị giảm biên chế.

Thế nhưng mà đến ngày có danh sách bị giảm biên chế, chị Kim lại nói cho cô biết, trong danh sách không có tên cô.

Cô sợ ngây người, không biết nhân phẩm mình tốt thế này mà trở thành cá lọt lưới.Sau đó vẫn là Diêu Tinh Tinh giải đáp nghi vấn của cô.

https://thuviensach.vn

“Tôi nói việc này cho Uông Nhược Hải biết, tên đó nói nó có một khách hàng là bạn học MBA Thanh Hoa của phó tổng giám đốc của bà, mới có thể có chút lời nói. Lời này tôi cũng chỉ nghe thôi, không nghĩ thật mà tên này lại làm được việc! À, vì chuyện này, tôi sẽ cho tên này thêm ít điểm!”

Trong lòng Tiền Phỉ là ngũ vị tạp trần. Không nghĩ tới đến phút cuối người giúp cô cô lại là Uông Nhược Hải.

Tối ngày hôm sau, Uông Nhược Hải hẹn cô ăn cơm tại Justine's, là một nhà hàng của Pháp ở bên ngoài đường của Kiến Quốc Môn.

Nghe đến tên nhà hàng, Tiền Phỉ đã run sợ rất lâu. Vào lúc trước khi giao tiền đặt cọc phòng, Uông Nhược Hải đã cầu hôn cô, chính là ở chỗ này. Hai người vẫn luôn ăn mặc tiết kiệm, tiêu chí hai người không ai vượt quá 50 tệ tiền cơm. Chỉ có ngày đó Uông Nhược Hải nói dù thế nào cũng phải đi Justine's, vì vậy cô với anh ta tranh chấp hai câu, trước khi đi hai người còn ầm ĩ không thoải mái.

Kết quả lúc bữa ăn đã được hơn nửa, bỗng nhiên anh ta quỳ xuống cầu hôn cô. Phút chốc cô suýt đã khóc bù lu bù loa lên đấy, bên cạnh có rất nhiều người vỗ tay cổ vũ. Cô cảm thấy giây phút này thật lãng mạn tuyệt diệu cứ như là trong mơ vậy. Trong ví Uông Nhược Hải rõ ràng là không mang đủ tiền mặt, cô vừa trách móc anh ta sao mà chọn chỗ ăn đắt như vậy vừa đau lòng trả tiền cho nhân viên phục phụ, lại còn nhìn thấy ánh mắt thương hại đồng tình của nhân viên phục vụ.

Ánh mắt kia như muốn nói: “Khó cho hai người đã không có tiền còn đến nơi này chơi trò lãng mạn!”

Sauk hi về đến nhà Uông Như Hải nổi cáu với cô, nói: “Cô không thể trong ví tôi thêm chút tiền sao? Hôm nay tôi đã mất mặt thế nào?”

https://thuviensach.vn

Cô cũng có chút cáu: “Chúng ta có bao nhiêu khả năng thì hưởng thụ ở trong phạm vi đó không được hay sao? Không nên học người khác dựa vào vật chất mà tạo ra sự lãng mạn? Người khác có tiền nhưng chúng ta không có!”

Từ sau đêm hôm đó anh ta cũng không để ý đến cô nữa.

Cẩn thận suy nghĩ lại, có vẻ bắt đầu từ ngày hôm đó, tần suất Uông Nhược Hải tăng ca cứ nhiều dần nhiều dần...

Tiền Phỉ nhớ lại trước đây, cảm giác thật sự mình đã sống quá mức tiết kiệm rồi, về sau cô cũng tự hỏi chính mình, có phải là vì quá mức quen thuộc, cho nên thường xuyên quên mất ở trước mặt người khác phải cho đối phương chút mặt mũi. Thật ra có rất nhiều chuyện trước đây, cô làm không được tốt lắm. Trước kia cô cảm thấy, trước mắt tiết kiệm cũng là vì hạnh phúc sau này của hai người, lại chưa hề nghĩ tới, lúc mất đi, là không thể nào bù đắp nổi.

Ngã một lần sẽ thông minh hơn những lời này nói không sai, sau khi chia tay cô đã hiểu được một cái đạo lý: thật ra lúc nên hưởng thụ thì cứ hưởng thụ đi thôi, nếu không hưởng thụ, khi đó cô đã già mất rồi.

Giờ tan tầm hôm sau, Uông Nhược Hải lái xe đến bên dưới công ty đón cô.

Thậm chí Uông Nhược Hải còn đặt chỗ trước.Trở lại chốn cũ, Tiền Phỉ cảm thấy còn chút xíu thổn thức cũng với một loại cảm xúc chua xót không nói nên lời.

Lúc cô cúi đầu cắt thịt bò bít tết, Uông Nhược Hải gọi tên cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy một đôi mắt chân thành tha thiết của Uông Nhược Hải.

https://thuviensach.vn

Anh ta vươn tay nắm lấy tay cô, “Phỉ Phỉ, hãy cho anh một cơ hội nữa, để chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa được không em? Em hãy cứ coi như trước đây là anh đã lầm đường lạc lối, đi vào ngã rẽ, bây giờ anh đã về nhà rồi! Trước kia anh không biết thương xót em, về sau em sẽ chăm sóc cho em thật tốt! Không có em giúp anh quản lý tiền nong, thật sự ngay cả một xu anh cũng không tiết kiệm được!” Anh ta nói xong, mắt còn đỏ hoe, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Bỗng nhiên Tiền Phỉ cảm thấy trong lòng thật khổ sở, một cảm giác ủy khuất khổ sở đến cực điểm.

Đoạn thời gian này, khi cô cần người kia ở bên cạnh thì người kia lại tránh cô như tránh rắn rết, cô cảm thấy rất ủy khuất, rất khổ sở. Ngược lại người trước mắt cô đây, lúc cô bị ốm thì đưa đi bệnh viện, lúc cô sắp bị giảm biên chế cũng giúp cô giữ được công việc.

Nghĩ đến thái độ của người kia, nghĩ đến những sự việc xảy ra gần đây, nhất thời cô có chút nản lòng thoái chí.

Cô nhìn Uông Nhược Hải, chậm rãi nói: “Em không thể ngay lập tức chấp nhận anh, tiếp tục làm bạn gái của anh, em chỉ có thể đồng ý với anh, trong vòng một tháng tiếp theo, em sẽ cố gắng thử một lần, xem bản thân còn có thể đón nhận anh thêm lần nữa hay không!”

Uông Nhược Hải hai mắt ướt át nắm chặt tay cô, “Như thế là quá đủ rồi, Phỉ Phỉ! Chỉ cần như vậy là anh thấy đã đủ rồi!”

﹀3﹀● Sáng sớm Lý Diệc Phi gọi điện cho Triệu Đức, vừa nói chuyện làm ăn tiện chém gió ít chuyện khác. Anh nghe thế giọng Triệu Đức ỉu xìu, hỏi cậu ta bị làm sao, Triệu Đức nói: “Gần đây ngực thấy khó chịu.”

Lý Diệc Phi cũng khuyên cậu ta sớm ngày nghỉ ngơi, đừng cố quá thành quá cố, Triệu Đức đổi sang chuyện khác, nói đến việc công ty Tiền Phỉ giảm biên chế.

https://thuviensach.vn

Triệu Đức nói cho Lưu Diệc Phi: “Nghe Lưu Nhất Phong nói, Tiểu Phỉ Phỉ của chúng ta suýt chút nữa bị cho thôi việc đấy! Cũng may về sau có một người họ Uông nói đôi ba lời với phó tổng giám đốc, Tiểu Phỉ Phỉ mới bảo vệ được vị trí của mình trên giang hồ đấy!”

Tiền Phỉ nghe thấy ba chữ 'người họ Uông', có chút hãi hùng sợ hãi. Anh hỏi Triệu Đức chuyện xảy ra khi nào. Triệu Đức nói: “Tầm đầu tuần!” Lý Diệc Phi tính toán thời gian, đúng là lúc Tiền Phỉ hỏi anh khi nào trở về.

Bao giờ thì trở về, khi đó cô ấy gửi tin nhắn cho anh, nhất định là vì chuyện này. Lúc ấy nhất định cô ấy đã rất bất lực? Thế nhưng mà anh đã trả lời cô như thế nào đây?

Còn chưa biết được! Bỗng nhiên anh có chút sợ, sợ đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh.

Sau đó vì thế mà cô đi tìm tên họ Uông bạn trai cũ sao?

Chỉ trong một cái chớp mắt, dưới sự kích thích của bên ngoài, có vẻ anh đã giác ngộ được, bỗng muốn làm theo tình cảm. Anh cảm thấy mình không thể ngừng nhớ về cô, anh muốn trở về, cũng không thể đợi được nữa! Anh phát hiện bản thân mình không bao giờ cần phải xác nhận điều gì nữa, anh đã nhìn rõ trái tim mình, chính là anh thích cô, chính là anh yêu cô, anh nguyện ý vì cô mà trở thành một người sẵn sàng chịu trách nhiệm trước tình yêu, trước hôn nhân!Anh dùng tốc độ nhanh nhất để giao việc cho những thành viên trong tổ, ngay trưa hôm đó anh lên máy bay lao về Bắc Kinh.

Lúc máy bay hạ cánh anh gọi xe đến thẳng phố tài chính.

Trên đường anh gọi điện thoại đặt bạn tại nhà hàng Ý The Ritz-Carlton., rồi sau đó gọi điện thoại cho Tiền Phỉ.

https://thuviensach.vn

Điện thoại có người bắt máy, anh cố gắng kìm nén cảm giác sóng dâng trào trong lòng mình, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nói với người kia: “Tôi đã trở về!”

Anh nghe thấy giọng người kia có chút chần chờ, “À....”

Trong lồng ngực anh có chút kích động sau nhiều ngày xa cách, giọng nói hơi khàn: “Tiển Phỉ, tối nay cùng nhau ăn cơm nhé, tôi có lời muốn nói với cô!”

Anh nghe thấy được người ngốc nghếch kia có chút chần chờ đáp lại: “Được...”

Sau khi cúp máy, anh gửi địa chỉ cho Tiền Phỉ.

Sau đó nói với lái xe: “Bác tài, trước hết đến cửa hàng RoseOnly chuyên bán hoa cách đây không xa đi!”

﹀3﹀● Tiền Phỉ không biết là rốt cuộc mình có tâm trạng gì để chờ đến lúc tan tầm. Cô cảm thấy Lý Diệc Phi có chuyện muốn nói với cô, hẳn là muốn cùng cô rõ ràng, ví dụ như “Đừng nghĩ nhiều, chuyện đêm đó là ngoài ý muốn, tôi vẫn chỉ coi cô là bạn” gì đó.

Chờ đến lúc trước khi tan tầm, cô gửi cho Uông Nhược Hải một tin nhắn nói có việc, để cho anh ta buổi tối ăn cơm một mình, sau đó đến The Ritz-Carlton.

Sau một tháng, lại một lần nữa khi nhìn thấy Lý Diệc Phi, bỗng nhiên cô có cảm giác dường như đã xa cách mấy đời.

Nhìn thấy anh ăn mặc âu phục cùng cà vạt long trọng, mím môi cười đứng lên rời khỏi ghế, tiến về phía cô, bỗng nhiên cô cảm thấy chỗ sâu thẳm trong lòng có chút đau xót.

https://thuviensach.vn

Thời tiết tháng sáu, bên ngoài trời nắng chang chang, trong phòng gió điều hòa lại khiến cô có chút rét lạnh. Cô nhìn thấy anh, dường như còn thấy rùng mình.

Anh uyển chuyển cự tuyệt nhân viên phục vụ, tự mình kéo ghế cho cô. Sau khi ngồi về vị trí, lại giống trước sau như một anh nhíu lông mày, dùng cái loại ngữ khí kiêu ngạo quen thuộc nói với cô: “Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng giúp ai kéo ghế!”

Cô có chút không nhịn được cười, cười đến mức thấy trong miệng có chút đắng ngắt.

“Mặc nhiều như vậy không thấy nóng à?” Đây là câu nói đầu tiên của cô.

“Nóng cũng phải mặc như thế, đây là vấn đề thái độ!” Anh nhếch môi cười, nhìn cô, bỗng nhiên ánh mắt chợt sâu hơn, nhẹ giọng hỏi: “Sao cô lại gầy quá vậy? Bây giờ to đến mức như mắt con bê rồi!”

Cô sờ sờ mặt, có chút mờ mịt, “Thế à? Có thể là do trận sốt lần trước.”

Anh nghje xong ngẩn người hỏi: “Chuyện khi nào thế?”

Cô cười rất tự nhiên nói: “Đã qua lâu rồi, không sao cả!” Sau đó hỏi, “Trong điện thoại không phải chú có chuyện muốn nói với chị sao? Là nói gì thế, chị chuẩn bị xong rồi, nói mau đi!”

﹀3﹀● Lý Diệc Phi từ mặt ghế bên cạnh, cầm lấy một chiếc hộp dài đưa cho Tiền Phỉ.

Tiền Phỉ khó hiểu mà nhận lấy.

Trên chiếc hộp ấy có chữ tiếng anh RoseOnly, ở giữa có thắt nơ bằng gấm. Bỗng nhiên cô có chút sự hãi rồi. Cô biết rõ đây là cái gì, trước đây cô

https://thuviensach.vn

từng xem trên blog có một cô minh tinh họ Lý đã từng chia sẻ, đã là hoa mà chồng cô mua tặng cho cô ta. Cô biết rõ nhãn hiệu hoa tươi này đắt đến mức nào, chủ tiệm giải thích nó có ý nghĩa là "Cả đời chỉ dành tặng một người." Cô bởi vì quá tò mò còn cố ý vào trang website chính thức nhìn qua.

Tay cô run run nghi hoặc mà mở nắp hộp ra.

Mười tám bông hồng phấn nằm trong hộp, khiến cho cô như muốn vỡ vụn.

Đóa hoa này có ý nghĩa là "Động tình"

Nhà thiết kế đã từng viết: Nhịp tim đập bây giờ thời khắc này không thể khống chế được, giấy phút này chính là tình yêu. Bằng một cách diệu kỳ nào đó, em đã mê hoặc được anh.

Tim Tiền Phỉ như nhảy ra khỏi cổ, nghi hoặc ngẩng đầu, "Có ý gì?"

Lý Diệc Phi ngay cả chớp mắt một cái cũng không chớp mà nhìn cô, "Tôi trốn đi ra ngoài, là muốn rõ bản thân mình đã yêu em đến mức độ nào, tôi sợ vô duyên vô cớ khiến trêu chọc em sẽ làm tổn thương đến em!"

Tiền Phỉ "À" một tiếng, đậy nắp chiếc hộp, vẫn giữ nguyên nụ cười, trả lại hộp cho anh, nói: "Nếu như vậy, thật ra anh không cần phải như vậy, bởi vì tôi mới tái hợp cùng bạn trai cũ của tôi rồi!"

Lý Diệc Phi khiếp sợ nhìn cô, dường như bị thứ gì đả kích, bộ dạng có chút đau đớn lại có chút khó có thể tin nổi.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đè Trên Tường Hôn

Tuần sau, Lý Diệc Phi sẽ chuyển đi. Trong tuần này gần như anh cũng không về nhà.

Tiền Phỉ nhìn căn nhà trống vắng, trong lòng có nỗi buồn không nói nên lời.

Cùng nhau chung sống lâu như vậy, hiện tại trong căn nhà to như vậy, chỉ còn lại mình cô lẻ loi.

Cô cố gắng giữ vững tinh thần, dọn dẹp căn nhà từ trong ra ngoài một lần. Lúc dọn dẹp nhà, cô phát hiện có rất nhiều đồ đạc Lý Diệc Phi không mang đi. Cô suy nghĩ một lúc, do dự, vẫn là gọi điện thoại cho Lý Diệc Phi. Cô muốn hỏi anh một chút, những đồ này còn cần hay không.

Kết quả điện thoại tắt máy.

Cô cất điện thoại, nở một nụ cười tự giễu.

Cho đến hai ngày sau, Lý Diệc Phi gọi điện thoại lại cho cô.

“Điện thoại tôi mất rồi, vẫn tắt máy, hôm nay đổi máy mới, thấy tin nhắn của tổng đài gửi đến, báo cô gọi điện cho tôi. Tìm tôi có chuyện gì không?” Lý Diệc Phi đơn giản nói rõ ngọn nguồn, giọng nói bình thản lại chuẩn theo công thức, giống như lúc báo cáo công tác với các thành viên trong tổ hạng mục.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ “À” một tiếng: “Trong nhà vẫn còn vài đồ đạc của anh, muốn hỏi một chút anh còn cần hay không?”

Lý Diệc Phi im lặng một lúc, nói: “Không cần, cô cứ vứt hết đi.”

Tiền Phỉ nói “Đã biết”, cúp điện thoại.

Cô viết thông báo cho thuê phòng lên mạng, chưa đến ba ngày có một người đến thuê phòng.

Người thuê phòng là một chị gái hơn 30 tuổi, vẫn chưa kết hôn, con người rất khiêm nhường, cả ngày đi công tác. Mặc dù gian phòng cho thuê rồi, thế nhưng mà Tiền Phỉ cảm thấy trong nhà vẫn vắng vẻ thê lương như vậy. Có đôi khi cô nhớ lại, việc cùng Lý Diệc Phi ngồi ở phòng khách uống bia nói chuyện phiếm dường như là chuyện đã xảy ra từ thế kỷ trước, cảm giác đã rất lâu rất lâu rồi, hư vô như có như không, khiến người ta càng nhớ lại càng cảm thấy tịch mịch.

Đầu tháng bảy, Tiền Phỉ nghe người tổ hạng mục tổ nói, Lý Diệc Phi của công ty chứng khoán hợp tác với họ vượt qua kỳ thi sát hạch CPA là chuyện chắc chắn rồi, đúng lúc công ty bọn họ có một hạng mục định mở rộng phát triển, Lý Diệc Phi với tư cách là CPA, rất nhanh có thể đăng kí trở thành người đại diện, thăng chức rất nhanh. Tất cả mọi người nói, vận mệnh của Lý Diệc Phi thật là tốt.

Tiền Phỉ ở một bên nghe, nghe xong không phát biểu bất cứ ý kiến gì, yên lặng bỏ đi.

Từ khi anh chuyển đi, lâu rồi bọn họ không liên lạc, kể cả chuyện làm ăn, cũng là cô nói chuyện trực tiếp với Triệu Đức. Tất cả tình hình của anh, cô đều là nghe được từ chỗ người khác.

Thấm thoát đã đến tháng tám, thời gian nóng nhất trong năm của Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Hai tháng qua, Uông Nhược Hải cần cù chăm chỉ tận tụy cố gắng đóng vai nhân vật lãng tử quay đầu(*) bạn trai tốt. Anh ta thật sự không giống với lúc trước, lúc hẹn Tiền Phỉ đến muộn, anh ta vẫn kiên nhẫn đợi, không sốt ruột. Buổi tối Tiền Phỉ tăng ca, anh ta sẽ mua bữa tối mang đến tận văn phòng cho cô, ở trong xe dưới lầu đợi cô cho đến khi cô tăng ca xong, dù là đợi đến 2h đêm, nửa đêm làm thức ăn cho muỗi, cũng là bộ dạng vui vẻ chịu đựng.(*) Lãng tử quay đầu: một thành ngữ ám chỉ việc một người đàn ông đã từng trăng hoa gì gì đó đã biết đừng hối cải quay đầu lại. Nôm na là thế!

Tiền Phỉ bị người đàn ông vừa lạ vừa quen thuộc này làm cảm động một chút. Ý nghĩ lúc đầu trong lòng bắt đầu dao động. Trong lần tăng ca đến hai giờ đêm, cuối cùng cô đồng ý cho Uông Nhược Hải vào trong nhà "Ngồi một chút".

Buổi tối kia, cô mặc kệ cho Uông Nhược Hải hôn cô, cơ thể của cô rất thả lỏng, nhưng cũng không thể nào động tình. Cô tỉnh táo giống như người đứng ngoài quan sát, thờ ơ nhìn bộ dạng nhắm mắt lại kích động và quên mình của anh ta lúc hôn mình.

Cuối cùng cô không kiên nhẫn được nữa, đẩy anh ta ra, chỉnh lại quần áo tóc, đối với vẻ mặt ngạc nhiên của anh ta nhàn nhạt nói: "Uông Nhược Hải, chúng ta dừng ở đây, tôi nghĩ trái tim và thân thể tôi, không bao giờ có thể đón nhận anh lần nữa được."

Cô đứng lên, đi đến cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, nhìn đèn bên ngoài, bình tĩnh nói: "Uông Nhược Hải, anh biết năm ngoái sau khi anh bắt cá hai tay, tôi nói chia tay, tôi sống như thế nào không?" Cô quay đầu, nhìn anh ta, nhẹ nhàng nói, "Tôi vốn cũng muốn đối xử với anh như vậy một lần, nhưng mà bây giờ tôi mệt mỏi rồi, chúng ta cứ như vậy chấm dứt đi."

Uông Nhược Hải hoảng hốt, anh ta gấp đến độ đỏ mắt, trong giọng nói gần như mang theo sự nghẹn ngào: "Phỉ Phỉ, lúc trước đều là lỗi của anh!

https://thuviensach.vn

Chúng ta hãy cứ từ từ, một ngày nào đó, em sẽ tiếp nhận anh một lần nữa!”

Tiền Phỉ cảm thấy quá mệt mỏi, từ trái tim đến thân thể.

“Uông Nhược Hải,“ cô im lặng quát to tên anh ta, “Có đôi khi tôi nghĩ, anh thật sự còn yêu tôi sao? Có phải hay không là bởi vì sau khi tôi chia tay anh, không ủ rũ, không tiều tụy, mặt mày sáng sủa, cho nên anh thất vọng? Có phải anh đã từng thấy khó hiểu phải không, sự ra đi của anh sao không mang lại đau khổ cho tôi? Uông Nhược Hải, tôi nghĩ, có lẽ anh cũng chỉ là nhất thời không cam lòng. Không cam lòng tôi rời khỏi anh, lại ngày càng trở nên tốt đẹp hơn. Tôi nghĩ chúng ta thật sự không có khả năng ở cùng một chỗ nữa. Trong lòng tôi vĩnh viễn nhớ rõ bộ dạng anh mặc áo tắm ra mở cửa cho tôi, vĩnh viễn.”

Cô nhắm mắt lại, khẽ nói: “Uông Nhược Hải, hai ta, đến đây thôi.”

‿3‿●

Ngày hôm sau, Tiền Phỉ gọi điện thoại cho Diêu Tinh Tinh, nói với cô ấy: “Tôi và Uông Nhược Hải lại chia tay rồi.”

Diêu Tinh Tinh sốc, gào lên hỏi: “Chuyện gì thế? Tên đó lại không chung thủy sao?

Tiền Phỉ nói: “Không có, lần này là tôi đề nghị.”

Diêu Tinh Tinh im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Khỉ đầu chó, bà nói thật cho tôi, có phải trong lòng bà có người khác rồi đúng không?”

Tiền Phỉ cười: “Tôi cũng không biết.”

‿3‿●

Hạ tuần (*) tháng tám, hai công ty muốn tổ chức một cuộc giao lưu về tiến độ của hai hạng mục trước. Hội nghị ngày đó, Lý Diệc Phi không đến.

https://thuviensach.vn

(*) Hạ tuần: tương đương từ ngày 21 đến ngày 30

Tiền Phỉ cố gắng khiến bản thân mình tỏ ra không để ý, hỏi Triệu Đức: “Sao Lý Diệc Phi không tới?”Triệu Đức thở dài một tiếng, nói với vô: “Đừng nói nữa, gần đây tâm trạng không tốt!”

Tiền Phỉ nghe thấy tâm trạng có chút không tập trung. Sau khi kết thúc cuộc họp, Triệu Đức nói đã lâu không gặp rất nhớ cô, nhất định phải kéo cô cùng đi Du Hương Nhân Gia ăn cơm tối.

Lúc ăn cơm, Tiền Phỉ thấy sắc mặt Triệu Đức hơi trắng bệch, đổ mồ hôi, hỏi cậu ta sao vậy, Triệu Đức nói: “Không có gì, có lẽ làm việc và nghỉ ngơi không tốt, gần đây ngực hơi đau xíu! Sắp tới hạng mục kết thúc, nghỉ ngơi thật tốt là không có việc gì!”

Cậu ta đổi đề tài, nhìn Tiền Phỉ trêu chọc cười nói: “Tiểu Phỉ Phỉ, thật sự là không gặp mặt mấy ngày, lúc gặp lại thì nhìn bằng cặp mắt khác ah! Cô càng ngày càng xinh đẹp! Hiện tại cô có bạn trai chưa? Nếu không có, tôi có thể sẽ động lòng!”

Tiền Phỉ cười mà không nói.

Lại ăn một lúc, chém gió một lúc, cuối cùng chủ đề kéo đến trên người Lý Diệc Phi.

Tiền Phỉ hỏi Triệu Đức Lý Diệc Phi tóm lại sao vậy, Triệu Đức nói: “Đừng nói nữa, lúc trước không phải là tên kia bị kéo đến tổ khác đi làm phát hành trái phiếu của công ty sao, kết quả tài liệu gì gì đó cũng chuẩn bị xong, ông chủ công ty lại kéo dài không cho bọn họ báo cáo, còn tìm chút việc, Diệc Phi và những người khác đều bị dây dưa, lâu rồi mà vẫn chưa trở về!

“Sau đó, cuối cùng người của tổ hạng mục bị đuổi trở về, mọi người chuẩn bị tài liệu thật tốt gửi cho ông chủ công ty kia xác nhận, chờ sau khi

https://thuviensach.vn

ông ta xác nhận xong sẽ đi báo cáo tài liệu trong hội nghị, kết quả, chờ đợi lại phát hiện ra trái phiếu của công ty này đã phát ra ngoài rồi! Hóa ra bọn họ chê chúng tôi đòi nhiều tiền, dùng toàn bộ tài liệu chúng tôi làm lén tìm công ty chứng khoán khác làm! Công ty của chúng tôi và công ty kia bắt đầu kiện tụng, bảo bọn họ vi phạm thỏa thuận."

Tiền Phỉ hỏi: "Cái này là chuyện giữa công ty cậu và công ty kia, liên quan gì đến chuyện riêng của Lý Diệc Phi?"

Triệu Đức nuốt nước bọt, nói tiếp: "Cô nghe tiếp đã! Đã không đàm phán được, vậy thì kiện, sau đó công ty tìm luật sư, luật sư múp míp hút thuốc kia rất thủ đoạn gây phiền nhiễu, lúc chỉnh lý tài liệu chứng cớ, nói có phần hợp đồng đảm bảo không tìm thấy, vẫn chắc chắn trước đó đã giao cho Diệc Phi rồi, hơn nữa còn dặn Diệc Phi cất kỹ. Giai đoạn kia cũng không biết Diệc Phi xảy ra chuyện gì, giống như mất hồn, bản thân cậu ta cũng không chắc chắn có cầm hợp đồng bảo đảm kia hay không."

"Sau đó luật sư lại bảo từng người trong tổ chỉnh lý lại thông tin, biên bản, tin nhắn và bưu kiện giữa hai công ty; bảo in tất cả những thứ đó ra làm bằng chứng, để chứng minh giữa tổ hạng mục và công ty kia thực sự tồn tại liên hệ nghiệp vụ, hơn nữa bọn họ cũng xác thực là công ty đã làm xong các hạng mục công tác phát hành trái phiếu. Kết quả Diệc Phi nói điện thoại mất, thông tin, biên bản và tin nhắn là tìm không thấy, mà hòm thư lại là Yahoo, cũng không dùng được, bưu kiện cái gì cậu ta cũng không sao lưu. Luật sư này và phó tổng giám đốc đâm thọc nói Diệc Phi là nội ứng, nói Diệc Phi chắc chắn đã nhận lợi ích gì đó của công ty kia, muốn để vụ kiện này thua, bằng không bình thường với cách tiêu tiền như nước của Diệc Phi, kiếm được chút tiền sao đủ tiêu đây!" (Thời gian hòm mail yahoo đóng cửa 19/8/2013)Triệu Đức dừng lại, lại nuốt nước bọt.

Tiền Phỉ kiên định nói: "Lý Diệc Phi không phải loại người như vậy!"

https://thuviensach.vn

Triệu Đức tiếp lời: “Ừ, đúng thế! Đồng nghiệp của chúng tôi không một ai tin Diệc Phi có thể làm ra việc này, nhưng mà nói cũng kỳ lạ, khoảng thời gian đó Diệc Phi cứ như mất hồn ý, tài liệu cũng ném đi, điện thoại cũng ném đi, hòm thư không thể dùng lúc trước cũng không tính toán chuyển đến bưu kiện, thật không biết tên kia bị cái gì kích thích!”

Tiền Phỉ nói: “Vậy cũng không thể chỉ bằng vào những thứ đó một mực chắc chắn anh ấy là nội ứng ah! Tên luật sư trình độ gì vậy!”

Triệu Đức nói: “Tôi đoán, tên luật sư kia là lợi dụng việc công để trả thù cá nhân! Khoảng thời gian đó Diệc Phi không phải không ổn sao, do đó tâm tình cũng khá khó chịu, tên luật sư kia lại suốt ngày kiêu ngạo làm ồn, bảo mọi người phối hợp làm cái này cái kia với lão, Diệc Phi như mọi người mắng lão vài câu, cãi nhau khiến lão bị bẽ mặt, lúc này nắm được cơ hội sao mà lão không nắm lấy để ngáng đường Diệc Phi để báo thù ư?!”

Tiền Phỉ lo lắng lo lắng hỏi: “Vậy sau đó như thế nào?”

Triệu Đức nói: “Nói chung thực ra cũng không có gì, nhưng không tốt chính là ở chỗ tên luật sư này là công ty tìm đến, có chút quan hệ với tổng giám đốc, lão nói hươu nói vượn, chúng tôi không tin nhưng là sợ tổng giám đốc tin! Nếu Tổng giám đốc tin, Diệc Phi đoán chừng phải nghỉ việc!”

Tiền Phỉ liền vội hỏi: “Vậy nghĩ biện pháp chứng minh Lý Diệc Phi không phải nội ứng là được đúng không?”

Triệu Đức thở dài: “Chứng minh như thế nào à? Điện thoại ném đi, hòm thư cũng đóng!”

Phần sau của bữa cơm này, Tiền Phỉ ăn như là nhai sáp nến.

Về đến nhà, cô lòng nóng như lửa đốt mở máy tính, vừa đem di động cắm vào chỗ sạc pin trên máy vi tính, vừa mở QQ.

https://thuviensach.vn

Cô có một bạn học trung học cơ sở lại làm ở Trung Thôn Quan (*), cô cảm thấy có thể hỏi cậu ấy xem có biện pháp nào tìm lại mail trong hòm thư Yahoo hay không.

(*) Trung Quan Thôn (中关村), được đặt biệt danh là “Thung lũng Silicon của Trung Quốc”, thuộc quận Hải Điện, thành phố Bắc Kinh là một cụm các tòa nhà cao tầng chuyên kinh doanh cung cấp tất cả các mặt hàng điện tử vô cùng đa dạng và phong phú bao gồm máy tính, usb, ổ cứng, máy ảnh, máy quay, điện thoại, mp3, máy nghe nhạc, trò chơi điện tử, v.v... và các linh phụ kiện đi kèm với đủ loại tính năng, chất lượng và giá cả, các sản phẩm bao gồm chính hãng cũng như không chính hãng.

Điện thoại cắm vào máy tính, trong nháy mắt, itunes tự động nhảy ra, Tiền Phỉ không quan tâm đến nó, trực tiếp đăng nhập QQ.

May là làm IT quanh năm đều ở trên mạng, cô chẳng tốn sức đã tìm được bạn học cũ. Cô nói hết mọi chuyện cho bạn học cũ, bạn học cũ đồng ý, nói có thể giúp cô tìm lại mail.

Bạn học cũ hỏi Tiền Phỉ biết tài khoản và mật mã của hòm thư không, Tiền Phỉ nhớ đến lúc trước cài điện thoại cho Lý Diệc Phi, Lý Diệc Phi đã nói với cô tài khoản đăng nhập và mật mã của itunes, tài khoản chính là hòm thư của anh, toàn bộ tên của anh, mật mã và mật mã hòm thư đều là ngày sinh nhật của anh. Lúc ấy cô còn trêu Lý Diệc Phi: “Nhớ đổi mật mã, chị sẽ xem trộm mail của chú đấy!”Mà Lý Diệc Phi nói: “Xem thoải mái, đều là mail công tác, cô xem từng mail trong email của bản thiếu gia xong, tin rằng trình độ nghiệp vụ sẽ được nâng cao!”

Cô đưa tài khoản và mật mã cho bạn học cũ, bạn học cũ yêu cầu địa chỉ của cô, nói: “Tôi sợ cậu không biết thao tác, cứ in mail trong hòm thư ra cho cậu, ngày mai chuyển nhanh đến công ty cậu là được!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ vô cùng cảm kích, tỏ ý hôm khác nhất định mời cậu ấy ăn một bữa ngon.

Chuyện mail OK, cuối cùng cô cũng yên tâm.

Con chuột lướt qua giao diện itunes, trong đầu cô bỗng nhiên lóe lên tia sáng.

Lúc trước cô gửi tin cho Lý Diệc Phi, đã từng sao lưu mọi thứ trong điện thoại di động của anh! Nội dung sao lưu bao gồm cả thông tin, biên bản, tin nhắn gửi và nhận! Chính là lúc anh bắt đầu tiếp xúc thảo luận hạng mục với công ty kia, thời điểm hai bên liên hệ thường xuyên nhất !

Nghĩ vậy, trong lòng cô bỗng nhiên bừng sáng!

Thế nhưng mà sau đó cô lại bắt đầu bối rối.

Máy tính cô dùng sao lưu cho Lý Diệc Phi là máy tính cũ, máy tính cô đã cho cô em họ của Diêu Tinh Tinh rồi!

Nhìn đồng hồ, đã mười giờ hơn, cô chỉ có thể đè lại hai chân rục rịch, bắt bản thân mình tắm rửa đi ngủ. Sáng sớm hôm sau, cô dậy sớm, xin nghỉ ở công ty, lái xe chạy thẳng đến trường học dạy nấu ăn ở ngoại thành.

Đến trường học hỏi mới biết cô em họ của Diêu Tinh Tinh đã học nghề xong, về quê rồi. Cô vỗ đầu mình, ảo não, cái gì gọi là vội vàng đến thần trí không tỉnh táo? Cô sớm nên nghĩ ra khóa học của em họ kia đã kết thúc, thật sự là vội vàng sẽ loạn, đi không được gì lại còn lãng phí thời gian.

Cô tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Diêu Tinh Tinh, nói qua sự việc, hỏi nhà dì cả của Diêu Tinh Tinh ở đâu, có thể liên hệ qua điện thoại hay không.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh trước tiên nói số điện thoại của nhà dì cả, sau đó nói: “Khỉ đầu chó, bà quan tâm Lý Diệc Phi như vậy, giúp anh ta bôn ba, anh ta có biết không? Bà muốn làm gì?”

Tiền Phỉ nói: “Tôi không cần anh ấy phải biết!”

Diêu Tinh Tinh than một tiếng: “Xong đời!”

Tiền Phỉ hỏi: “Cái gì xong đời?”

Diêu Tinh Tinh nói: “Tôi nói Uông Nhược Hải xong đời, tên kia không có cửa rồi!”

Tiền Phỉ không rảnh tốn hơi thừa lời với Diêu Tinh Tinh, cúp điện thoại, gọi cho dì cả. Cũng may cô em họ vẫn đang ở nhà chưa đi làm xa, cô hỏi cô em họ có xóa phần mềm và tài liệu nào trong máy vi tính không, em họ nói không.

Tiền Phỉ để tay trước ngực, thở sâu một hơi, trong lòng ra sức nói lời cám ơn trời đất.

Cô hỏi rõ ràng địa chỉ nhà dì cả, rồi cúp điện thoại.

Cô lại gọi điện thoại cho Tiểu Viện, bảo cô ấy xin nghỉ giúp hai ngày, sau đó đặt vé máy bay, chạy xe thẳng đến sân bay.

Cô thiêm thiếp ngủ ở trên máy bay, sau khi hạ cánh lại chạy đến bến xe.

Chỗ của nhà dì cả là một thôn xóm nhỏ ở ngoại thành, tới đó không có xe lửa tốc hành, muốn tới chỉ có thể ngồi xe khách đường dài bốn giờ.Lúc Tiền Phỉ mồ hôi đầm đìa chen chúc vào trong xe khách cũ kĩ không có điều hòa đông kín người, cô nghiêm túc suy nghĩ lời nói của Diêu Tinh Tinh.

Cô vì Lý Diệc Phi lao tâm khổ trí bôn ba như vậy, là vì cái gì?

https://thuviensach.vn

Chính cô cũng không biết đáp án.

Xóc nảy hơn bốn giờ, lúc ruột sắp xóc nẩy đến mức vỡ ra, rốt cục xe khách nhỏ cũng đến nơi. Cô mang theo một thân đầm đìa mồ hôi xuống xe, dì cả và em họ đang đứng ven đường đợi cô.

Giây phút nhìn thấy hai người không biết vì sao bỗng nhiên Tiền Phỉ muốn khóc.

﹀3﹀●

Sau khi kiểm tra bản sao lưu trong máy vi tính, Tiền Phỉ ở nhà dì cả nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau dậy sớm, vội vàng lên chuyến xe khách đầu tiên về tỉnh thành. Lúc ngồi lên máy bay ở tỉnh thành đã là buổi chiều, lúc đến thủ đô sân bay đã là chạng vạng tối, lúc về đến nhà, trời đã tối đen.

Tiền Phỉ nằm ngay đơ trên giường, mệt mỏi ngay cả động không muốn động.

Điện thoại reo, cô tốn rất nhiều sức lực mới đứng dậy nghe điện thoại được.

Là Uông Nhược Hải. Sau khi nói rõ với anh ta, anh ta thỉnh thoảng vẫn gọi điện thoại cho cô, lấy danh bạn học và bạn bè gọi, cô không thể nào từ chối.

Uông Nhược Hải hỏi sao ban nãy cô tắt máy. Cô không giấu diếm, nói đầu đuôi sự việc.

Cô nghe ra được trong điện thoại Uông Nhược Hải có chút khó chịu.

Anh ta hỏi: “Phỉ Phỉ, sao em lại bôn ba vì Lý Diệc Phi như vậy? Có phải em thích anh rồi hay không?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ ăn ngay nói thật: “Tôi cũng không biết, chỉ là từ trong lòng muốn làm chút gì đó cho anh ấy.”

Uông Nhược Hải cúp điện thoại.

Tiền Phỉ không biết sự thành thật của mình là đúng hay sai, cô có thể cảm giác được Uông Nhược Hải hơi bị tổn thương. Thế nhưng mà đau dài không bằng đau ngắn, bọn họ thực sự không trở về được như lúc trước nữa, sớm để cho anh ta thấy rõ một chút cũng tốt.

Cô tắm qua loa, bò lên giường ngủ đến quên trời đất.

Ngày hôm sau đến công ty, cô in cuộc nói chuyện, ghi chép và tin nhắn qua lại ra, kể cả bưu phẩm bạn học cũ in ra thành tài liệu gửi cho cô, đều giao cho hãng chuyển phát nhanh Thân Thông gửi qua cho Lý Diệc Phi.

Mà cột người gửi, cô để trống không ghi.

Buổi chiều rất đúng lúc Triệu Đức tới công ty đưa tiễn đưa tài liệu liên quan đến đơn vị và liên tịch (*) tiến cử, tan việc, Tiền Phỉ mời cậu ta cùng nhau ăn cơm.

(*) liên tịch: những bộ ngành có liên quan với nhau

Sau khi ngồi xuống, Triệu Đức lại đổ mồ hôi, sắc mặt cũng không tốt, vẫn còn ồn ào đi được vài bước thì đau ngực.

Tiền Phỉ thở dài, tự đáy lòng khuyên cậu ta: “Đừng có thức đêm nữa, công việc là của mọi người, thân thể là của mình, cậu không cần phải vì công việc mà chịu đựng làm hỏng cơ thể!”Triệu Đức gật đầu nói ừ, kiên định nói nhất định từ hôm nay bắt đầu ngủ sớm.

https://thuviensach.vn

Sau khi đồ ăn được mang lên, Triệu Đức vừa ăn vừa nói: “Phỉ Phỉ, nói cho cô biết một tin tức tốt! Chuyện của Diệc Phi đã được giải quyết!”

Tiền Phỉ nhìn Triệu Đức, giật mình.

Bưu kiện cô mới gửi đi trong ngày hôm nay, chẳng lẽ hiện tại Lý Diệc Phi đã nhận được sao? Cô suy nghĩ trong giây lát, cũng có khả năng, dù sao tất cả mọi người đều ở phố tài chính.

Cô tỉnh bơ hỏi Triệu Đức: “Chuyện này là như thế nào?”

Triệu Đức nói: “Bạn bè của Diệc Phi thực sự rất tuyệt vời cũng quá trâu bò! Nhiều người trừng trị tên luật sư kiêu ngạo ầm ĩ kia đến mức phải quỳ xuống! Cũng không biết bọn họ dùng cái biện pháp gì, dù sao tên luật sư kia cũng không dám nữa nói linh tinh nữa!” Triệu Đức dừng lại một lúc, thổn thức nói, “Tôi cảm thấy Diệc Phi không giống người bình thường, thế nhưng mà không nghĩ tới tính cách của tên kia lại có thể lỗ mãng, không đàng hoàng như vậy!”

Tiền Phỉ cười một cái, phụ họa một chút, không nói gì, trong lòng chấn động.

Xem ra chuyển phát nhanh kia của cô, hơi thừa rồi.

Buổi tối về đến nhà, cô thử gọi điện thoại cho người giao hàng của hãng chuyển phát nhanh Thiên Thông, muốn hỏi một chút xem bưu kiện chuyển tới chưa và yêu cầu đem hàng chuyển phát nhanh về. Người giao hàng nói hàng chuyển phát nhanh đến đưa đến nơi lúc 5h30 chiều, người nhận đã tan ca không ở đó, bưu kiện được đồng nghiệp ký nhận thay.

Cúp điện thoại, Tiền Phỉ chán nản nằm ngã xuống giường.

Cô thật sự là làm điều thừa mà.

https://thuviensach.vn

‿3‿●

Ngày hôm sau, cả ngày Tiền Phỉ đều không nhận được điện thoại hay là tin nhắn của Lý Diệc Phi.

Tâm tình của cô phập phồng như ngồi cáp treo, không biết rốt cuộc Lý Diệc Phi có nhận được bưu kiện kia hay không, không biết suy nghĩ của anh sau khi nhận được bưu kiện kia là như thế nào, anh có thể đoán ra hàng chuyển phát nhanh là của cô hay không? Nếu như anh đoán được, tâm trạng sẽ thế nào? Có phải sẽ cảm thấy cô rất nhàm chán, làm điều thừa, khiến người ta chán ghét hay không?

Trải qua một ngày cô không thể tập trung được. Chạng vạng tối, cuối cùng cũng nhịn đến tan tầm, cô vô tri vô giác ăn không biết mùi vị ở quán ven đường, sau đó về nhà. Đến nhà, vào trong nhà, thay giày như một người sống đời sống thực vật, co quắp thành một đống nằm vật xuống trên ghế sofa, là gì cô đều không nhớ rõ.

Cô hốt hoảng, cũng không biết bản thân mình rốt cục đang nghĩ gì, ký ức giống bị ngâm qua rượu, như những mảnh vỡ.

Mãi đến khi cô nghe thấy những tiếng đập cửa dồn dập, mới giật mình, có chút tỉnh táo.

Cô đứng dậy, đi tới cửa, miễn cưỡng hỏi một tiếng: “Ai vậy?”

Tiếng đập cửa ngừng lại, trong cửa ngoài cửa trong chốc lát lâm vào yên tĩnh.

“Là tôi.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tiền Phỉ giật mình, đi đến gần lỗ nhòm ở cửa xem.

https://thuviensach.vn

Lập tức tim đập như trống.

Cô mở cửa ra.

Cô vẻ mặt giật mình đứng ở bên trong, Lý Diệc Phi ngực phập phồng thở hổn hển đứng ở ngoài cửa.

Một giây sau, đột nhiên anh nắm chặt vai cô, cúi đầu hôn cô.

Anh vừa hôn cô vừa đẩy cô vào trong nhà, cởi giày qua loa, vòng chân đóng cửa, chặn cô ở tường, dùng hết khí lực dùng sức nhấm nháp môi của cô, anh dựa vào cô, ngực đè ép đến mức gần như cô thở không nổi.

Lúc đầu cô ngớ người, lúc tỉnh táo lại, người đã bị anh đề trên vách tường hết sức cưỡng hôn. Cô muốn đẩy anh ra, thế nhưng mà cả người mỗi một milimet đều bị anh kề sát giam cầm, không dùng được chút xíu sức lực nào. Cô dần dần mất hết sức lực, cả người mềm nhũn, choáng váng đáp lại anh.

Lưỡi của anh cạy mở môi của cô, bá đạo trêu đùa giữa răng và môi. Cô tê dại từ lòng bàn chân đến cột sống, chân mềm nhũn đến nỗi gần như đứng không vững.

Giờ khắc này, cô chỉ nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề và tiếng tim đập thình thịch của họ.

Cô không biết rốt cuộc bọn họ hôn bao nhiêu lâu, chỉ cảm lúc thấy anh buông cô ra, môi của cô đã sưng lên.

Cô thở hào hển hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Anh khàn giọng trả lời: “Tôi nhận được bưu kiện, tôi gọi điện thoại cho Diêu Tinh Tinh, tôi biết em chạy tới ở nông thôn!” Anh nâng mặt của cô lên, chóp mũi gần như chạm nhau, hai mắt dứt khoát nhìn vào đáy mắt

https://thuviensach.vn

cô, trong giọng nói có sự khàn khàn kiềm chế, hỏi cô, “Sao lại làm những việc này vì tôi? Vì sao hả?”

Tiền Phỉ nghe tiếng tim đập của mình, hơi thở dồn dập mà trả lời: “Không tại sao!”

Anh chống đỡ trán của cô, nở nụ cười: “Diêu Tinh Tinh nói, em và tên họ Uông kia lại chia tay rồi!” Anh nhấm nháp môi của cô, “Như vậy, có thể đến lượt tôi rồi đúng không?”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Nghiêm Túc Theo Đuổi Cô

Lúc hôn đến mức bùng cháy như lửa, Lý Diệc Phi nâng Tiền Phỉ lên, bế cô ngã trên ghế sa lon. Anh ép cô dưới người, một chút khe hở cũng không có, môi lưỡi mút cô, dữ dội mà quấn lấy. Tay của anh vuốt ve loạn khắp người cô. Càng hôn càng khó kiểm soát lửa tình của mình, tay của anh từ từ tiến vào trong váy cô, vuốt dọc lên phía trên của chân cô, lúc sờ đến quần lót, không chút do dự kéo xuống.

Tiền Phỉ có chút bối rối giãy dụa một chút, anh đè lên chân của cô, chế trụ cô. Cô ỡm ờ nghe theo anh.

Bỗng nhiên điện thoại trong túi áo sơ mi của Lý Diệc Phi vang lên.

﹀3﹀● Điện thoại của Lý Diệc Phi vẫn đổ chuông, anh không quan tâm, toàn bộ tâm tư đều dùng để chuẩn bị 'cắn nuốt' cơ thể của Tiền Phỉ. Tiền Phỉ thật sự thấy khó chịu khi nghe thấy tiếng chuông, đẩy Lý Diệc Phi ra, muốn Lý Diệc Phi hoặc là nhận điện thoại hoặc là dập máy.

Rốt cuộc Lý Diệc Phi cũng rời môi của cô một lúc, hơi chống nửa người trên. Vì vậy qua tấm vải mỏng, Tiền Phỉ lờ mờ nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động đang sáng, là tên của một cô gái.

“Gina?” Cô đọc tên, sau đó thấy Lý Diệc Phi biến sắc, trong đáy mắt tràn ngập tình dục tỏ vẻ khẩn trương và đề phòng.

Tim cô đập mạnh, hơi dùng sức đẩy Lý Diệc Phi ra một chút, thò tay lấy điện thoại từ trong túi áo anh ra, dùng tốc độ nhanh như chớp nhận điện thoại.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi muốn ngăn cản đã không kịp, chỉ có thể trừng mắt nhìn cô, nhìn cô nghe giọng nữ ỏn ẻn từ trong điện thoại di động truyền tới.

“Aubrey, không phải hôm qua chúng ta nói tối nay cùng nhau ăn cơm sao, nhưng mà bây giờ anh đang ở đâu?”

Tiền Phỉ giơ điện thoại, nhìn Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi cướp điện thoại, không nói một lời cúp điện thoại, tắt máy.

Hai người nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Trừng một lúc, Tiền Phỉ trầm mặt mở miệng trước: “Aubrey? Không tệ, tên nước ngoài rất hay!”

Lý Diệc Phi nhìn cô, đáy mắt có chút tránh né, nói không ra hơi, “Anh không biết hai người sẽ chia tay nhanh như vậy, anh còn tưởng rằng anh và em chắc chắn không có cơ hội! Lúc đó trong lòng anh không dễ chịu, Đại Quân giới thiệu cho anh một cô. Nhưng, anh có thể dùng nhân cách cam đoan với em, anh và cô ta không phải kiểu như vậy! Thật đấy Tiền Phỉ em phải tin tưởng anh!”

Tiền Phỉ nhìn Lý Diệc Phi, cười ha ha hai tiếng, “Tin anh mới lạ, ở trên người con gái anh vẫn còn thứ gọi là nhân cách á!” Cô thu hồi nụ cười, đẩy Lý Diệc Phi ra, ngồi dậy kéo quần lót lên, từ ghế sofa đứng lên, như nữ vương từ cao nhìn xuống vỗ vai của anh, thong dong bình tĩnh nhìn lều nhỏ đang dựng căng lên của anh, nói: “Lý Diệc Phi, chị đây loại phụ nữ hán tử này, sợ là không khống chế được loại thiếu gia có nhân cách bại hoại như chú, chị thấy chúng ta vẫn là làm bạn thân thôi! Đợi khi nào chú bỏ được kiểu sống giàu sang và phong lưu, chúng ta lại cân nhắc có thể lăn trên giường hay không nhé! Chị muốn ngủ, chú muốn ở lại thì nằm ngủ ở sofa, không muốn ở lại, lúc ra nhớ đóng cửa nhà hộ chị.”Nói xong cô thẳng đi về

https://thuviensach.vn

phòng, để lại Lý Diệc Phi với vẻ mặt thống khổ nhìn người anh em đang căng cứng của mình.

﹀3﹀● Trở lại trong phòng, Tiền Phỉ nằm lỳ ở trên giường, vùi mặt vào trong gối, nếm đủ loại tư vị trong lòng.

Mấy ngày nay, quả thực cuộc sống của cô so với việc ngồi cáp treo còn thấy kích thích hơn.

Thân thể vẫn còn ướt át, như trời hạn lâu dài gặp trận mưa rào, hận không thể đắm chìm một cách thoải mái. Nhưng vừa nghĩ đến cuộc điện thoại kia, ham muốn tình dục trong cơ thể cô chưa kịp 'bùng cháy' rốt cục cũng từ từ lắng dịu.

Cô không biết có phải bản thân mình đang giận dỗi Lý Diệc Phi hay không. Thế nhưng mà cô giận dỗi gì chứ? Lúc ấy cô quay về với Uông Nhược Hải, người ta tìm bạn gái cũng rất bình thường ah.

Thế nhưng mà trong lòng cô không vui, rất không vui, vô cùng mất hứng, thấy ghen tuông điên cuồng.

Bên ngoài Lý Diệc Phi đang đập cửa phòng cô, lẩm bẩm giải thích nói bởi vì vấn đề của cô và bạn trai cũ đã dừng lại kịp thời, cho nên anh và cô gái kia thực sự chưa kịp nghiên cứu thảo luận chủ đề khác ngoại trừ cuộc sống cả .

Tiền Phỉ bị sự giải thích mặt dày lần này của anh làm cho phải im lặng hỏi ông trời. Cô cắn sau răng ngẩng đầu hướng về phía cửa ra vào lẩm bẩm nói: “Thiếu gia, ngài mau biến đi! Hôm qua đã đồng ý với người ta, dù sao cũng phải nói rõ với người ta, đừng ở đây quấn tôi, anh như vậy khiến tôi rất giống Tiểu Tam mà!”

Lý Diệc Phi im lặng một lúc, nói với cô qua cánh cửa ngăn cách: “Anh đi thật đây nhé.”

https://thuviensach.vn

Sau đó cô nghe thấy tiếng mở cửa nhà. Anh thực sự đi rồi.

Trong lòng cô bỗng nhiên có cảm giác mất mác, nói không nên lời. Anh sắm vai người đàn ông phong lưu thật đúng là thuần thục, nói đến là đến, nói đi là đi, tính tình này sao lại khiến người ta cảm thấy muốn cho ăn đấm vậy

Cô nằm lỳ ở trên giường tuyệt vọng nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên điện thoại vang lên một tiếng "đinh".

Là Lý Diệc Phi gửi tin nhắn cho cô: Anh sẽ thử thay đổi bản thân mình. Còn nữa, từ ngày mai trở đi, anh sẽ bắt đầu nghiêm túc theo đuổi em.

Tiền Phỉ nhìn điện thoại, kìm nén khịt khịt mũi.

﹀3﹀● Ngày hôm sau, Lý Diệc Phi quả nhiên mặt dày, bắt đầu không hổ thẹn đặt chân lên con đường "Chính thức theo đuổi" mà anh nói. Tiền Phỉ cố ý đè ép tính nết của anh, không lập tức tỏ ý.

Diêu Tinh Tinh nói: "Chị hai, bà kiềm chế chút, đừng làm bộ làm tịch lên mặt, cẩn thận chèn ép người ta nhiệt tình quá người ta chạy mất!"

Tiền Phỉ nói: "Nếu thực sự bị chèn ép quá mà chạy thì cái đó chỉ rõ vốn anh ý không thuộc về mình."

Tiền Phỉ và Lý Diệc Phi quy ước ba điều: thứ nhất, không thể để người của hai công ty biết việc mập mờ của bọn họ, phải ra vẻ đạo mạo để mọi người cảm thấy bọn họ là công việc quan hệ bình thường. Thứ hai, không cho phép đến công ty đón cô. Thứ ba, nếu như đi quán bar, nơi phong nguyệt mờ ảo, không được gạt cô. Còn có nếu liếc mắt đưa tình với mấy cô của học viện điện ảnh, học viện vũ đạo, học viện nghệ thuật....nhất định phải giấu kín không có kẽ hở, đừng để cô biết, bằng không cô có thể nhịn không được căn cứ theo trái tim chính nghĩa mà đập anh.Lúc trước cô đã chứng kiến quá trình anh sống với bạn gái cũ, thấy được quá nhiều thói

https://thuviensach.vn

xấu ở phương diện này. Lúc anh là bạn trai của người khác, những chuyện này không liên quan đến cô, cô có thể cười trừ với việc này. Thế nhưng mà một khi anh có khả năng trở thành bạn trai của mình, đối với mấy thói xấu này cô tuyệt đối nhẫn nhịn được.

Đối với ba điều quy ước của cô, Lý Diệc Phi đồng ý rất không thoải mái.

“Dựa vào cái gì không thể để mọi người biết chuyện của hai chúng ta? Dựa vào cái gì anh không thể đến công ty em? Thiếu gia anh sống đến bây giờ đều là tỏa sáng đi dưới ánh mặt trời, sao lại trở thành không thể gặp người khác! Còn có dựa vào cái gì mà quán bar là nơi phong nguyệt mờ ảo? Người ta là có giấy phép buôn bán đứng đắn được không! Hơn nữa mấy cô gái ở mấy trường kia cảm thấy anh cool, anh đẹp trai, anh đáng yêu cứ thích nhìn anh, anh biết làm sao?! Khí chất trời ban sao có dựa vào mấy thứ tầm thường mà bị xóa bỏ sao?”

Mấy lần dị nghị không biết xấu hổ này của anh đều bị Tiền Phỉ tàn nhẫn đè xuống, đấu tranh cuối cùng tuyên bố không có hiệu quả.

Đại Quân nhìn bộ dạng Lý Diệc Phi tung hoành tình trường vung tay áo từ trước đến nay không luyến tiếc một cô gái nào, hôm nay lại thất bại khắp nơi, rất gắng sức ở một bên châm chọc khiêu khích: “Hèn hạ, xứng đáng! Ai bảo cậu không cho tôi quen biết nữ hán tử ấy, còn nói không phải cậu giấu diếm? Bị tôi nói trúng rồi sao, cậu là muốn ăn một mình! Đáng đời phong thủy luân chuyển, cậu cũng có ngày hôm nay!”

Dĩ nhiên Tiền Phỉ lập những quy củ kia đương nhiên là không ngăn được cái người không đứng đắn Lý Diệc Phi kia.

﹀3﹀● Ngày nào đó lúc ăn cơm trưa, Tiểu Viện mắt phát sáng chém gió cùng Tiền Phỉ: “Mình phát hiện gần đây anh chàng siêu đẹp trai của công ty hợp tác với công ty chúng ta ýthường xuyên đến công ty mình! Mỗi

https://thuviensach.vn

lần anh ta tới, mình dẫn anh ta vào phòng họp, anh ta đều mỉm cười nói cám ơn với mình! Má ơi nụ cười tươi đẹp vô song kia, quả thực làm trái tim mình nhộn nhạo, nếu không phải ngại có quá nhiều người, thật muốn bổ nhào lột sạch quần áo của anh ta!”

Tiền Phỉ sặc cơm.

Chị Kim ở bên cạnh nói: “Ôi chao đúng vậy! Anh chàng kia sao mà đẹp trai như vậy, lại còn năng nổ nữa! Chị đây có con sắp lên tiểu học nhìn thấy hai mắt còn phát sáng nữa là!”

Tiền Phỉ lại sặc cơm.

Chị Kim giúp cô vỗ lưng, “Phỉ Phỉ hôm nay cổ họng em sao kém như vậy, cứ sặc thế?” Sau đó chuyển đề tài, tiếp tục tán gẫu với Tiểu Viện. “Trở lại chủ đề chủ đề chính của chúng ta, mấy lần họp lúc trước đều không thấy anh ta đến,“ Chị Kim quay đầu lại hỏi Tiền Phỉ, “Phỉ Phỉ gần đây hạng mục của bọn em gặp phiền phức gì sao? Sao anh ta cứ đến bàn bạc sự việc vậy? Nhưng mà nghe nói anh ta đã đăng ký trở thành người đại diện rồi! Tuổi còn trẻ, lớn lên lại khôi ngô như vậy, còn qua cuộc thi sát hạch năng lực CPA, má ơi, tiền đồ quả thực không giới hạn!” Hai mắt chị Kim sáng ngời, nhìn Tiền Phỉ, “Không biết anh ta có bạn gái chưa nhỉ, haha? Nếu không có, dứt khoát Phỉ Phỉ em lên! Nhanh chóng bắt lấy anh ta! Đây là đối tượng rất tốt để kết hôn ah! ! !”Tiền Phỉ cảm thấy mình sắp bị sặc cơm chết rồi.

Hạng mục đâu có vấn đề gì, còn không phải là anh không có việc gì tìm chuyện, đến thảo luận một chút, mỗi lần tới đều chọn thời gian sau ba giờ chiều, lúc đến trước tiên mê hoặc cả một đám già, trẻ, đặc biệt là phụ nữ; sau đó cùng người phụ trách hạng mục ra dáng thảo luận một lúc, cuối cùng không đếm xỉa tới người phụ trách hạng mục chỉ đích danh gọi cô vào phòng họp, sau đó kêu người phụ trách hạng mục bận gì thì cứ đi, vấn đề vặt vãnh phía sau do cô và anh cùng bàn bạc giải quyết là được rồi.

https://thuviensach.vn

Vì vậy trong phòng họp, chỉ còn lại hai người bọn họ. Tiểu Viện thỉnh thoảng đi vào rót trà, thuận tiện mắt đi mày lại với Tiền Ph, dùng đôi mắt đầy sắc dục cổ vũ cô “Cơ hội tốt, nhanh 'chén' anh ta đi!” .

Tiền Phỉ cảm thấy người đứng đắn như mình thật sự là sắp chống đỡ không được xã hội tiền bạc và phóng túng này rồi.

Trên mặt bàn anh và cô ra vẻ đạo mạo thảo luận hạng mục, dưới mặt bàn anh mặt người dạ thú không ngừng dùng chân cọ chân của cô, sau đó kéo dài phong cách họp cầm thú như vậy đến 5h30 chiều, vừa đúng lúc cùng cô tan tầm xuống lầu, đợi đến chỗ cách công ty hơi hơi xa, toàn động tay động chân có ý muốn giở trò lưu manh trên đường.

Tiền Phỉ cảm thấy bản thân mình lúc ngăn cản đồ lưu manh này động tay động chân, quả thực đã sắp tu luyện thành công một bộ Thái cực của nhà họ Tiền rồi.

Cô từng kháng nghị bằng lời lẽ đanh thép: “Chính thức theo đuổi của anh có thể giống người khác không, bình thường nghiêm túc đứng đắn một chút không được sao!”

Lý Diệc Phi hỏi: “Người khác như thế nào? Thế nào là bình thường nghiêm túc đứng đắn một chút?”

Tiền Phỉ nói: “Người khác đều ăn cơm xem phim dạo phố, bình thường nghiêm túc đứng đắn chính là không được lấy việc công làm việc tư đến công ty của bọn em đùa giỡn em!”

Lý Diệc Phi phản bác: “Sao anh lại trêu chọc em? Có ngày nào mà anh không nghiêm túc đứng đắn đâu?”

Tiền Phỉ gần như cười lạnh: “Em nhổ vào! Anh có thể giữ thể diện một chút không? Anh thế mà gọi là nghiêm túc à, là khiếm nhã mới đúng!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi ra vẻ đạo mạo mà giải thích: “Tiền Phỉ chúng ta đã nói từ đầu, anh cảm thấy mạch suy nghĩ này của em không đúng, em thấy qua đàn ông và phụ nữa bình thường nghiêm túc đứng đắn đắp chăn, đơn thuần nói chuyện phiếm có thể sinh ra đứa bé chưa? Như vậy loài người sẽ bị diệt vong đấy ! Em hi vọng thấy tình cảnh đó sao? Em không giống với người không có nhân tính như vậy mà!”

Tiền Phỉ sắp bị ý kiến không đứng đắn này của anh làm sặc ngã xuống đất. Cô từ chối tán gẫu với tên da mặt dày vô địch thiên hạ, cái này cô mãi mãi không nói lại anh, trực tiếp đánh một cái trên mặt anh, đẩy khuôn mặt đáng ghét, xấu xa, không biết xấu hổ này ra.

﹀3﹀● Bây giờ Lý Diệc Phi ở Tứ Quý Thanh Kiều, chỗ đó có một khu biệt thự, Lý Diệc Phi ở trong một tòa biệt thự đơn lập trong đó. Tiền Phỉ hỏi anh thuê hay là mua, sau khi Lý Diệc Phi chậm rì rì nhíu mày, nói: “Thuê đấy! Lúc trước bị một cô nàng ngốc nghếch đùa bỡn tình cảm của bản thiếu gia, bản thiếu gia giận dữ thuê biệt thự to để giải quyết phiền muộn, phòng ở lớn thế này nè, còn á sáng chói như thế này nè, mỗi ngày chỉ dùng để nằm nghỉ, thật sự là không được ổn lắm!”

Tiền Phỉ mặt không biểu cảm, âm thanh lạnh nhật hừ hừ.

Cô biết anh ký được vài hạng mục, được chút ít tiền thưởng, cũng nghe Diêu Tinh Tinh nói anh và Đại Quân thành lập công ty, buôn bán xuất nhập khẩu, kiếm được không ít tiền, nhưng cô vẫn không nhịn được cảm thấy anh quá phô trương lãng phí.

“Trong tay anh có tiền tiết kiệm không tốt hơn sao, sao nhất định phải thuê ở biệt thự đơn lập! Chỗ tiền đó, anh tích kiệm một năm nửa năm, mua không nổi nhà ở khu vực nào đó sao!”

Cuối cùng Lý Diệc Phi cũng nắm được cơ hội có thể thảo luận vấn đề thuê phòng với cô. Anh mượn cơ hội nói: “Vậy em tìm cách khiến chị gái

https://thuviensach.vn

kia dọn đi, anh trả lại đến thuê nhà của em!”

Tiền Phỉ tỏ ý sẽ suy nghĩ ý kiến này.

Nhưng vài ngày sau, không đợi đến khi cô suy nghĩ kỹ càng, Lý Diệc Phi đã làm chuyện khiến cô đấm ngực dậm chân.

Anh mua xe, là Cadillac.

Tiền Phỉ thiếu chút nữa nổi khùng: “Anh thuê biệt thự, lái xe con mà không mua nhà, là muốn thể hiện thứ gì hả Lý Đại thiếu! Đây là phong cách sống đứng đắn của anh ư?!” Cô phẫn nộ, không chút do dự ngồi vào ghế phụ.

Lý Diệc Phi vừa giúp cô cài dây an toàn vừa nói theo cô: “Bây giờ trời nóng như vậy, váy mỏng như vậy, mỗi ngày em đều ở trong tàu điện ngầm để người ta chạm phải, em nói thiếu gia anh làm người tính tình ngay thẳng, có thể chịu được hay không?”

Tiền Phỉ gần như nhớ lại vẻ mặt buồn nôn trong bữa cơm trưa của anh.

Lý Diệc Phi nhìn bộ dạng mím môi của cô, khẽ cười: “Được rồi sau này anh sẽ không mua đồ lung tung nữa, về sau tiền của anh đưa cho em, em giúp anh quản lý, được không?”

Tiền Phỉ liếc Lý Diệc Phi hỏi: “Em nghi ngờ, bây giờ anh còn có tiền ư!”

Lý Diệc Phi nhướn lông mày, “Không có, tiền thuê nhà tháng sau hơi căng, làm sao bây giờ? Nếu không em nuôi anh đi!”

Tiền Phỉ lườm anh một cái, vì sự bất hạnh của ai đó mà cảm thấy buồn: “Đáng đời! Ai bảo khe ngón tay anh rộng không giữ nổi tiền! Không nghĩ bản thân mình có thể sống suông sẻ hay không đã ra sức tạo ra tai

https://thuviensach.vn

họa!” Cô cọ xát ở trên xe, cảm thấy xe này ngồi rất thoải mái, thực sự thoải mái hơn rất nhiều so với tàu điện ngầm.

“Nếu không trước mắt anh tìm một căn phòng khác sống chi tiêu tiết kiệm, bên này em đợi tháng sau chị ý đến kỳ hạn, em thương lượng với chị ý xem có thể bảo chị ý tìm phòng khác hay không.”

Lý Diệc Phi sướng như bánh màn thầu nở hoa, vô cùng vui vẻ, vui vẻ đến mức có chút cần ăn đòn, “Dựa vào khuôn mặt này của anh, tiền thuê nhà một tháng kia đều không là gì cả! Anh sẽ chờ ở Tứ Quý Thanh Kiều, chờ phòng của bà chị cưu chiếm thước sào (*) đến kỳ hạn, anh sẽ chuyển về!”

(*) cưu chiêm thước sào: chim cưu chiếm tổ chim khách [chim cưu là một loại bồ câu hết sức vụng về, không biết làm tổ, thường dùng vũ lực chiếm đoạt tổ của chim khách ; nghĩa bóng: một người dùng sức mạnh hoặc thủ đoạn để cướp lấy nhà cửa hoặc vị trí của người khác]

Tiền Phỉ thật muốn tát một cái trên cái mặt không biết xấu hổ của anh.

Còn cưu chiếm thước sào, thật đúng là coi nhà cô là nhà của bản thân anh.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Có Chút Nhớ Em

Lý Diệc Phi nói với Tiền Phỉ, ngày cuối cùng của tháng tám là sinh nhật anh. Tiền Phỉ nhớ lúc trước khi ký hợp đồng cho thuê phòng, ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư nhân dân không phải ngày hôm nay. Vì vậy cô cảm thấy nhất định Lý Diệc Phi đang mưu đồ quấy rối nói hươu nói vượn, lời anh nói không để ở trong lòng.

Cho đến ngày 31, lúc Lý Diệc Phi thực sự dùng phong thái của người được chúc thọ muốn ép buộc cô đến biệt thự anh thuê, cô mới nửa tin nửa ngờ.

“Hôm nay thật sự là sinh nhật của anh?”

Lý Diệc Phi nhướn lông mày, “Nếu không em cho rằng là ngày nào?”

Tiền Phỉ nói: “Ngày trên chứng minh thư nhân dân!”

Lý Diệc Phi “ối trời ạ” một tiếng: “Sao anh lại quên mất việc này! Thảo nào thái độ của em đối với ngày 31 tháng 8 lại thờ ơ như vậy! Năm đó trên hộ khẩu của anh, lão già khai báo với người ta theo như lịch âm! Lão già nói như vậy người khác mới không mò ra ngày sinh tháng đẻ thật sự của anh, nghĩ người có mệnh xấu như anh đã định trước là chỉ có thể trở thành một người ngu ngốc đơn thuần! Mà biến thái chính là, sau này hàng năm lão già đều tổ chức sinh nhật cho anh theo lịch dương! Anh thật sự là phục lão già cả đời!”

Bộ óc của Tiền Phỉ nghĩ đến tình huống người phụ huynh nói ra hai chữ “ngu ngốc”, lập tức có chút kinh ngạc đến ngây người: “Đây là nguyên

https://thuviensach.vn

xi lời của cha anh?”

Lý Diệc Phi nói: “Đại khái là ý như vậy. Câu nói gốc, anh nghĩ, chắc là tất cả những người có ý đồ thay đổi số mệnh của anh nhất định đều lãng phí tâm tư.”

Tiền Phỉ im lặng. Cô cảm thấy khi còn bé có lẽ Lý Diệc Phi học không giỏi lắm.

“Nếu ba của anh chơi mạt chược chắc chắn sẽ không thua, ra bài không theo cách thường, thật sự khiến người ta rối mắt!”

Giữa đường quay về biệt thự, Lý Diệc Phi dừng xe ở lề đường. Cách đó không xa là cửa hàng bánh ngọt.

Tiền Phỉ hỏi anh sao lại đỗ xe, biểu cảm trên mặt của Lý Diệc Phi là “Em có bánh ngọt ư” nói: “Chẳng lẽ em không có ý định xuống xe đi mua cho anh một cái bánh sinh nhật gì đó hay sao?”

Tiền Phỉ nhìn chằm chằm Lý Diệc Phi, tự đáy lòng nói: “Em phát hiện da mặt của anh dày đến mức hết thuốc chữa, bây giờ bắt đầu công khai đòi người ta đồ ăn rồi!”

Cô trợn tròn mắt xuống xe.

Sau khi cầm bánh ngọt trở về biệt thự, Lý Diệc Phi vừa cắm nến vừa chân thành nghiêm túc giáo dục Tiền Phỉ: “Em phải nhớ kỹ ngày hôm nay! Về sau mua bánh ngọt, nến, gì đó...những việc này, em nên xuất phát từ tấm lòng chủ động làm! Năm nay là lần đầu tiên, coi như anh làm mẫu cho em!”

Tiền Phỉ cảm thấy đứa nhỏ này khi còn bé nên yên bình ở bệnh viện, việc nói chuyện một mình rất thành thục.

https://thuviensach.vn

Châm nến xong, Lý Diệc Phi cầu nguyện.

Anh lớn tiếng nói: “Mong bà chị đang đi công tác nhanh dọn đi!”

Tiền Phỉ “xùy” một tiếng: “Anh nhìn coi thế mà còn giở nhân cách ra nói chuyện với em á, ngay cả điều ước ngày sinh nhật cũng liên quan đến người phụ nữ khác!”Lý Diệc Phi trợn tròn mắt liếc cô, bảo cô thổi nến giúp mình.

Tiền Phỉ vừa thổi phù phù vừa cười run rẩy cả người.

Lý Diệc Phi vỗ đầu cô: “Đừng cười nữa! Bảo em thổi không bảo em phun nước miếng!” Lại hỏi cô, “Em cười gì vậy, cười thành như vậy?”

Tiền Phỉ nói: “Không có gì, chính là có chút tiếc nuối không chuẩn bị bánh sinh nhật năm loại nhân hoặc bánh nhân trứng gà rau hẹ cho anh, còn có thiếu gia anh phải nói cho em biết chòm sao anh thích nha! Đúng rồi ở Hàng Châu em có một người bạn tốt có chòm sao giống anh, em cảm thấy hai người mà nói chuyện nhất định rất hợp nhau!” 【 Đứa ngốc ở Hàng Châu chính là một ký ức sâu sắc, em sẽ nói lung tung ha ha a... 】

Lý Diệc Phi giơ tay đánh mông cô một cái, “Chớ tán gẫu mấy người vô dụng đó với anh! Nhanh nói sinh nhật vui vẻ!”

Tiền Phỉ ngẩn người, tung chân đá cẳng chân của anh, “Nói thì nói, anh giở trò lưu manh gì ah!”

Cô lẩm bẩm một câu sinh nhật vui vẻ.

Lý Diệc Phi đưa tay về phía cô. Tiền Phỉ không rõ ràng cho lắm.

“Sao vậy?”

Lý Diệc Phi nhướn lông mày, “Quà đó!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ “Ồ” một tiếng: “Còn chủ động đòi hỏi người ta á!”

Lý Diệc Phi cũng “Ồ” một tiếng: “Nếu em chưa chuẩn bị quà cho anh, có thể đền bù bằng thịt!”

Tiền Phỉ “xuy” một tiếng: “Em nghi ngờ em quen thói xấu của anh rồi hay không!”

Lý Diệc Phi nhìn chằm chằm cô: “Anh đoán là em quen!”

Tiền Phỉ bó tay rồi.

“Em thực sự nghĩ sinh nhật của anh là ngày trên chứng minh thư nhân dân, cho nên không chuẩn bị quà gì...”

Lý Diệc Phi vừa cúi xuống dưới bàn cầm đồ vừa hung dữ nói: “Vậy em tắm rửa sạch sẽ bồi thường thịt trước đi!” Nói xong anh xách một cái túi bên cạnh lên, đưa cho Tiền Phỉ, sau đó khẽ vươn tay, “bán cho em năm mươi tệ, nhanh lấy tiền!”

Tiền Phỉ bị ép nhận cái túi, hỏi: “Là gì vậy? Còn ép mua như vậy?”

Lý Diệc Phi không để cho cô có cơ hội lục xem, thúc ép cô mau đưa năm mươi đồng.

Tiền Phỉ bị anh dây dưa không có cách nào, cầm một trăm đồng từ trong ví tiền ra ném vào mặt anh: “Cầm đi cầm đi! Cho anh hai tờ năm mươi đồng! Nhanh cầm lấy, đi mua thuốc, đừng trì hoãn! Coi chừng chậm một giây biến thành tổn thương não giai đoạn cuối!”

Lý Diệc Phi không khách khí chút nào cất tiền vào trong túi quần, lại móc ra năm mươi đồng, ném trả lại Tiền Phỉ: “Dùng tiền nhục nhã ai đó! Lúc người khác ngâm kẹo lớn lên, hộp của thiếu gia anh là hộp tiền tiết

https://thuviensach.vn

kiệm em hiểu không! Nhanh cầm năm mươi đồng này đi mua một ít sách xem, học người phụ nữ khác xem làm phụ nữ như thế nào!”

Tiền Phỉ nhận tiền, ném cho Lý Diệc Phi, “Anh đi mua thuốc!”

Sau khi Lý Diệc Phi nhận lại ném cho Tiền Phỉ, “Em đi mua sách!”

Sau mấy lần đi tới đi lui, tiền rơi trên mặt đất.

Tiền Phỉ hỏi: “Nhặt không?”Lý Diệc Phi nói: “Nhặt shit ý! Nhặt lên tiếp tục ném chơi à? Anh sắp mệt chết rồi!” Lý Diệc Phi vung cánh tay, “Nhanh làm chính sự! Em mở túi kia ra đi!”

Tiền Phỉ mở túi ra, lấy ra một cái hộp, mở cái hộp ra, cô thấy hai cái măng-sét (*).

(*) Măng-sét (gốc tiếng pháp: manchette) tạm gọi là một loại ốc vít trang trí, được dùng để giữ cố định cổ tay áo sơ mi không có khuy chỉ có hai cái lỗ khuyết. Nó có chức năng như cúc áo ở cổ tay, nhưng nó không đơm liền vào tay áo như cúc mà tháo rời ra.

“Đây là định đưa cho em hay sao?” Nhưng cái này có vẻ như cô không dùng được ah...

Lý Diệc Phi vẻ mặt nghiêm túc: “Không, đây là quà sinh nhật em định đưa cho anh!”

Tiền Phỉ: “...”

Lý Diệc Phi ha ha: “Anh biết ngay em không nhớ chuẩn bị quà cho anh, may mà anh không chỉ đẹp trai mà còn thông minh, trước đó thay em chuẩn bị quà sinh nhật em sẽ tặng anh, để đề phòng em bởi vì bản thân mình cái gì cũng không có mua mà trong lòng hối hận và tiếc nuối!”

Tiền Phỉ: “...”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi mở lòng bàn tay ra hơn nữa lắc lên lắc xuống, thúc giục: “Mau đưa quà cho anh đi!”

Tiền Phỉ: “...”

Tiền Phỉ cảm thấy tiền đi khám bệnh của Lý Diệc Phi, năm mươi đồng có lẽ không đủ.

Cô nhìn măng-sét, hỏi: “Cái này năm mươi đồng? Hàng fake ah?”

Lý Diệc Phi bộ dạng hung tợn: “Hàng giả cái đầu em! Anh giảm giá cho em, cám ơn!”

﹀3﹀● Ăn xong bánh ngọt, hai người nằm trên sàn nhà, nhìn phong cảnh lờ mờ ngoài cửa sổ.

Lý Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Cân Cân (*), em nói xem bây giờ anh ở đây với em, rốt cuộc là thực ư? Sao anh cảm thấy khoảng thời gian này trôi qua không có danh phận như vậy!”

(*) Từ ngày mình tra theo baike thì nó ra cái miếng lót băng vệ sinh nên Tiền Phỉ mới có câu dưới (đòe mòe LDP)

Tiền Phỉ nghiến răng nghiến lợi: “Anh là hai cái cánh của băng vệ sinh!”

Lý Diệc Phi dùng chân đẩy cô: “Anh nói chuyện đứng đắn với em, em có thể nghiêm túc một chút được không!”

Tiền Phỉ một cước đá văng Lý Diệc Phi: “Em rất rất nghiêm túc mà! Anh nói đề tài gì, em nói cái đó, phối hợp thế còn gì!”

Lý Diệc Phi chống nửa người, dùng tay chống đầu, liếc Tiền Phỉ hỏi: “Anh hỏi em, sao vẫn không cho anh danh phận? Em vẫn có gì đó không yên tâm về anh sao?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ im lặng nhìn Lý Diệc Phi, nói: “Em sợ anh chưa xác định được em có phải là niềm vui mới nhất thời hay không.”

Lý Diệc Phi dùng tay kia đùa nghịch quấn lọn tóc của cô, “Cân Câm em hãy tin anh, đối với em anh rất nghiêm túc, không giống với người khác!”

Tiền Phỉ bĩu môi: “Triệu Đức nói, tuần trước công ty các anh tụ họp, bên cạnh anh trái phải là hai đóa hoa xinh đẹp của công ty, cả đêm mấy người 3P rất vui vẻ!”

Lý Diệc Phi nghiến răng nghiến lợi: “Triệu Đức đồ đần độn này, Ngày mai nhất định phải giết cậu ta! Cân Cân em hãy nghe anh nói, thật ra hai người bọn họ hỏi anh việc làm hạng mục, bọn anh thật sự không nói chuyện gì khác! Hơn nữa em yên tâm, hiện tại khẩu vị của anh trở nên kén chọn rồi, chỉ có nữ hán tử như em mới có thể thu hút anh, mấy người phụ nữ õng ẹo của công ty của anh ý quá chán.”Tiền Phỉ đẩy mặt Lý Diệc Phi ra, “Cút! Thích đàn ông, anh trực tiếp tìm đàn ông đi!”

Lý Diệc Phi tiện thể cầm chặt tay của Tiền Phỉ, “Rốt cuộc khi nào em mới phù chính (*) anh! Thiếu gia anh là người sĩ diện, em vẫn không cho anh danh phận, anh tha cho em, tự tôn của anh cũng sẽ không tha cho em!”

(*) phù chính: thời xưa từ thiếp lên làm vợ

Tiền Phỉ gỡ móng vuốt dính người của anh ra, lỡ lời không để ý nói: “Đợi em thi đỗ CPA rồi nói sau!”

Lý Diệc Phi híp mắt mắt nhìn cô, cắn răng: “Được! Dù thế nào anh sẽ coi tổn thương này chỉ là thoáng qua! Anh sẽ chờ em thi đỗ cuộc thi CPA! Anh cảnh cáo em trước, nếu sau đó em dám không cho anh danh phận, thiếu gia anh sẽ bá vương ngạnh thượng cung (*)!”

(*) bá vương ngạnh thượng cung: cưỡng gian

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nở nụ cười: “Người ta nói mười năm mài giũa một người thành kẻ đê tiện, câu này nói rất đúng! Tính toán theo tuổi của anh, em thấy khoảng hai năm nữa, anh có thể gấp ba lần kẻ đê tiện rồi!”

﹀3﹀● Câu nói kia của Tiền Phỉ nghe có vẻ lỡ lời không để tâm, nhưng thật ra cô đã nghĩ cặn kẽ.

Cô cảm thấy Lý Diệc Phi quá gây họa, về việc dùng quan hệ tình nhân để ở chung với anh, cô vẫn không đủ sức lực và tin tưởng.

Mặc dù tính anh kiêu ngạo, thế nhưng mà kiêu ngạo của anh đủ để thu hút phụ nữ. Hơn nữa anh biết cách sống, đầu óc và năng lực công tác tốt, thành thật không biết có bao nhiêu cô gái muốn nhào lên người anh.

Mà anh vừa ý cô chỉ là do ở chung lâu, lâu ngày sinh tình. Cô cảm thấy trên người mình không có phẩm chất riêng gì có thể thu hút anh lâu dài.

Đã qua một năm, hợp hợp tan tan, tình tiết phức tạp đấy, cô giống như mới hiểu rõ cuộc sống của người ta.

Trước kia cô luôn cảm thấy bản thân là phụ nữ, công việc không cần quá xuất sắc, có công việc có thu nhập là được rồi, trọng tâm của cuộc sống vẫn là nên đặt ở gia đình, chỉ cần người đàn ông của cô cũng có thể kiếm tiền nuôi gia đình, cô có thể không cần quá cầu tiến.

Cho nên cô từ bỏ rất nhiều cơ hội phát triển tốt mà bản thân mình có thể có được, bởi vì những cơ hội kia cần đi công tác, sau đó đem tinh lực đặt ở trên người Uông Nhược Hải, chăm sóc anh ta.

Kết quả đâu? Uông Nhược Hải thật sự trở nên ưu tú, anh ta đổi nghề đến Thiên Thánh, nhưng sau khi anh ta xuất sắc, rốt cuộc cô cũng không giữ được.

https://thuviensach.vn

Mãi đến khi cô phấn chấn lại, vì cuộc sống không thể không quyết chí tự cường trên sự nghiệp một lần nữa, sau đó cô phát hiện mình trở nên tự tin hơn so với trước kia, hơn nữa cô chú ý chải chuốt trang điểm bề ngoài của mình, cả trong và ngoài, cô lại khiến Uông Nhược Hải mang theo mê luyến quay đầu lại.

Vì vậy hơn một năm kinh nghiệm, cô hiểu ra một đạo lý: dựa vào tuổi trẻ, khuôn mặt đẹp thu hút đàn ông, đều là nhất thời; chung quy một ngày nào đó mỹ nhân sẽ già đi và người đàn ông sẽ lấy vợ, đến lúc đó một người phụ nữ không ưu tú ngoại trừ nỉ non và khiển trách người đàn ông thay lòng đổi dạ, bản chất vấn đề gì đó đều không giải quyết được. Chỉ có bản thân xuất sắc, vì tự tin mà xinh đẹp, mới có thể thu hút lòng người lâu. Mà bản thân mạnh mẽ, cho dù có ngày hai bên mỗi người đi một ngả, cũng không có gì phải lo lắng? Người phụ nữ ưu tú vĩnh viễn không thiếu người thưởng thức.Tiền Phỉ cảm thấy hiện tại Lý Diệc Phi xuất sắc hơn cô rất nhiều, lúc hai người ở chung rất dễ khiến cô suy tính hơn thiệt. Mà một khi cô suy tính hơn thiệt, sẽ từ từ trở nên dung tục, một khi tầm thường, sẽ mất đi sức quyến rũ ban đầu thu hút Lý Diệc Phi, kết quả cuối cùng là anh sẽ chán ghét cô, sau đó bị một người khác có khả năng thu hút anh hấp dẫn.

Chỉ khi cô trở nên ưu tú giống anh, mới không bởi vì hai bên có chênh lệch mà suy tính hơn thiệt, cô sẽ lo lắng anh bị những người phụ nữ bên cạnh anh nhớ nhung, đồng thời cũng khiến anh phải lo lắng xem có người đàn ông nào mạnh mẽ hơn ở xung quanh cô ngấp nghé cô hay không.

Cái gì là tình yêu luôn mới mẻ? Làm cho đối phương có chút thỏm không yên như vậy, hơi quan tâm, hơi ghen tuông, luôn nhớ nhung người bầu bạn bên cạnh, không bị người tốt hơn cướp đi, cái này là tình yêu luôn mới mẻ.

Tiền Phỉ quyết định muốn làm một người phụ nữ ưu tú, một người khiến Lý Diệc Phi luôn nhớ thương, không bị người cướp đi, không có tinh lực đi nhìn người phụ nữ ưu tú xinh đẹp tóc dài chân trắng eo nhỏ khác.

https://thuviensach.vn

Mà trước mắt, cô cảm thấy phương thức mạnh mẽ nhất có thể khiến bản thân mình trở nên chính là qua cuộc thi CPA tháng mười một. Đợi cô qua được cuộc thi, có thể một mình phụ trách hạng mục trở thành tinh anh của công ty, đợi cô trở nên đủ ưu tú, cô mới không để bụng có bao nhiêu mỹ nữ vây quanh anh "Thảo luận hạng mục". Đến lúc đó anh không cần quá lo lắng cô sẽ bị người đàn ông tinh anh khác theo đuổi hỏi "Vấn đề nghiệp vụ".

﹀3﹀● Lưu Nhất Phong đi ăn máng khác, rất nhiều chuyện không có người dẫn dắt, Tiền Phỉ lại cần một người chỉ dẫn. Cũng may về phương diện nghiệp vụ Lý Diệc Phi cũng là cao thủ, có chỗ nào không hiểu cô trực tiếp hỏi anh còn thuận tiện hiệu quả hơn trước kia khi hỏi Lưu Nhất Phong.

Ứng phó yêu cầu kiểm tra tài chính của với Ủy ban điều tiết chứng khoán Trung Quốc, bên môi giới chứng khoán, bên trung gian phải tiến hành thăm hỏi các khách hàng và nhà cung ứng của xí nghiệp chuẩn bị phát hành cổ phiếu ra công chúng lần đầu. Công ty giao nhiệm vụ này cho Tiền Phỉ, người phụ trách hạng mục cho rằng qua hơn nửa năm, trình độ nghiệp vụ của Tiền Phỉ đã có sự tiến bộ rất lớn, năng lực giao tiếp cũng rất xuất sắc, cô dẫn đội tiến hành thăm hỏi khách hàng chính và nhà cung cấp, không những kịp thời phát hiện các vấn đề đang tồn tại giữa khách hàng và nhà cung cấp, hơn nữa một khi phát hiện, bằng năng lực giao tiếp của cô sẽ không làm mếch lòng xí nghiệp trên cơ sở quan hệ giữa khách hàng và nhà cung cấp, giải quyết sự việc đâu vào đó.

Đầu tháng chín, Tiền Phỉ bước vào hành trình thăm hỏi. Toàn bộ hành trình, cô tính toán qua, đại khái phải thăm hỏi hai mươi mấy người thành phố, năm mươi mấy công ty.

Khoảng thời gian sau đó, mỗi ngày Tiền Phỉ đều ở một thành phố mới, mỗi ngày phải đi điều tra vài công ty, mỗi ngày phải dịu dàng mỉm cười hỏi khách hàng chính và nhà cung ứng rất nhiều vấn đề. Mỗi ngày trời tối

https://thuviensach.vn

khuya cô mới trở về nhà khách, mà ngày hôm sau phải thức dậy sớm thu dọn hành lý bước vào hành trình mới.

Mỗi ngày Lý Diệc Phi đều gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô có gặp vấn đề gì khó giải quyết hay không, nếu gặp phải sẽ nghĩ biện pháp giúp cô, nếu không có gì thì trò chuyện vài câu với cô, sau đó để cho cô ngủ.Trên đường đi, Tiền Phỉ cảm thấy rất mệt, nhưng ngoài mệt mỏi ra thì cô cảm thấy mỗi ngày trôi qua hết sức phong phú, cô cảm thấy hành trình lần này đặc biệt rèn luyện con người.

Lúc đến Đại Liên (*), sau khi thăm hỏi hết khách hàng, nhóm Tiền Phỉ tìm khách sạn ở lại. Sau đó Tiền Phỉ gọi điện thoại cho Diêu Tinh Tinh.

(*) thuộc tỉnh Liêu Ninh

Diêu Tinh Tinh vô cùng kích động, nhất định mời cô ăn cơm chiều. Tiền Phỉ vui vẻ làm thịt cô ấy một bữa, không khách khí chọn địa điểm ăn cơm ở Shangri-La (*)

(*) luxury hotel and resort

Đợi đến khi cô lái xe đến đó, mới phát hiện Lục Trạch cũng ở đó.

Diêu Tinh Tinh nói: “Vốn bà nói muốn ăn thịt gà om khoai tây, tôi cũng liều mình bồi quân tử, nhưng bà chọn ở đây, tôi chỉ có thể mang ví tiền của mình đến!

Tiền Phỉ liền nói: “Ồ, như vậy à, vậy bảo túi tiền của bà đưa tiền trước đi, sau đó anh ta có thể đi mà.”

Lục Trạch ở bên cạnh, mặt không biểu tình nói: “Trên đời này không có người thứ ba dám coi thường lời tôi nói như hai người.”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ và Diêu Tinh Tinh ôm nhau run cầm cập cười ha ha. Đại gia Lục Trạch ở bên cạnh nhìn hai người, bất đắc dĩ mà khóe miệng co giật.

Ba người vô cùng vui vẻ, ồn ào ăn một bữa tối tuyệt vời.

Lúc tính tiền, Lục Trạch tính sai. Diêu Tinh Tinh như phát hiện ra kỳ tích lớn thứ tám của thế giới, lôi kéo Tiền Phỉ thét lên: “Chúng ta nhanh nắm chắc thời gian chế nhạo tên này đi thôi! Tôi nói cho bà biết cả đời này cơ hội như vậy chính là lúc này, tôi chưa thấy tên này phạm sai lầm kiểu không biết đếm như vậy bao giờ!”

Tiền Phỉ ở bên cạnh vội vàng chậc chậc chậc vài tiếng, nói: “Không thể tưởng được, người đứng đầu công ty Thiên Quân - Lục Trạch tiên sinh ngay cả tiền ăn một bữa cơm cũng có thể tính sai, đời người thực là khó lường!”

Lục Trạch khóe miệng co quắp, nhẫn nhịn, cuối cùng không nhịn được, nhìn Tiền Phỉ và Diêu Tinh Tinh nói: “Về sau hai người ăn cơm không nên kêu tôi, nghe hai người nói chuyện, nghe lâu tôi chóng mặt.”

Tiền Phỉ và Diêu Tinh Tinh cười ha ha.

Lục trạch nhíu mày, bỗng nhiên chuyển đề tài, nói với Tiền Phỉ nói: “Đúng rồi, khi về chào hỏi Lý Diệc Phi hộ tôi!”

Tiền Phỉ nhướn lông mày, “Tôi và anh ấy thực sự không thân quen lắm!”

Lục Trạch khóe miệng giãn ra, lộ ra nụ cười hơi kỳ lạ: “Theo phương diện nào đó mà nói, cô thực sự không được coi là rất thân quen với anh ta!”

Tiền Phỉ có chút nghi hoặc, hỏi Lục Trạch phương diện nào đó là phương diện nào, Lục Trạch khôi phục vẻ mặt không biểu tình, nói: “Hiện

https://thuviensach.vn

tại tôi và Lý Diệc Phi là quan hệ hợp tác, tôi không tiện nói thêm gì đó, sau này bản thân anh ta sẽ nói cho cô biết.”

Bữa tối vui vẻ kết thúc, sau khi Lục Trạch lái xe đem đưa cô đến nhà khách, chở Diêu Tinh Tinh rời đi.

Trở lại phòng, Tiền Phỉ đem ảnh chụp lúc buổi tối up lên khoe bạn bè, kèm theo một câu: “Buổi tối cùng đại yêu tinh ăn tiệc, rất vui! Đặc biệt cảm ơn Lục tiên sinh - túi tiền của đại yêu tinh đã dốc túi tài trợ bữa ăn!”

Cô up lên xong, không đến một phút đồng hồ liền nhận được điện thoại của Lý Diệc Phi.

“Buổi tối em đi ăn với Lục Trạch?” Lý Diệc Phi mở miệng hỏi.

Tiền Phỉ sửa lời Lý Diệc Phi: “Em đi ăn với Diêu Tinh Tinh, tác dụng chủ yếu của Lục Trạch là đi trả tiền, cám ơn!”

Lý Diệc Phi không bắt bẻ từ của cô, hỏi: “Lục Trạch tán gẫu chuyện gì với em?”

Tiền Phỉ hỏi: “Ví dụ như?”

Lý Diệc Phi nói: “Ví dụ như cuộc sống, lý tưởng, hoặc hợp tác cùng anh, hoặc là nhà cửa gì đó, các loại?”

Tiền Phỉ bắt được từ cuối cùng, hỏi: “Nhà gì? Anh ta không nói đến nhà cửa, ngược lại là thực ra nói anh với anh ta là quan hệ hợp tác, rất nhiều chuyện không tiện nói với em, bảo em trực tiếp hỏi anh.” Tiền Phỉ dừng lại một lúc, hỏi: “Chẳng lẽ căn nhà của anh là thuê của anh ta hay sao?”

Lý Diệc Phi hừ một tiếng, không nói đúng hay không, không để lại dấu vết chuyển chủ đề, hỏi Tiền Phỉ: “Trạm tiếp theo của em ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nói: “Quảng Châu, sáng sớm ngày mai xuất phát, giữa trưa đến, buổi chiều chỉ cần điều tra vài công ty, đi máy bay chuyến muộn đến Hàng Châu.” Tiền Phỉ ngừng một chút, nói, “Nghe nói cơm gà Quảng Châu rất ngon, có thời gian em thật sự muốn đi nếm thử!”

Lý Diệc Phi vô cùng khinh bỉ: “Trừ ăn ra em còn muốn gì khác không!”

Tiền Phỉ nói: “Có mà!”

Lý Diệc Phi hừ hừ hỏi: “Ví dụ như?”

Tiền Phỉ nói: “Anh nè!”

Ở đầu điện thoại bên kia, trong nháy mắt Lý Diệc Phi có chút thở gấp.

“Em đợi chút, anh đột quỵ, ý này của em là nói em nhớ anh đúng không? Ôi thiếu gia anh đây là đợi vầng mây rẽ thấy trăng thanh.?”

Tiền Phỉ cười: “Anh đây là chủ đề khác, bản thân thiếu gia anh không nên tẩm bổ cho não quá nhiều, tẩm bổ nhiều ở bệnh viện cũng cứu không được anh đâu!”

Lý Diệc Phi làm ra vẻ thở dài, “Em mạnh miệng không thừa nhận nhớ anh, nhưng thiếu gia anh không thể, anh không mạnh miệng được! Cho nên anh không thể không nói tiểu Cân Cân, anh có chút nhớ em!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chúng Tôi Ngủ Cùng Nhau

Phần sau của cuộc điện thoại tối qua, Tiền Phỉ thấy Lý Diệc Phi nói quá động dục, về sau tên kia sống chết không chịu tắt điện thoại, nhất định phải lôi kéo cô trò chuyện. Đợi đến lúc cô đi ngủ đã ba giờ. Mà sáng sớm chưa đến bảy giờ cô đã phải bò dậy vội vàng lên máy bay. Cô và các thành viên khác của tiểu đội điều tra không đặt vé máy bay cùng chuyến, so với người khác cô sẽ hạ cánh sớm hơn một tiếng. Bọn họ hẹn sau khi hạ cánh tập hợp ở lối ra sân bay.

Sau khi lên máy bay, Tiền Phỉ mệt mỏi xiêu vẹo, máy bay ổn định cất cánh, cô mặc kệ mọi việc, trực tiếp nằm bò trên bàn nhỏ ngủ không biết trời đất.

Giữa chuyến bay tiếp viên hàng không đến phát bữa sáng, cô thức dậy, nửa mê nửa tỉnh gẩy nhanh hộp cơm. Cô ăn như đánh trận, thấy người đàn ông ưu tú mặc âu phục giày da khoảng bốn mươi tuổi ở ghế bên cạnh vui vẻ cười haha.

Ăn xong, cô đẩy hộp đồ ăn vào góc bàn, muốn tiếp tục nằm bò ra ngủ. Thế nhưng mà bàn quá nhỏ và còn cứng, sau khi hộp cơm chiếm phân nửa chỗ, cô nằm bò như thế nào cũng khó chịu.

Người đàn ông mặc âu phục giày da vừa cười vừa lặng lẽ cầm hộp cơm của cô đặt trên trên bàn của ông ta. Tiền Phỉ cố gắng mở to đôi mắt đầy sương mù, nói tiếng cảm ơn, lại gục xuống ngủ không biết trời đất.

Khi máy bay sắp chuẩn bị hạ xuống, cô bị người đàn ông mặc âu phục giày da thiện ý đánh thức.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến sau khi máy bay hạ cánh phải đi gặp khách hàng của công ty, Tiền Phỉ cố gắng làm bản thân phấn chấn tinh thần nhanh nhất có thể.

Cô gắng sức dùng hai tay vỗ mặt mình, ba ba ba, thấy người đàn ông mặc âu phục giày da lại bật cười.

“Hình như cô rất mệt!”

Tiền Phỉ có chút phản ứng, mới phát hiện người đàn ông mặc âu phục giày da nhìn sự nghiệp có vẻ thành công ngồi bên cạnh đang nói chuyện với mình.

“À? ! Đúng vậy ạ, ngày hôm qua ngủ quá muộn!” Cô quay lại mỉm cười trả lời.

Chương trình phát thanh thông báo máy bay đã hạ cánh.

Người đàn ông mặc âu phục giày da mắt trong veo, tiếp tục hỏi: “Cô làm công việc gì vậy? Vất vả như thế!”

Tiền Phỉ lễ phép nói ngắn gọn: “Tôi làm đầu hành!”

Người đàn ông mặc âu phục giày da mắt càng sáng lên: “Ồ? Một cô gái làm đầu hành thật không đơn giản! Cô làm ở Đại Liên sao?”

Tiền Phỉ mỉm cười lắc đầu, “Không phải, tôi làm Bắc Kinh, đến Đại Liên chỉ là đi công tác!”

Máy bay đã dừng lại ổn định, Tiền Phỉ đứng lên, người đàn ông mặc âu phục giày da rất nhiệt tình giúp cô cầm hành lý từ trên giá để hành lý xuống, cũng đi theo cô cùng ra khỏi cabin.

Sau khi ra khỏi cabin, hai người đều đến lối ra.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông mặc âu phục giày da vừa đi vừa lấy danh thiếp ra đưa cho Tiền Phỉ, “Thật khéo, công ty tôi cũng ở Bắc Kinh, đây là danh thiếp của tôi!”

Tiền Phỉ nhận danh thiếp, nhìn một lúc, lại là công ty niêm yết trên thị trường.

Lại nhìn chức vụ của người đàn ông mặc âu phục giày da, là chủ tịch.Tiền Phỉ có chút ngưỡng mộ, muốn tìm danh thiếp của mình để đưa, thế nhưng mà chưa kịp hành động, đột nhiên cảm thấy bả vai mình bị người khoác từ phía sau. Cô bị dọa, hoảng sợ, cảm thấy đây có thể giống như là một trường hợp quấy rối tình dục.

Cô lập tức quay đầu nhìn.

Sau khi nhìn, cô không khỏi ngẩn ngơ trở nên giống một con gà gỗ. Người động tay động cước chân lại là Lý Diệc Phi, người nên ở Bắc Kinh xa xôi.

“Sếp Mạnh, lâu rồi không gặp, không thể tưởng được ở đây lại gặp được ngài!” Lý Diệc Phi duỗi ra tay phải mỉm cười bắt tay với người đàn ông mặc âu phục giày da.

Người đàn ông mặc âu phục giày da khẽ giật mình, trong nháy mắt đổi thành nụ cười mỉm sáng lạn, vừa bắt tay vừa nhìn Lý Diệc Phi và Tiền Phỉ, cười tủm tỉm hỏi: “Tiểu Lý, đây là bạn gái của cậu à?”

Lý Diệc Phi không chút do dự nói “Vâng”, người đàn ông mặc âu phục giày da “À” một tiếng, khen: “Bạn gái của cậu tuổi trẻ tài cao lại xinh đẹp như vậy, cậu thực sự may mắn đấy!”

Hai bên nói xã giao vài câu, sếp Mạnh thức thời nói đi trước một bước. Trước khi đi do dự một chút, nói Lý Diệc Phi vàTiền Phỉ: “Đợi trở về Bắc Kinh, có cơ hội tôi mời hai người ăn cơm!”

https://thuviensach.vn

Xuất phát từ lễ phép, hai người đều khách sáo trả lời “ Được” .

Đợi đến lúc sau khi sếp Mạnh đi chỗ không nghe được bọn họ nói chuyện, hai giọng nói đồng thời vang lên.

Tiền Phỉ kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại tới đây? Không phải anh nói Bắc Kinh có hạng mục đang bận không đi được ư!”

Lý Diệc Phi tức giận: “Sao em tung lưới lớn như vậy, ngay cả ông chú bốn mươi tuổi cũng không buông tha!”

Dừng lại một lúc, Tiền Phỉ nói: “Em không tung lưới mà, là ông ta chủ động nói chuyện với em được chưa?!”

Lý Diệc Phi nói: “May mà anh sang đây xem, nếu không hoa đào thối của em không biết lan tràn thành dạng gì nữa!”

Tiền Phỉ lườm Lý Diệc Phi một cái, hỏi: “Anh hai, anh là chú khỉ được phái tới để xem Trái Đất biến thành thôn làng thế nào à , thế giới đã nhỏ đến đi ra ngoài cũng có thể gặp được người quen sao?”

Lý Diệc Phi cau mày: “Mời phiên dịch câu vừa rồi thành tiếng người!”

Tiền Phỉ hừ hừ nói: “Em chính là hỏi sao trùng hợp như vậy, anh biết người vừa rồi.”

Lý Diệc Phi nói: “Công ty bọn họ niêm yết trên thị trường là anh làm, anh sao có thể không biết ông ta! Lão già đó, nhìn hào hoa phong nhã, nhưng con người lại thủ đoạn bịp bợm! Nhưng mà ánh mắt nhìn phụ nữ rất cao, tán tỉnh mấy cô gái trẻ thực sự rất tài giỏi, nếu ông ta vừa ý ai, cô gái đó thực sự không chạy thoát được.” Nói đến đây, anh dừng lại, liếc Tiền Phỉ, bĩu môi nói, “May mà hôm nay anh đến, nếu không không biết tiếp theo ông ta sẽ rắp tâm gì với em! Em nói em cô gái xấu xa này, trước kia

https://thuviensach.vn

rất an phận sao, sao bây giờ biến thành như vậy, khiến người khác không bớt lo!”

Tiền Phỉ cũng làm ra bộ dạng buồn rầu, cau mày nói: “Em cũng buồn mà! Anh nói xem, sao bây giờ em chỉ trêu chọc phải mấy người đàn ông trong độ tuổi bốn mươi, năm mươi vậy! Mấy chàng trai trẻ tuổi bọn họ đi đâu hết rồi ấy nhỉ?”Lý Diệc Phi trừng mắt: “Cái gì là trêu chọc mấy người đàn ông trong độ tuổi bốn mươi năm mươi? Những lời này hơi uyên thâm, phiền em giải thích từng câu từng chữ giúp anh một chút, đặc biệt là chữ 'mấy', xin dùng ít hơn tám trăm chữ trình bày tường tận, cám ơn!”

Tiền Phỉ học anh cau mày, “Dựa vào cái gì thế?! Anh thực sự coi mình là đôi cánh của em à? Chuyện gì của bản cô nương cũng phải báo cáo với anh mới được sao?”

Lý Diệc Phi trừng mắt đe doạ cô, “Đừng nói anh không cảnh cáo em, nhanh thỏa mãn yêu cầu, bằng không thì anh ở trên đường giở trò lưu manh!”

Sau khi Tiền Phỉ mắng anh một tiếng “Fuck”, kể lại sự việc gặp phải lúc đi thăm hỏi khách hàng ở Tây An một lần.

Ông chủ của công ty khách hàng ở Tây An khoảng hơn bốn mươi tuổi, rất nhiệt tình, sau khi nhóm người Tiền Phỉ đi thăm hỏi, ông ta không chỉ nhất định muốn mời bữa cơm, mà còn nhất định muốn dẫn bọn họ một đoàn người đi tản bộ ở tháp Đại Nhạn(*) của Tây An.

(*) Tháp Đại Nhạn là một tháp ở thành phố Tây An, tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc, hiện nay cao 64 m dùng để chứa bản dịch Kinh phật của Đường Tăng Tam Tạng.

Trên đường đi ông chủ kia vô cùng nhiệt tình mang máy DSLR(*) không ngừng chụp ảnh, chỉ là chụp đi chụp lại, Tiền Phỉ cảm thấy có điểm gì không thích hợp. Nhưng cô lại sợ là sự nhạy cảm của mình, không nói ra

https://thuviensach.vn

chỗ không thích hợp này, chỉ là lặng lẽ xem xét, đi đến chỗ nào cũng lôi kéo một nữ luật sư gần bằng tuổi.

(*) 単反 là DSLR: chữ viết tắt của Single Lens reflex ,máy ảnh ống kính rời, mỗi ống kính có một tiêu cự và góc độ chụp riêng. Ở Việt Nam hay gọi là máy cơ.

Chẳng bao lâu nữ luật sư lặng lẽ nói với cô: “Tiền Phỉ, tôi nói lời này cô đừng không thích nghe nhé, sao tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, ông chủ kia chụp ảnh cho người khác đều là ngụy trang? Ông ta giống như luôn đang tìm cơ hội chụp cô!”

Đến lúc này, Tiền Phỉ xác định không phải mình nhạy cảm đa nghi.

Dạo chơi hết tháp Đại Nhạn, ông chủ kia còn thu xếp muốn dẫn đoàn người đi xem tượng binh mã. Tiền Phỉ kiên định nói đã đặt vé đường sắt cao tốc đi Trường Sa, phải xuống trạm sau xuất phát rồi, như vậy tạm biệt sự nhiệt tình của ông chủ Tây An.

╰3╯● Tiền Phỉ nghi ngờ hỏi Lý Diệc Phi: “Anh nói xem, em không làm duyên làm dáng, liếc mắt đưa tình với bọn họ, cũng không tìm chuyện để nói, nói năng vớ vẩn, sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

Lý Diệc Phi liếc xéo cô, chớp khóe mắt, ha ha nói: “Bởi vì ánh mắt của người lớn tuổi không tốt!”

Tiền Phỉ ngẩng đầu u ám mà nhìn Lý Diệc Phi, “Vậy sao anh vẫn quấy lấy em, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế?”

Lý Diệc Phi không chút do dự nói: “Anh bị mù thôi!”

Nếu không phải người đến người đi quá nhiều, Tiền Phỉ thật sự muốn vén váy lên đá chết người cần ăn đòn bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi đắc chí lại gần, lấy hình tượng anh trai tốt khoác vai cô, “Anh đã nói với em, sau này chú ý cách xa mấy lão già háo sắc mắt hí, trên người bọn họ mùi thuốc quá nồng!”Tiền Phỉ khó hiểu, “Mùi thuốc vậy?”

Lý Diệc Phi nghiêm túc nói: “Thuốc bất lực.”

Tiền Phỉ đẩy Lý Diệc Phi ra, “Cút!”

Lý Diệc Phi tiếp tục mặt dày, “Nếu không em cho rằng bốn mươi năm mươi tuổi dựa vào cái gì làm động lực? Dựa vào tình yêu đích thực không gì sánh được sao?”

Tiền Phỉ thật sự muốn bóp chết tên lưu manh trước mắt này, “Anh giữ lại chút đạo đức cho cái miệng của mình đi! Bằng không chờ anh lúc bốn mươi năm mươi tuổi dựa vào thuốc làm động lực, không cảm thấy tự vả vào mặt mình ư!”

Lý Diệc Phi hất tóc, “Anh không giống với những người khác, anh là động cơ vĩnh viễn! Hơn nữa động lực thật sự là chân thực bởi vì thực sự yêu em không gì sánh được!”

Tiền Phỉ cảm thấy cô sắp nôn hết sạch đống thức ăn trên máy bay rồi.

﹀3﹀● Tuy Lý Diệc Phi ngoài miệng nói ánh mắt của mấy ông chú bốn mươi năm mươi tuổi không tốt, nhưng trong lòng anh thật ra không phải nghĩ như vậy.

Ý nghĩ thực trong lòng anh thật ra là có chút khâm phục.

Anh khâm phục bản thân mình thiếu chút nữa đã xem nhẹ một vài điều tốt đẹp.

Không biết từ lúc nào trên người cô nàng chết tiệt kia lại bắt đầu phát ra sự quyến rũ tiềm ẩn đặc biệt. Sự quyến rũ này là sự đan xen của thiếu nữ

https://thuviensach.vn

và thiếu phụ (phụ nữ đã có chồng), tự nhiên, tươi mát, ấm áp, hơn nữa khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, không ngừng muốn tiếp cận cô. Quả thực ở giai đoạn này cô có thể giết toàn bộ những người đàn ông trẻ tuổi trẻ - có thể thu hút những cậu bé không biết gì, lại có thể đủ mê hoặc những ông chú thành thục.

Anh cảm thấy mình thực sự rất may mắn, gặp được một khối ngọc thô chưa mài dũa, càng mài càng phát ra ánh sáng; đồng thời anh cũng từ từ có một chút cảm giác nguy cơ.

Cô rất tốt, không chỉ một mình anh có thể thấy được, bắt đầu bị những người đàn ông khác phát hiện ra.

Cô ngốc này mỗi một ngày đều thay đổi, cô trở nên ngoan cường, tự tin, đầy năng lực, cô không bao giờ giống như trước đây nữa, chỉ là vì khoản vay mua nhà ngây ngô dại dột mà trong công tác bị động, cô đã có mục tiêu phấn đấu rõ ràng, vì thực hiện mục tiêu cô cố gắng công tác, theo đuổi công việc mà người đàn ông làm, cũng không kêu gào một tiếng mệt mỏi. Cô như vậy, mỗi một ngày càng trở nên có sức hấp dẫn hơn trước đây, chỉ là dường như chính cô vẫn chưa phát hiện ra, cô đã có được sức quyến rũ như thế nào.

Có đôi khi anh thực sự hi vọng, không bằng để cô cứ làm chủ thuê nhà - cô gái nữ hán tử, như vậy anh không cần lo nghĩ mỗi ngày, không cần nghĩ ngợi lung tung xem có ai lại phát hiện ra mặt tốt của cô.

﹀3﹀● Ra sân bay, Tiền Phỉ hỏi Lý Diệc Phi: “Đúng rồi, sao anh lại tới đây?”

Lý Diệc Phi nói qua loa với cô: “Đến làm ít chuyện.”

Anh nói với Tiền Phỉ, mình làm xong việc đến quán rượu ở phố đi bộ Thượng Hạ Cửu Quảng Châu (*), bảo cô đi điều tra xong khách hàng trực tiếp lái xe vào trong đó tìm anh.(*) Thượng Hạ Cửu là phố đi bộ nằm tại

https://thuviensach.vn

khu Lệ Loan,vốn gọi là Tây Quan, là một trong ba trung tâm Thương mại sầm uất của Thành phố Quảng Châu tỉnh Quảng Đông, nổi tiếng trong và ngoài nước, ai đến Quảng Châu cũng mộ danh mà đi dạo Thượng Hạ Cửu. Dãy phố đi bộ này dài hơn 1200 mét, nhưng có đến hàng nghìn gian hàng lớn nhỏ trên gác dưới nhà

Tiền Phỉ nói OK.

Kế tiếp thăm hỏi rất thuận lợi, ông chủ khách hàng khen Tiền Phỉ không dứt lời, lúc chia tay mời cô có cơ hội thường xuyên đến làm khách, cũng hứa hẹn sau này nếu như muốn niêm yết trên thị trường nhất định sẽ liên hệ cô đến làm nhà thầu dự án.

Từ công ty khách hàng đi ra, Tiền Phỉ nói với mấy thành viên của tiểu đội thăm hỏi, thời gian còn lại hoạt động tự do, muốn đi Hàng Châu bây giờ có thể đi sân bay, muốn ở Quảng Châu đi bộ thì ngồi chuyến bay muộn một chút, chỉ cần sáng ngày mai có thể tụ hợp ở công ty khách hàng ở Hàng Châu là được.

Bố trí xong tất cả, mỗi người đi một ngả. Tiền Phỉ trực tiếp lái xe đến tiệm rượu ở Quảng Châu.

Vừa đến nơi, Tiền Phỉ đã bị đám người đợi chỗ làm hoảng sợ, cô cảm thấy hành động đợi chỗ của mọi người thật quá vĩ đại dù có chút thảm.

Cô gọi điện thoại hỏi Lý Diệc Phi đang ngồi ở đâu, trực tiếp bảo nhân viên phục vụ dẫn mình tới đó. Trên đường đi, cô có thể cảm giác được ánh mắt của dãy người đang đợi chỗ: tham lam có, khát khao có hoặc là GATO khiến cô thấy vui vẻ.

Cô cảm thấy rất thoải mái, cảm giác hạnh phúc cứ im lặng mà tăng lên.

https://thuviensach.vn

Đến phòng, cô càng hoảng sợ, Lý Diệc Phi gọi cả bàn thức ăn ngon. Thấy cô đến, anh đứng dậy kéo cô ngồi xuống, nói: “Lúc em ở trên xe gọi điện thoại cho anh, anh đã bảo nhân viên phục vụ ghi trước rồi. Em nếm thử, đi đây đều là món ăn bình dân nổi tiếng nhất Quảng Châu!”

Tiền Phỉ xắn tay áo bắt đầu không quan tâm gì nữa ăn điên cuồng.

Cơm gà, bánh bao trứng sữa, chân gà hấp Tử Kim (*), tôm tươi hấp, bánh tôm, bánh cà rốt sấy, xúc xích nướng tẩm mật ong, ruột bò xào rau cải, ruột bò hấp thịt và cải xanh ...Cô không ngừng ăn ăn ăn, ăn đến hết, cô không có ăn no đến mức khiến mình bể bụng, nhưng thiếu chút nữa dọa Lý Diệc Phi sợ chết khiếp.

(*) Tử Kim là một huyện thuộc địa cấp thị Hà Nguyên, tỉnh Quảng Đông, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

“Cân Cân em ngậm miệng lại cho anh! Anh bảo em mỗi món nếm một ít, không bảo em ăn sạch tất cả các món! Em ăn như vậy chết thì sao, không sợ anh sẽ đi tìm tiểu yêu tinh?!”

Tiền Phỉ lau dầu mỡ trên khóe miệng, quệt miệng cười gằn haha, “Biết cái gì gọi là sinh mạng thật sự rất đáng quý nhưng đồ ăn ngon còn quý giá hơn sao? Chưa nghe người xưa nói qua là vì đồ ăn mà chết; đàn ông ngốc nghếch tiểu yêu tinh đều có thể bỏ đi sao? Lý Diệc Phi em cho anh biết: đồ ăn ngon trước mắt, anh và tiểu yêu tinh đều là mây bay!”

Lý Diệc Phi đặt đũa xuống, “Có thể vui vẻ ở cùng nhau hay không?Có người sướng miệng hủy gian tình như em sao? Được rồi, anh là mây bay, vậy em nôn tất cả các món ăn đã ăn của anh ra cho anh đi!”Tiền Phỉ nói: “Bây giờ em không nôn ra được, nếu không như vậy đi, anh khen ngợi bản thân mình vài câu đi, giống như bình thường ý, em nhất định không tốn công trả lại món ăn trong bụng cho anh!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi “Oh~ Shit” một tiếng: “Anh nói chút lời thật lòng về bản thân mình khiến em khó chịu như vậy ư?!”

﹀3﹀● Từ trong nhà hàng đi ra, Tiền Phỉ vuốt bụng hỏi Lý Diệc Phi: “Sự việc khiến anh phải đến Quảng Châu xử lý xong chưa?”

Lý Diệc Phi cúi đầu chăm chú nhìn Tiền Phỉ, có chút hứng thú nói: “À, vừa mới xong.” Người nào đã được như ý nguyện ăn cơm gà rồi.

Tiền Phỉ hỏi: “Vậy anh sẽ trở lại Bắc Kinh à?”

Lý Diệc Phi nói: “Anh đi Hàng Châu với em.”

Tiền Phỉ ngẩng đầu, hơi nghi ngờ: “Anh cùng em đi Hàng Châu làm gì vậy? Rảnh rỗi à ?”

Lý Diệc Phi nói: “Dù sao ngày mai là thứ sáu, em thăm hỏi xong công ty ở Hàng Châu, anh có thể cùng em chơi hai ngày ở Hàng Châu.”

Tiền Phỉ nghĩ một lúc, hỏi: “Vậy Bắc Kinh bên đó thì sao? Không phải nói có hạng mục cần anh theo dõi sát sao ah.”

Lý Diệc Phi nói: “Em đừng quan tâm.”

Tiền Phỉ cũng cảm thấy quan tâm việc đâu đâu, dạ dày sẽ đau, vì vậy chuyên tâm tiêu thực.

﹀3﹀● Buổi tối, bọn họ cùng ngồi máy bay bay đến Hàng Châu.

Lý Diệc Phi tìm một khách sạn khác gần khác sạn Tiền Phỉ và đội của cô đang ở.

Ngày hôm sau, sau khi Tiền Phỉ mang theo mọi người thăm hỏi xong khách hàng, liền bàn bạc với tất cả mọi người sắp xếp lịch trình tiếp theo

https://thuviensach.vn

Cô giao hẹn với mọi người, thứ bảy mọi người tự do sắp xếp hoạt động của mình, sáng sớm chủ nhật tập hợp, lên đường đi đến Thành Đô trạm tiếp theo.

Đến thứ bảy, Tiền Phỉ liên hệ với Quan Mỹ Mỹ cùng Dịch Tiểu Cẩm bạn học cấp ba đang định cư ở Hàng Châu. Năm đó lúc ở trường cấp ba, cô và hai người kia thân thiết giống như Na Tra, quả thực là cặp song sinh dính liền ba đầu sáu tay.

Nhóm bạn năm đó nghe thấy cô đến, đều kích động, tranh nhau muốn làm chủ mời cô ăn cơm ở nhà hàng Long Tỉnh.

(*) Một nhà hàng ở địa chỉ 399 đường Long Tỉnh, Tây Hồ, Hàng Châu, Chiết Giang, Trung Quốc.

Lúc đi dự tiệc, Lý Diệc Phi nhất quyết đòi đi theo.

Tiền Phỉ thành khẩn khuyên anh nói: “Anh đừng đi, anh rất tham ăn, nhà hàng Long Tỉnh rất đắt, các cô ấy trông thấy anh khẳng định gây rắc rối cho anh!”

Lý Diệc Phi đầy khí thế nhướng lông mày: “Thiếu gia anh tự trả tiền!” Anh dừng một chút, bĩu môi nói, “Anh mà có thể tham ăn bằng em à? Ngày hôm qua thế nhưng mà em ăn hết một bàn lớn, nếu anh không ngăn cản, cái mâm của quán người ta cũng bị em nuốt mất!”

Tiền Phỉ muốn một cước đạp bay Lý Diệc Phi.

Cuối cùng, Lý Diệc Phi mặt dày mày dạn mà cùng đi.

Mà lúc Lý Diệc Phi xuất hiện, Dịch Tiểu Cẩm và Quan Mỹ Mỹ chẳng những không gây rối, trái lại còn thể hiện tấm lòng yêu mến theo chiều hướng quá mức đến mức biến thái.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ phê bình hai cô ấy nông cạn, chỉ biết nhìn bề ngoài của con người, không suy tính xem menu đắt như thế nào.

Dịch Tiểu Cẩm nói: “Đắt không đắt là việc của bọn tôi!”

Quan Mỹ Mỹ nói: “Đắt, chúng tôi cam tâm tình nguyện!”

Tiền Phỉ ngoại trừ trợn tròn mắt ra không biết làm gì cả.

Mà Lý Diệc Phi cảm giác mình thật sự là chứng kiến cái gì gọi là ngưu tầm ngưu mã tầm mã rồi, người bên cạnh Tiền Phỉ tính cách đều không khác nhau lắm, từ Diêu Tinh Tinh, Dịch Tiểu Cẩm đến Quan Mỹ Mỹ, lắm mồn tính tình nhanh nhẹn, IQ tập thể thiếu hụt.

Sau khi đồ ăn được mang lên, Dịch Tiểu Cẩm và Quan Mỹ Mỹ vừa ăn vừa hỏi Lý Diệc Phi: “Chàng trai, anh và cô ấy, hai người là quan hệ gì à?”

Tiền Phỉ vừa muốn nói chúng tôi không có quan hệ gì cả, kết quả chưa kịp mở miệng, đã bị Lý Diệc Phi cướp mất lời.

“Chúng tôi ngủ cùng nhau!” Anh chém gió không biết ngượng.

Tiền Phỉ bị sặc cơm, ho đến mức tưởng chết.

Cô sặc, hai mắt đỏ bừng, mặt đầy nước mắt, sự tức giận từ trong lòng tuôn ra, mắng: “Ngủ em gái anh! Tôi với anh là thuê chung nhà, thuê chung được không nào! Hơn nữa quan hệ cùng thuê nhà đã chấm dứt, được chưa!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Không Thể Đón Em Rồi

Bữa cơm ăn được một nửa, Lý Diệc Phi đi ra ngoài nhận điện thoại. Sau khi quay lại, anh nói với Tiền Phỉ: “Công ty có chút việc gấp, anh phải về luôn, các em tiếp tục ăn, anh lái xe đến sân bay Tiêu Sơn!” Anh nói xin lỗi với Dịch Tiểu Cẩm và Quan Mỹ Mỹ, vội vàng rời đi.

Dịch Tiểu Cẩm nhìn bóng lưng của Lý Diệc Phi, chậc chậc hai tiếng, “Dáng người đẹp!”

Quan Mỹ Mỹ nhìn bóng lưng của Lý Diệc Phi, cũng chậc chậc hai tiếng, “Khuôn mặt đẹp!”

Hai người bọn họ cùng xoay đầu lại nhìn Tiền Phỉ, “Thịt anh ta đê!”

Tiền Phỉ phun trà sữa ra.

Cơm nước xong xuôi, Dịch Tiểu Cẩm và Quan Mỹ Mỹ gọi nhân viên phục vụ muốn tính tiền, nhân viên phục vụ nói với hai cô: “Vị tiên sinh vừa mới đi ra ngoài đã thanh toán rồi!”

Dịch Tiểu Cẩm và Quan Mỹ Mỹ đều nhìn về phía Tiền Phỉ, vẻ tán thưởng trên mặt sắp tích tụ thành sông nhỏ giọt từ trên mặt xuống: “Lớn lên đẹp trai, miệng ngọt, có tiền lại còn hào phóng, nhanh nắm chắc thời gian thịt anh ta!”

Tiền Phỉ nghe thấy quả thực kinh hồn bạt vía, “Xin hai người đừng nói nữa! Nói thêm nữa, tôi không giữ được nhân cách mất!”

https://thuviensach.vn

Buổi tối Tiền Phỉ không trở về khách sạn, cô và Quan Mỹ Mỹ đến nhà Dịch Tiểu Cẩm.

Ba cô gái độc thân chen chúc trên giường nằm nói chuyện. Dịch Tiểu Cẩm và Quan Mỹ Mỹ không ngừng thổi gió bên tai Tiền Phỉ.

Dịch Tiểu Cẩm nói: “Theo hoả nhãn kim tinh của tôi quan sát: gân cốt của người tên Lý Diệc Phi kia tuyệt đối là tốt, là một người có năng lực trên giường, khỉ đầu chó cậu mà không thịt anh ta trời đất không dung!”

Tiền Phỉ mắt trợn trắng, “Tôi nhớ hồi học cấp ba cậu đã cận 600 độ rồi, cám ơn!”

Quan Mỹ Mỹ nói: “Cho dù không nhìn gân cốt của anh ta, chỉ bằng khuôn mặt của anh ta cũng đã dễ dàng khiến người ta muốn cởi hết quần áo ra rồi!”

Tiền Phỉ phục rồi, “Cậu có thể tiến hành theo chất lượng cởi thắt lưng và cởi áo lót trước được không?!”

Dịch Tiểu Cẩm nói: “Khỉ đầu chó, tôi nói thật, rốt cuộc cậu và anh chàng họ Lý đẹp trai kia đã thịt nhau chưa?”

Tiền Phỉ dậm chân, đá Diệc Tiểu Cẩm một cái, “Ngủ em gái cậu! Giữa tôi và anh ta không phải như các cậu nghĩ!”

Quan Mỹ Mỹ chen vào nói: “Nhưng tôi cảm thấy anh chàng họ Lý đẹp trai kia rất muốn làm chuyện kia với cậu!”

Tiền Phỉ hỏi: “Anh ấy muốn làm chuyện gì với mình?”

Quan Mỹ Mỹ nói: “Chính là thịt cậu!”

Dịch Tiểu Cẩm nói: “Hoặc là muốn bị cậu thịt!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ chân trái chân phải đạp hai bên mỗi người một cái, “Ngoại trừ mình, mình chưa thấy ai vô sỉ, phóng đãng hơn hai người!”

Ba người lăn trên giường cười ngu ngốc.

Cười xong, Tiền Phỉ thở dài, bắt đầu nói một cách chân thành: “Nói như thế nào đây, mình biết rõ bây giờ anh ấy đối xử với mình rất tốt, nhưng mà chỉ sợ cảm giác anh ấy đối với mình là nhất thời mới lạ. Các cậu không biết, anh ấy thực sự không chung thủy, người đẹp bên cạnh hết người này đến người khác, gần như có thể đạt mức dính liền không khe hở, hơn nữa đều là đại mỹ nhân của học viện điện ảnh, học viện vũ đạo học viện nghệ thuật, vân...vân đều có khí chất và phong thái tốt. Các cậu nói quanh năm người ta ăn sơn hào hải vị, ngẫu nhiên cảm thấy có hứng thú với bánh ngô như mình, thực sự có khả năng cả đời cảm thấy bánh ngô ăn ngon hơn sơn hào hải vị sao?”Dịch Tiểu Cẩm nghĩ một lúc, nói: “Vậy cũng không nhất định, có lẽ đứa nhỏ này miệng ti tiện cảm thấy ăn bánh ngô rất ngon!”

Quan Mỹ Mỹ tiếp lời: “Bây giờ cậu sửa sang lại cũng không phải bánh ngô bình thường, tối thiểu cũng là cấp bậc tiệc rượu khách của chính phủ!”

Tiền Phỉ nghe lời nói của hai người, trong lòng có cảm giác thoải mái là lạ.

“Dù sao mình quyết định toàn tâm toàn ý thi sát hạch CPA trước, chuyện yêu đương bàn sau! Bởi vì cho dù sau này anh ấy thực quay đầu đi ăn món ngon hơn, khi đó mình đã là CPA, mình sợ ai?”

Dịch Tiểu Cẩm nghe Tiền Phỉ nói xong, khoa trương chậc chậc thổn thức: “Trên đời này lại thêm một người phụ nữ lụn bại ích kỷ (*)!”

(*) 1. 占着茅坑不拉屎= như chó già giữ xương; ích kỷ, không muốn ai dùng đến cái gì mình không cần đến.

女纸= 女子

https://thuviensach.vn

Lụn bại: Lâm vào tình trạng suy kiệt và suy sụp không thể cứu vãn

Quan Mỹ Mỹ hoàn toàn nhất trí với Dịch Tiểu Cẩm, bổ sung: “Trên đời này nhà vệ sinh dù tốt như thế nào vẫn có người thà nhịn tiểu cũng không cũng không chịu dùng nó!”

Tiền Phỉ hai mắt đẫm lệ muốn quỳ xuống trước hai người phụ nữ hết sức thô tục này.

‿3‿●

Rạng sáng ngày hôm sau, Dịch Tiểu Cẩm và Quan Mỹ Mỹ đưa Tiền Phỉ đến khách sản, khiến cô có thể thuận tiện tập hợp mọi người cùng nhau đợi chuyến bay tiếp theo.

Lúc ba người quyến luyến từ biệt, Dịch Tiểu Cẩm chân thành nói với Tiền Phỉ: “Đừng quá cố chấp, lúc nên động dục đừng kiềm chế, không nhất định cậu phải đủ mạnh mới bằng lòng xác định quan hệ yêu đương với anh ta! Cả đời dài như vậy, dì cả tới vài năm như vậy, thời gian chính thức nam nữ có thể yêu đương thực sự ngắn hơn tưởng tượng của cậu nhiều lắm! Hơn nữa trừ mấy ngày cậu dùng băng vệ sinh mỗi tháng nữa!”

Quan Mỹ Mỹ cũng tận tình khuyên bảo khích lệ: “Đừng làm màu quá, cẩn thận cấm người ta quá lâu, người ta không thèm cậu nữa! Dù không muốn cởi quần áo quá sớm, cũng nên cởi dây áo lót cho người ta đỡ thèm, đừng trang bị cho mình như thánh nữ, thật ra đêm dài yên tĩnh không phải lúc để thịt ư?!”

Tiền Phỉ run rẩy tiếp nhận lời dạy bảo thành khẩn không đáng tin cậy của hai vị bạn thân, nước mắt lưng tròng vẫy tay từ biệt hai người: “Về đi! Đừng tiễn nữa! Hơn nữa không bằng lúc này chúng ta tuyệt giao đi!”

Lúc ở sân bay Tiêu Sơn chờ máy bay, Tiền Phỉ gọi điện thoại cho người phụ trách hạng mục, báo cáo đơn giản tình hình công tác một tuần

https://thuviensach.vn

gần đây cho anh ta.

Người phụ trách hạng mục vô cùng hài lòng với biểu hiện công việc của cô, cũng đồng tình nói với cô: “Thăm hỏi xong mấy khách hàng chính ở Thành Đô, cô trực tiếp trở về Bắc Kinh đi, mấy khách hàng ở Tây Bắc để cho mấy người khác trong tổ đi, cô trở về nghỉ ngơi! Một cô gái đi hai mươi mấy thành phố, cũng rất giỏi rồi!”

Tiền Phỉ cảm thấy cuộc điện thoại thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn, cô vốn cho rằng ít nhất còn phải quay vòng một tuần nữa đi Tây Bắc của tổ quốc, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể về Bắc Kinh rồi.Cô buột miệng hỏi: “Vậy khách hàng và nhà cung ứng tiếp theo do ai đến thăm hỏi ạ?”

Người phụ trách hạng mục nói: “Là người của công ty hợp tác với chúng ta, đề nghị đổi cô về cũng là do Lý Diệc Phi - người đại diện của công ty hợp tác với chúng ta đưa ra.”

Tiền Phỉ giật mình, sau đó tim đập nhanh hơn hai nhịp.

Người phụ trách hạng mục nói tiếp: “Nói đến Lý Diệc Phi kia, anh ta thực sự khiến người khác phải đối mặt với tình huống khó giải quyết, ban đầu đã nói thứ sáu có khả năng mở hội nghị đàm phán với bên trung gian, kết quả người không ở công ty, gọi điện thoại cho anh ta, anh ta nói anh ta đang ở vùng khác, nói anh ta đã sắp xếp ổn thỏa hạng mục công việc của hội nghị, thành viên khác cũng có thể làm được. Nhưng đến lúc họp thực sự, mấy người trong tổ anh ta không ai hiểu rõ tình huống hạng mục của anh ta, cũng không có trình độ nghiệp vụ như anh ta, cuối cùng lúc hội nghị bắt đầu quả thực khóc như mưa! Nhưng mà cũng may sập tối hôm qua anh ta vội vàng trở về, kịp thời giải quyết vấn đề đang tồn tại, không làm lỡ việc thứ hai chúng ta phải đến Cục điều tiết chứng khoán báo cáo tài liệu hướng dẫn.”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ tim gan đập loạn. Không ngờ tiểu tử kia lại trốn việc đi Quảng Châu tìm cô?

Người phụ trách hạng mục cúp điện thoại, cô lập tức gọi cho Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi hình như còn chưa tỉnh ngủ, âm mũi rất nặng, rên rỉ thở dài: "Cân Cân bà cô ơi! Ngày hôm qua anh tăng ca nửa đêm chuẩn bị tài liệu hướng dẫn phụ đạo, mới vừa ngủ em đã gọi điện thoại cho anh!"

Tiền Phỉ cảm thấy hơi có lỗi, nhưng nghĩ đến dù sao anh cũng tỉnh rồi, cô dứt khoát hỏi: "Người phụ trách hạng mục của công ty chúng ta nói anh vắng mặt trong hội nghị đàm phán với bên trung gian! Anh là trốn việc đi Quảng Châu?"

Lý Diệc Phi hừ hừ một tiếng, "Không phải! Khoảng thời gian họp nói là dự định, không có xác định cuối cùng, anh bận vài chuyện khác cũng không có gì đáng trách mà!"

Tiền Phỉ chậc chậc hai tiếng: "Rốt cuộc anh có chuyện gì bận rộn quá vậy!"

Lý Diệc Phi âm mũi nhỏ đi một tí, "Việc quan trọng!"

Tiền Phỉ hỏi: "Việc quan trọng gì, khiến anh phải trốn việc thế?!"

Lý Diệc Phi dừng lại một chút, trong âm mũi tràn đầy lôi cuốn, "Chẳng lẽ gặp em không phải việc quan trọng sao? Buổi tối trước đó anh nói, anh nhớ em lắm mà!"

Tiền Phỉ hít thở không thông, đôi má đỏ bừng.

Cô cảm thấy trước mặt Lý Diệc Phi, đạo hạnh của mình thật sự là quá kém, tiểu tử này quả thực có khả năng trêu chọc mấy cô gái vui vẻ, câu nói

https://thuviensach.vn

bay bổng khiến tâm trạng cô phơi phới.

Cô che gương mặt đỏ ửng, dùng chút lí trí cuối cùng trong thân thể, quang minh chính đại nói: “Đứa nhóc xui xẻo à, em nói cho anh biết, hành vi này của anh không đúng! Anh đây là không có tinh thần trách nhiệm !”

Lý Diệc Phi bình tĩnh nói: “Anh muốn chịu trách nhiệm với em!”

Tiền Phỉ trái tim loạn nhịp, “Với tư cách là một CPA, đây gọi là không có phẩm chất đạo đức nghề nghiệp!”Lý Diệc Phi ăn nói trơn tru: “Phẩm chất đạo đức nghề nghiệp có thể so với cơm gà không? Không thể mà!”

Tiền Phỉ tim gan đập loạn: “Em đã nói với anh rồi lần sau anh không thể như vậy!”

Lý Diệc Phi “Ồ” một tiếng: “Vậy em nói lần tiếp theo anh nên trả lời như thế nào đây?”

Tiền Phỉ vô cùng chính trực nói: “Lần tới nhắc lại một ngày trước, dù sao đều là trốn việc, hơn một ngày là một ngày, anh thấy thế nào?”

Lý Diệc Phi hừ hừ nở nụ cười: “Anh thích em - cô bé có tri thức nguyên tắc như vậy!”

‿3‿●

Hàn huyên một lúc, Lý Diệc Phi khụt khịt mũi, rất thờ ơ hỏi một câu: “Em còn mấy ngày nữa thì thăm hỏi xong?”

Tiền Phỉ nghiêm túc trả lời: “Khoảng nửa tháng nữa, địa bàn còn ba bốn tỉnh chưa càn quét!”

Lý Diệc Phi nói hai tiếng: “Nửa tháng? Không có khả năng! Không phải chỉ còn điểm dừng ở Thành Đô nữa hay sao? Lãnh đạo của bọn em không nói với em sao? Anh bên này sắp xếp một đội, em có thể trở về ah!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ ha ha hai tiếng: “Nói rồi!”

Lý Diệc Phi dừng một chút, giọng nói trở nên mềm mỏng, “Giỡn anh đúng không? Được, chờ em về, anh sẽ cho em biết anh sẽ đùa giỡn em như thế nào!”

Tiền Phỉ nói với Lý Diệc Phi “Cút” .

Trước khi tắt điện thoại Lý Diệc Phi nói: “Sau khi đặt vé từ Thành Đô về nói cho anh biết, đến lúc đó nếu tâm tình thiếu gia anh tốt, sẽ đến đón em!”

Tiền Phỉ bật cười. Anh nhất định phải đem phong thái của mình bày ra kiêu ngạo như vậy mới chịu được.

﹀3﹀●

Bởi vì nghĩ rằng lập tức có thể trở về Bắc Kinh rồi, Tiền Phỉ trở nên vô cùng phấn khởi, ngay cả lúc đăng ký bước chân cũng nhanh hơn bình thường mấy milimet.

Kết quả lại không như mong muốn, vốn cho là có thể nhanh chóng chấm dứt công tác thăm hỏi, ai biết xí nghiệp đã có tình huống phát sinh đột ngột, ông chủ mang theo nhóm quản lý đi gấp, các cô vẫn cứ phải đợi ba ngày mới hoàn thành nhiệm vụ nước tới chân mới nhảy này.

Cuối cùng cô cũng biết cái gì gọi là việc tốt thường hay gặp trắc trở.

Ngày đầu tiên, Lý Diệc Phi biết bọn họ phải ở Thành Đô đợi ba ngày, kích động muốn đặt vé bay tới, Tiền Phỉ rất hiểu Lý Diệc Phi, dùng lý lẽ và tình cảm ân cần dạy bảo: “Anh mà trốn việc nữa, đoán chừng lãnh đạo của các anh sẽ bảo anh cút đi! Đến lúc đó em xem anh tiếp tục thuê căn biệt to đùng kia như thế nào!”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi không để ý: “Thiếu gia anh làm công việc này là vì thể hiện năng lực và giá trị của bản thân, hiện tại anh xem như đã đạt đến trình độ cao nhất trong ngành rồi, có tiếp tục làm hay không, đối với thiếu gia mà nói thật đúng là không có ý nghĩa gì cả”, anh dừng lại một lúc không biết xấu hổ cường điệu: “Lại nói thiếu gia anh để ý việc trả tiền lúc nào? Đều là tiền dính lấy anh mà! Anh là người trời sinh phú quý, muốn không giàu cũng khó, nếu em theo anh, đời này chỉ cần học giỏi kỹ năng biết đếm tiền giúp anh là được, biết việc này, từ nay về sau em chỉ quản coi hạnh phúc cả đời là được!”

Tiền Phỉ bị sự tự biên tự diễn đến buồn nôn của anh làm cho thiếu chút nữa không ăn được cơm trưa, “Không muốn giàu cũng khó, vậy nhũ danh của anh gọi là Vượng Tài (*) đúng hay không!”

(*) Vượng tài: tiền tài phát đạt có nhiều tiền của

Ngày hôm sau, Lý Diệc Phi cũng rất quấn người, anh quấn lấy cô nói chuyện một lúc lâu mới để cô ngủ.

Đến ngày thứ ba, Tiền Phỉ nói với anh ngày mai ông chủ của công ty về, sau khi hỏi thăm ông ta, ban đêm cô có thể trở về Bắc Kinh rồi.

Cô cho rằng Lý Diệc Phi sẽ kiêu ngạo khoe tâm tình của anh nói, “Thiếu gia anh tâm tình tốt sẽ đi đón em”, kết quả anh lại nói: “Cân Cân, tối mai anh có chút chuyện khác, chỉ sợ anh không có cách nào đi đón em rồi!”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Anh Đi Dự Tiệc

Lý Diệc Phi nói với Tiền Phỉ, tối hôm cô trở về, tạm thời anh có chút việc không đi được, cho nên gọi bạn thân của anh đến đón cô hộ anh.

Tiền Phỉ nói không cần phiền phức như vậy, “Sao phải khác người như vậy? Mười tám năm trước lúc không biết anh, em kéo hành lý ra khỏi sân bay chưa bao giờ lạc đường!”

Lý Diệc Phi “Ôi” một tiếng nói: “Em cũng không biết xấu hổ với hành động mười tám năm trước đó à?! Cân Cân đây không phải khác người, đây là phương thức thể hiện tình yêu của anh đối với em, em cảm nhận một chút đi!”

Lý Diệc Phi còn nói với Tiền Phỉ: “Đúng rồi người bạn thân đi đón em là tiểu vương tử ngu ngốc nạp thẻ điện thoại trong truyền thuyết, người hơi ngốc, miệng đê tiện, hoa tâm (*), đến lúc đó em coi tên đó tài xế là được, mặc kệ nó nói chuyện gì với em, em đều không cần trả lời nó đâu.”

(*) Hoa tâm: chỉ người trong tình yêu không chung thủy, đa phần là chỉ nam nhân.

Tiền Phỉ hỏi: “Vì sao không trả lời người ta?”

Lý Diệc Phi nói: “Bởi vì đứa nhỏ này thích quấn và đùa giỡn người khác (*), một khi em trả lời nó, nó sẽ hăng hái, có thể một hơi nói một vạn chữ, thuận tiện theo đuổi em.”

https://thuviensach.vn

(*) 赛脸: là tiếng địa phương vùng Đông Bắc và An Huy, dùng để chỉ hành vi của những đứa trẻ do tinh nghịch mà quấy rầy, đùa giỡn và không nghe lời người khác. Hoặc dùng để phê bình người không biết điều.

Tiền Phỉ nói: “Vậy thì tốt, người ngốc nhiều tiền, em thiếu người bạn khác giới như vậy!”

Lý Diệc Phi im lặng, nói: “Được rồi đến lúc đó em tự mình bắt xe đi về.”

Nhưng mà đêm hôm đó sau khi máy bay của Tiền Phỉ hạ cánh vẫn là Đại Quân tới đón cô.

Lần đầu tiên Tiền Phỉ tiếp xúc gần gũi với tiểu vương tử nạp thẻ điện thoại trong truyền thuyết, cảm thấy dung mạo của cậu ta thuộc về càng xem càng thấy giống em trai nhà hàng xóm.

Đây là ấn tượng của cô khi chưa nói chuyện với người này. Đợi đến khi cậu ta mở miệng, Tiền Phỉ lập tức phục rồi.

Trong sinh mệnh của cô, thiệt tình chưa thấy ai nói nhiều như người này.

Đại Quân tự giới thiệu với cô: “Xin chào Tiền Phỉ, tôi tên Quân Thừa, Quân trong quân đội, Thừa trong thừa tướng, là bạn học cùng lớp mẫu giáo, tiểu học, cấp hai, cấp ba của Lý Diệc Phi. Cô chắc chắn thấy kỳ lạ vì sao tôi lại muốn nói kỹ càng tỉ mỉ như vậy, mà không phải một câu tôi và Lý Diệc Phi là bạn học cùng lớp. Bởi vì tôi cảm thấy như vậy càng thể hiện việc tôi và Lý Diệc Phi đã quen biết lâu rồi, lại có thể loại bỏ cảm giác bỡ ngỡ của cô đối với tôi, như vậy sau này hai chúng ta cùng nhau không quá xấu hổ!”

Hiện tại, Tiền Phỉ thực sự không cảm thấy xấu hổ mà chỉ thấy đau đầu.

https://thuviensach.vn

‿3‿●

Trên đường, Tiền Phỉ nói: “Tôi cho là anh tên gì gì đó Quân, không nghĩ tới anh tên là Quân gì gì đó. Họ này của anh rất hiếm thấy!”Đại Quân đập vào tay lái nói: “Đúng vậy! Thật ra nhũ danh của tôi nên là Đại Thừa hoặc là Đại Thừa Tướng gì đó, thế nhưng mà bọn họ không hỏi đã tôi gọi là Đại Quân, tên của tôi cao lớn như vậy, sinh ra bị gọi thành nhỏ bé, cô cảm nhận được không! Ngoài ra Tiền Phỉ tôi phải sửa lại lời cô nói một chút, tôi không tên Quân gì gì đó, tôi là Quân gì đó, tên tôi là một chữ.”

Tiền Phỉ cảm thấy não hơi phình to. Người thích nạp thẻ điện thoại, sao lại nói lảm nhảm như vậy. . .

Cô quyết định không trò chuyện với anh ta nữa, cô sợ tiếp theo anh ta sẽ nói một vạn chữ mới dừng. Cô chuyển chủ đề đến trên người Lý Diệc Phi.

“Anh và Lý Diệc Phi hai người là bạn cùng lớp, quan hệ nhất định rất tốt đúng không?” Cô tùy ý hỏi. Cô cảm thấy đàn ông đều thích thổi phồng tình huynh đệ gì đó.

“Không tốt!” Kết quả Đại Thừa nói như thế, “Tên đó là tên lưu manh, cặn bã, lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác! Nếu không phải trong tay Lý Diệc Phi có điểm yếu của tôi, tôi để ý đến cậu ta mới là lạ! Từ trước đến giờ chuyện tốt không có tôi; công việc dơ bẩn, vất vả đều để lại cho tôi làm! Nói về cô à, năm đó cô nói xem: trà của cô, vé xem Đại Bằng diễn xuất, vé máy bay trở về nhà ăn Tết của cô, iPhone 5S của cô, còn có hai bình rượu Ngũ Lương (*), không phải việc nào cũng là tôi đi lo liệu hay sao? Vâng, cách làm đều là cậu ta nghĩ ra, nhưng cuối cùng chân chạy việc không phải là tôi sao?! Sao đến cuối cùng người thành đôi với cô lại là cậu ta mà! Tôi cảm thấy tôi hợp với cô hơn cậu ta đấy! Tiếp đó hôm nay cũng là như vậy, Stop! Cặn bã, cầm thú, gia súc!”

https://thuviensach.vn

(*) Rượu ngũ lương: loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ xuyên làm bằng năm loại lương thực.

Tiền Phỉ đổ mồ hôi. Lý Diệc Phi nói cái gì ấy nhỉ? Quả nhiên tiểu vương tử nạp tiền điện thoại hưng phấn bắt đầu thuận tiện trình bày rồi sao?

Nhưng mà trong lời nói trên cô nắm được vài chuyện.

“Vừa rồi anh nói điện thoại iphone là sao?” Cô hỏi Đại Quân.

Đại Quân trong lúc bận rộn quay đầu lại lườm cô - chính xác ra là lườm điện thoại cô nắm ở trong tay, “Ừ, chiếc điện thoại cô đang cầm là tôi chạy đi mua!”

Tiền Phỉ ngẩn ngơ, “Mua? Tốn bao nhiêu tiền?”

Đại Quân nói: “Giá thị trường hơn năm ngàn!” Anh ta dừng lại một chút, kinh ngạc la lên, “Thôi rồi, hình như lúc đầu không nói như vậy, dường như nên nói chiếc điện thoại này của cô là đồ của hải quan tịch thu!”

Tiền Phỉ quay đầu ngây ngốc nhìn anh ta, cảm thấy tiểu vương tử nạp tiền điện thoại thực sự xứng với danh hiệu người ngốc nhiều tiền.

“Vậy rượu Ngũ Lương là sao?” Cô lại hỏi.

Đại Quân nói: “Lý Diệc Phi nói với cô như thế nào?”

Tiền Phỉ nói: “Tôi quên rồi!”

Đại Quân nói: “Tôi cũng đã quên!”

Tiền Phỉ nói: “Đợi về đến nhà tôi sẽ nói với Lý Diệc Phi là anh đã để lộ chuyện điện thoại Iphone rồi.”Đại Quân gào khóc: “Chị hai, cô đừng như vậy! Hai bình rượu Ngũ Lương là Lý Diệc Phi bảo tôi về nhà tên kia, mượn danh thăm hỏi bố cậu ta, trộm từ dưới giường của bố cậu ta đó“.

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ cảm thấy mình sắp rạn nứt rồi. Cô nghĩ khi còn bé người trước mắt này nhất định đã nằm ở bệnh viện nhi, nhất định là như vậy.

‿3‿●

Tiền Phỉ nghĩ một lúc, nói: “Vừa rồi anh nói từ trước tới giờ Lý Diệc Phi chuyện tốt không mang theo anh, chuyện xấu vất vả sẽ để lại cho anh làm, sau đó nói hôm nay lại như thế, là sao?”

Đại Quân liếc Tiền Phỉ, “À” một tiếng, “Thật cũng không có gì, chính là hôm nay tên kia tham gia bữa tiệc kinh doanh, tôi cũng muốn đi, tên đó không cho, nói người tên đó muốn dẫn là bạn gái, giới tính tôi không rõ, trực tiếp bị bỏ qua.”

Tiền Phỉ cũng “À” một tiếng, không nói gì nữa.

Sau đó trên đường đi, mặc kệ Đại Quân khơi chuyện như thế nào, cô đều không có tâm tư nói chuyện.

Đợi sau khi về đến nhà, cô không biết mình trúng tà gì, bật máy tính vào Baidu (*), nhập từ quan trọng “Bữa tiệc kinh doanh” .

(*) Website tìm kiếm của Trung Quốc có tính năng như Google

Đáng tiếc đều là mấy thứ lung tung như “mục đích và kế hoạch trình tự quy trình của Bữa tiệc kinh doanh”, “Trong bữa tiệc kinh doanh phải chú ý cái gì”, không có tin tức cô muốn xem như miêu tả “Ngày nào, tháng nào, năm nào, nơi nào tổ chức bữa tiệc kinh doanh“.

Cô khổ sở khép máy tính lại, đi tắm rửa. Sau khi tắm xong cô nằm chết dí trên giường. Lúc cô cầm lấy điện thoại, nhớ tới giá của điện thoại, đáy lòng thở dài. Nghĩ đến hai ngày nữa nhất định phải bổ sung quà sinh nhật đàng hoàng cho Lý Diệc Phi.

https://thuviensach.vn

Sau đó ấn phát sáng màn hình, thời gian đã là 11:30.

Ngày hôm qua vào thời gian này, Lý Diệc Phi bắt đầu quấy rối cô. Wechat hôm nay im ắng.

Cô vô cùng buồn chán vuốt màn hình điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Lý Diệc Phi.

“Em về đến nhà rồi.”

Một lúc lâu sau, Lý Diệc Phi mới nhắn lại: “Gia biết, Đại Quân đã báo cáo đầy đủ rồi. Anh vẫn còn chút việc chưa xong, em đi ngủ sớm đi, ngày mai gia lại thương em.”

Tiền Phỉ nhìn màn ảnh, “Xuy” nở nụ cười.

Cô ấn tắt điện thoại định tắt đèn đi ngủ.

Thế nhưng mà cơn buồn ngủ vừa tập kích, bỗng nhiên điện thoại có một tiếng “đinh” vang lên.

Cô tùy tiện lần mò điện thoại xem, vốn tưởng rằng là Lý Diệc Phi gửi tin nhắn cho cô, không nghĩ rằng người gửi tin nhắn là Tiểu Viện, cô ấy gửi tin nhắn thoại cho cô.

Rất buồn ngủ, cô do dự nghe hay không nghe. Sau khi đấu tranh một lúc, suy nghĩ Tiểu Viện chưa bao giờ làm phiền cô muộn như vậy, sợ rằng thật sự có chuyện gì đó quan trọng, cô ấn mở tin nhắn thoại.

Trong căn phòng tối tấm, giọng nói hưng phấn và kích động của Tiểu Viện vang lên.

Sau khi cô nghe xong tin, trong nháy mắt tỉnh cả ngủ.Tiểu Viện nói: “Phỉ Phỉ cậu nhanh lên Weibo! Sau đó tìm nữ minh tinh mình thích, tên là Kim Điềm! Cậy mau nhìn bức ảnh cô ấy vừa mới chụp! Cậu xem người

https://thuviensach.vn

đàn ông trên tấm ảnh có phải là Lý Diệc Phi của công ty hợp tác cùng không? Mình càng nhìn càng thấy giống! Mình cảm thấy chính là anh ta!”

Bên tai Tiền Phỉ vang vọng câu nói lúc Đại Quân đón cô, câu nói kia khiến cả đêm bất kể cô làm gì cũng không tập trung.

“Thật cũng không có gì, chính là hôm nay tên kia tham gia bữa tiệc kinh doanh, tôi cũng muốn đi, tên đó không cho, nói người tên đó muốn dẫn là bạn gái, giới tính tôi không rõ, trực tiếp bị bỏ qua.”

Tiền Phỉ trở mình ngồi dậy, mở đèn, cầm điện thoại, dùng tốc độ nhanh nhất lên đăng nhập Weibo, tìm keyword “Kim Điềm”, chọn vào trang chủ của cô ấy.

Sau đó cô thấy dòng chữ dưới bức ảnh. Ngụ ý của câu văn khiến người ta rùng mình.

“Nửa đêm, khiến trái tim người ta rộn ràng. Thích lại không muốn nói, vì vậy gọi người đó là anh trai. Anh trai, qua đêm nay, hi vọng em vẫn có thể giống như bây giờ làm bạn anh. . .”

Bức ảnh dưới dòng chữ đó, là bức ảnh tự chụp, bên trái bức ảnh là người tên Kim Điềm gương mặt nhỏ nhắn được trang điểm kỹ càng tinh xảo; phía bên phải, là mặt bên của một người đàn ông nào đó đứng ở sau lưng cô ấy, bị cô ta dùng góc độ chụp ảnh chụp vào màn hình.

Mặt bên của người đàn ông kia, khôi ngô tuấn tú khiến đáy mắt Tiền Phỉ cay cay.

Cô ấn mở bình luận, thấy rất nhiều tin nhắn để lại của Fans hâm mộ:

“Đây là người Tiểu Điềm Điềm thích sao? Rất đẹp trai! Nhanh tóm lấy anh ta!”

https://thuviensach.vn

“Tiểu Điềm Điềm, cố gắng lên, không có người đàn ông nào không thích cô! Thành đôi đi, rất đẹp trai! Hai người phải bên nhau lâu dài nhé!”

“Tiểu Điềm Điềm, cô là cô gái xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, tốt đẹp nhất, anh ta nhất định sẽ bị cô chinh phục!”

“Tiểu Điềm Điềm, tôi không có cách nào tưởng tượng ra là có người đàn ông nào không thích cô! Anh trai, anh ta nhất định là thích cô đến chết mới đúng! Bằng không sao lại cùng cùng cô đi dự tiệc! Qua đêm nay hai người phải ở cùng nhau ah! Không, dứt khoát đêm nay cả đêm hai người đều cùng nhau luôn đi! Che miệng cười!”

“Oa gọi người yêu là anh trai! Mới có ah (*)! Cry! ! ! ! !”

(*) 萌: manh nha: mới nảy sinh

. . .

Tiền Phỉ nhìn không nổi. Nhiều bình luận như vậy, nhìn vài cái, cô chỉ thấy mình càng ngày càng nhỏ bé.

Cô rời khỏi trang web bình luận, dùng ngón tay di chuyển xuống phía dưới, phía dưới còn có mấy dòng chữ phong phú, phối hợp với mấy bức hình, là Kim Điềm nói với Fans hâm mộ, cô ấy đi tham gia bữa tiệc gì.

Cô ấn nút refesh trang web, muốn nhìn Kim Điềm có cập nhật nội dung mới hay không.

Kết quả cô phát hiện, Kim Điềm xóa bài gần đây nhất trên Weibo.

Cô ngớ ra một lúc lâu, mới nhớ tới nhắn lại cho Tiểu Viện.

“Cậu không nhìn lầm, người đàn ông kia chính là Lý Diệc Phi của công ty hợp tác với chúng ta.”

https://thuviensach.vn

‿3‿●

Tiền Phỉ nói với Tiểu Viện, Kim Điềm xóa weibo, hỏi cô ấy ảnh chụp vừa rồi còn hay không. Tiểu Viện nói còn.

Tiền Phỉ nói: “Gửi cho mình.”

Tiểu Viện hỏi: “Cậu muốn nó làm gì vậy?”

Tiền Phỉ cố nén cảm giác chán nản buồn bực nói không nên lời trong lòng, trả lời: “Giữ lại lúc họp vơ vét tài sản của người trong cuộc một bữa cơm.”

Tiểu Viện gửi ảnh qua, sau đó gửi chữ: “Nói thật, giác quan thứ sáu của mình vẫn cho là anh ta có hứng thú đối với cậu. . .”

Tiền Phỉ trả lời câu ấy: “Giác quan thứ sáu của cậu ngâm quá nhiều năm, sớm đã hỏng không dùng được rồi.”

Sau đó cô nhìn chằm chằm vào bức ảnh một lúc lâu. Nhìn rồi lại nhìn, phát hiện bức ảnh sắp có xu thế trở nên không rõ.

Cô vội khịt khịt mũi, khuyên bảo chính mình, không cho phép không có tiền đồ như vậy.

Cô định bắt buộc bản thân mình nằm xuống ngủ, thế nhưng mà kìm nén không được, lóng ngóng cử động ngón tay, cuối cùng gửi tin nhắn cho Lý Diệc Phi.

“Ở đâu? Vẫn chưa về nhà sao?”

Một lát sau, Lý Diệc Phi nhắn lại: “Đang bận chút chuyện, đưa một người bạn về nhà. Đã muộn em mau ngủ đi!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ để điện thoại di động xuống, nghĩ đến “người bạn đó” ngồi ở ghế phụ của anh, nghĩ đến nụ cười như hoa trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy, nghĩ đến cô ấy đang nói nhỏ nhẹ êm dịu gọi người lái xe là “Anh trai“. Là bạn gái sau Quế Lê Lê của anh ấy.

Không biết thế nào, cô bắt đầu đem hình ảnh của đêm nay và cảnh tượng năm đó đi khách sạn bắt gian Uông Nhược Hải chồng vào nhau.

Cô hỏi bọn họ đang ở đâu, bọn họ nói với cô, đang tăng ca, đang bận chút việc; bọn họ đều nói với cô mau ngủ đi.

Bỗng nhiên đáy mắt cô nóng lên.

Hết người này đến người khác, đều như vậy.

Lý Diệc Phi nói anh ta đã cắt đứt hoàn toàn với oanh oanh yến yến kia rồi. Cô nghĩ tiêu chuẩn “cắt đứt hoàn toàn” trong lòng anh ta không giống với trong lòng cô.

Nói đến nói đi, dường như cuối cùng bọn họ không phải người cùng đường.

Cô nhắm mắt lại tự an ủi mình.

Cũng may, trước mắt cô chưa hãm sâu như vậy.

Cũng được, cũng được, con đường này của hai người, cô đã kịp thời phát hiện ra vấn đề..

Không tồi, không tồi, không tồi, không phải ở thời điểm không thể tự thoát ra được cô mới phát hiện ra, bạn gái trước gọi anh là anh trai.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Biển Tình Gợn Sóng

Vào buổi sáng trước ngày Tiền Phỉ về Bắc Kinh, Kim Điềm tìm Lý Diệc Phi, thỉnh cầu anh giúp một việc, muốn anh dẫn cô đến bữa tiệc kinh doanh tối ngày hôm sau.

Bữa tiệc kia, có rất nhiều nhà đầu tư và đạo diễn điện ảnh và truyền hình tham dự, trong đó có một đạo diễn đang rất nổi hiện nay, ông ta đạo diễn một quảng cáo công cộng lớn, tung ra trên phạm vi rất rộng rãi, trước mắt đang tuyển nhân vật nữ chính cho quảng cáo. Nếu ai may mắn đoạt được quảng cáo, người đó sẽ có cơ hội hợp tác với vị đạo diễn đó trong bộ chế tác điện ảnh lớn tiếp theo, đến lúc đó lên như diều gặp gió. Rất nhiều nữ minh tinh muốn cơ hội này, nhưng mà vị đạo diễn kia nói, lần này muốn dùng một người mới chưa lộ mặt trên màn ảnh lớn.

Công ty điện ảnh và truyền hình mà vị đạo diễn kia ký là công ty đã niêm yết trên thị thường, lúc ấy hạng mục này do công ty của Lý Diệc Phi làm người phụ trách niêm yết trên thị trường, bởi vậy Lý Diệc Phi có chút giao tình với giám đốc điều hành công ty và vị đạo diễn nổi tiếng sẽ tham gia kia. Kim Điềm muốn cơ hội quảng cáo này, vì vậy đến tìm Lý Diệc Phi, hi vọng Lý Diệc Phi có thể dẫn cô tham gia bữa tiệc, giới thiệu với vị đạo diễn kia.

Lúc đầu khi Đại Quân giới thiệu Kim Điềm cho Lý Diệc Phi, trong quá trình tìm hiểu Lý Diệc Phi muốn coi cô ta là bạn gái, thế nhưng mà trong quá trình ấy lại bất tri bất giác động tâm với Tiền Phỉ. Sau này trong quá trình tìm hiểu, lúc vượt qua tình bạn bè, nhưng không hẳn là người yêu, anh kịp thời kêu ngừng, nhận Kim Điềm làm em gái, hơn nữa đồng ý với

https://thuviensach.vn

cô ta, sau này khi cô ta có chuyện khó khăn gì thì đến tìm mình, anh sẽ giúp cô ta xử lý.

Vì vậy đối với việc Kim Điềm tìm đến mình lúc này, anh cảm thấy không có cách gì để từ chối. Mà thời gian của bữa tiệc lại trùng với lúc đến sân bay đón Tiền Phỉ, anh đành phải bảo Đại Quân đến giúp.

Sau khi Đại Quân biết rõ tính toán của anh, rất không vui, tỏ ý: "Tôi cũng muốn đi dự tiệc!"

Lý Diệc Phi nói: "Đi dự tiệc, người tôi muốn dẫn theo là bạn gái, giới tính cậu không rõ, vẫn là trung thực đi đón người cho tôi đi!"

Sau khi Đại Quân bị từ chối, tỏ vẻ không phục, ý đồ đấu tranh, lại bị một câu của Lý Diệc Phi chặn đứng.

"Muốn tôi nói cho mẹ cậu biết cậu chơi Game Online không?"

Đại Quân ngoan ngoãn đến sân bay, mà anh thì dẫn Kim Điền đến bữa tiệc.

Anh vốn nghĩ rằng nếu như có thể nhanh chóng giới thiệu Kim Điềm với vị đạo diễn kia, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh sẽ sớm rời đi về nhà nhìn khối thịt trong lòng mình.

Thế nhưng mà máy bay của vị đạo diễn kia bị trì hoãn, bữa tiệc bắt đầu được quá nửa rồi, ông ta còn chưa tới.

Anh đành phải dẫn theo Kim Điềm ở lại.....

Trong thời gian đó có người quen khác như mấy lão già hợp tác thấy anh, đều sẽ đi qua chào hỏi với anh, mà lúc anh bận mỉm cười xã giao với những người này, Kim Điềm khôn khéo ở bên cạnh uống Champagne, hoặc là tự sướng.

https://thuviensach.vn

Sau đó lúc vị đạo diễn kia chưa đến, Kim Điềm nói chuyện với anh, hỏi anh có người yêu chưa.

Anh gật đầu nói có rồi, Kim Điềm hỏi: “Là cô gái chủ cho thuê nhà sao?”﹀3﹀● Đối với câu hỏi của Kim Điềm, Lý Diệc Phi cười trả lời thẳng thắn : “Ừ.”

Kim Điềm ngẩng đầu nhìn Lý Diệc Phi, cũng cười, nói: “Em thật sự hâm mộ cô ấy! Xem ra tình cảm thứ này thật sự không hề có thứ tự sau trước, rõ ràng em và anh quen nhau trước, nhưng cô ấy lại lọt mắt xanh của anh!”

Lý Diệc Phi nghĩ một lúc, quyết định sửa lời Kim Điềm: “Nói như thế nào nhỉ, anh cảm thấy không thể nói em đến trước cô ấy đến sau, dù sao buổi trưa mỗi ngày lúc anh và cô ấy đánh bài, anh còn chưa quen em!”

Trong lúc đó Tiền Phỉ gửi tin hắn đến, Lý Diệc Phi lấy điện thoại ra nhắn tin lại.

Kim Điềm ở bên cạnh hỏi: “Là cô ấy sao? Hôm nay anh dẫn em tới đây, cô ấy có biết không?”

Lý Diệc Phi cất điện thoại đi rồi nói: “Anh không nói với cô ấy, cô ấy vừa đi công tác về, rất mệt mỏi, để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt đã.”

Kim Điềm nhìn Lý Diệc Phi, nét mặt hơi rầu rĩ, “Em còn tưởng rằng anh là người có tính cách lạnh lùng vô tâm, từ trước đến nay không chịu nhường nhịn, không quan tâm đến con gái. Nhưng bây giờ xem ra, không phải anh không quan tâm, chẳng qua là đối tượng quan tâm không phải là những cô gái kia cũng không phải em, mà là một người đặc biệt, nói thật, em thật sự hơi ghen tỵ với cô ấy!”

Lý Diệc Phi cười: “Anh quan tâm cô ấy sao? Anh cảm thấy anh vẫn giống như trước đây!”

https://thuviensach.vn

Kim Điềm cũng cười theo, nụ cười hình như hơi chua chát.

Lúc bữa rượu sắp kết thúc, cuối cùng vị đạo diễn kia cũng đến. Lý Diệc Phi tìm cơ hội giới thiệu Kim Điềm với ông ta.

Vị đạo diễn kia tỏ ý rất hài lòng với điều kiện cá nhân của Kim Điềm, đồng ý cho Kim Điềm một cơ hội phỏng vấn vào cuối tuần.

Tán gẫu vài câu, đợi thêm một lúc, bữa tiệc kết thúc. Khuya khoắt, không tiện bắt taxi, Kim Điềm năn nỉ Lý Diệc dẫn cô đến chỗ bắt taxi an toàn. Lý Diệc Phi vốn định đến thăm Tiền Phỉ, thế nhưng mà lại cảm thấy hơn nửa đêm vứt Kim Điềm mặc lễ phục lộ vai ở ven đường có chút không phù hợp lắm, sau khi cân nhắc quyền lợi và lợi ích, anh quyết định ngày mai đi thăm Tiền Phỉ, trực tiếp người tốt làm đến cùng đưa Kim Điềm về tận nhà.

Trên đường Tiền Phỉ gửi tin nhắn cho anh, anh nhân lúc đèn đỏ nhắn tin lại cho cô, nói cô mau đi ngủ đi.

Sau khi đưa Kim Điềm đến nhà, lúc cô ta xuống xe, đột nhiên hỏi anh: “Lần này anh giúp em xong, có phải sau này em không có lý do tìm anh nữa không?”

Lý Diệc Phi nghĩ một lúc, nhướng lông mày, nói: “Xem cô ấy đã, nếu cô ấy thích theo đuổi minh tinh, anh sẽ dẫn cô ấy đến chơi với em!”

Kim Điềm cười thảm thương: “Em thực sự ghen tị với cô ấy!”

Một giây kia, Lý Diệc Phi nghi ngờ mình có phải có chút nhẫn tâm hay không, hình như anh vì một cô gái mà tổn thương trái tim của một ngươi cô gái khác.

﹀3﹀● Từ bữa tiệc về đến nhà, theo giờ đã là ngày hôm sau. Lý Diệc Phi kìm nén suy nghĩ muốn gọi điện thoại cho Tiền Phỉ, nghe giọng nói của

https://thuviensach.vn

cô, đổi thành gửi tin nhắn cho cô: Đã làm xong việc về nhà rồi. Thiếu gia anh xem hiện tượng thiên văn ban đêm, phát hiện ngày mai tâm tình anh sẽ rất tốt, vì vậy gia quyết định mang em đi ăn.Sau đó anh tắm rửa đi ngủ.

Thế nhưng mà đến buổi sáng ngày hôm sau, Tiền Phỉ vẫn không nhắn tin lại cho anh

Anh nhịn không được gửi mấy tin nhắn hỏi: “Nhận được tin nhắn của anh không?” Thế nhưng mà một tin nhắn trả lời cũng không có.

Cả buổi sáng mặt anh đều thối. Lúc nghỉ trưa, anh gọi điện thoại cho Tiền Phỉ. Kết quả kêu hai tiếng biến thành âm thanh báo bận.

﹀3﹀● Lý Diệc Phi nhìn chằm chằm vào điện thoại, giật mình, điện thoại của anh bị cô từ chối không nhận.

Anh lại gọi, vẫn là sau khi kêu hai tiếng biến thành âm thanh báo bận.

Anh lại bị từ chối không nhận điện thoại.

Anh nhíu nhíu mày. Lại gọi lại, nhưng vẫn như cũ.

Anh cầm lấy điện thoại gửi tin nhắn.

“Đang bận à?”

Một lúc sau vẫn không có tin nhắn trả lời.

Anh lại gửi: “Có chuyện gì thế?”

Vẫn không trả lời.

Trong lòng anh có chút buồn phiền. Lý do tại sao anh thích Tiền Phỉ, có một điều rất quan trọng là vì cô không giống với những cô gái khác, yếu ớt, thích sai bảo, nhỏ nhen. Anh không giống với những người đàn ông

https://thuviensach.vn

khác, thích cô gái có thích làm dáng tính cách nhõng nhẽo, động một tí là kiếm chuyện nhỏ mọn, lòng dạ hẹp hòi, khó tính, tức giận gì đó còn không nói, làm ầm ĩ không để ý tới người khác, phải đợi người ta đến dỗ dành mười lần tám lần mới ngừng. Trên phương diện dỗ dành phụ nữ, anh không có kiên nhẫn, hễ người phụ nữ nào dùng mánh khóe này với anh, anh tuyệt đối không để ý tới, không dỗ dành, không nuông chiều tật xấu, cho đến khi chính cô ta cảm thấy mất mặt, thu hồi thái độ, ngược lại dính chặt lấy anh một lần nữa.

Hiện tại, anh cảm thấy Tiền Phỉ đang làm mình làm mẩy với anh.

Anh kềm chế sự khó chịu trong lòng, gởi tin nhắn cho Tiền Phỉ: “Nếu em còn im lìm không lên tiếng như vậy, buổi chiều anh thực sự đến công ty em!”

Lúc này cuối cùng anh nhận được hồi âm, nội dung hồi âm là tin nhắn hình.

Tiền Phỉ gửi tới một bức ảnh, kèm theo chữ: Thay em chào hỏi cô ấy.

Lý Diệc Phi nhìn bức ảnh, trên trán đầy buồn bực.

﹀3﹀● Trên bức ảnh có dấu ấn của Sina Weibo (*), Lý Diệc Phi thấy tên của Kim Điềm. Trong lòng anh thầm than không tốt, không biết cô nương này nói hươu nói vượn cái gì, mà bình thường không phải trừ Đại Bằng ra, trước giờ Tiền Phỉ không quan tâm chuyện ngành giải trí sao, sao lại đúng lúc như vậy lại để cô ấy nhìn thấy bức ảnh này.

(*) Sina Weibo là một trang mạng xã hội dạng tiểu blog của Trung Quốc, cũng tương tự như Twitter hay Facebook. Đây là một trong những trang phổ biến nhất tại Trung Quốc, thu hút trên 30% người dùng mạng, với một mức thâm nhập thị trường cũng giống như những gì Twitter đã tạo dựng ở Mỹ. Nó được tập đoàn SINA ra mắt ngày 14 tháng 8 năm 2009 và có 503 triệu người dùng đăng ký tính đến tháng 12 năm 2012.Sau khi nghĩ

https://thuviensach.vn

vậy, sự bực bội và run sợ trong lòng biến thành thoải mái. Cô đang lặng lẽ để ý tới hướng đi của bạn gái trước của anh.

Lý Diệc Phi cầm điện thoại đăng nhập vào trang chủ weibo của Kim Điềm xem, không tìm thấy bức ảnh đó.

Anh nghĩ một lúc, đi tìm Triệu Đức. Triệu Đức rất thích Kim Điềm, có lẽ để ý tới cô ta.

Triệu Đức đang nằm bò trên mặt bàn ngủ trưa, Lý Diệc Phi không thương tiếc gọi anh dậy. Lúc Triệu Đức bò dậy vẻ mặt thống khổ, ngẩng đầu mơ mơ màng màng hỏi Lý Diệc Phi có chuyện gì.

Lý Diệc Phi nói: “Cậu có để ý tới weibo của Kim Điềm không?”

Triệu Đức chớp mắt mấy cái, vẻ mặt thay đổi lấm la lấm lét: “Để ý chứ! Lại nói Diệc Phi không phải trước kia ông và cô ấy chia tay rồi sao? Hai người định hợp lại sao? Hôm qua tôi nhìn thấy Kim Điềm đăng bức ảnh cô ấy và ông tham gia bữa tiệc, nhưng mà một lúc sau cô ấy xóa luôn! Buổi sáng tôi còn muốn hỏi ông việc này, chỉ là nhìn tâm tình ông hình như không tốt lắm, vẫn nhẫn nại không dám hỏi!”

Lý Diệc Phi nói: “Cậu có nhớ Kim Điềm đăng nội dung gì không?”

Triệu Đức nói: “Không nhớ rõ.”

Lý Diệc Phi nhíu mày, “Cậu đây là trí nhớ gì vậy? Đầu óc cậu như vậy có thể đầu hành lâu như vậy thật là kỳ tích!”

Triệu Đức vừa lục lọi điện thoại vừa hỏi: “Lý Diệc Phi, ông xác định muốn tiếp tục dùng thái độ chê bai này của ông nói chuyện với tôi sao?” Triệu Đức hướng màn hình điện thoại di động về phía Lý Diệc Phi, “Tôi không nhớ cô ấy nói cái gì, thế nhưng mà tôi chụp màn hình! Bằng kinh

https://thuviensach.vn

nghiệm làm đầu hành nhiều năm, thấy rõ weibo này sớm muộn sẽ xóa, cho nên tôi đã chụp lại màn hình. “

Lý Diệc Phi vừa nhận điện thoại vừa không quên châm chọc Triệu Đức: “Nằm xuống tiếp tục giấc ngủ của cậu đi! Mặt trắng như giấy vệ sinh còn có thể nói khó nghe như vậy!”

Lý Diệc Phi cúi đầu xem điện thoại.

“Nửa đêm, khiến trái tim người ta dậy sóng. Thích lại không muốn nói, vì vậy gọi người đó là anh trai. Anh trai, qua đêm nay, hi vọng em vẫn có thể giống như bây giờ làm bạn anh. . .”

Lý Diệc Phi nhìn dòng chữ mập mờ này, trong lòng thầm kêu một tiếng không xong.

﹀3﹀● Trước khi tan làm, Tiền Phỉ lại nhận được tin nanh của Lý Diệc Phi: “Sau khi tan làm gặp nhau nhé, về chuyện ngày hôm qua, anh có lời muốn nói với em.”

Lúc này Tiền Phỉ không từ chối, cô cảm thấy có một số việc là nên nói rõ ràng trước mặt.

Cô nanh lại: “Vậy gặp nhau ở quán cà phê Thượng Đảo ở Parkson.”

Lúc cô đến quán cà phê, Lý Diệc Phi đã ở đó.

Lý Diệc Phi đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Về chuyện tối ngày hôm qua, anh muốn biết em hiểu như thế nào.”

Tiền Phỉ giật mình. Khí thế trên người anh quá mạnh, khiến cô có cảm giác bị ác nhân cáo trạng trước.

Thái độ như vậy, anh cảm thấy mình sai mới là lạ.Cô uống nước, hắng giọng, nói: “Chưa nói tới cái gì hiểu hay không hiểu, là tận mắt thấy anh

https://thuviensach.vn

dẫn bạn gái trước đi tham gia dự tiệc, đơn giản là bị kích thích mà thôi, vẫn chưa đến cảm xúc như thế kia. Lúc mẹ em còn sống đã nói với em, muốn sống lâu thì ăn ngon ngủ kỹ, chuyện của người khác, chỉ xem náo nhiệt, đừng quan tâm."

Lý Diệc Phi vẻ mặt khó chịu, "Người khác?" Anh từ từ hít sâu, đè nén sự khó chịu, nói với Tiền Phỉ: "Tiền Phỉ, chúng ta đừng nổi nóng giận dỗi như vậy, có gì thì chúng ta nói ra. Lúc trước anh đã nói là nhận Kim Điềm làm em gái, đã đồng ý giúp cô ấy, cho nên lần này cô ấy tới tìm anh bảo anh mang cô ấy đi dự tiệc, anh không có biện pháp từ chối." Anh dừng lại một lúc, nói tiếp, "Anh không cảm thấy chuyện này có chỗ nào không đúng, anh giúp cô ấy một lần, cũng coi như là nói rõ với cô ấy, không nói cho em biết là cảm thấy không cần thiết, dù sao sau này chưa chắc có cơ hội liên lạc với cô ấy nữa, nhưng anh không nghĩ tới cô ấy đăng lên weibo, lại đã viết những lời mập mờ, còn để em thấy được, sau đó quả nhiên em suy nghĩ. Điều anh muốn nói chính là những lời cô ấy viết là ý nghĩ của riêng cô ấy, anh không có ý gì khác với cô ấy, nếu chúng ta vì vậy mà giận dỗi, có phải là không đáng hay không?!"

Tiền Phỉ trầm mặc một lúc, nhăn mày, nói: "Lý Diệc Phi, em cảm thấy có lẽ anh nghĩ sai rồi, có phải anh cảm thấy em đang ghen và giận dỗi đúng không? Nhưng thật ra điều em nghĩ không phải việc này, điều em nghĩ chính là rốt cuộc chúng ta có phải người của một thế giới hay không? Trong thế giới của anh, người hôm nay là bạn gái, ngày mai có thể thành em gái; mà trong thế giới của em, chia tay là chia tay, bạn trai bạn gái vĩnh viễn không thành anh trai em gái."

Lý Diệc Phi nhìn Tiền Phỉ, cau mày, vẻ mặt chăm chú hỏi: "Anh đã nói qua cô ấy là bạn gái của anh?"

Tiền Phỉ nói: "Anh muốn nói với em, trước giờ cô ấy không phải là bạn gái của anh?"

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi từ chối cho ý kiến.

Tiền Phỉ ha ha hai tiếng nói: “Thế thì càng không được, mập mờ với người ta lâu như vậy, ngay cả danh phận cũng không thừa nhận, cuối cùng còn nhận là em gái, xác nhận hơn thiệt trong mối quan hệ xong xuôi, trách nhiệm rũ bỏ không còn một mảnh. Em có thể nói, có khi đây là hiệu ứng dây chuyền cũng nên, Kim Điềm cô ấy không phải là người đầu tiên, mà em, nếu như em cũng gia nhập, có lẽ em cũng không phải người cuối phải không?”

Lý Diệc Phi sắc mặt càng ngày càng nặng nề.

“Tiền Phỉ, anh đối với người khác như thế nào, đối với em như thế nào, chính em không cảm nhận được sao? Em có phải ở một người trong danh sách những người bạn gái của anh không, trong lòng em không biết sao? Em không phải là một người phụ nữ không biết lý lẽ, một người đàn ông vì cô ấy làm những gì, cô ấy đều nhìn không thấy sao?”

Tiền Phỉ nói: “Anh xem, em chưa nói gì, chúng ta vẫn chưa là gì cả, thái độ với bạn gái trước kia của anh chính là không kiên nhẫn, không khoan dung, muốn rời đi.”

Lý Diệc Phi khóe miệng khẽ động, giọng mỉa mai tự nhiên sinh ra, “Tiền Phỉ, trước giờ anh thật sự khinh thường giải thích gì đó với phụ nữ, mà em là người thứ nhất khiến anh chịu ngồi xuống đến mức tốn tâm tư đi giải thích. Nếu vẫn còn không kiên nhẫn và không khoan dung như vậy, anh không biết anh nên nói gì nữa“.Tiền Phỉ nói: “Anh xem, anh cho rằng giữa nam nữ vốn phải là chuyện trao đổi công bằng, dĩ nhiên xác định vị trí anh là người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, có sự chênh lệch rất bất bình đẳng vắt ngang như vậy, anh thật sự cảm thấy chúng ta là cùng một thế giới sao?”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ nhìn vẻ mặt đang kiềm chế cơn giận dữ của Lý Diệc Phi, nói tiếp: “Anh bây giờ, còn có thể kìm nén tính tình của mình, thế nhưng mà sự kìm nén này có thể duy trì bao lâu đâu? Con gái tìm bạn trai, không chỉ hi vọng lúc hai người tình cảm đang tốt, anh ta cũng gắng sức, cũng hi vọng lúc tình cảm không tốt, anh cũng cố gắng bao dung và thương cảm.”

Cô hiểu đạo lý này, nhưng cô cảm thấy Lý Diệc Phi thật sự không hiểu. Anh là người, ở thời điểm xúc động, yêu đến mức liều lĩnh, hận không thể hái trăng dỗ dành cô vui vẻ, mà lúc tức giận, cũng không quan tâm, lời tổn thương cũng nói ra.

Nói cho cùng, anh vẫn yêu bản thân mình hơn yêu người khác, anh đặt tình cảm của mình ở vị trí đầu tiên.

Mà cô, cô không phải. Cô hi vọng yêu là chịu đựng và lâu dài, không cầu oanh oanh liệt liệt, nhưng cầu nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, cô tức giận, không hài lòng cũng là không quên thông cảm với đối phương; cô tức giận, không hài lòng cũng sẽ bận tâm đến cảm xúc của đối phương, cô sẽ cố gắng kiểm soát bản thân mình không nói ra những lời nói độc địa làm tổn thương hai bên.

Cho nên anh sống tiêu sái, cô sống mệt mỏi, mà bọn họ từ đầu đến cuối không ở cùng một thế giới.

“Lý Diệc Phi, trước kia là đầu óc em đần độn toàn cơ bắp, cảm thấy anh là người quái đản, hư vinh, làm ra vẻ bám víu người giàu, thật ra nghĩ lại, có lẽ anh thật sự là phú nhị đại không biết chừng, người anh giao thiệp, chuyện anh bàn tán, phạm vi anh dạo chơi, nơi anh tiêu khiển, anh sống phóng túng phô trương, cẩn thận nghĩ lại, thật sự rất không giống với người bình thường, thậm chí tiêu chuẩn cũng không giống. Cuộc sống của anh ở trên đỉnh đầu của em, giữa chúng ta không biết cách bao nhiêu đẳng cấp, chúng ta thực sự không phải người cùng một đường.”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nhìn Tiền Phỉ, đáy mắt hơi nóng nảy, “Ai nói với em, anh là phú nhị đại hả? Ai là con ông cháu cha chứ?! Anh nói cha anh là chủ của một công ty tư nhân! Sao chúng ta lại cách nhiều đẳng cấp như vậy chứ ?!”

Tiền Phỉ ha ha cười cười: “Cho dù chỉ là công ty tư nhân, chỉ sợ cũng là một công ty tư nhân không tầm thường.”

Lý Diệc Phi phục: “Tiền Phỉ có phải dì cả em đến rồi hay không? Sao hôm nay lắm lý lẽ như vậy?”

Tiền Phỉ thu lại nụ cười: “Em không phải lắm lý lẽ, em là nghiêm túc.”

Tiền Phỉ im lặng một lúc, như đã suy nghĩ cặn kẽ, chậm rãi nói: “Nếu không, chúng ta trước hết như vậy đi, anh xem như em không có dũng khí không có tự tin, coi em là người nhu nhược, chúng ta tiếp tục làm bạn bè khi gặp mặt có thể gật đầu mỉm cười, không nên làm người yêu. Em sợ bóng sợ gió như vậy, anh lại không kiêng nể gì cả, có lẽ tình cảm không đến vài ngày sẽ kết thúc thôi.”

Cuối cùng mặt Lý Diệc Phi tái nhợt.

“Chút chuyện như vậy, em quan trọng hóa vấn đề như vậy? Một bức ảnh, khiến tất cả việc anh làm vì em đều phí công sao? Giữa chúng ta cũng coi như trải qua vài chuyện, Kim Điềm đăng weibo, em không nhìn không được sao? Sự trả giá của anh, suy cho cùng em đã bao giờ để trong mắt, quý trọng trong lòng chưa? Nếu như muốn như vậy, tốt, vậy theo như lời em nói, chúng ta gặp mặt gật đầu mỉm cười là được!”

Lý Diệc Phi tức giận, nhấc chân đi trước.

Tiền Phỉ ngồi trên sofa chán nản suy nghĩ, cũng may, cô chưa hãm quá sâu, rốt cuộc anh vẫn là một thiếu gia, chung quy có thể nhớ kỹ chính mình trả giá bao nhiêu. Mà cô, cô hoàn toàn trái lại, lúc cô yêu người ta, luôn không nhớ bản thân mình trả giá bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng thì tình cảm của họ không hề có một điểm chung, vậy dù hai người có thích nhau thì có nghĩa gì.

Cô lau khóe mắt cay xè, đứng dậy rời đi.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Thời Gian Ba Ngày

Buổi tối trước khi đi ngủ, Tiền Phỉ gọi điện thoại cho Diêu Tinh Tinh, kể hết sự việc, hỏi Diêu Tinh Tinh: “Tôi mượn chuyện anh ấy nhận em gái phát cáu, có phải là quá không biết lý lẽ hay không?”

Diêu Tinh Tinh dứt khoát nói: “Không đâu! Tôi cảm thấy chỉ cần là người phụ nữ không ngu ngốc đều sẽ không thích việc này! Đứa nhỏ ngốc, bình thường không phải mồm mép bà rất lưu loát sao, sao thời khắc mấu chốt lại không nói thẳng với người ta? Bà nêu ví dụ cho anh ta, bà hỏi anh ta nếu bà nhận Uông Nhược Hải làm anh trai, sau đó có một ngày người anh trai này cầu xin bà, tham gia một buổi tụ họp, muốn thông qua bà bám víu lấy người giàu có, bà giấu diếm, người anh trai này dẫn bà đi, bà hỏi ý nghĩ trong lòng anh ta sẽ là gì, chẳng phải xong rồi sao? Nếu là anh ta nói, chuyện này rất bình thường, không đáng chuyện bé xé ra to, tôi lập tức mua vé máy bay trở về quỳ gối trước anh ta!”

Tiền Phỉ thả lỏng tâm tình, đối với tính cách của mình không hề tỏ ra xoắn xuýt và hoài nghi. Thế nhưng mà cô có chút khổ sở không nói nên lời.

Diêu Tinh Tinh hỏi Tiền Phỉ về sau định làm như thế nào, cô nói: “Thì thôi, dù sao tóm lại tôi và người ta cũng không phải người cùng thế giới.”

Diêu Tinh Tinh “STOP” một tiếng: “Bà ở thế giới nào? Lý Diệc Phi ở thế giới nào? Không phải đều là người dân của đất nước Trung Hoa phát triển thứ 3 trên thế giới sao?! Sao lại không phải người cùng một thế giới? Hơn nữa, năm 2008 Lưu Hoan đã từng hát thế này nè anh và em, trái tim mình kề nhau, chúng ta cùng ở thôn làng tên trái đất ah! Toàn bộ dân chúng

https://thuviensach.vn

trên thế giới đều là người trong một thôn,bà và Lý Diệc Phi sao lại đặc thù như vậy, trong hai người chính có một người là đến từ ngoài hành tinh hay sao?”

Tiền Phỉ mơ hồ: “Bà có thể có giữ vững lập trường được không? Mới được một lúc đã đi ngược lại với tôi rồi!!”

Diêu Tinh Tinh nói: “Thật ra tôi muốn nói, chuyện anh trai em gái, xác thực là Lý Diệc Phi làm không đúng, nhưng bà cũng không cần phải một gậy đánh chết người ta, nói vấn đề một thế giới hai thế giới gì đó. Ngay từ đầu anh ta đã không hiểu chuyện rồi, bà dạy dỗ từ từ, nếu mà đã dạy dỗ mà không được, bà cứ trực tiếp dùng gậy đánh chết, bản thân bà ăn ngay nói thật, sau này không sợ có lúc hậu hối hận sao?”

Tiền Phỉ im lặng, hỏi: “Vậy bà nói phải làm gì? Dù sao lời tôi cũng nói ra rồi, sau này bọn tôi chỉ coi như như người bình thường, anh ấy cũng nói như tôi mong muốn rồi.”

Diêu Tinh Tinh thở dài một hơi: “Chuyện đã đến bước này, tiếp tục bước đến cùng thôi, sau này nếu như anh ta chịu quay đầu lại tìm bà, bà suy nghĩ xem anh ta có chỗ nào cần dạy dỗ không, nếu có mài giũa tính tình của anh ta cho tốt; nếu không có hoặc là anh ta dứt khoát không quay lại tìm bà, bà cứ vậy mà buông tay người này thôi.”

Tiền Phỉ nghĩ một lúc, hỏi: “Thế nào xem như là anh ấy quay lại tìm tôi hả?”

Diêu Tinh Tinh nói: “Trong ba ngày anh ta điện thoại cho bà. Quá ba ngày, anh ta tìm bà, bà cũng đừng để ý đến anh ta, từ nay về sau nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên xem mắt thì xem mắt, nhìn anh ta khổ sở, bà hạnh phúc cho anh ta càng thêm đau khổ, hiểu chưa?”Tiền Phỉ nói hiểu rồi, cúp điện thoại.

https://thuviensach.vn

Cô biết vì sao Diêu Tinh Tinh nói là thời gian ba ngày. Lần Diêu Tinh Tinh và Lục Trạch giận dỗi đã nói qua với cô, vì sao lại tha thứ cho Lục Trạch nhanh như vậy.

“Anh ta đuổi tới kịp lúc, một ngày trôi qua. Thật ra mình cho anh ấy thời gian ba ngày, trong ba ngày bất luận ngày anh ấy đến vào ngày nào, mình đều sẽ cân nhắc cho anh ấy cơ hội. Nhưng quá ba ngày, tất cả đều không nói nữa. Thời gian ba ngày, đủ cho một người làm rõ tình cảm của anh ta, nếu như anh ta thật lòng thật dạ yêu một người, đè nén, nhớ thương cũng nhịn không được quá ba ngày. Sau ba ngày, cho dù anh ta tới tìm bà, thật ra tâm tình của hai bên sớm đã có sự thay đổi. Giống như bà muốn ăn đồ ăn, muốn mà không được, quả thực không được ăn sẽ điên mất, nhưng mà ngày đầu tiên nếu bà không ăn, bà cảm thấy rất đau khổ; ngày hôm sau không ăn, bà vẫn sẽ cảm thấy đau khổ, thế nhưng mà đau khổ đã không còn nhiều như ngày đầu tiên; đến ngày thứ ba, vẫn không có ăn, lúc này đau khổ đã trở thành thói quen, sự đau đớn thành thói quen sau đó không còn khiến người ta cảm thấy quá đau đớn nữa, nó đã biến thành một loại chết lặng. Mà tới ngày thứ tư, rốt cục bà có thể ăn, thế nhưng sự hài lòng khi bà được ăn đồ ăn này, dĩ nhiên đã không còn bằng ngày đầu tiên, thậm chí sẽ cảm thấy, đồ ăn này, ăn cũng chỉ là ăn thôi, không có gì đặc biệt, thực sự đáng để trước kia bà ngày nhớ đêm mong thành như vậy sao?”

Lúc trước, Tiền Phỉ không hiểu được ví dụ ăn đồ ăn của Diêu Tinh Tinh. Nhưng mà ba ngày sau đó, bản thân cô dùng tình cảm của mình để cảm nhận lý luận “ba ngày” của Diêu Tinh Tinh triết lý cỡ nào.

Ngày đầu tiên, là ngày gian nan nhất của cô. Cả ngày tâm tình cô đều hãm sâu trong sự “khổ sở” và “hồn bay phách lạc“. Nhưng cô đã nói với Lý Diệc Phi, không bằng hai người làm bạn bè, anh cũng nói như cô mong muốn, thế nhưng mà cô không biết tâm tư của mình bị Diêu Tinh Tinh nói trúng, hay là toàn bộ tâm tư cô giành cho Lý Diệc Phi thật ra nhiều hơn cô

https://thuviensach.vn

tưởng tượng rất nhiều, cô luôn nghĩ người có tính tình xấu xa kia có tới tìm mình hay không.

Cô luôn kiềm chế không lục điện thoại ra xem, xem có sót tin nhắn chưa đọc hay không. Có người gọi điện thoại, sau khi cô giật mình sẽ nhanh chóng cầm điện thoại nhìn, mà mỗi khi thấy rõ không phải người kia, trong lòng cô thật sự là có thất vọng, có mất mát, từ từ xuyên qua trái tim.

Ngày hôm sau, người kia vẫn im hơi lặng tiếng. Sự "Khổ sở" và "Hồn bay phách lạc" của Tiền Phỉ đã dần dần biến thành chết lặng và đau khổ nửa vời.

Đến ngày thứ ba, người nọ vẫn không gửi tới một tin nhắn. Sự đau khổ của Tiền Phỉ đã hoàn toàn biến thành chết lặng, cô thậm chí khóc cũng không khóc, trực tiếp tự nói với mình, thật sự là lúc buông tay đoạn tình cảm hoa trong gương, trăng trong nước này rồi.

Mà sau khi cô hạ quyết tâm nói tạm biệt với cố nhân và việc xưa, buổi sáng ngày thứ tư, cô nhận được tin nhắn của Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi gửi hai tin nhắn cho cô, tin thứ nhất: "Buổi chiều đến công ty anh họp, có vài vấn đề của hạng mục cần thảo luận. Có thể tìm được không? Tìm không thấy anh ở dưới lầu đón em."Tin thứ hai: "Vẫn còn giận sao?"

Tiền Phỉ nhìn hai tin nhắn này, lĩnh hội sâu sắc tâm tình ngày thứ tư lúc vừa mới được ăn đồ ăn mình tâm tâm niệm niệm.

Người này, hai cái nhắn anh gửi là thứ cô tâm tâm niệm niệm đến mức phải đợi ba ngày sao?

https://thuviensach.vn

Ngay tối hôm đó ầm ĩ với Tiền Phỉ, Lý Diệc Phi kéo Đại Quân ra khỏi máy tính, kéo cậu ta tới quán bar buộc cậu ta uống rượu với mình.

Trên đường Đại Quân bi thương kêu gào, xin Lý Diệc Phi buông tha cho mình, "Mẹ nó, anh hai à, hôm nay em phải đánh bang chiến!! Đồ em khủng như vậy mà em không đi cùng đồng đội chúng nó chết là không thể nghi ngờ! Anh hai, xin anh thả em về được không?!"

Lý Diệc Phi mặc kệ Đại Quân, lấy điện thoại di động ra, làm bộ muốn cho gọi điện thoại cho mẫu thân đại nhân của cậu ta. Đại Quân khóc thét, đoạt điện thoại di động của Lý Diệc Phi.

"Lý Diệc Phi cậu là đồ đê tiện! Rốt cuộc cậu muốn làm gì!!"

Lý Diệc Phi cất điện thoại, nói: "Không làm gì, khát thôi."

Đại Quân nhìn Lý Diệc Phi, chậc chậc hai tiếng: "Trời còn chưa tối hẳn đã đi uống rượu, là mượn rượu giải sầu, hay là muốn sau khi trời tối loạn tính chứ, tôi cho cậu biết tôi rất thuần khiết, cậu đừng đánh chủ ý lên tôi!"

Lý Diệc Phi liếc Đại Quân, lạnh lùng nói: "Cả họ nhà cậu có tư sắc hơn cậu, con chó nuôi trong nhà cậu vẫn còn sống, tôi đánh chủ ý lên cậu, trừ phi tôi mù!"

Khuôn mặt Đại Quân vặn vẹo, "Cậu ngay cả súc vật cũng không buông tha, cậu thật sự đúng là không bằng súc vật!"

Lý Diệc Phi túm gáy của Đại Quân, "Câm miệng! Hôm nay tôi không có tâm tình lảm nhảm với cậu!"

Đại Quân hỏi Lý Diệc Phi làm sao vậy, sau khi Lý Diệc Phi uống liền ba chén Whiskey, nhăn lông mày, trong giọng nói mang theo sự nghi ngờ hỏi: "Cậu nói xem có phải chỉ cần là nữ, mặc kệ lúc trước coi như là rất đặc

https://thuviensach.vn

biệt, rất rộng rãi, rất đàn ông, sau đó sẽ trở nên không biết lý lẽ sao?" Lý Diệc Phi uống sạch chén thứ tư, "Cậu nói người phụ này sao lại như vậy, tôi vì cô ấy làm nhiều như vậy, thay đổi nhiều như vậy, cô ấy đều không nhìn thấy sao? Một câu chúng ta không phải người cùng một thế giới, xoá bỏ tất cả! Được thôi, không phải cô ấy muốn chia tay sao, vậy thì chia tay thôi, xem thiếu gia tôi có nuông chiều tính tình cô hay không?!"

Đại Quân ở bên cạnh nghe xong những lời nói này, nháy mắt mấy cái, như tên trộm hỏi: "Người cậu nói là Tiền Phỉ? Hai người đang giận dỗi hả?"

Lý Diệc Phi nhìn nét mặt của Đại Quân nhất thời khó chịu, đưa tay đánh một phát vào sau gáy Đại Quân, "Hai chúng tôi cãi nhau không giận dỗi, vẻ mặt mừng thầm kia của cậu là sao?"

Đại Quân tiếp tục nháy mắt, "Tôi đang nghĩ cậu và người ta cãi nhau đến mức độ nào rồi, tuyệt giao chưa, tôi có cơ hội xen vào hay không?"

Lý Diệc Phi giơ tay muốn đánh Đại Quân, bị cậu ta tránh được.

"Cậu chán sống a? Vẫn chưa hết hi vọng à? Chưa từng nghe qua vợ của bạn không thể lừa gạt sao?"

Đại Quân phòng bị, đề phòng lại bị đánh, nói: "Tôi chỉ nghe qua vợ của bạn, không cần khách khí! Dù sao nếu cậu cảm thấy cô ấy không biết lý lẽ, định nhận cô ấy làm em gái gì đó, tôi không ngại phát triển trở thành em rể của cậu!"

Lý Diệc Phi tiện tay cầm một cái cái chén không ném về phía mặt Đại Quân.

"Nói cho cậu biết, nghĩ cũng đừng nghĩ! Mau chết tâm đi!"

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Đại Quân cẩn thận từ từ lại gần, nói với Lý Diệc Phi: “Cậu xem, tôi vừa nói muốn động đến người đó, đã làm cậu tức giận, ngay cả tình cảm chúng ta bắt đầu từ nhà trẻ, cậu cũng không để ý, trực tiếp ném hung khí! Cậu quan tâm cô ấy như vậy, sao phải cô giữ tính tình thiếu gia của mình?Cậu không sợ làm căng quá cô ấy chạy mất sao? Cậu xem ai cũng đê tiện giống cậu vậy sao, mặc kệ cậu trách mắng, nửa đời không rời xa!”

Lý Diệc Phi trầm mặt, nói: “Chạy thì chạy, không đáng lo, thực sự coi thiếu gia tôi rời xa cô ấy không sống được sao!”

Đại Quân ở bên cạnh nhìn vẻ yếu ớt của Lý Diệc Phi nói: “Tôi cảm thấy lấy biểu hiện hiện tại của cậu, thật ra cách sống không nổi là ngày một ngày hai thôi, thiếu gia cậu trước giờ chưa buồn bực uống rượu vì phụ nữa bao giờ ah ah ha ha!”

Lý Diệc Phi nhanh chóng giơ tay đánh vào sau gáy Đại Quân, đánh cậu ta gào khóc kêu thảm thiết.

“Tôi chỉ là không hiểu, cô ấy ghen nói ghen là được, sao phải lắm lý lẽ nói cái gì người một thế giới, không phải người một thế giới!”

Đại Quân im lặng một lúc, yếu ớt nói: “Nhưng sao tôi cảm thấy cô ấy không phải là đang ghen nhỉ, cô ấy đang tỏ thái độ nghiêm túc không thích hợp với cậu? Tôi cảm giác cô ấy là một nữ hán tử rất chân thành, cô ấy không phải lắm lý lẽ, mà là nghiêm túc!”

Lý Diệc Phi híp mắt mắt nhìn Đại Quân một lúc lâu, thấy Đại Quân sắp hoảng sợ, mới u ám hỏi: “Cậu nói thật cho tôi, cậu thực sự không nhớ nhung người phụ nữ của tôi?”

Đại Quân lườm Lý Diệc Phi một cái, “Không mượn ông xen vào! Dù ông có đang chút đắc ý, cho dù tôi không nhớ thương, chưa chắc không có người khác nhớ thương! Cậu không nuông chiều tật xấu của người ta, khó

https://thuviensach.vn

nói không có người khác nuông chiều thói xấu của cô ấy! Cẩn thận thiếu gia cậu ra oai quá, thực sự đánh mất người ta!”

Lý Diệc Phi tiếp tục im lặng

Một lúc sau, Đại Quân hỏi Lý Diệc Phi định làm thế nào.

Lý Diệc Phi nói: “Trước tiên, chúng tôi cần bình tĩnh lại đã.”

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tức Giận, Tìm Biện Pháp Gây Chú Ý

Buổi chiều Tiền Phỉ mang tài liệu đến công ty của Lý Diệc Phi, nhân viên lễ tân dẫn cô vào phòng họp. Sau một lúc, có người đi vào, Tiền Phỉ quay đầu nhìn, là Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi ngồi đối diện cô, nhìn thẳng vào cô, hỏi: “Tài liệu mang tới chưa?”

Tiền Phỉ đưa túi tài liệu cho anh.

Lý Diệc Phi cúi đầu lật tài liệu, lật một lúc, không ngẩng đầu đột nhiên hỏi: “Vẫn còn tức giận sao?” Sau đó ngẩng đầu, nhướng mày nhìn Tiền Phỉ, “Cơn giận của em còn lớn hơn cả anh đấy!”

Có người đẩy cửa phòng họp ra đi vào, là Triệu Đức.

Tiền Phỉ nhìn Lý Diệc Phi, nghiêm túc nói: “Sếp Lý, bây giờ là giờ làm việc, chúng ta vẫn là giải quyết việc chung đi.”

Triệu Đức vẻ mặt mơ hồ ngồi xuống, nhìn Lý Diệc Phi, lại nhìn Tiền Phỉ, không hiểu, lầm bầm một câu: “Tình huống gì vậy? Phỉ Phỉ, cô em thả lỏng người đi, tuy Diệc Phi thi đỗ CPA, thăng chức thành người đứng đầu tổ 3, nhưng tình nghĩa cùng đánh bài của chúng ta sẽ không thay đổi, cô em không cần câu nệ như vậy!”

Triệu Đức xúc động lầm bầm một đống, thế nhưng mà không có ai để ý đến cậu ta....

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi vẻ mặt bình tĩnh híp mắt nhìn Tiền Phỉ, sau đó lại cúi đầu lật tài liệu, “Tài liệu em đem đến đều là bản photo, bản gốc đâu?”

Tiền Phỉ nói: “Bản gốc ở công ty bọn tôi, nếu sáng ngày mai phải báo cáo tài liệu với cục điều tiết chứng khoán, tôi sẽ trực tiếp mang qua.”

Lý Diệc Phi khép lại cặp tài liệu lại, ngẩng đầu nói: “Bây giờ tôi muốn em cầm bản gốc tới.”

Tiền Phỉ nháy mắt cũng không nháy mắt mà nhìn Lý Diệc Phi, “Cái này cần thiết sao? Nội dung của bản gốc và bản photo là giống nhau.”

Lý Diệc Phi nói: “Tôi xác định hiện tại mình cần bản gốc.”

Tiền Phỉ trừng mắt nhìn Lý Diệc Phi, không nói lời nào.

Triệu Đức bị bầu không khí khác thường giữa hai người làm cho theo không kịp tình hình, “Hai người làm sao vậy? Cảm giác sao giống như đang bới móc nhau vậy?”

Lý Diệc Phi và Tiền Phỉ cùng nhau trừng mắt nhìn Triệu Đức.

Tiền Phỉ thở sâu, đứng lên, “Được rồi sếp Lý, bây giờ tôi về công ty lấy tài liệu; hơn nữa sếp Lý, ngài còn cần tài liệu gì nữa không, xin nói cho tôi biết, Tôi không muốn chờ sau khi tôi đến, ngài lại phát hiện cần tài liệu khác.”

Lý Diệc Phi dùng ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, “Trước tiên em mang tài liệu tới rồi nói tiếp.”

Tiền Phỉ thở sâu, kéo ghế ra, quay người ra khỏi phòng họp.

Cách tấm kính, sau khi Lý Diệc Phi nhìn Tiền Phỉ đi xa, bực bội đỡ trán, cau mày nhắm mắt lại, không nói gì thở dài.

https://thuviensach.vn

Anh thực sự sắp không có thuốc nào cứu được rồi. Chuyện ngày hôm nay đặt trên người mấy cô gái khác, anh sẽ cảm thấy thỏa nguyện và hả giận, nhưng là hiện tại đặt ở trên người Tiền Phỉ, sao anh lại thấy chán nản và ủ rũ như vậy?Triệu Đức ở bên cạnh đẩy Lý Diệc Phi, “Tôi nói sếp Lý, anh uống lộn thuốc à? Sao cố tình kiếm chuyện với Phỉ Phỉ của chúng ta vậy?”

Lý Diệc Phi ngẩng đầu, “Cậu cảm thấy tôi đang cố tình gây chuyện với cô ấy?”

Triệu Đức gật đầu, “Bày cái vẻ mặt giày vò cô ấy đi về cầm bản gốc cái gì đấy, còn không phải là cố tình kiếm chuyện sao?”

Lý Diệc Phi buông tay, “Chẳng lẽ cậu cảm thấy bản gốc ngày mai đến cục điều tiết chứng khoán báo cáo, chiều hôm nay không nên cầm đến công ty chúng ta đóng dấu giáp lai lên sao?”

Triệu Đức giật mình. Nói như vậy thực sự là Tiền Phỉ làm việc sơ ý.

“Thế nhưng mà cậu không thể đổi cách nói chuyện sao?” Triệu Đức yếu ớt nói.

Lý Diệc Phi lườm Triệu Đức: “Cô ấy bảo tôi giải quyết việc chung, cậu không nghe thấy?”

Triệu Đức cũng trừng mắt nhìn Lý Diệc Phi: “Cô ấy nhiều lần bảo cậu đi chết, sao cậu không đi chết đi!”

‿3‿

Trên đường đi Tiền Phỉ tức giận, cô trong lòng mắng Lý Diệc Phi hết lần này đến lần khác, ân cần thăm hỏi từ cả nhà anh đến tổ tiên nhà anh.

https://thuviensach.vn

Lúc trở lại công ty, cô thở hồng hộc tìm tài liệu gốc. Lúc sắp rời công ty, cô thấy một đồng nghiệp khác đang đóng dấu.

Cô lập tức vỗ đầu.

Cô thực sơ ý, hai ngày nay hồn vía lên mây, quên chuyện phải đóng dấu giáp lai cho tài liệu.

Sau khi nghĩ như vậy, cô bắt đầu cảm thấy mấy câu ở trên đường mắng Lý Diệc Phi hơi ác, nên bỏ đi một nửa, giữ lại chút đạo đức, không nên nói những lời làm tổn thương người khác, chỉ hỏi thăm anh ta, buông tha cho tổ tiên nhà anh ta.

Cô tìm Tiểu Viện để đóng dấu, sau khi đóng dấu giáp lai của công ty mình, vội vàng đến công ty của Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi và cô mắt to trừng đôi mắt nhỏ ngồi ở trong phòng họp, Triệu Đức cầm tài liệu đi ra ngoài đóng dấu.

Lý Diệc Phi ôm ngực mở miệng đầu tiên: “Có phải cảm thấy rất tủi thân không?”

Tiền Phỉ cố gắng bình tĩnh nói: “Lúc mới đầu thôi, nhưng thực sự là tôi sơ ý.”

Lý Diệc Phi im lặng, nói: “Chuyện anh nói không phải là tài liệu hôm nay.”

Tiền Phỉ nhíu mày, “Sếp Lý, dường như chúng ta nên thảo luận giải quyết việc chung trước đã.”

Lý Diệc Phi giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, nói: “5h10′, đã tan tầm rồi.” Anh bỏ tay xuống, để tay chéo trên bàn nhẹ nhàng gõ, “Thời gian lâu như vậy rồi, nên bớt giận đi chứ!”

https://thuviensach.vn

Tiền Phỉ thu dọn đồ đạc xong đứng lên, “Hết giờ làm, tôi đi đây, tài liệu ngày mai bảo Triệu Đức mang đến cục điều tiết chứng khoán thôi.”

Cô nói xong quay người đi ra phòng họp.

Cô nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân. Lý Diệc Phi đi theo ra.

Anh đi theo cô đến thẳng cửa thang máy.

Tiền Phỉ không để ý tới Lý Diệc Phi.Thang máy đến, Tiền Phỉ đi vào.

Lý Diệc Phi cũng theo vào.

Hai người đứng song song. Lý Diệc Phi mắt nhìn phía trước trầm giọng nói: “Chúng ta có thể không cãi nhau nữa được không? Tiếp tục cãi nhau sẽ tổn thương tình cảm.”

Tiền Phỉ cũng nhìn về phía trước, giữ im lặng.

Mãi đến khi ra khỏi thang máy, ra khỏi tòa nhà, bên cạnh không có người khác, Tiền Phỉ mới dừng lại, quay người, ngẩng đầu, nhìn Lý Diệc Phi, từng chữ từng câu nói: “Lý Diệc Phi, anh vẫn chưa hiểu sao? Tôi cảm thấy tôi và anh nói chúng ta làm bạn bè, là đang nói đùa với anh à? Hay là anh cảm thấy tôi đang nói đùa hoặc là chơi lạt mềm buộc chặt với anh? Anh có thể đừng tự cho là đúng như vậy được không? Anh có thể đứng ở vị trí của người khác mà nghiêm túc tôn trọng ý nghĩ của người khác không?” Cô dừng lại một lúc, thở một hơi, trong giọng nói đầy bất đắc dĩ, “Lý Diệc Phi, tôi trịnh trọng nói lại một lần, tôi không làm ầm ĩ, điều tôi nói với anh là sự thật, hai ta không thích hợp.”

Cô nói xong quay đầu rời đi. Để lại Lý Diệc Phi với vẻ mặt ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Cô thật sự làm đến cùng với anh như thế này sao?!

‿3‿

Lý Diệc Phi có chút sợ.

Theo như sự hiểu biết của anh về Tiền Phỉ, cô là một người vô cùng tốt tính, là người có trái tim yếu đuối, cô sợ giận dỗi với người khác nhất, luôn đa sầu đa cảm, phỏng đoán tính tình người khác để nói chuyện làm việc, cố gắng lớn nhất của chính bản thân cô là nói và làm không khiến người khác cảm thấy không vui hoặc là không thoải mái. Lấy tính tình dĩ hòa vi quý của cô, anh không nghĩ rằng cô sẽ thật sự hạ quyết tâm cứng rắn đến cùng với anh.

Chẳng lẽ anh thật sự dồn ép con thỏ đến đường cùng rồi sao?

Anh bắt đầu suy nghĩ lại những chuyện đã qua của bản thân. Có phải trước kia anh quá tự tin hay không? Cảm thấy mặc dù Tiền Phỉ không làm rõ quan hệ giữa anh và cô, nhưng trong lòng cô nhất định là có anh, vì vậy anh giống như đã thả lỏng tính tình và cảm xúc của mình.

Theo như lúc ở chung trước kia, một khi anh mất hứng, cô sẽ hấp tấp cười làm lành, kể chuyện cười, hoặc làm món ăn ngon, cô nuông chiều tính khí anh như vậy, anh thật sự không nghĩ rằng có một ngày cô sẽ mang vẻ mặt quyết tuyệt mà nói với anh: Lý Diệc Phi, tôi rất nghiêm túc, hai chúng ta không thích hợp.

Trước kia anh từng nghe cô bạn chơi với nhau từ nhỏ nói qua một câu, mức độ khoan dung của phụ nữ đối với đàn ông, ngược với tình yêu. Càng yêu, càng không cho phép có một hạt cát trong mắt. Lúc bạn không phải bạn trai của cô ấy, bạn sai đường, bạn tán gẫu, bạn đùa giỡn phụ nữ, cô ấy có thể ung dung ở bên cạnh cười xem chuyện vui. Nhưng nếu như một khi bạn trở thành bạn trai của cô ấy, lúc bạn lại làm những chuyện đó, nếu cô ấy vẫn có thể thong dong ở bên cạnh cười xem, chứng tỏ căn bản cô ấy

https://thuviensach.vn

không yêu bạn. Bằng không thì hoặc là cô ấy thiến bạn, sau đó chiếu cố quãng đời còn lại của bạn, hoặc là đoạn tuyệt với bạn, từ nay về sau coi như không quen biết nhauLúc trước đối với những lời này, anh không cho là đúng, hiện tại ngẫm lại, cảm thấy những lời này quả thực là đang nói anh và Tiền Phỉ.

Trước kia anh tuyệt đối không khoan dung với phụ nữ, khi anh phát giận phát cáu tất cả người bên cạnh đều đi hết, thích đến nơi mát mẻ nào thì cứ việc đi, anh không bao giờ có thói quen nuông chiều. Lúc đối phương đau khổ tột cùng, anh lại thấy rất thỏa mãn.

Thế nhưng mà lần này giận dỗi với Tiền Phỉ, anh đã bị thương tổn nghiêm trọng, khó có thể phục hồi như cũ.

Anh dùng thời gian ba ngày vừa để tỉnh táo, vừa để chờ đợi, chờ Tiền Phỉ giống như trước kia, bệnh thánh mẫu phát tác, tốt bụng đến tìm anh nói chuyện. Anh đã nghĩ kỹ, cũng không phải anh làm bộ làm tịch quá, chỉ muốn một bữa cà tím xào, anh và cô có thể quay lại với nhau.

Thế nhưng mà ba ngày trôi qua, Tiền Phỉ không có động tĩnh gì cả.

Lần đầu tiên anh cảm nhận được, một khi thánh mẫu nổi giận, cơn giận cũng rất là lớn.

Ba ngày, anh từ sự bực bội trong ngày đầu tiên, đến lo nghĩ trong ngày thứ hai, đến hồn bay phách lạc trong ngày thứ ba, đến cảm giác không chịu nổi nữa trong ngày thứ tư, rốt cục anh bi ai phát hiện, có lẽ cả đời này anh sẽ gục trong tay người phụ nữ này.

Ý nghĩ "Không thể nuông chiều thói xấu của cô ấy", trong ngày thứ tư, rốt cục không thể cưỡng lại nỗi nhớ cô ấy.

Ngày thứ tư, vì để thể diện của bản thân không bị mất hết, anh mở miệng yêu cầu cô cầm tài liệu tới công ty, nhắn tin nhắn cho cô, hỏi cô:

https://thuviensach.vn

“Vẫn chưa nguôi giận à?”

Bốn chữ này, đối với người khác mà nói không có gì, với anh mà nói quả thực có thể thiết lập cột mốc trong việc đối nhân xử thế - từ trước tới giờ anh chưa bao giờ khuất phục trước một người phụ nữ.

Kết quả lúc anh không cam lòng, cảm thán bản thân mình sắp bước vào sự sa đọa không có nguyên tắc, Tiền Phỉ lại nói với anh, cô không giận dỗi, cô thật sự rất nghiêm túc.

Anh cảm thấy khó có thể tiếp nhận kết quả như vậy, việc này đối với anh mà nói, bất luận ở trong lòng hay trên mặt, đều bị đâm một đao máu chảy đầm đìa.

Lần đầu tiên sau khi bị tổn thương lòng tự trọng mà không tức giận, anh bắt đầu thử suy nghĩ, nếu như muốn làm một người đàn ông có khí phách, có khí khái thì phải theo lời Tiền Phỉ nói, từ nay về sau bọn họ chỉ làm bạn bè, anh sẽ như thế nào.

Anh nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy đau ngực.

Anh nghĩ, anh tuyệt đối không thể nghe theo cô và tính toán của cô, anh không thể để mình bị đau thắt cơ tim.

﹏3﹏

Tất cả mọi người trong công ty của Lý Diệc Phi cảm thấy, gần đây tần suất xuất hiện của cô gái xinh đẹp bên công ty hợp tác cùng hơi nhiều.

Lễ tân nói với người buôn chuyện trong tổ hạng mục nào đó: “Hiện tại cô gái trong phòng họp, gần đây gần như ngày nào cũng đến, mỗi ngày đều nói là đến đưa tài liệu cho sếp Lý, mọi người nói xem có phải cô ấy vừa ý sếp Lý của chúng ta hay không?”Nữ viên chức trong tổ hạng mục một nói: “Tôi thấy chắc chắn là vậy! Sếp Lý của chúng ta tuổi trẻ tài cao, là người

https://thuviensach.vn

đại diện không nói, nghe nói anh ấy còn mở công ty riêng ở bên ngoài, lớn lên lại đẹp trai, nếu không phải tự mình biết mình, tôi cũng thích anh ấy!”

Nữ viên chức trong tổ hạng mục hai nói: “Cho dù thích, cũng nên dè dặt một chút, không cần biểu hiện rõ ràng như vậy chứ?”

Nam viên chức trong tổ hạng mục ba nói: “Cô ghen ghét người ta lớn lên xinh đẹp hơn cô?”

Nữ viên chức trong tổ hạng mục hai hỏi vặn lại: “Sao nào? Ông thích người ta? Thích thì đừng kiềm chế, có bản lĩnh trực tiếp lên đi...!”

Nam viên chức trong tổ hạng mục một nói: “Cô đừng nói nữa, thật đúng là hơi thích! Đợi lát nữa cô ấy từ phòng họp đi ra, tôi sẽ hỏi xin danh thiếp của cô ấy!”

Triệu Đức nằm bò trên bàn uể oải hét to về phía một đám nhân sĩ nhàm chán kia: “Được rồi, tất cả giải tán đi! Ánh mắt mọi người sao vậy! Rõ ràng là sếp Lý của chúng ta nghĩ biện pháp giày vò người vô tội là cô ấy, mọi người nhìn không ra sao?”

﹀3﹀

Tiền Phỉ cảm thấy mình sắp điên rồi.

Từ ngày đó sau khi ra khỏi thang máy nói rõ với Lý Diệc Phi, cô cảm thấy Lý Diệc Phi bắt đầu thực thi việc trả đũa lấy việc công làm việc tư với cô.

Mỗi ngày anh đều có thể tìm ra cớ, không phải thiếu tài liệu này thì là thiếu giấy chứng nhận kia, luôn có biện pháp khiến lãnh đạo chỉ điểm trên đầu cô, chọn tên cô, bảo cô đi một chuyến đến công ty hợp tác cùng đưa tài liệu.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần, cô đem tài liệu đến còn chưa xong, Lý Diệc Phi còn yêu cầu cô ngồi ở trong phòng họp, đối chiếu từng tờ từng trong tài liệu cô, xác định ngay cả dấu chấm câu cũng không có vấn đề gì, mới bằng lòng thả cô về.

Liên tiếp ba ngày như vậy, trong ba ngày Tiền Phỉ phát hiện ánh mắt của tất cả nữ viên chức trong công ty Lý Diệc Phi càng ngày càng kỳ quái. Rốt cục lúc đang đi WC, như tình tiết máu chó trong phim, cô ngồi xổm trong buồng vệ sinh, sau khi nghe thấy hai nữ đồng chí ở hai buồng vệ sinh khác nói chuyện, rốt cuộc mới hiểu trong ánh mắt kỳ lạ đó cất dấu huyền cơ gì.

Hóa ra các cô ấy đang thảo luận việc cô coi trọng Lý Diệc Phi.

Trong lời thảo luận còn xen lẫn lời bình của mấy đồng nghiệp khác về cô.

Cuối cùng còn lấy "Cô nói xem chuyện Triệu Đức nói là sự thật sao, nói sếp Lý của chúng ta cố ý muốn giày vò cô gái kia" làm kết thúc.

Sau đó Tiền Phỉ nghe thấy tiếng hai người rửa tay ra khỏi buồng vệ sinh.

Hai chân cô tê tê, đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi quyết định, ngày mai nếu lãnh đạo còn bảo cô đi đưa tài liệu nữa, cô sẽ hét to một tiếng "Ôi chao, không tốt, tôi bị tụt huyết áp", mắt nhắm lại hôn mê ngã xuống đất. Lãnh đạo ông ta thích làm gì thì làm, dù sao cô cũng sẽ làm như vậy!

‿3‿

Bắt đầu từ ngày ra khỏi thang máy, Tiền Phỉ nói cô thật sự rất nghiêm túc, Lý Diệc Phi không liện lạc được với Tiền Phỉ nữa.

Anh gửi tin nhắn cho cô, cô không nhắn lại.

https://thuviensach.vn

Anh gọi điện thoại cho cô, cô không tiếp.

Anh đi đến nhà cô tìm cô, cô không mở cửa.

Anh quyết đánh đến cùng định tự mình tìm chìa khóa phá cửa vào, bèn ngồi chồm hổm trên mặt đất, lật tấm kê chân tìm chìa khóa dự bị, kết quả chìa khóa không tìm được, tìm được một tờ giấy, viết đổi chỗ rồi, tạm biệt.

Lý Diệc Phi nổi giận. Anh không tin gây chú ý cũng không được.

Anh nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ ra một biện pháp - tìm cớ bảo Tiền Phỉ đến đưa tài liệu.

Anh trực tiếp nói với lãnh đạo của cô, lãnh đạo của cô lại tiếp tục tạo áp lực cho cô , muốn cô “Trong khoảng thời gian ngắn gần đây phối hợp với sếp Lý của công ty hợp tác cùng cho thật tốt” .

Mỗi ngày trong lòng anh u ám, sảng khoái chờ cô đến, mà mỗi ngày chỉ cần cô đến, anh sẽ không thả cô, bới móc như ngay cả dấu chấm câu cũng soi mói đến mức cẩn thận. Mấy lần anh thấy cô bị mình dồn ép đến nỗi gần như muốn giậm chân, thế nhưng mà mỗi lần trong giây phút cuối cùng cô đều nhịn.

Mỗi lần thấy cô như vậy, anh cảm thấy có chút mất mác.

Lúc cãi nhau, anh cảm thấy cô lắm chuyện, hiện tại ngược lại, ngay cả cãi nhau cô cũng không muốn cãi nhau với anh.

Triệu Đức nói với anh, mấy nữ viên chức trong công ty nữ bắt đầu truyền lời nói nhảm, nói cô là vì vừa ý anh mới kiếm cớ chạy đến công ty một chuyến.

Anh hỏi Triệu Đức: “Vậy cậu làm như thế nào? Không giúp cô ấy nói chút gì đó sao?”

https://thuviensach.vn

Triệu Đức nói: “Tôi nói, tôi nói không phải Phỉ Phỉ vừa ý cậu, là cậu ghét người ta cho nên mới cố ý bới móc chỉnh người ta!”

Anh quả thực muốn quỳ gối trước tên Triệu Đức ngu ngốc này.

Anh hơi nóng nảy hỏi: “Nói những lời vô dụng này làm gì, cậu không thể nói thẳng với mấy người đó là tôi coi trọng cô ấy sao?”

Sau khi Triệu Đức giật mình, trừng to mắt, la lên: “À? Không thể nào? Cậu cũng coi trọng tiểu Phỉ Phỉ rồi hả?”

Lý Diệc Phi lúc này thật sự nóng nảy: “Còn có ai coi trọng cô ấy? Là cậu sao?”

Triệu Đức hai tay ôm mặt lắc đầu, “Tôi ra tay chậm! Là người của tổ hạng mục hai, ngày hôm qua đã xin danh thiếp của tiểu Phỉ Phỉ rồi!”

Lý Diệc Phi nghiến răng nghiến lợi nhìn Triệu Đức, trong lòng đau đớn đưa ra quyết định.

Bắt đầu từ ngày mai, anh thay đổi phương thức gây chú ý.

Không thể để cô đến công ty bọn họ, đổi lại anh đến công ty của cô!.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Đau Tim Chết Mất

Tiểu Viện hỏi Tiền Phỉ: “Bà có phát hiện gần đây anh chàng đẹp trai của công ty hợp tác cũng bắt đầu thường xuyên đến công ty chúng ta không?”

Tiền Phỉ chỉ trả lời năm chữ: “Không phát hiện, tôi bị mù.”

Tiểu Viện nói: “Bà nói xem vì sao anh ta hay đến vậy?”

Tiền Phỉ nói: “Có lẽ coi trọng bà đấy.”

Tiểu Viện ngạc nhiên ôm mặt, “Không có khả năng? Tôi cảm thấy có lẽ nên giữ anh ta lại cho bà, cho nên vẫn chịu đựng không vùi hoa dập liễu, nếu bà nói như vậy, tôi không thể kìm nén được đâu đấy!”

Tiền Phỉ mắt trợn trắng, nói: “Quý bà nhanh đi hưởng thụ thiếu gia kiêu ngạo này đi, tôi thực sự hưởng thụ không nổi.”

Lúc cô nói câu này, thấy Tiểu Viện đang nháy mắt ra hiệu với cô.

Cô nghĩ một lúc, quay đầu lại, thấy Lý Diệc Phi với vẻ mặt sắc như đao đứng ở sau lưng cô.

Cô ra vẻ nghiêm túc gật đầu gọi một tiếng “sếp Lý”, ôm tài liệu vừa mới photo định trở lại chỗ làm việc.

Lúc đi ngang qua, cô bị Lý tổng với vẻ mặt bình tĩnh quyết đoán ngăn lại.

https://thuviensach.vn

“Quản lý Tiền, có thể trò chuyện hai câu hay không?” Nói xong anh vào phòng họp trước. 【 chú thích: quản lý hạng mục là cấp bậc căn bản nhất, không phải chức vụ cao. 】

Tiền Phỉ cau mày đi theo vào.

“Đóng cửa lại.” Lý Diệc Phi vừa thấy cô vào nói với cô.

Tiền Phỉ đóng cửa lại.

“Ngồi xuống.” Lý Diệc Phi giương cằm ra hiệu bảo cô đến ngồi đối diện anh.

Tiền Phỉ đi qua ngồi một lúc, sau đó lập tức đứng lên.

“ 'Đóng cửa lại “, 'Ngồi xuống' nói xong hai câu rồi, tôi đi đây.” Cô không cho Lý Diệc Phi có cơ hội mở miệng, xoay người mở cửa rời khỏi phòng họp.

Lý Diệc Phi ngồi ở trên ghế, xuyên qua cửa kính nhìn bóng lưng của Tiền Phỉ, vừa tức vừa buồn bực.

Những bước đi kia của cô, là cho ai xem, eo nhỏ chân dài xinh đẹp thướt tha, thật sự là tức chết người.

Anh cảm thấy mình thật sự là càng ngày càng đê tiện, bị người quăng cho vẻ mặt lạnh lùng, bỏ mặc như vậy cũng không trở mặt, nguyên tắc làm người của anh thật sự là vứt cho chó ăn rồi.

﹀3﹀

Sau khi Lý Diệc Phi tán gẫu với lãnh đạo của Tiền Phỉ vài câu, lúc chạy đến thang máy định rời đi, ngoài ý muốn bị Tiền Phỉ chặn lại.

“Lý Diệc Phi, nói chuyện hai câu đi.”

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nhanh như chớp dừng bước chân vào thang máy .

Anh lập tức xoay người, đi đến trước mặt Tiền Phỉ .

Tiền Phỉ ngẩng đầu, nhìn Lý Diệc Phi nói: “Sau này đừng bảo tôi đến công ty anh, anh cũng đừng đến công ty của chúng tôi.”

Tiền Phỉ ngắn gọn nói hết hai câu, quay người định trở lại văn phòng, lại bị Lý Diệc Phi kéo cánh tay ngăn cản.

“Còn một câu nữa?”

Tiền Phỉ giật mình, nhíu mày: “ 'Đừng bảo tôi đến công ty anh', 'anh cũng đừng đến công ty của chúng tôi, đây không phải hai câu sao?”

Lý Diệc Phi nghiêm túc nói: “Giữa hai câu này là dấu phẩy, cho nên chỉ có thể coi là một câu, em nói thêm câu nữa.”

Tiền Phỉ nhìn Lý Diệc Phi, nhếch khóe miệng, đùa cợt cười cười: “Anh thực nhàm chán. Nói xong rồi, có thể đi chưa?” Cô quay người lại, muốn đi.

Lý Diệc Phi lại kéo cô lại.

“ 'Anh thực nhàm chán' là câu thứ hai; 'Nói xong rồi, có thể đi chưa' là câu thứ ba, em nói nhiều hơn một câu rồi.”

Tiền Phỉ phục rồi.

“Lý Diệc Phi anh muốn làm gì?”

Lý Diệc Phi nhướn lông mày, nói: “Rất đơn giản, muốn em nghe anh nói hai câu.”

Tiền Phỉ hít một hơi, “Câu đầu tiên.”

https://thuviensach.vn

“Giảng hòa đi.”

Tiền Phỉ lắc đầu, “Câu thứ hai.”

“Anh muốn ăn cà tím xào.”

Tiền Phỉ ngẩng đầu nhìn Lý Diệc Phi, “Nói xong rồi hả? Ngày mai đừng có đến nữa, anh đến tôi sẽ từ chức.”

﹀3﹀

Buổi tối Tiền Phỉ về đến nhà, ma xui quỷ khiến mà làm cà tím xào ăn. Ăn ăn ăn, không biết vì sao, cô lại ăn đến phát khóc.

Cô nghĩ có lẽ là cho hơi nhiều muối, nước mắt thi nhau rơi xuống.

﹀3﹀

Buổi tối về đến nhà, Lý Diệc Phi ma xui quỷ khiến mua rất nhiều cà tím. Anh mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn đống cà, đứng lên từ giữa chọn mấy quả đẹp mắt đi đến nhà Đại Quân, năn nỉ cô giúp việc nhà Đại Quân xào cà tím cho anh.

Lúc cô giúp việc bưng cà tím xào lên, anh chỉ thử một tí, không ăn nữa.

Không phải mùi vị kia.

Anh đau khổ sở nghĩ, anh làm mất hương vị kia rồi.

Anh muốn tìm hương vị kia về.

Mà anh nên làm như thế nào đây?

﹀3﹀

https://thuviensach.vn

Đại Quân ngồi xổm ở bên cạnh nhìn Lý Diệc Phi.

“Vẻ mặt đau buồn đến xương tủy này của cậu, lúc mẹ cậu mất khi hai ta đi học mẫu giáo, tôi đã thấy qua, sau này không thấy qua nữa. Làm sao vậy? Nhớ mẹ cậu à?”

Lý Diệc Phi lườm Đại Quân một cái, “Nhớ cái đầu cậu ấy!”

Đại Quân nháy mắt mấy cái, “Cậu đang nhớ nữ hán tử kia à?”

Lý Diệc Phi dùng đũa lay gảy cà tím trong đĩa, trong động tác đầy hương vị tiêu điều.

“Tôi phải dùng biện pháp gì mới có thể để cô ấy lại xào cà tím cho tôi?”

Đại Quân gãi gãi mặt, nói: “Có lẽ là cậu phải nhận lỗi với cô ấy, nói với cô ấy là cậu đã sai và sai ở chỗ nào.”

Lý Diệc Phi nói: “Nhưng tôi cảm thấy tôi không sai .”

Anh và Kim Điềm không có chuyện gì cả, nhất định bảo anh nhận sai, thật giống như thực sự có chuyện gì đó, trong lòng và sự tự tôn của anh không chấp nhận được

Đại Quân lại gãi gãi mặt, nói: “Vậy ăn tạm một chút đi, sau đó chấp nhận nếm thử tay nghề của cô giúp việc nhà tôi! Bớt đau buồn đi!” Đại Quân đứng lên vỗ vỗ vai Lý Diệc Phi, ngồi lại trước máy vi tính, bắt đầu sống mơ mơ màng màng chơi Game Online.

Lý Diệc Phi híp mắt nhìn bóng lưng của Đại Quân.

Đêm nay trước khi rời khỏi nhà Đại Quân, Lý Diệc Phi thừa dịp tiểu vương tử nạp tiền điện thoại đi WC, anh tặng toàn bộ trang bị cho mọi người. Tặng bừa, muốn lấy lại đồ là chuyện không thể.

https://thuviensach.vn

Đêm đó Đại Quân lấy dao muốn chặt tay của Lý Diệc Phi, từ nay về sau chính thức tuyệt giao, lái xe truy đuổi Lý Diệc Phi nửa thành phố.

﹀3﹀

Hai ngày sau, thành viên trong tổ hạng mục khách sạn trong công ty của Tiền Phỉ và Lý Diệc Phi đều phải đến tới hiện trường hạng mục khách sạn khai mở hội nghị phối hợp với bên trung gian.

Tiền Phỉ và Lý Diệc Phi đều đi, còn có Triệu Đức.

Trở lại chốn cũ, nghĩ đến năm trước, ở nơi này ba người vui vẻ chơi đánh bài lúc nghỉ trưa, nghĩ đến hiện tại Tiền Phỉ gặp mặt chỉ gật đầu, một câu cũng không nói, trong lòng Lý Diệc Phi vừa thổn thức vừa ảm đạm.

Loại cảm xúc này lúc trước anh chưa bao giờ có.

Lúc họp anh và Tiền Phỉ lại khéo ngồi cạnh nhau. Giữa đường bút của Tiền Phỉ không cẩn thận rơi trên mặt đất, anh giống như phản xạ có điều kiện, không đợi cô xoay người đã giúp cô nhặt lên.

Lúc anh đưa bút cho cô, cô rất khách sáo nói “Cảm ơn” .

Anh cảm thấy trong lòng rất chua xót.

Cô trở nên khách sáo với anh. Tiếp tục khách sáo như vậy, cô quả thực muốn coi anh là người xa lạ.

Lúc hội nghị kết thúc, mọi người lần lượt ra khỏi phòng họp, đi đến phòng ăn.

Anh cố ý đi chầm chậm, muốn tụt lại để đi cùng với cô.

Kết quả cô lờ anh, thu dọn xong đồ đạc, tự mình đứng dậy rời đi.

https://thuviensach.vn

Sau khi anh cào tóc, cũng đứng lên, yên lặng đi phía sau cô.

Điện thoại cô vang lên. Cô vừa đi vừa tiếp.

Anh nghe thấy cô hỏi: “Uông Nhược Hải, anh tìm em có chuyện gì?”

Tim anh đập mạnh.

Cô dừng bước.

Anh ở phía sau cô cũng dừng lại.

Anh nghe thấy cô nói: “Anh nói anh vẫn dùng thẻ ngân hàng lúc trước chúng ta cùng làm ở công ty kia à? Sao mà anh vẫn còn dùng thẻ kia à? À, do tài khoản dễ nhớ nên chuyển sai tiền vào tài khoản cũ à... Ah, anh quên mật mã... Em nhớ mật mã là con số, ba số đầu là sinh nhật của em, ba số sau là sinh nhật của anh? Không đúng, vậy ngược lại? Cũng không đúng? Em nhớ lại đã... Ah em nhớ ra rồi, ba số đầu là ngày sinh nhật theo lịch dương của em, ba số sau là ngày sinh nhật theo lịch âm của em. Lần này đúng rồi sao? Ha ha, không cần cám ơn. Vậy cứ như vậy đã nhé, tạm biệt!”

Sau khi cô cúp điện thoại, tiếp tục đi về phía trước.

Anh đứng yên tại chỗ, tim khó chịu như bị dao đâm.

Bạn trai trước hỏi cô, mật mã thẻ ngân hàng ngày trước của bọn họ. Mà mật mã kia, sáu số cũng đều phải là sinh nhật của cô.

Anh thật sự nóng nảy. Cái tên họ Uông đấy, nghĩ không ra mật mã, mang CMND đi ngân hàng tốn chút phí thủ tục giải quyết là được, sao nhất định phải gọi điện thoại hỏi Tiền Phỉ? Tên kia dựa vào cái gì chứ! Cô cũng thế, còn nhớ rõ mật mã chó má kia làm gì?! Cô định ghi nhớ những chuyện trước kia của cô và bạn trai trước cả đời sao?!

https://thuviensach.vn

Anh căm giận nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, bỗng dưng cả người lẫn tim đều đập bang bang.

Anh ngay cả việc cô nhớ rõ mật mã thẻ ngân hàng của bạn trai trước đã chịu không được, sao cô có thể chấp nhận chuyện anh nhận đối tượng từng mập mờ làm em gái mới là lạ.

Như vậy xem ra, anh thật là sai rồi.

Anh bỗng nhiên mơ hồ hiểu rõ cái gì đó.

Chuyện giữa đàn ông và phụ nữ, không phải bản thân anh cho rằng không sai chính là không sai, đúng hay sai phải nhìn xem có đem lại tổn thương cho người ta hay không.

Nếu như anh làm sai gì đó, làm cô đau lòng, như vậy bất luận như thế nào, anh đã làm sai một chuyện.

﹀3﹀

Cuối tuần Lý Diệc Phi bực bội đến mức khó chịu, muốn tìm Đại Quân đi bar giải sầu. Kết quả trong điện thoại Đại Quân nói với anh: “Mẹ tôi nói so với cậu, tôi là phế vật không thu hút được phụ nữ! Để chứng minh lời mẹ tối nói là sai, đã báo danh tham gia buổi xem mắt ba phút hôm nay! Tôi định mang mười tám cô gái về cho mẹ tôi, khiến mẹ tôi phải khóc nói xin lỗi với tôi!” Đại Quân phấn khởi cúp điện thoại.

Lý Diệc Phi trợn mắt nhìn điện thoại ngẩn người đủ một phút đồng hồ.

Anh nên làm gì?

Anh mở TV, xem kênh tài chính và kinh tế. Bình luận viên quang quác quang quác nói cách nhìn của mình đối với tình hình kinh tế, Lý Diệc Phi càng nghe càng cảm thấy bực bội.

https://thuviensach.vn

Anh tắt tiếng TV, cầm điện thoại, mở wechat, vào giao diện đối thoại nói chuyện giữa anh và Tiền Phỉ.

Thời gian của cuộc đối thoại cuối cùng là nhiều ngày trước, là đêm anh đưa Kim Điềm về nhà, anh gửi: Đã làm xong việc về nhà.Đêm nay, thiếu gia anh nhìn hiện tượng thiên văn,, phát hiện ngày mai tâm tình anh sẽ rất tốt, vì vậy gia quyết định dẫn em đi ăn.

Anh vốn nghĩ đợi cô đi công tác về sẽ dẫn cô đi ăn món cá hồi, thật không nghĩ đến bữa cơm này lại phải đợi lâu như vậy, tới bây giờ cũng không thể thực hiện.

Anh chạm vào màn hình, di chuyển lên xuống, từ từ lật xem bản ghi chép nói chuyện lúc trước của bọn họ.

Nhìn những câu chữ lúc trước cô gửi cho anh, trong lòng anh dường như có thể tự động phối hợp với các loại giọng điệu và nét mặt của cô. Anh nhìn một đoạn, nhìn, nhìn, không nhịn được cười, cười, cười, rồi không khỏi khổ sở.

Anh cảm thấy trái tim mình thỉnh thoảng quặn đau.

Anh xoa xoa ngực, sự khó chịu lan ra từ đáy lòng, anh ấn phím home, vào trong danh bạ, không chút do dự ấn phím 1.

Đó là phím quay số nhanh của cô.

Anh đặt cô ở vị trí này, vị trí nhất vô nhị, chưa nói với cô, đối với hành động này bản thân cũng chưa từng phân tích qua.

Đã từng cho rằng chỉ là vì thuận tiện. Thế nhưng mà hôm nay anh mới hiểu được, điều này chứng tỏ cô đã đi vào đáy lòng anh, chiếm cứ một vị trí quan trọng cao nhất trong lòng anh.

https://thuviensach.vn

Anh ấn phím 1. Giống như anh dự đoán, sau khi vang lên hai tiếng ngắn ngủi, là âm thanh bận, bị từ chối không tiếp.

Anh thấy thất bại và bực bội.

Cô vẫn không chịu nhận điện thoại của anh.

Anh xoa huyệt Thái Dương nghĩ, nếu cô vĩnh viễn cũng không nhận điện thoại của anh, có phải cuối cùng tim anh sẽ đau thắt đến chết hay không?

Anh không cam lòng cầm lấy điện thoại, sử dụng chiêu đã từng dùng qua, spam tin nhắn gửi cho cô.

“Nghe điện thoại đi.” Copy, paste, gửi 5 lần.

“Chúng ta nói chuyện tử tế được không?” Copy, paste, lại gửi 5 lần.

“Đường Vạn Thọ có quán ăn, món cá hồi làm rất ngon, anh dẫn em đi ăn!” Copy, paste, cũng gửi 5 lần.

Gửi xong mười năm tin nhắn, Lý Diệc Phi dừng lại, sau khi do dự một lúc, anh lựa chọn thuận theo cảm xúc chân thật nhất dưới đáy lòng, đánh mấy chữ trong khung đối thoại: “Để ý đến anh đi, được không? Anh sai rồi, là anh không đúng, được không? Cân Cân, anh nhớ em lắm!” Đánh xong, ngón tay của anh dừng ở trên điện thoại năm giây, cuối cùng khẽ cắn răng ấn phím gửi.

Không phải là chút thể diện thôi sao, không có cũng được.

Kết quả, tin nhắn nhắc nhở gửi lại, đối phương đã kéo anh vào danh sách đen.

Lý Diệc Phi ảo não ném di động ném trên ghế sofa.

https://thuviensach.vn

‿3‿

Chạng vạng tối Lý Diệc Phi vẫn nằm cứng đơ trên ghế sofa, cơm tối cũng chẳng muốn đi, suy nghĩ tóm lại ăn hay không ăn, và ăn gì.

Lúc anh đang suy nghĩ đời người thật đúng là con mẹ nó không có hứng thú, Đại Quân gọi điện thoại cho anh.

Anh không buồn muốn nhận điện thoại nhưng vẫn nhấc máy lên, sau một tiếng "Alo", không đợi nói thêm tiếng thứ hai, trong đường dây chỉ nghe thấy tiếng Đại Quân vô cùng phấn khích.

Trình độ kích động kia quả thực giống hệt lúc Đại Quân đánh Game Online bị mẹ anh ta bắt tại trận.

"Bạn thân! Cậu chắc chắn đoán không ra hôm nay tôi đi tham gia buổi xem mắt ba phút gặp phải ai rồi?! Đối tượng xem mắt thứ hai của tôi lại là nữ hán tử đó! Ôi mẹ của tôi ơi! ! ! Làm tôi sợ muốn chết a! Lúc ấy tôi cảm thấy bản thân mình đang cướp chị dâu của anh trai á!"

Lý Diệc Phi bật dậy từ trên ghế salon đứng lên, vẻ mặt âm u bình tĩnh gần như bóp nát điện thoại, hỏi: "Cậu lặp lại lần nữa, cậu gặp ai?"

Đại Quân phấn khởi như trước nói: "Nữ hán tử đó! Chính là Tiền Phỉ của cậu đó!"

Lý Diệc Phi ngây người

Cô lại bắt đầu đi xem mắt rồi!!

Anh còn chưa chết!!! Cô đã bắt đầu đi xem mắt rồi !!

Anh một tay cầm di động một tay đấm ngực.

Anh cảm thấy mình thực con mẹ nó đau tim đến chết rồi.

https://thuviensach.vn

***

Ps: ngày 16/8 sách sẽ phát hành toàn quốc với tên “Chúng ta ở chung đi”, từ giờ truyện sẽ dừng đăng tải trên mạng

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Đau Tim Chết Mất 2

Đại Quân trước khi cúp máy còn kể cho Lý Diệc Phi nghe một việc.

"Lúc tôi nói chuyện với Tiền Phi, cô ấy cứ nhìn chằm chằm điện thoại, có một tên biến thái nhắn tin cho cô ấy, tít tít tít tít nghe muốn phát điên, tôi kháng nghị cô ấy không tôn trọng tôi, bảo cô ấy cho tên quấy rối kia vào danh sách đen, thì cô ấy đưa điện thoại cho tôi bắt tôi làm. Tôi cầm lấy xem, trời ạ, cái tên nhắn tin kia đúng là không cần sỉ diện! Đặt tên cho chính mình là "Đẹp Trai Cấp Vũ Trụ"! Ông nội nó, cả trái đất này không bằng hắn hay sao, lại còn tự sướng tới mức vũ trụ! Tôi mới nhìn cái tên này đã biết hắn chắc chắn chẳng phải hạng tốt lành gì, bảo đảm là kiểu chuyên đi tán gái, tôi chẳng nói chẳng rằng, không do dự mà cho hắn vào danh sách đen ngay! Tôi còn mượn cơ hội này, thay mặt cậu dạy dỗ cô nàng đàn ông kia rằng sau này đừng tùy tiện đong đưa với kẻ lạ! Tôi biết tôi nói xong, cậu sẽ muốn cảm ơn tôi vì tôi đã lấy đức báo oán, giúp cậu chặn đứng một tên lưu manh ở chỗ bạn gái cậu, nhưng điều tôi muốn nói là, tôi làm thế đều là vì tình nghĩa anh em, nên không cần cảm ơn đâu!".

Lý Diệc Phi nghe mà gân xanh hằn rõ trên trán.

"Cảm ơn ông nội cậu? Người mà cậu cho vào danh sách đen là tôi!".

Đó là cái tên mà ban đầu anh đã mặt dày giật lấy điện thoại của Tiền Phi, ép cô sửa lại.

Lý Diệc Phi cảm thấy câu nói đó quá đúng: Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

https://thuviensach.vn

Cho dù anh đau cả ruột gan cũng không ngờ, những tin nhắn mà anh vắt cạn trí óc, ngay cả tôn nghiêm cũng vứt đi, lại bị cái tên bại gia Đại Quân chặn hết.

Anh nghiến răng kèm kẹt suy nghĩ, lần sau không thể đi tặng trang bị của cậu ta nữa, mà phải tặng miễn phí người khác luôn cả tài khoản mà cậu ta bỏ hàng đống tiền thì mới hả giận.

Lúc Tiền Phi gọi điện cho Diêu Tinh Tình, trạng thái của cô có phần điên cuồng.

“Tớ nghĩ có lẽ sau này tớ sẽ không thể xào cà tím được rồi.”

Diêu Tinh Tinh hỏi cô: “Nhìn vật nhớ người hả?”

Tiền Phi đáp: “Tớ đang nỗ lực khắc phục hiện tượng này.”

Diêu Tinh Tinh nói: “Bây giờ tớ nghi ngờ có phải đã dạy cậu sai lầm hay không, lý luận ba ngày kia có phải đã quá tuyệt đối? Hoặc là chúng ta nên nới rộng kỳ hạn ra, biến từ ba thành lý luận năm ngày thì sao? Như thế thì tin nhắn của Lý Diệc Phi đã gửi trong phạm vi thời gian thích hợp rồi!”

Tiền Phi nói: “Không liên quan đến số ngày, tớ chỉ đơn giản cảm thấy bọn tớ thật sự không cùng đẳng cấp, anh ấy đến bây giờ tìm tớ cũng chỉ là làm lành thôi, căn bản không cảm thấy vấn đề tớ cho là sai chính là vấn đề lớn nhất. Nếu anh ấy không cho rằng vấn đề mà tớ đề cập là vấn đề quan trọng, thì cho dù bọn tớ lần này làm lành, sau này cũng vì chuyện đó mà nảy sinh ra vô vàn vấn đề khác. Nên đau dài chẳng bằng đau ngắn, chi bằng bây giờ nói rõ ra hết, cắt đứt sạch sẽ!”

Diêu Tinh Tinh hỏi: “Thế cậu đành lòng thật à?”

Tiền Phi trầm tư một lúc lâu mới ủ rũ nói: “Nhưng tớ thật sự không tể chịu thêm tổn thương nào nữa.”

https://thuviensach.vn

Cô đã không còn dũng khí để từ từ nếm trải một tình yêu kinh tâm động phách nữa, cô không còn trẻ trung, đã trải qua bao nhiêu chuyện, chỉ mong an lành bình ổn, tìm một người cho dù chẳng có tiền, cho dù cô nhìn thấy anh ta cũng không mấy rung động, nhưng có thể yên ổn cùn sống quãng đời còn lại.

Sau khi đã trải qua bao khổ ải, thì tình yêu có là gì? Ai rồi cũng phải sống những ngày tháng củi gạo mắm muối thôi.

Níu cho cùng, niềm vui mà Lý Diệc Phi mang lại cho cô tuy hoa mỹ nhưng không thực tế, niềm vui của họ cứ lơ lửng giữa không trung, không chạm chân xuống đất, mà treo lâu quá thì ắt là niềm vui đó sớm muộn gì cũng phải tan biến.

Chị Kim báo với Tiền Phi là cuối tuần ở một công viên nào đó tổ chức "Hội xem mắt ba phút".

"Phi Phi, đi xem thử đi, lỡ gặp được người thích hợp thì sao!".

Tiền Phi nghĩ ngợi rồi đồng ý.

Cũng tốt hơn là cuối tuần ở nhà một mình rồi suy nghĩ lung tung.

Tiền Phi không ngờ rằng trong buổi xem mắt lại gặp cái người tên Quân Thừa kia.

Cái anh chàng kiểu hoàng tử tiền điện thoại thấy cô thì kêu lên sửng sốt, chỉ vào cô rồi hỏi: "Em ra đây xem mắt, Lý Diệc Phi có biết không?".

Tiền Phi gạt tay anh ta đang chỉ lung tung ra, nói: “Em và anh ấy không huyết thống, cũng chẳng nợ tiền bạc tại phải cho anh ấy biết?".

Đại Quân không buông tha, lại giơ tay lên, chỉ vào cô rồi kêu lên: "Cô gái à, em như vậy là không được! Lý Diệc Phi vì em mà ngay cả cà tím xào

https://thuviensach.vn

cũng không ăn nổi nữa!".

Tiền Phi lại gạt tay anh ta ra, hỏi: "Anh đến đây xem mắt, hay là đến để nói về Lý Diệc Phi?".

Đại Quân nói: "Anh vốn là đi xem mắt, nhưng nhìn thấy em thì anh không thể xem là đối tượng xem mắt được! Anh sợ Lý Diệc Phi biết rồi sẽ bóp chết anh!". Anh ta ngừng lại, vẻ mặt trong tích tắc chuyển sang trạng thái van nài: "Cô gái, anh và em thương lượng một việc được không? Em đừng giày vò Lý Diệc Phi nữa, em giày vò tên tiện nhân đó, cậu ta lại xứ lý trang bị của anh, làm anh muốn chết rồi này!"

Bên này anh ta nghiêm túc van nài bằng sinh mệnh của mình, bên kia điện thoại của Tiền Phi lại tít tít tít tít không ngớt. Tần suất vô cùng dày đặc, cứ năm lần lại ngưng một chút.

Tiền Phi cúi đầu nhìn.

Đại Quân thấy cảm giác bị phớt lờ này thật là khó chịu.

Anh ta bất mãn gõ gõ bàn: "Nghe anh nói này, buôn bán bất thành thì tình nghĩa vẫn còn, hai ta tuy không thể thành đối tượng xem mắt, nhưng chí ít em cũng phải giữ lại chút tôn nghiêm cho anh chứ, em cúi đầu chơi điện thoại như thế làm những cô gái khác nhìn thấy sẽ nghĩ anh rất phiền phức, ba phút đã khiến người ta chịu hết nổi! Quá trình sau đó làm sao anh đi tiếp đây? Này này, đồng chí Tiền Phi, em có thể nghe anh nói không? Lát nữa hãy xem tin nhắn! Này này, ai mà nhắn tin như thế chứ, tít tít mãi! Tiền Phi, em có dám cho hắn vào danh sách đen không! Em dám làm thì anh sẽ dám không nhắc Lý Diệc Phi với em nữa!".

Tiền Phi ngước lên, ném điện thoại cho anh: "Làm, đi!".

Đại Quân luống cuống đón lấy điện thoại.

https://thuviensach.vn

Ánh nắng ngoài cửa sổ rất rạng rỡ, chiếu sáng màn hình điện thoại khiến người ta không nhìn rõ lắm nội dung trò chuyện trên đó. Anh ta chỉ nhìn rõ người nhắn tin cho Tiền Phi có avatar là hình ảnh mặc định, không có hình cá nhân, cái tên thì đặt rõ là đáng ghét: "Đẹp Trai Cấp Vũ Trụ".

Đại Quân "shit" một tiếng, thầm nhủ tên này tự sướng kinh khủng, trái đất không ai bằng hắn hay sao! Mới nhìn đã thấy không phải là người tốt! Tuyệt đối là hạng lưu manh rảnh rỗi đi phá phách hoặc tán gái trên mạng rồi.

Ngón tay anh ta nhanh nhẹn bấm, kéo tên lưu manh kia vào danh sách đen. Làm xong động tác đó, anh cảm thấy toàn thân mình trở nên thanh khiết, cao lớn vĩ đại.

Anh ta nghĩ rằng mình đã thay mặt bạn làm một việc rất tuyệt vời, anh ta đã thay Lý Diệc Phi ngăn chặn một tên lưu manh xấu xa quấy rối bạn gái của bạn.

Anh ta làm xong, ngước lên nhìn Tiền Phi, phát hiện cô hơi há miệng, vẻ mặt hơi đờ đẫn.

Anh ta hỏi: "Hê, sao thế cô gái?".

Tiền Phi hơi há miệng ra, lắc đầu: “Không có gì nêu anh sinh ra trong một gia đình nghèo túng, chắc từ nhỏ đã bị giết chết rồi, không lớn nổi đến thế này đâu!". Cái tên này bảo đảm từ nhỏ đã tiêu tiền phung phí rồi.

Cô thầm thở dài. Đây là ý trời chăng? Anh ta đúng là đã thay cô xóa người kia đi.

Đại Quân trả lại điện thoại cho Tiền Phi: “Tiền Phi, sau này kiểu người đặt tên vớ vẩn thế này thì đừng thêm bạn nhé! Nói thật đấy, tuy tên nhóc Lý Diệc Phi rất đáng ghét, tặng hết trang bị của anh cho người khác,

https://thuviensach.vn

nhưng cũng còn hơn cái tên kia! Anh cảm thấy Lý Diệc Phi đối với em rất thật lòng đấy, hay là em tìm cơ hội xào cà tím cho cậu ta ăn nữa đi...".

Anh ta nội tâm phức tạp (nghĩ tới đám trang bị kia), bất lực (giống như muốn góp thêm dầu vào lửa), tính tình loạn xạ (nhưng Lý Diệc Phi dù gì cũng là anh em tốt) nói những lời đó, Tiền Phi nghe rồi lẳng lặng đứng dậy.

Anh ta vội vàng hỏi: "Này em đi đâu thế? Anh còn chưa nói hết mà!".

Tiền Phi đáp: "Ông anh, đã qua ba phút từ lâu rồi, chúng ta phải đổi người". Nói xong quay người bỏ đi.

Bỏ lại đồng chí Thừa Quân như Phúc Nhĩ Khang đang xòe bàn tay năm ngón ra phía trước, kêu lên: "Này, em nghe anh nói thêm một câu nữa! Sau này đừng đong đưa chơi bời, thứ đó không đáng tin đâu! Người em tìm còn không bằng Lý Diệc Phi mà!”.

Anh ta nhìn thấy rất nhiều người đều nghe thấy lời anh ta nói mà nhìn Tiền Phi, đặc biệt là đàn ông. Anh ta cảm thấy đúng là công đức vô hạn, không biết đã chặn đứng bao nhiêu đóa hoa đào vớ vẩn hộ Lý Diệc Phi.

Tiền Phi bỗng vấp ngã, cô lảo đảo một lúc rồi đứng vững, sau đó quay phắt đầu lại, hung hãn cực độ phóng một ánh mắt như dao về phía Đại Quân.

Trong buổi xem mắt, ngoại trừ Quân Thừa ra ngoài đường mà quên uống thuốc ra, Tiền Phi đã xem mắt tổng cộng bốn người. Sau bốn người đó, cô cảm thấy thực sự quá vô vị nên đã lén lút ra về.

Về đến nhà, cô gọi điện cho Diêu Tinh Tinh, kể lể mọi tật xấu làm cô khó chịu của những người cô vừa gặp.

Người đầu tiên quá cứng nhắc, không biết nói chuyện, khiến cô khó chịu;

https://thuviensach.vn

Người thứ hai lại quá miệng lưỡi, nói hoài không dứt, khiến cô khó chịu;

Người thứ ba rất tốt tính, cảm thấy nhàm chán, khiến cô khó chịu;

Người thứ tư cái gì cũng hoàn hảo, không có cá tính, khiến cô khó chịu;

Cô kể lể xong, Diêu Tinh Tinh vẫn giữ im lặng hỏi một câu: "Đại tỷ à, cậu biết bản thân cậu muốn tìm người thế nào không?".

Tiền Phi lặp lại: "Tớ muốn tìm người thế nào?"

Diêu Tinh Tinh đáp: "Cậu chính là muốn tìm người giống Lý Diệc Phi mới không khó chịu."".

Tiền Phi không nói gì nữa.

Trong lòng cô có phần buồn bã. Cô cảm thấy bản thân trong vô thức hình như đã dính bẫy của Lý Diệc Phi rồi. Cô vốn ngỡ rằng sau này không có anh thì cuộc sống vẫn là cuộc sống, nhưng lúc nào cũng vô tình nhận ra, cuộc sống sau này khi không có anh, đâu đâu cũng có bóng hình anh như âm hồn không tan.

Cô buồn bã hỏi Diêu Tinh Tính: "Yêu tinh, cậu nói xem tớ phải làm sao đây?".

Diêu Tinh Tinh thở dài, lặng lẽ nói: "Cậu đi hỏi thăm xem Lý Diệc Phi có còn anh em sinh đôi nào không, nếu có thì cậu hãy tóm ngay người đó, sau này ăn uống sinh sống và cả thế thân cho Lý Diệc Phi đều có hết, có lẽ cậu sẽ được cứu!".

Tiền Phi quả quyết cúp luôn cú điện thoại của cô bạn thân không đáng tin kia.

https://thuviensach.vn

Vì chuyện danh sách đen mà Lý Diệc Phi đã xử lý Đại Quân một trận ra trò. Sau đó anh hỏi. "Cô ấy tổng cộng xem mắt mấy người?".

Đại Quân xoa mông, gãi mặt: ""Không biết, về sau tôi cũng lo cho bản thân thôi".

Lý Diệc Phi sa sầm mặt: "Xoay người lại!”.

Đại Quân kêu oai oái: "Đừng đá nữa, đá nữa thì mẹ tôi hết được ôm cháu nội đấy".

Lý Diệc Phi ra quầy bar lấy một ly rượu, uống cạn rồi chỉ vào Đại Quân, tức tối nói: "Cậu, giới thiệu thêm cho tôi một cô gái! Phải nghiêm túc đoan trang, dáng người bốc lửa, mặt đẹp ngực khủng!".

Đại Quân nghệch mặt ra rồi kêu lên: "Cậu tưởng tôi hay ho lắm hả! Tôi đã giới thiệu cậu với Kim Điềm, nhưng tôi quên mất làm sao tôi quen được cô bé rồi".

Lý Diệc Phi bực bội cau mày: "Đừng nhắc cô ta với tôi! Không có cô ta thì chẳng có những chuyện này!".

Đại Quân, dè dặt đến gần anh: "Cậu định quen cô gái khác thật hả? Không cần cô nàng đàn ông? Không cần thật hả? Nếu cậu chắc chắn thì tôi sẽ lên đấy nhé! Dù sao tôi càng ngắm cô ấy càng thấy thuận mắt... Á, cậu đánh tôi hả!".

Anh ta chưa nói xong, gáy đã bị Lý Diệc Phi đập bốp một phát: "Cậu dám hả!".

Đại Quân xoa gáy, hỏi: "Còn định tìm cô em nào khác không?".

Lý Diệc Phi đẩy bạn ra: "Tìm em gái cậu ấy!".

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi cầm điện thoại, chần chừ ngần ngại mãi, đắn đo cân nhắc, viết hai ba trăm chữ trong khung hội thoại rồi sửa đi sửa lại, cuối cùng xóa đi còn mười mấy chữ, nhắn cho Tiền Phi: "Em có thể thêm anh vào danh sách bạn không?

Anh đã chuẩn bị tâm lý ném đá vào giữa biển, không có hồi âm rồi.

Kết quả là điện thoại lại báo một tiếng, có tin nhắt trả lời.

“Nhắn tin cũng thế thôi.”

Tiền Phi nói thế.

Lý Diệc Phi rất kích động. Cuối cùng cô đã chịu để ý đến anh.

"Anh có thể nói thêm hai câu nữa không?". Anh lại nhắn tin hỏi.

Hai giây sau, Tiền Phi đáp: "Câu đầu tiên".

Lý Diệc Phi vội gõ chữ: “Anh biết anh sai chỗ nào rồi".

Lần này im lặng đến một phút, rồi Tiền Phi nhắn tiếp: "Câu thứ hai".

Lý Diệc Phi nhắn: "Anh nhớ món cà tím xào, càng nhớ em hơn".

Lần này im lặng rất lâu. Lý Diệc Phi chờ đợi đến nỗi tim gan run rẩy. Anh chưa từng có tâm trạng "căng thẳng" như vậy bao giờ, nhưng nay đã có.

Khoảng chừng mười phút sau, tin nhắn của anh vang lên âm thanh.

Cô gái có thể xào món cà tím ra mùi vị độc nhất vô nhị đó, cuối cùng đã thêm anh vào danh sách bạn bè.

Lúc Tiền Phi nằm ườn trên sofa, lơ đãng xem chương trình Happy Camp,thì nhận được tin nhắn của Lý Diệc Phi.

https://thuviensach.vn

"Em có thể thêm anh vào danh sách bạn không?". Cô cầm điện thoại, đấu tranh giữa trả lời và không.

Cuối cùng ngón tay đã chiến thắng sự do dự của đại não, tứ chi có phản ứng nhanh hơn sóng điện não. Cô gõ mấy chữ trên màn hình, nhắn gửi: "Nhắn tin cũng thế thôi".

Điện thoại lại nhanh chóng xuất hiện một tin nhắn.

"Anh có thể nói thêm hai câu không?"".

Hai giây sau, tay cô lại nhanh hơn não.

“Câu đầu tiên".

Đối phương gần như trả lời ngay. "Anh biết anh sai chỗ nào rồi".

Bàn tay cầm điện thoại của cô run lên. Nhìn mấy chữ trên màn hình, cô không biết mình có phải đang làm giá hay không, mà lại có cảm giác hoang hoải như cách cả thế kỷ.

Khi đôi bên cùng lý giải chuyện này, đôi khi có những người mất cả đời cũng chưa chắc hiểu thấu. Cô tưởng cô và Lý Diệc Phi đã rơi vào tình cảnh đó, nhưng lúc này đây, anh nói, anh biết đã sai chỗ nào.

Cô bám vào màn hình: "Câu thứ hai”.

Mấy giây sau, tin anh nhắn là: "Anh nhớ món cà tím xào, càng nhớ em hơn".

Cô nhìn điện thoại, phì cười thành tiếng.

Cười mãi rồi không hiểu vì sao, tầm nhìn có phần nhòa. Cô nghĩ món cà tím xào có thể đã biến thành “điểm nước mắt" của cô rồi.

https://thuviensach.vn

Cô ngước lên tiếp tục xem Happy Camp, năm MC rốt cuộc đang nói gì, hình như cô hoàn toàn không nhớ.

Tầm nhìn từ mờ nhòa đến rõ ràng, từ rõ ràng chuyển sang nhạt nhòa, cứ lặp đi lặp lại

Cuối cùng cô bình tĩnh lại, cúi xuống cầm điện thoại lên, mở tin nhắn ra.

Cô lại thêm người đó vào danh sách bạn.

Tiền Phi cảm thấy Lý Diệc Phi ngoan ngoãn được hai ngày, rồi lại bắt đầu giở trò.

Anh nói với sếp của cô rằng trong dự án ký với khách sạn lại xảy ra một vài vấn đề mới, phải phái mấy thành viên đến khách sạn trông coi mấy ngày.

Theo lý thì với chức vụ bảo đại kiêm trưởng phòng thì không cần đích thân đến đó, nhưng anh lại khiêm tốn nói rằng, anh sẽ đích thân đến để chỉ dẫn công việc.

Thế là sếp cô cũng hào hứng nói rằng nhất định sẽ tìm một người phối hợp tích cực vô điều kiện. Mà người phụ trách phối hợp đó chính là cô.

Ba người chơi đấu địa chủ năm nào giờ lại xuất hiện ở khách sạn, buổi trưa họ vẫn như trước đây, vẫn đấu địa chủ. Tất cả nhìn thì có vẻ không khác gì năm ngoái, ngoại trừ Lý Diệc Phi giờ đã là lãnh đạo, còn cô và Triệu Đức vẫn là giai cấp bần nông.

Nhưng sự thay đổi trên thực tế thì dùng lời của Triệu Đức nói, cứ y như khác nhau giữa trời và đất vậy.

https://thuviensach.vn

“Đại ca à, cậu đang diễn cảnh ‘Phong thủy luân lưu chuyển’ đó hả? Lý Diệc Phi, cậu là sếp mà thể hiện hèn thế à? Tiểu Phi Phi người ta mới nuốt nước bọt, còn chưa bảo khát mà cậu đã lon ton đi rót nước rồi! Phi Phi người ta vuốt tóc, không phải lâu mồ hôi, cậu đã nhanh nhảu đi mở điều hòa!Phi Phi người ta chỉ mới nói vu vơ là buổi trưa ăn không thấy ngon, cậu đã nhảy lên như khỉ đít đỏ, ra ngoài mua hoa quả! Shit, cậu bỗng trở nên hèn như thế, tôi không chịu nổi, cậu có biết không! Tính khí cao ngạo thiếu gia của cậu đâu mất rồi? Mà chỗ cậu mặt dày nhất là gì cậu biết không? Ông nội cậu chứ, đừng có vì muốn Tiểu Phi Phi thắng bài mà kéo tôi đi làm quân pháo! Tôi thua tới nỗi sắp tuột cả quần ra rồi này!".

Lý Diệc Phi chỉ điềm nhiên nói: "Bây giờ tôi là lãnh đạo, cậu là cấp dưới, cấp dưới phải có sự tự giác của cấp dưới, dừng nghi ngờ quyết sách và quyết định của sếp". Sau đó quay sang, vẻ mặt không biết đã chuyển đổi từ giây phút nào, "xoẹt" một biến thành vẻ tươi vui: "Quản lý Tiền, buổi tối có rảnh không? Hay là anh làm chủ, mời mọi người đi ăn món ‘quế ngư thối" nhé?".

Tiền Phi liếc nhìn anh, ném ra một quân bài rồi bình thản nói: "Để tôi suy nghĩ".

Bên kia, Triệu Đức nhìn bốn lá bài 2 mà suýt ngất: "Mẹ nó! Lý Diệc Phi, cậu hèn quá! Vì làm vui lòng Tiểu Phi Phi mà cậu dám cho thêm mấy con 2 vào!". Anh ta ném ra hai con 2 trong tay mình: "Lần đầu tiên tôi đấu địa chủ mà thấy xuất hiện sáu con 2 đấy!”

Lý Diệc Phi nhìn anh ta, mặt không chút cảm xúc: “Nếu đã nhiều 2 như thế thì ai ra trước xem như người đó giữ lá bài đúng!".

Triệu Đức tái xanh mặt, nhìn Tiền Phi, gửi chút hi còn sót lại cho cô, mong đợi cô có thể nói một câu nhân đạo.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi yểu điệu vén tóc ra sau tai, nhìn anh ta rồi dịu dàng nói: "Triệu Đức, thời gian phơi quần đến rồi!”.

Triệu Đức cảm thấy sắp phun cả máu ra.

"Hai người chẳng phải đang giận hờn nhau hay sao? Sao lại dính vào nhau rồi? Đúng là gian phu dâm phụ mà!”.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ghen Một Chút Được Không?

Type: P.anh

Cuối tháng chín, khách sạn tổ chức tiệc, lãnh đạo khách sạn gửi thiệp mời mọi người ở hai bên công ty chứng khoán cùng tham dự.

Cuộc vui chia làm hai phần, đầu tiên là ăn uống, sau đó đến khách sạn dự lễ. Phần đầu chỉ giới hạn thành viên trong tổ dự án mới được tham dự, phần hai thì khá thoải mái, mỗi người trong tổ có thể đưa thêm nhiều nhất là ba người bạn cùng đến chơi.

Diêu Tinh Tinh không ở đây, nên Tiền Phi dẫn Tiểu Viện và hai người bạn của cô nàng cùng đến khách sạn.

Lý Diệc Phi cũng đi. Triệu Đức vì lúc ăn uống đã uống rượu, cảm thấy toàn thân mệt mỏi nên đã về nhà nghỉ ngơi.

Trong khách sạn, Lý Diệc Phi rất được hoan nghênh, khá đông các cô gái trang điểm kỹ càng đều cầm ly rượu đến bắt chuyện với anh.

Anh ngồi trên sofa, đối diện với sự đùa cợt của đám “bình hoa di động” trang điểm dày cộp, phấn son lòe loẹt, nước hoa nồng nặc, vẻ mặt anh vẫn tỏ ra điềm nhiên, bình thản.

Anh vắt hai chân lên nhau, cầm ly rượu, trái phải đều có mỹ nữ nhiệt tình ngồi cạnh.

https://thuviensach.vn

Mỹ nữ bắt chuyện với anh, anh không nói gì, cũng không đứng lên trốn tránh, chỉ cầm ly rượu và nheo mắt, ánh nhìn luôn chiếu thẳng vào Tiền Phi đứng ở không xa đó.

Anh rất không vui, nghĩ rằng sao cô lại cởi áo khoác ngoài ra.

Sau đó anh tính toán, cô đã tổng cộng nhìn anh ba lần. Ba lần đó rất bị động, do ba cô gái cạnh cô nắm vai cô, xoay người cô lại nhìn về phía anh, lúc họ bắt cô xoay lại hình như còn thì thầm điều gì đó.

Anh chỉ mải nhìn cô, thái độ lặng lẽ đã bỏ rơi hai giai nhân nhiệt tình ngồi cạnh. Giai nhân cảm thấy mất hứng, lầm bầm vài câu rồi đều đứng dậy bỏ đi.

Anh cũng đặt ly rượu xuống, đứng dậy khỏi sofa.

Trong khách sạn, Tiểu Viện hỏi Tiền Phi: “Sao cậu lại tới chỗ này rồi còn ăn mặc như gái nhà lành thế hả? Mặc cái đầm ngắn trễ ngực bên trong thì sexy biết mấy, lại còn khoác áo vào, chả ra gì! Mau cởi ra ngay!”. Cô nàng vừa nói vừa lột áo ngoài của Tiền Phi ra. Bờ vai Tiền Phi trong thoáng chốc hiện ra trần trụi trong không khí.

Tiền Phi bất lực kêu lên: “Gì thế, bắt gái ngoan thành gái hư hả?”.

Tiểu Viện mặc kệ cô, nắm vai cô bắt nhìn ra đằng sau: “Phi Phi, tớ phát hiện ra anh bảo đại đẹp trai hình như đang nhìn cậu”.

Tiền Phi nhìn theo, trông thấy Lý Diệc Phi thư sinh trắng trẻo bị hai cô gái da nâu quần short ngắn cũn cỡn kẹp ở giữa, tạo hình rất giống bánh Oreo.

Cô quay đầu lại, nói: “Cậu nhìn nhầm rồi, bên cạnh người ta có hai cô gái kìa, nhìn tớ làm gì”.

https://thuviensach.vn

Bạn của Tiểu Viện cũng nắm vai cô xoay lại, bắt cô nhìn Lý Diệc Phi: “Không phải đâu Tiền Phi, anh ấy đang nhìn cậu thật đó, tin tớ đi, gần đây thị lực tớ rất tuyệt, đạt chuẩn 2.0, thứ càng xa thì nhìn càng rõ!”.

Tiền Phi quay lại, vẻ mặt thương hại nhìn họ: “Thật đáng thương, bây giờ mà mắt đã bắt đầu lão hóa rồi”.

Vừa nói dứt, hai cô nàng lại nắm vai cô, bắt cô nhìn Lý Diệc Phi.

Tiền Phi tức tối quay lại, hỏi họ: “Làm gì thế?”.

Hai người họ nói: “Thương xót anh đẹp trai kia! Ngắm nãy giờ mà chỉ thấy lưng cậu, bọn tớ giúp anh ấy, phơi mặt cậu ra cho anh ấy ngắm!”.

Tiền Phi bắt đầu hối hận vì đã đưa hai cô nàng này đến đây.

Giữa chừng, có hai anh chàng bước đến bắt chuyện với Tiền Phi, Tiền Phi khách sáo dập tắt suy nghĩ muốn trò chuyện làm quen tiếp của họ.

Tiểu Viện phẫn nộ nói: “Sau này không đi chơi với cậu nữa, cậu bắt đầu từ bao giờ trở nên yêu nghiệt thế hả? Đàn ông toàn tìm đến cậu mà không tìm tớ?”.

Tiền Phi cúi xuống uống nước, phớt lờ cô nàng.

Tiểu Viện bỗng huých cô một cú, cô bực bội hỏi: “Lại sao nữa đây?”.

Tiểu Viện chỉ chỉ sau lưng cô: “Trai đẹp bảo đại đến kìa!”.

Cô quay lại, đụng ngay gương mặt dưới ánh đèn đẹp trai đến gian tà của Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi đến trước mặt Tiền Phi, thẳng thắn hỏi: “Quản lý Tiền, đến kia nói hai câu được không?”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi nhún vai, theo anh đến một góc.

“Nói đi, câu đầu tiên”. Cô dựa vào bức tường trong góc, ung dung hỏi.

Lý Diệc Phi cúi xuống nhìn cô, nói: “Nhìn thấy anh đang ngồi bên kia không?”.

Tiền Phi gật đầu: “Câu thứ hai”.

Lý Diệc Phi nhìn vào mắt cô, không chớp: “Thế em có thể ăn chút giấm (*) với anh không?”.

(*) Ăn giấm: có nghĩa là ghen tuông.

Tiền Phi lại nhún vai: “Dạo này tôi không thích ăn chua”.

Nói xong cô định bỏ đi thì bị Lý Diệc Phi nắm lấy vai, ép cô vào bức tường.

“Nhưng anh lại ăn giấm rồi!”. Nói xong câu đó, anh cúi xuống hôn mạnh lên bờ môi Tiền Phi.

Tiền Phi mở to mắt, ngẩn ra mấy giây, môi đã bị anh liếm ướt thì mới phản ứng ra anh đang làm gì.

Cô bắt đầu đẩy mạnh anh ra, nhưng anh giữ lấy cô quá chặt, cô đẩy thế nào cũng không nhúc nhích.

Trong lúc cuống quýt, hai tay cô bắt đầu vung vẩy loạn xạ, tay phải do bất cẩn nên trượt mạnh qua mặt anh một cái, đánh “chát” một tiếng rất mạnh.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra.

Tiền Phi ngẩn ngơ nhìn Lý Diệc Phi bị bàn tay cô tát vào mặt.

https://thuviensach.vn

Tuy cô rất ghét Lý Diệc Phi bỗng dưng giở trò lưu manh, nhưng cái tát này cô thật sự không cố ý… Chỉ là tay cô trượt quá mạnh, đúng lúc trượt qua mặt anh thôi.

Cô và Lý Diệc Phi cùng nhìn nhau. Cô không biết nên quở trách anh vì anh giở trò lưu manh trước, hay là nên giải thích với anh vì cái tát bất ngờ đó trước.

Trong lúc cô đang băn khoăn thì Lý Diệc Phi đã lên tiếng trước.

“Nói hai câu”. Anh lại bắt đầu bằng câu đó.

“Cái tát này, anh bị đánh cũng đáng lắm”. Anh sờ mặt, khàn giọng nói câu đầu tiên.

“Câu thứ hai hơi dài”. Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt anh trở nên rất chân thành: “Mẹ anh mất sớm, bố anh thương anh mất mẹ nên từ nhỏ đã nuông chiều anh, đến nỗi anh toàn tính xấu. Anh vốn không nghĩ đó là tật xấu, nhưng nó khiến em cả một thời gian dài không đếm xỉa gì tới anh, nên anh nghĩ nó là tật xấu. Nhưng chính anh không biết phải sửa đổi thế nào, nên em hãy giúp anh sửa, được không? Trước đây thực ra anh không biết yêu đương cho lắm, chỉ biết đến thế, làm em giận dữ bỏ đi, em cho anh thêm một cơ hội để anh học cách yêu, được không?”.

Anh nói xong, nín thở nhìn Tiền Phi, đợi cô trả lời.

Tiền Phi ngẩng lên, nhìn anh không chớp mắt, nhìn lâu đến mức trong lòng anh bắt đầu hoảng sợ, cô mới thong thả lên tiếng.

“Câu thứ hai của anh đúng là hơi dài!”.

Lý Diệc Phi vẫn không dám thở mạnh ra.

Anh cảm thấy đúng là anh đã rơi vào tay cô nàng oan gia này rồi.

https://thuviensach.vn

Anh ho mấy tiếng rồi hỏi, không buông tha: “Được không?”.

Tiền Phi nhìn anh, trả lời: “Em muốn suy nghĩ mấy ngày”.

Lý Diệc Phi chưa từng ngoan ngoãn nghe lời như thế.

Tiền Phi nói muốn suy nghĩ mấy ngày, anh không khóc không quấy không đeo bám, ngoan ngoãn chờ đợi. Đợi đến khi phiền muộn rối bời thì đến nhà Đại Quân chơi.

Đại Quân bị anh làm phiền đến mức tức điên, cuối cùng buột miệng chửi: “Đại ca à, cậu có thể đàn ông chút được không? Chờ đợi bị lật bài ngửa ra thì có gì là hay ho?”.

Lý Diệc Phi không thèm đếm xỉa, chỉ nhân lúc anh ta không để ý mà lại tặng trang bị khủng mới mua của bạn cho người khác.

Lần này tặng cho một tài khoản nữ, tên đặt rất có khí phách: “Đặt có cái tên nghĩ nửa đêm”.

Lúc “Đặt có cái tên nghĩ nửa đêm” cảm ơn, Đại Quân hét lên lao đến máy tính, đẩy Lý Diệc Phi ra, run lẩy bẩy gõ mấy chữ trong khung trò chuyện: “Mỹ nhân, hãy trả trang bị lại cho tôi! Ban nãy có người hack tài khoản của tôi! Thực ra tôi không định tặng trang bị cho bạn!”.

“Đặt có cái tên nghĩ nửa đêm” không hề do dự, nhanh chóng offline.

Đại Quân khóc lóc đòi gọi điện cho Tiền Phi, muốn cầu xin cô đừng suy nghĩ nữa, nếu còn suy nghĩ thì anh ta sẽ không sống nổi mất.

Lại hai ngày nữa trôi qua, khi Lý Diệc Phi đang thấp thỏm lo âu chờ đợi, thì bất ngờ nhận được điện thoại của Diêu Tinh Tinh.

Giọng nói của Diêu Tinh Tinh đã thay đổi: “Này Lý thiếu gia, sao lúc không nên im lặng thì anh lại trở nên im lặng thế hả? Cái tật đeo bám tới

https://thuviensach.vn

cùng của anh sao không sử dụng trong lúc cấp bách? Anh phải giúp Phí Phí đi chứ!”.

Lý Diệc Phi vội hỏi Tiền Phi bị làm sao.

Diêu Tinh Tinh đáp: “Bố cô ấy ốm rồi, phải đến Bắc Kinh khám, cô ấy đang bán nhà đấy!”.

Lý Diệc Phi cầm điện thoại, trong tích tắc đờ ra như biến thành tượng gỗ.

Lúc Lý Diệc Phi chạy đến nhà Tiền Phi thì cô đang làm thủ tục trả tiền nhà lại cho bà chị hay đi công tác trong truyền thuyết.

Đôi mắt Tiền Phi đỏ hoe, gương mặt tiều tụy đang xin lỗi bà chị đó, chị ta khoát tay, ung dung kéo hai vali to đùng chạy ra ngoài thang máy.

Tiền Phi nhìn thấy Lý Diệc Phi, câu đầu tiên cô nói không phải là “Sao anh đến đây”, mà là: “Anh thật chẳng ga lăng tí nào, chị ấy một mình xách hai vali mà anh cũng chẳng giúp một tay”.

Lý Diệc Phi thấy cô còn đùa được thì hơi yên lòng một chút.

“Sự ga lăng của anh từ nay về sau chỉ sử dụng với một mình em thôi”.

Anh theo cô vào nhà.

Anh hỏi Tiền Phi: “Nghe nói em đang bán nhà?”.

Tiền Phi đáp: “Vâng, bố em ốm, gan có vấn đề, uống nhiều rượu quá mà”.

Lý Diệc Phi hỏi: “Bố em không có bảo hiểm y tế à?”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi trả lời: “Cơ quan của bố không kiếm ra nhiều tiền, đã ngừng nộp phí bảo hiểm từ lâu, bố em cũng đãng trí, quên không nói em nghe chuyện này”.

Lý Diệc Phi hỏi: “Bố em giờ đang ở đâu?”.

Tiền Phi đáp: “Vẫn ở nhà, đang đợi phòng ở bệnh viện 301”.

Lý Diệc Phi hỏi: “Nhà đã bán rồi à?”.

Tiền Phi lắc đầu: “Vẫn chưa, đang treo bán ở công ty môi giới”.

Lý Diệc Phi dò hỏi: “Nếu anh nói rằng anh sẽ nghĩ cách cho em mượn tiền, em đừng bán nhà thì em nghĩ sao?”.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Ghen Một Chút Được Không? 2

Tiền Phi lắc đầu: “Ông già thận cũng có vấn đề, hai bệnh này mà chữa trị thì không chừng tốn không ít tiền đâu, dựa vào đi vay đi mượn thì không ổn”.

Lý Diệc Phi hỏi một câu cuối: “Chuyện lớn như vậy sao không nói anh nghe? Nếu không phải Diêu Tinh Tinh kể thì anh còn chưa biết!”.

Tiền Phi nhìn anh: “Để anh nghĩ rằng em xảy ra chuyện mới tìm đến anh à?”.

Tim Lý Diệc Phi run rẩy.

Chính vì cô nói sẽ đến tìm anh, không muốn vì lý do xảy ra chuyện, mà vì cái khác. Anh ngầm lý giải như thế.

“Cái khác” bao hàm ý nghĩa sâu xa đó, khiến anh thấy tim như bay bổng.

Anh bỗng trở nên hào hứng, kéo tay Tiền Phi: “Anh nhớ ra một người bạn của Đại Quân đang muốn mua nhà ở khu này, em đợi đó, anh sẽ liên hệ cho!”.

Nhà của Tiền Phi cuối cùng bán cho bạn của Đại Quân với cái giá không hề thấp.

Hôm bán nhà, nước mắt Tiền Phi cứ lưng tròng. Cô hỏi bạn của Đại Quân rằng có thể dọn đến muộn vài hôm được không, vì bố cô hai hôm này

https://thuviensach.vn

phải đến Bắc Kinh khám bệnh, cô vẫn chưa có thời gian tìm nhà khác.

Bạn Đại Quân chỉ vào Lý Diệc Phi: “Chuyện này cô cứ hỏi cậu ta, tôi đã cho cậu ta mướn cả căn nhà rồi!”.

Tiền Phi sửng sốt, nhìn Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi nheo mắt với cô, khóe môi thoáng nụ cười: “Phong thủy luân lưu chuyển, lần này đến lượt anh làm chủ nhà của em!”.

Lý Diệc Phi dọn nhà khỏi biệt thự khu Tứ Quý Thanh Kiều đến Thủ Thành Quốc Tế bằng tốc độ nhanh nhất.

Anh chất đống đồ đạc đầy nhà, không biết nên ra tay dọn dẹp thế nào, còn Tiền Phi đang cầm bát cơm rang, ngồi trên sofa vừa ăn vừa nhìn.

Lý Diệc Phi đi tới đi lui như kiến mất đầu, không biết nên di dời từ chỗ nào. Cuối cùng anh quay lại, hỏi Tiền Phi vẻ không vui: “Em chỉ biết ngồi ăn thôi à, không hỏi anh đói hay không hả?”.

Tiền Phi ngoan ngoãn, vừa nuốt cơm vừa hỏi: “Thế anh có đói không?”.

Lý Diệc Phi đáp: “Có”.

Tiền Phi bảo: “Ồ, thế thì cứ đói đi, hết cơm rồi”. Cô nuốt hết miếng cơm cuối cùng.

Cô đứng lên mang bát đũa vào trong bồn rửa chén, sau đó quay lại ngồi xuống sofa, tiếp tục nhìn Lý Diệc Phi và đống hành lý lộn xộn của anh.

Lý Diệc Phi tháo cái túi này, rồi đặt xuống, lại đá đá cái vali kia, rồi rút chân lại.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng anh không nhịn nổi, hỏi Tiền Phi đang tỏ thái độ thích thú xem kịch hay: “Em nói xem anh phải dọn dẹp thế nào đây?”.

Tiền Phi chớp chớp mắt: “Lúc anh dọn ra khỏi biệt thự thế nào thì bây giờ dọn như thế ấy”.

Lý Diệc Phi nói: “Lúc đó anh thuê giúp việc”.

Tiền Phi bảo: “Thế thì cứ tìm giúp việc nữa đi”.

Lý Diệc Phi nói: “Ở đây có em rồi mà, không cần tìm nữa đâu!”.

Tiền Phi nhìn chằm chằm anh, ném cho anh một tiếng “xì”.

Một lát sau, Lý Diệc Phi thấy Tiền Phi vẫn mở to mắt ngồi trên sofa, không chịu đứng lên thì không nhịn nổi nữa, hỏi thẳng: “Em thật sự không thò tay ra giúp, cứ ngồi đó làm đại gia à? Thế có ổn không? Bây giờ anh mới là chủ nhà mà! Khách thuê nhà là em mà không tự giác giúp đỡ, không sợ bị đuổi à?”.

Tiền Phi dựa lưng vào ghế, một chân gác lên chân kia, với một tư thế rất giông nữ hoàng, cô nói: “Lúc em là chủ nhà, anh chính là khách thuê như thế đó, em đang học hỏi theo tiền bối thôi mà”.

Lý Diệc Phi bái phục, không ngờ cô lại học theo anh.

Anh nghĩ ngợi rồi bước ra khỏi đống hành lý, chỉ vào phòng Tiền Phi: “Lúc em là chủ nhà thì ở phòng đó đúng không, thế thì anh là chủ nhà, anh cũng muốn ở đó. Em mau dọn dẹp đồ đạc trong phòng đó rồi dọn qua phòng kia đi”.

Anh nói xong, sải chân bước vào phòng Tiền Phi, nằm nghênh ngang duỗi tay chân trên giường: “Dọn nhanh đi, em dọn xong thì anh mới mang đồ đạc của anh vào được”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi chịu thua. Tên này trình độ mặt dày phải nói là chỉ tăng chứ không giảm.

Cô đứng lên, về phòng, đứng cạnh giường và cao ngạo nhìn xuống tên xấu xa kia: “Dậy đi”.

Lý Diệc Phi nhổm người dậy, hỏi: “Sao? Không muốn dọn à? Không muốn cũng được, thế thì em giúp anh dọn đồ về phòng kia đi”.

Tiền Phi cúi xuống, vươn tay qua người anh rồi bắt đầu giật mạnh drap giường.

“Ra đi, để em còn dọn giường!”.

Lý Diệc Phi sững người, chặn cô lại: “Em dọn qua phòng kia thật à?”.

Tiền Phi cụp mắt xuống: “Em phải nghe lời chủ nhà mà”.

Lý Diệc Phi bảo: “Thế chủ nhà bảo em giúp dọn phòng anh ta, sao em không nghe?”.

Tiền Phi đáp: “Vì chủ nhà đa phần là hơi mặt dày, lời anh ta nói em chỉ có thể nghe thế thôi”.

Lý Diệc Phi nổi giận: “Thế tóm lại phải làm sao thì em mới chịu giúp anh dọn phòng hả?”.

Tiền Phi nhìn anh: “Anh nhận lời là bố em đến đây rồi thì đừng nói linh tinh, em sẽ giúp anh dọn dẹp”.

Lý Diệc Phi hỏi: “Thế nào là nói linh tinh?”.

Tiền Phi đáp: “Nói anh là bạn trai em hay đại loại thế”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nhướn mày, vẻ không vui: “Nếu không thì anh là gì của em?”.

Tiền Phi: “Chủ nhà”.

Lý Diệc Phi văng tục: “Cứt thật”.

Thật là không thể phân biệt rõ rốt cuộc cách nói nào mới là linh tinh.

Cách mà Tiền Phi giúp Lý Diệc Phi dọn phòng so với lúc trước thì có chút thay đổi.

Đa số là cô ngồi trên sofa, chân vắt vẻo, miệng chỉ huy anh: “Cái thùng to đó thì lấy đồ ra và dọn lên kệ sách trong thư phòng, thùng đó đừng vứt đi, ép nó lại rồi để phía dưới kệ, sau này còn dùng được”.

“Quần áo trong vali thì lấy ra, treo trong tủ, cái nào bẩn thì đừng treo, bỏ vào trong máy giặt”.

“Đại ca à, bộ cạo râu mà anh cũng để trong tủ áo hả? Sức sáng tạo của anh là do can đảm vì không biết thì không sợ à? Thế chẳng phải là còn có nhà vệ sinh hay sao?”.

“Sách đừng chất đống cạnh gối thế lão đại, giả vở hiếu học làm gì, thế thư phòng anh định để hít thở không khí trong lành thôi hả?”.

…

Đến khi dọn dẹp xong mọi thứ thì Lý Diệc Phi mới phát hiện ra hình như có chỗ nào đó sai sai.

“Thế mà tính là em giúp anh dọn phòng hả? Hoàn toàn là do anh làm hết mà!”. Anh trừng mắt, hỏi cô.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi chìa tay ra: “Anh xem đó, sau khi là chủ nhà, anh trưởng thành rất nhanh, cuộc sống có thể tự xử một nửa rồi!”.

Khóe môi Lý Diệc Phi giật giật, lườm cô rồi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Bố già mà biết anh cần mẫn dũng cảm đến thế, ngay cả chuyện dọn nhà cũng biết làm, thì không chừng sẽ lệ già đôi dòng cũng nên.

Tắm xong, Lý Diệc Phi mặc quần rộng và áo pull trắng đi ra. Anh phát hiện ra từ sau khi quen biết Tiền Phi, khiếu thẩm mỹ quần áo của anh càng lúc càng cam tâm tình nguyện thiên về kiểu “nghèo nàn” rồi. Trước đây phải là áo ngủ bằng lụa tơ tằm nhập khẩu, còn không thì anh chẳng thèm để mắt. Bây giờ lại có thể vượt qua chướng ngại tâm lý, mặc áo pull trắng mười lăm tệ một cái ba mươi tệ hai cái bán đầy ngoài đường và còn được tặng thêm một cái quần bình dân, mà vẫn khoan khoái lăn lộn trên giường.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, anh nhìn thấy Tiền Phi đang ngồi trên sofa, vẻ mặt đờ đẫn, có phần khổ sở.

Anh nhìn cô, vừa lau tóc vừa giả vờ xuýt xoa cảm khái: “Cuối cùng lão đây cũng về rồi!”. Sau đó ném tấm khăn đi, bắt đầu sờ mó lung tung.

Anh sờ cánh cửa nhà vệ sinh: “A, thiên đường tắm gội của tôi!”.

Di chuyển lên phía trước, sờ cánh cửa nhà bếp: “A, nhà bếp của tôi!”.

Tiếp tục di chuyển, sờ bàn ăn: “A, bàn ăn của tôi!”.

Quay về sờ tivi: “A, tivi của tôi!”.

Rẽ sang trước sofa, nửa quỳ xuống sofa: “A, sofa to của tôi!”.

Tay thuận thế trượt qua, từ sofa vuốt qua mặt Tiền Phi, nhìn vào mắt cô: “A, tiểu mỹ nhân của tôi! Tôi nhớ em chết đi được!”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi không nhịn nổi, phì cười thành tiếng: “Cút! Cứ làm chủ nhà cho tốt đi, đừng có vừa giả ngốc vừa dụ dỗ người ta!”.

Lý Diệc Phi xoay người lại, từ quỳ biến thành ngồi trên sofa, dựa vào Tiền Phi: “Ôi trời, cuối cùng em cũng cười rồi!”. Anh dựa vào ghế sofa, từ phía sau khẽ (lén) vỗ (sờ) lưng Tiền Phi: “Đừng buồn, đừng sợ, đừng lo âu, mọi chuyện có Hoa mỹ nam thiết quyền vương anh ở đây, thuyền đến đầu cầu hay không thì cũng phải thắng hết cho anh!”.

Tiền Phi vặn vẹo, tránh khỏi bàn tay không an phận trên lưng, thở dài: “Không biết khi nào mới xếp hàng đến lượt có giường bệnh!”.

Móng vuốt của Lý Diệc Phi không buông tha, lại trèo lên tấm lưng cực kỳ mềm mại của cô, khẽ vỗ về ve vuốt: “Em đi xào cà tím cho anh đi, anh sẽ báo em biết một tin tốt lành!”.

Tiền Phi xào một đĩa cà tím cho Lý Diệc Phi, anh ăn rất vui vẻ chăm chú, nếu không vì Tiền Phi kịp thời ngăn chặn thì suýt nữa anh đã quên mất thân phận chủ nhà sang chảnh của mình, thè lưỡi liếm đĩa rồi.

Buông bát đĩa xuống, thỏa mãn vỗ vỗ bụng, Lý Diệc Phi nói với Tiền Phi: “Ngày mai đón bố em đến đây nhé, đến rồi thì vào thẳng bệnh viện, phòng VIP, anh đã giúp em sắp xếp hết rồi, sau đó nhanh chóng kiểm tra sức khỏe thật kỹ vào, rồi tìm bác sĩ để xác định về thời gian phẫu thuật”.

Tiền Phi nhìn anh, mãi không nói gì. Nhìn một lúc sau, mắt cô bắt đầu hoe đỏ.

Lý Diệc Phi giật bắn mình: “Em sao thế? Muốn khóc là thế nào? Mắt em trở nên thật dễ chảy nước từ khi nào vậy?”. Anh bỗng thay đổi sắc mặt, tỏ ra không vui: “Sao lúc em giận dỗi đòi chia tay anh thì không khóc với anh đi? Anh không quan trọng thế à? Lúc đó nước mắt của em đâu, chạy đi đâu hết rồi?”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi bị anh hỏi đến mức khóc không nổi nữa.

Chiều tối hôm sau, dì đưa bố Tiền Phi đến Bắc Kinh.

Lý Diệc Phi nói là làm, quả nhiên đã lấy xe đưa bố đến thẳng bệnh viện phòng VIP, còn nói với Tiền Phi: “Yên tâm, thu phí phòng bình thường thôi”.

Tình trạng sức khỏe bố cô tuy không tốt nhưng tinh thần lại vô cùng lạc quan, tích cực.

Lần đầu nhìn thấy Lý Diệc Phi, nếu không vì quá yếu thì ông đã lao bổ vào. Lý Diệc Phi đã biết được tính cách phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết của Tiền Phi là thừa hưởng từ ai.

Ông già được dì dìu đi, nhìn Lý Diệc Phi và hỏi: “Cháu là Tiểu Lý à? Sao không giống như hình mà Tiền Phi đưa bác xem nhỉ? Cháu thế này là quá đẹp trai rồi”.

Lý Diệc Phi liếc nhìn Tiền Phi, hỏi nhỏ: “Em bảo anh đừng nói linh tinh, thế anh cứ diễn tiếp nhé?”.

Tiền Phi trừng mắt nhìn anh, nghiến răng nói khẽ: “Bớt lắm lời đi, mau diễn tiếp đi chứ! Làm vui lòng bố em ngay!”.

Lý Diệc Phi liền bước tới đỡ lấy ông lão, cười tít mắt, hỏi: “Bác ơi, thế trên hình mà Tiền Phi cho bác xem thì trông cháu thế nào ạ?”.

Ông lão cười hì hì: “Ồ, hơi đen, hơi già!”.

Lý Diệc Phi quay sang nhìn Tiền Phi, nhướn mày xấu xa: “Xem ra trước anh còn có người khác nhỉ!”.

Ông lão run lên, vội vàng đính chính: ”Không phải, bác nhớ ra rồi, hình mà Tiền Phi đưa bác xem chính là cháu! Hôm đó trời âm u nên có thể

https://thuviensach.vn

là bác nhìn ra cháu đen đi một tí! Tiểu Lý à, đừng nghĩ ngợi, đối xử tốt với con gái cưng của bác nhé, nó cái gì cũng biết, giặt đồ nấu cơm trông trẻ con, tất cả đều là cao thủ đấy! Sống với nó rồi thì cháu cứ hoàn toàn yên tâm!".

Khóe môi Tiền Phi giật giật, Lý Diệc Phi cười như thể mèo ăn vụng được cá.

Từ lúc gặp mặt cho đến khi vào phòng bệnh, Lý Diệc Phi chạy tới chạy lui. Ông lão khen ngợi không ngớt lời "chàng rể tương lai", khen mãi khen mãi, khen đến độ cứ như nói ít đi một câu thì sẽ thấy đau gan ngay vậy.

Nhân lúc Lý Diệc Phi đi làm thủ tục, ông lão dặn dò Tiền Phi: "Con gái cưng à, con nhớ phải chăm sóc nhan sắc nhé, chứ đừng có thành bà lão da nhăn nheo, nếu không sẽ không xứng với Tiểu Lý đâu!".

Tiền Phi muốn khóc mà không ra nước mắt.

Tinh thần của bố cô quá mạnh mẽ, nào giống người bệnh đâu.

Hôm sau làm xong xét nghiệm toàn diện, bác sĩ định ngày phẫu thuật, đó là trước kỳ nghỉ lễ quốc khánh. Đến lúc đó thì cả gan và thận đều phải "khai đao".

Cũng may hai loại bệnh của ông lão tuy nặng nhưng không tới nỗi nguy hiểm tính mạng, có điều mổ xong phải tốn rất nhiều tiền để tĩnh dưỡng, bồi bổ.

Bây giờ, Tiền Phi thấy chỉ cần cứu sống được bố thì bảo cô bán thân hay bán thận thì cô cũng sẽ làm. Cô an ủi ông lão: "Tiền là phù du, tiêu xong thì chúng ta lại kiếm lại, bố đừng vì chuyện này mà lo lắng! Hơn nữa con sắp thi lên bảo đại rồi! Nếu bố không giúp con tiêu bớt tiền, thì con không biết sau này kiếm ra nhiều tiền như thế để làm gì!".

https://thuviensach.vn

Tuy miệng cô nói thế nhưng đối với kỳ thi chỉ còn lại hơn một tháng là đến, cô càng lúc càng thấy không ổn chút nào.

Một tuần sau, ca mổ của ông lão rất thành công.

Một ngày trước khi lên bàn mổ, Diêu Tinh Tinh nhận được tin đã tức tốc từ Đại Liên quay về. Hôm sau cô nàng cùng Tiền Phi ngồi đợi ngoài phòng mổ suốt ngày.

Lý Diệc Phi nhìn họ, rất cảm thán: "Anh vốn nghĩ rằng cái từ 'bạn thân' đã sắp bị hai cô nàng bề ngoài thân thiết nhưng bên trong ngấm ngầm đấu đá nhau trên kênh BBS biến thành từ mang nghĩa xấu rồi, nhưng thấy hai em như thế, anh bắt đầu tin rằng đó vẫn là một từ mang nghĩa tốt đẹp, cuộc sống vẫn đầy ắp năng lượng chính nghĩa, cuộc đời vẫn tràn đầy niềm hi vọng!".

Đối với những lời cảm khái đó, Tiền Phi và Diêu Tinh Tinh tỏ ra rất tán đồng, chỉ van nài Lý Diệc Phi sau này vẫn nên giữ kiểu nói chuyện bỡn cợt như xưa là được, đừng thoáng chốc biến thành kiểu người dẫn chương trình tin tức tivi, đặc biệt là âm cuối của câu cuối, anh hơi cao giọng quá đáng, khiến hai người họ thấy hơi rùng mình.

Sau khi ca mổ thành công, Diêu Tinh Tinh mang theo vinh dự "người bạn thân tốt nhất Trung Quốc" quay trở về Đại Liên.

Tiền Phi xin công ty cho nghỉ phép, ban ngày đến bệnh viện giúp dì chăm sóc ông lão, buổi tối ăn xong, ông lão ngủ thiếp đi rồi, cô lại thuê người chăm sóc để thay ca, còn cô được Lý Diệc Phi đón về nhà.

Về nhà rồi, nếu cô còn gắng gượng được thì sẽ đọc sách một hai tiếng đồng hồ, chuẩn bị cho kỳ thi cuối tháng mười một.

Ngày nào cô cũng rất vất vả, nhưng lại cảm thấy nỗi vất vả đó rất xứng đáng, nhìn bố cô ngày ngày khỏe hơn, không có hiện tượng ác tính

https://thuviensach.vn

hóa sau ca mổ, cô cảm thấy bản thân đúng là người may mắn nhất thế gian này.

Giữa quãng đó, Uông Nhược Hải cũng từng đến bệnh viện, muốn thăm bố cô, nhưng Tiền Phi đã ngăn lại.

Ông lão đến giờ nhắc anh ta đều hận đến ngứa răng, cô sợ Uông Nhược Hải làm bố cô kích động thì nguy.

Uông Nhược Hải rất hụt hẫng, trước khi đi còn ủ rũ hỏi Tiền Phi: "Dạo này em ổn không?". Anh ta nói: "Em gầy đi nhiều quá, phải chăm sóc bản thân thật tốt nhé!". Anh ta còn nói: "Anh vẫn một mình".

Tiền Phi rất bình tĩnh trả lời: "Em đã có người em yêu rồi".

Uông Nhược Hải mở to mắt nhìn cô, ánh mắt thay đổi liên tục, ngạc nhiên, hối hận, hụt hẫng, không cam lòng.

Cuối cùng, trong vẻ mặt luôn giữ bình tĩnh của Tiền Phi, anh ta thất bại bỏ đi.

Lúc anh ta đến bệnh viện thì Lý Diệc Phi không có ở đó. Về sau anh nghe nói anh ta đến thì tỏ ra cực kỳ không vui.

"Anh chưa thấy ai hài hước như hắn, hắn nghĩ hắn là ai? Đá người ta xong chạy đi, rồi còn mặt dày quay lại tìm với tình yêu và hối hận à, hắn tưởng hắn là chân ái vô địch hay sao!". Lý Diệc Phi lúc nói câu này, đầu lưỡi như họng súng lóe sáng, ngôn ngữ giọng điệu vừa mạnh mẽ vừa cay nghiệt.

Tiền Phi thản nhiên đáp lại anh một câu.

"Người như thế em từng thấy rồi".

Lý Diệc Phi hỏi: "Ai?".

https://thuviensach.vn

Tiền Phi trả lời: “Quế Lê Lê đó”.

Lý Diệc Phi không nói gì nữa.

Về sau Lý Diệc Phi hỏi Tiền Phi: “Cứ không kịp hỏi em, họ Uông kia chẳng phải là ngoại tình với một cô ả lắm tiền hay sao, tại sao sau này còn quay về tìm em? Cái cô lắm tiền kia là ai, đi đâu rồi, sao vô dụng thế, không buộc chặt hắn lại được à?”. Cô gái kia cũng không đáng tin, công thành được mà không thủ thành nổi, khiến cái tên bại gia họ Uông kia thỉnh thoảng lại có cơ hội chạy đến chỗ cô gái của anh, nhấn mạnh cảm giác tồn tại của hắn.

Tiền Phi nói: “Nghe bảo cô ta rất được cưng chiều, không đối xử tốt với mẹ anh ta lắm”.

Lý Diệc Phi vốn định nói câu: “Xem như hắn vẫn là một thằng đàn ông tốt, còn biết phải hiếu thảo”. Sau đó nghĩ lại câu này giống như tăng thêm thiện cảm cho anh ta, thế là đành nuốt xuống.

Trưa hôm sau, khi Tiền Phi đang chăm sóc bố ở bệnh viện thì công ty gọi điện, cô ra ngoài nghe máy. Lúc quay lại thì thấy trong phòng bệnh đang xảy ra một cảnh tượng mà cô sửng sốt tới mức suýt thì buột miệng hét toáng lên.

Cô nhìn thấy Lý Diệc Phi đang giúp bố cô đi tiểu tiện!

Cô có dùng hết sức tưởng tượng cả đời này cũng chẳng thể tưởng tượng ra đời người lại có cảnh tượng này tồn tại!

Người đàn ông kiêu ngạo, mắc bệnh sạch sẽ, bệnh thiếu gia, cho dù một tí nước bọt của người ta văng trúng mặt anh, anh cũng hận đến độ không thể rửa mặt tróc hết cả một lớp da, lúc này đây, đang không sợ bẩn không sợ mệt không sợ hôi thối mà xắn tay áo lên, giúp bố cô đi vệ sinh!

https://thuviensach.vn

Tiền Phi bàng hoàng đờ người. Có lúc cô nghi ngờ bản thân đang ở trong màn sương mù Bắc Kinh và nhìn thấy những tòa nhà chọc trời hiện lên trong những màn sương hay không.

Lúc Lý Diệc Phi đứng lên rửa tay, Tiền Phi theo sau anh.

Anh nhìn thấy cô qua gương, với vẻ mặt hoang mang muốn khóc.

Anh nhướn mày, hỏi cô: “Sao thế? Muốn khóc hả? Anh ngược đãi bố em hay sao?”.

Tiền Phi sụt sịt, lườm anh rồi nói: “Bị anh làm cho cảm động, không được à?”.

Lý Diệc Phi tắt vòi nước, vẩy vẩy nước cho văng ra, giơ một tay lên luồn vào tóc, chải từ trước ra sau, nheo mắt nhe răng làm điệu bộ đẹp trai rất ngầu, hỏi cô: “Có phải cảm thấy anh rất hiểu chuyện, quyến rũ mê người và vô cùng đẹp trai không?”.

Tiền Phi cảm thấy sự cảm kích đang tràn ngập trong lòng không bao giờ có thể diễn đạt nổi nữa.

Cô đơ mặt ra, hỏi anh: “Không chê bẩn sao?”.

Lý Diệc Phi thành thật trả lời: “Có chứ”.

Tiền Phi hỏi: “Thế vì sao anh còn chịu làm?”.

Lý Diệc Phi đáp: “Vì đó là bố em”.

Tiền Phi lại sụt sịt mũi, sau đó vỗ vỗ vai anh, nói: “Trẻ ngoan, anh hiểu chuyện như thế, sau này em không bao giờ lấy hình Lưu Thanh Vân ra để phỉnh phờ bố em nữa!”.

https://thuviensach.vn

Sau sự kiện đó, ông già lại bắt đầu mô thức tán thưởng "chàng rể tương lai" nhiệt tình, trạng thái đó không hề giống người đã trải qua cuộc phẫu thuật sinh tử tí nào.

Ông kéo tay Tiền Phi, yếu ớt nhưng thao thao bất tuyệt: "Con gái cưng à, lúc về nhớ đắp mặt nạ nhé! Con xem mấy hôm nay con thức đêm kìa, mặt vàng đi rồi! Tiểu Lý tốt quá, lại quá đẹp trai, đầu óc thông minh, còn biết cách ăn mặc hơn con, chăm sóc bố cũng không sợ bẩn không sợ mệt, con rể tương lai này của bố chính là một Lôi Phong sống mà đốt hết đuốc cũng không tìm thấy đâu! Tiểu Phi Phi, con nghe lời bố đi, buổi tối đừng ở đây thức khuya nữa, mau về nhà ngủ một giấc cho đẹp da đi! Quầng mắt thâm của con nếu không hết thì không xứng với Tiểu Lý đâu!".

Tiền Phi sau khi nghe xong lời ông lão nói thì chỉ hậm hực đáp lại một câu.

"Bố, bố có cần máy trợ thở không?".

Tiền Phi lén lút hỏi dì xem bà đã chịu đựng ông lão hay nói này thế nào, dì cười tít mắt: "Dì chính vì điều đó mới yêu bố con đấy!".

Tiền Phi thấy cảm động. Khi đa số mọi người đều có thành kiến với mẹ kế, thì cô đã chứng kiến mẹ kế của cô không xa rời bố cô một chút nào.

Buổi tối, cô đã bị ông lão lấy cái cớ "mau biến về nhà ngủ một giấc cho đẹp, đừng để không xứng với Tiểu Lý" đuổi cô về nhà từ sớm.

Ăn tối xong, cô ngồi xuống bàn học bài.

Lý Diệc Phi ngồi cạnh cô, đeo tai nghe vào chơi game online.

Cô làm bài tập nếu gặp phải đề nào không chắc chắn thì sẽ đẩy đẩy cánh tay Lý Diệc Phi, nhờ anh trả lời.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi ngừng ngay thao tác mà không do dự, quả quyết tháo tai nghe ra, cầm vở đề thi lên giảng giải tỉ mỉ cho Tiền Phi hiểu.

Tiền Phi nghiêng đầu, lấy tay đỡ khuôn mặt, nhìn Lý Diệc Phi, chăm chú nghiêm túc nghe anh nói. Ánh đèn rọi xuống gò má cô, ửng lên một khoảng sáng tĩnh lặng, ấm áp.

Lý Diệc Phi giảng giải trong ánh nhìn của cô, tốc độ dần chậm lại, giọng nói cũng từ ngắn gọn, súc tích dần trở nên ngập ngừng. Cuối cùng anh ngừng hẳn, chồm lại gần, cúi đầu xuống hôn cô.

Hôn được một lúc sau, Tiền Phi đẩy anh ra.

“Trong tai nghe của anh nghe có tiếng nổ rồi kìa!”.

Lý Diệc Phi nhìn vào mắt cô, vuốt ve đôi môi cô rồi khàn giọng nói: “Anh tưởng em lại tát anh một cái chứ!”.

Tiền Phi cười với anh: “Hôm nay thì không, rất dễ chịu!”.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Ghen Một Chút Được Không? 3

Lý Diệc Phi cũng cười, trong ánh mắt đầy ắp hoa đào, hỏi cô: “Thế ngày mai cho anh hôn nữa nhé?”.

Tiền Phi học theo anh, nhướn mày: “Ngày mai hẵng tính!”.

Lý Diệc Phi còn định nói gì đó thì điện thoại bỗng đổ chuông.

Anh nghe máy. Trong điện thoại vẳng ra tiếng kêu gào như bị giẫm phải đuôi của Đại Quân, giọng to đến nỗi Tiền Phi cũng nghe rõ mồn một.

“Lý Diệc Phi, đồ chết tiệt! Cậu có trách nhiệm với tôi một tí được không hả!!! Cậu nói giúp tôi thăng cấp, kết quả lúc quan trọng cậu nói ngừng là ngừng à! Tôi bị boss ngược đãi, quay về ba mươi năm trước rồi đây này! Tiện nhân, rốt cuộc cậu đang làm gì thế hả! Cậu nói đi! Nói đi! Nói đi! Nếu cậu không cho tôi một lý do, tôi sẽ cầm dao đi chém chết cậu!!! Cậu mau nói đi, cậu vừa làm gì thế hả! Tại sao tôi gào thét nhờ cậu cứu tôi mà cậu không trả lời!!!”.

Lý Diệc Phi thản nhiên nói một câu: “Đang hôn người phụ nữ của tôi!”.

Đại Quân rống lên, gào khóc: “Lý Diệc Phi, cậu là thằng khốn trọng sắc khinh bạn! Mẹ kiếp, tôi không bao giờ làm hòa với cậu nữa!”.

Giữa tháng mười, bố cô không thấy xuất hiện hiện tượng gì bất thường, sức khỏe hồi phục rất tốt. Tiền Phi đưa ông và dì về bệnh viện ở quê nhà để tĩnh dưỡng. Lý Diệc Phi đòi theo về nhà, nhưng Tiền Phi không

https://thuviensach.vn

cho. Dự án khách sạn mà hai công ty họ hợp tác đã xuất hiện vài vấn đề, Cục kiểm tra phải xuống điều tra, Tiền Phi bảo anh ở lại để ứng phó.

Tiền Phi bỏ ra một số tiền lớn để mời một bà giúp việc toàn thời gian trong rất bình thường từ công ty về, phụ trách giúp dì chăm sóc bố. Bố và dì có phần xót tiền, Tiền Phi đã chắc như đinh đóng cột nói rằng: “Đừng lo về tiền, tháng sau con sẽ là ‘chuẩn bảo’ (người đại diện bảo tiến dự bị) rồi, ký xong dự án sẽ thuận lợi thành bảo đại, sau này mỗi một phút sẽ kiếm được rất nhiều tiền về cho bố và dì!”.

Sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi, cô vội vã quay về Bắc Kinh.

Ngày thứ hai sau khi trở về, sáng sớm cô đã bò dậy, đến công ty.

Cô đến công ty không lâu thì bị sếp lớn gọi vào văn phòng.

Sếp lớn ném cho cô một tin rất ư là sét đánh giữa trời quang.

Sếp khéo léo nói với cô rằng, vì cô nghỉ việc quá lâu nên tổng bộ đã quyết định cho cô thôi việc.

Tiền Phi khi nghe tin này chỉ thấy trời xoay đất chuyển. Cô đã rất chăm chút cho kỳ thi bảo đại, bây giờ lại nghe thông tin này.

Cô không biết bản thân gần đây thế nào, mà những việc không tốt đẹp cứ ập đến liên tục, khiến thời gian cho cô lấy lại sức cũng chẳng có.

Hôm đó cô đã dọn xong đồ đạc. Trước khi đi, Tiểu Viện và chị Kim ra tiễn, cô nhìn thấy trong đôi mắt họ rưng rưng nước mắt.

Cô bỗng cảm thấy mấy năm nay làm việc cũng không uổng phí, chí ít trước khi ra đi còn có thể thấy được những giọt nước mắt chân tình.

Thế là cô cũng khóc một cách thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi không nói cho Lý Diệc Phi biết chuyện mình bị cho thôi việc, một mình ôm thùng giấy đựng đồ đạc ngồi tàu điện về nhà.

Về đến nhà, cô ủ rũ không vui nằm trên giường, nghĩ đến tương lai mờ mịt mà không muốn làm gì cả.

Một lát sau Lý Diệc Phi nhắn tin cho cô, bảo cô buổi tối tan sở đừng đi đâu, đợi anh đến đón rồi họ cùng về nhà.

Cô mệt mỏi trả lời anh rằng cô đã về đến nhà.

Giây sau đó điện thoại của Lý Diệc Phi đến ngay tức khắc: “Mới buổi trưa mà sao em về nhà? Có phải thấy khó chịu ở đâu không?”.

Tiền Phi cố gắng để giọng nói nghe có vẻ bình thường: “Không thấy khó chịu ở đâu cả, chỉ là cúp việc quá nhiều nên bị đuổi việc thôi!”.

Bên kia, Lý Diệc Phi trầm tư hai giây rồi bảo: “Em ở nhà đợi anh!”. Sau đó anh cúp máy.

Tiền Phi đờ đẫn nhìn điện thoại bị cúp đột ngột. Cô còn muốn bảo anh cứ đi làm đi, đừng lo, cô không sao cả.

Một tiếng sau, Lý Diệc Phi ào vào nhà như gió giật.

Anh lao vào phòng Tiền Phi, lôi cái vật thể mềm nhũn trên giường lên, vẻ mặt rất hào hứng sung sướng.

Tiền Phi gần như nghi ngờ rằng mình đã nhìn nhầm vẻ mặt của ai đó.

Tiền Phi nhìn anh, thắc mắc: “Có phải thần kinh của anh có vấn đề về chức năng không? Em đã mất việc rồi, kỳ thi bảo đại cũng không thể tham gia, nhưng sao anh trông còn vui hơn cả khi trúng số năm triệu tệ vậy?”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi lắc lắc vai cô, hỉ hả nói: “Tại sao anh không vui mừng được chứ? Lần này anh có thể đưa em đến công ty bọn anh, ngày ngày quang minh chính đại liếc mắt đưa tình với em rồi!”.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn

Type: Min

Có lúc, Tiền Phi cảm thấy Lý Diệc Phi đúng là một người rất gian tà, việc mà trong mắt người khác là rất khó, nhưng anh lúc nào cũng nhanh chóng làm xong theo cách của anh. Mà trong quá trình đó, rốt cuộc anh đã nỗ lực bao nhiêu, vất vả bao nhiêu, anh cũng chưa từng để cô biết, chỉ sau khi mọi việc đã xong mới bình thản nói với cô: “Chuyện này anh đã lo xong cho em, muốn cám ơn anh thì mau lấy thân báo đáp đi”.

Tiền Phi cảm thấy Lý Diệc Phi như thế đặc biệt đàn ông.

Lần này cũng vậy, không đến mấy ngày, Lý Diệc Phi đã thực hiện xong lời anh nói, đưa cô vào công ty của anh, còn chung một phòng với anh, anh là sếp phòng trực tiếp của cô, cô và Triệu Đức biến thành đồng nghiệp chung phòng.

Cô hỏi Lý Diệc Phi sao hiệu suất làm việc của anh nhanh thế, anh đáp: “Không nhanh lên thì sẽ bỏ qua thời hạn đăng ký thi!”.

Kỳ thi bảo đại bắt buộc phải thông qua một công ty chứng khoán để đăng ký, còn tự đăng ký dưới danh nghĩa cá nhân thì không thể. Tiền Phi nhìn ra Lý Diệc Phi quan tâm đến cô như thế thì thấy trong lòng rất ấm áp, có một nỗi cảm động khó nói.

Một tuần sau, cô bắt đầu chính thức đi làm ở công ty mới, cũng dưới sự giúp đỡ của Lý Diệc Phi mà đăng ký thi thành công.

https://thuviensach.vn

Những nữ nhân viên trước đây từng bàn tán về cô, khi nhìn thấy cô đều tỏ ra sửng sốt.

Tiền Phi nghĩ có lẽ họ sẽ lại vào toilet mà bắt đầu buôn chuyện:

--- Trời ơi, cô gái kia ghê gớm thật, theo đuổi Lý tổng của chúng ta đến tận công ty!

Nghĩ đến cảnh đó, Tiền Phi bỗng cảm thấy rất thú vị.

Triệu Đức khi nhìn thấy cô thì trở nên rất bất ổn, kinh ngạc đến không tưởng, miệng há ra như có thể nuốt một quả trứng: “Phi Phi? Là em sao? Anh còn đang đoán người này là ai mà có thể khiến Lý tổng của bọn anh hôm đó phải đập bàn, đòi tuyển về cho bằng được, không ngờ lại là em! Tốt quá rồi, lần này ba chúng ta lại có thể cùng đấu địa chủ rồi!”.

Tiền Phi cười hì hì. Cô cảm thấy Triệu Đức đúng là rất dễ tính, nhanh chóng quên mất nỗi đau sáu lá bài 2 lần trước rồi.

Hai tháng nữa là cuối năm rồi, đúng vào thời điểm bận rộn nhất, nghe nói cuộc họp kiểm tra sắp tiến hành cải cách về chính sách phát hành cổ phiếu mới, mọi người đều căng thẳng chờ động tác mới tiếp theo.

Mà đúng lúc bận rộn nhất thì Tiền Phi lại được Lý Diệc Phi bảo vệ, chăm sóc rất kỹ càng. Anh bảo cô chỉ cần đọc sách là được, chuyện gì cũng không cần cô làm. Hoặc có thể nói là, công việc đáng lý phải đổ lên đầu cô thì đều được ông làm thay cả. Anh tạo ra mọi điều kiện để cô yên tâm ôn tập, đọc sách.

Thực ra Tiền Phi đều có thể cảm thấy một số người ở các phòng khác đều tỏ ra bất mãn với cô, cô từng nói với Lý Diệc Phi, hay là ban ngày cô cứ cùng họ làm dự án, buổi tối về nhà đọc sách là được.

Lý Diệc Phi không đồng ý.

https://thuviensach.vn

Anh nói: “Trước đây em phải chăm sóc bố, đã tụt lại khá nhiều so với những người khác rồi, bây giờ chỉ còn có một tháng, em mà không cố gắng hết sức thì chắc chắn không thi đậu nổi! Nếu em không thi đậu thì anh rất có khả năng không bảo vệ em được! Anh nói với cấp trên lý do anh tuyển người này vào là vì cô ấy nhất định sẽ thi đậu bảo đại!”.

Tiền Phi nói: “Nhưng Triệu Đức lén nói với em là đã có người bắt đầu bàn tán sau lưng rồi, bảo rằng không biết lãnh đạo công ty nghĩ thế nào mà lại bỏ tiền ra nuôi một kẻ rảnh rỗi, ngày ngày không làm việc mà chỉ biết đọc sách, cô ta muốn thi bảo đại thì người khác cũng muốn chứ, dựa vào đâu mà cô ta có thể toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho kỳ thi?”

Lý Diệc Phi trầm ngâm rồi bảo: “Em đừng quan tâm mấy cái miệng rỗi hơi ấy, bọn họ đang ghen tị, hâm mộ vì anh thương yêu em thôi! Anh chiều chuộng em yêu thương em là niềm vui của anh, họ có quản được không? Em cứ yên tâm đọc sách, chẳng có việc gì phải lo, có chuyện gì thì anh sẽ gánh thay em!”.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn 2

Về sau có một ngày nọ, đang ăn cơm buổi trưa thì Lý Diệc Phi đưa Triệu Đức đi họp, một mình Tiền Phi ngồi trong văn phòng đọc sách, Không biết từ bao giờ mà phó tổng bên đầu tư đi dạo ngang qua, cười híp mắt hỏi cô: "Tiền Phi à, bây giờ cô đang làm dự án gì nhỉ?".

Tiền Phi trả lời ông ta theo lời Lý Diệc Phi đã dặn từ trước: "Bây giờ tôi chủ yếu là theo Lý tổng làm hai dự án IPO của khách sạn và công ty giao dịch CBD ạ!".

Phó tổng "ồ" một tiếng, vẫn tươi cười nhưng thở dài: "Haizzz, IPO đã hơn một năm chưa 'mở cửa', nguồn lợi mang về càng lúc càng tệ, những người theo đuổi nó đã đi cả rồi. Tiền Tiền à, cô có bao giờ suy nghĩ rằng sẽ nhảy việc không?"

Tiền Phi ngớ người. Cô mới vừa nhảy sang đây, còn nhảy nữa ư? Chân lò xo hay sao?

Cô lắc đầu: "Tạm thời thì chưa ạ!".

Phó tổng cười tít mắt: "Thế à! Ờ, cô cứ bận việc đi nhé, tôi ăn xong nên đi dạo một chút!". Nói xong quay lưng đi về văn phòng riêng của ông ta.

Tiền Phi cứ cảm thấy cuộc trò chuyện này có ý gì khác. Lúc sắp tan sở, Lý Diệc Phi và Triệu Đức quay về công ty.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi đến chỗ sếp để báo cáo công việc trước, Triệu Đức thì lao sầm sập đến trước mặt Tiền Phi, phẫn nộ nói: “Đều tại em! Em là đồ họa thủy! Trước đây bọn anh đi họp xong là có thể trốn việc về thẳng nhà, nhưng hôm nay cái tên Lý Diệc Phi kia cứ nằng nặc kéo anh về công ty, nói gì mà việc hôm nay phải giải quyết trong hôm nay, họp hôm nào thì phải báo cáo sếp ngay hôm đó! Anh thèm vào! Cậu ta muốn đón em về thì có, tưởng anh mù không nhận ra à!”.

Tiền Phi lặng lẽ đưa chai nước khoáng cho Triệu Đức.

“Bù nước vào đi, anh nói mà nước bọt văng tung tóe kìa, đừng để mất nước lại ngất xỉu bây giờ!”.

Triệu Đức đón lấy chai nước, “hừ” một tiếng rồi hất đầu: “Phiền hai người muốn chết! Thật phiền phức! Không có hai người thì anh đã tan sở lâu rồi!”.

Anh ta uống nước xong, sắc mặt thay đổi, từ phẫn nộ chuyển sang nhiều chuyện: “Nói này, Tiểu Phi Phi, hai người bắt đầu từ bao giờ lại cặp kè với nhau thế? Trước đây anh còn thắc mắc đang yên đang lành em lại liên tục mời anh hai bữa cơm, lúc ăn còn vòng vo hỏi về chuyện của Diệc Phi! Em nói thật đi,có phải sau đó hai người đã có gian tình với nhau, đắm đuối với nhau, lén lút yêu nhau? Anh nói em nghe nhé, chúng ta anh em tốt cùng bước ra từ trong khói lửa của cuộc đấu địa chủ, em giấu giếm anh như thế thì không trượng nghĩa tí nào!”.

Tiền Phi lặng lẽ giơ quyển sách phụ đạo lên che mặt. Trong lòng cô thầm nhủ anh chàng này yêu cái từ “đắm đuối” đến chừng nào nhỉ…

Triệu Đức không buông tha: “Này Tiểu Phi Phi, em trốn tránh cái gì! Da mặt em mỏng thế sao? Anh đã thua thiệt sáu con 2 với em rồi, muốn ngượng thì lúc đó em hãy ngượng, sao phải đợi tới lúc này!”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi lại lặng lẽ buông sách xuống, nhìn Triệu Đức, cười ha ha rất giả tạo: “Anh Đức! Anh hãy khoan dung, lần sau em nhất định sẽ để anh ra con 2 trước!”. Câu này vừa nói dứt, đã nghe có người đứng cạnh uể oải cắt ngang: “Em gọi cậu ta là ‘anh’ để làm gì? Phải là cậu ta gọi em là chị dâu! Em gọi lung tung như thế có xứng với đạo đức luân lý mà chúng ta coi trọng không!”

Tiền Phi suýt sặc, quay đầu lại, nhìn thấy Lý Diệc Phi với vẻ mặt nghiêm túc.

Triệu Đức cười gian: “Tôi đã nói hai người có gì đó mà! Tiểu Phi Phi xấu xa còn định lừa đảo anh!”

Lý Diệc Phi lại gần, dọn dẹp sách cho cô rồi kéo cô đứng dậy: “Đi! Tan sở rồi về nhà thôi!”. Sau đó quay sang nói với Triệu Đức với vẻ mặt đờ ra, rõ ràng là không theo kịp tiết tấu: “Tôi đã nói rồi, đây là chị dâu của cậu, sau này đừng gọi là Tiểu Phi Phi, cậu bất lịch sự như thế thì anh trai cậu không vui đâu!”.

Triệu Đức ngớ ngẩn, có phần chậm chạp, hỏi anh: “Anh trai tôi không vui? Ai vậy?”.

Lý Diệc Phi nhướng mày: “Tôi này!”.

Khóe môi khóe mắt Triệu Đức đều giật giật.

Tiền Phi phì cười thành tiếng.

Lúc ra khỏi công ty, Lý Diệc Phi bỗng quay lại, nói: “Đúng rồi Triệu Đức, có rảnh thì cậu đến bệnh viện kiểm tra đi, hôm nay lúc họp, tôi thấy sắc mặt cậu trắng bệch, đổ mồ hôi lạnh đấy!”

Triệu Đức cười cười: “Không sao! Có thể gần đây ăn uống không tốt nên người hơi suy nhược”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi nhìn anh ta cười vô tâm vô tư với gương mặt tái nhợt, trong lòng bỗng thấy chua sót. Một mình anh ta ở Bắc Kinh, không ai chăm sóc, bản thân anh ta cũng không biết tự chăm sóc, nghe nói ngày nào cũng mua bừa cái gì đó để đối phó, ăn uống qua ngày.

Cô huých cánh tay Lý Diệc Phi, bảo: “Ngày mai cuối tuần, bảo Triệu Đức đến nhà ăn cơm đi!”.

Lý Diệc Phi cuối xuống nhìn cô, nhướng mày nói: “Trước mặt anh mà em muốn dẫn người đàn ông khác về nhà, chuyện này có hay không?”.

Tiền Phi lườm anh, quay sang hỏi Triệu Đức: “Em định ngày mai mời anh đến nhà em ăn cơm, làm chút gì ngon ngon bồi bổ cho anh, anh có đến không?”.

Triệu Đức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Được chứ được chứ! Có thể chọn món không? Anh muốn ăn cà tím xào trong truyền thuyết!”.

Tiền Phi không kìm được, phì cười: “Anh khá khẩm hơn tí nữa được không? Phí bao nhiêu công sức mà chọn món cà tím xào à! Anh chọn món gì đó có thịt đi chứ, đừng sợ quá lãng phí, chỉ cần anh dám chọn thì em có thể nấu hết!”.

Triệu Đức cười hì hì: “Thế ngày mai anh đem một con sóc tới, em làm món sóc leo cây cho anh ăn!”

Tiền Phi phì cười: “Theo cách lý giải tên món ăn của anh thì ngày nay nếu anh muốn ăn món ‘phổi phu thê’ thì chắc phải mang cho em một cặp người sống tới!”.

Trên đường về nhà, Tiền Phi kể lại nội dung cuộc trò chuyện buổi trưa với phó tổng cho Lý Diệc Phi nghe.

https://thuviensach.vn

Anh trầm ngâm một lát rồi nói với Tiền Phi: “Anh đưa em về nhà trước, rồi đi công chuyện một chút”.

Tiền Phi về đến nhà, nấu nướng xong rồi đợt thêm một lúc nữa thì Lý Diệc Phi trở về.

Cô hỏi anh đi đâu thì Lý Diệc Phi trả lời: “Đến nhà phó tổng ngồi một lúc”.

Tiền Phi băn khoăn, cuối cùng không nhịn được phải hỏi: “Chắc anh không đến tát cho ông ta một cú đó chứ?”.

Lý Diệc Phi nhếch môi cười: “Nếu em không thi thì anh thật sự đã tát vào miệng ông ta rồi! Dựa vào đâu mà ông ta đuổi em? Nhưng nếu em phải thi thì không thể thiếu công việc này, thế thì anh cũng chỉ có thể nhịn ông ta trước đã. Anh đến nhà ông ta, bảo với ông ta rằng tiền thưởng dự án này anh không cần nữa, đến lúc đó bảo tài vụ chuyển hết số tiền đó xem như là phí khai thác dự án vào tài khoản ông ta!”.

Tiền Phi rưng rưng nước mắt nhìn anh, không biết nên nói gì.

Lý Diệc Phi đưa tay lên ôm mặt cô, lắc qua lắc lại: “Đừng nhìn anh như thế, anh dễ xúc động, không kìm được lại diễn vai chủ nhà cưỡng hiếp khách thuê thì không tốt đâu! Anh làm thế, thật ra chính là vì muốn em biết rằng anh đối với em rất tốt, đợi thi xong thì mau mau lấy thân đền đáp anh, đừng căng thẳng!”.

Nghe anh nói những lời bậy bạ với vẻ mặt thản nhiên, nỗi xúc động và cảm kích trong mắt Tiền Phi đều biến sạch trong nháy mắt.

Ăn tối xong, Tiền Phi bảo Lý Diệc Phi nhắn tin hỏi thử Triệu Đức xem mấy giờ anh ta đến, trừ món cà tím xào ra thì còn muốn ăn món gì nữa không. Triệu Đức nhắn lại nói rằng, cứ theo ý Tiền Phi, làm bốn món mà không cần kén chọn, chỉ cần giá cao là được.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi cười mắng một câu: “Cái đồ không biết sĩ diện, dám sai bảo người phụ nữ của tôi, để xem tôi có giết chết cậu không”, Sau đó nhắn lại hai chữ “Được thôi”.

Triệu Đức còn hỏi có cần mang theo một bộ bài đến đấu địa chủ không, Tiền Phi đồng ý, Lý Diệc Phi nói đồng ý cái gì, cậu ta đến ăn cơm xong thì bảo cậu ta cút, còn em đọc sách, đợi thi đậu rồi thì đừng nói là đấu địa chủ, đấu tổng thống Mỹ cũng chẳng ai quản.

Tiền Phi cười hì hì, về phòng đọc sách.

Sáng hôm sau, cô và Lý Diệc Phi xuống lầu, ra chợ mua thức ăn.

Hơn chín giờ, Tiền Phi nhờ Lý Diệc Phi hỏi Triệu Đức xem đã thức dậy chưa. Lý Diệc Phi gọi điện thì không ai nghe máy.

Lúc khoảng mười giờ, Tiền Phi bảo anh gọi lại. Vẫn không ai nghe máy.

Đến mười hai giờ trưa, hai người có phần sốt ruột. Nhưng Triệu Đức vẫn không nghe máy.

Tiền Phi hỏi anh: “Anh bảo tên kia đang làm gì nhỉ?”

Lý Diệc Phi nói: “Chắc là ngủ, giờ giấc làm việc nghỉ ngơi của cậu ta nổi tiếng là lộn xộn.”. Anh suy nghĩ rồi nói: “Em cứ bắt đầu nấu đi, anh cứ gọi cho cậu ta, đến khi nấu xong, anh không tin là cậu ta không tới”.

Tiền Phi liền quấn tạp dề, vào nhà bếp nấu nướng.

Một giờ trưa, cả bàn thức ăn đã bày biện xong, Lý Diệc Phi vẫn không gọi được Triệu Đức.

Hai người trong lúc chờ đợi đã trở nên nóng ruột và tức giận.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi bực bội nói: “Đợi tên kia thức dậy, xem anh xử lý hắn như thế nào!”

Tiền Phi cũng bảo: “Nếu anh muốn đánh hay muốn đá anh ấy, tính cho em một phần với!”.

Hai giờ, thức ăn đã nguội, Triệu Đức vẫn không nghe điện thoại.

Lý Diệc Phi và Tiền Phi đã chờ đến mức mất hết kiên nhẫn.

“Đừng đợi nữa, hâm nóng thức ăn rồi chúng ta ăn trước, cứ đợi nữa thì em sẽ đói đến đau dạ dày đấy”. Lý Diệc Phi bảo.

Tiền Phi đứng lên, vào bếp hâm thức ăn.

Lúc hâm nóng xong thức ăn và mang ra, cô nghe thấy điện thoại của Lý Diệc Phi réo vang. Cô ngỡ là Triệu Đức, nhưng lại nghe thấy anh gọi tên một đồng nghiệp khác.

Cô nhìn thấy Lý Diệc Phi nghe máy, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt.

Tim cô cũng thót lên.

Đến khi anh cúp máy, cô căng thẳng hỏi: “Sao thế?”

Lý Diệc Phi nhìn cô, mắt đỏ hoe, giọng khàn đi: “Triệu Đức mất rồi, thời gian chắc là nửa đêm qua, nhồi máu cơ tim!”.

Đĩa thức ăn trong tay Tiền Phi rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn 3

Sáng thứ hai, Lý Diệc Phi và Tiền Phi cùng tham dự tang lễ của Triệu Đức. Rất nhiều đồng nghiệp cũng đến, Trong đám tang, Tiền Phi khóc nức nở rất thương tâm.

Đó là lần thứ hai, sau khi mẹ ruột cô mất, có người thân rời bỏ cô.

Nhớ lại quãng thời gian trước đây, buổi trưa cùng đấu địa chủ, nhớ lại hôm kia anh còn tỏ bộ mặt gian xảo hỏi chuyện của cô, nhớ lại tối hôm trước còn đòi ăn cho được món cà tím xào, nhớ lại hôm qua cô làm một bàn đầy thức ăn đợi anh, nhưng cuối cùng anh lại không ăn được miếng nào, Tiền Phi càng đau lòng hơn.

Sinh mệnh đúng là quá yếu ớt, nói mất là mất, chẳng cho những người còn sống chút thời gian tỉnh táo lại tí nào.

Lúc lãnh đạo công ty đứng trước quan tài đọc điếu văn, Tiền Phi buồn đến độ tim đau nhói. Một người tốt như thế, một người bạn nhiệt tình đến thế, nói đi là đi ngay, anh cũng không hỏi thử xem những người còn sống có nỡ xa anh không.

Từ nhà tang lễ đi ra, mắt Tiền Phi đã sung mọng. Lý Diệc Phi bảo cô xin nghỉ phép một ngày để về nhà nghỉ ngơi, nhưng cô lắc đầu: “Em không muốn ở nhà một mình”.

Lý Diệc Phi liền đưa cô cùng về công ty.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa, Tiền Phi không muốn ăn nên không xuống lầu. Cô đến phòng trà, tự đầu vào cửa kính, hoang mang thẫn thờ nhìn ra bên ngoài.

Phố tiền tệ bên dưới, lúc này đây không bao giờ còn xuất hiện một người tên Triệu Đức nữa.

Sau lưng có người bước tới gần.

“Đang nghĩ gì thế?”

Là tiếng của Lý Diệc Phi.

Mũi Tiền Phi cay cay.

“Em đang nghĩ, chúng ta nếu còn sống thì hãy đối xử tốt hơn với bản thân một chút, cũng tốt với người xung quanh hơn một chút! Nếu có việc gì muốn làm, nhất định phải nhân lúc còn sống mà làm cho được, ngay lúc đầu tiên nghĩ đến là làm, không thể kén chọn, không được lo ngại, không được so đo được mất, nếu không thì biết đâu một ngày nào đó sẽ không còn kịp nữa!”

Cô đứng thẳng dậy, quay lại, ngước lên nhìn anh, đôi mắt long lanh lệ: “Bây giờ em chỉ muốn làm một việc!”. Cô dang rộng tay, ôm lấy Lý Diệc Phi, gục đầu vào ngực anh, lảm nhảm nói: “Bây giờ em chỉ muốn ôm lấy anh thế này!”. Cô nhắm nghiền mắt, một giọt nước mắt từ rèm mi cô rơi xuống: “Lý Diệc Phi, anh cũng ôm em đi!”.

Lý Diệc Phi siết chặt tay, ôm cô rất chặt, rất chặt, trong vòng tay anh.

Triệu Đức đột ngột qua đời đã tác động rất lớn đến Tiền Phi.

Cô hiểu một đạo lý rằng, con người không nên kìm nén cảm xúc bản thân, muốn làm gì thì hãy dũng cảm thực hiện, không được do dự, cũng đừng suy xét quá nhiều, nếu không lỡ như một ngày nào đó chưa kịp làm

https://thuviensach.vn

mà bất ngờ qua đời, thì những người còn sống và người đã khuất đều sẽ cảm thấy tiếc nuối mà không gì bù đắp nổi.

Cô bình tâm lại, suy nghĩ thật kỹ rất nhiều điều. Cô cảm thấy bản thân trước đây đối với vị trí và thái độ dành cho Lý Diệc Phi thật sự cũng có phần đỏng đảnh. Nếu là trước kia, cô nghĩ bản thân đang suy nghĩ kỹ, đang "mài bóng" Lý Diệc Phi, đang suy nghĩ thêm người này liệu có phải là lương nhân mà cô có thể ký thác cả đời này hay không. Nhưng giờ đây, cô cảm thấy bản thân đang lãng phí cuộc sống.

Làm gì mà phải suy nghĩ nhiều thế? Cuộc đời rất ngắn ngủi, tai nạn không biết đang chờ đợi ta ở đâu, sao không làm điều gì vui vẻ ngay bây giờ?

Buổi sáng, cô và Lý Diệc Phi cùng đi làm, lúc đèn đỏ, anh nắm lấy tay cô. Trong khoảnh khắc đó, tim cô cuộn lên từng đợt song trào. Cô không như mọi lần, nửa đùa nửa thật bảo "nam nữ thụ thụ bất thân, đừng giở trò lưu manh", mà cũng nắm lại tay anh thật chặt.

Lý Diệc Phi sửng sốt quay sang nhìn cô, "ủa" một tiếng: "Hôm nay em ngoan hiền quá!".

Tiền Phi cũng quay sang nhìn anh, thành thật nói: "Lý Diệc Phi, hai ta bắt đầu từ hôm nay hãy chính thức yêu nhau đi!".

Lý Diệc Phi ngớ người, ngay cả đèn đỏ biến thành xanh lúc nào cũng không hay.

Chiếc xe phía sau bấm còi liên tục, Lý Diệc Phi liếc nhìn Tiền Phi rồi thu ánh mắt lại, tiếp tục cho xe đi.

Chiếc xe sau khi vững vàng rồi, Lý Diệc Phi nhìn thẳng phía trước, lên tiếng: "Em có chuyện gì thế?".

https://thuviensach.vn

Tiền Phi đáp: “Em vốn nghĩ là, đợi em thi xong rồi sẽ suy nghĩ kỹ rốt cuộc sẽ phát triển mối quan hệ với anh như thế nào. Nhưng giờ đây, em thấy chẳng có gì quan trọng hơn là kịp thời hưởng niềm vui cả! Em mặc kệ, cho dù sau này có một ngày anh chán ghét em, em cũng liều mạng. Cứ không thể vì sợ kết quả xấu mà từ bỏ quá trình hưởng thụ nó!”.

Lý Diệc Phi trầm tư, không nói gì, ngón tay bắt đầu gõ đều đặn lên vô lăng.

Tiền Phi đẩy đẩy anh, hỏi: “Nghĩ gì thế? Em ngộ ra nhân sinh, anh lại không lên tiếng gì, có thích hợp không?”.

Lý Diệc Phi liếc nhìn cô rồi nói: “Xưa tới giờ đều là anh theo đuổi em, khó khăn lắm em mới theo đuổi anh một lần, anh kéo dài thời gian được cầu yêu để trải nghiệm tâm trạng được cầu yêu, dằn vặt người cầu yêu, không được à?”.

Tiền Phi nhìn bộ dạng vừa gian xảo vừa kiêu ngạo của anh cười đầy bất lực.

30 tháng 11, Tiền Phi ung dung bước vào phòng thi.

Một tuần sau, cô tra được thành tích từ trang web của hiệp hội chứng khoán.

Cô thi đậu rồi!

Mấy chi nhánh của công ty Bắc Kinh đợt này chỉ có bốn người thi đậu, ba người kia đã thi rất nhiều lần, đồng thời tuổi tác cũng khá lớn. Thế là Tiền Phi trẻ tuổi một lần thi đã đậu ngay, trở thành nữ “chuẩn bảo” trong phòng họ, cũng là người trẻ tuổi nhất của cả công ty.

Hôm biết thành tích, thái độ của phó tổng đối với Tiền Phi thay đổi một trăm tám mươi độ, cứ vỗ vai Lý Diệc Phi: “Tiểu Lý à, quả nhiên cậu

https://thuviensach.vn

nói rất đúng! Tiểu Tiền đúng là đã thi là đậu!”.

Tiền Phi đề xuất buổi tối tan sở sẽ mời mọi người trong phòng cùng đi ăn bữa cơm.

Cô nói với Lý Diệc Phi: “Em muốn cảm ơn mọi người trước đây đã bỏ qua cho em chỉ biết đọc sách mà không làm việc!”.

Lý Diệc Phi nhướng mày, cười với cô: “Thế thì em phải cảm ơn anh chứ, công việc của em đều do anh làm thay cả!”. Cười xong, anh vỗ vai cô: “Muốn mời thì cứ mời một bữa đi, dù gì sau này em sắp là sếp của họ rồi, bây giờ tạo mối quan hệ tốt, sau này cũng dễ làm việc hơn”.

Tiền Phi nghe anh nói mà sững người, hỏi: “Sao em lại là sếp của họ được? Sếp của phòng chúng ta chẳng phải anh sao?”.

Lý Diệc Phi tủm tỉm cười: “Anh trong ngành này xem như cũng đạt đến đỉnh cao rồi đúng không? Nên anh nghĩ có thể anh sẽ không tiếp tục làm ở ngành này lâu dài nữa”. Anh vỗ vỗ đầu cô: “Anh phải nhanh chóng bồi dưỡng cho em thôi”.

Tiền Phi nghĩ ngợi rồi hỏi: “Còn sau đó?”.

Lý Diệc Phi bảo: “Sau đó thì thiên hạ này chính là của em, anh sẽ đi làm việc anh nên làm”.

Tiền Phi vốn định hỏi anh cái gì là việc anh nên làm, sau đó nghĩ đến công ty xuất nhập khẩu riêng của anh thì không hỏi nữa.

Cô nghĩ anh nói “việc anh nên làm” chính là mở rộng công ty đó chăng.

Cả tháng mười hai, Lý Diệc Phi dẫn Tiền Phi đi Chiết Giang làm một dự án về nợ trái phiếu. Dự án này không khó lúc làm rất suôn sẻ, Lý Diệc

https://thuviensach.vn

Phi cảm thấy chưa rèn luyện được Tiền Phi thật sự. Điều anh muốn làm nhất thật ra là mở rộng dự án, như thế có thể cho Tiền Phi làm người phụ trách dự án để ký tên, sau khi mở rộng xong, Tiền Phi sẽ có thể chính thức đăng ký làm bảo đại.

Cuối tháng mười hai, công tác tại chỗ của dự án nợ trái phiếu đã hoàn thành. Lý Diệc Phi dẫn Tiền Phi và tổ dự án quay về Bắc Kinh.

Trước đó, họ đã gửi tài liệu báo cáo lên Sở để hoàn thành dự thảo kế hoạch. Đây là lần đầu tiên Tiền Phi hoàn thành một dự án với tư cách là nhân viên trọng trách của dự án. Tuy dự án không lớn nhưng đối với cô mà nói thì nó có ý nghĩ rất phi thường.

31 tháng 12, Tiền Phi dậy từ sáng sớm, nhìn thấy Lý Diệc Phi ngồi trong phòng khách. Cô hỏi anh sao lại dậy sớm như thế.

Lý Diệc Phi hỏi không ăn nhập: “Em biết cách nói 1314* không?”.

(* 1314 đọc là yi san yi si, phát âm gần giống “yi sheng yi shi” có nghĩa là trọn đời trọn kiếp)

Tiền Phi ngẩn ngơ, gật đầu.

Mấy hôm nay, trên mạng có rất nhiều người điên cuồng đăng lên weibo rằng: “31 tháng 12 năm 2013, người ở cùng bạn mừng năm mới sẽ ở cùng bạn từ 13 đến 14, từ đó hai người có thể ‘trọn đời trọn kiếp’ đấy!”.

Tiền Phi cười hì hì, hỏi anh: “Anh đang tỏ tình yêu gián tiếp với em đó hả?”.

Lý Diệc Phi nheo mắt, cười với cô, sắc mặt hơi khinh khỉnh nhưng giọng nói và ngữ điệu lại rất chân thành và sến súa: “Hôm nay hai ta không đi đâu hết, chỉ ở nhà, chỉ hai chúng ta, yên tĩnh cùng bước sang năm mới. Ban ngày bọn mình ở nhà quấn quýt với nhau, buổi tối em xào cà tím cho

https://thuviensach.vn

anh ăn, anh giúp em nấu cơm. Chúng ta sẽ là 1314 sau đêm nay, và cho cả quãng đời sau đó một khởi đầu tốt đẹp!”.

Tiền Phi nhìn anh, cười đầy hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Mỗi Ngày Một Trân Trọng Hơn 4

1 tháng 1, Lý Diệc Phi nhận một cú điện thoại. Sau cuộc nói chuyện đó, anh sa sầm mặt, tỏ vẻ không vui.

Tiền Phi loáng thoáng nghe được tiếng trò chuyện, nghĩ chắc cuộc điện thoại đó là của bố Lý Diệc Phi gọi.

Họ tranh cãi gì đó cô không nghe rõ, hỏi Lý Diệc Phi thì anh không kể cô nghe.

Sau Tết nguyên Đán, tổng bộ công ty nhận được một dự án mới, sau khi thảo luận đã quyết định phân cho công ty chi nhánh Bắc Kinh phụ trách, đó là phát triển thêm cho một công ty mới lên sàn chứng khoán. Mấy phòng trong công ty chi nhánh Bắc Kinh đều rất muốn có được dự án này, Lý Diệc Phi vì muốn Tiền Phi nhanh chóng thành bảo đại nên đã ngấm ngầm giúp sức, cuối cùng trong sự tranh chấp kịch liệt, đã thành công giành được dự án này.

Anh dẫn Tiền Phi và những người khác trong phòng, tổ chức thành tổ dự án, cùng đi công tác ở tỉnh khác.

Lúc làm việc, trong mắt Tiền Phi, là lúc Lý Diệc Phi quyến rũ nhất. Năng lực và tài năng của anh được biểu hiện đến tột cùng, dường như anh bẩm sinh đã có khí chất lãnh đạo, tuy trẻ tuổi nhưng mỗi một sự phân tích và quyết sách đề ra đều quả quyết và chuẩn xác, khiến ai cũng phải tin tưởng, khâm phục. Có lúc bị anh ra lệnh, cô còn cảm thấy đó là một kiểu hưởng thụ.

https://thuviensach.vn

Lần này không giống trước đây, trong công việc, yêu cầu của Lý Diệc Phi đối với cô nghiêm khắc lạ thường, gần như là hà khắc.

Ngay từ ban đầu, vì cô bất cẩn, khi chỉnh lý số liệu tài chính của doanh nghiệp khách hàng và nhà cung ứng, cô đã đảo lộn hai cột thu vào và số vật liệu phải mua. Lý Diệc Phi đã mắng cô một trận, chỉ trích cô sao lại phạm phải sai sót căn bản như thế. Lúc anh mắng cô đã không ngần ngại mà mắng ngay trước mặt mọi người, rất nghiêm khắc và nặng nề.

Cô bị mắng đến mức nước mắt cứ rưng rưng.

Lúc sau quay về khách sạn, Lý Diệc Phi đến gõ cửa phòng cô.

Cô ấm ức, không chịu mở cửa. Anh cứ đứng đợi bên ngoài mãi.

Mấy phút sau, nỗi ấm ức của cô cũng tan dần, cô ra mở cửa phòng. Câu đầu tiên khi anh bước vào là hỏi cô: “Giận anh à?”.

Cô gật đầu: “Anh sỉ nhục em như mắng cháu anh ấy, lời lẽ và giọng điệu đều quá tàn nhẫn, mà lại vì danh nghĩa công việc, em chỉ có thể chịu đựng chứ không thể phản bác như bình thường, nên rất khó chịu!”.

Anh giơ tay lên, vò tóc cô như đang nựng chó con mèo con: “Băng vệ sinh, không phải là có câu thành ngữ ‘yêu cho roi cho vọt’ đó sao, anh làm thế này là muốn em nhanh chóng trưởng thành, anh hiểu em, thực ra em rất thông minh nhưng tính cách lại quá lơ đãng, không ai dùng roi đánh em thì em sẽ không dùng hết sức để chạy. Anh không thể bảo vệ em quá lâu được, em phải độc chiếm một phương diện nhanh hết sức có thể!”. Anh vỗ vỗ má cô, hỏi: “Bây giờ còn giận anh không?”.

Tiền Phi nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Hình như hết giận rồi, nhưng không biết vì sao,nghe thấy những lời anh nói em bỗng thấy có chút thương cảm rất lạ, thế nào là anh không thể bảo vệ em quá lâu? Có chuyện gì em không biết sắp sửa xảy ra hay sao?”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nhướng mày cười với cô: “Chuyện sắp xảy ra là chưa biết được, đừng suy nghĩ linh tinh, làm dự án cho tốt vào!”.

Sau chuyện đó, Tiền Phi rất hiếm khi phạm lỗi. Dưới sự huấn luyện đặc biệt nghiêm khắc của Lý Diệc Phi, cô nhanh chóng trưởng thành hẳn lên.

Có lúc Tiền Phi rất ngại, Lý Diệc Phi chỉ lớn hơn cô một tuổi, nhưng năng lực trong công việc của anh lại giỏi hơn cô không biết bao nhiêu lần. Cô hỏi anh khoảng cách giữa người với người hình thành như thế nào, dù gì mọi người cũng cùng ăn cơm, cùng chịu giáo dục nghĩa vụ chín năm mà lớn lên, cho dù anh từng được ra nước ngoài nhưng cô cũng đâu được rảnh rỗi, ở trong nước cô cũng học đại học tốt hàng đầu, sao tuổi tác chỉ cách nhau hơn ba trăm ngày lại tạo ra khoảng cách lớn như thế.

Lý Diệc Phi không lý giải phức tạp quá, chỉ nói cô biết một câu: “Chuyện trên thương trường, thiếu gia đây từ nhỏ đã nghe nhàm tai rồi, năng lực tuyệt vời một chút cũng khó mà tránh khỏi”.

Tiền Phi cảm thấy có lẽ chuyện này cũng có chút quan hệ với việc bố của anh kinh doanh hộ cá thể chăng.

Cũng có lần, cô hỏi Lý Diệc Phi rằng bố anh rốt cuộc làm gì, có phải anh là công tử nhà giàu hay không.

Lý Diệc Phi nghĩ ngợi rồi bảo cô rằng: “Bố anh đúng là kinh doanh hộ cá thể, có điều khá giả hơn những hộ bình thường khác. Còn anh à, nói thật là anh rất phản cảm cái từ ‘công tử nhà giàu’, nếu có thể, anh muốn chính bản thân anh trở thành nhà giàu thật sự! Anh cảm thấy anh hoàn toàn có khả năng đó! Chỉ là ông già đại gia của anh không chịu cho anh cơ hội, ông già tạo ra cơ nghiệp, anh không thể vì bản thân đi đánh thiên hạ mà buông tay không giúp ông. Cho dù bình thường họ đấu đá nhau như thế nào thì dù gì cũng là cha con ruột thịt”.

https://thuviensach.vn

Nghe những lời đầy tự tin của Lý Diệc Phi, Tiền Phi cảm thấy cô đúng là can đảm, giữa hàng triệu người lại chọn ra một người điên cuồng như thế.

Năng lực làm việc của Tiền Phi ngày một nâng cao. Chỉ là những phiền phức do tính cách cô mang lại vẫn còn rất nhiều.

Lãnh đạo doanh nghiệp thường xuyên đề ra một số yêu cầu, tính cách không biết từ chối của Tiền Phi lại mang tới rất nhiều phiền phức. Do đó, Lý Diệc Phi rất nghiêm khắc dạy dỗ lại cô, bảo rằng: "Tính cách này của em bắt buộc phải sửa đổi! Nếu không cứ mềm lòng mà thỏa hiệp, không kiên định ý kiến của mình, doanh nghiệp nói gì là em thỏa mãn họ cái đó, vì họ mà không ngừng sửa đổi phương án, dẫn đến phương án gần như xa rời yêu cầu chính sách ban đầu, điều này tuyệt đối là không được! Em phải cứng rắn lên, phải học cách kiên trì, phải do em căn cứ vào tình trạng doanh nghiệp mà đề xuất phương án thích hợp nhất, và sau đó phía họ phải ra sức phối hợp với em! Dù sao về phương diện phát hành, em là nhà phát hành, là người chủ đạo, em phải nắm chặt quyền phát ngôn! Em bắt buộc phải thẳng lưng, có chủ kiến của mình, nếu không thì cho dù em có là bảo đại thì em mãi mãi không gánh nổi một dự án nào!".

Những lời nói của anh đã đánh mạnh vào trái tim Tiền Phi. Cô nghe lời anh, nỗ lực thay đổi cách cư xử của mình, phong cách giao tế trong công việc, để bản thân không còn là thánh mẫu, không ôm đồm mọi việc, không còn nhường nhịn người khác một cách vô nguyên tắc nữa.

Cô dần dần có tính cách riêng và gai góc hơn, lúc cần tranh cãi về số liệu, cô quyết không thỏa hiệp. Cô cũng dần dần hình thành nên phong cách làm việc của riêng mình, lúc từ chối người khác, cô tỏ ra rất khéo léo và có lý, khiến ai cũng phải hài lòng.

Mà cô hoàn toàn không biết, trong mắt Lý Diệc Phi, trong vô thức, cô đã trưởng thành thành một người phụ nữ rất có năng lực, tràn đầy sự quyến

https://thuviensach.vn

rũ và mê hoặc người khác.

Cuối tháng một, Tiền Phi về nhà ăn Tết.

Vốn đã hẹn Lý Diệc Phi cũng theo cô về, nhưng trước khi đi, Lý Diệc Phi lại báo cô biết là nhà anh xảy ra chút chuyện, ông già nhà anh khám bệnh lại phát hiện tim không tốt, anh phải về nhà.

Đã xảy ra chuyện của Triệu Đức, nên bây giờ mọi người gần như rất sợ hãi. Tiền Phi dặn anh đừng chơi trò phụ tử tuyệt giao nữa, nhân lúc mọi người còn sống khỏe mạnh, hưởng thụ niềm vui cuộc sống là tuyệt vời hơn cả.

Trong lúc ăn Tết, họ luôn gọi điện thoại liên lạc với nhau.

Ăn Tết xong, cô từ quê lên, phát hiện ra Lý Diệc Phi hình như tỏ ra rất lo âu.

Anh báo với cô, nhất định phải hoàn thành xong dự án thật nhanh, nhất định phải để cô nhanh chóng thành bảo đại.

Không lâu sau, dự án hoàn thành suôn sẻ. Lại một thời gian ngắn nữa, cổ phiếu của doanh nghiệp được phát hành thành công.

Cuối cùng, Tiền Phi đã trở thành người đại diện bảo tiến thành công.

Tối hôm đó, Lý Diệc Phi nói với cô: “Băng vệ sinh, anh phải từ chức rồi”.

Lý Diệc Phi báo với Tiền Phi rằng anh phải từ chức.

Tiền Phi hỏi anh vì sao, Lý Diệc Phi ngập ngừng rồi nói: “Công ty gặp chút chuyện”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi tưởng anh nói là công ty xuất nhập khẩu của riêng anh, thế là chỉ nói: “Em biết rồi”.

Một người tỉnh táo lý trí như anh, bản thân muốn làm gì thì sẽ làm cái đó, anh hiểu rõ bản thân hơn ai hết, anh ra quyết định này nhất định là phải suy nghĩ rất kỹ rồi, cô không cần phải lo lắng, buồn bã thay cho anh.

Thực ra rất lâu trước đó, từ sự lo lắng mơ hồ của anh, cô đã bắt đầu nhận ra anh đang băn khoăn về một vài chuyện gì đó, đồng thời anh không muốn cho cô biết rốt cuộc đó là chuyện gì.

Hai năm nay, cô cũng đã trưởng thành, không còn tính cách vô tâm vô tư như trước, chuyện gì cũng tò mò, cũng phải hỏi cho bằng được, chứ không thì sẽ không sống nổi.

Nên từ trước tới nay, Lý Diệc Phi không nói anh đang phiền muộn điều gì, cô cũng kìm nén mà không hỏi. Cô thường xuyên an ủi bản thân bằng câu nói cũ rich: Đợi đến lúc anh muốn kể, thì tự khắc sẽ nói với cô thôi.

Lý Diệc Phi nói với cô: “Anh đã báo với phó tổng rồi, sau khi anh từ chức, phòng chúng ta tạm thời sẽ không có người phụ trách, phó tổng sẽ kiêm quản lý, đến khi em một mình làm dự án được rồi, có được chút ít thành tích thì phó tổng sẽ danh chính ngôn thuận lên chức phụ trách phòng cho em”.

Tiền Phi nghe anh sắp xếp từng việc cho cô xong, cau mày nói: “Em có một cảm giác rất không hay”.

Lý Diệc Phi hỏi: “Ý em là sao?”.

Tiền Phi đáp: “Mẹ em năm đó trước khi mất cũng dặn em một lô một lốc những việc như thế”. Cô liếc nhìn Lý Diệc Phi, dè dặt hỏi: “Những

https://thuviensach.vn

chuyện anh dặn em thực sự rất giống lời trăn trối ấy, anh không giấu em những chuyện như mắc bệnh hiểm nghèo đó chứ?”.

Lý Diệc Phi phì cười, véo má cô, ánh mắt lóe lên ánh gian tà: “Em từng thấy anh chàng nào vừa nếm vị ngọt, chưa biết trái cấm là gì mà lại đành lòng bỏ cô gái ở lại, rồi thu xếp xách túi đi chết chưa?”.

Tiền Phi đỏ mặt, hất tay anh ra: “Cút đi! Đừng giở trò lưu manh! Toàn quốc đang ‘tảo hoàng đả phi’*, còn đụng chạm cơ thể với em thì em sẽ kiện anh tội quấy rối tình dục, cho anh ngồi tù luôn đấy!”.

*Tảo hoàng đả phi: bài trừ văn hóa phẩm đồi trụy, mại dâm, băng đĩa lậu…

Lý Diệc Phi nhe răng ra cười gian ác: “Người chưa ăn trái cấm e rằng không chỉ mình anh đâu! Anh cược là em cũng không nỡ làm thế!”.

Hôm sau, Lý Diệc Phi đến công ty, làm thủ tục xin nghỉ việc.

Đối với sự ra đi đột ngột của anh thì cách thể hiện cảm xúc của các nam nữ đồng nghiệp được phân hóa theo hai cực khác biệt.

Các đồng nghiệp nam đều rất lạc quan, các đồng nghiệp nữ thì lại quyến luyến không nỡ.

sau khi Tiền Phi tiễn Lý Diệc Phi đi thì lại nghe thấy những đồng nghiệp nữ khác trò chuyện trong nhà vệ sinh.

“Này, Lý tổng ở phòng 2 kia từ chức, có phải vì muốn tránh mặt Tiền Phi ở phòng họ không?”. Một người hỏi.

“Khỉ thật, cái cô gái kia cũng ghê gớm quá, theo đuổi người ta đến mức không cần sĩ diện, nhìn đi, làm hoa nam Lý tổng của chúng ta bỏ chạy luôn rồi! Sao cái người ra đi không phải là cô ta nhỉ?”. Người khác nói.

https://thuviensach.vn

“Tức nhất là hình như có mấy anh chàng phòng khác cũng rất thích cô ta, cậu nói xem cô ta có gì hay ho chứ? Chỉ là thi đậu bảo đại thôi mà! Ngày ngày không làm việc mà chỉ ngồi đọc sách thì ai chẳng thi đậu được!”. Một người lại nói.“Đúng thế! Da mặt dày thật!”. Người khác nói tiếp.

Tiền Phi thở dài, rửa tay rồi bỏ đi.

Mỗi lần như thế này, cô lại nhớ Triệu Đức vô cùng.

Nếu Triệu Đức còn sống, nhất định sẽ quở trách mấy cô nàng nhiều chuyện lắm điều kia, đồng thời nói với họ: “Mấy cô mở to mắt nhìn cho kỹ đi, hai người họ tự nguyện yêu nhau, thật lòng cả đấy! Đừng có mà ăn không được nho thì chê nho chua nữa được không!”.

Thế nhưng bắt đầu từ ngày mùa đông lạnh lẽo năm ngoái, anh chàng tốt bụng luôn nói đỡ cho cô đã không còn nữa.

Cô hơi bất lực, nghĩ rằng chỉ trách cô và Lý Diệc Phi bình thường quá đạo mạo nghiêm chỉnh, quá sạch sẽ, cảm thấy cùng làm trong một công ty, tốt nhất đừng để người ta phát hiện ra gian tình của cả hai thì mới dễ dàng triển khai công việc. Nên họ chưa từng choàng vai bá cổ nhau ở trong công ty, cho dù buổi sáng cùng đi làm, buổi tối cùng tan sở thì cũng ra khỏi con đường đó, rẽ sang một con đường khác, nhân lúc không ai để ý mới gặp nhau. Nói ra thì trong công ty ngoài Triệu Đức ra, đúng là không ai biết hai người họ đã sớm “đắm đuối mê mẩn” nhau.

Buổi tối trước khi tan sở, Lý Diệc Phi nhắn tin cho cô là hôm nay anh khá bận, phải đến công ty làm một số việc bàn giao, không thể đón cô được. Nên cô tự đi tàu điện về nhà.

Về đến nhà nấu nướng xong xuôi, thức ăn đã nguội lạnh, thì Lý Diệc Phi mới trở về.

https://thuviensach.vn

Lúc ăn, họ cùng nhau trò chuyện, anh kể cho cô nghe cả ngày anh chạy đi đâu, bận đến chân không chạm đất nổi. Sau đó hỏi Tiền Phi, không có ai che chở cô trong công ty, hôm nay cô cảm thấy thế nào.

Tiền Phi nghịch ngợm kể lại câu chuyện trong nhà vệ sinh cho anh biết.

Lý Diệc Phi nghe xong, phì cười.

Tiền Phi hỏi anh cười gì, có phải là cười mấy cô gái kia vớ vẩn quá có phải không.

Anh bĩu môi, nói: “Anh cười em đãlà bảo đại rồi, mà sao đầu óc vẫn đơn giản thế, đàn ông có vào nhà vệ sinh phụ nữ được không? Nếu đã không vào được thì dù có Triệu Đức hay không cũng làm sao nói giúp em được?”.

Anh nói đến đây thì thở dài một tiếng.

Tiền Phi hỏi anh có chuyện gì thì Lý Diệc Phi buông đũa xuống: “Anh cứ có cảm giác rằng Triệu Đức chỉ đi công tác xa một chuyến, chứ thực ra cậu ấy chưa từng rời bỏ chúng ta”.

Tiền Phi cũng buông đũa: “Đúng vậy, em cũng nghĩ là hai ba hôm nữa anh ấy sẽ trở về đấu địa chủ với chúng ta”.

Đôi khi, có những người luôn khiến người khác không muốn tin là người ấy đã rời xa mãi mãi.

Tối hôm sau, lúc sắp tan sở, Tiền Phi nhận được điện thoại của Lý Diệc Phi.

Anh nói trong điện thoại rằng: “Mau xuống đây, thiếu gia cố bớt chút thời gian trong lúc bận rộn đến đón em đây!”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi dọn đồ rồi cùng mấy đồng nghiệp cùng vào thang máy đi xuống, mấy người đi chung trong thang máy chính là mấy cô nàng thích buôn chuyện ở những phòng ban khác.

Lúc ra khỏi tòa nhà, mấy cô đồng nghiệp kia xuýt xoa "ô" "a" "ủa" không ngừng sau lưng Tiền Phi, cô nghe thấy thế thì nhìn thẳng về phía trước, trông thấy ven đường đối diện tòa nhà, Lý Diệc Phi đang dựa vào chiếc Cadillac của anh, nhìn về phía cô.

Anh đeo cặp kính râm, áo đen quần đen, dựa vào chiếc xe của anh, đôi chân dài duỗi ra, trong tay còn ôm một bó hồng lớn, dưới ánh mắt của mọi người, anh đẹp trai đến mức suýt đau tim.

Nhìn thấy cô, anh tháo cặp kính xuống, dựa vào xe, nhìn cô cười.

Tiền Phi thấy tai cô nóng bừng.

Trong ánh mắt theo dõi chăm chú và tiếng xuýt xoa của mọi người, mang theo một chút ngượng ngập, một chút xấu hổ, cũng có cả niềm hạnh phúc khó diễn tả, cô hơi lúng túng đưa tay lên vén tóc ra sau tai.

Bên kia, Lý Diệc Phi rời khỏi chiếc xe, đứng thẳng lên, tiện tay móc cặp kính vào áo, rồi ôm bó hoa và sải những bước dài, đi nhanh về phía cô.

Tiền Phi nhìn anh, tim đập thình thịch và nghĩ, anh đúng là lắm chiêu và cũng đúng là quá nổi bật.

Cô hơi nghi hoặc, hành động này nếu ở người khác thì trông rất giả tạo, rất mặt dày, thế nhưng khi anh làm thì sao lại thấy ưa nhìn, đáng yêu thế chứ!.

Anh đi thẳng đến trước mặt cô rồi ngừng lại, đưa bó hoa hồng đỏ rực rỡ gần như chói mắt vào tay cô, trong ánh mắt của mọi người, anh nâng

https://thuviensach.vn

mặt cô lên, rồi nhắm chuẩn đôi môi cô, anh vừa nhanh chóng vừa mạnh mẽ hôn lên đó.

Tiền Phi cảm thấy cô sắp bay lên mất rồi.

Cô nghe thấy sau lưng vang lên tiếng xuýt xoa, trầm trồ.

Trước đây cô ghét nhất trò diễn cảnh ân ái,nhưng khoảnh khắc này cô lại cảm thấy, bày tỏ tình yêu thế này đúng là sảng khoái.

Bên tai văng vẳng tiếng hoan hô của đồng nghiệp phòng cô, Lý Diệc Phi buông cô ra.

Đồng nghiệp trong phòng cười tít mắt, gọi anh "Lý tổng", anh cũng cười tươi chào hỏi, sau đó rất tự nhiên nắm lấy tay cô.

Có đồng nghiệp hỏi: "Lý tổng, hai hôm trước tôi không đi làm, hôm nay mới tới đã nghe nói anh từ chức rồi, tại sao thế?".

Lý Diệc Phi lắc lắc bàn tay đang được anh nắm chặt của Tiền Phi, nhướn môi cười nói: "Để tiện công khai gian tình với mỹ nữ này!". Anh ngừng lại, hờ hững liếc nhìn sau lưng Tiền Phi, rồi lại quay sang nói với người đồng nghiệp đó: "Các bạn không biết đâu, tôi theo đuổi cô gái này rất gian khổ, phải nói là dốc cạn tâm sức đấy!".

Anh nói rất rõ ràng, mạnh mẽ, Tiền Phi nghe mà cảm thấy tim mình nóng bừng.

Đồng nghiệp cứ kêu gào, bảo chưa kịp tiễn sếp đi thì Lý Diệc Phi cười nói: "Ngày dài tháng rộng! Hôm nay tôi đưa cô ấy về trước, đợi lần sau mọi người rảnh rỗi, chúng ta cùng tụ tập ăn uống một bữa!". Anh nói xong, nắm tay cô, thản nhiên băng qua đường.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi có thể dùng cơ thịt sau lưng đầy nhạy cảm để biết rõ ánh mắt của những người phía sau kia kỳ dị và đặc sắc biết nhường nào. Cô tưởng tượng ra vẻ mặt của mấy cô nàng thích buôn chuyện kia, nhất thời cảm thấy sung sướng không để đâu cho hết.

Đến khi cô ngồi vào trong xe rồi, trái tim vẫn chưa thể kiểm soát mà đập thình thịch liên hồi.

Lý Diệc Phi nhấc chân lên với một tốc độ rất ngầu, đạp một phát, chiếc xe lao vút đi.

Tiền Phi khó che giấu sự hung phấn, quay sang hỏi anh: “Hôm nay anh bị trúng gió gì thế?”.

Lý Diệc Phi quay sang nhìn cô, nhướn mày: “Không trúng gió gì cả, chỉ là thiếu gia đây quá thẳng thắn quá đơn giản, không cho phép sự thật bị bóp méo, anh chỉ muốn nói với mấy người thích buôn chuyện trong toilet kia rằng, giữa hai chúng ta, là anh mặt dày theo đuổi em!”. Anh lại nhướn mày, hỏi: “Cảm giác thế nào, sảng khoái không?”.

Giây sau, Tiền Phi ngửa đầu lên, cười như điên: “Sảng khoái đến mức em sắp không nhận người thân rồi đây! Nhưng em có một đề nghị, lần sau anh có thể tặng em bó hoa làm bằng tiền giấy được không?”.

Lý Diệc Phi nhìn cô, nhếch môi cười: “Thế thì em phải nhận anh làm cha nuôi trước đã!”.

Chiều tối mấy hôm sau đó, Lý Diệc Phi nặng nề nói với Tiền Phi: “Băng vệ sinh, có thể anh phải dọn về nhà ở một thời gian”.

Anh báo cô biết, ông già nhà anh sức khỏe rất kém, vội triệu hồi anh về để nhận tổ quy tông.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi cũng báo anh: “Vừa hay ngày mốt em cũng phải đi Hồ Bắc làm dự án nợ trái phiếu, chắc phải đi công tác một tháng, một tháng này bỏ anh ở nhà một mình em cũng không yên tâm chút nào”.

Cứ thế, hai người ai bận việc nấy, hai hôm sau, ngôi nhà trở nên trống vắng.

Những ngày tháng sau đó, Tiền Phi bận đến tối tăm mặt mũi với dự án ở Hồ Bắc. Cô rất nỗ lực, cô biết dự án này hoàn thành rồi thì cô sẽ có thể lên chức, thành người phụ trách phòng.

Mỗi ngày cô đều gọi điện với Lý Diệc Phi, có lúc cô cảm thấy anh có phần phiền muộn.

Cô dò hỏi anh có chuyện gì xảy ra, anh bảo: “Không có gì, chỉ là mong muốn nhìn thấy em trở thành sếp của một phòng, có quyền quyết định”.

Sau cuộc trò chuyện đó, Tiền Phi càng tràn đầy sức lực, tăng tốc làm dự án.

Một tháng sau, cuối cùng cô đã hoàn thành trọn vẹn, quay trở về Bắc Kinh.

Trong tích tắc mở cửa nhà, cô nhìn thấy một cô gái trẻ với mái tóc búi lỏng đang ngồi trên sofa xem tivi.

Nghe có tiếng động, cô ta quay sang nhìn về phía cửa.

Đó là một gương mặt vừa lạnh lùng vừa xinh đẹp, trang điểm tinh tế, không chê vào đâu được, mày mắt toát lên một vẻ cô độc và xa cách.

Nhìn gương mặt ấy, Tiền Phi bỗng ngẩn người.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Khắc Cốt Và Hiện Tại 1

Type: Thảo Thảo

Tiền Phi nhìn cô gái xinh đẹp ngồi trên sofa, ngẩn ra một lúc rồi sực nhớ.

Trong nhà đã có người mới đến ở, chuyện này Lý Diệc Phi lúc đến Hồ Bắc thăm cô đã nói qua, chỉ là gần đây do quá bận rộn nên cô gần như quên bẵng đi mất.

Hơn một tuần trước, theo cách nói của Lý Diệc Phi là nhớ cô đến chịu không nổi, tim đói khát mà cơ thể cũng đói khát, không đến tìm cô ăn một bữa no thì anh sẽ chết đói mất.

Thế là anh đáp máy bay đến thăm cô, sau khi đến khách sạn cô ở, câu đầu tiên là: “Trước khi anh đến đã tắm sạch sẽ rồi, chúng ta ăn cơm luôn nhé, được không Băng vệ sinh?”

Tiếp đó anh ấn cô vào tường, đè xuống bàn, đè xuống bàn trang điểm, đè xuống giường, đè xuống mọi nơi mà anh cảm thấy cô có thể bị đè, không ngừng “ăn cơm”.

Sáng hôm sau, cô uể oải, dậy không nổi. Còn anh dụi dụi mắt, chùi miệng rồi nói: “Băng vệ sinh, đến giờ ăn sáng rồi.”

Cô sợ đến nỗi suýt thì nhũn người, khi run rẩy sợ hãi chợt nhận thức sâu sắc hơn về câu thành ngữ “như hùm như hổ”.

https://thuviensach.vn

Về sau anh ăn hết “cơm trưa” với cô, cuối cùng cũng chịu áo mũ chỉnh tề ngồi nói chuyện đàng hoàng.

Anh nói với cô: “Anh có việc phải bàn bạc với em đây.”

Lý Diệc Phi thương lượng với Tiền Phi, hỏi cô có thể để cho một người bạn thân đến nhà ở một thời gian không?

Tiền Phi hỏi anh: “Ai? Đại Quân sao? Anh ấy chơi game bị mẹ phát hiện, thế là bị cắt đứt tình mẹ con rồi đuổi ra khỏi nhà hả?”.

Lý Diệc Phi đáp: “Không phải, tên nhóc Đại Quân gần đây đang quan tâm, quấy rối một cô bạn quen qua mạng, đã rất lâu rồi không làm phiền anh”. Anh ngừng lại rồi trả lời: “Là một cô gái”.

Tiền Phi nghĩ ngợi rồi hỏi: “Không phải là kiểu em gái anh nhận đấy chứ?”.

Lý Diệc Phi không vui: “Đừng cứ lấy chuyện em gái ra tát vào mặt anh chứ”.

Tiền Phi bỗng nói: “Nhưng em nói thật đấy, gần đây em đọc tin tức giải trí, Kim Điền bây giờ đang rất hot, bây giờ cô bé tuyệt đối là ngôi sao hạng A đó. Cô bé hot như thế, em cứ cảm thấy hình như em đã làm chậm trễ anh và ‘bạn gái ngôi sao’ hoặc là ‘em gái ngôi sao’ ấy!”.

Lý Diệc Phi xỉa đầu cô một cái thật mạnh: “Đừng có lạc đề nữa được không? Nói hết chuyện ban đầu đã rồi chuyển sang chuyện khác được không? Anh chỉ muốn làm ‘bạn trai Băng vệ sinh’ và ‘anh trai Băng vệ sinh’, được chưa? Còn nữa, chúng ta có thể tiếp tục nói về cô bạn của anh trước không?”

Tiền Phi đáp: “Được thôi” Rồi hỏi: “Cô gái mà anh nói, nếu thân thiết với anh từ nhỏ, thế chắc cũng là người Bắc Kinh bản địa nhỉ, sao lại không

https://thuviensach.vn

có chỗ ở?”

Lý Diệc Phi bảo: “Gia đình cô ấy cứ ghép cô ấy với người cô ấy không thích - đường nhiên người cô ấy không thích càng ghét cô ấy - cô ấy bị ép đến phát điên nên dọn ra khỏi nhà. Vốn dĩ cô ấy cũng có nhà chung cư, nhưng nghe nói có chút hồi ức không tốt đẹp gì đó, không muốn quay về đó, nói một khi quay về đó sẽ muốn chết. Sau đó cô ấy lại mua một căn hộ mới, bây giờ đang tu sửa, vẫn chưa ở được. Cô ấy hỏi anh có thể tạm thu nhận cô ấy một thời gian không, đợi khi nhà cửa sửa soạn xong sẽ dọn đi ngay. Anh nghĩ, cũng đúng lúc anh không thể ở cạnh em, một mình em ở thì anh cũng không yên tâm lắm, nếu em cũng không kiêng kỵ gì thì để cô ấy đến ở với em một thời gian”.

Tiền Phi cau mày: “Khoan đã, thông tin anh vừa nói hơi lớn, đầu óc em lung tung cả lên, anh để em suy nghĩ đã. Anh nói cô ấy có nhà, mà vào đó ở là muốn chết, có nghĩa là cô ấy có một tình sử rất tồi tệ, xem ra cô ấy cũng là người có tâm sự; sau đó anh nói gia đình cô ấy luôn ép cô ấy với người cô ấy ghét, lại đặc biệt nhấn mạng người đó càng ghét cô ấy hơn, thế thì căn cứ vào câu bổ sung hơi thừa thãi đó, em có thể to gan đoán rằng, người đó họ Lý tên Diệc Phi chăng?”.

Lý Diệc Phi nhướn môi cười với cô: “Tiền bảo đại, tôi nhận ra về vấn đề nam nữ trưởng thành, tư duy của em đặc biệt nhạy cảm, xem ra em rất có hứng thú với đề tài người lớn”. Anh ngừng lại rồi nói tiếp: “Dù sao nếu em cảm thấy ngại thì chuyện này coi như anh chưa nói đến, anh sẽ bảo cô ấy đi tìm chỗ khác”.

Tiền Phi cũng nhướn môi cười với anh, nói: “Hỏi câu trắc nghiệm logic của anh trước đã, anh trả lời xong thì em sẽ nói anh biết em có thấy ngại hay không. Câu hỏi chính là, vì cô bạn anh không thích anh nên anh mới không thích cô ấy, hay là cho dù cô ấy có thích anh hay không thì anh cũng đều không thích?”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi không cho mình thời gian suy nghĩ, trả lời chắc như đinh đóng cột ngay lập tức: “Chắc chắn là cho dù cô nàng có thích anh hay không thì anh cũng không thích! Cô ta không phải đĩa thức ăn của thiếu gia đây!”.

Tiền Phi nghĩ bụng, căn cứ theo tiêu chuẩn của Lý Diệc Phi đối với một “đĩa thức ăn” thì e rằng cô nàng bạn thân từ nhỏ của anh chắc cũng không xinh đẹp gì cho lắm.

Cô yên bụng hẳn.

“Cô ấy có ở nhà mình hay không, thực ra anh phải quyết định, dù gì bây giờ anh mới là chủ nhà mà”. Cô làm động tác thái cực quyền.

Lý Diệc Phi nháy mắt ra vẻ đào hoa với cô: “Nhưng bây giờ chủ nhà là người của em, anh ta phải nghe lời em chứ! Chuyện này phải do em quyết thôi”.

Tiền Phi nghe những lời ngọt ngào xu nịnh của anh, cảm thấy rất dễ chịu.

Cô cũng không vòng vo nữa: “Được, anh đưa chìa khóa cho cô ấy, để cô ấy vào nhà mà ở đi!”.

Vấn đề này trước khi kết thúc, Lý Diệc Phi còn nói: “Để cô ấy ở phòng em nhé”.

Tiền Phi hỏi tại sao. Anh đáp: “Cô gái vào được phòng anh chỉ có thể là người phụ nữ của anh thôi”.

Tiền Phi bỗng thấy cơn sảng khoái trong lòng lại dâng cao tới mức sắp không nhận họ hàng bạn bè nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi cứ nghĩ rằng cô bạn mà Lý Diệc Phi nói rằng "cho dù cô ta có thích anh hay không thì anh cũng sẽ không thích", "cô ta không phải đĩa thức ăn của anh" hẳn là có ngoại hình không được đẹp cho lắm, nhưng cô không ngờ "đĩa thức ăn" đó lại có một gương mặt vô cùng lạnh lùng, xinh đẹp đến thế.

Nhìn gương mặt xinh đẹp đó, tim Tiền Phi run rẩy. Cô ngớ ra một lúc, vừa cúi xuống thay giày vừa chào hỏi cô gái xinh đẹp ngồi trên sofa.

"Chào cô, cô là Liêu Thi Ngữ đúng không? Tôi là Tiền Phi".

Mỹ nữ quan sát cô rồi chậm rãi đứng lên, câu đầu tiên lại là: "Cô trông không giống lắm với trong hình, cô đẹp hơn trong hình nhiều".

Tiền Phi lại ngớ ra rồi mỉm cười khiêm tốn: "Đâu có, tôi nổi tiếng là không ăn ảnh mà!".

Liêu Thi Ngữ cười với cô: "Tình hình của tôi chắc Lý Diệc Phi đã báo với cô rồi, rất ngại vì tôi phải quấy rầy hai người một thời gian!".

Tiền Phi cũng cười đầy thân thiện đáp lại: "Không sao, cũng đúng lúc tôi sống một mình cũng hơi cô đơn, cô đến đây thì chúng ta có thể làm bạn với nhau".

Tiền Phi dời hành lý sang phòng Lý Diệc Phi vốn ở trước đó. Những vật phẩm hay dùng của cô hơn nửa đã dọn ra từ căn phòng trước đó của cô, cô dọn dẹp lại, phát hiện còn một số ít đồ cô phải dùng vẫn chưa chuyển đi.

Cô đứng lên, ra phòng khách nói với Liêu Thi Ngữ: "Tôi có thể ghé phòng cô một chút được không? Tôi còn phải lấy ít đồ ra nữa!".

Liêu Thi Ngữ ngồi trên sofa cười với cô: "Tất nhiên rồi, đây là nhà của cô, tôi chỉ là kẻ ở nhờ tạm bợ, muốn lấy gì thì cô cứ lấy thôi".

https://thuviensach.vn

Tiền Phi cũng cười.

Cô cứ có cảm giác lúc nói chuyện với Liêu Thi Ngữ có phần kỳ quặc thế nào, nhưng cụ thể ra sao thì cô không nói được. Cô nghĩ có lẽ là do phong cách của cả hai vẫn chưa hòa hợp được đến một mức độ nhất định.

Cô vào căn phòng vốn là của cô để dọn đồ. Dọn một lúc, nhớ ra hôm 1314 Lý Diệc Phi nhét dưới gối nằm của cô mấy bao cao su chưa xài hết. Cô thoáng đỏ mặt. Món đồ này đừng bao giờ để cô bạn của anh phát hiện mới được.

Cô vội thò tay xuống dưới mò mẫm, sau khi mò thấy món đồ chơi đó rồi, cô nhanh chóng rút ra, nhét vào trong túi quần.

Sau đó cô đứng lên định đi, nhưng lúc xoay người cô bỗng dừng lại.

Khóe mắt cô liếc thấy một thứ gì đó.

Cô lại quay lại, ánh mắt dừng ở trên gối đầu.

Dưới gối đầu lộ ra một góc của cuốn album. Cái góc đó cô nhìn kiểu gì cũng thấy quen quen.

Cô gạt cái gối ra, nhìn thấy cuốn album, đó là album mà cô và Uông Nhược Hải cùng chụp chung với nhau trước kia mà cô chưa kịp vứt đi.

Chẳng trách ban nãy Liêu Thi Ngữ nói, cô trông đẹp hơn trong hình nhiều. Hóa ra hình ảnh mà cô ta nói là chỉ cái này.

Tiền Phi cầm cuốn album lên, đặt gối đầu về vị trí cũ.

“Hôm tôi dọn vào đây đã nhìn thấy nó ở trong góc, cảm thấy rất thú vị nên lấy ra xem, xem xong tiện tay để cạnh gối đầu”. Liêu Thi Ngữ không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa phòng.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi quay lại cười với cô ta: “Cô không nhận ra người đàn ông trong đây chẳng phải là Lý Diệc Phi sao?”.

Liêu Thi Ngữ nhún vai: “Nghĩ chắc hẳn là bạn trai cũ của cô”.

Tiền Phi không biết rốt cuộc cô ta đã thấy cuốn album này “rất thú vị” với tâm thái như thế nào, cô quyết định nói thẳng: “Lý Diệc Phi đã từng trông thấy cuốn album này rồi”.

Liêu Thi Ngữ nhìn cô, hồi lâu sau “ồ” một tiếng: “Tôi nghĩ e là cô đã hiểu lầm, không phải tôi cảm thấy cô giữ lại ảnh chụp chung với người đàn ông khác ngoài Lý Diệc Phi ra thú vị, mà là cảm thấy những cảnh tượng mà cô và bạn trai cũ cùng chụp chung thời đại học rất thú vị. Tôi tốt nghiệp cấp ba xong là ra nước ngoài, không biết đại học trong nước như thế nào, cho nên hơi tò mò mà thôi”.

Tiền Phi nghĩ ngợi rồi nói: “Thế thì đợi khi nào cô rảnh rỗi, tôi dẫn cô đến trường chúng tôi đi dạo cho biết”. Cô giơ cuốn album lên: “Nhưng thứ này đúng là nên vứt đi rồi”.

Cô cầm đồ đạc đã dọn xong định quay về phòng Lý Diệc Phi. Lúc đi qua cửa, nghe thấy Lưu Thi Ngữ hỏi cô bằng giọng trầm trầm rất quyến rũ: “Dù sao cũng là hồi ức của cô, cô nỡ vứt đi sao?”.

Tiền Phi dừng lại, quay sang nhìn cô ta rồi cười nói: “Vứt những hồi ức không tốt đẹp đi, có thể đối với bản thân và người khác đều sẽ tốt hơn”.

Liêu Thi Ngữ nhìn cô, nụ cười vẫn rất công thức hóa bỗng trở nên chân thành hơn. Cô ta chìa tay ra, nói với Tiền Phi: “Tôi thích tính cách của cô. Tiền Phi, hi vọng chúng ta có thể trở thành bạn bè!”.

Tiền Phi ném cuốn album vào sọt rác kế bên, rồi đưa tay ra nắm lấy tay Liêu Thi Ngữ: “Tôi rất dễ trở thành bạn bè với người khác!”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi vừa dọn đồ về phòng Lý Diệc Phi, chưa kịp xếp gọn lại thì nghe ngoài phòng khác văng vẳng tiếng của anh.

Mấy giây sau, anh luồn vào phòng, dùng chân đá cửa lại, lôi cô lại gần và ấn vào tường rồi bắt đầu hôn hít.

Tiền Phi giãy dụa, đẩy anh ra.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Khắc Cốt Và Hiện Tại 2

Lý Diệc Phi vừa chu môi chồm đến, vừa nói: “Đừng trốn tránh, anh đói chết rồi, mau cho anh ăn bù vài miếng!”.

Tiền Phi đập tay lên mặt anh, đẩy ra sau: “Đừng giỡn! Bên ngoài còn có người đấy!”.

Lý Diệc Phi kéo tay cô ra, bất chấp hình tượng tiếp tục chu môi, nhích lên: “Em không xem cô ta là người là được rồi! Ngoan, để anh đây ăn bù vài miếng, người ta nói tình đến lúc sâu thì tình dục thăng hoa, tình dục thăng hoa là hay đói! Em hãy hiểu cho cảm giác đói khát này của anh đi!”.

Tiền Phi nói thế nào cũng không chịu.

Cô quá hiểu cái tên mặt dày này rồi, một khi cho anh hôn thì anh sẽ không ngừng lại được, chắc chắn sẽ đè cô xuống khắp mọi nơi để “ăn cơm”. Trong nhà nếu không có người khác thì còn được, nhưng bây giờ ngoài sofa phòng khách còn có Liêu Thi Ngữ đang ngồi, lỡ cô bị đè xuống, không chịu nỗi lại kêu lên, bị cô gái ngoài kia nghe thấy thì sau này cô thật không muốn làm người nữa.

Cô ra sức chống cự, thề quyết bảo vệ tiết hạnh, thái độ đó cuối cùng đã chọc giận Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi chửi thề một tiếng, thu lại đôi môi gần như tê dại đau nhức lại, giận dữ kéo Tiền Phi mở cửa ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lúc họ đi ngang qua phòng khách, Tiền Phi trông thấy Liêu Thi Ngữ đang ngồi xem tivi tỏ ra kinh ngạc nhìn sau lưng cô, lại đưa mắt sang cuốn album nằm trong sọt rác phòng khách.

Tiền Phi ngầm hiểu cô ta đang hỏi mình: Cô vẫn ổn chứ? Không phải anh ấy phát hiện ra cuốn album, tìm cô để gây sự đó chứ?

Tiền Phi trước khi bị lôi ra cửa đã đáp lại cô bằng ánh mắt mang ý nghĩa "yên tâm".

Sau đó, cô đã bị Lý Diệc Phi kéo xềnh xệch vào thang máy.

Lúc thang máy đi xuống, cuối cùng Tiền Phi cũng có thể thở ra. Cô hỏi Lý Diệc Phi đang trưng bộ mặt bất mãn vì đói khát: "Anh vất vả lôi kéo em như thế là định đưa em đi đâu?".

Lý Diệc Phi nhìn cô, nheo mắt nhướng mày, trầm giọng đáp: "Dân coi việc ăn uống là trời, đương nhiên là đưa em ra ngoài tìm chỗ "ăn cơm" rồi!".

Về lại Bắc Kinh, Tiền Phi chính thức nhận nhiệm vụ là phụ trách phòng. Điều đó có nghĩa là cô có thể không phải dựa vào người nào khác, mà độc lập dẫn đội đi làm dự án được rồi.

Dựa vào văn phòng riêng mà Lý Diệc Phi từng ở, đứng trước cửa sổ nhìn ra một rừng cao ốc bên ngoài, Tiền Phi cảm khái vạn phần.

Hai năm trước, cô chưa từng nghĩ bản thân sẽ có ngày trở thành như hôm nay, có thể độc lập điều hành, có thể quyết định mọi thứ.

Trước đây cô chỉ nghĩ rằng, lấy một người đàn ông có thể nương tựa vào nhau đến hết đời, có một công việc ổn định, thu nhập có thể mua một ngôi nhà, cứ thể sống một đời đã là rất tốt rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng biến cố luôn luôn thay đổi cuộc đời.

Người đàn ông mà cô vốn nghĩ rằng sẽ nương tựa đến hết đời lại đi mất, người đàn ông mà cô ngỡ vốn thuộc thế giới khác lại đến với cô.

Công việc trong gian khó đã đẩy cô vươn lên một tầm cao mới, khiến cô từ một nhân viên nữ làm đầu tư ngân hàng từng bước từng bước vững chãi tiến vào con đường của "tinh anh".

Cô mua nhà rồi lại bán nhà, cuộc đời cô đúng là phong ba bão táp. Nhưng cô rất mừng vì bản thân có được một cuộc sống như thế.

Nếu như không có những sống gió gập ghềnh này, cô sẽ lờ đờ, nhạt nhẽo sống cả đời như trước đây cô nghĩ, tuy cô sẽ ít chịu đau khổ và dằn vặt, nhưng cùng lúc đó sẽ mất đi rất nhiều niềm vui và hạnh phúc do sự trưởng thành và phấn đấu mang lại.

Bên ngoài văn phòng có người đang gõ cửa, gọi: "Tiền tổng".

Cô thu lại tâm tư, ngồi xuống trước bàn, lên tiếng rất rõ ràng, lanh lảnh: "Mời vào".

Từ khoảnh khắc đó, cô không còn là Tiền Phi mệt mỏi, lờ đờ phiêu bạt đất Bắc, không còn là Tiền Phi chỉ làm nhân viên ngành đầu tư bình thường, không còn là thánh mẫu Tiền Phi với tính khí tốt đến không có nguyên tắc; từ giây phút này, cô sẽ là một Tiền Phi độc lập gánh giữ một mảng giang sơn, tinh anh trong ngành đầu tư ngân hàng.

Dạo gần đây, Tiền Phi bận rộn những giúp những phòng khác cùng làm dự án đầu tư nợ. Lý Diệc Phi cũng bận việc công ty anh. Thế là thời gian hai người ở cạnh nhau chỉ vọn vẹn vài tiếng đồng hồ từ sau khi tan sở - tiền đề vẫn là không ai làm thêm giờ - đến trước khi đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Trong mấy tiếng đó, Lý Diệc Phi cứ muốn tranh thủ cơ hội "ăn no", Tiền Phi lại cứ lấy lý do trong nhà có người khác để đóng băng bữa cơm của anh.

Về sau Lý Diệc Phi càng bận rộn hơn, anh nói tài khoản của ngân hàng anh cần kiểm tra kỹ từ đầu đến cuối. Thế là tần suất họ gặp nhau biến từ mỗi ngày sang hai ngày, từ hai ngày lại thành ba ngày… Cuối cùng lại biến thành thời gian cô và Liêu Thi Ngữ ở cạnh nhau còn nhiều hơn.

Trong sự tiếp xúc hằng ngày, cảm giác của Tiền Phi đối với Liêu Thi Ngữ đã có chút thay đổi rất nhỏ.

Cô cảm thấy ngôn ngữ cử chỉ của Liêu Thi Ngữ rất lịch thiệp, khí chất tuy lạnh lùng nhưng không khiến người khác cảm thấy khó chịu. Liêu Thi Ngữ có lúc cũng trò chuyện với cô, thích nhất là hỏi cô những việc trước đây cô học đại học. Hình như cô ta đặc biệt hứng thú với cuộc sống đại học của Tiền Phi.

Buổi tối Lý Diệc Phi làm thêm giờ, Tiền Phi thường tự tay nấu nướng.

Có lần Liêu Thi Ngữ ngửi thấy mùi thơm, đến nhà bếp tò mò ngắm cô đang múa may xẻng xúc thức ăn trong tay.

Lần đầu cô nhìn thấy một biểu cảm khác của Liêu Thi Ngữ ngoài vẻ lạnh lùng cao quý thường ngày, nhất thời bồng bột nên buột miệng ra: "Buổi tối cô đã gọi thức ăn ngoài chưa? Nếu chưa thì chúng ta cùng ăn nhé!".

Liêu Thi Ngữ mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, nhìn cô rồi đáp: "Được thôi!".

Từ hôm ấy, cô nấu cơm sẽ làm thêm cho Liêu Thi Ngữ một phần.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi cảm thấy bản thân đúng là có số hầu hạ người khác. Lý Diệc Phi đi rồi, lại tới Liêu Thi Ngữ, mà khoảng cách giữa cô và từng người họ cũng được kéo gần lại bắt đầu từ những bữa cơm.

Cô vốn nghĩ là ăn cơm với Liêu Thi Ngữ thì sẽ không biết nói gì nên hơi ngượng ngập, không ngờ nỗi lo ấy đúng là dư thừa, Liêu Thi Ngữ lại rất biết cách khơi gợi câu chuyện.

Liêu Thi Ngữ sau khi nếm thử món cà tím xào của cô, trên mặt hiện lên một vẻ xuýt xoa tán thưởng: "Trước đây tôi nghĩ, cha mẹ sinh tôi ra là để tôi hưởng phúc trong nhà, làm việc lớn ở ngoài, những việc như nấu nướng thì không phải do tôi làm. Mà cha mẹ tôi lại nuôi tôi như con trai, thế thì tôi phải tránh xa nhà bếp như đàn ông vậy. Trước kia tôi và bạn trai ở cùng, tôi chưa từng nấu cơm, chúng tôi chỉ gọi thức ăn ngoài. Ban đầu anh ấy cũng không nói gì, nhưng sau đó tôi cảm thấy anh ấy rất bực bội".

Tiền Phi ngẫm nghĩ rồi khéo léo nói: "Thực ra có vài chuyện vốn không liên quan đến nam hay nữ, không phải ai làm thì địa vị của người đó sẽ thấp hơn người kia, nấu hay không nấu cơm và ra ngoài có làm được việc lớn hay không, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Trong nhà tôi luôn là bố tôi nấu, mà tất cả mọi việc trong nhà và ngoài nhà cũng đều do bố tôi quyết định".

Liêu Thi Ngữ nhìn cô rồi nói: "Nếu không quen cô, có thể tôi mãi mãi cũng không hiểu được đạo lý này".

Tiền Phi nhún vai: "Đương nhiên rồi, việc nhà nên là hai người cùng làm, không thể chỉ bắt một người phụ trách. Cô không nấu thì bạn trai cô có thể nấu, anh ta bực bội hay gì đó cũng đều vô lý. Mà nếu như cô nấu cơm, thì bạn trai cô phải phụ trách rửa bát".

Liêu Thi Ngữ nhìn cô, ánh mắt thoáng qua một vẻ sửng sốt, hỏi: "Lẽ nào Lý Diệc Phi ăn xong lại phụ trách rửa bát sao?".

https://thuviensach.vn

Tiền Phi gật đầu như lẽ đương nhiên: “Đúng thế! Nếu không thì anh ấy nấu, còn tôi rửa bát cũng không thành vấn đề, nhưng điều kiện đầu tiên là thức ăn anh ấy nấu ăn xong sẽ không chết hoặc không muốn chết trước đã”.

Vẻ sửng sốt trong mắt Liêu Thi Ngữ nhanh chóng lan ra cả gương mặt: “Tôi nghĩ bố anh ấy mà biết anh ấy ăn xong biết rửa bát thì chắc chắn sẽ bàng hoàng đến mức vỡ mạch máu mất”.

Tiền Phi ngớ người: “Anh ấy đúng là từ nhỏ đã sống như thiếu gia thật sao? Bố của Lý Diệc Phi rốt cuộc là làm gì? Sao lại cưng chiều con như bảo bối thế?”.

Ánh mắt Liêu Thi Ngữ lóe lên rồi nói: “Hộ kinh doanh cá thể, là loại rất nhiều tiền ấy”. Đó là những lời mà Lý Diệc Phi đã dặn dò cô ta ngay từ trước.

Tiền Phi nhíu mày: “Rất nhiều tiền? Khái niệm gì thế? Lẽ nào những thứ anh ấy ăn mặc sử dụng thật sự không phải là hàng nhái cao cấp sao?”.

Liêu Thi Ngữ nhướn mày tỏ vẻ sửng sốt hơn: “Tiền Phi, cô thật biết đùa, nhưng tôi thấy cô không giống giả vờ. Chẳng lẽ cô nghĩ với tính cách kiêu ngạo của Lý Diệc Phi thì có thể dùng hàng nhái sao?”.

Tiền Phi cảm thấy thế giới quan của mình có một góc nào đó đang dần dần nứt vỡ, đổ sụp. Tay cầm bát cơm của cô run run.

Nếu lời Liêu Thi Ngữ nói là thật, thế thì bát cơm cô đang ăn lúc này chắc cũng là thật - trước đây Lý Diệc Phi nói với cô bộ đồ sứ này là cùng một xuất xứ với đồ cung cấp cho lãnh đạo trung ương sử dụng.

Cô run rẩy đặt bát cơm xuống, quyết định ngày mai tan sở xong sẽ đi siêu thị mua một bộ đồ sứ mới. Còn bộ này rửa sạch sẽ xong đem ra trưng bày thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Liêu Thi Ngữ bỗng nói: “Cô có biết Lý Diệc Phi hiện giờ đang bận rộn những gì không?”.

Tiền Phi ngẩng lên, ánh mắt lưu luyến rời khỏi bát cơm: “Đang bận việc ở công ty anh ấy”.

Liêu Thi Ngữ hỏi: “Cô không đến công ty anh ấy tham quan cho biết à?”.

Tiền Phi đáp: “Đợi khi anh ấy nghĩ thời cơ đã chín muồi thì sẽ chủ động đề nghị tôi đến đó. Bây giờ anh ấy đang bận tối tăm mặt mũi, tôi không muốn làm rối thêm. Tôi không biết bây giờ cô có ngộ ra chân lý này chưa, dù sao tôi cũng ngộ ra rồi, thực ra hai người ở bên nhau nếu muốn lâu bền thì phải cho nhau chút không gian riêng, không cần chuyện gì cũng hỏi đến cùng”.

Liêu Thi Ngữ nhìn cô, lặng thinh một lúc lâu. Sau đó chuyển đề tài: “Tiền Phi, ấn tượng đầu tiên của cô về tôi là thế nào? Cô cảm giác như từng quen biết không?”.

Tiền Phi thật thà: “Dáng vẻ cô ngồi trên sofa xem tivi hơi lạnh lùng, cảm giác như có phần kháng cự tôi”.

Liêu Thi Ngữ cười cười: “Thực ra nói cho cùng thì hôm đó không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, rất lâu trước đó chúng ta đã từng tiếp xúc, chỉ có điều khi đó tôi chỉ nghe thấy giọng nói của cô chứ không nhìn thấy mặt”.

Tiền Phi sững người rồi nghĩ ngợi: “Nhưng tôi hoàn toàn không có ấn tượng nào về cô”.

Liêu Thi Ngữ cười, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi hỏi cô ta, họ đã tiếp xúc thông qua chuyện gì. Liêu Thi Ngữ nói, đương nhiên là thông qua người đàn ông mà họ đều quen.

Tiền Phi cười, nghĩ chắc là lúc cô và Lý Diệc Phi ở cạnh nhau đã bị cô ta bắt gặp chăng.

Họ lại trò chuyện một lúc, rồi lại nói về công việc.

Tiền Phi nói: "Tôi thấy cô hầu như ngày nào cũng ở nhà, liệu có thấy chán không? Lý Diệc Phi nói cô học quản lý tài chính, thực ra công ty chúng tôi gần đây đang tuyển dụng, cô có muốn đến thử không?".

Liêu Thi Ngữ tao nhã ăn nốt miếng cơm cuối cùng rồi đặt bát xuống: "Kỳ thực tôi có công việc, chỉ là vì sau Tết cứ thấy phiền muộn nên xin nghỉ dài ngày. Xem ra thì tôi cũng nên quay lại làm việc rồi". Cô ta ngừng lại rồi nói: "Tiền Phi, cô đúng là một người lương thiện, có chuyện gì tốt cũng suy nghĩ đến người khác, như thể đó là bản năng của cô vậy. Thực ra, tôi ghét nhất là những người lương thiện, vì bọn họ sẽ khiến tôi bất đắc dĩ thừa nhận rằng tôi là một người phụ nữ xấu xa".

Tiền Phi cười: "Cô không thấy sao, phụ nữ phải xấu xa một chút mới quyến rũ! Hơn nữa lương thiện đối với người khác thì có lẽ là ưu điểm, nhưng đối với tôi thì lại là khuyết điểm. Vì tôi làm người quá thánh mẫu, không biết đã bị Lý đại thiếu gia mắng mỏ kỳ thị bao lần rồi đấy!".

Liêu Thi Ngữ nhìn cô, khẽ nói: "Cô như này rất tốt, chí ít khiến người khác thật sự không tài nào ghét cô nỗi".

Lúc Tiền Phi đi rửa bát, nghe thấy Liêu Thi Ngữ đứng sau lưng hỏi cô: "Cô cảm thấy bạn trai cũ của cô và Lý Diệc Phi, ai khiến cô thấy khắc cốt ghi tâm hơn".

Tiền Phi ngừng lại, quay sang nhìn Liêu Thi Ngữ: "Cô nghĩ thứ khắc cốt ghi tâm hơn chính là thứ tốt và cao hơn một bậc chăng? Tôi không nghĩ

https://thuviensach.vn

thế. Tôi cảm thấy thứ gì đó dù khắc cốt ghi tâm đến mấy, nếu không nắm trong tay được thì cũng là vô ích, chi bằng cứ trân trọng cái ta có được lúc này. Bạn trai cũ của tôi, cô không nhắc thì tôi cũng đã quên quá khứ với anh ta rồi. Lý Diệc Phi, cô có nhắc hay không, thì tôi cũng vẫn nhớ và ghi anh ấy vào trong cuộc sống hiện tại. Khắc cốt ghi tâm khi đứng trước sở hữu hiện tại, thì chẳng có chút trọng lượng nào cả".

Liêu Thi Ngữ nhìn cô, rất lâu cũng không nói gì.

Hôm sau là cuối tuần, sáng sớm Liêu Thi Ngữ dậy nói với Tiền Phi là cô ta đi làm đẹp. Cô ta đi không lâu thì Lý Diệc Phi đến.

Họ ở trong phòng quấn quýt với nhau một lúc, quấn quýt đến mức cuối cùng Lý Diệc Phi cũng ăn được một bữa no.

Sau đó Lý Diệc Phi chùi mép, tỏ ra vẫn còn thòm thèm, hỏi Tiền Phi: "Liêu Thi Ngữ sống ở đây thế nào? Không làm em bực mình chứ? Nếu cô ta khiến em khó chịu thì cứ nói với anh, anh sẽ đuổi cô ta đi ngay! Dù sao công hiệu của cô ta cũng phát huy được kha khá rồi. Bây giờ anh thấy cô nàng đó đúng là cản trở, phiền chết đi được! Nếu cô ta dọn ra ngoài thì sau này thiếu gia đây muốn ăn một bữa no cũng không phí công sức như thế!".

Mới sáng sớm, anh đã gọi điện cho Liêu Thi Ngữ, ngon ngọt thương lượng, tự móc hầu bao ra cho cô ta đi đến spa để cô ta làm đẹp từ đầu đến gót chân, hưởng thụ sự phục vụ xa xỉ như nữ hoàng, chỉ để cuối tuần có thể ăn một bữa no với Băng vệ sinh của anh, anh có vất vả không chứ?

Tiền Phi sửa sang lại quần áo, trả lời: "Em sống với cô ấy cũng khá ổn, không cần đuổi đi đâu". Ngừng lại, cô duỗi đôi chân tê nhức, nghiến răng nói: "Em nghĩ cứ nên giữ cô ấy ở lại đây, nếu không anh ra sức ghiền nát em thế này, em sợ sớm muộn gì em bước đi hoặc là đau lưng, hoặc là đi hai hàng mất! Hơn nữa cô ấy cũng rất đáng thương, em có thể cảm nhận

https://thuviensach.vn

được trong tim cô ấy có một người, nhưng vì lý do gì đó mà cô ấy và người đó không thể ở bên nhau".

Lý Diệc Phi "xì" một tiếng: "Cô ta có đáng thương hay không cũng không do anh quản, ban đầu anh giữ cô ta lại cũng không phải do cô ta đáng thương".

Tiền Phi hỏi: "Thế thì vì điều gì?".

Lý Diệc Phi nheo mắt: "Em đoán đi! Đoán đúng thì anh sẽ nói em nghe, đoán không đúng thì anh sẽ làm tiếp!!!".

Tiền Phi đập tay vào mặt anh: "Đoán em gái anh ấy! Đoán đúng thì em còn cần anh nói em nghe à? Anh giở trò này với Tiền bảo đại, sau này có còn muốn công ty của mình thuận lợi lên sàn không hả?".

Lý Diệc Phi sững sờ.

Tiền bảo đại không còn là thánh mẫu mặc ai nhào nặn cũng cười hì hì cho qua nữa, bây giờ đôi cánh của cô càng lúc càng cứng cáp rồi.

Lý Diệc Phi không ngốc, anh biết vì sao Liêu Thi Ngữ đòi ở chung nhà anh và Tiền Phi. Nhưng anh quyết định giả ngây.

Vàng thật không sợ lửa, ông già nếu muốn thông qua mắt Liêu Thi Ngữ để quan sát Tiền Phi, thì anh vui lòng đẩy thuyền theo nước, anh tin chắc rằng với thái độ và tính cách của Tiền Phi sẽ thuyết phục bất kỳ người nào nhìn cô bằng đôi mắt dò xét.

Ngay cả thiếu gia quen được cưng chiều, kén chọn như anh cũng bị cô thu phục, một Liêu Thi Ngữ cố tỏ ra cao ngạo cô đơn, anh nghĩ không cần quá lâu thì Băng vệ sinh nhà anh sẽ có thể khiến cô ta cam tâm tình nguyện mà rút ruột rút gan ra tâm sự.

https://thuviensach.vn

Thế gian này có một kiểu người, khi tiếp xúc ban đầu sẽ khiến người khác thấy rất vô vị, không góc cạnh không cá tính, không biết giận, đã không làm người ta thấy tim run rẩy mà cũng không để lại ấn tượng khó quên, nhạt và không có vị gì giống như nước lọc. Nhưng sau một thời gian, cô ấy sẽ khiến người khác vô thức chìm đắm, vô thức một lòng một dạ. Cô ấy sẽ khiến người khác phải thừa nhận rằng, nước lọc cũng có mùi vị, nó có một vị ngọt dịu, ngọt đến tận tim gan, mà chỉ cần bạn còn sống thì đừng mơ có ngày rời xa nó được.

Lý Diệc Phi cảm thấy cả đời anh đã nằm gọn trong tay một người như thế, hơn nữa anh lại rất cam tâm tình nguyện.

Đến cuối tuần sau, Lý Diệc Phi đã bận đến mức không còn thời gian nghỉ ngơi. Lần này Tiền Phi thật sự có phần tò mò không biết Lý Diệc Phi đã bận những gì, cô không kìm được nhắn tin hỏi anh: “Anh yêu công việc như thế, chắc là không phải vì tuyển một cô thư ký 36D hay gì đó chứ?”.

Lý Diệc Phi gửi cho cô một tấm hình, một đám đàn ông trong đó đang chỉnh lý tài liệu trong một phòng hội nghị cực lớn.

Tiền Phi nhìn mà xuýt xoa thành tiếng, Liêu Thi Ngữ hỏi cô đang xem gì, sao lại phát ra tiếng xuýt xoa đặc sắc như thế.

Tiền Phi đưa điện thoại cho cô ta, nói: “Tôi không ngờ công ty Lý Diệc Phi mở lại quy mô như thế, cô nhìn này, chỉ riêng phòng hội nghị đã hoành tráng như thế, đúng là như phòng chiếu phim ấy!”. Cô ngừng lại rồi bỗng chuyển đề tài: “Cô nói xem, cả công ty anh ấy chắc không chỉ có mỗi phòng hội nghị hào hoa thôi chứ?”. Cô nói rồi bật cười ha hả: “Nhưng tác phong thì rất hòa hợp với cá tính phô trương, tự sướng, ham chơi của anh ấy!”.

Liêu Thi Ngữ cầm điện thoại xem tấm hình, khóe môi nhếch lên.

https://thuviensach.vn

Đây rõ ràng là phòng hội nghị số 1 của tổng bộ tập đoàn Thiên Thánh, có thể cùng lúc chứa cả mấy trăm ngườ, thông thường cuộc họp từ lãnh đạo tầm trung trở lên đều tiến hành ở đây, đương nhiên phải hào hoa sang trọng rồi.

Cô ta bỗng thấy buồn cười, người đơn giản gần như trở thành ngốc nghếch như Tiền Phi lại nói gì cũng không khiến cô ta thấy phản cảm.

Trước khi trả điện thoại lại, cô ta lại liếc qua tấm hình. Lần này, cô ta khựng lại.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Khắc Cốt Và Hiện Tại 3

Một góc trong tấm hình, có một người đang cuối đầu. Cô ta phóng to tấm hình ra.

Tuy mờ mờ nhưng cô ta có thể chắc chắn đó là ai.

Tiền Phi chồm lại gần, hỏi: “Đang nhìn gì thế?”.

Cô ta bình tĩnh bấm thoát ra ngoài, trả điện thoại lại: “Không có gì, xem thử những người làm thêm giờ với bạn trai cô có người nào tôi quen biết không ấy mà”.

Tiền Phi nhận lại điện thoại: “Thế có người nào cô quen không? Ồ đúng, chắc chắn cô quen Đại Quân, nhưng hình như anh ấy không làm thêm. Hình như anh ấy chỉ quản đầu tư, không quản kinh doanh. Nói ra thì công ty này tôi từng nghe Lý Diệc Phi nhắc đến, ban đầu là cùng mở với Đại Quân, khoản tiền vốn đầu tiên đều do Đại Quân bỏ ra, về sau kinh doanh có lời, Lý Diệc Phi mới lấy phần của mình bù cho Đại Quân”.

Liêu Thi Ngữ nhướn môi: “Cô quen Quân Thừa? Năm đó anh ta lừa tiền lì xì của tôi để chơi game online, tôi mách với mẹ anh ta, bà đã đánh anh ta gần như có sẹo luôn, anh ta nằm li bì cả tháng trời. Từ đó về sau, anh ta đã chính thức tuyệt giao với tôi”.

Nội dung câu nói của cô ta nghe thì rất thê thảm tơi tả, nhưng giọng điệu thì không một chút thương xót hoài niệm, khiến Tiền Phi cảm thấy cuộc đời của Quân Thừa đúng là bi thảm khó ai sánh bằng.

https://thuviensach.vn

Liêu Thi Ngữ chợt nói: “Nói ra thì lâu lắm rồi không đến cửa hàng đồ ngọc của mẹ Quân Thừa để mua sắm, hay lát nữa chúng ta đi cùng nhau?”.

Tiền Phi nghĩ dù sao Lý Diệc Phi cũng làm thêm giờ, mình cô ở nhà cũng buồn nên đồng ý, nhưng trước khi cô về phòng thay đồ thì chợt khựng lại, hỏi Liêu Thi Ngữ: “Tôi phải mang theo bao nhiêu tiền mới không lúng túng khi bước chân vào cửa hàng của mẹ Quân Thừa?”.

Liêu Thi Ngữ mỉm cười, trong nụ cười có một vẻ xấu xa gian tà: “Chỉ cần cô có chứng cứ xác thực chuyện Quân Thừa chơi game online thì mẹ anh ta sẽ không lấy một xu nào cả, cho dù cái cô thích có là món đắt giá nhất trong cửa hàng thì bà ấy cũng sẽ tặng cô miễn phí, xem như cô đã giúp bà quản giáo thằng con cải tà quy chính”.

Tiền Phi nghe mà nghệt mặt.

Cô cảm thấy mẹ Quân Thừa đúng là một người kỳ diệu.

Tiền Phi hồ hởi hỏi Lý Diệc Phi có hình ảnh Đại Quân chơi game online hay gì đó không?

Lý Diệc Phi hỏi cô định làm gì, Tiền Phi nói Liêu Thi Ngữ định đưa cô đến cửa hàng mẹ Đại Quân mở để mua sắm.

Thế là anh không nói không rằng, giữa muôn vàn bận rộn gửi ngay cho cô mấy tấm hình Đại Quân ngồi trên ghế, vừa gãi chân vừa chơi game, đồng thời thêm một câu: “Tạm bao nhiêu đó thôi. Nếu thích nhiều món mà mẹ Quân Thừa không tặng hết thì nhớ bảo anh gửi thêm, trong máy tính văn phòng trên lầu của anh còn rất nhiều hình, đảm bảo có thể khiến thím Quân cam tâm tình nguyện tặng quà đến khuynh gia bại sản!”.

Tiền Phi vui vẻ gửi một biểu cảm hôn hít qua cho anh.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Tiền Phi dựa vào những tấm hình này, đường hoàng thu hoạch được một mớ mặt dây chuyền ngọc bích rất đẹp.

Lúc Tiền Phi ra khỏi cửa hàng thì mẹ Quân Thừa xinh đẹp yêu kiều gầm lên như sư tử Hà Đông, gọi điện cho bạn Quân Thừa, quát mắng: "Thằng con đầu trâu mặt ngựa, bây giờ, ngay lập tức cút về cửa hàng này ngay cho mẹ, nếu không mẹ đưa mày đến chỗ bố mày để ông ấy đánh chết mày!".

Tiền Phi nghe mà thất kinh, hỏi: "Thằng con đầu trâu mặt ngựa? Thế thím Quân là người Đông Bắc à?".

Liêu Thi Ngữ đáp: "Ừ, bình thường ôn hòa khéo léo như người trong tranh, chỉ cần bị Đại Quân chơi game chọc giận lên là sẽ lộ ra bộ mặt thật ngay".

Tiền Phi cười run cả người: "Bố Đại Quân làm gì? Nghe có vẻ còn đáng sợ hơn mẹ anh ấy nữa".

Liêu Thi Ngữ đáp: "Kinh doanh địa ốc, xuất thân quân ngũ, rất kiệm lời, thông thường đều dùng đòn roi để giảng đạo với con trai".

Tiền Phi cảm thấy gia đình của Đại Quân đúng là khác thường, mỗi người đều vô cùng kỳ diệu.

Mặt ngọc dây chuyền một kiểu hai cái, là dạng cặp cho nữ, Tiền Phi hào phóng tặng một cái cho Liêu Thi Ngữ.

Liêu Thi Ngữ đeo vào cổ rồi nói với Tiền Phi: "Chúng ta chụp hình chung đi!", cô ta lắc lắc điện thoại.

Tiền Phi liền đeo ngay vào, rồi cùng Liêu Thi Ngữ tựa đầu sát vào nhau chụp tự sướng một tấm.

https://thuviensach.vn

Sau đó Liêu Thi Ngữ nhìn hình rồi hỏi cô: “Tôi có thể đăng tấm hình này vào nhóm bạn của tôi không?”.

Tiền Phi gật đầu: “Được chứ”.

Liêu Thi Ngữ hỏi: “Cô nói xem tôi nên viết gì chú thích cho hình thì hay?”.

Tiền Phi cười xấu xa: “Viết thế này: Thu hoạch được một cặp mặt dây chuyền ngọc bích với cô bạn, vì thế đặc biệt cảm tạ Quân Thừa, xin anh đừng bao giờ bỏ chơi game!”.

Liêu Thi Ngữ cũng không nhịn được cười.

Cô ta đăng hình kèm chú thích vào nhóm bạn rồi bỗng hỏi Tiền Phi: “Tôi nhớ ra một chuyện này, sau khi chia tay có cần thêm bạn trai cũ vào danh sách chat không nhỉ?”.

Tiền Phi đáp: “Không cần chứ? Không cần thiết. Dù sao tôi cũng không thêm”.

Liêu Thi Ngữ im lặng rồi nói: “Đúng rồi Tiền Phi, chúng ta vẫn chưa thêm bạn”.

Tiền Phi vỗ đầu, móc điện thoại ra.

Họ lại đi dạo một lúc, giữa đường Liêu Thi Ngữ cứ lấy điện thoại ra xem suốt, thi thoảng còn gõ chữ gì đó. Một lúc sau điện thoại cô ta bỗng đổ chuông.

Liêu Thi Ngữ nhìn điện thoại rồi nói với Tiền Phi: “Xin lỗi nhé Tiền Phi, cô đến quán cafe trước mặt kia đợi tôi một lát, tôi đi nghe điện thoại”.

Tiền Phi đồng ý rồi đến quán Starbucks gần đó, gọi một ly cafe rồi ngồi đợi.

https://thuviensach.vn

Lúc buồn chán, cô lấy điện thoại ra, lên mạng chơi.

Cô nhìn thấy tấm hình Liêu Thi Ngữ đăng lên bên dưới có bình luận của cô ta.

Không biết là trả lời ai, nội dung là: “Cuống cái nỗi gì, em có ăn thịt ai đâu, hi hi…”.

Cô liếc nhìn qua rồi không để tâm nhiều, tiếp tục lướt xem xuống dưới. Sau đó cô nhìn thấy cái người mặt dày cứ nhất quyết đòi cô đổi tên thành “Đẹp trai cấp vũ trụ” cũng gửi một tin nhắn: “Băng Vệ Sinh, anh đói!”.

Tiền Phi suýt nữa thì phun ngụm cafe ra ngoài.

Cô trả lời: “Luyện Quỳ Hoa Bảo Điển đi, luyện xong sẽ không đói nữa đâu”.

Cô vừa trả lời xong thì Liêu Thi Ngữ quay về.

Cô ta trông như mới cãi nhau với ai đó, có vẻ mệt mỏi: “Tiền Phi, chúng ta về thôi”.

Thế là họ đứng lên, đi về nhà.

Trên đường về, Tiền Phi mua thức ăn, về đến nhà rồi cô vào bếp rửa rau, nấu cơm. Điện thoại của cô đặt trên bàn ngoài phòng khách.

Lúc Tiền Phi đang phi hành tỏi trong nồi thì điện thoại của cô đổ chuông. Cô chạy ra xem.

Là Uông Nhược Hải.

Cô nghe máy, bảo anh ta rằng: “Uông Nhược Hải, anh đợi em một lát, em đang làm bếp, không vào ngay là cháy nồi đấy!”. Cô đặt điện thoại lên

https://thuviensach.vn

bàn rồi quay người chạy vào bếp.

Liêu Thi Ngữ đang ngồi trên sofa xem tivi lặng lẽ đứng dậy, đến cạnh bàn cầm điện thoại lên rồi khẽ nói: “Uông Nhược Hải, chúng ta mới hứa với nhau rồi, nếu anh nói Tiền Phi biết giữa anh và tôi trước đây là quan hệ gì, tôi sẽ mang hết mọi tin nhắn, hình ảnh, video clip của chúng ta ra cho cô ấy xem. Chẳng phải anh đã nói anh từng phản bội cô ấy một lần, làm tổn thương cô ấy, không muốn cô ấy bị tổn thương lần nữa đó sao?”.

Giọng Uông Nhược Hải bên kia có vẻ van nài và bất lực: “Liêu Thi Ngữ, cô làm như thế có vui không?”.

Liêu Thi Ngữ cười khẽ: “Vui chứ, rất vui là khác. Anh đã quên quá nhiều thứ, tôi phải giúp anh nhớ lại”.

Uông Nhược Hải nói: “Có gì cô cứ nhắm vào tôi đây này, chuyện giữa chúng ta đừng lôi cô ấy vào, được không?”.

Giọng Liêu Thi Ngữ nhẹ như không: “Anh thật ngốc, sao còn chưa hiểu? Anh càng bảo vệ cô ta, tôi càng không can tâm”. Nói xong, cô ta cúp máy, lại trở về sofa tiếp tục bình thản xem tivi như không có việc gì xảy ra”.

Lúc Tiền Phi quay trở lại thì phát hiện điện thoại đã cúp.

Cô gọi lại cho Uông Nhược Hải, hỏi anh ta có việc gì. Anh ta do dự một lúc rồi đáp: “Cũng chẳng có gì, chỉ muốn hỏi gần đây em sống thế nào thôi”.

Lý Diệc Phi âm thầm quan sát Uông Nhược Hải.

Anh nhận ra gã đàn ông ngoại tình này tuy phẩm chất có vấn đề, nhưng năng lực làm việc rất tốt.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn người đó, nhìn kiểu gì cũng thấy khó chịu. Thực ra anh có thể viện một cái cớ nào đó để đuổi cổ anh ta, nhưng nghĩ lại thì làm thế sẽ biến bản thân thành thấp kém, phẩm chất của anh không cho phép anh làm những chuyện hèn hạ như dùng quyền thế để báo tư thù.

Có lúc anh nghĩ, phải dùng cách thức nào để khiến hắn ta biết, cô bạn gái cũ mà hắn từng bỏ rơi lại tìm thấy mùa xuân thứ hai, hơn nữa chất lượng và ngoại hình của mùa xuân thứ hai không phải là kiểu mà tầng lớp trung bình như hắn có thể so sánh được. Mỗi lần anh tưởng tượng cảnh Uông Nhược Hải biết người kế nhiệm tập đoàn nơi hắn làm việc chính là mùa xuân thứ hai đó, vẻ mặt hắn sẽ không cam tâm và hối hận đến nhường nào, là anh lại cảm thấy sảng khoái đến độ đau cả ruột gan.

Nhưng về sau anh lại từ bỏ ý định đó.

Anh cảm thấy sự trừng phạt lớn nhất đối với hắn ta không phải là để hắn thấy bạn gái cũ lại trèo lên một cành cao hơn hắn gấp trăm lần, mà là nên để hắn nhìn thấy người mà hắn từng bỏ rơi đã dựa vào nỗ lực của bản thân cô ấy, bây giờ đã nổi bật bao nhiêu, chói sáng bao nhiêu, mạnh mẽ bao nhiêu.

Dựa dẫm người khác, mượn ánh sáng người khác, không bằng bản thân mình tự tỏa hào quang.

Anh biết không lâu sau đó sẽ có cơ hội này. Trước đây anh luôn vì nắm bắt cơ hội đó mà không ngừng đối kháng với ông già nhà anh.

Anh không chỉ muốn chứng minh với bố anh rằng người phụ nữ anh chọn là duy nhất trong hàng vạn người, mà cũng muốn để Uông Nhược Hải mắt mờ phải khóc lóc đau khổ trong hối hận và sùng bái người phụ nữ của anh: Hắn đã mờ mắt, đáng đời hắn mất đi hạnh phúc thật sự.

Nghĩ đến Uông Nhược Hải, anh liền nghĩ ngay đến người phụ nữ khiến hắn ngoại tình. Thế là lúc rãnh rỗi, anh không kìm được lại chạy đến

https://thuviensach.vn

trò chuyện với bác Liêu phó tổng.

Anh vốn chỉ định hỏi thăm nên chọn đại một người ra hỏi, không nghĩ rằng đường đường là một phó tổng lại biết những chuyện đời tư tình cảm gì đó cũng lãnh đạo cấp dưới mình.

Nhưng bác Liêu lại thở dài, tỏ vẻ rất xấu hổ với anh, rồi lại bóp trán và nói: “Bác đã nói không để cho lão Lý tác hợp cháu và Thi Ngữ, sớm muộn gì cháu cũng sẽ biết chuyện giữa nó và Uông Nhược Hải, nhưng bố cháu cứ không chịu nghe lời bác!”.

Lý Diệc Phi sửng sốt. Hóa ra cô gái mà Uông Nhược Hải bắt cá hai tay, lại chính là Liêu Thi Ngữ. Mà lúc này đây, Liêu Thi Ngữ lại đang ở nhà anh với Tiền Phi.

Anh không ngồi yên nỗi, túm lấy áo khoác, đứng lên đi ngay. Trong lòng anh dậy lên một nỗi phiền muộn, tức tối không thể khống chế.

Anh phải nói cho Tiền Phi biết, vì sao dù bất cứ lý do nào anh cũng không thích cô bạn thân từ nhỏ xinh đẹp đó. Vì anh thực sự ghét những cô nàng chuyên giở trò, và bất chấp tất cả để làm tổn thương người khác.

Khi Lý Diệc Phi hỏa tốc chạy về nhà, Tiền Phi và Liêu Thi Ngữ đang ngồi ở phòng khách, vừa xem tivi vừa trò chuyện.

Tiền Phi đang tâm sự: “Haizzz, đôi môi dày như miếng xúc xích của cô nàng này chẳng đẹp tí nào mà sao cứ diễn vai đại mỹ nhân thế nhỉ? Để rèn luyện sự kiên trì và sức chịu đựng của nam chính chăng?”.

Thấy anh xuất hiện, Tiền Phi sửng sốt, quay đầu lại hỏi: “Đại ca, anh nói là làm thêm giờ mà?”.

Lý Diệc Phi nhìn Tiền Phi rồi lại nhìn Liêu Thi Ngữ, ngáp một cái: “Mệt quá rồi, về ngủ bù một giấc”. Vừa nói vừa đi về phòng.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi theo vào, dè dặt hỏi: “Anh chắc chắn là anh “buồn ngủ” chứ không phải “đói” chứ?”.

Lý Diệc Phi đổ ập xuống giường, nói: “Anh phải tranh thủ chợp mắt một lát”. Anh ngừng lại rồi nói tiếp: “Băng vệ sinh, anh nhớ anh còn một bồ độ vest ở tiệm giặt ủi chưa lấy về, em giúp anh lấy về nhé, lát nữa anh đi sẽ mang theo, được không?”.

Tiền Phi bĩu môi “xì” một tiếng: “Đến giờ còn dám sai bảo Tiền bảo đại làm mấy việc vặt này, em thấy tương lai anh cũng thế thôi, chẳng thấy đổi gì nhiều! Không biết thương xót tài năng gì cả! Hừ! Hừ!”. Tuy miệng cô nói thế nhưng chân vẫn di động ra cửa.

Sau khi cô ra khỏi nhà, Lý Diệc Phi ngồi bật dậy ngay, mở cửa, vẻ mặt nghiêm túc nói với Liêu Thi Ngữ đang ngồi trên sofa: “Liêu Thi Ngữ, lại đây nói mấy câu”.

Lý Diệc Phi dựa vào khung cửa, hỏi thẳng cô ta: “Là ông già bảo em vào đây ở phải không?”.

Liêu Thi Ngữ nhếch môi cười: “Biết ngay là anh sẽ đoán ra mà”.

Lý Diệc Phi cau mày: “Ngoài chuyện đó ra thì còn có lý do nào khác không?”

Liêu Thi Ngữ ngước lên, nhìn anh: “Xem ra lý do khác cũng bị anh đoán ra rồi”.

Lý Diệc Phi càng nhíu mày: “Liêu Thi Ngữ, rốt cuộc em định làm gì? Có tiện nói cho anh biết không?”.

Liêu Thi Ngữ đáp: “Không có gì, chỉ muốn biết rốt cuộc cô ấy có gì khiến người ta nhớ mãi không quên được”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi bảo: “Cũng may là cô ấy vẫn chưa biết em là ai, em cũng chưa tạo ra vết thương nào cho cô ấy, nếu không thì Liêu Thi Ngữ, tình cảm từ nhỏ của hai ta e rằng không cứu được em đâu”.

Liêu Thi Ngữ cười: “Đúng là em chưa từng thấy anh bảo vệ ai như thế! Cô ấy đúng là khiến người khác phải ghen tỵ!”.

Lý Diệc Phi không tiếp lời cô ta mà lạnh lùng nói: “Ngày mai em dọn đi đi. Em không dọn thì anh sẽ đuổi việc cái tên họ Uông kia”.

Liêu Thi Ngữ không cười nữa, đứng lên, đến trước mặt Lý Diệc Phi rồi đanh giọng: “Em và anh ấy chia tay mà em còn chưa đuổi việc anh ấy, anh cũng đừng mơ đụng đến anh ấy”.

Lý Diệc Phi “ha” một tiếng: “Em tính thử xem cổ phần của bố em mẹ em bác em, cộng thêm của em nữa có nhiều hơn số cổ phần mà anh sắp thừa kế hay không, nếu không thì đừng mơ giở trò với anh, mau tìm lý do hợp lý mà dọn ngay đi”. Anh ngừng lại rồi nói: “Anh thật sự không ưa cái tính thích lên âm mưu của em từ nhỏ rồi!”.

Liêu Thi Ngữ nghĩ ngợi, vẻ mặt có phần thỏa hiệp: “Ngày mai em sẽ dọn đi, anh đừng động đến anh ấy”. Ngẫm nghĩ rồi nói thêm: “Em vốn định làm gì đó với Tiền Phi, nhưng giờ thì hết rồi, anh cứ yên tâm. Mà anh đấy, anh định bao giờ nói cho cô ấy biết thân phận thật sự của anh? Anh giấu cô ấy như thế thì khác gì với cách làm của em? Anh không sợ tương lai chính anh sẽ làm tổn thương cô ấy à?”.

Lý Diệc Phi suy nghĩ rồi đáp: “Ông già chưa nói em biết à? Đây là một cam kết của anh và bố”.

Liêu Thi Ngữ nhún vai: “Anh tưởng bác thật sự coi em là con dâu, chuyện gì cũng nói em biết hả”.

https://thuviensach.vn

Hôm Nguyên Đán, ông già nóng tính trong truyền thuyết Lý Thiên Thánh đã gọi điện cho Lý Diệc Phi.

Câu đầu tiên ông nói là: “Mày định giận bố đến bao giờ?”.

Lý Diệc Phi đáp: “Đến khi bố thừa nhận con rời xa bố cũng có thể sống rất tốt, có thể vẫy vùng một cõi”.

Lý Thiên Thánh bảo: “Bố biết con đã mở công ty, cũng đã có sản nghiệp - biệt thự Tứ Quý Thanh Kiều, nhà ở Thủ Thành Quốc Tế, xe sang Cadillac, ngoài ra còn dùng tiền kiếm được từ công ty của con và Quân Thừa cùng mở để đầu tư cho game online mà Quân Thừa mê đắm, kiếm lời một khoản lớn. Con làm rất tốt, bố thừa nhận trước đây đã đánh giá thấp con”.

Lời khẳng định mà Lý Diệc Phi bao lâu nay hy vọng lại dễ dàng có được, anh gần như có phần hụt hẫng.

“Ông già, lời bố nói có phải từ đáy lòng không? Còn nữa, chẳng phải bố nói đoạn tuyệt quan hệ hay sao, bố có thể đừng ngày nào cũng điều tra con tới cùng không? Bố dễ dàng ném khẳng định vào mặt con như thế, bố có chuyện gì yêu cầu con đúng không?”.

Lý Thiên Thánh nói: “Con phải về nhà”.

Lý Diệc Phi đáp: “Không”.

Lý Thiên Thánh nói: “Con bắt buộc phải về. Nội bộ một công ty cá biệt đã lên sàn của gia đình ta xuất hiện vấn đề, thành tích sụt giảm, nếu không cứu vãn thì có khả năng sẽ rơi khỏi sàn giao dịch cũng không biết chừng. Còn nữa, gần đây tim bố không khỏe, con bắt buộc phải về để chủ trì đại cuộc”.

Lý Diệc Phi do dự: “Có thể cho con thêm ba tháng nữa được không?”.

https://thuviensach.vn

Lý Thiên Thánh “hừ” một tiếng: “Vì cô gái tên Tiền Phi phải không? Mắt nhìn phụ nữ của con thật sự là bố càng lúc càng không hiểu nỗi, cứ người sau lại kém hơn người trước, ngay cả đi du học cũng không, chẳng là gì cả, lại còn có tình sử bảy năm với người đàn ông khác”.

Lý Diệc Phi nổi giận: “Sao bố điều tra ngay cả cô ấy hả? Con còn không làm mà bố làm? Quá đáng thật! Còn nữa, bố đừng so sánh lung tung được không? Cái gì mà người này không bằng người cũ? Người này so với người cũ, người cũ hơn nữa, không biết là tốt hơn gấp bao nhiêu lần đấy! Hơn nữa ai mà chẳng có quá khứ? Bố và mẹ con là mối tình đầu à? Bố cũng yêu đương hơn tám trăm lần mới rơi vào tay mẹ con mà! Chỉ biết nói người khác, sao bố không nói con trai bố! Con và bảy, tám cô nữa đều có tình sử, sao bố không phê phán? Hơn nữa, người ta sao lại chẳng là gì, người ta là nữ bảo đại đấy! Bảo đại, bảo đại, hiểu không ạ?”.

Lý Thiên Thanh cười lạnh: “Cũng chỉ là một chuẩn bảo thôi mà”.

Lý Diệc Phi “shit” một tiếng. Công ty trong tay bố anh đều là những công ty lên sàn, sao anh lại quên nhỉ, bố anh còn hiểu rõ về những thứ này hơn họ nhiều”.

“Bố cho con ba tháng, sau ba tháng con chắc chắn sẽ khiến cô ấy trở thành bảo đại”.

Lý Thiên Thánh tỏ ra không đồng ý, Lý Diệc Phi cũng kiên quyết không chịu thỏa hiệp, cuộc trò chuyện đó đã kết thúc không vui vẻ gì lắm.

Sau đó Lý Diệc Phi cứ ở trong trạng thái lo lắng, khao khát Tiền Phi có thể nhanh chóng trưởng thành. Trong quãng thời gian đó, anh không nói cho cô biết thân phận của mình, anh không muốn để cô biết anh có một người cha không chấp nhận cô. Anh muốn lúc cô được khẳng định và chấp nhận thì sẽ nói cho cô biết, bố anh là hộ kinh doanh cá thể như thế nào.

https://thuviensach.vn

Trong quá trình đó, ông già không ngừng hối thúc anh quay về, anh chỉ có thể ra sức kéo dài hết lần này đến lần khác.

Về sau cuối cùng Tiền Phi đã chính thức trở thành bảo đại, hôm sau anh đã xin nghỉ việc.

Sau đó anh len lén từ bỏ tư cách bảo đại, quay về công ty gia tộc.

Anh bắt đầu kiểm tra đến cùng các tài khoản của tập đoàn, phát hiện ra một số công ty con kia quả thực tồn tại rất nhiều vấn đề.

Đặc biệt là công ty con đã lên sàn, bị công ty cháu của tập đoàn trì trệ kéo lại, nên thành tích kinh doanh mỗi năm một sụt giảm, không tìm cách cứu vãn thì công ty con đã lên sàn đó rất có khả năng sẽ bị đánh rớt khỏi sàn giao dịch.

Từ khi anh về nhà, ông già cứ không ngừng thôi miên bên tai anh, bảo anh rằng kết hôn vẫn là nên môn đăng hộ đối, tìm một nữ bảo đại nghèo khổ chi bằng tìm một người bạn thân nắm giữ cổ phần của tập đoàn, ông không tiếc sức lực vun đắp cho anh và Liêu Thi Ngữ yêu nhau.

Anh hỏi ông già rốt cuộc phải làm thế nào để ông không cản trở anh và Tiền Phi. Ông già suy nghĩ rồi nói: “Để bố nhìn thấy năng lực của nó, nếu nó có đủ năng lực, có thể hỗ trợ con, thì bố có thể suy xét bỏ qua xuất thân của nó”.

Thế là anh và ông già đã đi đến một cam kết.

Đến khi anh đã chỉnh lý lại tất cả mọi chuyện và tiền bạc của tập đoàn, sẽ do Tiền Phi làm người phụ trách dự án, hoàn thành dự án tổ chức lại hoạt động của công ty con tập đoàn.

Và trước khi phương án hoạch định ra, anh không thể nói cho cô biết thân phận thực sự của anh, cũng không thể giúp đỡ cô, nếu cuối cùng cô có

https://thuviensach.vn

thể dựa vào năng lực của chính mình, giúp công ty vượt qua ải này, ông già sẽ không bao giờ ngăn cản họ ở bên nhau nữa.

Nhưng nếu Tiền Phi thất bại, hoặc trong quá trình đó mang lại bất kỳ tổn thất nào cho công ty thì Lý Thiên Thánh nói rõ: “Nó sẽ không có tư cách làm con dâu nhà họ Lý ta”.

Lý Diệc Phi đã chấp nhận yêu cầu này. Anh có đủ tự tin với người phụ nữ của anh.

Cô đa vượt rất xa, không còn là một nhân viên quèn nữa, cái bây giờ cô cần chính là một chiến trường thực sự để cô phát huy năng lực.

Anh nguyện cho cô chiến trường đó, xem cô đánh thắng một trận đẹp mắt như thế nào.

Tiền Phi tức giận hằm hằm từ tiệm giặt ủi quay về.

Vừa vào nhà, cô đã lao lên giường, cưỡi lên người Lý Diệc Phi và bóp cổ anh, tức tối hỏi: “Có phải anh mắc chứng đãng trí người già sớm không hả? Anh có một bộ vest để ở tiệm giặt ủi sao? Em và ông bà chủ đã lật tung hết từng bộ quần áo trong tiệm mà cũng không tìm thấy! Sau đó em sực nhớ ra anh đã dọn đi rất lâu rồi!!!”.

Lý Diệc Phi tỏ vẻ sực tỉnh: “Đúng rồi! Anh đã dọn đi lâu lắm rồi! Xem ra gần đây bận quá nên trí nhớ kém đi rồi”.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của anh, Tiền Phi chỉ muốn tìm con dao đâm cho anh mấy nhát.

Lý Diệc Phi thò hai tay lên ôm mông cô, vỗ vỗ, vẻ mặt rất gian tà: “Cái tư thế này, hay chúng ta ăn cơm luôn đi nhé!”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi vội vàng bò xuống, nhưng lại bị Lý Diệc Phi khóa cứng, không thể nhúc nhích.

Tay anh bắt đầu triển khai nghiên cứu trên các đồ vật như thắt lưng, nút áo của cô. Đang nghiên cứu nhiệt tình thì bỗng có tiếng gõ cửa. Bên ngoài, Liêu Thi Ngữ đang gọi Tiền Phi.

Lý Diệc Phi "cảm ơn" một tiếng, nghiến răng ken két: "Cái con bé chết tiệt, nó cố ý đây mà!".

Tiền Phi vừa bò vừa lăn xuống đất, nhanh chóng sửa sang lại quần áo rồi ra mở cửa, hỏi Liêu Thi Ngữ: "Chuyện gì thế?".

Liêu Thi Ngữ nhìn sau lưng cô một cái, ánh mắt như đắc thắng, sau đó nhìn Tiền Phi rồi đáp: "Nhà tôi đã sửa xong rồi, ngày mai tôi sẽ dọn đi, nên nói với cô một tiếng thôi".

Tiền Phi ngớ người: "Hả? Ồ, được, có gì cần giúp cứ nói với tôi nhé".

Liêu Thi Ngữ quay về phòng, dọn dẹp đồ đạc.

Tiền Phi đóng cửa phòng rồi nói với Lý Diệc Phi: "Tiến độ sửa sang nhà cửa của cô ấy thật quá xuất thần, nói sửa xong thì bỗng dưng sửa xong ngay".

Lý Diệc Phi kéo cô lại, ấn cô xuống giường, cười toe toét: "Cái kiểu bất ngờ này càng đến sớm càng tốt! Cô nàng mau chóng dọn đi, anh cầu còn không được! Thế này thì phạm vi ăn cơm của chúng ta sau này có thể mở rộng sang từng phòng rồi".

Sáng hôm sau, Liêu Thi Ngữ lén đến nhà Lý Diệc Phi.

Cô ta đến trước cửa sổ lớn trong phòng khách, chào hỏi người đang ngồi trên ghế xoay phơi nắng: "Bác ạ".

https://thuviensach.vn

Người kia mở mắt, quay đầu lại.

Một gương mặt trung niên đẹp trai và rất cá tính, rất giống Lý Diệc Phi, nhưng lại nghiêm nghị và quả đoán hơn anh nhiều.

Ông ta mỉm cười, đường nét cương nghị trên gương mặt chỉ mềm xuống vài giây rồi trở lại như bình thường.

“Cô bé Ngữ đến rồi à, thế nào?”. Ông trầm giọng hỏi.

Liêu Thi Ngữ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, tự động rót trà để uống.

“Là một cô gái tốt”. Cô ta nhấp ngụm trà rồi khẽ nói: “Không có tâm cơ, giản đơn lương thiện, thích tiền nhưng bắt buộc phải là tiền do chính cô ấy kiếm được. Phẩm chất của cô ấy cháu đã quan sát tỉ mỉ, không có vấn đề gì. Đến khi cô ấy tiếp nhận dự án của công ty, xác định năng lực cũng không có vấn đề gì rồi, bác có thể yên tâm để Lý Diệc Phi hẹn hò cô ấy”.

Người đàn ông trung niên xoay xoay chiếc ghế.

“Thật hiếm khi cháu khen ngợi tình địch của mình như thế”.

Liêu Thi Ngữ khẽ cười: “Vì cho dù cháu nói xấu cô ấy thì cũng không thể biến cô ấy thành một kẻ xấu xa được, ngược lại còn hạ thấp nhân phẩm của cháu”.

Người đàn ông lại tựa lưng ghế rồi xoay xoay: “Cháu thực sự không định kể cho hai người trong cuộc kia vì sao ban đầu cháu lại thích Uông Nhược Hải à?”.

Liêu Thi Ngữ đặt tách trà xuống: “Không cần thiết, cứ như thế sống tự tẩy trắng mình vậy. Sao cháu phải sống như một đóa sen trắng? Cháu nghĩ cháu sống như thế này là rất tốt, rất cá tính”. Cô ta ngừng lại rồi nói: “Hơn nữa cháu đúng là đã vung dao chiếm đoạt tình yêu mà”.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói trầm và dày: “Bắc nhớ hè năm cháu học lớp 11, cứ nằng nặc đòi một mình vác balo đi du lịch, không ai ngăn được. Đến khi cháu về và lén nói với bác, cháu tình cờ gặp một cậu bé ở thị trấn nhỏ vùng Giang Nam, cháu rơi xuống nước suýt thì chết đuối, là cậu ta đã cứu cháu. Cháu còn nói, cháu thích cậu ta không chịu nổi, trước khi chia tay cháu còn hẹn với cậu ta sẽ cùng thi vào đại học ở Bắc Kinh. Kết quả là năm 12, bố mẹ cháu đi định cư nước ngoài, chống không tài nào chống lại họ được, vẫn phải ra nước ngoài theo, về sau cháu gửi email cho bác, nói sau khi đến Mỹ đã mất liên lạc với cậu bé kia, vì thế cháu đã ốm một trận”.

Ông ngừng một lát rồi khẽ nói: “Cậu bé kia, chính là Uông Nhược Hải đúng không?”.

Một lát sau, Liêu Thi Ngữ lặng lẽ thở dài: “Có lúc cháu rất tức giận, anh ấy đã quên mất cháu rồi”.

Người đàn ông khẽ cười: “Lúc học lớp 11, cháu đeo kính cận lại còn niềng răng, so với bây giờ thì thay đổi rất nhiều. Hơn nữa chẳng phải cháu nói vì không muốn bố mẹ biết cháu đi du lịch ở đâu, nên lúc đó cháu đã dùng tên và chứng minh thư của chị họ hay sao”.

Liêu Thi Ngữ đáp: “Vâng, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ cháu đã kiên quyết về nước, cũng chính là muốn thử vận may xem có thể tìm thấy anh ấy không, chưa biết chừng anh ấy thực sự đã thi đậu đại học ở Bắc Kinh và ở lại. Mà cháu cũng đúng là may mắn, không ngờ lại gặp anh ấy ở Thiên Thánh. Cháu đã nhận ra ngay, và đợi anh ấy cũng nhớ ra, nhưng anh ấy không hề nhớ. Cháu không che giấu cảm tình của cháu, anh ấy nhận ra, cháu hẹn hò anh ấy, hai lần đầu anh ấy từ chối, lần thứ ba anh ấy đồng ý. Ban đầu anh ấy không nói cho cháu biết anh ấy có bạn gái hay chưa, cháu cũng không hỏi. Về sau biết anh ấy thực sự có bạn gái, cháu hỏi anh ấy chọn ai, anh ấy rất do dự, không thể quyết định. Sau đó bọn cháu uống nhiều, đi khách sạn, anh ấy bị Tiền Phi bắt quả tang tại trận thì anh ấy mới

https://thuviensach.vn

hoàn toàn ra quyết định. Thực ra nói cho cùng thì cháu vẫn là một cô nàng xấu xa.

Ban đầu khi bọn cháu ở cạnh nhau thì rất tốt. Nhưng dần dần, anh ấy cứ so sánh cháu với Tiền Phi. Anh ấy chê cháu không biết nấu cơm, không làm việc nhà, vừa kiêu ngạo lại vừa nóng tính. Hôm Tết cháu và anh ấy về quê, mẹ anh ấy cứ nhắc Tiền Phi với cháu. Cháu rất giận, tỏ ra khó chịu với bà ấy, kết quả là sau khi về lại Bắc Kinh, anh ấy đã đề nghị chia tay.

Lúc cháu ở nhà họ, cùng anh ấy đến ven hồ mà năm đó cháu rơi xuống nước, hỏi anh ấy có nhớ ra gì không. Anh ấy sa sầm mặt, có vẻ buồn bã. Cháu biết người anh ấy nhớ khi đó không phải là cháu, mà là Tiền Phi".

Liêu Thi Ngữ lẩm bẩm, u buồn nhìn tách trà trong tay.

"Mối tình đầu dù tốt đẹp mấy thì cũng có là gì? Vẫn không thắng nổi người yêu bảy năm".

Người đàn ông trung niên dựa vào ghế, khẽ hỏi: "Sao không kể cậu ta biết những chuyện này?"

Liêu Thi Ngữ uống trà: "Tự anh ấy nhớ ra được thì nhớ, không nhớ được thì thôi. Cháu không cần thương hại và cảm động. Cháu chính là một kẻ xấu xa, cháu cứ sống xấu xa như thế, cũng rất thú vị".

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Khoảng Cách Hai Năm 1

Type: P.anh

Một tuần sau, công ty Tiền Phi nhận được một dự án, đó là tiến hành tổ chức lại tài chính của công ty con đã lên sàn của tập đoàn Thiên Thánh danh tiếng lẫy lừng.

Phó tổng công ty tới tìm Tiền Phi, báo cô rằng định giao dự án này cho cô, hỏi cô có đủ tự tin hay không.

Tiền Phi ngẩn ngơ một lúc mới nhận ra là chuyện gì, hỏi với vẻ không tin: “Phó tổng, bên kia có rất nhiều bảo đại có kinh nghiệm, chuyện tốt này sao lại rơi vào tay tôi?”.

Tập đoàn Thiên Thánh “trâu” như thế, hoàn thành một dự án cho họ sau này trong ngành dù đi tới đâu cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực tự hào.

Phó tổng gật đầu chắc nịch: “Đúng, giao cho cô làm đấy! Thực ra đây là yêu cầu do bên tập đoàn Thiên Thánh đề nghị, nói tốt nhất là tìm một mỹ nữ bảo đại làm dự án này, đợi sau này dự án hoàn thành, lên báo đài rồi, không chừng có thể đẩy giá cổ phiếu tăng vọt. Hai cô bảo đại bên kia đúng là có kinh nghiệm dày dặn, nhưng nhan sắc thì còn lâu mới sánh được với hai chữ ‘mỹ nữ’!”.

Tiền Phi cảm thấy vận may của cô đến một cách quá khó tin, đúng là nhờ phúc của tập đoàn Thiên Thánh có tác phong vừa kỳ dị vừa phô trương ấy.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi và phó tổng Liêu của tập đoàn Thiên Thánh bước đầu tìm hiểu và làm quen với nhau, cô lấy được rất nhiều tài liệu từ chỗ ông ta. Lúc trao đổi danh thiếp với phó tổng Liêu, Tiền Phi cảm thấy quãng thời gian gần đây đúng là cô rất có duyên với những người họ Liêu.

Nhờ công lực trước đây tạo ra do chỉnh lý kế hoạch sơ khởi công việc, cô xem qua tài liệu rất nhanh, hơn nữa còn nắm bắt được trọng tâm. Chỉ mấy ngày là đã hiểu được khái quát tình hình của tập đoàn và mười mấy công ty con.

Buổi tối mấy hôm sau đó, khi cô ở nhà xem tài liệu thì Lý Diệc Phi làm thêm giờ ghé về thăm cô.

Lý Diệc Phi giấu tay ra sau lưng, ghé sát tai cô, hỏi với vẻ rất ngông nghênh: “Tiền bảo đại, về dự án này, em có cần anh giúp em hoạch định phương án tổ chức lại không?”.

Tiền Phi ngước lên nhìn anh, nghĩ ngợi rồi đáp: “Thực ra dự án này em muốn tự em hoàn thành nó! Em nghĩ, nếu em không dựa dẫm vào bất kỳ ai, tự mình độc lập hoàn thành dự án của công ty lên sàn dưới trướng của đại tập đoàn Thiên Thánh này, sau này có làm dự án nào khác thì em sẽ rất tự tin!”.

Lý Diệc Phi gật gù, nói “Trẻ ngoan, thế em cứ bận tiếp đi!”, rồi vung vẩy tay đi vào nhà vệ sinh.

Đóng cửa lại rồi, anh đưa điện thoại luôn giấu trong tay lên tai, hạ giọng nói: “Bố nghe thấy chưa? Còn lo con ngầm giúp đỡ cô ấy không? Bây giờ cho dù con chịu thì cô ấy cũng không cho! Ông già, tính khí hẹp hòi của bố thế này, chẳng trách công ty kinh doanh tệ như thế!”.

Bên kia vẳng đến tiếng cười lạnh lẽo: “Đợi khi cô ta làm xong hết chuyện này rồi con hãy đắc ý với bố!”.

https://thuviensach.vn

Mấy hôm sau, Tiền Phi dẫn thành viên tổ dự án đến tổng bộ tập đoàn Thiên Thánh để họp mặt với lãnh đạo cấp cao. Phó tổng Liêu nói chủ tịch bận một số việc riêng nên không tiện xuất hiện trong cuộc họp hôm nay, nên cuộc họp sẽ tạm do ông ta chủ trì.

Trong cuộc họp,Tiền Phi đề xuất một số ý kiến về tình hình của tập đoàn.

Quan điểm của cô nhận được sự tán đồng hoàn toàn của lãnh đạo cấp cao, họ tỏ ra tán thưởng rất cao đối với chuyện Tiền Phi chỉ trong một thời gian ngắn mà đã có thể nắm bắt rõ ràng tình hình của tập đoàn.

Tiền Phi nói tiếp đến phương án tổ chức lại mà cô vạch ra.

Đề nghị của cô nhận được những lời khen ngợi của mọi người.

Phó tổng Liêu gật đầu liên tục: “Phương án mà Tiền tổng đề ra, tôi cảm thấy những người có mặt tại đây đều không có ý kiến khác, nhưng dù sao chủ tịch mới là người quyết định cuối cùng, tôi vẫn phải hỏi ý kiến, nghe suy nghĩ của ông ấy xem sao”.

Ông ta bảo Tiền Phi đợi một lát, nói là ra ngoài gọi điện cho chủ tịch hỏi ý kiến. Và sau khi ra khỏi phòng họp, ông ta đi thẳng đến văn phòng chủ tịch.

Trong văn phòng, Lý Thiên Thánh và Lý Diệc Phi đều ở đó, họ đang theo dõi màn hình máy tính chăm chú.

Quá trình trong cuộc họp lúc nãy, họ đã xem trực tiếp đầy đủ.

Phó tổng Liêu hỏi: “Lão Lý, anh nghĩ thế nào?”.

Lý Thiên Thánh thong thả lên tiếng: “Ừ, cũng được, cứ thử theo cách cô bé ấy nói đi”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi “xì” một tiếng: “Cái gì mà ‘cũng được’? Phải là quá tuyệt mới đúng! Tán thưởng hiện rõ lên mặt còn cố kìm nén bản thân không nói thật, con thấy bệnh tim của bố là do kiềm chế quá mà ra đấy!”.

Phó tổng Liêu quay về phòng họp, báo với Tiền Phi: “Chủ tịch cảm thấy phương án này rất tốt, có thể tiến hành!”.

Tiền Phi nói: “Thế thì bây giờ sẽ bắt tay vào xác định các cơ cấu trung gian nhé, sau khi xác định thì chúng ta sẽ ký hợp đồng bảo mật, sau này mọi người có thể nhanh chóng triển khai hội nghị trung gian!”.

Phó tổng Liêu bảo: “Tất cả cứ tiến hành theo sự sắp xếp của Tiền tổng!”.

Tan cuộc họp, phó tổng Liêu mời Tiền Phi đến văn phòng ông ta để thương thảo về việc cơ cấu trung gian.

Tiền Phi theo ông ta đến văn phòng, sau khi trò chuyện khoảng nửa tiếng, cô đã giúp ông ta bước đầu chọn được văn phòng thiết kế và cơ cấu đánh giá sản phẩm.

Sau khi thảo luận xong, cô đang định cáo từ thì có người gõ cửa. Phó tổng Liêu nói “mời vào”.

Cửa bị đẩy ra.

Tiền Phi quay sang nhìn một cái rồi khựng lại. Người từ ngoài cửa đi vào chính là Liêu Thi Ngữ.

Tiền Phi ngồi bên cạnh, nghe Liêu Thi Ngữ và phó tổng Liêu nói chuyện.

Liêu Thi Ngữ đến để làm thủ tục phục chức.

Và cả cô ta bất cẩn gọi một tiếng “bác”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi cảm thấy đầu óc hỗn loạn, rất nhiều suy nghĩ chen chúc nhau xuất hiện trong đầu cô.

Cô nhíu mày, bắt bản thân bình tĩnh lại, trong tư duy hỗn loạn cuối cùng cũng nắm bắt được mấy trọng điểm.

Lúc mới chia tay Uông Nhược Hải, Diêu Tinh Tinh nói với cô: “Cô ả kia là cháu gái của một vị sếp cấp cao trong công ty họ!”.

Đợt trước Liêu Thi Ngữ nói với cô: “Hôm đó không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, mà là rất lâu trước đây đã từng tiếp xúc, chỉ có điều lúc đó tôi chỉ nghe thấy giọng nói của cô chứ chưa từng thấy mặt”.

Hôm đó đi mua sắm, Liêu Thi Ngữ hỏi cô có thêm bạn trai cũ vào danh sách bạn bè không, cô nói rằng không bao giờ, thế là cô ta đăng hình họ chụp chung lên, sau đó cô ta trả lời ai đó: “Cuống cái gì, em có ăn thịt ai đâu, hi hi”.

Cô ta đăng cho ai nhìn thấy chứ?

Sau đó về nhà, Uông Nhược Hải gọi điện cho cô với một vẻ rất kỳ quặc. Hỏi anh ta có chuyện gì, anh ta lại ấp a ấp úng rồi nói là không có gì.

Và cả Lý Diệc Phi hôm đó nhờ cô đi lấy bộ đồ vest căn bản không hề tồn tại, sau khi về thì Liêu Thi Ngữ bỗng nói nhà đã sửa xong, sắp phải dọn đi.

Thời gian đuổi cô ra ngoài, anh và Liêu Thi Ngữ đã nói những gì?

…

Trong mớ hỗn loạn, cô dần dần tìm rõ ra đầu mối, đầu óc cô dần dần xuất hiện một sự tỉnh táo chưa từng có.

https://thuviensach.vn

Cô đúng là quá ngu ngốc, đến giờ mới phát hiện ra, người phụ nữ ngồi trước mặt đây rốt cuộc là ai.

Tiền Phi nhân lúc Liêu Thi Ngữ và phó tổng Liêu tạm dừng cuộc trò chuyện đã lên tiếng cáo từ.

Cô ra khỏi văn phòng, chưa đi được vài bước thì nghe sau lưng có tiếng động ở cửa.

Cô nghe thấy Liêu Thi Ngữ gọi cô ở phía sau.

Cô ngừng lại, đứng vững, quay người.

Liêu Thi Ngữ đến trước mặt cô, mỉm cười: “Tiền Phi, xin lỗi vì trước đây không nói cho cô biết tôi đang làm việc ở đâu, hiện giờ tôi phụ trách công tác tài chính của tập đoàn, nếu về phương diện tài chính có vấn đề gì thì cô cứ hỏi tôi nhé”.

Tiền Phi hơi nhíu mày. Cô cảm thấy cô gái này đang xin lỗi không chỉ là chuyện mà cô ta vừa nói.

Cô nghĩ ngợi rồi hỏi: “Chức vụ của cô là?”.

Liêu Thi Ngữ đáp: “Trưởng phòng tài vụ”.

Tiền Phi nhếch môi, nở một nụ cười nghề nghiệp rất hoàn hảo: “Xin lỗi, cấp bậc của cô chưa đủ, phải do cấp trên của cô làm việc với tôi!”.

Nói xong cô nhìn thấy vẻ mặt Liêu Thi Ngữ khựng lại, cô tiếp tục mỉm cười nói “cáo từ”, rồi quay lưng bỏ đi.

Bước thẳng từng bước từng bước, trong lòng cô có một cảm giác vô cùng phức tạp.

https://thuviensach.vn

Cô gái kia đã tiếp cận cô với suy nghĩ, thái độ gì? Là muốn nhìn xem cô không bằng cô ta đến mức nào ư?

Cũng may, cô không hề thua cô ta.

Nhưng nếu là hai năm trước, cô chắc chắn sẽ như một đứa con gái xấu xí khi đứng trước mặt Liêu Thi Ngữ, hai người đứng cạnh nhau vốn không cần so sánh cũng biết chênh lệch đến mức nào. Nhưng hôm nay, cô lại có một năng lực ngang ngửa với cô ta, không, thậm chí cô còn đứng cao hơn cô ta, nổi bật hơn cô ta.Cô nghĩ, là ai đã làm cho cô trong hai năm nay có sự thay đổi đến nhường ấy?

Trong tim cô vang lên cái tên của người đàn ông ấy.

Buổi tối về tới nhà, Tiền Phi gọi điện cho Lý Diệc Phi, bảo anh tan sở xong đến ăn cơm rồi đi. Cô làm một đĩa to cà tím xào, đựng bằng cái đĩa sứ xinh đẹp mà cô đã quyết định đem ra sử dụng.

Lý Diệc Phi phát giác ra bầu không khí có sự bất thường kỳ lạ, cảm thấy có thứ gì đó mà anh không nhìn thấy. Anh nói với Tiền Phi: “Anh cứ thấy em khác hẳn ngày thường.

Tiền Phi hỏi:”Em thế nào?”.

Lý Diệc Phi đáp: “Giống như cảm giác ôm một bụng cảm ân đại đức muốn tìm chỗ để xả ra ấy!”.

Tiền Phi cười với anh: “Anh nói đúng rồi! Hôm nay em muốn tìm anh để phát tiết cảm ân đại đức đây!”.

Lý Diệc Phi hớn hở: “Anh vẫn mong là em có thể phát tiết cái khác với anh, chẳng hạn thú tính gì đó”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi điềm nhiên nói: “Bà dì em mấy hôm nay không thích anh đâu”.

Lý Diệc Phi rên rỉ: “Hôm nay xem ra chỉ có thể ăn chay, không ăn mặn được rồi”.

Anh hỏi Tiền Phi: “Băng vệ sinh, hôm nay rốt cuộc em làm sao thế?”.

Tiền Phi nhìn anh không chớp: “Không có gì, chỉ là bỗng nhận ra bấy lâu nay, những điều anh lặng lẽ làm vì em, so với những gì em nhìn thấy, nhiều hơn rất nhiều lần!”. Cô ngừng lại, giọng hơi khàn đi: “Có chút cảm động!”.

Lý Diệc Phi cười, gõ đầu cô: “Thật xấu xa! Mặt nhìn như cái bánh bao ấy! Sau này đừng học người ta chơi trò cảm động, cảnh này xấu quá anh không dám nhìn đâu!”.

Tiền Phi phì cười thành tiếng.

Một tuần sau, hội nghị ký kết hợp đồng trung gian được cử hành tại phòng hội nghị số 1 của tổng bộ tập đoàn Thiên Thánh.

Vốn dĩ phạm vi nhân viên dự họp là lãnh đạo cao cấp của tập đoàn, lãnh đạo của công ty con và cả nhân viên kỹ thuật, nhưng Lý Diệc Phi khi đi kiểm tra tình hình bài trí hội trường đã đặc biệt dặn dò trợ lý riêng của anh: “Hãy thông báo cho trưởng phòng tài vụ Liêu và trưởng phòng Uông Nhược Hải bộ phận nghiệp vụ cũng đến tham gia hội nghị”.

Nếu Tiền Phi đã nói anh biết rằng cô đã rõ Liêu Thi Ngữ là ai rồi, thế thì anh sẽ khiến cả hai người đó phải trông thấy thời khắc mê người khi thoát thai hoàn cốt của Tiền bảo đại.

Anh đã có quyết định này từ lâu, anh sẽ cho người phụ nữ của anh một sân khấu, để cô tận lực phát huy, để người từng phản bội cô nhìn thấy cô

https://thuviensach.vn

của ngày hôm nay nổi bật chói lóa đến nhường nào.

Uông Nhược Hải chỉ là lãnh đạo trung tầng của tổng bộ tập đoàn, với cấp bậc của anh ta chỉ có thể ngồi ở vị trí tít dưới cùng của dãy bàn hội nghị dài dằng dặc kia.

Mà đối diện anh ta, là Liêu Thi Ngữ.

Anh ta nhìn cô ta một cái, trên gương mặt cô ta có một nụ cười bí ẩn và kỳ dị.

Anh ta không biết nụ cười kia có ẩn ý gì, cau mày nhìn đi nơi khác.

Hội nghị với cấp bậc thế này, trước đây anh ta hiếm khi có cơ hội được tham dự, nghe nói lần này là tổ chức lại tài sản cho công ty con dưới trướng của tập đoàn, mỗi người đến dự họp đều phải ký hợp đồng bảo mật. Mà sở dĩ anh ta có thể được đến dự họp, nghe nói là để tiện phối hợp với công ty chứng khoán để tiến hành tìm hiểu sâu hơn về nghiệp vụ của công ty con.

Cửa phòng hội nghị bên cạnh mở ra, các vị lãnh đạo cao cấp lần lượt bước vào, đến bàn hội nghị ở dãy đầu tiên, lục tục ngồi vào chỗ.

Rất kỳ lạ, vị trí ở giữa họ đều nhường ra, ngay cả phó tổng Liêu cũng không ngồi.

Anh ta thắc mắc vị trí kia sẽ là nhường cho ai? Chủ tịch? Không thể, chủ tịch đang nghỉ ngơi, tất cả mọi việc đều giao cho phó tổng Liêu xử lý rồi.

Thế thì dành cho ai, có thể ngồi ở vị trí quan trọng như thế, điều khiển đại cuộc, chỉ huy giang sơn?

Ở cửa lại tiếp tục có một số người bước vào.

https://thuviensach.vn

Anh ta nghe thấy hai nhân viên kỹ thuật nói nhỏ với nhau rằng, mấy người đó là chuyên viên kế toán và chuyên viên đánh giá sản phẩm.

Họ ngồi vào chỗ đối diện các lãnh đạo cấp cao. Mà vị trí đầu tiên kia vẫn để trống.

Anh ta nghĩ, một vị trí như thế, chắc là nhường cho bảo đại bên công ty chứng khoán.

Anh ta đang suy nghĩ thì ở cửa lại có tiếng động.

Anh ta quay sang, thờ ơ ngước lên nhìn. Nhưng sau khi nhìn thấy người đó, toàn thân anh ta cứng đờ.

Người lần này bước vào, chính là Tiền Phi.

Cô đi đầu, như một nữ hoàng, ngẩng cao đầu sải bước, tự tin vững vàng, dưới ống quần tây dài, mỗi bước đi đều làm chấn động tim người. Sau lưng cô là mấy người đàn ông mặc vest nghiêm chỉnh, với một tư thế bảo vệ, cam tâm tình nguyện đi chậm lại, theo sau cô.

Cô đi thẳng tới, thần thái tỏa sáng.

Nhìn dáng vẻ cô lúc này, anh ta gần như không nhớ nổi hai năm trước cô trông như thế nào nữa.

Cô đi thẳng đến dãy bàn đầu tiên của phòng hội nghị. Phó tổng Liêu đích thân đứng lên, đích thân nghênh đón, đích thân kéo ghế ra mời cô ngồi xuống.

Cô khách sáo và khiêm tốn, cuối cùng vẫn không thể chối từ, đành ngồi xuống vị trí đó.

Tim anh ta run rẩy, nhìn người đang ngồi ở vị trí đầu tiên đó.

https://thuviensach.vn

Hóa ra vị trí đó lại là dành cho cô.

Anh ta ngồi tít dưới phòng hội nghị, lồng ngực nhói đau.

Trong hai năm trời, đó là khoảng cách mà anh ta chưa từng nghĩ tới. Khoảng cách giữa cô và anh ta.

Hội nghị do phó tổng Liêu chủ trì.

Ông ta giới thiệu với tất cả mọi người trong phòng: "Đây là người phụ trách cố vấn tài chính mà chúng ta mời về lần này, Tiền Phi, sau đây cô ấy sẽ giới thiệu cho mọi người biết tình hình cụ thể và sắp xếp sau đó của dự án".

Tiền Phi mở micro lên, giọng nói trong trẻo được phóng to, văng vẳng trong phòng hội nghị.

Cô giới thiệu ngắn gọn nhưng đầy mạnh mẽ về tình hình hiện nay của công ty con của tập đoàn và cả phương án bước đầu để tổ chức lại, sắp xếp điều chỉnh đâu ra đó thời gian công tác hiện trường của các cơ cấu trung gian tham gia vào dự án lần này.

Cô ngồi ở vị trí đầu tiên, quyết đoán cương nghị như một tướng đang chỉ huy chiến trường.

Trong văn phòng chủ tịch, Lý Diệc Phi nhìn chăm chú màn hình lớn trên tường, ánh mắt không rời một giây phút nào.

Từ bao giờ mà người phụ nữ của anh đã trưởng thành xuất sắc đến thế? Xuất sắc đến mức khiến anh bàng hoàng.

Mắt anh nhìn màn hình, vẻ mặt kiêu ngạo, nói với Lý Thiên Thánh ngồi cạnh: "Thế nào, khá giỏi đấy chứ? Đây chính là người con chọn! Với hào quang hiện nay của cô ấy, chẳng có gia thế nào mà cô ấy không xứng

https://thuviensach.vn

đáng cả!”. Anh hơi rời mắt khỏi màn hình, nhìn gương mặt của người đàn ông trung niên rất giống anh: “Lần này con có thể nói cho cô ấy biết bố đẻ của con là ai rồi chứ?”.

Lý Thiên Thánh cũng nhìn màn hình: “Bố biết bấy lâu nay con chê bố nhiều chuyện, cứ can thiệp vào việc tìm bạn gái của con. Nhưng con phải biết rằng, tương lai con sẽ gánh vác cả tập đoàn này, con phải chịu trách nhiệm với mỗi một nhân viên của tập đoàn, bố bắt buộc phải chắc chắn rằng sau khi bố trao quyền vào tay con, chí ít sẽ không bị một cô gái mà con nhắm mắt tùy tiện chọn bừa nào làm cho gia sản này lụn bại”. Ông ngừng lại rồi tiếp tục: “Cô gái này, xem ra cũng ổn đấy”.

Cô gái kia tuy trẻ tuổi nhưng lại có một sức mạnh hiếm có trấn giữ được cục diện, mỗi một câu cô ấy nói đều logic chặt chẽ, rành mạch đâu ra đó, khi phân chia công việc cũng tuần tự từ đơn giản đến phức tạp, khiến người khác mới nghe đã hiểu rõ mình sẽ phải làm gì, đồng thời vui vẻ khâm phục và làm theo lời cô ấy nói.

Phong cách bố trí công tác nhanh gọn chặt chẽ của cô gái kia cũng có chút giống ông.

Cũng chẳng trách, nghe nói cô gái đó là do một tay con trai ông dẫn dắt mà.

Ông không kìm được, lén ngước lên nhìn con trai đang theo dõi chăm chú màn hình với vẻ mặt đầy kiêu ngạo và tự hào.

Tâm trạng hiện giờ của thằng nhóc này, e rằng cũng giống hệt lúc ban đầu ông nghe tin nó đã mở công ty, kiếm được tiền mua biệt thự chăng.

Hội nghị diễn ra hơn hai giờ đồng hồ, cuối cùng cũng kết thúc.

Trước khi tan họp, Tiền Phi tắt micro, hỏi phó tổng Liêu ngồi cạnh: “Có người nào hiểu rất rõ về chuyên môn nghiệp vụ của công ty lên sàn

https://thuviensach.vn

không ạ? Tôi muốn tìm hiểu thêm một bước về tình hình nghiệp vụ của công ty".

Phó tổng Liêu ngước lên quét một vòng bên dưới, tìm thấy Uông Nhược Hải rồi chỉ anh ta, nói với Tiền Phi: "Kia, anh đó là trưởng phòng nghiệp vụ, tên Uông Nhược Hải, anh ta rành rẽ nhất tình hình nghiệp vụ của công ty".

Tiền Phi ngẩn người, nhìn theo hướng tay chỉ của phó tổng Liêu, Uông Nhược Hải đang ngồi ở vị trí không xa cửa ra vào lắm.

Lúc cô nhìn sang đó, phát hiện ra Uông Nhược Hải cũng đang nhìn cô. Mà đối diện anh ta là Liêu Thi Ngữ.

Liêu Thi Ngữ nhìn Uông Nhược Hải, rồi lại nhìn theo ánh mắt của anh ta mà nhìn cô.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Khoảng Cách Hai Năm 2

Cô bỗng cảm thấy tình cảnh trước mắt có hơi buồn cười.

Vẻ bần thần và hơi u buồn của Liêu Thi Ngữ khiến cô trong khoảnh khắc suýt thì tưởng mình là kẻ thứ ba chen chân vào giữa cô ta và Uông Nhược Hải.

Thế gian này thật hỗn loạn, không phân biệt nổi ai mới là kẻ thứ ba của ai.

Phó tổng Liêu hỏi: “Sau cuộc họp tôi sẽ bảo Uông Nhược Hải ở lại, bảo anh ta gắng hết sức phối hợp với công tác của cô, Tiền tổng, cô thấy sự sắp xếp này có ổn không?”.

Tiền Phi vội vàng quay sang, mỉm cười đáp: “Ổn ạ, rất ổn”.

Phó tổng Liêu bật micro lên, tuyên bố tan họp rồi nói tiếp: “Trưởng phòng Uông bộ phận nghiệp vụ ở lại một lát”.

Những người ngồi phía trước đều đứng lên chuẩn bị ra ngoài, trong tíc tắc cô lại có cảm giác đơn độc.

Tiền Phi thoáng bần thần, lấy điện thoại ra. Đang lật xem tin nhắn thì Uông Nhược Hải đã đến bên cạnh cô.

Phó tổng Liêu giới thiệu họ với nhau.

Tiền Phi cất điện thoại, ngẩng lên nhìn Uông Nhược Hải rồi chìa tay phải ra: “Trưởng phòng Uông, chào anh, mong rằng sau này chúng ta có

https://thuviensach.vn

thể hợp tác vui vẻ!”.

Uông Nhược Hải chần chừ rồi cũng giơ tay phải ra: “Xin chào, Tiền tổng!”. Giọng anh ta nghe khàn khàn, theo những gì cô từng hiểu anh ta trong quá khứ, Tiền Phi gần như tưởng lầm rằng anh ta đã gặp phải chuyện gì thương tâm nên sắp khóc đến nơi.

Cô buông tay, nhìn thấy Liêu Thi Ngữ ngồi ở bên dưới, thần sắc cô ta trông càng u buồn.

Lý Diệc Phi nhìn màn hình lớn trên tường, nghiến răng: “Shit! Anh cho hắn tham gia hội nghị là để ngưỡng mộ em, không phải để cho hắn bắt tay em! Bác Liêu đang làm gì thế này!”. Anh quay sang nhìn Lý Thiên Thánh, vẻ mặt giảo hoạt: “Con mặc kệ hết, tối nay con phải nói cho cô ấy biết bố của con là ai!”.

Ra khỏi phòng hội nghị, Tiền Phi và phó tổng Liêu đi sánh đôi phía trước, Uông Nhược Hải với thân phận là cấp dưới nên đi theo sau.

Tiền Phi vừa đi vừa trò chuyện với phó tổng Liêu: “Không hiểu thì không biết, Thiên Thánh đúng là một nơi mua bán lớn! Chủ tịch Lý có thể biến một tập đoàn lớn mạnh thế này cũng thật vất vả! Nghe nói ông ấy gần đây sức khỏe không tốt lắm ạ? Xem ra phu nhân của ông ấy cũng mệt mỏi nhiều rồi”.

Phó tổng Liêu cười nói: “Nếu ông ấy có phu nhân thì đỡ, buồn một nỗi là không có ai chia sẻ cùng ấy chứ!”.

Tiền Phi “ồ” một tiếng, hỏi: “Chủ tịch Lý vẫn độc thân ạ?”.

Phó tổng Liêu rất dễ tính, cười khà khà: “Kiểu hình dung từ ‘độc thân’ là của thanh niên các cô, chứ tuổi tác chúng tôi thì phải nói là ‘mất vợ’ mới đúng! Vợ của lão Lý đã qua đời rất lâu rồi!”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi lại “ồ” một tiếng, gật gù.

Họ ra đến thang máy, Tiền Phi nói: “Thế thì tôi sẽ tìm hiểu nghiệp vụ với trưởng phòng Uông, phó tổng Liêu cũng về văn phòng đi ạ, có việc gì tôi sẽ đến tìm ngài!”.

Phó tổng Liêu đi thang máy lên trên, Tiền Phi và Uông Nhược Hải đi thang máy xuống dưới.

Trong thang máy không có ai khác, Tiền Phi nhìn thấy Uông Nhược Hải đứng thẳng đơ sau lưng qua tấm kính, đang nhìn cô chằm chằm.

Cô quay lại, hỏi: “Bây giờ chỉ có hai chúng ta, anh không cần phải đứng sau lưng em suốt như thế chứ?”.

Uông Nhược Hải nhìn cô cười, trong nụ cười lại có một nỗi cay đắng khó tả: “Bây giờ em trở nên xuất sắc thật rồi, xuất sắc tới mức khiến anh cảm thấy hổ thẹn”.

Tiền Phi quay đầu đi. Cô không biết phải nói gì.

Nếu không phải do anh ta, e rằng cũng sẽ không có cô của ngày hôm nay.

Quãng thời gian sau đó, Tiền Phi luôn ở cùng Uông Nhược Hải trong văn phòng trưởng phòng nghiệp vụ.

Tiền Ph bắt đầu cứ có cảm giác lơ đãng. Cô đi vệ sinh, lấy điện thoại ra xem rồi tắt máy, lại nghiến răng rửa mặt.

Sau đó cô bình tĩnh lại, bắt đầu bắt tay vào công việc.

Lúc sắp tan sở, Tiền Phi nói với Uông Nhược Hải: “Có thể em còn phải xem một số tài liệu nữa, anh có ngại khi làm thêm giờ không?”.

https://thuviensach.vn

Uông Nhược Hải nhìn cô, trầm giọng: “Sao có thể ngại được? Khoảnh khắc này đối với anh bây giờ là cầu còn không được, sau này e là cầu mà không được nữa”.

Những người khác đều lục tục ra về. Trong khu văn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người họ.

Tiền Phi vùi đầu vào đọc tài liệu đến quên hết mọi thứ, nhất thời quên cả thời gian, khi ngẩng lên thì phát hiện Uông Nhược Hải đang ngồi đối diện, nhìn cô không chớp mắt.

Cô bỗng cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn.

Cô gấp tài liệu lại, đứng dậy, “Hôm nay đến đây đã, phần còn lại cũng không còn nhiều lắm, ngày mai em xem tiếp”.

Uông Nhược Hải ngồi đối diện cô, chần chừ, bất động.

Tiền Phi bó tay, đành gọi: “Đi chứ?”.

Uông Nhược Hải đứng lên, đến trước mặt cô, cúi xuống nhìn cô.

“Hai năm trước Diêu Tinh Tinh đến công ty, chặn đường anh, chỉ vào mũi anh mắng, Uông Nhược Hải, sẽ có ngày anh biết mình mù quáng đến nhường nào, rồi sẽ có ngày anh sẽ nhận ra anh đã bỏ vàng mà đi nắm cát, sẽ có ngày anh khóc mà nhận ra, người anh đánh mất là bảo bối mà cả đời này anh không bao giờ tìm lại được!”. Anh ta ngừng lại, mắt đỏ hoe: “Diêu Tinh Tinh nói đúng, anh đúng là đã mù, anh đúng là đã nắm cát mà đánh mất vàng, anh đúng là đã đánh mất bảo bối của anh!”.

Tiền Phi hít một hơi thật sâu. Không ngờ Diêu Tinh Tinh đã lặng lẽ làm những chuyện này vì cô.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn Uông Nhược Hải, nói từng câu từng chữ: “Uông Nhược Hải, chúng ta hãy nhìn thẳng phía trước, cứ nhớ mãi những chuyện trong quá khứ cũng chẳng có ý nghĩa gì. Không nhìn về phía trước, em cũng sẽ không là em của ngày hôm nay!”.

Cô nói xong quay người đi ra ngoài, không nhìn gương mặt Uông Nhược Hải rốt cuộc đang có cảm xúc gì.

Trên thế gian này, không có cỗ máy thời gian nào có thể khiến thời gian quay ngược, cũng không có thuốc hối hận để bù đắp những điều tiếc nuối, mọi người đều phải chịu trách nhiệm cho những việc mình đã làm.

Cô không muốn mềm lòng vì sự hối hận của một người đàn ông. Vì có một người đàn ông khác đã làm nhiều hơn cho cô, cho dù có những việc anh xử lý không khiến cô vui lòng cho lắm.

Khi Tiền Phi và Uông Nhược Hải ra khỏi tòa nhà thì trời đã tối.

Cô lấy di động ra xem giờ, bấm nút home nhưng màn hình không có bất kỳ phản ứng nào. Cô sực nhớ ra cô đã tắt máy rồi.

Cô nhét điện thoại trở lại vào túi. Sau đó cô có phần lơ đãng, thờ ơ.

Sau lưng, Uông Nhược Hải bỗng kêu to “cẩn thận”, cô chưa kịp quay lại nhìn thì đã bị anh ta từ phía sau đẩy mạnh.

Cô loạng choạng ngồi bệt xuống đất, quay lại trông thấy Uông Nhược Hải ngã xuống chỗ cô vừa đứng lúc nãy, vẻ mặt chịu đựng đang xoa xoa đầu. Bên cạnh anh ta có một tấm bảng dài khoảng nửa mét, trên đó còn in một chữ “trường” còn chưa kịp khô.

Tiền Phi vội vàng bò dậy, chạy đến cạnh Uông Nhược Hải, đỡ anh ta lên: “Anh sao rồi?”.

https://thuviensach.vn

Phía sau có hai người chạy tới, căng thẳng xin lỗi không ngớt.

“Xin lỗi xin lỗi! Chúng tôi là giáo viên của trường Anh ngữ trên lầu, ban nãy muốn sơn trên tấm bảng mau khô nên đã treo bên ngoài cửa sổ để phơi, không ngờ lại rơi xuống, còn trúng anh! Xin hỏi hai người có sao không ạ? Có cần đến bệnh viện không?”.

Tiền Phi dìu Uông Nhược Hải, hỏi: “Có cần đi bệnh viện không?”.

Uông Nhược Hải nhìn dáng vẻ cuống quýt của cô, bỗng mỉm cười: “Anh không sao, em đừng lo!”.

Tiền Phi bắt taxi, đưa Uông Nhược Hải về nhà.

Lúc Uông Nhược Hải sắp xuống xe đã nói với cô: “Phi Phi, được nhìn thấy em lo lắng cho anh, anh cảm thấy cho dù bị tàn phế hay chết đi nữa cũng xứng đáng!”.

Tiền Phi bình tĩnh nói: “Đổi lại là ai khác che chắn cho em thì em cũng lo lắng thôi. Còn nữa, Uông Nhược Hải, em đã có bạn trai thật rồi đấy!”.

Ánh mắt anh ta nhìn cô từ nhiệt tình đến ai oán, cuối cùng xuống xe với bóng dáng cô đơn.

Tiền Phi thu ánh mắt lại, nói tài xế quay đầu xe, lái về hướng nhà mình.

Đến nhà và mở cửa, cô nhìn thấy Lý Diệc Phi đang ngồi trên sofa xem tivi.

Họ gần như dị khẩu đồng thanh.

Lý Diệc Phi có vẻ sốt ruột: “Sao giờ mới về, điện thoại lại còn tắt máy?”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi có vẻ bình tĩnh: “Anh đến từ bao giờ, không cần về nhà ở cạnh bố à?”.

Sau đó cả hai đều ngừng lại. Tiền Phi nói: “Ồ, có lẽ điện thoại hết pin chăng”.

Lý Diệc Phi chồm tới, ấn vai cô bắt cô ngồi xuống sofa, còn anh mang một cái ghế ra ngồi xuống trước mặt cô, xoa tay nói: “Băng vệ sinh, anh muốn kể em nghe một chuyện, nhưng anh nói rồi thì em đừng giận nhé! Hoặc là nếu em cảm thấy tức giận, xin hãy đánh anh mắng anh chà đạp anh, nhưng đừng nhắc chuyện chia tay gì đó, được không?”.

Tiền Phi cười cười: “Thế thì phải xem là chuyện gì đã! Nói thử xem, muốn kể em nghe chuyện gì?”.

Lý Diệc Phi cười hì hì, nói: “Là thế này, thực ra là một chuyện rất đơn giản, anh chỉ muốn kể em nghe, bố anh rốt cuộc tên gì!”.

Tiền Phi lại cười, nụ cười có phần rạng rỡ đến mức Lý Diệc Phi nổi da gà: “Bố anh ư? Em đoán bố anh chắc tên là Lý Thiên Thánh, anh nói xem có đúng không?”.

Lý Diệc Phi há hốc miệng, vẻ mặt xuất hiện một sự bàng hoàng đến cực độ, hoàn toàn không xứng với vẻ đẹp trai kiêu ngạo của anh tí nào.

“Sao em biết?”.

Nghĩ lại, anh thấy câu hỏi này hình như không đủ, thế là nhanh chóng đổi sang câu khác.

“Em biết từ bao giờ?”.

Tiền Phi cầm điện thoại lên, mở tin nhắn, tìm đến tin nhắn của họ và mở một tấm hình ra cho Lý Diệc Phi xem.

https://thuviensach.vn

Đó là tấm hình anh đã gửi cho cô lúc cuối tuần đi làm thêm.

Ban ngày lúc tan họp, Tiền Phi ngồi phía trên nhìn xuống bên dưới. Cảnh tượng mọi người lũ lượt kéo ra ngoài khiến cô bỗng có một cảm giác thật quen thuộc.

Trong đầu như có gì đó lóe lên, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra.

Không sai, tấm hình Lý Diệc Phi gửi cho cô, chính là chụp trong phòng hội nghị này!

Hơn nữa góc độ anh chụp chắc hẳn là ở vị trí mà cô đang ngồi hiện giờ.

Mà người có thể ngồi ở vị trí này để chỉ huy giang sơn, phải có thân phận như thế nào chứ?

Trong lòng cô bắt đầu trỗi dậy một giả thiết to gan.

Để chứng minh cho giả thiết đó, cô đã gài bẫy phó tổng Liêu nói ra.

Mà phó tổng Liêu nói với cô, phu nhân của chủ tịch Lý Thiên Thánh đã qua đời từ lâu lắm rồi.

Sau đó cô chạy vào nhà vệ sinh, dùng điện thoại lên trang Bách Độ, muốn tìm những thông tin về "con trai của Lý Thiên Thánh". Tiếc rằng vị đại gia này bảo mật thông tin về con trai ông rất kỹ, trên mạng gần như không tìm thấy gì, chỉ trừ trong một bải phỏng vấn có câu hỏi đáp như sau:

Phóng viên: Hình như ông chưa từng nhắc đến con cái với mọi người, tất cả chỉ loáng thoáng biết rằng ông có một người con trai. Xin hỏi ông làm thế là để bảo vệ cậu ấy chăng?

Lý Thiên Thánh: Thực ra tôi muốn để nó đứng ở góc độ một người bình thường để nhìn rõ những người xung quanh là như thế nào, đối xử với

https://thuviensach.vn

nó có thật lòng hay không. Tôi rất lo là người khác sau khi biết nó là con trai tôi thì xuất phát điểm hẹn hò với nó sẽ không còn trong sáng nữa.

Cô nhìn đoạn đối thoại đó, suy nghĩ hồi lâu, nhớ lại rất nhiều chi tiết đã bỏ qua trước kia.

--- Ban đầu khi xử lý Hồ Tử Ninh, Lý Diệc Phi nói, anh đã nhờ một ông chú làm việc trên thành phố gọi điện thẳng cho chủ tịch khách sạn để nói một tiếng.

--- Trước kia có lần họ cùng uống bia, Lý Diệc Phi từng nghiêm túc nói cô biết, anh là công tử nhà giàu. Cô tưởng anh đang đùa nên không tin.

--- Anh từng nói với cô, bố anh lo những người xung quanh anh đều đối xử tốt với anh vì tiền, lúc đó cô không hề để tâm đến câu nói ấy.

--- Anh và Liêu Thi Ngữ là bạn từ nhỏ. Trong cơ cấu quyền cổ phần nằm ở tư liệu của tập đoàn nói rõ, Liêu Thi Ngữ và bố mẹ, bác cô ta đều có cổ phần của tập đoàn.

--- Và cả những gói trà hảo hạng, Ngũ lương dịch, bộ đồ sứ đặc biệt kia.

Rất nhiều chi tiết ập đến trong đầu Tiền Phi như thủy triều dâng cao.

Cô cảm thấy giả thiết to gan đó càng lúc càng đến gần với sự thật.

Nghiến răng, để giết chết sự manh động muốn gọi điện hỏi anh ngay, cô đã tắt điện thoại.

Lý Diệc Phi bất an nhìn Tiền Phi đã im lặng gần mười phút, thử giơ tay ra chọc chọc vào cánh tay cô: “Băng vệ sinh, em đừng im lặng như thế, dù sao cũng nên nói gì đi chứ! Nói gì cũng được!”.

Tiền Phi nhìn anh: “Nói gì cũng được?”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi gật đầu như điên.

Tiền Phi: “Lý Diệc Phi, ông nội anh!!!”.

Lý Diệc Phi thầm than thở trong lòng, làm sao đây, anh và cha anh chỉ còn có một mình, anh không còn ông nội.

Nói một câu tràn trề cảm xúc xong, Tiền Phi lại lặng thinh. Lý Diệc Phi tiếp tục huých cô: “Đừng ngừng lại, nói thêm gì đi, nếu thực sự không muốn nói thì ra tay đánh anh cũng được!”.

Tiền Phi trừng mắt với anh.

Sau đó điện thoại di động của cô đổ chuông.

Cô nghe máy. Trong đó vẳng ra tiếng nói có phần hoảng loạn của Liêu Thi Ngữ.

“Tiền Phi, tôi đi tìm Uông Nhược Hải, nhưng anh ấy cứ nôn suốt, giữa chừng còn hôn mê nữa, bây giờ tôi đưa anh ấy đến bệnh viện rồi! Nhưng anh ấy không cho bác sĩ khám, nói chỉ muốn gặp cô!”. Giọng cô ta rất lớn, nói những gì đều bị Lý Diệc Phi nghe rõ mồn một.

Tim Tiền Phi khựng lại. Cô hỏi rõ bệnh viện và số phòng.

Buông máy xuống, cô bảo với Lý Diệc Phi: “Nợ của chúng ta lát về sẽ tính, bây giờ em phải đến bệnh viện”.

Lý Diệc Phi đứng phắt dậy: “Uông Nhược Hải nôn ói gì cũng kệ hắn, dựa vào đâu hắn nôn rồi đòi gặp em thì em phải đi? Có phải hắn không hiểu cấp bậc chúng ta đã cao hơn hắn, không biết xấu hổ là gì không? Không được, anh không đồng ý cho em đi!”.

Tiền Phi ngước lên nhìn anh, nhấn mạnh một vài chữ đặc biệt: “Buổi tối từ ‘tòa nhà của gia đình anh’ đi ra, đối diện ‘tòa nhà của gia đình anh’

https://thuviensach.vn

có một tấm bảng rơi xuống, vốn là rơi xuống đầu em nhưng Uông Nhược Hải đi phía sau đã đẩy em ra, thế là biến thành rơi trúng anh ấy. Anh ấy đỡ cho em, bây giờ có hiện tượng chấn thương sọ não, anh nói xem em có nên đi thăm hay không?".

Lý Diệc Phi cau mày: "Thế thì anh đi với em".

Tiền Phi mặt lạnh như tiền: "Có phải anh tưởng em vẫn còn tốt tính đến không chịu nổi? Em nói cho anh biết, Tiền bảo đại biết giận rồi nhé! Chuyện bố anh là ai, hai ta còn chưa làm rõ đâu, bây giờ em nhìn thấy anh là khó chịu! Em nói anh biết, anh mà dám đi theo, em sẽ đá gãy chân anh đấy!".

Cô nói xong xách túi đi ra cửa, thay giày xong, cô hung dữ chỉ vào Lý Diệc Phi đang ở trong phòng khách định bám theo: "Đứng lại đó cho em! Không được nhúc nhích!".

Lý Diệc Phi run run đôi chân: "Tiền bảo đại, em bỏ mặc anh một mình, để đi thăm bạn trai cũ hả? Thế có được không? Không trượng nghĩa tí nào!".

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Khoảng Cách Hai Năm 3

Tiền Phi nhướn mày: “Hay là anh đưa em đi thăm bố anh? Em nói anh nghe, bây giờ em nhìn thấy anh là tức, anh đấy, mau mà về nhà đi! Để đỡ cho bố anh đi đâu cũng có tập tiếp theo!”.

Lý Diệc Phi run chân, hỏi: “Cái gì mà tập tiếp theo?”.

Tiền Phi bí hiểm: “Bố anh lát nữa sẽ gọi điện hỏi anh, con trai, con trai, con đi đâu rồi thế?”. Nói xong cô mở cửa, bỏ đi.

Lý Diệc Phi nhìn cánh cửa đóng “ầm” một tiếng, cảm thấy chân anh run đến nỗi muốn bị chuột rút rồi.

Trên đường đi, Tiền Phi cảm thấy ở lồng ngực có một cơn giận cứ dâng lên mãi. Cô cũng không biết rốt cuộc mình đang giận ai, nhưng cô đang giận!

Nếu trách Lý Diệc Phi, thì anh đã từng nói cô biết anh là công tử nhà giàu, chính là cô không tin.

Nhưng nếu không trách anh thì về sau anh lại ra sức dẫn dụ cô đi vào con đường tin tưởng kiên quyết rằng anh là một thằng con trai bại gia quen được chiều chuộng của một ông già kinh doanh cá thể.

Càng nghĩ thì cơn tức tối đó càng khiến cô ấm ức, đến khi tới bệnh viện, nhìn thấy Uông Nhược Hải nôn ói lung tung mà không chịu cho bác sĩ khám, cứ nằng nặc sống chết gì cũng đòi cô đến, cơn ấm ức đó của cô cuối cùng không chịu nổi mà bùng nổ.

https://thuviensach.vn

Cô kéo ghế ra, ngồi xuống cạnh giường bệnh. Liêu Thi Ngữ sắp ra ngoài, định để không gian riêng cho cô, nhưng bị cô ngăn lại.

Đợi Uông Nhược Hải nôn xong, cô bình tĩnh hỏi: “Uông Nhược Hải, anh định làm gì? Tại sao em không đến thì anh không chấp nhận điều trị?”.

Uông Nhược Hải mặt mũi tái nhợt, trả lời: “Anh cũng không biết anh muốn làm gì,nhưng em không đến thì anh thấy điều trị hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì!”.

Tiền Phi hít một hơi: “Anh che chắn cho em, em rất cảm kích, nhưng bây giờ thà em là người bị rơi trúng còn hơn, vì em không cần anh dùng tình cảm này trói buộc. Em vốn không muốn nói nặng lời, nhưng giờ xem ra không nói không được. Uông Nhược Hải, có phải anh cảm thấy anh rất bất hạnh? Lúc bị anh đá, nhìn anh sống tốt như thế, em cũng cảm thấy mình rất bất hạnh. Em nói anh biết, hôm nay sở dĩ anh cảm thấy bất hạnh là vì em sống rất hạnh phúc. Giả sử hiện giờ em đang sống một cuộc sống khác - mỗi ngày không ngừng đi xem mặt đủ mọi loại trai già hói đầu mà còn bị kén chọn, soi mói, không ưng ý, anh nói xem em có còn thu hút anh hay không? E rằng ngay cả nhìn em thêm một cái anh cũng chẳng muốn. Mà với cuộc sống đó thì em bất hạnh đến cỡ nào? Nếu em không gặp bạn trai hiện giờ của mình, thật sự, không chừng em đang sống cuộc sống như thế. Nên khi anh thích thú với em của ngày hôm nay, đừng quên nhân quả của mọi thứ. Mà bây giờ anh thấy không hạnh phúc và đau khổ, cũng chưa chắc là chưa quên được tình cảm với em, nói trắng ra thì chẳng qua là một sự hụt hẫng”.

Cô ngừng lại rồi nói tiếp: “Mạng của anh là của anh, không liên quan tới em, anh đã nôn thế này rồi, còn không cho bác sĩ khám mà cứ đòi em phải tới, có ý nghĩa gì chứ, anh nói em nghe xem?”.

Cô ngước lên nhìn Liêu Thi Ngữ: “Phiền cô nếu đã muốn làm cô gái xấu xa thì xấu đến cùng đi, đừng cố đổi ngói lành lấy ngọc nát nữa, anh ấy

https://thuviensach.vn

bảo cô tìm tôi thì cô tìm tôi, cô không có tôn nghiêm sao? Tôi là bác sĩ ư? Nếu đã là kẻ thứ ba thì hãy tàn nhẫn mà làm đến cùng, đừng làm giữa chừng rồi dừng lại, cô tỏ ra cao thượng vĩ đại như thế, cô thấy quen nhưng tôi nhìn không quen!".

Tiền Phi nói xong, bấm chuông gọi bác sĩ.

Tiền Phi về đến nhà thì Lý Diệc Phi vẫn còn đó.

Thấy cô quay lại, anh nhảy phắt lên khỏi sofa, định đến gần cô.

Tiền Phi ôm trán, mệt mỏi nói: "Đừng có dính sát người em, hôm nay em ghét anh lắm, mau về nhà đi! Có gì ngày mai hãy nói!".

Cô vào phòng, khóa cửa lại.

Lý Diệc Phi đứng ở cửa, rụt rè hỏi: "Này, em không nắm tay hắn nói những lời đại loại như 'Uông Nhược Hải anh phải kiên cường lên' đó chứ?"

Tiền Phi ở trong phòng, ậm ừ nói: "Ừ, nói rồi, ngoài ra em còn bảo anh ấy, Uông Nhược Hải anh đừng khóc, Uông Nhược Hải anh hãy cố lên nhé!".

Lý Diệc Phi trừng mắt, hận chỉ muốn đốt cửa: "Shit, không phải chứ! Anh chỉ tạm thời che mắt em về mặt tinh thần với niềm hối hận vô bờ bến, em không cần tàn nhẫn như thế, giày vò anh cả về tinh thần lẫn thể xác chứ?".

Tiền Phi mặc kệ anh.

Lý Diệc Phi đập cửa: "Băng vệ sinh, em khoan ngủ, em nói anh nghe Uông Nhược Hải ở bệnh viện nào, anh đi thăm hắn xem sao?".

Lát sau, Tiền Phi hỏi vọng ra: "Anh thăm anh ta làm gì?".

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi nói: “Anh sẽ bảo hắn, sau này bị chấn thương sọ não cứ đến tìm anh, anh cũng có thể thay em nắm tay hắn, cổ vũ hắn, Uông Nhược Hải có bản lĩnh thì mày cứ khóc, Uông Nhược Hải có bản lĩnh thì mày đứng dậy ‘tự sướng’ đi!”.

Hai giây sau, trong phòng phát ra một tiếng “rầm” rất lớn.

Là Tiền Phi đã chụp một cái gối đầu trên giường, ném mạnh vào cửa.

“Biến! Về nhà anh mà tự sướng!”.

Sáng hôm sau, Tiền Phi dẫn tổ dự án đến tập đoàn Thiên Thánh thì nghe thấy những người trong đó đang buôn chuyện.

“Nghe nói hôm nay thái tử gia chính thức ‘hồi triều’, sắp bắt đầu tiếp nhận công việc của tập đoàn đấy!”.

“Các cô có ai từng nhìn thấy thái tử gia không? Nói ra thì chủ tịch của chúng ta bảo vệ anh ấy quá kỹ nhỉ! Tôi không biết anh ấy trông như thế nào nữa!”.

“Nhân viên quan trọng từng làm thêm ngoài giờ với anh ấy trong phòng hội nghị số 1, nghe nói là đẹp trai siêu phàm đó!”.

…

Thành viên trong tổ dự án hỏi Tiền Phi: “Tiền tổng, cô nói xem thái tử gia kia rốt cuộc là người thế nào nhỉ?”.

Tiền Phi cười lạnh. Cô chỉ muốn nói cho họ biết, anh ta chính là sếp trước đây của các anh đấy, ha ha…

“Ai biết được, chắc là một công tử nhà giàu tầm thường dung tục”. Cô nói như muốn trút giận.

https://thuviensach.vn

Đồng nghiệp đều bĩu môi vẻ tán thành: “Nhà đại gia lắm tiền thì làm sao nuôi được con cái cho tốt chứ? Có lẽ cũng là dạng lưu manh thôi”.

Tiền Phi cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng.

Sau khi cô đến văn phòng mà tập đoàn đã chuẩn bị đặc biệt cho họ, thì nhận được điện thoại nội bộ của phó tổng Liêu.

“Tiền tổng, là thế này, hôm nay con trai của chủ tịch Lý chúng tôi chính thức đi làm ở tập đoàn, cậu ấy nói muốn tìm hiểu tình hình cụ thể và tiến độ của dự án, cô xem có thể gọi thêm bên trung gian khác, và thêm lãnh đạo cao cấp bên tập đoàn chúng tôi rồi cùng họp một buổi không? Có vấn đề gì chủ tịch Tiểu Lý sẽ bàn luận cùng! Nói ra thì không chừng cô và chủ tịch Tiểu Lý của chúng tôi đã quen biết nhau đấy, trước đây cậu ấy cũng từng làm trong ngành đầu tư ngân hàng mà!”.

Tiền Phi đồng ý, cúp máy xong không kìm được bật cười.

Phó tổng Liêu này không biết là không hiểu gì thật, hay là biết mà cố tình ngây ngô. Cô và chủ tịch Tiểu Lý của họ mà không quen biết nhau à.

Phải cho tên công tử nhà giàu thô tục kia một cơ hội đắc ý đến cùng.

Cô nhìn mọi người đang có mặt, rất nhiều người đều tỏ ra hiếu kỳ. Đặc biệt là đồng nghiệp của cô, ai nấy trên mặt đều mang một vẻ “anh ta rốt cuộc là ai”.

Căn phòng họp đã mở ra. Mọi người đều nhìn về phía cửa.

Lý Diệc Phi rất phong độ bước vào.

Anh mặc một bộ u phục rất vừa vặn không biết là bao nhiêu tiền, vóc dáng càng trở nên cao ráo, anh tuấn. Bước chân anh thanh lịch quyến rũ, trên gương mặt đẹp trai, so với lần đầu cô gặp anh cách đây hai năm, thì

https://thuviensach.vn

ngoài tự tin ra, còn có thêm vẻ quyết đoán và cương nghị, và cả sự cao quý và bá đạo không cần che giấu.

Cô nhìn thấy ngoài cô ra, đám đồng nghiệp của cô đều bàng hoàng, sửng sốt. Còn những người bên trung gian và cả nhân viên của tập đoàn, ánh mắt khi nhìn chủ tịch Tiểu Lý cũng đầy ắp vẻ ngưỡng mộ và thích thú.

Tiền Phi thầm cảm khái cái thế giới chỉ cần dựa vào gương mặt này, chắc là sẽ không có gì tốt đẹp cả.

Cô nhìn các cô kế toán đôi mắt sáng rực nhìn mải miết theo Lý Diệc Phi, rất bực bội thầm "cảm ơn" anh trong lòng.

Cái tên công tử nhà giàu dung tục này cứ phải trình diễn lần đầu ra mắt của anh một cách nổi bật, chói sáng và huênh hoang đến thế sao? Cô sắp không giữ nổi lập trường, sắp hết giận anh mất thôi!

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Sự Lột Xác Của “Thánh Nữ” 1

Type: Di Di

Lý Diệc Phi đến cạnh bàn đầu tiên, dừng lại, kéo ghế ra rồi quay về phía Tiền Phi, lên tiếng mời cô: “Làm sao tôi có thể ngồi ở đây? Vẫn là phải Tiền tổng ngồi chỗ này thì hợp hơn! Tôi chỉ đến nghe thôi, đại cuộc vẫn do Tiền tổng chủ trì!”.

Tiền Phi nhìn Lý Diệc Phi, thầm nhủ muốn bóp chết anh cho rồi,

Cô nở một nụ cười mà người khác nhìn vào thì thấy rất lịch sự, nhưng chỉ mình anh hiểu là nụ cười giả tạo, nói với anh: “Chủ tịch Tiểu Lý đừng khách sao, chủ trì cuộc họp thì tôi không dám, nói cho cùng thì chúng tôi đến đây là để phối hợp với công việc của anh!”.

Lý Diệc Phi kiên trì đứng bên cạnh, mỉm cười ân cần, đẹp trai như một chàng siêu mẫu.

Những người xung quanh đều nhìn họ.

Tiền Phi lần này chỉ muốn bóp chết anh đến cả trăm lần.

Cuối cùng trong tiếng cổ (xúi) vũ (giục) của đồng nghiệp, cô gồng mình ngồi xuống vị trí đầu tiên đó.

Lý Diệc Phi liền ngồi xuống chỗ cô vừa ngồi lúc nãy. Anh và những đồng nghiệp cũ cười nói với nhau “Lâu quá không gặp, mọi người vất vả rồi”. Sau đó lại chào hỏi mọi người trong phòng, cuối cùng nghiêm sắc

https://thuviensach.vn

mặt, lên tiếng: “Thực ra trước đây tôi cũng làm đầu tư ngân hàng, nhưng vì bố tôi sức khỏe không tốt, không lâu trước đó tôi đã phải từ bỏ tư cách bảo đại, quay về giúp đỡ. Để tránh những phiền toái không cần thiết, đối với dự án này, tôi sẽ giữ vai trò lắng nghe mà thôi, tạm thời tôi sẽ không nhận chức ở tập đoàn, mọi việc của tập đoàn vẫn lấy danh nghĩa của phó tổng Liêu để định đoạt!”.

Tiếp đó, anh nhường quyền phát biểu cho Tiền Phi.

Tiền Phi thông qua tài liệu trước đó đã tìm hiểu thêm một bước về tập đoàn, tìm ra một số vấn đề mang tính mấu chốt từ gốc độ sâu hơn trong dự án. Cô đem từng vấn đề này ra, cùng thảo luận với mọi người.

Nhưng mỗi một vấn đề, thảo luận mãi rồi cuối cùng lại biến thành cô và Lý Diệc Phi mỗi người một câu, góp vào để tìm ra phương án giải quyết.

Từng lời của họ ăn khớp nhau một cách hoàn hảo, sự ăn ý đó cứ như tất cả tư duy đều cùng một người mà ra.

Hai đồng nghiệp của Tiền Phi ngồi bên cạnh thì thầm to nhỏ: “Nghe hai vị ‘tổng’ thảo luận vấn đề đúng là một kiểu hưởng thụ nhỉ! Anh nói tôi nói, mỗi một câu đều chuẩn xác!”.

“Đúng thế, tư duy của hai người họ đúng là hợp đến mức muốn mắc bệnh tim luôn ấy!”.

Hội nghị của một số người cuối cùng là biến thành buổi diễn của hai người họ. Sau một tiếng rưỡi đồng hồ, trong sự ngưỡng mộ của mọi người, Lý Diệc Phi cười tươi rói, cảm ơn mọi người đã đến tham dự, đồng thời tuyên bố tan cuộc họp.

Tiền Phi đứng lên định đi thì Lý Diệc Phi nhanh mắt nhanh tay đứng dậy, ngăn cô lại, nở nụ cười lịch sự: “Tiền tổng này, nếu tiện thì có thể phiền cô dời bước sang văn phòng tôi nói chuyện vài câu không?”.

https://thuviensach.vn

Các đồng nghiệp bên cạnh đều nháy mắt với họ.

Tiền Phi vẻ mặt dửng dưng nhìn anh: “Thế thì phải phiền chủ tịch Tiểu Tý dẫn đường ạ”.

Trong văn phòng Lý Diệc Phi, Tiền Phi vắt chéo chân, hai tay khoanh lại ngồi trên ghế của sếp, đối diện là Lý Diệc Phi ngồi trên sofa dành cho khách.

Tiền Phi liếc nhìn người ngồi trên sofa như một nữ hoàng kiêu ngạo: “Nói đi, chủ tịch Tiểu Lý, tìm tôi có việc gì?”.

Lý Diệc Phi đằng hắng, đáp: “Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ muốn giới thiệu đơn giản cho em biết bối cảnh lịch sử vì sao anh lại che giấu chuyện bố anh là ai!”.

Tiền Phi không nói gì, quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, vô cùng chăm chú nhìn tòa cao ốc ở đối diện.

Lý Diệc Phi đợi rất lâu cũng không thấy cô dời ánh mắt, đành lên tiếng gọi, “Băng vệ sinh!”.

Tiền Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu bình thản: “Trong thời gian làm việc, xin gọi tôi là Tiền Tổng!”.

Lý Diệc Phi “xì” một tiếng: “Được! Tiền tổng? Tiền tổng cô mau hoàn hồn lại đi? Tiền tổng, cô có thể nghe tôi nói hoàn cảnh lịch sử được không?”.

Tiền Phi vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi sau mới “ừ” một tiếng: “Nói đi”.

Lý Diệc Phi nhìn bộ dạng giả vờ giả vịt

https://thuviensach.vn

Anh hít thật sâu, nói: “Thực ra là thế này, ông già nhà anh bỗng có một ngày biết anh lại thích một cô gái, mà cô gái này chưa từng đi du học, ông cảm thấy mắt nhìn phụ nữ của anh càng lúc càng kém, người này lại không bằng người trước, người trước dù sao cũng từng đi du học…”.

Tiền Phi bỗng quay sang trừng mắt nhìn anh, cắt ngang: “’Người này’ mà anh nói, chắc không phải là em chứ?”.

Lý Diệc Phi dốc cạn sức lực để làm một vẻ mặt trông đẹp trai nhất, hoàn hảo nhất, động lòng người nhất: “… Chúc mừng em đã trả lời đúng, chính là em!”.

Tiền Phi “xùy” một tiếng: “Đi du học thì hay ho lắm hả? Đi du học về nước thì đều là người giỏi giang hay sao? Anh tưởng người nước ngoài lợi hại lắm chắc? Bảo bọn họ đến Trung Quốc thì cấp bốn, cấp sáu tiếng Anh xem, chưa chắc họ đã hơn được em!”.

Lý Diệc Phi gật đầu điên cuồng: “Đúng thế đúng thế!”.

“Thì nhà anh chẳng qua là có chút tiền thôi mà, gom lại mà không ra nước ngoài thì cũng không có chỗ nào để tiêu tiền, nên mới đi thôi! Nếu muốn nói đến thành tích thì anh tin là đi du học về như anh chắc chắc cũng không bì được với người nhà quê là em!”.

Tiền Phi nhìn gương mặt nghênh ngang không xấu hổ của anh, nghe những lời mặt dày của anh, chỉ hận không lật bàn ném vào anh được. Cô đau cả ruột gan, lại đưa mắt ra nhìn ngoài cửa sổ.

“Nói tiếp đi!”. Cô bực tức bảo.

Lý Diệc Phi lại đắng hắng: “Ông già tưởng là em không ổn, anh liền cãi tay đôi với ông, anh nói em ổn, chắc chắn là ổn, em ổn hơn bất kỳ ai khác! Sau đó ông già liền quy ước với anh, không cho anh kể em biết anh

https://thuviensach.vn

là ai, cũng không cho anh giúp em, nếu như em có thể độc lập hoạch định ra phương án lần này, thì ông sẽ thừa nhận em rất ổn!”.

Tiền Phi “hừ” một tiếng, quay lại nhìn anh: “Thế là bây giờ ông ấy không chê em nữa hả?”.

Lý Diệc Phi tỏ vẻ mặt đẹp nhất, quyến rũ nhất, khiến người ta nhìn anh rồi sẽ không kìm được muốn cởi quần ra, cười tươi rói và gật đầu.

Tiền Phi nhướn mày, hoàn toàn không ý thức được bản thân đang học theo động tác đặc trưng của Lý Diệc Phi: “Thế bây giờ đến em chê!”. Cô đứng phắt dậy khỏi ghế, bước ra khỏi bàn của sếp, đứng trước mặt Lý Diệc Phi, hai tay đút vào trong túi quần tây.

Giày cao gót khiên ống quần thẳng đứng, làm cho đôi chân của cô càng thon dài, càng đẹp, càng gợi cảm.

“Lý thiếu gia”. Tiền Phi từ trên cao nhìn xuống Lý Diệc Phi đang ngồi dưới sofa: “Bây giờ tôi chê anh đặt tên tiếng Anh xấu tệ, xấu đến độ tôi không muốn chơi đùa vui vẻ với anh nữa! Đến lúc nào tôi thấy tên anh dễ nghe hơn thì tôi sẽ nhớ mà thông báo anh biết!”.

Nói xong, cô quay người đi ra cửa.

Lý Diệc Phi suýt sặc. Anh lần đầu nghe nói có người còn chê anh đặt tên tiếng Anh khó nghe, không thể chơi cùng! Đây là rảnh rỗi kiếm chuyện gây sự đây mà…Anh vội vã đứng lên, sải đôi chân dài ra chặn Tiền Phi lại, nắm chặt nắm đấm cửa không buông: “Chuyện này dễ thôi mà! Anh sửa tên tiếng Anh là được thôi! Băng vệ sinh, anh lập tức sửa tên tiếng Anh mà em không chê, hai ta làm lành nhé, được không?”.

Tiền Phi hất cằm, gương mặt đầy vẻ bất cần: “Gọi Tiền tổng!”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi hít một hơi, tha thiết gọi: “Tiền tổng, hai ta làm lành nhé, được không? Bây giờ anh sẽ đổi tên tiếng Anh ngay!”.

Tiền Phi rướn cổ lên: “Vô ích, anh sửa tên gì em cũng chê không hay mà thôi!”.

Lý Diệc Phi nhướn mày: “Không thể nào! Anh đã nghĩ ra rồi, anh sẽ đổi thành How Teen¬(1)! Chỉ cần em dũng cảm đọc ra một lần, thì trong tích tắc sẽ phá vỡ lời nguyền không hay, xin hãy tin tưởng ở anh!”.

(1) How teen phát âm gần giống “hao ting” có nghĩa là hay, dễ nghe.

Tiền Phi ngớ ra một lúc rồi vẻ mặt trở nên hung dữ: “Cút! Chơi chữ với em hả! Báo anh biết, trò này vô dụng với em!”.

Cô gạt Lý Diệc Phi ra, khi anh bị cạy ngón tay ra khỏi nắm đấm cửa đã cố hỏi: “Thế em nói đi, phải thế nào thì em mới thấy tên tiếng Anh của anh dễ nghe?”.

Tiền Phi mở cửa, đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại, vừa đi vừa nói: “Đợi đến sau khi em cũng làm một việc mà không nói anh biết!”.

Buổi chiều trước khi tan sở, Tiền Phi nhận được điện thoại của phó tổng công ty, phó tổng bảo cô hôm sau phải đến công ty của Quế Lê Lê để họp, theo dõi tiến độ của IPO.

Cô cúp máy xong, không hề quay đầu lại mà nói thẳng với Lý Diệc Phi đang đeo dính lấy cô: “Chủ tịch Tiểu Lý, xin anh cho nghỉ một ngày nhé, ngày mai tôi phải đến chỗ công ty của bạn gái cũ ‘từng đi du học’ của anh để họp, không đến đây được’.

Lý Diệc Phi sải bước đi theo, vượt lên sánh vai cô: “Tiền bảo đại, ngày mai mấy giờ họp? Anh đến đón em đi nhé! Anh lái chiếc Lamborghini

https://thuviensach.vn

bố anh mới mua, trên đường đi em có thể tìm con dao hay gì đó để rạch xe cho vui nhé!”.

Tiền Phi ngừng lại, ngước lên: “Được, cứ lái chiếc xe đó đi đón tôi”. Ngừng lại rồi nói tiếp: “Đừng quên mang theo mảnh dao sắc một tí”.

Nói xong ngẩng đầu ưỡn ngực, vượt qua anh, đi thẳng.

Lý Diệc Phi nhìn theo bóng dáng cao ngạo của cô, chợt cảm thấy việc khiến người ta phải xuýt xoa cảm khái và thấy chua xót nhất trên đời chính là sáu mươi năm cuộc đời – ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Nhớ lại năm đó anh kiêu ngạo đi phía trước, là cô nàng thánh mẫu kia cứ lẽo đẽo theo sau anh.

Nhưng giờ đây… Nói nữa thì nước mắt lại tràn bờ mắt…

Hôm sau, Tiền Phi họp ở công ty Quế Lê Lê suốt một ngày.

Quế Lê Lê khi biết cô đã trở thành người phụ trách dự án, tiếp tục phụ trách việc theo dõi tiến độ dự án của họ thì vẻ mặt như vừa nuốt phải một cái bóng đèn.

Họp xong, Tiền Phi thấy hơi mệt, bắt tay với Chủ tích Ngưu – cũng chính là chồng của Quế Lê Lê – rồi chào từ biệt, sau đó ra khỏi phòng họp.

Nhưng cô vừa ra khỏi phòng thì nghe thấy sau lưng, giọng nói điệu đà của Quế Lê Lê đang gọi cô: “Tiền Phi, đợi một chút, mình tiễn cậu!”.

Tiền Phi muốn giả vờ không nghe thấy, tiếp tục đi thẳng. Cô rất phiền cái cô nàng giả tạo đó, không hề muốn cô ta tiễn mình chút nào.

Kết quả là Quế Lê Lê cứ kêu suốt như bấm phải cái loa tự động có động cơ mấy chục năm vẫn chạy tốt: “Tiền Phi Tiền Phi, đợi đợi đợi mình với với với, mình tiễn cậu tiễn cậu!”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi nghe cô ta gọi xong, cảm thấy mắt mình như hoa lên, nhìn ai cũng thấy gấp đôi.

Cô dừng bước, quay đầu, gương mặt nở nụ cười nghề nghiệp nhưng hơi gượng: “Phó tổng Quế, không cần tiễn, tự tôi xuống dưới cũng được”.

Quế Lê Lê bước nhanh, đến trước mặt cô rồi rất thân mật khoác cánh tay cô: “Làm sao được! Làm sao để cậu đi một mình được!”.

Tiền Phi nhìn cánh tay bị Quế Lê Lê khóa chặt không buông, khóe môi giật giật.

Đây mà là tiễn á? Đây là bị bắt cóc thì có…

Quế Lê Lê dùng tư thế mà người ngoài nhìn thì thấy rất thân mật, còn Tiền Phi thấy là cố lôi cô đi xềnh xệch, kéo tay Tiền Phi đến cạnh thang máy.

Khi thang máy đến, cô ta cười nói với những người khác: “Phiền mọi người đợi chuyến sau nhé, tôi muốn tiễn bạn đi một mình”.

Những người khác lập tức biết ý, nhường thang máy cho bà chủ.

Sau khi thang máy khép lại, Quế Lê Lê như đang diễn màn trở mặt, lập tức buông tay và thu nụ cười lại.

Tiền Phi bất giác ngước lên lặng lẽ nhìn camera phía trên đầu.

Cô thật muốn nói với Quế Lê Lê rằng: Bà chị à, qua camera này cũng có người đang theo dõi đó, cô phải diễn cho tròn vai chứ!

Nửa phút sau, thang máy “ding” một tiếng ngừng lại ở lầu một, Quế Lê Lê ngẩng cao đầu, ra khỏi thang máy trước.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi ra khỏi tòa nhà, Quế Lê Lê đứng lại, xoay người, hai tay khoanh trước ngực nhìn Tiền Phi, vẻ mặt chất vấn: “Tôi nghe đồng nghiệp hai người nói, cô và Lý Diệc Phi đã làm lành rồi?”.

Tiền Phi “ha” một tiếng: “Tôi và anh ấy làm lành hay không thì có cần phải báo cáo cô biết không?”. Cô quay sang nhìn chiếc xe Lamborghini rực rỡ sáng bóng đang đậu ở gần đó, rồi quay lại nói với Quế Lê Lê: “Nếu ‘tiễn tôi’ mà cô nói chính là muốn hỏi tôi chuyện này, thì xin lỗi nhé, tôi không có nghĩa vụ phải đi với cô, tôi đi trước đây”. Cô quay đi, bước về phía chiếc xe sang trọng kia.

Quế Lê Lê sững người sau lưng cô. Cô ta có phần không thích ứng kịp. Tiền Phi có tác phong lạnh lùng cứng nhắc bây giờ và cô nàng tốt bụng rất dễ bị bắt nạt trong ấn tượng cô ta lại là một người…

Thấy Tiền Phi sắp đi mất, Quế Lê Lê sực tỉnh, không ngừng hét lên điên cuồng sau lưng cô: “Tiền Phi, cô thật giả tạo! Trước đây tôi đã nói rồi, thực ra cô thích Lý Diệc Phi mà cô còn không chịu thừa nhận!”.

Tiền Phi dừng bước, thở dài. Cô vốn không định quan tâm đến thiếu phụ ngu ngốc + mắc bệnh công chúa khó chữa này, cô vẫn định như trước đây, cô ta thích nói gì thì cứ để cô ta nói là được, nhẫn nhịn rồi cũng qua. Nhưng hôm nay thật quái lạ, cô bỗng dưng không muốn nhịn nữa.

Cô quay lại, đi đến trước mặt Quế Lê Lê, hất cằm lên, miệng nở nụ cười và nói: “Đúng, tôi thích anh ấy đấy, còn thích đến không chịu nổi, sao nào? Cản trở chuyện gì của cô hả?”.

Quế Lê Lê run run đôi môi, ưỡn cổ thẳng lên, nói: “Tôi cảm thấy năm đó tôi và Lý Diệc Phi chia tay có vấn đề mà! Đợt đó bọn tôi cứ cãi nhau suốt, nói không chừng chính là cô đâm thọt sau lưng cũng nên! Nếu không có cô, tôi cũng chưa chắc đã theo người khác!”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi muốn sặc. Cô nhìn ra sau lưng Quế Lê Lê, gọi to: “Chủ tịch Ngưu!”.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Sự Lột Xác Của "Thánh Nữ" 2

Cô nhìn thấy sắc mặt Quế Lê Lê trong tích tắc trắng bệch như ma, kinh hoảng quay đầu lại nhìn.

Khi nhìn thấy sau lưng chẳng có ai, bản thân đã bị Tiền Phi lừa, Quế Lê Lê quay phắt lại, nổi điên: "Tiền Phi, cô thật là đê tiện!".

Tiền Phi cười hì hì: "Ngưu phu nhân à, cô nói xem hà tất cô phải làm thế! Chỉ giỏi như vậy, còn nhớ nhung đòi chơi trò tình cũ khó dứt làm gì, chẳng phải làm khổ chính cô hay sao? Tôi nói nhé, cô cũng kết hôn hai năm rồi, mau dồn hết tâm tư mà kiếm đứa con đi, nếu không thì cái thứ gọi là 'chính cung phu nhân' ấy, cũng sẽ trôi như nước qua cầu mà thôi, người ta ngồi ở vị trí đó rồi tới cô ngồi, cô ngồi xong lại có người khác tới ngồi! Những điều này tôi nói đều vì muốn tốt cho cô, hãy nghĩ kỹ đi, nhé!".

Quế Lê Lê cười lạnh một tiếng: "Thôi, nghĩ kỹ thì Lý Diệc Phi cũng chẳng có gì tốt đẹp, cứ xem như tôi nhường anh ấy cho cô là được! Chúc hai người cố gắng phấn đấu, tranh thủ trước khi nghỉ hưu mua được nhà to, đi xe sang, ở biệt thự!".

Tiền Phi phì cười: "Quế Lê Lê, không phải chứ, đến giờ mà cô vẫn không biết bố của Lý Diệc Phi là ai sao? Tôi nói cô biết, ông chú mặc đồ thể thao mà năm đó cô gặp tên là Lý Thiên Thánh, chính là Thiên Thánh của tập đoạn Thiên Thánh đó!". Cô ngừng lại, nhìn gương mặt trắng bệch đến gần hóa tro của Quế Lê Lê, hỏi tiếp: "Bây giờ cô nghĩ chúng tôi còn cần phải phấn đấu nữa không?".

https://thuviensach.vn

Quế Lê Lê ngẩng cao đầu, tái mét mặt, cười ha ha: “Thế cô sẽ không thể huênh hoang được bao lâu nữa đâu! Cô tưởng với gia thế và tính khí của anh ấy, có khả năng một lòng yêu người như cô cả đời này không? Tôi nói cô biết nhé Tiền Phi, nếu nghĩ thế thì cô đã quá sai lầm rồi đấy! Lý Diệc Phi anh ấy không phải người chung thủy đâu! Tôi nói những điều này cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi! Ồ đúng rồi, yêu anh ấy thì cho dù cô có sinh con cũng chưa chắc ngồi vững ở ghế chính cung phu nhân đâu!”.

Tiền Phi cười toe toét, nhìn cô ta: “Không thể à? Cô nói là Lý Diệc Phi trước đây, Lý Diệc Phi bây giờ không giống như xưa đâu, anh ấy yêu tôi đến sống đi chết lại đó!”.

Quế Lê Lê cười to: “Khoác lác thì ai chả nói được!”.

Cô ta mới nói xong, một giọng nói vô cùng êm tai chen vào: “Cô ấy không khoác lác, tôi yêu cô ấy đến chết đi sống lại đấy, chính xác là vậy!”.

Quế Lê Lê nhìn người đàn ông không biết từ khi nào đã đến gần, đang đứng sau lưng Tiền Phi, sặc mặt cô ta khó coi tới mức cứ như bất cần nuốt phải cọng lông vậy.

Tiền Phi quay lại, nhìn thấy Lý Diệc Phi đang cười toe toét khoe hàm răng trắng bóng với cô.

Tiền Phi lên xe rồim Lý Diệc Phi đưa con dao nhỏ cho cô, nói: “Con dao sắc nhất của nhà anh, muốn rạch đâu thì rạch, rạch tùy ý!”.

Tiền Phi hỏi: “Nếu bố anh hỏi là ai rạch thì làm sao?”.

Lý Diệc Phi nhìn Quế Lê Lê vẫn đang đứng ở đằng xa ôm ngực thở dốc thì nói: “Bảo là cô ta rạch!”.

Tiền Phi không thể giữ nổi gương mặt lạnh lùng, phì cười: “Anh đúng là ác thật đấy!”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi lái xe lượn một vòng rất đẹp rồi phóng vút đi. Tiền Phi nhìn qua kính chiếu hậu, gần như cảm nhận được sát khí và oán hận phóng ra từ đôi mắt Quế Lê Lê.

Cô nhìn kính chiếu hậu, xuýt xoa: "Người này nếu mà mắc chứng ngu ngốc thì khoa học chẳng thể lý giải được là vì sao nhỉ. Nói về bạn gái cũ 'từng đi du học' của anh nhé, tự dưng lại bỏ một công tử nhà giàu thuần chủng ngốc nghếch lắm tiền, cứ đòi gả cho một ông chú mập phệ mà hai năm rồi còn chưa sinh được đứa con nào, anh nói xem hôm nay cô ta cuối cùng đã biết chân tướng sự việc, về nhà rồi lại thấy mình quá thê thảm, cắn góc chăn khóc chết đi sống lại hay không?".

Lý Diệc Phi gõ ngón tay lên vô lăng: "Khóc đi, liên quan gì đến anh?". Anh quay sang nhìn Tiền Phi rồi nói: "Tiền bảo đại, anh muốn nghiêm túc hỏi em một câu!".

Tiền Phi "ừm" một tiếng: "Tiền bảo đại hiện giờ tâm trạng rất tốt, hỏi đi!".

Lý Diệc Phi nói: "Nhớ nhé, những câu hỏi tiếp sau đây, chỉ cần em trả lời 'phải' hoặc 'không phải' là được, không cần nói những cái khác. Câu hỏi đầu tiên, ban nãy có phải em đã thừa nhận với Quế Lê Lê là em thích anh, còn thích đến không chịu nổi, không chịu nổi?".

Tiền Phi quay sang nhìn anh: "Không phải!".

Lý Diệc Phi đạp trượt chân ga, chiếc xe bỗng chuệch choạc.

Anh quay sang, trừng mắt nhìn cô: "Sao lại không phải? Anh nghe thấy rõ ràng!".

Tiền Phi đáp: "Em chỉ nói một cụm 'không chịu nổi'!".

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi “shit” một tiếng: “Được, em thắng! Anh hỏi lại, có phải em nói với Quế Lê Lê rằng em thích anh đến không chịu nổi?”.

Tiền Phi đáp: “Phải!”.

Lý Diệc Phi hỏi tiếp: “Em nói thích một người có phải là phải thích tất cả của người đó?”.

Tiền Phi đáp: “Phải”.

Lý Diệc Phi hỏi tiếp: “Thế em nói các ‘tất cả’ đó, có phải là bao gồm cả tên tiếng Anh của người đó?”.

Tiền Phi trả lời như đinh đóng cột: “Không phải”.

Lý Diệc Phi trong lúc kích động đã lái xe theo hình chữ S: “Sao lại không phải?”.

Tiền Phi cười hì hì, trả lời: “Vì người không ra nước ngoài như em thì không có tên tiếng Anh, thế thì tất cả của những người như em cũng không bao gồm cả tên tiếng Anh!”.

Lý Diệc Phi muốn quỳ lạy.

Anh không hiểu nổi người thông minh tuyệt đỉnh như anh, đã tránh né rồi mà ngược lại vẫn bị lôi kéo với mớ bòng bong này.

Quãng thời gian tiếp theo, tiến độ dự án phát triển rất đều đặn.

Trong lúc làm công tác hậu kỳ, Uông Nhược Hải đã xuất viện và quay về công ty. Anh ta đã biết được bạn trai hiện tại của Tiền Phi rốt cuộc là ai thông qua Liêu Thi Ngữ.

Từ đó, ngoài thời gian làm việc ra, anh ta không hề tìm đến Tiền Phi nữa.

https://thuviensach.vn

Dự án tiến hành ổn định theo kế hoạc đã đề ra trước đo. Mà khi sắp đại công cáo thành thì sự việc đột ngột chuyển hướng, tập đoàn nảy sinh ra một số tình huống ngoài dự kiến.

Có người âm mưu hãm hại Thiên Thánh, nên tạo tin đồn với phía báo đài, rồi bên công thương, nói rằng trang phục được sản xuất bởi công ty phục trang lớn dưới trướng của tập đoàn Thiên Thánh xảy ra vấn đề về chất liệu vải, Thiên Thánh đã kiếm lợi từ việc lừa gạt người tiêu dùng. Sau đó những bộ phận có liên quan bông dưng bị kiểm tra đột xuất, mà lại tìm ra lô hàng vải có vấn đề. Sau việc đó, Lý Diệc Phi điều tra nguồn gốc của những loại vải đó, thông qua những tin tức mờ nhạt đã phát hiện ra, là do một nhân viên nội bộ của đơn vị chuyên cung cấp hàng trường kỳ đã giở trò, mà người đó rất trùng hợp lại mang họ Quế.

Lý Diệc Phi hiểu rất rõ về tài vụ của công ty trong tay chồng Quế Lê Lê, chỗ nào có vấn đề anh đều biết hơn ai hết, nhưng một khi nói ra thì công ty đó đừng mơ tiếp tục lên sàn nữa. Anh quyết định xử lý xong mọi chuyện hiện giờ rồi sẽ đến bàn bạc với chủ tịch Ngưu, cho ông ta một đề lựa chọn, hỏi xem giữa bà vợ bại gia của ông ta và công ty lên sàn, ông ta chọn cái nào.

Sự việc lần này bị bên phóng viên thâm thắt và đăng lên báo, hình tượng của tập đoàn Thiên Thánh bị tổn thất nghiêm trọng, giá cổ phiếu của công ty cũng bị ảnh hưởng mà sụt giảm rất nhiều.

Lý Diệc Phi và phó tổng Liêu cùng những đại cổ đông, lãnh đạo cao cấo của công ty họp ba ngày liên tục, một mặt gấp rút thương thảo phương án nếu dính đến nguy cơ kiện tụng, mặt khác nghĩ cách giải quyết vấn đề khó khăn hiện tại.

Vì liên quan đến giá cổ phiếu công ty lên sàn, nên lúc họp Lý Diệc Phi gọi cả Tiền Phi và người của tổ dự án cùng tham gia, tuy họ là người ngoài,

https://thuviensach.vn

không tiện đề xuất ý kiến, nhưng đối với vấn đề liên quan đến công ty lên sàn thì vẫn có thể có một vài tác dụng quan trọng.

Khi sự việc lâm vào trạng thái đóng băng, phó tổng Liêu đã đề xuất một ý kiến trọng cuộc họp.

“Gần đây có một nữ ngôi sao khá nổi tên là Kim Điềm, có sức ảnh hưởng rất lớn đến giới trẻ. Mà trang ohục của chúng ta chủ yếu là hướng về giới trẻ, nếu chúng ta có thể mời cô ấy giúp chúng ta làm đại diện phát ngôn thì không chừng có thể giải quyết được chuyện này!”.

Mọi người đều cảm thấy phương án này rất ổn. Nhưng Liêu Thi Ngữ rất băn khoăn, e ngại: “Nhưng hiện giờ danh tiếng của công ty trang phục rất tệ, dù chúng ta có tránh khỏi kiện tụng, thì người khác vẫn cho là chúng ta đang mua bán trái với lương tâm, phương án này tốt thì tốt nhưng tôi e là nữ ngôi sao đang nổi tiếng kia sẽ không nhận lời, nếu bị người ta nói là vì muốn kiếm chút tiền đại diện phát ngôn mà theo chúng ta làm chuyện giao dịch vô lương tâm, đối với cô ấy mà nói thì mất mát rất lớn!”.

Phó tổng Liêu nói: “Nhưng trước đâu tôi nghe Thừa Thừa từng nói, Kim Điềm và Diệc Phi có chút quan hệ tình cảm”. Ông ta quay sang hỏi Lý Diệc Phi: “Diệc Phi, hay là cậu tìm cô ấy nói thử xem? Không chừng có thể thành công!”.

Lý Diệc Phi quay sang nhìn Tiền Phi.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Sự Lột Xác Của "Thánh Nữ" 3

Tiền Phi gật đầu với anh: "Đi đi, đây là chuyện chính đáng".

Kim Điềm rất vui vẻ nhận lời Lý Diệc Phi, đồng ý làm đại diện hình ảnh cho công ty phục trang của tập đoàn Thiên Thành, đồng thời hứa hẹn phí đại diện hình ảnh toàn bộ sẽ quyên góp cho trường tiểu học miền núi phía Tây.

Tiền Phi cảm thấy đây đúng là một cô gái thông minh, thoắt cái đã chặn miệng những kẻ địch nói cô ta vì tiền mà chuyện gì cũng làm, đồng thời còn thiết lập nên hình tượng tốt đẹp, trong sáng, lương thiện cho bản thân.

Đương nhiên cô cũng hiểu, nếu không vì Lý Diệc Phi, Kim Điềm cũng không thèm nhận lời làm đại diện hình ảnh mà không nhận một xu nào. Nếu cô ta làm đại diện cho công ty trang phục khác, cớ gì phải đem đi làm từ thiện hết chứ.

Hôm đến Thiên Thánh ký hợp đồng, Kim Điềm đã chặn Tiền Phi ở lại cửa nhà vệ sinh. Cô ta hất cằm, hỏi: "Biết tôi vì sao lại nhận lời không?".

Tiền Phi nở nụ cười hòa nhã: "Nếu tôi nói không muốn biết, tôi sợ sẽ làm cô ấm ức đến chết".

Vẻ mặt Kim Điềm cứng đờ, nhưng trong tích tắc cô ta đã nở nụ cười rất đẹp: "Mặc kệ cô có muốn biết hay không, dù gì tôi cũng muốn nói cô biết, tôi làm thế vì muốn Lý Diệc Phi nợ tôi! Một người đàn ông nợ một người phụ nữ, thì sẽ nhớ mãi người phụ nữ đó trong lòng, mãi mãi cũng

https://thuviensach.vn

không quên được!”. Cô ta nhìn Tiền Phi, ánh mắt thoáng một vẻ không can tâm: “Tôi thật lòng thích anh ấy, nhưng cô đã xuất hiện, nếu không có cô, không chừng chúng tôi đã ở bên nhau thật! Nhưng chẳng sao, sau này cho dù anh ấy ở cạnh cô thì trong tim cũng sẽ có một góc nào đó luôn nhớ đến tôi!”.

Tiền Phi cúi mặt, mỉm cười.

Sau đó cô ngước lên, nói với Kim Điềm: “Anh ấy lúc nào cũng sẽ giữ lại một chút không gian riêng trong trái tim cho người khác, không sao, tôi hoàn toàn không tham lam như cô tưởng tượng đâu”.

Nói xong, cô phóng khoáng đi ngang qua Kim Điềm, quay về văn phòng.

Kim Điềm nhìn theo bóng cô, cau mày.

Cô gái này hình như đã rất khác xưa, cô ta dù biểu hiện hung hăng bức ép người đến thế mà hình như vẫn không thể đàn áp được cô gái đó. Rõ ràng đã nói những lời muốn nói, nhưng sao cô ta không hề có tí khoái cảm chiến thắng nào cả? Cô ta hơi thẫn thờ, đi vào nhà vệ sinh.

Trong góc khuất của nhà vệ sinh nam kế bên, Lý Diệc Phi nhẹ nhàng bước ra.

Sự đại diện hình ảnh của Kim Điềm đã giải cứu một mối nguy cho Thiên Thánh.

Tiền Phi thầm cảm thán chỉ một thời gian ngắn mà mọi thứ đã khác. Năm xưa cô gái này chỉ có thể xuất hiện trong mấy bảng quảng cáo rất bình thường, bây giờ lại có sức ảnh hưởng cực lớn trong giới trẻ. Cô ta dựa vào sức ảnh hưởng của bản hân, trong một thời gian cực kỳ ngắn đã giúp xoay chuyển sự lụn bại và phá sản của một cơ nghiệp.

https://thuviensach.vn

Ảnh hưởng tiêu cực của công ty trang phục dần dần biến mất, danh tiếng lại được vực dậy. Giá cổ phiếu của công ty lên sàn cũng ổn định trở lại, kế hoạch tổ chức lại tiếp tục tiến hành một cách bình ổn.

Cả tập đoàn đều ca ngợi công lao của Kim Điềm, danh tiếng cô ta lan rộng, ngay cả mỹ nữ Tiền bảo đại cũng bị che lấp.

Trong tiệc mừng công của công ty trang phục, Lý Diệc Phi kính rượu phó tổng Liêu, cảm ơn ông đã nghĩ đến Kim Điềm, giải trừ mối nguy cho cả tập đoàn.

Phó tổng Liêu lại cười nói: “Công lao này tôi không dám nhận! Thực ra chủ ý này là do Tiền bảo đại giúp tôi nghĩ ra, nếu không cậu nghĩ một ông già như tôi làm sao có thể biết Kim Điềm là ai?”.

Lý Diệc Phi bỗng cảm thấy trong tim như có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Anh tìm thấy Tiền Phi đứng trong góc đang dùng điện thoại xem bản tin kinh tế, anh ngồi xuống cạnh cô, đưa cùi chỏ huých huých người cô, nói: “Hôm đó em và Kim Điềm nói gì ở nhà vệ sinh, anh đã nghe hết rồi”.

Tiền Phi ngước lên, nhìn anh một cái, “ồ”, rồi lại cúi xuống tiếp tục xem điện thoại. Nhưng xem mãi cũng chẳng thấy lật sang trang mới.

Lý Diệc Phi nói: “Phải nói là Kim Điềm cũng rất tinh khôn, cô ta khá hiểu làm thế nào để nắm bắt tâm lý đàn ông, nhưng mà, bây giờ anh phát hiện ra, cô ta ở trước mặt em, chỉ là một cô bé con!”. Anh choàng tay lên vai cô, đung đưa tay khiến cô cũng đung đưa theo: “Em nói xem, có phải em từng học ngành tâm lý? Vốn dĩ anh cảm thấy anh thật sự phải làm theo lời Kim Điềm nói, phải luôn nhớ cô ta đã giúp anh, nhưng hôm nay bác Liêu nói với anh, chủ ý mời Kim Điềm thực ra là em đề xuất, trong lòng anh tất cả mọi thứ đều là em! Bây giờ sao em học tâm lý một cách gian xảo thế hả?”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi ngước lên, cười với anh: “Không học gian xảo một chút thì em sợ trong lòng anh vẫn luôn có người khác!”.

Lý Diệc Phi lại đung đưa cô, cũng cười theo: “Tiền bảo đại, hay là ngày mai đến nhà anh ngồi chơi một chút? Gặp ông già nhà anh, giúp anh chọc tức ông, loại bỏ oai phong của ông!”.

Tiền Phi nhướn mày: “Được thôi! Đi thì đi! Không đi thì cứ như em lo sợ không bằng! Nhớ nói bố anh uống thuốc trợ tim hay gì đó trước nhé!”.

Hôm sau, Lý Diệc Phi đã đưa Tiền Phi đến nhà anh thật.

Trước khi vào nhà, Lý Diệc Phi hỏi: “Băng vệ sinh, sợ không?”.

Tiền Phi nhìn anh với vẻ không cảm xúc: “Trước khi em nói tên tiếng Anh của anh dễ nghe, hãy gọi em là Tiền tổng hoặc Tiền bảo đại!”.

Lý Diệc Phi run tay: “Trời ơi! Chuyện này chưa xong nữa hả? Được, Tiền bảo đại, anh hỏi thừa rồi, anh nhìn ra rồi, em không sợ tí nào cả!”.

Anh dẫn Tiền Phi vào nhà, sau đó đến thẳng thư phòng.

Đứng bên ngoài, anh gõ cửa gọi: “Ông già, ra ngoài tiếp khách này!”.

Bên trong vang lên một giọng trầm trầm, dày dặn: “Thằng nhóc, lăn vào đây!”.

Lý Diệc Phi cười hì hì mở cửa, dẫn Tiền Phi vào trong.

Tiền Phi nhìn thấy trước bàn đọc sách là một ông chú trung niên rất đẹp trai, tướng mạo đường hoàng, hai mắt sáng quắc cư như có thể nhìn thấu người khác.

Lý Diệc Phi chỉ vào người đó, nói với Tiền Phi: “Vị này chính là Lý Thiên Thánh, lúc tâm trạng anh tốt thì ông là bố anh, tâm trạng bình thường

https://thuviensach.vn

thì ông chính là một ông già có bề ngoài rất giống anh. Tiền bảo đại, đừng sợ, tiết lộ cho em nghe một bí mật, ông ấy chỉ có bề ngoài hung dữ nhưng thực ra ngoài cứng trong mềm đấy".

Anh còn định nói tiếp nhưng đã bị Lý Thiên Thánh cắt ngang.

Lý Thiên Thánh nói ngắn gọn: "Con ra ngoài, đóng cửa lại, bố muốn nói chuyện riêng với Tiền Phi".

Lý Diệc Phi nhìn cô, hỏi: "Ổn không?".

Tiền Phi nói: "Ổn mà, em cảm thấy chắc là không sao, yên tâm, em sẽ cố hết sức không làm bác phải uống thuốc, anh ra ngoài đi".

Lý Diệc Phi quay sang nói với Lý Thiên Thánh: "Con nói bố nhé, bố đừng học theo phim truyền hình, kiêu ngạo huênh hoang cầm ngân phiếu đưa cho cô ấy, con sẽ trở mặt bỏ đi đấy! Lần nay là đi thật, ngay cả họ cũng đổi, đoạn tuyệt quan hệ thật sự ấy!".

Lý Thiên Thánh lạnh lùng bảo: "Mày nghĩ bây giờ bố còn có số tiền dư thừa đó không?".

Lý Diệc Phi nghĩ lại, tập đoàn đã tổn thất khá lớn, trước đây vì muốn san bằng nguy cơ của công ty phục trang nên đã tốn không ít tiền, tính ra thì số tiền mặt có thể tự do xoay chuyển của tập đoàn bây giờ chẳng còn nhiều nữa.

"Cũng đúng nhỉ, nhà chúng ta bây giờ đúng là một bãi chiến trường!".

Lý Thiên Thánh nhướn môi, sa sầm mặt, vô cùng lạnh lùng nghiêm túc nhả ra năm chữ: "Cút ra ngoài thằng khỉ!".

Tiền Phi nhìn gương mặt lạnh lẽo đó, nghe tiếng Đông Bắc đậm đặc chẳng hợp với gương mặt đó chút nào, cô cảm giác mình bị tâm thần phân

https://thuviensach.vn

liệt rồi.

Cô nghĩ bố của Lý Diệc Phi chắc cũng là người Đông Bắc giống mẹ Quân Thừa chăng…

Lý Diệc Phi đi ra ngoài. Đồng thời anh còn đứng bên ngoài giúp đóng cửa lại cẩn thận.

Lý Thiên Thánh chỉ cái ghế đối diện ông, nói với Tiền Phi: “Ngồi đi”.

Tiền Phi hào sảng ngồi xuống.

Lý Thiên Thánh nhìn cô, đôi mắt sáng bừng, nói thẳng: “Nếu không vì hai việc đã xảy ra ở tập đoàn thì bác tuyệt đối sẽ không đồng ý con trai bác tìm một cô bạn gái không môn đăng hộ đối”.

Tiền Phi cười khì một tiếng: “Nếu không vì nghe nói hiện giờ bác đang bị bệnh tim thì cháu tuyệt đối sẽ đáp trả lại bác một câu rất tàn nhẫn”.

Lý Thiên Thánh nhướn mày: “Ví dụ?”.

Tiền Phi đáp: “Ví dụ như Phạm Băng Băng đã nói, tôi không gả cho đại gia, vì chính tôi đã là đại gia! Ví dụ như cháu đã là bảo đại rồi, sau khi hoàn thành vài dự án xong cháu cũng là người có tiền, tiền cháu tự kiếm đủ để cháu và bố mẹ sống quãng đời mà mỗi sáng uống một bát sữa đậu, đổ đi một bát sữa đậu; ví dụ như nhà bác hiện giờ đã thế này rồi, tài khoản chỉ có ít tiền, bác còn có tâm tư lo sợ bị người khác chiếm đoạt tài sản hay sao! Nếu là cháu, bác cứ nên bớt lo lắng và chỉ dưỡng bệnh thôi, chút tiền mặt trong tài khoản của bác không đáng để người khác phải có âm mưu gì đâu ạ!”.

Lý Thiên Thánh nhướn môi cười: “Cũng có cá tính”. Ngừng lại, ông không cười nữa và hỏi: “Bây giờ nếu bác thật sự viết chi phiếu đưa cháu,

https://thuviensach.vn

sau này khi tập đoàn phất lên lại, có thể đổi ra tiền mặt, thì cháu làm thế nào?”.

Tiền Phi không nghĩ ngợi gì mà nói ngay: “Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là cầm lấy và đi ngay rồi ạ!”.

Lý Thiên Thánh cau mày: “Không ném vào mặt bác à?”.

Tiền Phi cười: “Bác đúng là xem phim truyền hình nhiều quá rồi ạ. Cháu có bệnh mới thù hằn tiền”.

Lý Thiên Thánh dựa người ra sau, tay đan vào nhau đặt trước bụng, ánh mắt sắc bén nhìn cô rồi hỏi: “Tiền và con trai bác, cháu yêu thứ nào hơn?”.Tiền Phi nghiêm chỉnh đáp: “Cháu nghĩ bác nên hỏi cháu, nếu có một ngày tiền và con trai bác cùng rơi xuống sông, cháu sẽ cứu thứ nào”.

Lý Thiên Thánh hỏi: “Cháu sẽ cứu thứ nào?”.

Tiền Phi không chút do dự: “Bắt buộc là tiền rồi! Được, xem như cháu phục bác rồi, gợi ý bác hỏi mà bác hỏi thật. Chuyện này có gì đâu để hỏi, con trai bác bơi giỏi lắm! Nói là lúc nhỏ bố anh ấy đã tay nắm tay tập bơi cho mà!”.

Lý Thiên Thánh bật cười thành tiếng.

Cả buổi chiều, Lý Diệc Phi xách ghế ngồi suốt bên ngoài thư phòng.

Ban đầu trong phòng rất tĩnh lặng. Về sau anh loáng thoáng nghe thấy mấy tiếng cười.

Rất kinh dị là, tiếng cười đó không phải của Tiền Phi, là của bố anh.

Sau đó nữa là, tiếng cười của bố anh vang lên với tần suất càng lúc càng nhiều, âm thanh cũng càng lúc càng to.

https://thuviensach.vn

Bố anh hình như rất dễ bị con dâu tương lai chọc trúng huyệt cười mà ông cố che giấu.

Nghe tiếng cười của bố, anh càng thấy kinh khủng, Băng vệ sinh của anh bây giờ đúng là quá "trâu", không chỉ xuống được nhà bếp, ra được phòng khách, làm được dự án, giở được trò lưu manh, mà bây giờ ngay cả Đại Boss nhà anh cũng bị hạ gục rồi!

Anh cảm thấy anh sắp không trấn giữ được cô rồi!

Anh vội vã rút điện thoại ra, bất an chụp hình.

Khi nhìn thấy gương mặt vẫn đẹp trai dã man của mình trong hình, cuối cùng anh cũng thấy vững tâm hơn.

Một tháng sau, công ty dưới trướng tập đoàn Thiên Thánh đã tổ chức lại thành công, cổ phiếu ổn định, tập đoàn càng lúc càng hoành tráng, tưng bừng.

Trong tiệc mừng, sếp lớn Lý Thiên Thánh đích thân xuất hiện.

Sau khi đón nhận những lời chúc mừng, Lý Thiên Thánh đẩy Lý Diệc Phi ra trước mặt mọi người, chính thức tuyên bố sau này anh sẽ tiếp nhận đại đa số công việc của tập đoàn. Nhân lúc Lý Diệc Phi bị mọi người vây quanh chúc mừng, không thoát ra nổi, Lý Thiên Thánh gọi Tiền Phi lại gần, nói với cô: "Bây giờ tập đoàn đã xoay chuyển rất tốt, tiền trong tài khoản sẽ nhiều lên ngay thôi, nhà chúng ta lại trở thành đại gia rồi. Cháu nói xem có phải bác nên giới thiệu cho thằng con trai một thiên kim tiểu thư nhà giàu không?".

Tiền Phi nhướn mày với ông: "Hô, Lý đại gia, chuyện này nếu con trai bác đồng ý thì cháu không có ý kiến!".

https://thuviensach.vn

Lý Thiên Thánh nhìn cô, nói: “Nghe nói trưởng phòng nghiệp vụ của tổng công ty là bạn trai cũ của cháu”.

Tiền Phi đáp: “Cháu thật lòng chúc phúc anh ấy có thể sớm khai hoa kết quả với cô cháu gái bạn bác”.

Lý Thiên Thánh cười hì hì: “Bọn nó nếu yêu nhau được thì đã yêu từ lâu rồi”.

Tiền Phi cũng cười hì hì: “Công sức của bác cũng có ích thật, chuyện gì cũng biết, chẳng trách dạo trước sức khỏe không tốt, cháu thấy là do suy nghĩ quá nhiều nên mệt đấy ạ”.

Lý Thiên Thánh cầm hai ly rượu vang, đưa một ly cho Tiền Phi: “Cũng chỉ có cháu mới dám nói với bác, bọn họ ai cũng phải cung kính cả”.

Tiền Phi nhận ly rượu: “Đó là vì cháu chẳng có mưu đồ gì với nhà bác cả, nên cháu tự nhủ bản thân không cần phải đứng thấp hơn bác, nếu không sẽ rất tự ti”.

Lý Thiên Thánh giơ ly rượu lên với cô, Tiền Phi cầm ly thấp hơn, chạm vào ly ông.

“Tiền Phi, bác gọi cháu đến đây, thực ra là muốn nói câu cảm ơn. Con trai bác từ rất nhỏ đã mất mẹ, bác nuông chiều nó, nó ngang bướng bao nhiêu, kiêu ngạo bao nhiêu, ham chơi bao nhiêu, ích kỷ bao nhiêu, lười biếng bao nhiêu, không có trách nhiệm bao nhiêu, bác hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng bác nhận ra từ sau khi nó sống chung nhà với cháu, từ trong ra ngoài của nó đã thay đổi, nói là thoát thai hoán cốt cũng không quá”.

Tiền Phi nghe ông lão lần đầu bày tỏ chân tình với mình, ậm ừ nói: “Lý đại gia, cho phép cháu đính chính rõ hơn, bọn cháu gọi là thuê chung nhà, không phải sống chung nhà!”.

https://thuviensach.vn

Lý Thiên Thánh không đổi sắc mặt: “Trong mắt bác thì như nhau cả thôi”.

Tiền Phi đưa tay lên vỗ vỗ trán đầy vẻ bất lực.

Đừng mơ biện bạch, phân trần trắng đen làm gì khi nói chuyện với người lớn tuổi.

Lý Thiên Thánh nói tiếp: “Đợt trước nó về nhà, lần đầu bác nhìn thấy nó nấu cơm, tim đập đến mức phải đi uống thuốc. Mà nó khiến bác còn hoảng hồn hơn hết, nó lại còn biết ăn cơm xong thì rửa bát, bình thường cũng sẽ vô thức mà tiện tay làm việc nhà, dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo, có lúc thậm chí còn giúp bác giặt mấy đôi vớ, lúc nó ở cạnh người khác cũng biết đứng ở góc độ của người đó mà suy nghĩ cho người ta. Bác rất vui vì nó thay đổi như thế. Tuy miệng bác nói là cháu chưa từng đi du học, nhưng trong lòng bác thực sự rất cảm kích cháu đã dạy dỗ nó như bây giờ. Nhìn nó của hiện tại, bác nghĩ bác có thể yên tâm giao nó cho một cô gái tốt, để nó trở nên càng lúc càng tốt đẹp, cho dù cô gái đó là người tỉnh khác, vừa thi lên bảo đại, cũng chưa từng đi du học, tốn công sức mua căn nhà cuối cùng lại phải bán đi”.

Tiền Phi vốn nghe những câu đầu thì thấy ông lão này thực ra cũng là một lão tốt bụng, mặt lạnh tim nóng, nhưng khi nghe câu cuối, cô cảm thấy mình đúng là đã nghĩ nhiều, ông lão Lý này chính là một ông già độc miệng mặt lạnh và bệnh tim.

Cô bĩu môi: “Sao nói cứ như thể cháu được lợi vậy ạ? Bác bây giờ chính là muốn nhét anh ấy cho cháu, Tiền bảo đại cháu còn chưa chắc vui lòng thu nhận nữa mà”.

Lý Thiên Thánh mỉm cười: “Thế thì tùy cháu, cháu không cần thì bác sẽ tìm thiên kim nhà giàu cho nó!”.

https://thuviensach.vn

Sau khi tập đoàn Thiên Thánh tổ chức lại từ đầu, Lý Diệc Phi chính thức bước vào tập đoàn, bắt đầu từng bước tiếp nhận một số công việc của Lý Thiên Thánh.

Anh bận rộn tối tăm mặt mũi.

Tiền Phi lén xin nghỉ phép năm, liên hệ với công ty du lịch, chuẩn bị đi du lịch nước ngoài một tuần. Cô không nói cho Lý Diệc Phi biết, cô định một mình tự do thoải mái đi ngắm những anh chàng Âu Mỹ đẹp trai cao to mắt xanh mũi cao.

Trước kia cô từng nói với anh, cô cũng cần làm một việc không nói cho anh biết trước, để trả mối thù anh đã không kể cô nghe bố anh là ai.

Cô xách túi hành lý đơn giản, vui vẻ bước lên máy bay.

Nhìn người ta vất vả xách vali, cô không khỏi xuýt xoa. Hơn hai năm nay, cô càng ngày càng phát hiện ra, con người sống trên đời thì phải thoải mái, phóng khoáng. Có gì mà phải mang nhiều thế? Thiếu gì thì bổ sung trên đường đi là được, dù gì bây giờ Tiền bảo đại cũng là người có khả năng kiếm ra nhiều tiền rồi mà.

Cô dựa cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đợi máy bay cất cánh.

Trên ô cửa sổ hiện lên bóng cô mờ mờ. Cô nhìn cái bóng mờ ảo của mình, cảm thấy bản thân so với hai năm trước đúng là có những chỗ đã khác hẳn.

Cô trở nên tự tin hơn, không còn là một người tốt quá mức đến vô nguyên tắc, cũng trở nên phụ nữ hơn hẳn.

Cô cười với cái bóng của mình.

https://thuviensach.vn

Phải cảm ơn người ấy. Không có anh, thì sẽ không có cô tự tin, quyết đoán của hiện tại.

Cô ngáp một cái rõ dài. Tối qua ngủ quá khuya nên hơi buồn ngủ. Không kịp đợi máy bay cất cánh, cô lấy bịt mắt ra đeo vào.

Đeo bịt mắt vào rồi, cô lại không ngủ ngay được. Cô nhắm mắt suy nghĩ lung tung, vô tình lại nghĩ đến anh chàng oan gia kia.

Bây giờ anh đang làm gì nhỉ? Nếu anh biết một mình cô lén đi du lịch nước ngoài thì sẽ thế nào đây? Có buông bỏ công việc đang làm, nghe ngóng lịch trình của cô để đuổi theo không?

Nghĩ đến đó, cô bất giác tự cười giễu mình. Đúng là cô đã xem phim truyền hình sến súa quá nhiều, mơ tưởng giữa ban ngày y như những cô thiếu nữa vô tri kia.

Cô cảm giác có người ngồi xuống cạnh mình, cánh tay đặt sát cô. Cô nhích vào bên trong một chút.

Máy bay đã cất cánh.

Tiếp viên hàng không bước đến hỏi có cần uống gì đó không.

Cô nghĩ cứ để người ta nghĩ cô đã ngủ rồi, nên không nói gì cả.

Kết quả là cô nghe thấy một giọng nói rõ ràng trả lời: “Tôi cần hai ly nước cam, tôi và cô gái ngồi trong mỗi người một ly!”.

Giọng nói này quen thuộc quá!

Cô tháo phắt đồ bịt mắt ra.

Quay sang, cô nhìn thấy oan gia của cô, đang toét miệng nở nụ cười rực rỡ với cô.

https://thuviensach.vn

Anh nói: “Hi mỹ nữ! Tên của tôi là How Teen, còn cô?”.

Cô không kìm được, cũng nở nụ cười tươi tắn với anh.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Lời Cầu Hôn Bên Bờ Aegean 1

Type: thanhloan2909

Tiền Phi và Lý Diệc Phi cùng đi du lịch.

Mỗi lần đến nơi nào đó, Lý Diệc Phi lúc nào cũng mang đến niềm vui bất ngờ cho cô. Đương nhiên những niềm vui bất ngờ này đa phần đều dựa vào một đống tiền sáng lấp lánh.

Chẳng hạn như lúc đến châu Âu, hai người cùng đi trải nghiệm phong cảnh dân gian, Tiền Phi nói vu vơ một câu: “Trang trại rượu ở đây nhiều quá, nếu em có một trang trại rượu như thế này thì quá tuyệt, sau này mỗi năm đều bay đến đây uống no say thì thôi”.

Kết quả là hôm sau, Lý Diệc Phi nói cho cô biết rằng anh đã mua một trang trại rượu để tặng cho cô.

“Uống nước đừng quên người khơi giếng, bay đến đây uống no say nhớ đừng quên đưa ân khách là anh theo!”.

Nhìn anh tà ác vung một đống tiền ra mua, Tiền Phi cảm thấy cô không khỏe tý nào.

“Thằng con bại gia này, anh đang làm gì thế hả?”.

Lý Diệc Phi nháy đôi mắt đào hoa, nở nụ cười nham hiểm: “Anh là tổng giám đốc bá đạo đang yêu em!”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi phì cười: “Xì! Bố anh đang khỏe đấy nhé, tổng giám đốc có đến lượt anh không? Đừng có nhớ mãi đến quyền lực, anh làm thế này là sự phản bội Lý đại gia đấy! Có bác ở đó, thì anh đấy, cố mãi thì cũng chỉ là ‘phó’ tổng giám đốc đang yêu em thôi”.

Lý Diệc Phi “shit” một tiếng: “Chúng ta có thể lãng mạn tý được không? Thêm chữ ‘phó’ vào nghe mất tình cảm quá, em biết không hả? Tình yêu thương chiều chuộng của tổng giám đốc bá đạo dành cho em bị em kéo thấp xuống rồi đó!”.

Lúc đến Paris, Tiền Phi vừa ngắm tháp Eiffel vừa bày tỏ tình cảm sâu sắc của cô đối với quốc gia này.

“Em yêu đất nước này quá!”. Cô than thở đến độ dư âm nghe tràn ngập tình cảm.

Lý Diệc Phi đứng cạnh nhẹ nhàng phá vỡ không khí: “Vì ở đây có những chiếc túi xách vừa đẹp vừa tiện dụng đúng không?”.

Tiền Phi lườm anh một cái: “Anh nhìn anh kìa, đứa con được nuôi trong đống tiền thật là tầm thường! Chỉ có những đúa trẻ sống giữa nghèo đói và ăn no mặc ấm mới sống một cách thoát tục thôi! Em nói anh biết, em thích nơi này chẳng liên quan gì tới túi xách cả! Muốn vui thì mua túi xách hay gì đó chẳng qua là những lời của mấy con yêu tinh tình hờ của đàn ông thích thôi. Em thích nơi này ý à, chỉ là đơn thuần cảm thấy ngôn ngữ của đất nước này rất êm tai, mỗi câu nói thốt ra đầy thi vị và tình cảm nghe như đang đọc thơ ấy!”.

Lý Diệc Phi đứng cạnh cười khẩy một tiếng rất kịp thời: “tai em không bị sao chứ? Ngôn ngữ của đất nước này êm tai? Cứ xí xa xí xố, anh có biết nói cũng không thích nói”.

Tiền Phi lại lườm anh: “Không khoác lác thì chết sao? Cho dù anh không thích nói thì đầu tiên anh cũng phải biết nói cái đã”.

https://thuviensach.vn

Hai người họ vừa đấu khẩu suốt với nhau, vừa tùy ý đi dạo xung quanh. Cứ vừa đi vừa nói, họ phát hiện ra hình như đã bị lạc đường.

Tiền Phi chặn một người bản xứ lại, hỏi đường đối phương bằng tiếng Anh.

Kết quả là tiếng Anh của người đó rất lơ mơ, nhả ra hai từ đơn mà Tiền Phi chưa kịp phân định rõ có phải là tiếng Anh hay không, sau đó bắt đầu bla bla bắn tiếng Pháp một tràng dài.

Tiền Phi nghe mà đầu óc quay cuồng. Đang cuống quýt thì cô nghe thấy Lý Diệc Phi lên tiếng.

Từ miệng anh thốt ra, lại chính là tiếng Pháp "xí xa xí xố" đó.

Sau khi đôi bên xí xa xí xố một lúc, Lý Diệc Phi và người kia mỉm cười với nhau rồi thân thiện chào từ biệt.

Khi người kia đi rồi, Lý Diệc Phi nói cho Tiền Phi biết làm thế nào để quay về khách sạn.

Tiền Phi vẫn đang chìm đắm trong mớ tiếng Pháo lúc nãy, gương mặt vẫn còn vẻ ngẩn ngơ, hoang mang.

Lý Diệc Phi toét miệng cười với cô: "Ngốc rồi hả? Anh đã nói trước với em là anh biết tiếng Pháp nhưng không thích nói rồi mà em cứ không tin, nếu em tin một chút thì đã không nghệt mặt bàng hoàng như thế rồi! Nhưng chẳng sao, cứ giữ trạng thái này đi, thiếu gia anh rất thích điều này!".

Vẻ sửng sốt thán phục trên gương mặt Tiền Phi trong tích tắc biến mất hoàn toàn.

Vị thiếu gia này vẫn tự sướng điên cuồng như xưa…

https://thuviensach.vn

Trên chuyến bay Paris đi Provence, Lý Diệc Phi lấy ra một cái hộp to đưa cho Tiền Phi: “Tặng em này, mau mở ra xem đi, sau đó chân thành nói cho anh biết em cảm động và yêu thích đến nhường nào”.

Tiền Phi mở hộp ra xem, là một chiếc túi hàng hiệu xa xỉ, lúc đi dạo họ đã nhìn thấy, phiên bản giới hạn, toàn thế giới chỉ có năm chiếc. Ban đầu khi nhìn thấy mẫu túi này, Tiền Phi đã thốt lên một câu: “Ôi, nếu em xách chiếc túi này về, có lẽ sẽ làm Diêu đại yêu tinh tức chết mất!”.

Ngón tay cô kích động run lên, hỏi Lý Diệc Phi: “Anh đang định làm gì thế này?”.Lý Diệc Phi hất tóc: “Không có gì, chỉ là làm theo phim truyền hình thôi, phó tổng giám đốc bá đạo cứ yêu em tập 2, phần ở nước Pháp”. Anh lại hất tóc, cười gian tà: “Ngoài ra, giúp em chọc tức Diêu Tinh Tinh hay gì đó!”.

Tiền Phi nhìn anh, phì cười sung sướng.

Trạm tiếp theo là Provence, hai người cùng đến cánh đồng hoa oải hương.

Đứng trong cánh đồng hoa, Tiền Phi mê mẩn say đắm. Cô dùng tạo hình dang tay ôm cả đất trời, ngước lên, nhắm mắt, hít thở sâu, thở ra một hơi thật dài: “Đẹp tuyệt vời, thật muốn chiếm cánh đồng này cho riêng mình!”.

Hôm sau khi đang ăn bữa sáng, Lý Diệc Phi thong thả hỏi: “Thích cánh đồng hoa oải hương hôm qua à?”.

Tiền Phi uống sữa rất nhanh, lau miệng rồi đáp: “Cái chữ ‘thích’ đã không còn đủ để miêu tả tâm trạng kích động của em nữa rồi!”.

Lý Diệc Phi nhìn cô, nhướn mày: “Thế đổi từ ‘thích’ sang từ ‘sở hữu’ thì thế nào?”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi ngẩn người, hỏi lại: “Là ý gì?”.

Lý Diệc Phi ném cho cô một xấp giấy tờ: “Cánh đồng hôm qua thuộc về em rồi đấy!”.

Tiền Phi giữ chặt cái cằm suýt rơi xuống đất của mình, mở to mắt: “Cái gì thế này? Tiền mặt của gia đình anh đã xoay chuyển đến mức này rồi sao?”.

Lý Diệc Phi hất tóc: “Hãy bình tĩnh, đừng chuyện bé xé ra to như thế, anh chỉ đang đóng tập 3 của bộ phim ‘Phó tổng giám đốc bá đạo cứ yêu em’, phần Provence, mà thôi!”.

Sau khi rời khỏi Provence, hai người đi thẳng đến New York.

Lý Diệc Phi đưa Tiền Phi đến Broadway xem hát kịch.

Trên sân khấu, tài tử giai nhân hát opera và dùng cơ thể uyển chuyển để bày tỏ tình cảm; dưới sân kháu, Lý Diệc Phi kéo Tiền Phi đang xem đến đứng tròng mắt: “Khép miệng lại, đừng như thể mới xem lần đầu tiên chứ. Có đến nỗi không? Một vở kịch cũ thôi có gì là ghê gớm đâu?”.

Tiền Phi ngậm miệng lại, quay sang nhìn anh, nheo mắt nói: “Đại ca, đúng là lần đầu tiên em xem thật mà, cảm ơn nhé!”.

Lý Diệc Phi vui vẻ: “Nếu em thích xem thì sau này thiếu gia đây mỗi năm sẽ đưa em đến đây là được rồi!”.

Tiền Phi bỗng tỏ ra xấu xa: “Thiếu gia, ngài không định diễn bộ phim ‘Phó tổng giám đốc bá đạo phần Broadway’ đó chứ? Chẳng hạn như mua sân khấu to kia cho em”.

Lý Diệc Phi dửng dưng nhìn cô: “Yêu cầu này của em làm cho anh có cảm giác giống như người nước ngoài đòi mua Cố Cung vậy”. Ngừng lại,

https://thuviensach.vn

sắc mặt anh thay đổi, nghiêm túc nói: “Xem kịch cho đàng hoàng đi, đừng có nói chuyện mãi, hãy tôn trọng những diễn viên trên sân khấu được chứ?”.

Tiền Phi cười hì hì: “Anh có sĩ diện chút được không? Là anh nói trước mà”.

Trạm cuối cùng của hai người là Hy Lạp.

Bên bờ biển Aegean, Lý Diệc Phi hỏi Tiền Phi: “Em hiểu gì về đất nước Hy Lạp này?”.

Tiền Phi thành thật trả lời: “Đa số những gì em hiểu về đất nước này đều đến từ bộ phim ‘Saint Seiya’(*)”.

(*)Saint Seiya – Áo giáp vàng: Câu chuyện về “thánh đấu sĩ”, những người có nhiệm vụ bảo vệ nữ thần Athena và chiến đấu chống lại thế lực của quỷ dữ. Đây là bộ truyện manga của Nhật của tác giả Kurumada Masami.

Khóe môi Lý Diệc Phi giật giật: “Em thật là có văn hóa!”.

Tiền Phi tỏ vẻ mặt chân thành: “Cảm ơn nền tảm kiến thức vững chắc của giáo dục nghĩa vụ chín năm, khiến em đọc truyện tranh nhìn hình đoán chữ không bị cản trở gì!”.

Mắt Lý Diệc Phi giật giật, hít một hơi: “Nào, tiếp theo chúng ta sẽ nói những chuyện nghiêm túc, được chứ?”.

Tiền Phi gật đầu: “Anh bắt đầu lại từ đầu, em sẽ phối hợp với anh”.

Lý Diệc Phi nhìn cô, sắc mặt nghiêm chỉnh, trong tích tắc như biến thành một người hoàn toàn khác, dịu dàng nhưng nghiêm túc nói với cô:

https://thuviensach.vn

“Rất nhiều người đều xem nơi này là mảnh đất khởi đầu của nền văn minh phương Tây và cả tình yêu”.

Tiền Phi nhìn lại anh, giọng cô cũng dịu dàng y hệt anh: “Cũng có một số người cho rằng ở đây có một đám đấu sĩ hoàng kim tu luyện tiểu vũ trụ, nhiệm vụ chủ yếu của họ là bảo vệ một người phụ nữ tên Saori Kido(*)”.

(*)Hiện thân của nữ thần Athena.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Lời Cầu Hôn Bên Bờ Aegean 2

Lý Diệc Phi nheo mắt: “Có thể tỏ thái độ đàng hoàng chút được không? Có thể nắm chắc chủ đề của cuộc nói chuyện không? Có thể đừng nhắc tới đấu sĩ không?”.

Tiền Phi “ồ” một tiếng: “Anh nói đúng, bây giờ đúng là không thể nhắc tới các đấu sĩ, vì đã quá cũ rồi, bây giờ bản mới tên là ‘Saint Seiya z’!”.

Trên gương mặt Lý Diệc Phi có hiện tượng phát điên, trợn mắt quát: “Em dám nhắc tới đấu sĩ nữa xem sao! Anh đang ấp ủ cảm xúc và tâm trạng để cầu hôn với em ở mảnh đất khởi nguồn tình yêu này đấy! Còn em, em lại cứ nói đến những thứ vô dụng! Bà chị à, em có thể phối hợp một chút, đừng phá tung mọi thứ lên được không?”.

Tiền Phi ngẩn người, ngước lên nhìn anh: “Cho dù anh quá kích động thì cũng đừng nên nói ý định ra chứ, anh làm thế em còn bất ngờ sao được?”.

Lý Diệc Phi cũng ngớ ra, “Anh nói sai rồi à?”. Sau đó anh bật cười, vừa cười vừa thò tay vào túi quần: “Em xem em kìa, đồ yêu tinh hành hạ người khác, làm anh tức đến phì cười đây. Anh vốn định chờ xem khi em nhìn thấy đưa nhẫn cầu hôn ra sẽ bịt miệng, mở to mắt, nước mắt đầm đìa vì xúc động cơ”.

Tiền Phi cười, chìa hai tay ra: “Bớt đi, để em xem thứ mấy carat nào, là viên nhỏ hay viên lớn như quả trứng, mở ra em xem trước đã”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi lấy nhẫn ra, đặt trong lòng bàn tay Tiền Phi.

Tiền Phi nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, xuýt xoa: “Trời ơi! Đúng là một viên to như quả trứng ngỗng!”.

Lý Diệc Phi hỏi: “Sao, hài lòng kích cỡ chứ?”.

Tiền Phi gật đầu: “Rất tốt, có thể đổi lấy không ít trứng ngâm lá trà!”.

Lý Diệc Phi “ối trời” một tiếng: “Em có thể nghĩ đến những thứ khác sang trọng hơn được không? Chỉ biết ăn thôi hả?” Anh ngừng lại, đổi sắc mặt, nói với vẻ căng thẳng vô cùng: “Này em đợi đã, viên kim cương đó hình như có chỗ bị nứt ra phải không? Nào, đưa chiếc nhẫn cho anh, để anh nhìn kỹ xem là gì!”.

Tiền Phi vội vã đưa nhẫn lại cho Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi giữ chặt nhẫn, làm ra vẻ không đưa cho cô.

Tiền Phi lườm anh vẻ không vui: “Có ai như anh không, đồ cho người ta rồi còn lừa để lấy lại, tố chất gì thế?”.

Lý Diệc Phi tỏ ra vô lại: “Không muốn đưa cho em đơn giản thế này, không cam tâm, sao nào, em có gì kiến gì à?”.

Tiền Phi “hừ” một tiếng, quay ngoắt đầu đi: “Có gì ghê gớm chứ, em còn không thèm nữa là”.

Lý Diệc Phi đưa cùi chỏ huých vào người cô: “Em không thèm thật à?”.Tiền Phi hếch mũi lên trời: “Không thèm”.

Lý Diệc Phi lại nhếch môi cười rất gian tà.

Bỗng cơ thể anh khuỵu xuống, biến mất. Tiền Phi vội cúi xuống tìm kiếm anh.

https://thuviensach.vn

Anh quỳ một chân trên bãi cát, ngước lên nhìn cô, tay cầm nhẫn đưa lên, giọng dịu dàng như vắt ra nước: “Ngoan, đừng giận, anh chỉ muốn tặng em bằng tư thế này!”.

Tiền Phi cúi xuống nhìn anh, mở to mắt, gương mặt phủ đầy vẻ ngạc nhiên sung sướng lẫn cảm động.

Lý Diệc Phi nhìn cô, cười dịu dàng: “Cả đời anh, trừ cha mẹ ra, đầu gối này chỉ hiến dâng cho em”.

Tiền Phi đưa tay bịt miệng, mắt đỏ hoe.

Lý Diệc Phi cười rạng rỡ với cô: “Sao nào mỹ nữ, cho một cơ hội, để anh thu nạp em nhé? Em đồng ý lấy anh không?”.

Tiền Phi bịt miệng, mắt mở to, gương mặt đầm đìa nước mắt, vô cùng xúc động đưa ngón áp út ra: “Em đồng ý! Nào, đừng nói nhiều nữa, mau đeo trứng ngỗng vào cho em đi!”.

Lý Diệc Phi nhìn cô, dở cười dở mếu: “Diễn xuất tệ thế, Tiền đại tỷ, xin hỏi em có thể tỏ ra bất cần một chút được không?”.

Tiền Phi vẫy vẫy tay, thúc giục: “Nhanh lên!”.

Lý Diệc Phi lắc đầu cười, đeo nhẫn vào tay cô. Anh vừa định đứng lên thì bị Tiền Phi ấn giữ lại.

Anh nghi hoặc ngước lên, một đôi môi mềm mại phủ xuống.

“Có phải em vẫn chưa nói câu này với anh?”. Cô nâng mặt anh lên, hôn lên giữa hàng lông mày của anh: “Em yêu anh, rất yêu, rất rất yêu”.

Trái tim Lý Diệc Phi hóa thành một hồ nước.

Cuộc đời anh bắt đầu từ giây phút ấy, đã trở nên viên mãn.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Cuộc Sống Sau Khi Cưới

Type: thanhloan2909

Sau chuyến du lịch vòng quanh thế giới, Tiền Phi là phù dâu tham gia hôn lễ của Diêu Tinh Tinh.

Sau khi chứng kiến tình yêu của Diêu Tinh Tinh và Lục Trạch trở nên tròn đầy, cô cũng bắt đầu chuẩn bị viết nét bút đầu tiên cho sự viên mãn của tình yêu – cô bắt đầu cùng Lý Diệc Phi chuẩn bị cho hôn lễ của mình.

Lý Diệc Phi như được uống thuốc tăng lực, tràn trề sức sống đến đáng ngạc nhiên, vừa bận rộn việc của tập đoàn, vừa không bỏ qua một chi tiết nhỏ của hôn lễ. Cho dù là việc nhỏ như chuẩn bị kẹo hỷ, anh cũng phải tham dự toàn bộ đồng thời gia quyết định cuối cùng.

“Kẹo chocolate dùng loại Ferraro thì được, nhưng đừng mua trong nước, anh sẽ nhờ bạn ở nước ngoài mang về, mùi vị sẽ chuẩn hơn. Anh muốn những người anh kẹo hỷ của mình đều phải đập bàn than thở, mẹ nó đây đúng là kẹo ngọt nhất mà tôi từng được ăn, mẹ nó đây đúng là hôn lễ ngọt ngào nhất mà tôi từng tham dự”.

Lúc Lý Diệc Phi hùng hồn nói ra những lời này, Tiền Phi ngồi cạnh dửng dưng đâm chọt: “Kiểm soát lượng đường đi, coi chừng những người tham dự đám cưới của chúng ta về sẽ mắc bệnh tiểu đường đó, anh trả tiền thuốc điều trị cũng đủ bại sản rồi”.

Lý Diệc Phi trừng mắt nhìn cô, kêu lên vẻ hung dữ: “Còn dám nói linh tinh nữa thì coi chừng anh sẽ làm một thằng công tử bắt em nuôi, suốt ngày

https://thuviensach.vn

không làm gì bây giờ".

Tiền Phi vỗ đùi, hét lên phấn khích: "Nuôi thì nuôi, anh tưởng Tiền bảo đại không có khả năng đó hả?".

Đồng chí lão Lý đứng ngoài cửa ôm ngực, quyết định vẫn nên quay về phòng uống thuốc trợ tim trước rồi mới trở lại bàn về hôn lễ…

Sau ba tháng chuẩn bị, hôn lễ đã đến như dự tính.

Đó là một bữa tiệc cưới hoành tráng đúng nghĩa, Tiền Phi chưa từng nghĩ rằng ngày mà mình lấy chồng lại có được một cảnh tượng nổi bật thế này.

Không phải cô gái nào cũng may mắn như cô, cô thề sẽ luôn biết ơn cuộc đời này.

Trước tiệc cưới, Lý Diệc Phi không biết đã dùng cách gì để mua chuộc Diêu Tinh Tinh. Trong hôn lễ, anh đến đón cô dâu, ý định của Tiền Phi là mong rằng Diêu Tinh Tinh có thể phát huy bản sắc, nghĩ thêm những chiêu trò gì mới để hành hạ thiếu gia kia một phen khốn đốn, đặt ra câu hỏi gì thật khó để ngăn chặn anh không đón được cô dâu sớm như ý muốn.

Kết quả là hiện thực lại rất tàn khốc, bạn thân của cô và chú rể của cô lại bắt tay với nhau, gần như không phải vượt qua khó khăn gì mà cánh cửa phòng đã bị mở toang.

Khi Lý Diệc Phi bước vào phòng, Tiền Phi gần như nước mắt đầm đìa kéo tay Diêu Tinh Tinh, hỏi: "Đại tỷ, rốt cuộc là cậu theo phe ai hả? Cậu lo tớ không lấy được chồng đến thế à?".

Diêu Tinh Tinh bình thản gỡ móng vuốt của cô ra, trong nụ cười đầy ắp vẻ từ bi của bà mẹ bỉm sữa: "Tớ cũng là người sắp có con, không thể chịu được khi con cái người ta chịu khổ. Hơn nữa tớ cũng muốn tốt cho cậu

https://thuviensach.vn

thôi mà, nhanh chóng gọn lẹ, hôn lễ xong nhanh thì hai người có thể động phòng, lên đỉnh cực lạc nhanh chứ sao".

Tiền Phi muốn sỉ nhục cô nàng, kết quả là chưa kịp nghĩ ra thì Lý Diệc Phi đã tìm ra giày và mang vào chân cho cô, sau đó không nói năng gì ôm eo bế bổng cô lên, ra đến cửa là bắt đầu chạy. Lúc đi ngang qua Diêu Tinh Tinh, anh còn không quên vui vẻ cảm ơn: "Cảm ơn nhé! Sau này con trai em muốn học trường mẫu giáo nào, tiểu học, trung học nào, cứ nói với anh! Bố của Quân Thừa ở khu trường học nào cũng có đất đai nhà cửa, muốn học trường nào cũng chỉ là chuyện vặt vãnh!".

Đồng chí Quân Thừa bị anh túm đến làm phù rể đứng cạnh cũng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Đúng, muốn học trường nào cứ báo, có bố tôi thì chuyện gì cũng chỉ là muỗi! Nhưng cô nhớ tặng quà cáp cho tôi nhé, như thế tôi mới có tâm trạng dẫn cô đi gặp bố tôi! Tôi không cần hải sản hay bào ngư vi cá gì cả, cô nạp cho tôi mười mấy hai mươi thẻ nạp tiền chơi game là được! Mấy cái thẻ đó tôi sẽ bảo cô biết nạp ở đâu…".

Anh ta chưa nói xong đít đã bị đá một cú trời giáng.

Mẹ anh ta cũng đến tham dự hôn lễ đang xinh đẹp rạng ngời đứng sau lưng, trừng mắt giận dữ, nghiêm khắc dạy dỗ bằng giọng điệu sặc mùi Đông Bắc: "Thằng khỉ, mày dám lén mẹ chơi game, xem mẹ lột da mày ra!".

Khi nghi thức hôn lễ tiến hành gần xong, chuẩn bị đi chúc rượu thì Tiền Phi quay về phòng nghỉ để thay đồ.

Diêu Tinh Tinh lấy ra bộ sườn xám đã chuẩn bị sẵn để thay cho cô. Lúc cô cởi váy cưới ra thì nghe bên ngoài có mấy cô nàng đang buôn chuyện.

"Nghe gì chưa? Cô dâu này gia cảnh rất bình thường, chính xác là cô bé lọ lem đấy!".

https://thuviensach.vn

“Không phải đâu! Cái này gọi là chim sẻ biến thành phượng hoàng đó. Nhà lão Lý là ai cơ chứ? Cô ta gả vào nhà đó đúng là một đêm lên trời!”.

“Các cậu nói xem sao cô ta may mắn thế kia chứ”.

Tiền Phi nghe mà cứ bĩu môi.

Diêu Tinh Tinh tức tối định nhảy ra tiến hành giáo dục tư tưởng cho mấy cô nàng nhiều chuyện kia, nhưng bị Tiền Phi kéo lại.

“Cứ kệ họ, họ mà không nói thì tớ cũng không biết mình lại hạnh phúc đến thế”.

Diêu Tinh Tinh nghe cô nói mà sung sướng: “tâm thế khá lắm đấy cô dâu bé nhỏ à”.

Họ đang vui vẻ cười nói thì bên ngoài vang lên một giọng đàn ông.

Là Lý Diệc Phi.

Anh đứng bên ngoài, nghiêm khắc nói: “Các cô nếu đẹp như cô ấy, tính cách tốt như cô ấy, cần mẫn chăm chỉ như cô ấy, có năng lực mới hai mươi tám tuổi đã là bảo đại tinh anh như cô ấy, thế thì hoan nghênh các cô cũng bay vào nhà họ Lý! Nhưng nhà chúng tôi cả đời này ngoài tôi ra thì không còn người con trai nào khác, nếu các cô không vội thì có thể từ từ đợi con trai tôi trưởng thành!”.

Tiền Phi ở trong phòng phì cười sung sướng.

Diêu Tinh Tinh cũng cười theo: “Anh chàng của cậu sao mà độc miệng thế không biết. Nhưng thấy anh ấy bảo vệ cậu như thế, tớ cũng yên lòng rồi”. Cô nàng ngập ngừng rồi nắm chặt tay Tiền Phi, chân thành nói: “Phí Phí, nhất định phải hạnh phúc nhé”.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi quay lại nhìn cánh cửa, lúc quay lại thì nở nụ cười rạng rỡ: “Nhất định rồi!”.

Sau lễ cưới, Tiền Phi cuối cùng cũng biết chủ nhân thật sự của căn nhà ở Thủ Thành Quốc Tế chính là chồng cô.

Hôm nhìn giấy tờ nhà, cô nhìn Lý Diệc Phi, khóe môi giật giật: “Hê, ông chủ nhà Lý, che giấu kỹ quá nhỉ!”.

Lý Diệc Phi cười hì hì nịnh nọt.

Tiền Phi và Lý Diệc Phi ở trong nôi nhà biệt thự tại Tứ Quý Thanh Kiều, sau khi căn nhà ở khu Thủ Thành Quốc Tế được sửa sang lại, Lý Diệc Phi về quê Tiền Phi, đón bố và dì của cô lên, rồi lại đến trung tâm giới thiệu việc làm thuê một bà giúp việc giỏi giang, có kinh nghiệm về để chăm sóc cuộc sống của hai ông bà.

Đối với sự chu đáo của anh con rể đẹp trai, ông lão vô cùng hài lòng, suốt ngày khen ngợi mãi. Tiền Phi có một dạo không dám về nhà, vì chỉ cần về nhà thì sẽ bị ông lão làm cô có ảo giác “Thực ra Tiểu Lý mới là con trai ruột của bố, còn con chỉ là đứa bé bố nhặt về nuôi thôi”.

Tiền Phi có lúc cũng suy nghĩ về cuộc sống trước và sau khi kết hôn, cô và Lý Diệc Phi rốt cuộc có điều gì khác nhau.

Kết luận là, thực ra cũng chẳng có gì khác.

So sánh trước và sau khi cưới, về quan sát rộng thì hoàn toàn không có gì thay đổi – họ vẫn sống chung với nhau. Chỉ khi quan sát thật kỹ thì mới thấy có chút khác biệt – họ từ hai phòng chuyển sang sống chung một phòng.

Tiền Phi thường than thở nhà quá rộng, chỉ có hai người họ ở, trong nhà trở nên trống trải quạnh quẽ. Lý Diệc Phi liền vận dụng kinh nghiệm ăn

https://thuviensach.vn

chơi phong phú của mình để triệu tập mọi người đến điền vào chỗ trống của biệt thự.

Chỉ cần cuối tuần anh không làm thêm và Tiền Phi không đi công tác, thì anh sẽ nghĩ cách gọi đám bạn quỷ quái của anh tới, nghĩ ra bao nhiêu trò vui.

Ban đầu anh tưởng Tiền Phi sẽ rất ghét người khác làm loạn nhà mình. Kết quả sau hai lần như thế, anh cảm thấy đúng là mình đã chọn đúng người bạn đời – Tiền Phi không những không thấy phiền, mà ngược lại còn rất thích, mỗi lần trong nhà bị mọi người làm loạn, cô không hề than thở mà còn vui vẻ cùng anh dọn dẹp.

Lý Diệc Phi thường xuyên không kìm nổi mà cảm khái tận đáy lòng: “Sao anh lại cưới được em nhỉ! Em nói xem kiếp trước anh đã cứu người hay thắp quá nhiều nhang, mà sao lại nhặt được một bảo bối quý báu như em!”.

Tiền Phi vừa cười vừa mắng yêu anh đã được lời còn làm bộ than vãn.

Cuối tuần này, trong biệt thự cử hành một cuộc bài bạc lớn – Lý Diệc Phi gọi đám bạn bè đến chơi mạc chược.

Đại Quân cũng đến, đồng thời dẫn theo cô bạn gái bé nhỏ mới quen Đảng Vũ.

Tiền Phi và họ cùng hai người bạn tụ họp thành một bàn, Đại Quân và Đảng Vũ cùng đánh chung một bộ với nhau.

Đại Quân thuộc kiểu giàu nhưng kém thông minh, lúc nào cũng có thể làm cho quân bài vốn rất đẹp của mình biến thành thê thảm tệ hại, khiến cuối cùng ai thắng ai thua cũng không dựa vào kỹ thuật đánh bài nữa, mà chỉ đơn thuần là dựa vào may mắn.

https://thuviensach.vn

Đối với chức năng đặc thù này của anh ta, Tiền Phi bái phục đến mức độ muốn quỳ lạy.

“Chơi mạc chược bao lâu nay, lần đầu em nhìn thấy cảnh thắng bài chỉ dựa vào bốc bài bừa bãi, phân tích bài hoàn toàn vô dụng đó! Đại huynh đệ, anh có thể nói cho em biết làm sao anh làm được như thế không?”.

Lý Diệc Phi vừa rời khỏi bàn đánh bài khác, đến gần chỗ cô xem trò vui nghe thế thì cười khà khà lạnh lẽo: “Cậu ta làm điều đó dựa vào chuyện không có não”.

Lý Diệc Phi kéo ghế ngồi xuống cạnh Tiền Phi, hỏi cô: “Có tin là anh có thể thay đổi ván bài ngu ngốc này được tạo ra bởi tên ngố kia, chuyển thành dựa vào kỹ thuật chơi bài và chiến thắng không?”.

Lần này đến lượt Tiền Phi cười hì hì lạnh lùng: “Anh bình luận bạn thân anh như thế, anh có nghĩ đến cảm nhận của bạn gái bạn thân anh không?”.

Cô vừa dứt câu, giọng Đảng Vũ đã vang lên lảnh lót: “Không sao, đây là sự thật, em tôn trọng sự thật”.

Tiền Phi phì cười: “Con giun xéo lắm cũng quằn” thành ngữ này mà áp dụng vào đồng chí Quân Thừa thì chưa bao giờ được sử dụng cả.

Lý Diệc Phi vẫn so đo tới cùng với cô: “Vợ à, bài trong tay em, em cứ tùy tiện đánh một lá, anh cho em đánh ba lần, có tin là dù em đánh thế nào thì cuối cùng anh vẫn có thể thắng được ván này không?”.

Tiền Phi liếc nhìn anh: “Không tin”.

Lý Diệc Phi nhướn mày: “Dám cược với anh không?”.

Tiền Phi chớp chớp mắt: “Cược cái gì?”.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi tỏ ra trịnh trọng: “Nếu anh nói được làm được, thì cả tháng này em không được bắt anh rửa bát nữa”.

Tiền Phi gõ gõ bàn: “Đồng ý”.

Đại Quân đang bưng ly trà uống ừng ực nghe thế thì phun nước ra đầy bàn: “Shit, Lý Diệc Phi, không ngờ cậu lại sa ngã thành người đàn ông nội trợ đảm đang rồi! Thiếu gia lắm tiền như cậu lại cần mẫn chăm chỉ toàn năng như thế, ông già Lý nhà cậu có biết không? Cậu thế này chẳng trượng nghĩa tý nào, cậu chăm chỉ làm việc nhà như thế là làm khổ bao nhiêu bà giúp việc đang mong chờ việc làm đấy!”.

Lý Diệc Phi lườm anh ta, lạnh lùng nói: “Cứ cho cậu đắc ý thêm vài ngày, đến lúc cậu kết hôn xem tôi sẽ dạy dỗ cậu thế nào!”.

Tiền Phi rút ra ba lá bài trong bộ bài của mình, sau đó đưa bài cho Lý Diệc Phi.

Lý Diệc Phi nhận lấy, hàng lông mày cau lại.

“Bảo em rút mà em rút tệ quá đấy vợ à, em không thể chấp nhận cho anh chăm sóc bàn tay trắng trẻo thư sinh đẹp đẽ của anh hay sao?”, phàn nàn xong, anh bắt đầu nghiêm túc tính toán.

Địa Quân ngồi cạnh làm loạn đến long trời lở đất, Lý Diệc Phi có lúc muốn quẳng bạn anh ra ngoài cho chó ăn.

Tiền Phi thích thú ngồi quan sát vẻ mặt từng người trong bàn. Người khiến cô thấy hứng thú nhất chính là Đảng Vũ.

Cô bé này trông thì ngây ngô vô tâm vô tư, nhưng thực chất là một người cực kỳ thông minh khoác bên ngoài cái vẻ ngái ngủ đờ đẫn. Một lá bài đánh ra trông thì rất tùy tiện, nhưng nhìn kỹ lại thì lại phối hợp rất tốt với phong cách ngốc ngếch của Quân Thừa.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi cảm thấy cô bé này không phải người tầm thường, cô bé này và Đại Quân chính là một cặp đôi bất hảo, thông minh bù trừ ngốc nghếch.

Trong cuộc chiến gian khổ này, cuối cùng Lý Diệc Phi khá vất vả mới thắng nổi ván đó.

Sau khi Đại Quân kêu lên "hòa rồi", Lý Diệc Phi như giành được thắng lợi trong cuộc đấu tranh giải phóng, có lại tự do và cuộc đời mới vậy, vỗ tay hoan hô: "Tháng này đừng ai mong bắt anh rửa bát nhé!".

Đại Quân lại phun ra một cột nước.

Đây có còn là Lý thiếu gia kiêu ngạo nhất kinh thành hay không…

Tiền Phi liếc nhìn Lý Diệc Phi, nhếch môi cười với hàm ý sâu xa: "Anh chắc chứ?".

Tối hôm sau, ăn cơm xong, Lý Diệc Phi đang định quay về thư phòng, khi đi ngang nhà bếp, bước chân anh bất ngờ khựng lại, khóe mắt hình như liếc thấy một cảnh tượng khó tin gì đó.

Anh quay sang, nhìn kỹ lại thì suýt nữa máu mũi phun thành vòi!

Tiền Phi với cơ thể mát mẻ, đang mặc bộ tạp dề gợi cảm mà anh đặt mua từ nước ngoài về, đứng trước bồn rửa bát để chuẩn bị rửa!

Cô đang mặc bộ tạp dề hở hang quyến rũ mà anh đặt mua để tăng cường tình cảm vợ chồng, mà trong phim đã từng diễn rất nhiều vượt xa chức năng thực tế của nó! Bộ tạp dề mà trước kia dù anh uy hiếp, bắt ép, năn nỉ cô thế nào, cô cũng chẳng bao giờ chịu mặc!

Máu nóng trong người Lý Diệc Phi sôi sùng sục!

Anh xông vào nhà bếp, chẳng nói chẳng rằng bế thốc Tiền Phi lên.

https://thuviensach.vn

Tiền Phi đập vào lưng anh: “Thả em xuống, em phải rửa bát mà!”.

Lý Diệc Phi thở hổn hển: “Em đang rửa bát à? Em đang hành hạ anh thì có! Không được, em phải vào phòng ngủ nói chuyện rõ ràng với anh!”.

Anh vác Tiền Phi lao vào phòng ngủ, nói chuyện rất lâu, rất lâu…

Và bát đĩa trong bồn rửa, sau một đêm, vẫn là Lý Diệc Phi phụ trách.

Lúc rửa, Lý Diệc Phi cảm thấy anh đã có được chức năng vừa mới mẻ vừa hoành tráng – tự tát vào mặt mình bốp bốp bốp!!!

--- Tháng này đừng ai mơ bắt anh rửa bát nhé!

--- Đừng ai mơ bắt anh rửa bát!

--- Bắt anh rửa bát!

--- Anh rửa bát…

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Cuộc Sống Sau Khi Cưới 2

Hôm sinh nhật Tiền Phi, cô đã nhận được một tin nhắn chúc mừng của Uông Nhược Hải. Lý Diệc Phi trông thấy, quả đã "ăn giấm" một trận tưng bừng.

Tiền Phi đập vào vai anh: "Giảm độ pH xuống đi, chua hơn nữa da mặt anh sẽ bị bong da đó. Hơn nữa, đến giờ Kim Điềm vẫn gọi anh là 'anh trai' mà, em đã nói gì chưa?".

Lý Diệc Phi gạt tay cô ra, vẻ mặt không vui: "Em nói xem hai người này sao phiền phức thế này, hay là ghép đôi hai người họ lại đi, chúng ta cũng đỡ lo hơn".

Tiền Phi cười hì hì: "Anh đừng lo vớ vẩn nữa, Uông Nhược Hải sắp kết hôn rồi".

Lý Diệc Phi ngớ ra một lúc rồi hỏi: "Với ai?".

Tiền Phi bĩu môi: "Anh hỏi em sao? Anh ta là cấp dưới của anh, anh phải rõ hơn em chứ?".

Lý Diệc Phi "hừ" một tiếng: "Tháng trước hắn đã xin thôi việc rồi, em không biết à?". Anh ngừng lại, tỏ ra vui vẻ: "Tốt quá rồi, chuyện của hắn em càng không biết thì anh càng vui".

Tiền Phi cười "khà khà" giả tạo: "Anh ta nói trong nhóm bạn học đại học là sắp cưới, còn chụp một tấm hình, cô gái kia nhìn rất bình thường, nói thật là bọn em không ai ngờ là anh ta lại tìm một người có ngoại hình như

https://thuviensach.vn

thế, vì anh ta luôn rất thích gái đẹp. Này này, vẻ mặt anh là sao thế? Chẳng lẽ em từng là bạn gái anh ta lại không xinh đẹp hả? Chẳng phải anh cũng thích gương mặt này của em hay sao? Còn bĩu môi nữa là em bạo hành gia đình anh đó! Nói tóm lại cô gái này tuy ngoại hình bình thường, nhưng trông thì có vẻ Uông Nhược Hải rất hài lòng, cứ khen ngợi không ngớt là vị hôn thê của anh ta là một bà nội trợ đảm đang siêu cấp, nấu cơm cũng rất ngon".

Lý Diệc Phi đòi xem hình cô gái kia trông như thế nào, Tiền Phi liền lên weibo để tìm kiếm cho anh.

Quả nhiên là trông rất tầm thường, có phần quê mùa, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Không hiểu sao, Lý Diệc Phi lại xuýt xoa. Vốn tưởng Uông Nhược Hải và Liêu Thi Ngữ có thể tu thành chính quả, nhưng không ngờ anh ta lại kết hôn với một cô gái ngoại hình bình thường thế này.

Lý Diệc Phi xem hình một lúc, không nói gì.

Tiền Phi nói rằng không ngờ anh ta lại cưới một cô gái như vậy, nhưng theo anh thì chẳng có gì không ngờ tới.

Người mà Uông Nhược Hải vuột tay đánh mất, anh ta đang nghĩ cách để tìm lại. Chẳng hạn như người từng đảm đang nội trợ, người từng nấu ăn rất ngon, người biết tiết kiệm tiền bạc, nếu không thể có lại người ấy, thế thì tìm một người tương tự vậy.

Tiền Phi càng lúc càng nổi tiếng trong ngành. Trong ngành đầu tư hễ nhắc đến nữ bảo đại xinh đẹp đó, gần như ai ai cũng nói: "Ồ, cô ấy hả, rất lợi hại đấy! Dự án mà cô ấy đẩy lên sàn thì giá cổ phiếu tăng như điên, gần như cổ phiếu nào cũng tăng không ngừng".

https://thuviensach.vn

Trong một thời gian, danh tiếng về nhan sắc và năng lực của Tiền Phi bay xa, những doanh nghiệp chủ động liên hệ với cô để nhờ cô làm dự án càng lúc càng nhiều.

Những nhà doanh nghiệp trẻ trung có tài xuất hiện cạnh Tiền Phi như nấm mọc sau mưa, có điều khiến Lý Diệc Phi ghen tuông không để đâu cho hết.

Anh ra quy tắc cứng với Tiền Phi, nhân viên tiếp nhận công tác bên phía doanh nghiệp nếu có ngoại hình ưa nhìn một chút, thì dự án đó không được nhận. Thời gian đi công tác mỗi tháng không được quá mười ngày. Mỗi ngày đi đâu đều phải đeo nhẫn cưới.

Sau khi Tiền Phi làm xong dự án cuối cùng cô nhận, Lý Diệc Phi trịnh trọng thương lượng với cô: “Vợ ơi, em nghỉ phép dài ngày đi, được không?”.

Tiền Phi hỏi lý do.

Lý Diệc Phi nói: “Anh cảm thấy chúng ta nên có em bé thôi, nếu không nhanh chóng biến em thành một bà mẹ già mắt kèm nhèm thì anh không yên tâm tí nào!”.

Thế là một tháng sau, “bà dì” của Tiền Phi không đến đúng hẹn. Lại đợi thêm mười ngày nữa, vẫn chẳng thấy gì. Tiền Phi ước chừng có thể cô đã có thai thật rồi, thế là trong một buổi sáng sớm tinh mơ, cô kể cho Lý Diệc Phi còn đang mắt mũi kèm nhèm ngái ngủ.

Lý Diệc Phi nghe xong thì bật dậy khỏi giường như vừa được tiêm thuốc kích thích, nhanh chóng mặc quần áo mang giày vào rồi lon ton lao ra khỏi cửa.

Tiền Phi hỏi anh định làm gì.

https://thuviensach.vn

Lý Diệc Phi hưng phấn như đào mỏ vàng: “Đi mua que thử thai!”.

Khi Tiền Phi bầu được hơn ba tháng, Lý Diệc Phi đưa Tiền Phi đi bệnh viện phụ sản, bác sĩ nói rằng Tiền Phi đã mang thai một cặp long phụng.

Nghe thấy tin này, Lý Diệc Phi đờ ra một lúc, sau đó sung sướng như phát điên.

Về nhà, anh ra lệnh cho Tiền Phi xin nghỉ việc hoặc nghỉ phép dài hạn: “Nhà họ Lý anh bao đời nay chỉ có một đứa con, còn em thì lại mang thai tới một cặp, em chính là đại công thần của nhà anh! Đại công thần bắt buộc phải được cẩn thận hầu hạ, không thể sơ sót! Mau nghỉ việc và về nhà sớm thôi!”.

Buổi tối, anh hầu hạ Tiền Phi rất chu đáo cẩn thận, khi cô nằm xuống và ngủ rồi, anh liền cầm điện thoại, rón rén ra ngoài ban công.

Trong làn gió đêm, Lý Diệc Phi đang vừa cúi nhìn cảnh đêm, vừa sung sướng rung đùi gọi điện cho đám bạn bè anh, khoe khoang rằng mình đã làm cho vợ mang thai cặp long phụng.

Kiềm chế hơn ba tháng trời, cuối cùng anh đã có thể công bố rồi.

Bộ dạng huênh hoang của anh đúng là trẻ con không chịu nổi.

Còn Tiền Phi đang lặng lẽ tủm tỉm cười, nhìn dáng vẻ trẻ con đó của anh.

Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Những Chuyện Thú Vị Của Bánh Bao Nhỏ

Type: thanhloan2909

Bánh bao nhỏ Lý Nhất Tâm.

Tôi tên Lý Nhất Tâm, sắp học tiểu học rồi. Tôi có một người anh sinh đôi tên là Lý Nhất Ý. Bố già của tôi nói, hai tên chúng tôi ghép lại là "Nhất tâm nhất ý" (một lòng một dạ). Nhưng tôi có một thắc mắc là nếu theo trình tự câu đó, thì anh tôi phải tên là Nhất Tâm, tôi tên Nhất Ý mới đúng.

Tôi mang thắc mắc này ra hỏi mẹ, mẹ nói: "Tiểu bảo bối à, con là con gái, tên Nhất Tâm thì hay hơn Nhất Ý, cho nên con và anh đã được đảo ngược trình tự. Vả lại bảo bối à, con là trẻ con, vô tư lự là được, đừng quá để ý tiểu tiết này làm gì".

… Thực ra từ rất lâu trước kia, tôi đã có một cảm giác, cảm thấy mẹ tôi có lúc hơi ngốc nghếch. Sau đó nghe bố và chú Quân Thừa trò chuyện, từ cuộc đối thoại của họ tôi dám chắc rằng cảm giác ngốc nghếch đó gọi là "ngố".

Tiếp sau đây sẽ giới thiệu một cách hoàn thiện và có hệ thống về gia đình của tôi.

Gia đình của tôi có bố đẹp trai, mẹ đẹp gái, ông nội nghiêm khắc, ông ngoại ham chơi, và bà ngoại hiền từ, thêm một ông anh ngốc nghếch.

Tại sao lại nói anh trai ngốc ư? Vì anh ấy đánh bài luôn thua tôi, chưa từng thắng bao giờ. Mẹ có thể nghĩ cho thể diện của anh nên nói với tôi

https://thuviensach.vn

rằng: “Anh đang nhường cho con đó”.

Ha ha, tôi không tin đâu.

Còn nữa, khi bố mẹ cãi nhau, anh cũng không cho tôi xem, lúc nào cũng kéo tôi ra, làm tôi muốn khuyên nhủ cũng chẳng được, cái đồ ngốc này.

Có lần bố mẹ lại cãi nhau, tôi nhân lúc anh không chú ý, lén chạy xuống dưới nhà, nấp bên ngoài phòng của bố mẹ, lén nhìn họ cãi nhau, đang cãi nhau thì tự dưng bố bất ngờ xông đến cắn mẹ.

Tôi giật bắn mình! Tôi muốn xông vào giúp mẹ một tay, nhưng ông anh ngốc lại phát hiện ra tôi lén chạy tới đây, nên vội vàng lao tới kéo tôi đi chỗ khác.

Cái đồ ngốc này, bố sẽ ăn thịt mẹ mất thôi!

Tôi lo lắng cả buổi chiều, cũng may ăn tối trông thấy mẹ vẫn hoàn hảo vô khuyết, cười cũng rất vui vẻ. Không, là cười còn vui vẻ hơn trước ấy chứ, tôi mới tạm yên lòng.

Mẹ thật kỳ quặc, bị bố cắn mà cũng vui như thế.

Haizzz, trong gia đình đầy ắp vấn đề này, tôi thật sự lo lắng đến chết cho mỗi người trong nhà ấy.

Người lớn trong nhà đều nói ông anh ngốc của tôi có IQ rất cao. IQ là cái quái gì? Không biết có ăn được không.

Người lớn còn nói có thể tôi bị mắc chứng tăng động. Tăng động là cái gì nhỉ? Nghe thì có vẻ rất lanh lợi hoạt bát đấy chứ.

Bố nói chứng tăng động của tôi chắc chắn là di truyền từ mẹ, còn anh tôi có IQ rất cao tất nhiên là do bố tôi rồi.

https://thuviensach.vn

Sau khi nghe bố nói thế, mẹ tôi trợn tròn mắt, nói với bố: “Di truyền em gái anh ấy!”.

Tôi cũng học theo mẹ, trợn tròn mắt, quay sang nói với anh trai tôi: “Di truyền em gái anh ấy!”.

Anh nhìn tôi, lúng túng: “… Em chính là em gái anh mà!”.

… Em gái anh gì đó, tại sao lại có cảm giác đáng ghét thế nhỉ, cứ như thể chẳng được lợi lộc gì cả.

Mẹ nói với bố, muốn cho tôi và anh trai mỗi người một căn nhà, sau này kiếm được tiền thì hai chúng tôi mỗi người một nửa, để giành lại.

Anh tôi nói với mẹ: “Con không cần, phần của con để dành cho em gái đi, sau này con lớn lên, con sẽ tự mình kiếm tiền”.

Trời ơi, ông anh ngu ngốc của tôi, không để dành chút vốn nào thì làm sao mà kiếm được tiền.

Không được, tôi phải lén để dành một nửa cho anh ấy.

Ông nội của tôi là người trông rất nghiêm khắc, rất đáng sợ, nhưng thực ra ông rất thương yêu tôi và anh trai. Ông ngoại thì khác, suốt ngày cười tươi rói, lại còn biết kể truyện cười.

Ông nội và ông ngoại thường ngồi đánh mạt chược cùng nhau. Lúc họ cùng đánh mạt chược là vui vẻ nhất. Ông nội lúc nào cũng thổi râu, trợn mắt, còn ông ngoại thì cười híp mắt chọc tức. Hai người nếu nói theo lời của mẹ thì chính là nước kỵ lửa, nhưng họ lại thường xuyên thích ngồi với nhau. Theo lời của bố nói, thì đó chính là hai ông lão gàn dở.

Tôi thấy bố cũng rất thích lởn vởn quanh mẹ, nên tôi gọi ông là ông bố gàn dở, bố tôi nghe thế liền đánh đít tôi. Tôi chạy đi mách mẹ, mẹ rất tuyệt,

https://thuviensach.vn

mẹ nói sẽ giúp tôi đánh đít bố tôi.

Nhưng tôi cảm thấy mẹ bắt nạt tôi. Vì tôi áp lên cửa nghe lén, không nghe thấy tiếng bố bị đánh, ngược lại là mẹ tôi kêu la rất kỳ quái. Tôi nghĩ có lẽ mẹ không đánh nổi bố, muốn xông vào giúp mẹ tôi một tay, kết quả là ông anh ngốc nghếch của tôi không biết thế nào lại phát hiện ra tôi, thế là lại lôi tôi đi chỗ khác!

Anh tôi thật đáng ghét!Cả gia đình đều kỳ quặc, chẳng ai bình thường cả.

Thôi, tôi vẫn nên đến nhà dì Tinh Tinh, chơi với đồ ngốc Lục Dao đây!

Học sinh cấp 3 Lý Nhất Tâm.

Nhắc đến Lục Dao, cậu ta là con trai của dì Tinh Tinh, mẹ nói cậu ta rất đẹp trai, phải nói là ngang ngửa anh tôi. Tôi thì không thấy cậu ta đẹp trai chỗ nào, một gương mặt lạnh như băng, cứ như tiêm phải thuốc tê vậy, cứng nhắc đến độ trừ chớp mắt ra thì chẳng thấy một biểu cảm nào khác.

Lúc nhỏ cậu ta rất thích bám dính lấy tôi để chơi cùng, nhưng lớn lên rồi lại trở nên kiêu ngạo khó ưa, suốt ngày tỏ vẻ mặt dửng dưng không cảm xúc để tỏ ra “cool”, làm như không hề quen biết tôi, đúng là đáng ghét muốn chết.

Không biết bánh xe định mệnh đã xảy ra lỗi gì với tôi, mà tôi luôn học chung trường với cậu ta, lên cấp ba thậm chí còn cùng lớp, và đến năm mười hai lại còn ngồi chung bàn.

Từ khi tốt nghiệp tiểu học, trong mắt tôi, Lục Dao dần dần trưởng thành thành một tên biến thái.

https://thuviensach.vn

Suốt ngày cậu ta cứ dài mặt ra, nếu có thể nói một từ có thể nói hết ý thì chưa từng nói đến từ thứ hai, thậm chí ngay cả mặt cười cảm xúc mà cũng lười dùng để biểu đạt, đúng là ít nói đến biến thái.

Thành tích của cậu ta rất tốt, luôn luôn là người học giỏi nhất lớp và toàn khối. Mỗi lần thi đều đứng hạng nhất, không biến thái thì còn là gì.

Và khi lên lớp mười hai, bắt đầu thay đổi chỗ ngồi lại, thì tôi và cái tên biến thái mặt lạnh kia lại ngồi cùng bàn.

Không hề khoa chương khi nói rằng, trong hai năm học cấp ba vừa qua, những lời mà tôi và tên biến thái này từng nói với nhau tổng cộng không quá mười câu.

Thông thường là những câu nghi vấn "cô đơn", vì Lục Dao vốn chưa từng trả lời tôi, thậm chí trừ lần đầu tiên ra, sau đó cậu ta chẳng buồn ngước đầu lên, phớt lờ tôi luôn.

Tôi là người có chí khí, sau khi thử mười lần thì tôi không bao giờ hỏi mượn vở bài tập của cậu ta nữa. Có gì ghê gớm chứ, tôi đi chép vở của bạn khác cũng thế thôi, hơn nữa những bạn khác làm bài sẽ sai vài chỗ, như thế càng trở nên chân thực hơn.

Nghĩ thế, tôi cũng chẳng thèm quan tâm đến cậu ta nữa, trừ vài lần riêng tư gọi cậu ta là tên biến thái.

Bạn học cùng lớp cấp hai của tôi và cũng là bạn thân nhất, Dương Địch Địch, học ở lớp kế bên, có lần nghỉ giải lao cô bạn đã hỏi: "Cậu chàng học giỏi bá đạo của lớp cậu đúng là đẹp trai quá, cậu ấy có bạn gái chưa?".

Tôi nói: "Cậu ta biến thái như thế, ai biết được người cậu ta thích là nam hay nữ".

Dương Địch Địch nói: "Cậu ấy biến thái á? Biến thái như thế nào?".

https://thuviensach.vn

Tôi đáp: “Cậu ta không cho tớ chép bài tập”.

Dương Địch Địch nói: “Đó không phải là biến thái, mà gọi là chính trực”.

Tôi hỏi: “Này Dương Địch Địch, sau này cậu còn muốn tớ nghĩ cách giúp cậu đối phó với mẹ kế không hả?”.

Dương Địch Địch không hề ngần ngại: “Lục Dao lớp các cậu đúng là kẻ biến thái”.

Tôi nghiến răng khen két gật đầu: “Nào, lặp lại lời tớ: Người mà vở bài tập cũng không cho mượn, còn gọi là bạn cùng lớp không, là kẻ bệnh nặng thì có, biến thái vô cực hạn!”.

Dương Địch Địch lặp lại theo lời tôi.

Lúc tôi hài lòng vỗ vai nó, cảm thấy sau gáy có cái gì đó man mát. Không kìm được quay đầu lại nhìn, kết quả là tôi sững sờ đến run rẩy.

Lục Dao không biết bị trúng gió gì mà đang đứng sau lưng chúng tôi. Ánh mắt cậu ta nhìn tôi cứ phải gọi là lạnh lẽo băng giá, tôi suýt thì bị cảm lạnh.

Tôi tưởng cậu ta sẽ chất vấn tôi dựa vào đâu mà nói xấu sau lưng cậu ta, ngay cả những lời biện bạch cãi lý tôi cũng đã chuẩn bị sẵn rồi.

Nếu cậu ta hỏi: Tại sao cậu lại nói xấu sau lưng tôi?

Tôi sẽ đáp lại: Là cậu đứng sau lưng tôi, tôi đứng trước mặt cậu nói mà.

Nếu cậu ta hỏi: Thế thì tại sao cậu lại nói xấu trước mặt tôi?

https://thuviensach.vn

Tôi sẽ trả lời rằng: Nếu cậu có ý kiến thì lần sau tôi sẽ đứng sau lưng cậu và nói xấu cậu.

Tôi đã tập luyện trong lòng rất sung sướng, đồng thời sẽ làm cậu ta tức đến nôn ra máu. Kết quả là cái tên này chỉ lạnh lùng nhìn tôi mấy cái rồi đi ngang qua tôi và Dương Địch Địch, tỏ vẻ phớt lờ và khinh thường, ngẩng cao đầu bỏ đi.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Những Chuyện Thú Vị Của Bánh Bao Nhỏ. 2

Tôi hỏi Dương Địch Địch, có cảm giác giận dữ vì bị phớt lờ không?

Dương Địch Địch lại chảy nước miếng: "Ôi mẹ ơi, lần đầu nhìn kẻ biến thái lớp các cậu gần như thế, cậu ấy đẹp trai quá!".

Tôi quyết định sau này sẽ không giúp nó đối phó với bà mẹ kế nữa.

Thực sự thì biến thái không đáng sợ, đáng sợ là biến thái không nói gì.

Quãng thời gian ngồi chung bàn, cái tên Lục Dao này suốt ngày lạnh lùng với tôi, cứ như chẳng có thất tình lục dục gì cả, chẳng ngày nào thấy mỉm cười. Có lần trong giờ học, tôi gục lên bàn ngủ thiếp đi mất, cậu ta cũng chẳng thèm gọi tôi, kết quả là tôi bị cô giáo bắt tại trận.

Bị cô gọi vào văn phòng dạy một bài ca lê thê xong, tôi mang bộ mặt đầy nước bọt về phòng học, phẫn nộ hỏi cậu ta: "Lục thiếu gia, sau này còn gặp tình huống này, nếu ngài không muốn nói với tôi thì ngài cứ đá tôi một cái là được, ok? Cho dù ngài xem như là trả thù tôi cũng được, đá tôi mạnh một tí cũng được".

Biến thái lại khinh khỉnh nhìn tôi một cái, nói với tôi câu thứ mười một trong cuộc đời học sinh cấp ba của chúng tôi: "Hóa ra bên cạnh tôi còn có người ngôi".

Tôi nghĩ mãi mới hiểu ra ý của cậu ta là gì.

Tức là trước đây luôn coi tôi như không tồn tại chứ gì…

https://thuviensach.vn

Tôi thực sự muốn chạy tới chỗ mẹ cậu ta để mách tội! Dì Tinh Tinh ơi, con trai nhà dì rất biến thái, dì có biết không?

Tôi nổi giận, đập bàn: “Biến thái chết tiệt, xem Lý Nhất Tâm này hành hạ cậu thế nào!”.

Lục Dao.

Tiểu Lục Dao mới tròn bốn tuổi từ trường mẫu giáo về đã kéo tay Diêu Tinh Tinh, non nớt hỏi: “Mẹ ơi mẹ, khi nào con mới được thừa kế gia sản của bố ạ?”.

Diêu Tinh Tinh định nói đợi đến khi nào bố con chết đi đã, nhưng nghĩ lại thấy bàn luận chuyện sinh tử với trẻ con bốn tuổi thì tàn nhẫn quá, thế là cô nói: “Chuyện này phải do bố con quyết định. Nhưng con trai yêu à, con hỏi chuyện này làm gì?”.

Tiểu Lục Dao vẻ mặt ngây thơ, lãng mạn, nhiệt huyết: “Lý Nhất Tâm nói, nếu con muốn cưới Lý Nhất Tâm làm vợ, thì phải có quà tặng cho nhà bạn ấy!”. Cậu bé còn kéo tay Diêu Tinh Tinh, lắc lấy lắc để: “Mẹ ơi mẹ ơi, mẹ nói bố cho con tiền để con lấy vợ đi, con muốn để Lý Nhất Tâm ở nhà chúng ta, suốt ngày chỉ chơi với con thôi”.

Diêu Tinh Tinh nhìn gương mặt phúng phính hồng hào của con trai, vẻ mặt kiểu “mau cho con tiền, nhanh lên nhanh lên, để con còn đi cưới vợ”, cô cảm thấy nước mắt rưng rưng.

Con trai, con còn nhỏ mà đã có thể khiến mẹ có cảm giác đã sinh ra một “món hàng bù tiền cho người khác”, con thật lợi hại!Tiền Phí Phí à, cậu ngốc nghếch như thế làm sao có thể sinh ra một cặp yêu quái ma mãnh Lý Nhất Tâm và Lý Nhất Ý được chứ? Chúng sẽ làm con trai tớ hư mất thôi.

https://thuviensach.vn

Khi Lục Dao đã lên cấp hai, một ngày kia, Lục Trạch đã tiến hành buổi giáo dục tư tưởng rất sâu sắc cho cậu.

Từ hôm đó, tiểu đồng chí Lục Dao đã trở nên rất "cool", đặc biệt là lúc đối diện với con bé con nhà lão Lý.

Vì bố nói với cậu rằng, phải làm thế nào mới có được Lý Nhất Tâm.

Cô bé đó, đối xử tốt với cô thì cô sẽ dễ dàng phớt lờ, bỏ qua; lạnh nhạt với cô, thì mới có thể kích thích ý chí phấn đấu của cô.

Quãng thời gian sau đó, cậu kiên quyết diễn vai kẻ lạnh lùng. Lên cấp ba, cậu và Lý Nhất Tâm được học chung lớp. Lên năm lớp mười hai, cậu nhờ mẹ đi "quan hệ" nhờ vả cô giáo một chút, Lý Nhất Tâm trở thành bạn cùng bàn với cậu.

Cô bé Lý Nhất Tâm đúng là quá ngờ nghệch quá đáng ghét, lại còn nói với bạn thân của cô rằng cậu là kẻ biến thái. Nhưng cũng tốt, cuối cùng cô cũng để ý đến cậu rồi.

Phải làm sao để mở mang cho cô, để hạt mầm tình cảm đầu đời của cô nở hoa đây?

Cậu nghĩ ra một cách.

Hôm đó khi cô đập bàn huênh hoang "Biến thái chết tiệt, từ hôm nay, xem Lý Nhất Tâm này hành hạ cậu thế nào". Cậu làm ra vẻ rất lạnh nhạt, nheo mắt lại nói với cô: "Lý Nhất Tâm, cậu kích động như thế là vì thích tôi à?". Cậu nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn do sửng sốt xuất hiện trên gương mặt cô.

Cậu nói tiếp: "Lý Nhất Tâm, có dám cược không? Bất chấp cậu dùng cách gì để tôi chú ý đến cậu, tôi cũng sẽ không bao giờ thích cậu!".

https://thuviensach.vn

Ngoài mặt cậu tỏ vẻ dửng dưng, nhưng trong lòng lại cực kỳ căng thẳng.

Cậu nhìn thấy cô đỏ bừng mặt, kìm nén một lúc sau, cuối cùng cô lại đập bàn thật mạnh: “Cược thì cược! Lục Dao, nếu tôi không thể làm cậu quỳ xuống nói thích tôi trước, thì tôi chính là đứa con được bố mẹ nhặt về nuôi!”.

Trong khoảnh khắc đó, tuy cậu lạnh lùng như băng nhưng trong lòng lại nở hoa tưng bừng.

Tuy miệng cậu nói: Lý Nhất Tâm, dám cược không? Bất chấp cậu dùng cách gì để tôi chú ý đến cậu, tôi cũng sẽ không bao giờ thích cậu.

Nhưng thực ra trong lòng cậu đang nghĩ: Lý Nhất Tâm, mau dùng đủ mọi cách để thích tôi đi!

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Ngoại Truyện Về Uông Nhược Hải 1

Type: Di Di

Có những tình yêu, mất đi rồi sẽ không bao giờ quay trở lại.

Cô gái tên Tiền Phi ấy, anh đã từng tốn bao công sức mới theo đuổi được, nhưng về sau, anh ta lại đánh mất cô ấy.

Thời đại học, trong đám bạn học, anh đã nhìn trúng cô ngay từ lần đầu. Một cô bé lanh lợi hoạt bát, tính tình vô cùng tốt bụng. Anh nhận ra rất nhiều cậu bạn cũng đang có ý với cô, anh lập tức cảnh giác, kịp thời mở chiến dịch theo đuổi mạnh mẽ trước những anh chàng khác.

Trải qua một quãng thời gian vất vả cực nhọc, cuối cùng cô cũng trở thành bạn gái anh. Khi yêu nhau, họ cũng như những đôi tình nhân khác, thậm chí còn quấn quýt hơn thế, mỗi ngày cho dù làm gì cũng là hai người luôn ở cạnh nhau, cùng đi học, cùng đi ăn, cùng đi thư viện, cùng đi tự học.

Họ từng vạch ra rất nhiều kế hoạch tươi đẹp cho tương lai. Họ định tốt nghiệp xong sẽ sống chung với nhau, hai người cố gắng làm việc, cố gắng tiết kiệm tiền, đợi đến khi có thể gánh vác một phần tiền trả trước cho căn nhà thì sẽ đi đăng ký kết hôn.

Lúc đó họ vẫn còn đi học, ngây thơ đến nỗi không biết cuộc sống bên ngoài nguy hiểm đến nhường nào, không hiểu được con người sau khi bị củi gạo mắm muối dằn vặt thì sẽ giết chết bao nhiêu tình cảm lãng mạn nồng nhiệt lúc trước.

https://thuviensach.vn

Sau khi họ tốt nghiệp đại học đã tự tìm công việc riêng. Vừa mới tốt nghiệp, lương tháng của cả hai cộng lại cũng không nhiều lắm. Vì căn nhà, cô trở nên tính toán rất chi li, kỹ lưỡng.

Ban đầu anh cũng vui vẻ, nhìn cô vì tương lai của cả hai mà dè xẻn chắt bóp từng đồng từng xu, trong lòng anh rất cảm động. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, anh trở nên khó chịu với quãng ngày sống tiết kiệm đó.

Trong thành phố lớn rực rỡ đèn màu, con người đều sống rất đủ đầy, nho nhã, còn họ thì lại không thể nào hòa nhập được với cuộc sống rực rỡ mới mẻ chốn thành đô. Họ sống càng lúc càng nghèo nàn quê mùa, anh bị cuộc sống tiết kiệm đè nén đến mức gần như sắp quên bẵng ban đầu vì sao họ lại chọn một cuộc sống thế này.

Cô trở nên càng lúc càng không biết chăm chút bản thân, không trang điểm không ăn diện không mua quần áo mới, ngày ngày dùng cạn sức lực để tiết kiệm tiền. Anh cảm thấy cuộc sống thế này thật sự khiến anh mỗi ngày một bực bội, đè nén. Anh bắt đầu chán ghét cuộc sống đó.

Trước sau anh đã nhảy việc vài lần, lần cuối cùng đã nhảy được vào tập đoàn Thiên Thánh mà anh luôn mong mỏi được làm việc.

Sau một thời gian làm việc ở công ty mới, anh nhận ra một số việc. Anh phát giác ra sếp trực tiếp của mình, đồng thời cũng là cháu gái của phó tổng công ty, cô gái tên Liêu Thi Ngữ đó rất có cảm tình với anh.

Ban đầu anh tránh né, vì anh đã có bạn gái. Nhưng dần dần, so sánh Tiền Phi càng lúc càng già cỗi và sếp nữ ngày nào cũng xinh đẹp thanh lịch, anh bắt đầu trở nên do dự.

Anh đã suy nghĩ kỹ, cuối cùng hiểu ra. Thực ra Liêu Thi Ngữ đối với anh chỉ là sự cám dỗ, còn Tiền Phi và anh lại là nương tựa nhau đến cuối

https://thuviensach.vn

đời. Sau khi nghĩ kỹ, anh bình tĩnh trở lại, nhủ thầm với lòng mình rằng hãy sống thật yên bình với Tiền Phi, không được thay lòng đổi dạ.

Sau đó anh chọn một ngày, đưa Tiền Phi đến quán ăn Tây, giữa chừng còn quỳ xuống cầu hôn cô.

Cô rất cảm động. Tất cả đều suôn sẻ.

Nhưng lúc thanh toán, trên hóa đơn ghi rõ số tiền rất lớn, mà tiền trong ví anh lại không đủ. Thế là cô có vẻ không vui, chê anh tại sao lại chọn chỗ đắt tiền như thế, xa xỉ mà không cần thiết.

Nhiệt tình cầu hôn của anh thoáng chốc bị cô đập nát, vỡ vụn.

Anh rất buồn bã, cảm thấy ngực như bị ai đấm một cú rất mạnh, cảm giác muốn thở ra nhưng thở không nổi.

Dạo đó anh lúc nào cũng sa sầm mặt. Liêu Thi Ngữ chủ động tiếp cận anh, tìm anh để nói chuyện, nói những lời an ủi, dẫn anh đi đến khắp mọi nơi sang trọng xa xỉ để anh thư giãn.

Bắt đầu từ lúc đó, số lần anh nói với Tiền Phi "tối nay còn phải làm thêm, em ngủ trước đi" càng lúc càng nhiều.

Một số việc một khi đã xảy ra thì càng lúc càng xa rời phương hướng vốn có của nó. Rất nhiều người mù mờ nếu không được chỉ đường cặn kẽ, sẽ rất dễ dàng đi thẳng vào con đường tăm tối không lối thoát.

Thực ra trước khi bước vào con đường ngoại tình này, anh rất dằn vặt, không biết có nên làm như thế không. Nhưng vào lúc đó, cái tát của Tiền Phi đã khiến anh hạ quyết tâm.

Cô bắt quả tang anh và Liêu Thi Ngữ thuê phòng khách sạn, cô đã tát anh một cái.

https://thuviensach.vn

Hôm sau anh hạ quyết tâm chia tay cô, sau đó chính thức hẹn hò với Liêu Thi Ngữ.

Trước khi chia tay, anh như xả hận, nói hết tất cả những gì anh phải chịu đựng trong mấy năm nay. Anh chất vấn Tiền Phi, tại sao ở trong một thành phố hào hoa rực rỡ như Bắc Kinh, mà cứ phải sống một cuộc sống nhạt nhẽo u ám như thế, lẽ nào chỉ vì để dành mua nhà sao? Vì ngôi nhà mà phải từ bỏ cuộc sống, từ bỏ thanh xuân, từ bỏ mọi thú vui hưởng thụ hay sao? Anh bảo cô, những tháng ngày đó anh đã chịu đủ rồi.

Trước khi rời khỏi ngôi nhà nhỏ mà họ từng thuê chung, anh nói với cô, muốn đòi lại một nửa số tiền thuộc về anh trong khoản tiền trả trước để mua ngôi nhà đó.

Vốn dĩ anh không quan tâm đến số tiền đó, nhưng không may là khi ấy mẹ anh lại bị bệnh, đang cần tiền, anh không muốn hỏi mượn Liêu Thi Ngữ, lại cảm thấy nếu đã chia tay thì giải thích nhiều với Tiền Phi cũng quá thừa thải, thế là chỉ nói cần lấy lại một nửa số tiền.

Anh nghĩ cách làm của anh, ngoài phụ lòng cô ra còn xát thêm muối vào vết thương lòng của cô. Trong lòng anh chẳng phải không đau đớn, dù sao cũng yêu nhau bảy năm trời. Nhưng nếu đã chọn chia tay, thì xấu xa một chút và xấu xa nhiều chút cũng thế mà thôi. Anh không giải thích gì, cầm một nửa số tiền mặt, bước ra khỏi cuộc sống của người con gái đã ở cạnh bên anh ròng rã bảy năm trời.

Sau đó, Diêu Tinh Tinh đến công ty mắng anh một trận, cô chỉ vào mũi anh mà nói: “Uông Nhược Hải, rồi sẽ có ngày anh sẽ biết rốt cuộc mình đã đánh mất một bảo bối quý giá thế nào!”.

Diêu Tinh Tinh đi rồi, tâm trạng anh rất sa sút. Mấy ngày sau, anh gặp lại Tiền Phi ở tàu điện ngầm.

https://thuviensach.vn

Trông cô rất ổn, chỉ là thái độ với anh thì lạnh băng. Anh vẫn như trước, trong đoàn tàu chật ních người đã đứng ra che chắn cho cô. Nhưng sau hai trạm, cô đẩy anh ra, xuống tàu trước.

Trước khi cửa tàu đóng lại, anh cười khổ sở hỏi cô, có phải làm thế không. Anh nhìn rõ trong khoảnh khắc cửa khép lại, mắt cô đỏ hoe. Anh chợt cảm thấy rất ảm đạm trong lòng.

Anh không nói cho cô biết, thực ra lần này họ không phải là gặp nhau tình cờ, anh cố ý đợi cô ở đây. Anh muốn xác nhận xem cô đang sống thế nào.

Về sau Diêu Tinh Tinh đến khoe khoang với anh, rằng Tiền Phi đã xem mắt với một anh chàng rất thư sinh, có học thức.

Anh không kìm được lại đi nghe ngóng tin tức về người đó, về sau còn cố ý chạy tới ga tàu điện ngầm đợi cô, nói với cô rằng cái tên thư sinh đó không đáng tin, không chừng còn có âm mưu gì đó, cái mà hắn cần chưa chắc là cô mà là ngôi nhà mà không lâu trước đó cô vừa mới mua.

Nhưng cô rất căm hận anh, thấy anh là bực bội, không chịu nghe lời anh nói.

Tính khí cô xưa nay rất tốt rất tốt, tốt đến mức như thánh mẫu vậy, nhưng hôm đó nhìn thấy anh, cô tức giận đến không chịu nổi.

Anh cảm thấy trong tim có một góc nào đó đang dậy lên nỗi chua xót. Anh có thể chọc tức một người tốt tính đến thế, trong lòng cô rốt cuộc là căm hận anh đến đâu.

Và sau đó, anh không bao giờ đi tìm cô nữa.

Anh tự nhủ, nếu đã chọn lựa rồi thì phải tự chịu hậu quả, đã đến lúc từ biệt quá khứ hoàn toàn rồi.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng anh đã bỏ qua một chuyện, ý chí không kiên định thì không thể khống chế một mối tình đã biến thành thói quen.

Khi hai người ở bên nhau lâu dài, người này sẽ trở thành thói quen của người kia, cho dù có những thói quen khiến người ta rất chán ghét và đau đớn, nhưng cũng đã ghim sâu vào tâm khảm, rất sâu và vững chắc.

Chẳng hạn như có lúc anh sẽ vô thức so sánh Liêu Thi Ngữ và Tiền Phi ở một vài phương diện nào đó – Tiền Phi rất giỏi làm việc nhà lại chăm chỉ, chưa từng mong anh nhúng một tay vào rửa bát. Nhưng Liêu Thi Ngữ thì khác, cô ta là đại tiểu thư phải có người hầu hạ, bình thường kêu khát nước thì anh phải đi rót nước cho cô ta, kêu đói bụng thì anh phải mua đồ ăn khuya.

Chẳng hạn Tiền Phi nấu nướng rất giỏi, chỉ một món khoai tây đơn giản cũng có thể hầm ra thịt vịt. Mà Liêu Thi Ngữ thì mười đầu ngón tay không dính vào bếp núc, ngay cả mì gói cũng không biết nấu. Lúc nào cô ta cũng đòi anh phải hầu hạ.

Chẳng hạn khi lễ Tết, Tiền Phi lúc nào cũng lo nghĩ cho anh, nhắc anh mua quà, gọi điện cho cha mẹ. Mà Liêu Thi Ngữ thì chưa bao giờ nhớ những chuyện này.

Chẳng hạn Tiền Phi dù làm thêm giờ khuya đến mấy, cũng chưa từng hành hạ anh, bắt đi đón về. Còn Liêu Thi Ngữ dù ra ngoài ăn đêm với bạn bè, ăn xong dù là mấy giờ cũng bắt anh lái xe, đích thân đi đón.

Trong quãng thời gian sống cùng Liêu Thi Ngữ, có lúc anh lại bất giác nghĩ rằng, những việc anh từng làm cho Tiền Phi trước kia thật sự là quá ít. Khi nghĩ thế, ngực anh lúc nào cũng thấy đau nhói.

Anh càng lúc càng trầm tĩnh. Mọi người nói anh đã trở nên chín chắn, nhưng chỉ mình anh biết, anh không muốn nói gì vì hễ nói ra, trong lòng luôn có một cảm giác thẫn thờ buồn bã, một nỗi đau khó nói nên lời.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Ngoại Truyện Về Uông Nhược Hải 2

Dịp Tết, Liêu Thi Ngữ và anh cùng về quê. Cha mẹ đối với cô ta rất lạnh nhạt, thái độ của cô ta với cha mẹ anh cũng không thân thiện cho lắm.

Cha mẹ anh rất tức giận, bệnh cũ của mẹ anh suýt nữa thì tái phát. Vì chuyện đó, sau khi quay về Bắc Kinh, anh đã chia tay Liêu Thi Ngữ.

Cô ta không hề níu kéo, chỉ xin nghỉ phép dài ngày đi du lịch khắp nơi.

Không lâu sau bạn bè lớp đại học tổ chức họp mặt. Trong buổi tiệc, anh nhìn thấy một Tiền Phi mới mẻ, chói sáng.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tim anh đã run lên.

Anh nghĩ thực ra, anh chưa từng quên cô.

Anh muốn theo đuổi cô lại từ đầu, nỗi lực muốn có được sự tha thứ của cô. Anh đưa cô đến quán ăn Tây mà họ từng đến, anh van nài cô cho anh một cơ hội nữa.

Cô đã đồng ý. Anh vui mừng đến phát khóc.

Anh rất trân trọng cơ hội đã mất mà có lại, rất cố gắng đối xử tốt với Tiền Phi, những chuyện chưa làm trước kia, anh đều cố gắng bù đắp hết cho cô.

Nhưng anh nhận ra, Tiền Phi đã thay đổi rồi. Cô thực sự đã khác trước, tình cảm u buồn đè nén thoáng trong mắt cô hình như không phải vì

https://thuviensach.vn

anh, anh cảm thấy bản thân không còn hiểu được cô nữa.

Cuối cùng có một ngày, cô nói: Uông Nhược Hải, chúng ta đều không thể quay trở lại, thôi thì đến đây nhé.

Đêm đó, một mình anh ngồi trong bóng tối, lặng lẽ khóc đau đớn.

Rất lâu sau đó, cuối cùng anh đã biết, trong quãng thời gian anh đánh mất cô, cô đã bị người khách thuê nhà cướp đi mất rồi.

Rất nhiều người đều ngỡ cuối cùng anh vẫn sẽ ở bên Liêu Thi Ngữ.

Thực ra họ đều sai.

Anh đã phản bội Tiền Phi một lần, anh rất hối hận, anh sẽ không phản bội cô đến cùng, nên anh và Liêu Thi Ngữ không thể ở bên nhau.

Không lâu sau, Tiền Phi kết hôn, với sếp nhỏ của anh. Trong lòng anh rất khổ sở, cay đắng, nhưng anh thật sự hi vọng cô sẽ luôn được hạnh phúc, vui tươi.

Trong ba năm, cô đã thoát xác, còn anh, rất mỉa mai là đã trở thành người toại nguyện cho cuộc thoát xác đó của cô.

Cô kết hôn không lâu sau, anh xin thôi việc. Anh không muốn tiếp tục làm việc dưới tay chồng cô nữa, anh quyết định sẽ tự ra ngoài mở công ty.

Khi tuyển thư ký, anh gặp một cô gái tỉnh ngoài đến xin việc, ngoại hình bình thường, hơi mập.

Anh đã tuyển dụng cô ấy.

Sau một quãng thời gian làm việc cùng nhau, anh phát hiện ra thư ký của anh rất tiết kiệm, tính khí cũng tốt, tay chân lại nhanh nhẹn, đồng thời rất giỏi nấu nướng, có thể hầm món khoai tây đơn giản ra được vị thịt.

https://thuviensach.vn

Anh không nói năng gì, chỉ hạ quyết tâm: Nếu cả đời này nhất định phải kết hôn, thế thì cưới cô gái này vậy.

Anh đăng tin sắp kết hôn vào nhóm bạn bè đại học, cũng tiện tay đăng hình với cô gái đó cho mọi người xem. Sau mấy giây, lớp trưởng và mấy người bạn thân thiết đều vào nói chuyện riêng với anh, hỏi anh có phải bị kích thích vì chuyện Tiền Phi kết hôn hay không, mà tùy tiện chọn một cô gái đã kết hôn.

Anh cười.

Anh bảo họ rằng, không phải, thực sự không phải.

Họ đều không hiểu anh.

Diêu Tinh Tinh nói đúng, sẽ có ngày anh hối hận vì đã đánh mất một bảo bối quý giá đến vậy.

Anh đã đánh mất bảo bối của mình, không bao giờ tìm lại được. Thế là anh chỉ có thể tìm cách khác để bù đắp sự tiếc nuối đó. Chẳng hạn tìm một người giống cô – một người biết làm việc nhà, nấu nướng giỏi, tiết kiệm và chăm chỉ.

Khi đêm khuya thanh vắng, anh lúc nào cũng nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, thầm nghĩ: Có lẽ nửa đời sau, bắt anh sống trong bóng tối của em, là sự trừng phạt của ông trời cho việc anh từng phản bội. Mà anh, anh sẽ can tâm chấp chận sự trừng phạt này.

Khi hai mươi tuổi, anh từng nghĩ tình yêu chính là hai người không lo ngại gì, quấn quýt bên nhau, em vui cho nên anh vui.

Đến năm ba mươi tuổi, cuối cùng anh đã biết, tình yêu thực ra là trong tim đã in hằn bóng dáng một người, mỗi khi anh nghĩ về cô ấy, trái tim sẽ không thể kiểm soát, lặng lẽ nhói đau.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Ngoại Truyện Về Diêu Tinh Tinh

Type: P.anh

Buổi sáng họp xong, Diêu Tinh Tinh dọn dẹp đồ đạc định đi, thì bị chủ quản gọi đích danh.

Sau khi mọi người đi hết, chủ quản hỏi cô: “Có phải cô muốn có cơ hội xem mắt không? Hiện giờ tôi đang có một ứng cử viên, cô có muốn thử xem thế nào không?”.

Diêu Tinh Tinh nghiêm túc suy nghĩ rồi hỏi: “Anh ấy bao nhiêu tuổi ạ?”.

Chủ quản nói: “Khoảng gần bốn mươi! Chưa đừng yêu đương”.

Diêu Tinh Tinh xuýt xoa: “Trong sáng thế sao? Thật là thần kỳ!”. Rồi hỏi tiếp: “Đẹp trai không ạ?”.

Chủ quản nói: “Không đẹp”.

Diêu Tinh Tinh “ồ” một tiếng, nói: “Được ạ, tắt đèn rồi thì ai cũng là Lưu Thanh Vân thôi, đen sì hết ấy mà”. Cô ngừng lại rồi hỏi: “Thế tóc tai có dày không ạ? Tôi thích dày một chút thì quyến rũ hơn”.

Chủ quản liếc nhìn cô, nói: “Không dày, hơi hói”.

Diêu Tinh Tinh lại “ồ” một tiếng, hỏi: “Thế có cao không ạ?”.

Chủ quản: “Không cao “.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh: “Có trình độ văn hóa không ạ?”.

Chủ quản: “Nghĩa vụ chín năm tiểu học, cấp hai, cấp ba chắc là xong rồi, nhưng có bằng tốt nghiệp hay không thì không rõ”.

Diêu Tinh Tinh: “Câu hỏi cuối cùng, có tiền không?”.

Chủ quản: “Một thổ hào lắm tiền đúng nghĩa”.

Diêu Tinh Tinh vỗ đùi: “Lần này tôi đi xem mắt! Không thành đối tượng yêu đương thì tôi sẽ nhận làm bố nuôi! Bán chút gia tài của người đó đi thì tôi cũng tranh được chút ít! Thời buổi này giàu có mấy cũng chẳng bằng có bố nuôi!”.

Diêu Tinh Tinh hỏi chủ quản người đó tên gì, chủ quản đáp, tên Điền Đoan.

Diêu Tinh Tinh cười ngất. Chủ quản hỏi cô cười gì, cô đáp: “Chẳng có gì, đơn thuần là cảm thấy mừng rỡ thôi, không ngờ trong xã hội mê loạn phồn hoa này còn có thể nghe thấy cái tên thanh tú chất phác như thế, hiếm có quá! Tôi như ngửi thấy được hương thơm của tự nhiên ấy!”.

Chủ quản khóe môi giật giật: “Cô cứ nói thẳng là chê tên người ta quê mùa là được rồi, nói nhiều như thế làm gì!”. Ông ta ngừng lại rồi bổ sung: “Tên cô thì tầm thường, tên anh ta thì quê mùa, về điểm này thì hai người đúng là cặp đôi hoàn hảo!”.

Nụ cười của Diêu Tinh Tinh trở nên gian xảo. Cô có ý muốn xin thôi việc rồi.

Diêu Tinh Tinh bị tắc đường, cứ đi rồi lại dừng, khiến đầu óc cô xây xẩm choáng váng, cuối cùng khi đến địa điểm xem mắt thì cô đã hơi lơ lửng, chóng mặt.

https://thuviensach.vn

Bước chân cô nặng nhọc đi vào nhà hàng năm sao cực kỳ sang trọng, ra sức nhớ lại vị trí của đối tượng xem mắt mà chủ quản đã báo với cô: bàn thứ ba gần cửa sổ.

Cô đưa ánh mắt sang dãy bàn sát cửa sổ, nhìn thấy bàn thứ ba đã có một người đàn ông đang ngồi quay lưng lại với cửa chính.

Cô gõ gót giày cao gót "cộp cộp" tiến lại gần, đi vòng qua người đó rồi ngồi xuống đối diện.

Sau đó cô sững sờ.

Người đàn ông đó có ngoại hình cực kỳ khác biệt so với lời miêu tả, cũng có chút đẹp trai không chịu nổi…

Mắt cô như súng bắn laser, chỉ hai giây đã quét dọc từ trên xuống dưới.

Áo sơ mi Armani, đồng hồ là Burberry, giày Berluti…

Quả nhiên là thổ hào!!!

Diêu Tinh Tinh mỉm cười, để giọng nói vô cùng ngọt ngào: "Anh là Điền Đoan ạ?".

Thổ hào lạnh lùng trả lời: "Tôi là Lục Trạch".

Diêu Tinh Tinh ngớ người.

Chẳng trách đẹp trai ngời ngời, đâu phải là người đó…

Cô chớp chớp mắt rồi bắt đầu quay đầu đi nhìn trước ngó sau, sau đó liếc mắt thấy chiếc bàn phía sau cũng có một ông chú chừng bốn mươi tuổi, hơi hói đầu đang ngồi.

https://thuviensach.vn

Cô nhẩm đoán, nếu tính từ sau ra trước thì bàn của ông chú kia cũng là bàn thứ ba.

Diêu Tinh Tinh lập tức quay lại, nói với anh chàng thổ hào lạnh lùng: "Xin lỗi, tôi ngồi nhầm chỗ!". Nói xong nhanh nhẹn đứng dậy, trong tích tắc đã di chuyển ra bàn phía sau.

Cô hành động quá nhanh, hoàn toàn không nhìn thấy anh thổ hào lạnh lùng kia đang chớp mắt, môi mấp máy như thể có lời muốn nói nhưng chưa kịp thốt ra…

Diêu Tinh Tinh ngồi phịch xuống đối diện ông chú hói đầu, xin lỗi rối rít: "Xin lỗi, tôi bị tắc đường quá, ban nãy lại ngồi nhầm chỗ, để anh đợi lâu quá phải không?".

Ông chú ngước cái đầu hói lên, nhìn cô với vẻ nghi hoặc.

Khi trông thấy cô cởi áo khoác ra, đường cong quyến rũ lấp ló giữa cổ áo, ánh mắt ông ta không còn nghi ngờ nữa.

Diêu Tinh Tinh nhắc cái tên của chủ quản, ông chú "ồ ồ" mấy tiếng, lần này Diêu Tinh Tinh chắc chắn mình không còn nhầm lẫn.

Ông chú hình như không biết ăn nói, để không ngượng ngập, Diêu Tinh Tinh bắt đầu tự tìm đề tài, bla bla không ngừng, bệnh nghề nghiệp của cô lại tái phạm - cô lại tươi cười giới thiệu sản phẩm của công ty mình.

Cô đang hào hứng nói đến việc phục vụ hậu mãi đi đầu cả vũ trụ này như thế nào, thì bỗng một tiếng gầm của sư tử Hà Đông vang lên bên cạnh: "Đoạn Phú Quý, anh làm gì thế hả? Tôi bảo anh đến chiếm chỗ này để chọn món, chỉ một lát thôi mà anh đã không yên phận rồi! Con này là ai?".

Diêu Tinh Tinh ngớ người, ngước lên nhìn thấy một bà chị mập ú khoảng bốn mươi tuổi đang trợn mắt nhìn cô.

https://thuviensach.vn

“Đoạn Phú Quý?”. Diêu Tinh Tinh hoang mang.

Tình hình có phần hỗn loạn.

Ông chú đầu hói muốn tỏ ra trong sáng nên thề thốt rằng tự Diêu Tinh Tinh bám lấy ông ta để dùng sắc đẹp bán sản phẩm.

Bà chị mập không tin, một hai quả quyết rằng hai người họ có gian tình.

Diêu Tinh Tinh cảm thấy đầu như to ra. Sao lại nhầm người nữa rồi!

Cô đứng lên định đi thì bị bà chị béo mập đó đập tay lên vai một phát, ấn ngồi xuống trở lại.

“Đừng đi! Chưa nói rõ đã muốn chuồn à? Không có cửa đâu!”.

Diêu Tinh Tinh thấy lửa giận bừng bừng.

Cô đã chọc giận ai mà hôm nay xui xẻo thế này, nhận nhầm đến hai người. Còn ông chú này nữa, sao lại thất đức đến thế, tỏ ra cứ như quen biết sếp cô không bằng!

Cô quyết định đập bàn đứng dậy.

Nhưng chưa kịp đập thì nghe thấy một giọng nam trầm trầm vang lên.

“Xin lỗi, tôi nghĩ cô đây chỉ ngồi nhầm chỗ, chắc là cô ấy đến tìm tôi!”.

Diêu Tinh Tinh ngước lên, nhìn thấy anh chàng thổ hào lạnh lùng lúc nãy bước đến giải vây giúp cô.

Anh thổ hào lạnh lùng mặc hàng hiệu đầy người Lục Trạch lôi cô nàng ngốc nghếch Diêu Tinh Tinh đứng dậy, dẫn cô quay về bàn anh đang ngồi.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh bưng ly nước trên bàn lên uống cạn, sau đó lau miệng, nói: “Cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi”. Nói xong, cô cầm áo khoác lên định đi.

Lục Trạch gọi cô lại.

“Cô Diêu Tinh Tinh đúng không?”.

Diêu Tinh Tinh ngớ người. Hình như cô chưa hề nói cho anh biết cô tên gì, thế thì làm sao anh lại gọi đúng tên cô?!

Cô nghi hoặc ngồi xuống.

“Sao anh biết tôi là ai?”.

Lục Trạch dựa người ra sau, nhìn cô: “Là thế này, tôi đúng là không phải Điền Đoan, nhưng tôi là bạn cậu ấy. Là Điền Đoan nhờ tôi tới, bảo tôi giúp cậu ta nói với đối tượng xem mắt rằng hôm qua cậu ta đã tìm thấy tình yêu của mình rồi”.

Hai mắt Diêu Tinh Tinh trợn tròn.

Tình huống gì thế này?

“Sao tự anh ta không đến nói?”.Lục Trạch đáp: “Cậu ta nói rất hổ thẹn, không biết phải đối diện cô thế nào, nên bảo tôi thay cậu ta xin lỗi”.

Diêu Tinh Tinh nghe đến đây, nhớ lại chuyện hiểu lầm tai hại ban nãy mà không sao kiềm chế được.

Cô đập tay xuống bàn, đứng phắt dậy, giọng nói thô lỗ và đầy oán giận: “Này ông anh, anh không bị gì chứ? Dù gì cũng từng ấy tuổi rồi mà có thể sống thẳng thắn một chút được không? Gọi một cú điện thoại nói là anh ta tìm thấy tình yêu là được rồi chứ gì! Tôi sẽ chúc phúc anh ta mà! Có cần phải vòng vo tam quốc vậy không? Nếu anh không vòng vo thì hôm

https://thuviensach.vn

nay tôi cũng chẳng phải mất mặt vì nhận nhầm người rồi!”. Cô ngừng lại, thở hổn hển rồi tiếp tục trút giận vào Lục Trạch: “Này ông anh, anh cũng thú vị thật đấy! Anh biết tôi nhầm người rồi mà vẫn lạnh lùng nhìn tôi bla bla với người ta, anh thích xem kịch miễn phí lắm hả, không cần phải tốn tiền chứ gì!”.

Đối với cơn thịnh nộ của cô, Lục Trạch chỉ nhướn mày: “Tôi nghe cô nói rất hay, không chừng cuối cùng có thể bán được một bộ sản phẩm cũng nên. Tôi sợ ngăn cản đường phát tài của cô nên nhất thời không nhẫn tâm làm phiền."

Diêu Tinh Tinh đến giờ không cần gì tới hình tượng nữa, phun thẳng ra một câu gần như chửi thề: “Shit! Xem như tôi phục anh rồi!”.

Cô nhìn gương mặt cứng đờ trước mắt, cơn giận khó tiêu hóa nổi nên bỗng dưng thấy gan dạ hẳn, cười gian tà: “Lục Trạch phải không? Nếu anh đã thay người ta đến đây thì phải thay luôn cả nghĩa vụ xem mắt đúng không?”.

Lục Trạch nheo mắt: “Ý cô là gì?”.

Diêu Tinh Tinh nói: “Thôi đi, tôi không cướp sắc anh, đừng làm như tôi đang lén lút ngắm anh! Nhưng hôm nay tôi cũng xem như đã hoảng hồn một phen rồi, anh lại xem miễn phí một trò cười, tiếp theo tôi muốn cướp tài của anh, dù gì anh cũng phải chịu đựng chứ, đúng không?”.

Nói xong cô không đợi thổ hào mặt lạnh kia tỏ thái độ, giơ tay lên gọi phục vụ tới: “Phiền anh, tôi muốn chọn món, hãy chọn mười món ăn đắt nhất của nhà hàng các anh, mỗi món mang lên một phần cho tôi!”.

Lát sau, bữa ăn thịnh soạn lần lượt được mang lên.

Diêu Tinh Tinh trừng mắt nhìn Lục Trạch: “Bữa ăn này anh trả tiền!”.

https://thuviensach.vn

Lục Trạch nhún vai: “Bình thường thôi!”.

Sau khi chắc chắn không nhầm lẫn, Diêu Tinh Tinh xắn tay áo lên, bắt đầu vùi đầu vào ăn nhiệt tình.

Ăn rồi ăn, cô cảm thấy có lẽ mình đã chọn hơi nhiều món.

Cô ngẩng lên, nhai món hải sản trong miệng, nói với Lục Trạch: “Này, anh kia, anh cũng có thể ăn, đừng chỉ nhìn mãi, dù sao anh cũng trả tiền, anh là chủ nhân, muốn ăn thì cứ ăn nhé, đừng kiềm chế!”.

Khóe môi Lục Trạch thoáng nhếch lên. Anh cầm đũa, tư thế vô cùng thanh lịch bắt đầu gắp món ăn.

Diêu Tinh Tinh thầm sỉ vả trong bụng. Có đến mức đó không, ăn thôi mà cũng giả vờ thanh cao à.

Cô thô bạo thò đũa ra, gắp một miếng to rồi nhét vào miệng.

Cô phải thị phạm cho anh thấy thế nào là cuộc sống, cuộc sống chính là lúc ăn thì đừng giả vờ giả vịt, mỗi lần chỉ gắp một chút xíu thì đến bao giờ mới no bụng? Cuộc sống chính là ăn thịt thật nhiều, ăn đến khi mồm miệng đầy dầu mỡ mới đúng.

Kết quả là lần này cô gắp hơi nhiều, lúc nhét vào miệng gần như không khép lại được.

Cô gắng sức nhai và nuốt.

Cô trông thấy người đối diện đang buông đũa xuống.

Cô tiếp tục cố gắng nhai và nuốt.

Cô nghe thấy người đối diện mở miệng nói một câu.

https://thuviensach.vn

“Thực ra tôi vẫn còn độc thân, tôi chợt nghĩ rằng có lẽ chúng ta nên thử xem mắt”.

Giây tiếp theo, Diêu Tinh Tinh hai mắt lồi ra, cổ nghẹn cứng, sặc một cái như sắp chết.

Diêu Tinh Tinh vừa ho vừa ra sức vỗ ngực, sau khi nuốt xuống đống thức ăn nghẹn ở cổ xuống, xem như cô đã lấy lại cái mạng của mình.

Cô cầm ly nước bên cạnh lên, uống ừng ực, uống xong đẩy ly sang một bên, vẻ mặt đau khổ: “Anh này, anh không bị sao chứ? Nếu có suy nghĩ muốn thử thì anh phải nói sớm, tôi đâu phải làm người thô lỗ như thế? Trước mặt người khác tôi rất tao nhã hiền lành đó!”.

Khóe môi Lục Trạch giật giật: “Nếu cô không thô lỗ như thế thì có lẽ tôi vẫn chưa muốn thử”.

Diêu Tinh Tinh tròn mắt, xuýt xoa: “Sở thích này của anh đúng là đặc biệt!”.

Lục Trạch lại cầm đũa lên, giả vờ “cool” gắp một quả hạt điều, rồi cực kỳ nho nhã dùng tay kia che chắn phía dưới cây đũa, đưa vào miệng, sau đó buông đũa, cầm khăn ăn lên lau miệng, chậm rãi dựa lưng ra sau, sau khi làm mấy động tác nhai nuốt rất khó nhận biết, giọng anh trầm trầm hỏi cô: “Sao lại đặc biệt?”.

Diêu Tinh Tinh muốn hoa mắt. Cô cảm thấy ông anh này quá là có bản lĩnh, kiểu cách này cứ như đang sống trong phim thần tượng vậy. Và còn nữa, anh đã làm một loạt động tác rất đẹp, rất nho nhã, nhưng kỳ thực ban nãy đã nuốt cả một quả hạt điều đúng không? Thế mà cô gần như không nhận ra anh có động tác nhai nuốt rõ ràng nào.

Cuộc đời hỗn loạn này, sẽ luôn có những người ngoài mặt thì rất nho nhã thanh lịch nhưng kỳ thực sau lưng lại đau đớn khổ sở mà mấy ai biết

https://thuviensach.vn

đâu.

Diêu Tinh Tinh định thần, trả lời câu hỏi của Lục Trạch: “Không có hứng với những cô gái dịu dàng như nước, mà lại đơn độc khiêu chiến một phụ nữ thô lỗ ham ăn, sở thích của anh thế mà không đặc biệt à?”.

Cô nói xong, bất giác cũng thò đũa gắp một quả hạt điều.

Cô lặng lẽ học lại cách ăn ban nãy của anh. Học xong suýt nữa thì nước mắt lưng tròng.

“Ông anh à, có thể nói tôi biết làm sao anh sống được không? Dùng cách ăn đỏng đảnh này mà anh không đói chết sao? Đúng là một kỳ tích!”.

Vừa ăn xong, Lục Trạch gọi phục vụ mang trà Phổ Nhĩ ra.

Hai người uống trà, bỗng Lục Trạch hỏi: “Thế nào?”.

Diêu Tinh Tinh vừa hớp ngụm trà vừa đáp: “Rất ngon rất ngon! Hôm nay ăn thịt hơi nhiều, đúng là phải dùng thứ này để rửa sạch dầu mỡ trong ruột!”.

Lục Trạch cũng bưng ly trà lên chậm rãi uống, giọng rất thờ ơ: “Tôi đang hỏi cô chuyện xem mắt, suy nghĩ thế nào rồi”.

Diêu Tinh Tinh ngớ người: “Đại ca, anh làm thật à? Tôi tưởng anh đang đùa với tôi chứ”.

Lục Trạch hơi cau mày: “Tôi trông giống người hài hước lắm à?”.

Diêu Tinh Tinh phì ra: “Hiếm khi anh lại tự biết thân biết phận như thế!”. Lau miệng xong, cô hỏi: “Anh định thử với tôi thật à?”.

Lục Trạch nhìn cô, không chớp mắt, đôi mắt đen như viên hắc thạch, sáng rỡ và sâu thẳm.

https://thuviensach.vn

“Ừ”. Anh thốt ra một tiếng không thể đơn giản hơn.

Diêu Tinh Tinh nheo mắt nhìn anh: “Tôi nói cho anh biết, thường thì tôi không phải là người tùy tiện đâu đó!”.

Lục Trạch nhướn hàng lông mày bên phải: “Ử?”.

Vẫn đơn giản đến phát điên, chẳng thèm thay đổi chữ của câu trả lời trước đó, chỉ thay đổi âm điệu mà thôi.

Diêu Tinh Tinh nói: “Ý tức là, anh phải suy nghĩ kỹ, nếu hai chúng ta không có quan hệ gì thì tôi không phải là người tùy tiện, nhưng một khi anh đã cho tôi cơ hội, thì tôi rất có khả năng sẽ trở nên tùy tiện không phải là người nữa! Tôi hỏi anh lần cuối, anh nghĩ kỹ chưa, nghiêm túc thật chứ?”.

Lục Trạch bưng ly trà lên hớp một ngụm, rồi cho biết đáp án.

“Ừ”.

Diêu Tinh Tinh cầm ly trà, vô cùng kích động: “Đại ca, anh ngoài “ừ” với “ử” ra thì còn biết nói gì khác không? Anh dám nói một câu gồm hai chữ không?”.

Lục Trạch lại nhướn lông mày bên phải lên, dáng vẻ như đang nói: Đương nhiên.

Sau đó anh vẫy tay gọi người phục vụ tới. Giọng nói của anh hướng về người phục vụ, nhưng anh mắt lại nhìn Diêu Tinh Tinh, thốt ra hai chữ rất rõ ràng: “Thanh toán”.

Diêu Tinh Tinh muốn khóc.

Thanh toán xong, hai người đứng lên định ra ngoài.

Lục Trạch hỏi Diêu Tinh Tinh: “Cô đến đây thế nào?”.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh đáp: “Taxi”. Rồi hỏi: “Còn anh? Cần tôi gọi xe đưa anh đi một đoạn không?”.

Lục Trạch trả lời cô: “Tôi tự lái xe”. Anh ngừng lại rồi nói: “Tôi có thể suy nghĩ đưa cô về”.

Diêu Tinh Tinh “xì” một tiếng, bĩu môi: “Khỏi suy nghĩ, đưa về đi! Tôi không để anh thiệt thòi đâu. Lúc tôi đến, ngồi taxi hết bốn mươi chín đồng, trên đường bị kẹt xe chắc khoảng ba mươi đồng rồi, khi xuống xe rồi sẽ cho anh hai mươi đồng, không cần trả tiền lẻ, lúc nhớ đến một đồng đó, anh cứ xem như mình nhìn thấy Lôi Phong đi”.

Lục Trạch nhướn mày bên phải lên, nheo mắt lại.

Khi hai người ra tới cửa, Lục Trạch lấy điều khiển từ xa ra bấm một cái, Diêu Tinh Tinh nhìn ra ngoài, chếch phía trước là một chiếc xe Ferrari có giá không dưới năm triệu tệ đang sáng đèn.

Cô há miệng nhìn thổ hào: “Anh cũng khoe khoang quá đó! Anh chỉ giúp bạn tới từ chối đối tượng xem mắt thôi mà, không cần lái chiếc xe đắt như thế chứ?”.

Lục Trạch cúi xuống nhìn cô: “Cô nói đúng, tôi chỉ đến để giúp, nên thực ra hôm nay xe mà tôi lái là chiếc rẻ nhất”.

Diêu Tinh Tinh nhũn cả chân, suýt thì ngất xỉu.

Anh khoe khoang tới mức không cần sĩ diện như thế, khiến một thường dân xa xứ như cô làm sao mà sống nổi đây hả trời!!!

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ngoại Truyện Về Diêu Tinh Tinh. 2

Diêu Tinh Tinh run cầm cập bước lên xe, rồi run lẩy bẩy thắt dây an toàn, sau đó run run nói: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi, bây giờ tôi thấy thế này, anh lái xe chiếc đẹp như thế, lát nữa mà tôi xuống xe rồi ném cho anh hai mươi tệ, có phải là hơi sỉ nhục anh không?”.

Lục Trạch khởi động xe, liếc nhìn cô rồi quay lại nhìn con đường phía trước, giọng trầm trầm: “Cảm thấy cho ít quá thì cho thêm, tôi không ngại nếu cô đưa năm mươi tệ cho tôi”.

Diêu Tinh Tinh lắc đầu lia lịa: “Không không không! Anh hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi nói là, với người có thân phận như anh, tính toán hai mươi năm mươi tệ, thì thật sự là sỉ nhục giá trị của anh! Vì giá trị của anh, tôi quyết định không nên bàn chuyện tiền bạc với anh nữa! Nếu tôi cho anh tiền, thế thì có khác gì tát vào mặt anh chứ, anh nói xem đúng không?”.

Diêu Tinh Tinh lúc nói những lời này chỉ lo hoa chân múa tay phụ họa, không để ý đến tài xế ngồi bên cạnh đang giật giật khóe môi đến mấy lần.

Chiếc xe lái ra đầu đường thì gặp đèn đỏ. Khi chiếc xe dừng lại, đầu ngón tay Lục Trạch chạm lên vô lăng, hỏi Diêu Tinh Tinh đang cúi đầu nghịch điện thoại: “Cô nghĩ tôi và cô có thích hợp phát triển hơn không?”.

Diêu Tinh Tinh ngước lên: “Bắt buộc phải hợp thôi”.

Lục Trạch quay sang nhìn cô: “Ồ? Thế nào?”.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh trịnh trọng: “Anh có tiền, tôi yêu tiền, thế mà không hợp à? Phải nói là một cặp trời sinh ấy chứ!”.

Lục Trạch nhìn cô, khóe môi nhướn lên.

Theo sự chỉ dẫn loạn xạ của Diêu Tinh Tinh, Lục Trạch sau khi đảo hết ba vòng trên đường Trường An, cuối cùng cũng đưa cô đến chỗ cô ở.

Dừng xe, tắt đèn dưới khu nhà của cô, Lục Trạch cau mày: “Cô mắc bệnh mù đường nặng thật”.

Diêu Tinh Tinh vừa cởi dây an toàn vừa nói: “Không không không, chẳng liên quan gì đến mù đường, thực ra tôi muốn ngồi trên xen năm triệu tệ đi đến trước Thiên An Môn, đảo thêm vài vòng dưới con mắt của Mao gia gia, cũng xem như thơm lây được tài khí 100 tệ."

Lục Trạch nhướn hàng lông mày bên phải: “Cô cũng cứng miệng thật”.

Diêu Tinh Tinh cười hì hì, nói: “Ít nhiều gì cũng yêu thể diện, nên phải lý giải như thế! So với kẻ mù đường thì tôi thà bị người ta coi là mê tiền! Vì vế trước là IQ có vấn đề, còn vế sau chỉ đơn thuần là hứng thú và sở thích mà thôi”.

Khóe môi Lục Trạch lại giật giật rất khẽ.

Diêu Tinh Tinh đẩy cửa ra: “Tôi về nhé! Cảm ơn anh đã đưa về!”, rồi xuống xe.

Đang định giúp anh đóng cửa thì cô bị Lục Trạch gọi lại: “Có phải cô quên chuyện gì không?”.

Diêu Tinh Tinh ngớ ra nhìn anh: “... A?”.

https://thuviensach.vn

Lục Trạch cũng im lặng để đáp lại ánh nhìn của cô, vẻ như "không nhớ thì phải nhớ cho ra".

Diêu Tinh Tinh gãi đầu, hồi lâu "ồ" một tiếng như sực tỉnh ra: "Ôi trời cái anh này, anh so đo thật đó! Được, cho anh hai mươi tệ!". Cô bắt đầu lục tìm ví tiền: "A không, không phải hai mươi, dù gì đã đảo ba vòng trước Thiên An Môn mà! Cho anh năm mươi! Một tệ thì thôi khỏi trả lại, xin gọi tôi là Lôi Phong".

Cô móc tờ tiền năm mươi tệ ra đưa cho Lục Trạch.

Lục Trạch nửa dựa vào vô lăng, nhìn cô: "Ý tôi không phải tiền".

Diêu Tinh Tinh lại "a?" một tiếng.

Lục Trạch nheo mắt: "Chúng ta đã trở thành xem mắt thật sự, đúng không?".

Diêu Tinh Tinh gật gù: "Tôi đồng ý phối hợp với yêu cầu mà anh chủ động đề xuất".

Lục Trạch nhướn mày bên phải: "Thế thì trước khi cô đi, chúng ta không trao đổi phương thức liên lạc sao?".

Diêu Tinh Tinh vỗ đầu: "Ồ đúng! Tôi hễ ngồi lên xe là có chút chóng mặt quên hết!". Cô lại lục tìm túi xách, lấy ra một cây bút Maker.

Sau đó có trèo lên xe, ngồi trên ghế phụ, chẳng nói chẳng rằng kéo tay phải của Lục Trạch ra, lật lòng bàn tay của anh lên rồi hí hoáy viết một hàng chữ số.

"Trong túi của cô cái gì cũng có nhỉ". Lục Trạch cảm thấy lòng bàn tay tê dại, có chút cảm giác ngứa ngáy khó gãi nhưng lại rất dễ chịu.

https://thuviensach.vn

“Bạn thân tôi lúc chuyển nhà tôi đã tiện tay lấy đi đó, cứ nghĩ sẽ có tác dụng, anh thấy chưa, hôm nay quả nhiên đã sử dụng được rồi!”. Cô vừa nói vừa đưa bút cho Lục Trạch: “Nào, đến lượt anh viết cho tôi”.

Cô chìa lòng bàn tay ra, chớp mắt cười toe toét, chờ đợi.

Lục Trạch nhận lấy bút, nhìn lòng bàn tay trắng nõn kia rồi ngớ ra một lúc, sau đó từ từ viết điện thoại di động của mình xuống chỗ da thịt mềm mại ấm áp đó.

Viết xong, anh trả bút lại cho Diêu Tinh Tinh, tiện thể hỏi một câu: “Tại sao không bấm thẳng vào điện thoại?”.

Diêu Tinh Tinh đang thổi thổi vết bút trong lòng bàn tay cho khô, nghe anh hỏi thế thì sững người: “Đúng rồi, sao chúng ta không ghi thẳng vào trong điện thoại nhỉ?”.

Cô ra sức nhớ lại điểm xuất phát khiến cô làm thế là do đâu, nghĩ mãi mới nhớ ra.

“Trời! Hôm qua tôi xem bộ phim, bất giác bị nó tẩy não rồi! Trong đó nam nữ chính đều ghi nhớ số điện thoại thế này, lúc nãy tôi đang choáng váng, cũng không suy nghĩ gì nổi nên bị lây nhiễm!”.

Bờ vai Lục Trạch khẽ rung lên.

Diêu Tinh Tinh phẩy phẩy tay, xuống xe: “Thế, tôi về đợi điện thoại của anh nhé!”.

Lục Trạch gật đầu với cô.

Cô hí hửng phẩy tay, đi vào trong hành lang.

Trên xe, Lục Trạch nhìn theo bóng cô khuất sau cánh cửa điện tử, khóe môi nhếch lên.

https://thuviensach.vn

Anh chưa từng trông thấy người nào có tính cách đơn giản đến thế, nhưng lại cố tình tỏ ra cực kỳ phức tạp.

Anh đưa tay phải lên nhìn hàng chữ số trong lòng bàn tay.

Nhìn một lúc, đường cong nơi khóe môi anh cứng đờ.

Anh lặng lẽ dùng tay trái lấy điện thoại ra, chụp ảnh tay phải lại.

Sau lần xem mắt đó, cả mấy ngày sau, Diêu Tinh Tinh cũng không thấy Lục Trạch gọi điện.

Hai hôm đầu Diêu Tinh Tinh vẫn rất bình thản, cảm thấy đối phương có thể cũng đang tỏ ra đại gia lắm tiền kiêu ngạo, cố ý nhử mồi cô thôi.

Lại hai hôm nữa trôi qua, anh vẫn không gọi điện, Diêu Tinh Tinh cuối cùng không chịu được nữa.

Biến cuộc xem mắt nhầm lẫn thành xem mắt thật là ý tưởng của anh, trò để lại cách thức liên lạc của nhau cũng do anh nghĩ ra, sao đến cuối cùng anh lại phớt lờ cô chứ? Sao lại chơi cái trò muốn mà không chịu làm? Dù gì cũng phải ra tay trước chứ.

Sau năm ngày, Diêu Tinh Tinh quyết định làm một người sống thật trong sáng rõ ràng. Cô quyết định chủ động gọi điện hỏi cái anh thổ hào mặt đơ kia xem rốt cuộc là sao.

Nếu như hối hận, thì chí ít cũng phải mua một bộ sản phẩm từ cô rồi mới tuyệt giao, cũng xem như có một sự chuyển hóa thành vật chất khi đôi bên kia chưa kịp có mối quan hệ và gian tình nào.

Cô hít thật sâu, lục tìm số điện thoại của thổ hào mặt đơ, rồi nhắn tin cho anh.

https://thuviensach.vn

“Đại ca à, có phải anh đang chơi tôi không? Đã hẹn là liên lạc rồi mà? Có còn muốn vui vẻ chơi với nhau không?”.

Tin nhắn này gửi đi không tới nửa phút, cô đã nhận được một tin nhắn hình ảnh.

Cô mở ra xem. Là một tấm hình, trong hình là lòng bàn tay đàn ông.

Trên đó ghi một dãy mười số.

Diêu Tinh Tinh cảm thấy dãy số này trông vừa quen thuộc vừa khó chịu.

Đến khi cô nhìn kỹ lại thì kêu “á” một tiếng.

Vì sao nhìn lại khó chịu!!! Vì cô đã viết số điện thoại của mình thiếu mất một số!

Diêu Tinh Tinh nhắn cho Lục Trạch: “Haha, bây giờ anh đã biết số điện thoại chính xác của tôi rồi, không biểu hiện gì sao?”.

Nửa phút sau cô nhận được tin nhắn: “Ví dụ?”.

Diêu Tinh Tinh hậm hực bấm vào màn hình: “Ví dụ hẹn hò!”.

Nửa phút sau: “Có thể”.

Diêu Tinh Tinh muốn quỳ lạy.

Trò chuyện mà thế sao? Mỗi một câu đều là câu kết thúc ngắn gọn, ngay cả “vua cứu vãn” là cô cũng sắp sặc chết rồi đây.

“Anh cũng phải hẹn hò tôi đi chứ!!!”. Cô kích động, tay run đến độ gõ cả ba dấu cảm thán.

https://thuviensach.vn

Bên kia, thổ hào mặt lạnh nhìn điện thoại, nhướn môi, không (vụng) nhanh (về) không (lóng) chậm (ngóng) gõ mấy chữ: “Thế thì tôi hẹn cô làm những gì nhỉ?”.

Diêu Tinh Tinh bái phục anh hoàn toàn, cô thật sự đã sắp hết dũng khí để cứu vãn và tự cứu mình rồi.

Cô xị mặt ra, bấm chữ: “Đi thư viện quốc gia, đi bàn luận về lý tưởng nhân sinh, tiện thể học thêm tri thức để mai này cứu cả trái đất!”.

Nửa phút sau, cô nhận được tin nhắn, vẫn chỉ có hai chữ: “Có thể”.

Diêu Tinh Tinh phát điên.

Người này có cảm thấy đang bị người ta dùng ngôn ngữ để chế nhạo anh hay không?.

“Oh shit, đại ca anh đừng như thế, tôi đang chế giễu anh đó, tế bào hài hước của anh lẽ nào bằng không sao?!”. Cô phẫn nộ nhắn tin cho anh.

Nửa phút sau, tin nhắn trả lời: “Phụ nữ đừng nói ‘oh shit’”.

Diêu Tinh Tinh: “Tiền đề là anh phải xem tôi là phụ nữ đã”.

Nửa phút sau: “Tôi không thế sao?”.

Diêu Tinh Tinh: “Anh dẫn bạn gái đi thư viện quốc gia, không đi xem phim? Còn nữa đại ca, anh có thể bấm chữ nhanh hơn không, chỉ có mấy chữ mà anh phải bấm tới nửa phút à?!”.

Lần này khoảng một phút sau tin nhắn mới tới: “Tôi biết rồi. Tan sở xong tôi hẹn cô đi xem phim nhé. Không thể”.

Diêu Tinh Tinh nhìn màn hình, lúc vui lúc buồn.

https://thuviensach.vn

Thổ hào, cuối cùng anh đã hiểu rồi! Cuối cùng dưới sự cám dỗ của mỹ nữ trí tuệ cao, anh đã học được cách thức hẹn hò phụ nữ bình thường rồi.

Nhưng hai chữ "không thể" của anh, có cần phải thẳng thắn quá đáng như thế không…

Khi Lục Trạch cúi đầu nhắn tin, thư ký đã gõ cửa bước vào.

Nhìn thấy anh đang làm gì rồi, cô thư ký đã từng trông thấy bao chuyện kỳ lạ trên đời đã bàng hoàng.

"Sếp, anh đang… nhắn tin ạ?! Chẳng phải anh đã nói chuyện nhắn tin là chỉ những kẻ trí tuệ thấp và nghèo nàn mới làm mà! Chẳng phải anh dù ở Nam Mỹ hay Bắc Mỹ Nam Phi hay Bắc Phi Nam cực hay Bắc cực đều kiên quyết gọi điện thoại sao? Tôi nhớ trước đây bạn gái cũ của anh khóc lóc đòi nhảy lầu để có được tin nhắn trả lời của anh mà anh còn kiên quyết không chịu mà!".

Lục Trạch ngước lên liếc nhìn cô thư ký sắp té xỉu, mặt không cảm xúc: "Gặp người nào thì làm việc nấy. Gặp một người hơi ngốc thì thỉnh thoảng làm những việc trí tuệ thấp cũng được!".

Thư ký hoàn toàn nghệch mặt sau câu nói ẩn ý khó lường của anh.

Buổi chiều tan sở, Lục Trạch đón Diêu Tinh Tinh đi xem phim.

Bộ phim vừa chiếu trong tuần là một bộ phim tình yêu duy mỹ, bộ khác là "Avengers".

Khi mua vé, Lục Trạch hỏi Diêu Tinh Tinh muốn xem bộ nào, cô không hề do dự chỉ vào "Avengers" (*) nói: "Thấy đàn ông nhiều".

(*) Biệt đội siêu anh hùng: Là một bộ phim siêu anh hùng của Mỹ, dựa trên bộ truyện tranh cùng tên về nhóm siêu anh hùng của Marvel.

https://thuviensach.vn

Lục Trạch lặng thinh, rồi nói với người bán vé: “Avengers, hai vé, ghế VIP”.

Mua vé xong vào chỗ ngồi rồi, Lục Trạch lên tiếng: “Tôi tưởng cô sẽ chọn bộ kia”.

Diêu Tinh Tinh cười hì hì: “Bộ kia nam nữ chính đều xấu, cũng khó mà gọi là tình yêu ‘duy mỹ’ mà? Chỉ cái tên không thật này thôi cũng không thể xem! Xem xong nhất định sẽ khiến người ta không tin tưởng vào tình yêu nữa! Bộ phim này hay hơn nhiều, tất cả đều là những anh chàng đẹp trai cơ bắp có siêu năng lực, xem mà khiến người ta manh động quá!”.

Lục Trạch ngồi cạnh liếc nhìn cô, hỏi: “Trai đẹp như thế và nhân dân tệ, cái nào khiến cô manh động hơn?”.

Diêu Tinh Tinh quay sang nhìn anh, cười toe toét: “Hai thứ đó đều không khiến tôi manh động bằng anh!”.

Lục Trạch nhướn hàng lông mày bên phải lên: “Ồ?”.

Diêu Tinh Tinh nghiêm túc nói: “Vì trong túi anh có nhân dân tệ! Anh là tổ hợp của tiền và trai đẹp, anh đã giết chết bất cứ thứ gì trong hai thứ đó!”.

Khóe môi Lục Trạch nhúc nhích, rồi quay đi nhìn lên màn ảnh.

Trong lúc chiếu phim, Lục Trạch cảm thấy những lời Diêu Tinh Tinh nói ban nãy đã có sự kiểm chứng.

Nhìn bộ dạng chỉ muốn lao lên liếm màn ảnh của cô, anh nghĩ cho dù trong túi mình có một xấp tiền dày cộp đi chăng nữa cũng không thể nào khiến cô manh động hơn mấy ông chú cơ bắp kia.

https://thuviensach.vn

Anh hơi cau mày, quyết định lần sau vẫn nên đưa cô nàng này đi xem phim tình cảm "duy mỹ" nam nữ chính xấu xí thì hơn.

Xem xong phim, Diêu Tinh Tinh vẫn tỏ ra chưa hết hào hứng.

Cô nói với Lục Trạch: "Anh mời tôi đi xem phim, thì tôi mời anh đi ăn nhé!". Cô nghĩ ngợi rồi nhanh chóng nói thêm: "Đừng đắt quá nhé, nếu quá đắt thì lúc thanh toán, tôi rất dễ đi vệ sinh đó!".

Lục Trạch dửng dưng: "Không sao, tôi sẽ đợi cô quay lại".

Diêu Tinh Tinh vẻ mặt chân thành: "Đừng như thế, chắc là tôi sẽ đi hơi lâu đó, anh có thể trả tiền xong về trước".

Lục Trạch nhướn mày: "Đó là thành ý mà cô muốn mời tôi ăn à?".

Diêu Tinh Tinh tỏ ra xấu hổ: "Đừng nói vậy, thực ra thành ý của tôi vẫn rất đắt mà! Thế này, anh chọn quán đi, được không?".

Lục Trạch không hề từ chối, dẫn Diêu Tinh Tinh thẳng đến một nhà hàng sang trọng.

Diêu Tinh Tinh ngồi xuống rồi, vừa lật thực đơn vừa cười gượng gạo: "Mới nhìn giá mà tôi đã thấy hết đói bụng rồi".

Lục Trạch giật lấy thực đơn trong tay cô, nói: "Thế để tôi chọn, tôi đói rồi".

Diêu Tinh Tinh lại hỏi mượn phục vụ một cuốn thực đơn nữa.

Lục Trạch mỗi khi chọn món nào là cô lại thầm tính toán giá cả trong bụng. Đến khi anh chọn xong thì tim gan cô đã run rẩy.

Một tháng lương của cô đã bay mất rồi.

https://thuviensach.vn

Cô ảm đạm nghĩ, sau này không bao giờ mời anh ăn nữa.

Lục Trạch chọn món xong, phục vụ cung kính nhận lại thực đơn rồi hỏi Diêu Tinh Tinh: “Tiểu thư, xin hỏi cô đã chọn món gì chưa ạ?”.

Diêu Tinh Tinh ngước lên, mắt sáng rực, hỏi: “Chỗ này có món cơm chiên trứng không? Nếu có thì cho tôi một phần đó là được!”.

Phục vụ vẻ mặt khó xử, quay sang nhìn Lục Trạch: “Chỗ chúng tôi không có…”.

Anh ta chưa nói dứt câu đã bị Lục Trạch cắt ngang: “Nếu không có thì tạm thêm vào đi”. Trong giọng nói của anh có một cảm giác bậc vương tôn đang dặn dò cấp dưới, Diêu Tinh Tinh cảm thấy nếu là mình mà nghe giọng điệu đó thì chắc chắn sẽ rất khó chịu, kết quả là cô nhìn thấy anh phục vụ rất chuyên nghiệp cúi gập người, trả lời “Vâng”.

Khi cô đang nghi hoặc nhân viên nhà hàng này được huấn luyện ngang ngửa với nhà hàng lẩu Hải Để Lao, thì nghe thấy Lục Trạch nói: “Tiện thể cũng thêm cho cô này đây mỗi món một phần giống tôi chọn lúc nãy”. Dặn dò xong, anh khoát tay cho phục vụ đi, hoàn toàn không cho Diêu Tinh Tinh cơ hội nói “đừng”.

Tim Diêu Tinh Tinh đang rỉ máu, lương tháng trước của cô cũng sắp tạm biệt khoản để dành rồi.

Cô nhìn Lục Trạch, nghiêm khắc nói: “Tại sao anh lại thay tôi gọi món? Anh có biết anh làm thế là đã phá hoại hoàn toàn niềm yêu thích món cơm chiên trứng của tôi không, anh làm cơm chiên trứng của tôi hoàn toàn mất đi ý nghĩa rồi đấy!”.

Tuy cô kêu gào dữ dội như thế, nhưng khi đại tiệc được mang lên, cô ăn nhiệt tình và hăm hở hơn bất cứ thực khách nào trong nhà hàng, khi cô

https://thuviensach.vn

nhai thịt bò, vẻ mặt như sắp khóc rồi ậm ừ nói: “Thịt này làm thế nào nhỉ? Ngon quá! Không dừng lại được!”.

Lúc cơm chiên trứng mang lên, cô nếm một miếng, vẻ mặt càng khoa trương hơn: “Mẹ ơi, đầu bếp này có phải thực thần không? Cơm này chiên ngon quá, sau này tôi không thể ăn thường xuyên thì làm sao sống nổi đây!”.

Cô vừa ăn đến phát khóc, vừa nhanh chóng xử lý gọn ghẽ.

Vị khách ngồi bàn kế bên thấy cô ăn hạnh phúc như thế cũng đề nghị thêm một phần cơm chiên trứng, phục vụ tỏ ra khó xử, giải thích: “Xin lỗi, nhà hàng chúng tôi không có món này…”. Anh ta vừa nói vừa nhìn Lục Trạch vẻ khó xử.

Lục Trạch dửng dưng nói: “Nếu khách muốn ăn thì nên làm hài lòng người ta. Hôm nay thêm món này đi”.

Phục vụ lúng túng đi vào bếp trong.

Diêu Tinh Tinh liếm môi, nhìn thổ hào mặt đơ, xuýt xoa: “Cái anh này sao cứ thích tỏ ra ngông cuồng bá đạo thế, đi đến đâu cũng thích sai bảo người khác!”.

Lục Trạch phớt lờ, nhìn cô rồi nói một câu chả liên quan: “Trông cô rất gầy, không ngờ lại ăn giỏi như thế”.

Diêu Tinh Tinh đã ăn sạch thịt bò trong đĩa mình, nhưng cô cảm thấy vẫn chưa no tí nào, thế là lặng lẽ thò tay ra, như bất cẩn gắp nhầm đĩa, vô cùng tự nhiên gắp lấy một miếng thịt bò từ trong đĩa thức ăn của Lục Trạch về, vừa ăn vừa nói: “Hì hì, bó tay thôi, có thể là trong thể chất có gene ẩn! Tôi và bạn thân Tiền Phí Phí đều như thế, ăn rất nhiều nhưng ăn mấy cũng chẳng mập”.

https://thuviensach.vn

Lục Trạch nhìn từng miếng thịt bò "bất cẩn" gắp từ đĩa của anh ra, thoáng nhướn môi.

Lục Trạch ăn xong nhanh hơn Diêu Tinh Tinh. Anh buông đũa xuống, nhìn Diêu Tinh Tinh tiếp tục dọn sạch đĩa, sau đó như hờ hững nhưng thực chất là rất đột ngột, hỏi cô: "Hình như cô rất thích những anh chàng cơ bắp".

Diêu Tinh Tinh liếm đũa, ngước lên: "Cũng không phải, có cơ bắp hay không vẫn là thứ yếu, chủ yếu là phải nhìn mặt". Cô nói xong nghiêm túc nhìn Lục Trạch, ngắm nghía trái phải rồi xuýt xoa: "Ôi chao, vẫn là lần đầu tôi tĩnh tâm ngắm anh kỹ đấy, đúng là càng ngắm càng đẹp trai!".

Cô nói rất hí hửng, nói xong lại cúi đầu gắp thịt, hoàn toàn không nhìn thấy hai bên tai của thổ hào kia lại đỏ ửng lên.

"Thế trước đây cô nhìn tôi không thấy đẹp chỗ nào sao?". Anh trầm giọng hỏi.

Diêu Tinh Tinh ngẩng đầu, cười hì hì: "Chỉ mải nhìn ví tiền của anh thôi!".

Lại ăn mấy miếng nữa, sau khi nhét hai miếng thịt bé xíu còn lại vào miệng rồi, cuối cùng Diêu Tinh Tinh cũng buông đũa.

Cô vỗ vỗ bụng, nháy mắt với Lục Trạch: "No quá! Thức ăn nơi này ngon thật, chỉ vì quá ngon nên một bữa tốn mất hai tháng lương của tôi thì tốn thôi, cũng đáng!".

Cô gọi phục vụ đến để trả tiền.

Lục Trạch nhìn cô, ung dung hỏi: "Không cần tôi trả à?".

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh lấy ví tiền ra để tìm thẻ: “Đừng mà, bữa nào cũng bắt anh trả thì bản chất nhiệt tình như lửa chỉ nhắm vào ví tiền của anh của tôi cũng lộ liễu quá còn gì?”.

Cô đưa thẻ cho phục vụ, phục vụ lại không nhận mà chỉ cung kính nhìn Lục Trạch.

Lục Trạch giơ tay: “Đưa tôi đi, để tôi ký tên”.

Phục vụ tiếp tục cung kính đưa hóa đơn cho Lục Trạch, miệng vẫn cung kính nói: “Thưa ông chủ, của ngài đây!”.

Diêu Tinh Tinh nhìn Lục Trạch đang ký tên rồng bay phượng múa, há hốc miệng, đờ ra.

Thổ hào này thật là mặt dày, rõ ràng đang đùa cô mà!!!

Diêu Tinh Tinh nổi cáu.

Cô quyết định chiến đấu với thổ hào, chẳng phải anh đùa cợt cô sao, cô sẽ cho anh chơi đến nghiện thì thôi, xem cuối cùng ai sẽ Game Over trước!

Lần thứ hai hẹn hò là vào buổi chiều tối, Diêu Tinh Tinh vừa làm thêm giờ xong, Lục Trạch nói hay là cùng đi ăn.

Lần này nơi họ đi là do Diêu Tinh Tinh chọn, chủ quản của cô giới thiệu, bảo là do bạn của ông ta mở.

Diêu Tinh Tinh yên chí nghĩ, lần này không có khả năng quán ăn cũng do Lục Trạch mở nữa.

Quán ăn này hơi đông khách, cô lấy số xong kéo Lục Trạch ra chỗ sofa gần cửa ngồi đợi.

https://thuviensach.vn

Họ vừa ngồi xuống thì một người mặc u phục bước tới, trông thấy họ thì có vẻ ngập ngừng.

Diêu Tinh Tinh hoang mang, không biết anh chàng mặc vest kia định nói gì. Lục Trạch ngồi cạnh lên tiếng: “Không cần”.

Anh chàng lặng lẽ bỏ đi.

Diêu Tinh Tinh tò mò hỏi: “Anh ta định bán gì cho anh à?”.

Lục Trạch nhìn cô, nhướn mày bên phải lên: “Có lẽ thế”.

Lát sau, anh bỗng hỏi Diêu Tinh Tinh: “Trước đây cô có từng yêu ai chưa?”.

Diêu Tinh Tinh vừa uống trà miễn phí vừa đáp: “Bắt buộc phải yêu rồi chứ! Kiểu người phong hoa tuyệt đại như tôi, nói chưa yêu đương thì đúng là sỉ nhục trí tuệ của anh đó”.

Lục Trạch nheo mắt: “Có thể kể không?”.

Diêu Tinh Tinh học theo anh, cũng nheo mắt lại: “Anh muốn nghe về ai?”.

Lục Trạch cau mày, nói: “Thế thì kể hết”.

Diêu Tinh Tinh cũng không cò kè mặt cả, hắng giọng rồi bắt đầu.

“Người thứ nhất, là lúc bắt đầu học mẫu giáo”.

Cô vừa mở đầu đã nghe thấy Lục Trạch sặc ho.

Cô quay sang, anh tỏ vẻ bình thản: “Chỉ sặc một chút, không sao, cô tiếp đi”.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh bĩu môi: “Mối tình đầu của tôi quá sớm nên anh sợ hả? Nói cho anh biết, tôi đã tung hoành ngang dọc trên tình trường lâu rồi, đừng coi thường tôi!”. Cô ngừng lại rồi tiếp: “Lúc tôi học mẫu giáo, có một cậu bé đặc biệt thích bám lấy tôi, ngày nào cũng chạy tới kéo tay tôi, ban đầu tôi còn nhường cậu ta, nhưng sau đó tôi không chịu”.

Lục Trạch nhướn mày, hỏi: “Tại sao không?”.

Diêu Tinh Tinh tỏ vẻ u buồn: “Vì tôi cao lên rồi mà cậu ta vẫn thấp bé! Nửa năm sau cậu ta đã thấp hơn tôi ít nhất nửa cái đầu! Ngay cả hơi thở của chúng tôi cũng không cùng thứ bậc, kéo tay thì một thấp một cao lại hao tổn công sức lắm, nên đành chia tay thôi”.

Lục Trạch lại khẽ ho một tiếng, sau đó bình thản hỏi: “Người thứ hai thì sao?”.

Diêu Tinh Tinh kể: “Người thứ hai là lúc tôi học tiểu học, cậu ấy ngồi cùng bàn với tôi, vốn cậu ấy rất thích tôi, nói là đợi tốt nghiệp tiểu học xong sẽ cưới tôi. Nhưng có lần cậu ấy bị cậu bạn khác đánh, tôi liền giúp cậu ấy đánh cậu bạn kia, kết quả là về sau cậu ấy không còn thích tôi nữa, lại còn xin cô đổi chỗ. Cậu ấy nói đã nghĩ kỹ rồi, đồng thời lúc ra quyết định cũng rất đau khổ, nói rằng học xong tiểu học không thể cưới tôi được, vì bộ dạng tôi lúc đánh nhau quá đáng sợ, cậu ấy vẫn muốn tìm một cô bé yếu đuối mong manh hơn”.

Diêu Tinh Tinh ngừng lại, nhìn Lục Trạch rồi nghiêm túc hỏi: “Anh nói xem cậu ta có bệnh không? Tôi giúp cậu ta trả thù mà cậu ta lại như thế, đúng là lấy oán báo ân!”.

Lục Trạch kìm nén ho một tiếng nữa rồi hỏi: “Thế còn người thứ ba?”.

Diêu Tinh Tinh nói: “Người thứ ba là hồi học cấp hai, anh có đoán cũng không biết cậu ấy là ai đâu!”.

https://thuviensach.vn

Cô nói đến đây thì phục vụ đã gọi đến số của họ.

Diêu Tinh Tinh kéo Lục Trạch đi vào trong. Họ lấy được một chỗ tốt, gần cửa sổ. Ngồi xuống rồi, Diêu Tinh Tinh định chọn món thì Lục Trạch ngồi đối diện lại khoát tay cho phục vụ đi, "Chúng ta lát nữa hãy chọn". Sau đó quay sang nói với Diêu Tinh Tinh: "Tiếp tục, kể nốt người thứ ba đã".

Diêu Tinh Tinh ngớ ra rồi cười: "Không ngờ anh lại có hứng thú với tình sử của tôi đến thế. Được, thế tôi tiếp tục, nhưng tôi nói nhé, đây thực sự là một câu chuyện u buồn đó, thật!".

Diêu Tinh Tinh gọi một ly nước chanh, thấm giọng xong, vẻ mặt cô dần dần trở nên tĩnh lặng.

Vẻ nghiêm túc khi chìm vào hồi ức bắt đầu hiện lên mặt cô, Lục Trạch nhìn thế, bất giác nhíu mày.

"Người thứ ba, tôi nói anh có đoán cũng không đoán ra cậu ấy là ai, là vì cậu ấy chính là cậu bạn bị tôi đánh hồi tiểu học! Có lần cậu ấy chạy tới nói với tôi là cậu ấy thích tôi. Tôi nhìn cậu ấy là nhớ đến cậu bạn chung bàn tiểu học, rất bực bội nên lại đánh cậu ta một trận, đánh xong bảo rằng, ngay cả tôi mà cậu cũng không đánh lại, còn muốn quen tôi hả? Thật khiến người ta buồn cười! Đợi khi nào cậu có thể đánh thắng tôi thì hãy nói chuyện này sau!

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Type: DandelionKyuHyun

Cậu ấy xem chuyện đó là thật, cứ rảnh rỗi là chạy tới để đánh một trận. Nói ra cũng lạ, tôi đánh mãi rồi thực ra khi nhìn thấy cậu ấy cũng không bực tức nữa, ngược lại khi không thấy cậu ấy mới cảm thấy bực bội.

Về sau chúng tôi lên cấp ba. Tôi lại đánh cậu ấy hai năm trời. Lên năm lớp mười hai cậu ấy nói, hai ta cũng nên xác lập quan hệ rồi chứ? Tôi nói cậu đánh thắng tôi nổi không; cậu ấy nói cậu tưởng tôi không đánh được cậu à, từ nhỏ tôi đã nhường cậu rồi đó.

Sau đó hai chúng tôi chính thức quen nhau. Chúng tôi định thi cùng một trường đại học, mỗi ngày cùng đi học, phấn đấu sau mấy tháng thì tôi đã thi đậu". Nói đến đây, cô cúi xuống uống nước.

Lục Trạch hỏi: "Còn cậu ta? Không thi đậu à?".

Diêu Tinh Tinh ngước lên, mỉm cười: "Cậu ấy à, vốn chẳng hề thi". Cô dừng lại, khóe môi run run. Một lát sau mới tiếp tục cười bảo: "Hai hôm trước kỳ thi, cậu ấy đi cùng mẹ đến siêu thi mua đồ, lúc ra đã bị một tên say rượu lái xe đâm trúng, vào thời khắc quan trọng cậu ấy chỉ biết đẩy mẹ ra, còn mình thì bị đâm bay vào góc tường. Sau khi cậu ấy được đưa vào bệnh viện thì đã không còn cứu chữa được, mất rồi".

Diêu Tinh Tinh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Kẻ gây tai nạn rất lắm tiền, nhiều quan hệ, cuối cùng bình an vô sự. Nhà cậu ấy lúc đó nếu có chút tiền, kiện được tên kia ra tòa thì cũng có thể tìm lại công bằng cho cậu ấy

https://thuviensach.vn

rồi”. Cô vẫn mỉm cười nhưng trong nụ cười đầy vẻ chế giễu: “Cái thứ tiền này đúng là khốn khiếp! Nhưng lại cứ khiến người ta không thể xa rời, không thể thiếu nó được!”.

Lục Trạch nhìn một bên mặt cô, nhìn nụ cười cô cố giữ trên môi, nhìn đôi môi và hàng mi run run của cô, tim anh thoáng rung động.

Lúc nào cô cũng nói bản thân rất yêu tiền, nhưng hành động lại hoàn toàn trái ngược. Bây giờ anh đã biết sự mâu thuẫn của lời nói và cử chỉ của cô xuất phát từ đâu rồi.

Thực ra cô không hề yêu tiền, từ sâu thẳm đáy lòng cô căm ghét thứ này, cũng căm ghét bản thân tuy hận thù nó nhưng không thể rời xa nó, thế là cô châm biếm bản thân là rất yêu nó.

Anh bỗng có một cảm giác lạ lùng. Cảm giác đó giống như khi anh nhìn thấy một con mèo hoang nhỏ lang thang trên đường đang kêu gọi anh.

Diêu Tinh Tinh quay lại, nhìn Lục Trạch đang ngẩn ngơ: “Vẻ mặt anh là sao thế? Thương xót sao? Khoan đã! Anh lại cũng có cảm xúc trên gương mặt hả!!!”.

Lục Trạch cúi xuống uống nước, lúc ngẩng lên đã hoàn toàn quay trở lại với gương mặt đơ vô hồn.

“Còn về sau thì sao?”.

Diêu Tinh Tinh đáp: “Hết rồi, đã kể xong rồi!”.

Lục Trạch nhìn cô, nói: “Nói xong rồi thì gọi món đi”.

Diêu Tinh Tinh ngẩn người: “Hượm đã, hình như có chỗ nào đó sai sai! Tôi nói xong rồi lẽ nào không đến lượt anh nói à?”.

Lục Trạch nhướn mày: “Tôi đâu nói là tôi sẽ kể”.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh lại ngẩn ra: “Đại ca, anh thế này thật trơ trẽn đó! Đó gọi là tay không bắt sói trắng đấy!”.

Lục Trạch cúi đầu nhìn thực đơn: “Tôi không ép cô, lần sau gặp phải chuyện này, cô cũng có thể lựa chọn không kể”. Anh gọi phục vụ lại, hỏi Diêu Tinh Tinh: “Cô ăn gì?”.

Diêu Tinh Tinh rất tức giận, cô trừng mắt nhìn Lục Trạch rồi ngẩng lên nói với phục vụ: “Những món đắt nhất của quán, cho tôi mỗi món một phần!”. Sau đó quay lại nói với Lục Trạch: “Bữa này anh mời!”.

Lục Trạch nhướn mày: “Bình thường thôi”.

Lát sau, anh chàng mặc vest ban nãy gặp ở cửa mà cô ngỡ là nhân viên tiếp thị đang vội vã lại gần, nhìn Lục Trạch rồi cung kính cúi người: “Ông chủ, là thế này, hôm nay tôm hùm hết rồi, ông chủ thấy có cần đổi món ăn không ạ?”.

Diêu Tinh Tinh đang uống nước, không nhịn nổi phì ra ngoài.

“Ông chủ?!”. Cô nhìn Lục Trạch, hỏi với vẻ khó tin: “Quán ăn này cũng do anh mở á?”.

Lục Trạch bình thản nhìn cô rồi nói: “Ừ, tôi và Điền Đoan mở chung với nhau”.

Diêu Tinh Tinh trong tích tắc hóa đá...

Hóa ra bạn của chủ quản của cô = Điền Đoan...

Thế thì anh chàng mặc vest ban nãy chắc định hỏi anh có cần xếp chỗ trước cho anh hay không rồi...

Cô nhìn gương mặt đơ của Lục Trạch, cảm thấy mình sắp ngất.

https://thuviensach.vn

Cô không bao giờ tin vào thế giới này nữa, không bao giờ...

Lần hẹn hò thứ ba, Lục Trạch hỏi Diêu Tinh Tinh một câu rất bình thường – anh hỏi Diêu Tinh Tinh rốt cuộc là làm công việc gì.

Diêu Tinh Tinh nói: “Tôi vốn học tiền tệ, nhưng sau khi được sếp khai quật ra tài năng đặc biệt và thiên bẩm thì ông ấy bảo tôi có thể giúp ông ấy kiêm luôn hai phần việc khác cho ông ấy hay không”.

Lục Trach hỏi: “Công việc gì?”.

Diêu Tinh Tinh đáp: “Kinh doanh và quản lý nhân lực”.

Lục Trạch nhướn mày: “Không nhận ra cô còn có thể làm được những ba việc”.

Diêu Tinh Tinh nhướn mày theo anh: “Đừng dễ dàng tin tưởng những gì con mắt trần tục nhìn thấy, nó sẽ lừa dối anh, khiến anh nhìn lầm vĩ nhân thành một hạt cát đó”.

Lục Trạch nhìn cô, nhướn mày, nheo mắt: “Cô nói sếp các cô khai quật được tài năng đặc biệt và thiên bẩm, là chỉ ý gì?”.

Diêu Tinh Tinh lại học theo anh nheo mắt lại, nói: “Dùng lời của sếp chúng tôi nói thì chính là tính khí tôi tốt, sức chịu đựng cao, như một con dao xẻ thịt có thể thông sát chính tà”.

Lục Trạch co tay thành nắm đấm, đưa lên miệng ho một tiếng.

Diêu Tinh Tinh hỏi: “Có phải anh muốn cười lắm không? Chắc chắn là anh muốn cười! Tôi đã phát hiện ra rồi, lúc anh vừa muốn cười lại vừa ra sức kìm nén để giữ hình tượng lạnh lùng thì anh sẽ phát ho! Nhưng đại ca à, anh nghĩ có chỗ nào buồn cười thì nói tôi biết để tôi cùng chia sẻ niềm vui với, được không?”.

https://thuviensach.vn

Lục Trạch buông tay xuống, vẻ mặt không cảm xúc: “Không có gì, chỉ cảm thấy sếp của cô rất hiểu cô”.

Lát sau, anh lại mở miệng: “Tôi hỏi cô một câu, cô trả lời thử xem nếu gặp tình huống này, cô sẽ làm thế nào nhé”.

Diêu Tinh Tinh chớp mắt, hỏi: “Nếu trả lời đúng thì có thưởng gì không?”.

Lục Trạch nhướn mày: “Cô muốn thưởng gì?”.

Diêu Tinh Tinh nghĩ ngợi rồi nói: “Bạn thân tôi bị bạn trai cũ đá, tôi phải xử lý tên đó một trận!”

Lục Trạch cau mày: “Cô muốn tôi giúp cô xử lý anh ta?”.

Diêu Tinh Tinh lắc lắc ngón tay: “No no no! Tôi phải tự ra tay mới có thể cảm nhận được khoái cảm đó! Tôi định đi mắng chửi hắn nhưng lại không biết mắng gì mới tàn nhẫn nhất, tôi nghĩ rằng anh là đàn ông mà, có thể từ góc độ tư duy đàn ông giúp tôi nghĩ ra từ ngữ nào kinh khủng không?”.

Ánh mắt Lục Trạch đờ ra trong tích tắc, khi định thần lại, anh nhướn mày hỏi: “Cô muốn tôi giúp cô nghĩ ra câu mắng anh ta?”.

Diêu Tinh Tinh gật đầu, làm dấu tay: “Chính xác!”.

Lục Trạch nhìn cô hồi lâu rồi nhếch môi phì cười: “Sếp cô nói quá đúng, đúng là cô có tài năng đặc biệt và bẩm sinh”.

Diêu Tinh Tinh cười tít mắt: “Anh đồng ý rồi phải không? Được rồi, vậy anh mau hỏi tôi đi”.

Lục Trạch nhìn cô, hỏi: “Nếu cô đến một công ty mới, vẫn chưa quen hết với mọi thứ, đồng nghiệp của cô thường chia việc của anh ta cho cô

https://thuviensach.vn

làm, cô rất mệt, nhưng đồng nghiệp của cô có cấp bậc cao hơn cô nên cô không thể từ chối. Tình huống này về lâu về dài thì cô sẽ làm sao?”.

Câu hỏi mà anh đề ra anh đã từng hỏi rất nhiều người xin việc, câu trả lời của mọi người đều khác nhau, nhưng chưa có ai khiến anh đặc biệt hài lòng.

Có người trả lời sẽ tìm đến lãnh đạo để phản ánh tình hình, để lãnh đạo tìm lại công bằng; có người nói hãy chịu đựng, đến khi cấp bậc cao hơn anh ta thì anh ta sẽ không dám sai bảo mình nữa. Còn có người nói, có thể chia sẻ công việc cho người có cấp bậc thấp hơn để họ làm, nếu không có ai thấp hơn thì sẽ phân cho thực tập sinh làm, vì đã đi làm thì phải tuân thủ quy tắc nghề nghiệp, kẻ yếu phải phục tùng người mạnh hơn.

Lục Trạch rất muốn nghe thử cô nàng Diêu Tinh Tinh có tư duy khác hẳn người thường này sẽ có đáp án thế nào.

“Haizzz!”. Diêu Tinh Tinh đập bàn: “Thế là thế nào? Nếu là tôi, tôi sẽ đánh bạn với sếp anh ta, ngày ngày tôi đi gần sếp anh ta, trò chuyện vui vẻ, thân thiết, xem anh ta có còn dám sai bảo tôi làm việc không!”.

Lục Trạch nhìn cô, ngẩn ngơ trong tích tắc.

Câu trả lời của cô quả nhiên đi theo một hướng khác, rất đơn giản và thô bạo, nhưng phải nói rằng cũng đúng là một cách hữu hiệu.

Anh suy nghĩ rồi thắc mắc: “Nhưng cô có chắc cô nhất định sẽ làm bạn được với sếp của anh ta không?”.

Diêu Tinh Tinh đáp: “Có thể hay không thật ra không quan trọng, tôi sẽ nghĩ cách để anh ta cảm thấy tôi đã làm bạn được với sếp anh ta rồi. Tuy có thể không thật sự là vậy, nhưng tôi có thể tạo ra hiện tượng giả, tóm lại có thể làm anh ta khiếp sợ thì mục đích của tôi đã đạt được!”.

https://thuviensach.vn

Lục Trạch nhìn cô, bắt đầu cảm thấy sếp của cô đúng là cũng có mắt nhìn người.

Diêu Tinh Tinh hỏi anh: “Câu trả lời của tôi đạt chuẩn chưa?”.

Lục Trạch trả lời chẳng liên quan: “Một quãng thời gian nữa tôi sẽ đi Đại Liên để mở công ty con!”.

Diêu Tinh Tinh “ồ” một tiếng: “Sau đó thì sao? Anh có ý giao việc làm ăn ở Bắc Kinh lại cho tôi lo liệu à?”.

Lục Trạch ho một tiếng, đáp lời: “Tôi nghiêng về hướng tận dụng nhân tài tổng hợp hiểu tài chính, kinh doanh và nhân lực như cô vào việc khai thác công ty mới hơn”.

Diêu Tinh Tinh ngớ ra: “Tức là anh muốn đưa tôi theo?”.

Lục Trạch gật đầu: “Tôi sẽ đi Đại Liên rất lâu, có hứng thú đến đó giúp tôi không?”.

Diêu Tinh Tinh cười: “Lẽ nào ban nãy anh đang phỏng vấn tôi?”.

Lục Trạch nhướn mày: “Cũng có thể cho là vậy”.

Diêu Tinh Tinh càng cười vui vẻ: “Tức là thành tích phỏng vấn của tôi cũng tốt sao?”.

Lục Trạch lại nhướn mày: “Ừ, rất tốt”.

Diêu Tinh Tinh cười như hoa nở: “Thế anh định tốn bao nhiêu tiền để tuyển tôi?”.

Lục Trạch nói: “Tự cô ra giá đi”.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh nghĩ ngợi: “Anh đừng cho tôi có cơ hội đòi hỏi chứ! Tôi sẽ không thể khống chế ham muốn mà ra giá trên trời đó”.

Lục Trạch khẽ ho một tiếng: “Cô có thể không cần phải khống chế”.

Diêu Tinh Tinh đập bàn: “Thế tôi nói lương một năm năm trăm nghìn tệ thì anh có trả không?”.

Lục Trạch nhìn cô, giọng bình thản: “Tôi trả cô gấp đôi”.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Diêu Tinh Tinh sững người, miệng há ra thành hình quả trứng gà: “Hả? Gấp đôi?”. Sau đó cô lại đập bàn, vẻ mặt vì nhân dân phục vụ: “Lục tổng, tôi sẽ về tra dự báo thời tiết Đại Liên, anh nói khi nào đi thì tôi sẽ lập tức xách hành lý, chúng ta đi ngay!”.

Trước khi Diêu Tinh Tinh và Lục Trạch đi Đại Liên, cô đã chạy đến tổng bộ tập đoàn Thiên Thánh để chặn đường Uông Nhược Hải, mắng cho anh ta một trận.

Lục Trạch không giúp cô nghĩ ra từ nào, nhưng đã làm tài xế cho cô, lái chiếc Ferrari sang trọng của anh đưa cô đến trước mặt Uông Nhược Hải, để cô bước chân đến đó với một tư thế cao sang, lạnh lùng.

Giữa chừng, Uông Nhược Hải cuống lên, chỉ vào chiếc Ferrari mà nói với Diêu Tinh Tinh: “Cô nhìn cô đi, chính cô cũng đeo bám đại gia đó thôi, cô cũng đang theo đuổi cuộc sống tốt hơn mà, cô cũng muốn đối xử tốt với bản thân mà, thế thì cô có tư cách gì để chỉ trích tôi?”.

Khoảnh khắc đó, Diêu Tinh Tinh giận đến phát điên. Cô không ngờ lại bị Uông Nhược Hải cắn ngược lại ở nơi này.

Khi cô đang tức giận run người thì Lục Trạch xuống xe.

Anh bước thẳng đến, đứng trước mặt Uông Nhược Hải, lơ đãng nói: “Tôi xin đính chính lại, cô ấy không đeo bám tôi, là tôi phải dùng mức lương siêu cao để tuyển cô ấy. Còn nữa, nếu là đàn ông thì đừng so đo với phụ nữ, rớt giá lắm”.

https://thuviensach.vn

Anh nói xong, đưa cô quay về xe.

Diêu Tinh Tinh quay lại, nhìn thấy sắc mặt Uông Nhược Hải trắng bệch đứng đó, hít khói xe của họ. Cô bỗng cảm thấy tim gan phèo phổi đang sảng khoái cùng cực.

Hai tuần sau, Diêu Tinh Tinh vác theo hành lý, đi theo thổ hào Lục Trạch đến một thành phố mà cô chưa từng đến, khai thác một vùng đất mới.

Quãng thời gian theo Lục Trạch làm việc, Diêu Tinh Tinh rất tận tâm và gắng sức. Có lúc bận rộn, cô như dốc cạn sức lực, hoàn toàn không nhớ rõ ban đầu mình đến đây là vì điều gì.

Thực ra cô không đến đây để làm một tiểu anh hùng trong công việc, cô đến để chinh hục thổ hào mà...

Ở đây, cô như có được cuộc đời mới, Lục Trạch cho cô đầy đủ không gian và tự do trong công việc, để cô tận tình phát huy và triển khai những suy nghĩ cùng tài năng bẩm sinh.

Lục Trạch rất tán thưởng năng lực làm việc của cô, cũng càng lúc càng tín nhiệm cô hơn.

Cuộc sống của Diêu TinhTinh đã có một bước “hô phong hoán vũ” rất lớn, nhưng không hiểu sao, có lúc cô vẫn thấy có chỗ nào đó khiến cô rất bực bội.

Cô cảm thấy ở Lục Trạch có một điểm nào đó khiến người ta rất ghét. Anh cũng không làm rõ mối quan hệ của họ ngoài công việc ra rốt cuộc còn có quan hệ tiến sâu hơn nữa không, thái độ của anh cứ mờ ám, mơ hồ không rõ ràng, cứ như đang nhử mồi để trêu đùa cô vậy.

Bộ dạng đáng ghét của anh đã kích thích ý chí chiến đấu vô cùng của cô. Vào lúc nghỉ ngơi, cô ra ngoài hành lang gọi điện cho Tiền Phi.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh nghiến răng nói với Tiền Phi trong diện thoại: “Bà nó chứ, anh ta đang chơi đùa tớ chắc? Được, tớ sẽ chơi cùng anh ta! Xem tớ có chinh phục được anh ta hay không!”.

Tiền Phi im lặng một lúc rồi hỏi: “Cậu có hứng làm thật rồi hả?”.

Diêu Tinh Tinh nói: “Đúng, có hứng rồi! Tớ không tin với kinh nghiệm phong phú từ lúc học mẫu giáo đã tung hoành ngang dọc tình trường của tớ, mà ngay cả một đại gia mặt đơ đó cũng không xử lý được!”.

Tiền Phi vạch đen đầy mặt, hỏi cô: “Cậu so đo với anh ta như thế, rốt cuộc là có thích người ta hay không?”.

Diêu Tinh Tinh nghĩ ngợi rồi đáp: “Tớ nghĩ hiện giờ chuyện thích hay không đều không quan trọng, quan trọng là tớ muốn cứu vãn vị trí vốn thấp hơn của tớ!”.

Tiền Phi hỏi: “Thế cậu định cứu vãn ra sao?”.

Diêu Tinh Tinh không chút do dự: “Tớ quyết định tớ cũng sẽ trêu chọc anh ta!”.

Tiền Phi lặng lẽ lau mồ hôi, chúc bạn may mắn và tạm biệt.

Còn Diêu Tinh Tinh sau khi cúp máy, quay lại định về văn phòng thì giật bắn mình.

Lục Trạch đang dửng dưng đứng cách cô hai bước chân.

Cô nảy ra suy nghĩ, rằng nội dung cô nói chuyện với Tiền Phi, không biết anh nghe được bao nhiêu?

Cô dò hỏi: “Anh đẹp trai, đứng ở đây hù dọa người khác được bao lâu rồi?”:

https://thuviensach.vn

Lục Trạch nhìn cô, vẻ mặt như đã bị tiêm thuốc tê, cứng đơ đến mức không có chút chân khí: “Mới đến”.

Diêu Tinh Tinh yên lòng.

Cái anh chàng bá đạo lạnh lùng này, chưa từng nói những lời không thật lòng. Anh nói vừa tới, thì chắc chắn là chưa kịp nghe lỏm nội dung nói chuyện của cô rồi.

Cô yên tâm quay về văn phòng, quyết định sẽ theo kế hoạch ban đầu mà triển khai “chơi với anh”, quyết không lung lay.

Lục Trạch ngồi trước bàn làm việc, nghịch một chiếc hộp vuông. Trong đó là một sợi dây chuyền, anh vốn định tìm cơ hội để tặng cô gái ăn giỏi kia.

Anh xưa nay không giỏi nói những lời bày tỏ tình cảm, nhưng anh nghĩ cô nàng tham ăn kia chắc có thể cảm nhận được điểm khác biệt của anh dành cho cô.

Anh vốn nghĩ tối nay sẽ tặng cô món quà này, xem như nói rõ với cô về thái độ của anh.

Kết quả là buổi chiều, anh lại nghe thấy cô nói chuyện điện thoại với cô bạn thân, thích hay không đều không quan trọng, quan trọng là muốn cứu vãn vị trí vốn thấp hơn của cô, và còn, cô cũng muốn chơi đùa với anh.

Nghe cô nói những lời khó tin đó, anh chỉ muốn đến gõ đầu cô, xem có thể gõ cho cô tỉnh ra hay không.

Cô hỏi anh xuất hiện sau lưng cô bao giờ, anh muốn nói rất lâu rồi, lâu tới nỗi nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện của cô. Nhưng anh suy nghĩ lại, cảm thấy như thế sẽ mất đi rất nhiều niềm vui.

https://thuviensach.vn

Thực ra anh muốn xem thử sau này cô có thể dùng chiêu gì để "chơi đùa" anh.

Thế là anh trả lời: "Vừa tới".

Anh lại nghịch sợi dây chuyền trong hộp rồi đặt nó vào trong ngăn kéo, đóng lại.

Anh quyết định không vội tặng cô. Anh muốn xem thử rốt cuộc cô sẽ đối phó với đại gia mặt đơ này thế nào.

Diêu Tinh Tinh vận dụng hết sức lực, mỗi ngày đều diễu qua diễu lại trước mặt Lục Trạch mà làm đủ mọi chiêu trò cô có thể nghĩ ra.

Cô cảm thấy kiếp trước Lục Trạch nhất định là một người ham mê nhục dục quá độ, nên kiếp này mới có thể đối diện với người lúc thì như yêu tinh, lúc thì ngây thơ, lúc thì hiền lành ít nói, lúc thì tăng động như cô mà vẫn giữ trạng trái cấm dục lạnh lùng, không hề xúc động như thế.

Đối mặt với phản ứng như người xuất gia đó, có lúc cô cũng cảm thấy ít nhiều thất bại. Nhưng cũng may cô cũng chẳng phải là không có chút thu hoạch nào. Tuy Lục Trạch không động tĩnh gì với cô, nhưng cô lại bắt đầu nhận được hoa mà người đàn ông khác tặng. Những người đó, có người là khách hàng, có người là sếp của công ty hợp tác, thậm chí còn có người là tinh anh do công ty mới tuyển dụng.

Cô ôm một bó hoa trong lòng, tâm trạng vô cùng phức tạp. Cô ngửa lên trời, cảm thán mình có phải đã sử dụng sức lực sai chỗ hay không, người nên phản ứng thì lại chẳng có phản ứng, còn người không nên có thì lại tỏa hormone khắp nơi thế này.

Thế nhưng không thể nói rõ được là bắt đầu từ hôm nào, rất kỳ lạ là, cô không bao giờ nhận được hoa của đàn ông khác nữa.

https://thuviensach.vn

Quãng thời gian đó cô soi gương và ra sức ngắm xem bản thân có đột ngột trở nên xấu xí hay không. Nhưng nhìn thế nào cô cũng thấy tươi rói như hoa nở, sao lại không còn thuộc tính gọi ong vẫy bướm nữa?

Cô thật sự nghi hoặc, buồn bực, ấm ức.

Lục Trạch nhìn Diêu Tinh Tinh mỗi ngày giở hết chiêu trò, lượn qua lượn lại trước mặt anh, cảm thấy đặc biệt vui mắt.

Anh bình thản thưởng thức đủ thứ trò vui mà ngày nào cô cũng phải vắt kiệt đầu óc ra suy nghĩ, gương mặt tuy không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng thầm khoái chí.

Anh càng lúc càng thấy cô nàng tham ăn này đặc biệt thú vị, cũng càng ngày càng không muốn chọc thủng lớp giấy cửa sổ mỏng manh chắn giữa cả hai. Mỗi ngày nhìn cô biến hóa phong cách nóng lạnh mặn ngọt chua cay khôn lường, nghĩ đủ cách để thu hút sự chú ý của anh, anh cảm thấy vô cùng khoái trá, vô cùng thú vị.

Nhưng sự khoái trá và thú vị của anh rất nhanh bị thay thế bởi cơn khó chịu và bực bội.

Cô lại bắt đầu nhận được hoa của người đàn ông khác tặng, mà không chỉ là một.

Nhìn đống hoa đó, lòng anh dậy lên một cảm giác tức giận như kiểu món đồ thuộc về mình bị người khác dòm ngó.

Anh bảo với tiếp tân nếu còn có người mang hoa đến tặng cô thì cứ đưa thẳng đến chỗ anh.

Sau đó nhân lúc không ai nhìn thấy, anh vứt hết đống hoa đó đi.

Từ đó, anh lại trở về với cuộc sống đầy khoái trá và thú vị.

https://thuviensach.vn

Nhưng điều khá phiền toái là anh chưa kịp sảng khoái bao lâu, thì cô bạn gái cũ phiền phức của anh lại tìm tới.

Diêu Tinh Tinh cảm thấy, khoảng cách xa nhất trên thế gian này không phải sống và chết, cũng chẳng phải Nam cực và Bắc cực, mà là khi cô và Lục Trạch đang "chơi cùng nhau" thì bỗng dưng một cô nàng phiền phức mang thân phận "bạn gái cũ" cũng can dự vào.

Cô nhìn cô gái kiêu ngạo có vẻ (cũng) ngoài (bình) xinh (thường) đẹp (thôi), vị trí mũi hơi cao hơn người bình thường, ánh mắt quét qua cô đầy ắp khiêu khích và khó chịu, cảm thấy đầu óc đau nhói.

Cái cô nàng tên Phương Lộ Lộ kia khi công khai thân phận của cô ta trước mọi người, đều khiến tất cả cảm thấy cô ta là "bạn gái" của Lục Trạch.

Diêu Tinh Tinh lần đầu nhìn thấy Phương Lộ Lộ xuất hiện với tư thế đó thì gần như muốn phẫn nộ mắng thầm Lục Trạch một câu "khốn khiếp".

--- Có bạn gái rồi còn đến đùa cợt cô, đúng là cầm thú!

Nhưng về sau có một nhân viên phòng quản lý tài chính cũng từ Bắc Kinh theo Lục Trạch đến đây, không biết trúng gió gì mà bất thần nổi hứng buôn chuyện, vào hôm thứ ba Phương Lộ Lộ xuất hiện đã kéo cô ra, bắt đầu buôn chuyện thiên hạ. Sau khi nói chuyện thời tiết, nói chuyện cơm trưa, nói chuyện hôm nay mọi người ăn mặc thế nào, anh chàng đồng nghiệp đó cuối cùng bất ngờ (và không quá suôn sẻ) vọt ra một câu: "Trợ lý Diêu này, cô có biết không, Phương Lộ Lộ không phải bạn gái của Lục tổng đâu!".

Anh ta nói xong, gương mặt có vẻ thoát khỏi gánh nặng kiểu như "mẹ kiếp, cuối cùng lão đây cũng nói ra được câu này rồi".

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh nhìn anh ta, bị sự vòng vo hơi đột ngột của anh ta làm cho hơi nghẹn: “A? Hả? Thế sao!”.

Anh chàng kia gật đầu lia lịa.

Diêu Tinh Tinh hỏi: “Thế cô ta và Lục tổng có mối quan hệ gì?”.

Anh chàng kia tỏ vẻ nghiêm túc: “Chỉ là bạn gái cũ”.

Diêu Tinh Tinh cảm thấy càng nghẹn hơn ở cổ.

Bạn gái cũ dù gì cũng có từ “bạn gái”, còn cô ngay cả từ đó còn không dính dáng tới.

Anh chàng kia sau khi quay về chỗ Lục Trạch, anh đã hỏi: “Đã nói rõ chưa?”.

Anh ta lau mồ hôi trên trán: “Nói rõ rồi ạ”. Sau khi thở dốc, anh dũng cảm nói: “Lục tổng, sau này nếu có chuyện hiểu lầm như thế thì anh cứ phái tôi đến châu Phi khai thác thị trường còn hơn! Công tác buôn chuyện thiên hạ này tôi thực sự làm không nổi, đúng là muốn đòi cái mạng già của tôi mà!”.

Lục Trạch mặc kệ anh ta, chỉ hỏi: “Anh nói với trợ lý Diêu thế nào?”.

Anh chàng kia đáp: “Tôi nói với cô ấy, cô Phương không phải bạn gái anh, cô ta chỉ là bạn gái cũ của anh!”.

Lục Trạch câm nín một lúc rồi sa sầm mặt: “Tôi quyết định đáp ứng nguyện vọng của anh, tháng sau bắt đầu phái anh đi khai thác trị trường châu Phi”.

Anh chàng kia đần ra một hồi rồi nước mắt đầm đìa, kêu gào thảm thiết: “Lục tổng, đừng mà! Sau này tôi nhất định sẽ cố gắng học chức năng buôn chuyện, xin anh đừng bỏ rơi tôi, nghe nói đường truyền băng thông

https://thuviensach.vn

rộng ở đó còn nhỏ hơn cả đường dây điện thoại, tôi đã qua cái thời sống không cần internet rồi!”.

Lục Trạch nhướn mày: “Cho anh một cơ hội cuối, ngày mai tiếp tục đi tìm trợ lý Diêu để nói chuyện, phải bày tỏ quan điểm này rõ ràng trong quá trình nói chuyện: Tuy rằng Phương Lộ Lộ là bạn gái cũ của Lục tổng, nhưng họ hiện giờ không có chút quan hệ nào. Nếu còn không hoàn thành thì hôm sau anh cứ đóng gói đồ đạc đi châu Phi nhé”.

Kết quả là anh chàng đồng nghiệp đáng thương không có sở trường đi buôn chuyện chưa kịp gồng mình đi tìm Diêu Tinh Tinh, thì cô đã tự động chạy thẳng tới trước mặt Lục Trạch.

Cô hỏi thẳng anh: “Nghe nói cô Phương Lộ Lộ kia là bạn gái cũ của anh?”.

Lục Trạch không cảm xúc, hàng lông mày khẽ nhíu lại rồi gật đầu.

Diêu Tinh Tinh nhìn vào mắt anh, nhìn chằm chằm, rồi hỏi: “Thế hai người còn có khả năng làm lành không?”.

Khóe môi Lục Trạch hơi nhếch lên: “Có thì sao, mà không có thì sao?”.

Diêu Tinh Tinh tiếp tục nhìn anh chằm chằm: “Nếu hai người làm lành, anh cứ báo trước tôi một tiếng, tôi sẽ không can dự vào nữa, tự tôi sẽ quay về Bắc Kinh, tìm người khác để chơi cùng!”.

Ánh mắt Lục Trạch tối lại: “Can dự? Chơi?”. Ngừng lại, anh nói: “Tôi và cô ấy sẽ không làm lành, nhưng nếu cô muốn về Bắc Kinh tìm người khác để chơi thì cứ về đi”.

Diêu Tinh Tinh phì cười, cười như muốn ăn dao: “Hai người đã không định gương vỡ lại lành thì tôi còn về Bắc Kinh làm gì? Tôi ở đây đeo bám

https://thuviensach.vn

anh thú vị hơn chứ!”.

Lục Trạch nhìn cô, nhìn mãi rồi anh cũng bật cười, anh đúng là bó tay với cô nàng này.

Còn Diêu Tinh Tinh thì đờ ra.

Đây là lần đầu cô nhìn thấy Lục Trạch cười với cô, hai bên khóe môi đều cong lên, ánh mắt trong veo sáng rực, trên gương mặt cũng không còn dửng dưng như trước. Nụ cười này của anh cứ như tuyết đầu mùa, khiến cô chói mắt, tâm hồn bất an.

Tim cô đập thình thịch. Cô nghe nhịp tim mình, thấp thỏm nghĩ: Chết rồi, bà đây hình như đã thích anh chàng này thật rồi...

Hôm Giáng sinh, Lục Trạch gọi điện đến văn phòng Diêu Tinh Tinh, bảo với cô tối nay đừng sắp xếp chuyện gì khác, họ sẽ cùng đi ăn.

Diêu Tinh Tinh hỏi: “Có cần mặc đẹp một chút không?”.

Cô chỉ tiện miệng hỏi đùa một câu, ai ngờ Lục Trạch lại nghiêm túc trả lời: “Thế thì mặc đẹp một chút, bộ lễ phục mà tháng trước tôi đưa cô đi cắt băng khánh thành ở công ty đối tác ấy, bộ đó rất đẹp!”.

Diêu Tinh Tinh cúp máy xong, cảm thán Lục Trạch có trí nhớ quá tốt, lại còn nhớ tháng trước cô mặc gì, chính cô nghĩ mãi mới nhớ ra bộ lễ phục đó ra sao – đó là bộ đầm dài cổ chữ V.

Nhưng hiện giờ đang mùa này, mặc cổ chữ V thì khác nào làm cô lạnh chết?

Khi cô về nhà đờ đẫn ngắm bộ đầm dài, chuông cửa reo vang.

Cô đứng lên mở cửa, phát hiện ra là nhân viên một cửa hàng trang phục nổi tiếng nào đó đưa đồ đến cho cô.

https://thuviensach.vn

Cô ký tên xong thì điện thoại đổ chuông.

Thổ hào hỏi cô: “Áo khoác có hợp không?”.

Cô mặc áo khoác vào, vừa soi gương vừa nói: “Xem như là công tác phí phải không? Anh đừng bắt tôi tự bỏ tiền ra mua nhé, tôi thấy giá rồi, bảo tôi tự trả tiền tôi thà để hở vai cho lạnh chết còn hơn”.

Giọng thổ hào bên kia nghe khàn khàn vui vẻ: “Không phải công tác phí, nhưng cũng không đòi tiền cô đâu”. Anh ngừng lại rồi hỏi, giọng trầm trầm: “Xem như tôi tự bỏ tiền túi ra tặng cô”.

Diêu Tinh Tinh cười: “Anh tặng sao? Thế thì đây là No.1 trong bảng xếp hạng đắt nhất của khu trung tâm rồi? Nếu không phải thì tôi sẽ yêu cầu đổi đó!”.

Giọng thổ hào như đang cố nén cười: “Là đắt nhất đấy, không cần đổi đâu”.

Diêu Tinh Tinh soi mình trong gương, cười rạng rỡ như hoa.

Tâm trạng vui tươi của Diêu Tinh Tinh không duy trì lâu. Vì thổ hào Lục Trạch không biết vì sao lại đến muộn.

Cô ở trong nhà hàng đợi hai tiếng đồng hồ mà Lục Trạch vẫn không xuất hiện.

Cô gọi điện cho anh, nhưng cứ tắt máy.

Cô bắt đầu tức giận, giận vì không liên lạc được với anh. Về sau dần dần biến thành lo lắng.

Anh không gặp chuyện gì chứ? Tại sao không mở máy? Không phải lúc anh lái xe đã bị sao chứ? Điện thoại anh đánh mất rồi sao?

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ ngợi lung tung, càng lúc càng lo lắng, cơn giận muốn bỏ đi ngay ban đầu cuối cùng lại bị nỗi lo lắng san bằng.

Cô lo đến nỗi gần như sắp gọi cho số điện thoại khẩn nguy thì cuối cùng anh cũng xuất hiện.

Khoảnh khắc đó khi nhìn thấy anh yên ổn, sự tủi thân và cơn giận bốc lên đỉnh đầu, cô thật chỉ muốn nhấc mông dậy đi ngay.

Nhưng anh lại ngồi xuống trước mặt cô, vừa xin lỗi vừa nói gọn một câu: “Hôm nay cô thật xinh đẹp”.

Thế là cô thấy chân nhũn ra, không nhấc mông dậy nổi nữa.

Diêu Tinh Tinh nhìn Lục Trạch, gắng sức để ánh mắt không vì đói khát mà không đủ hung tợn: “Anh đến trễ, tắt máy, đến rồi còn giở chiêu mật ngọt chết ruồi, xin hãy cho một lời giải thích hợp lý cho tất cả!”.

Lục Trạch lại xin lỗi, rồi nói: “Chuyện tắt điện thoại, tôi cũng mới phát hiện ra trên đường đi. Đợi bao lâu rồi, chắc đói lắm phải không?”.

Diêu Tinh Tinh tiếp tục trừng mắt, giữ khí thế của mình. Nhưng khi nghe thấy chữ “đói”, mọi khí thế của cô bỗng chốc hóa thành tro bụi. Cô tủi thân nói: “Lại còn không, đói đến mức sắp chết đến nơi rồi!”.

Lục Trạch nhìn dáng vẻ của cô, không còn kiềm chế nữa, mím môi cười rồi giơ tay lên xoa xoa đầu cô vẻ thương xót: “Muốn chọn gì thì cứ chọn, sẽ cho cô ăn no nê thì thôi”. Anh nói xong rút tay lại, gọi phục vụ tới.

Anh chọn món, không phát hiện ra Diêu Tinh Tinh hơi há miệng, gần như rơi vào trạng thái đờ đẫn.

--- Thổ hào lại xoa đầu cô! Tuy sức anh có cảm giác giống vỗ đầu cô hơn! Nhưng thổ hào lại làm động tác như ngôn tình với cô! Tại sao tại sao?

https://thuviensach.vn

Phục vụ đi rồi, Diêu Tinh Tinh nhìn Lục Trạch, ủ rũ hỏi: “Tại sao anh lại xoa đầu tôi?”.

Lục Trạch không tránh né, nhìn cô, cũng không tránh né mà trả lời thẳng thắn: “Vì cảm thấy em rất đáng yêu”.

Diêu Tinh Tinh cảm giác như có một đợt sóng nóng bỏng đang xộc lên đỉnh đầu.

Cô bưng ly nước lên uống ừng ực, sau đó đặt xuống, phẫn nộ hỏi: “Anh tự dưng trêu hoa ghẹo nguyệt như thế, rốt cuộc là định làm gì hả?”.

Cô trông thấy Lục Trạch không biết biến từ đâu ra một chiếc hộp vuông. Anh mở hộp, lấy sợi dây chuyền trong đó ra, đứng lên rồi vòng ra sau lưng cô, đeo dây chuyền vào cổ cho cô.

Mặt dây chuyền là hai vòng tròn lồng vào nhau. Chúng e thẹn rủ xuống trên đường cong thoáng ẩn thoáng hiện của cô.

Diệu Tinh Tinh cúi xuống nhìn mặt dây chuyền, đờ ra.

Mà điều khiến cô càng kinh ngạc hơn, là cô cảm thấy có thứ gì đó mềm mại ươn ướt chạm vào gáy cô.

Cô đờ ra một lúc mới hiểu, là Lục Trạch đang cúi hôn lên gáy cô.

Môi anh sau khi rời khỏi cô, hai tay anh đặt lên vai cô, rồi anh áp sát vào tai cô, khẽ nói: “Anh đoán bộ váy này phối với dây chuyền này sẽ rất đẹp, bây giờ nhìn lại, quả nhiên là thế!”

Diêu Tinh Tinh trong tích tắc cứng đờ, hoàn toàn bất động, không nhúc nhích nổi.

Giáng sinh đã qua, Diêu Tinh Tinh cảm thấy ánh mắt Lục Trạch nhìn cô có sự thay đổi

https://thuviensach.vn

Ánh mắt anh hình như đã gần với ánh mắt của một người đàn ông nhìn bạn gái mình.

Cô sung sướng nghĩ, có lẽ cô sắp vào vị trí đó rồi.

Kết quả là trước Tết Nguyên Đán hai ngày, Phương Lộ Lộ nhắn tin cho cô.

Đó là một tấm hình, thời gian là buổi tối Giáng Sinh, nội dung tấm hình là Lục Trạch và Phương Lộ Lộ đang ăn tối với nhau.

Dưới tấm hình còn ghi thêm một dòng chữ: "Cô nhìn đi, hai chúng tôi mới là một cặp, Diêu Tinh Tinh, cô đừng là kẻ thứ ba nữa!".

Xem xong tấm hình đó, trong lòng Diêu Tinh Tinh khó chịu như đang nghiêng sông đổ biển.

Buổi chiều họp xong, cô không kìm được hỏi Lục Trạch "Hôm Giáng Sinh vì sao anh lại tới trễ?"

Lục Trạch nhìn cô, nhướn mày: "Đã mấy ngày rồi mới nhớ ra món nợ cũ hả? Thói quen này không tốt đâu".

Diêu Tinh Tinh cười cười: "Được thôi, thế xem như em chưa từng hỏi".

Buổi tối, cô lăn lộn mãi, cả đêm không ngủ nổi.

Anh nói không thích cô tính nợ cũ. Được, như anh mong muốn, sau này nợ gì cô cũng không tính toán với anh nữa.

Sáng sớm hôm sau, cô đến văn phòng từ sớm. Cô gõ đơn xin thôi việc, đặt lên bàn. Cô tháo sợi dây chuyền xuống, đặt lên đơn xin nghỉ. Rồi vé máy bay, hành lý gì cũng không mang theo cái gì thì cũng là vướng bận.

https://thuviensach.vn

Diêu Tinh Tinh quay về Bắc Kinh, đặt chân đến nhà bạn thân Tiền Phi.

Trong lòng cô rất ấm ức, lúc ăn cơm tối ở nhà Tiền Phi đã uống chút rượu, say chếch choáng cứ nằng nặc kéo Tiền Phi đi Đường Quả hát karaoke.

Tiền Phi không chống cự nổi, đành đưa cô đi. Kết quả là khi họ đang say khướt thì gặp một đám lưu manh.

Lúc Tiền Phi dẫn cô ra ngoài thì cô đã mơ màng rồi, nhìn ai cũng thấy ngập nhòe không rõ, trong lúc chếch choáng, chỉ nhớ có người đến kéo cô, cưỡng ép đưa cô đi đâu đó.

Nhưng người kéo cô đi, không hiểu vì sao, bỗng buông cô ra rồi ngã xuống đất.

Chuyện sau đó cô nhớ lúc được lúc mất, chỉ loáng thoáng nhớ là cô ôm Tiền Phi khóc ven đường. Cô hỏi Tiền Phi: “Phí Phí, cậu nói tớ phải làm sao đây, trước mặt tớ lại xuất hiện hình ảnh Lục Trạch rồi! Cậu nói sao tớ không quên được anh ấy chứ!”.

Rồi cô loáng thoáng như nhìn thấy Tiền Phi đang lườm cô.

Đến khi cô cũng tỉnh lại đôi chút, thì phát hiện ra mình đang ôm ấp không rời cái bồn cầu nhà Tiền Phi.

Còn Tiền Phi đứng cạnh, khổ sở van xin cô: “Đại tỷ ơi, cậu có thể buông tay ra không? Nôn hết rồi đi súc miệng đi, người nhà cậu vào phòng kìa! Cậu để tớ lo cho cái bồn cầu này đi, được không? Lát nữa là cậu sẽ làm tắc nghẽn cái bồn cầu này mất!”.

Thế là cô ban ơn, đứng lên súc miệng, vào phòng.

https://thuviensach.vn

Đến khi Tiền Phi dọn xong, vào phòng nói cô biết: “Lục Trạch đến rồi!”.

Tiền Phi kể lại những lời Lục Trạch nói cho Diêu Tinh Tinh nghe.

Dieu Tinh Tinh nghe xong trầm tư một lúc rồi bảo Tiền Phi: “Phí Phí, cậu giúp tơ gọi anh ấy vào, tớ cần nói chuyện”.

Tiền Phi mang bộ mặt buồn ngủ phát khóc ra, gọi Lục Trạch vào phòng.

Đóng cửa lại, Diêu Tinh Tinh và Lục Trạch nhìn nhau, nhìn nhau, nhìn nhau.

Mặt đơ vẫn là Mặt đơ, nhưng ánh mắt của Mặt đơ càng lúc càng dịu dàng, Diêu Tinh Tinh sững sờ, khí thế yếu hẳn, rất nhanh bại trận trong ánh mắt đó.

Cô quay lại, cứng nhắc hỏi: “Anh đến đây làm gì?”.

Lục Trạch lấy từ trong túi áo ra thứ mà cô đã để lại ở Đại Liên, đưa đến trước mặt cô, khẽ nói: “Đến trả em sợi dây chuyền”.

Diêu Tinh Tinh quay ngoắc đi: “Tôi là gì của anh, tại sao phải nhận dây chuyền anh tặng! Hơn nữa, dây chuyền xấu lắm, tôi không thèm!”

Lục Trạch ngồi xuống cạnh cô, xoay vai cô lai bắt cô nhìn anh, sau đó anh bắt đầu chậm rãi cởi cà vạt, cởi nút áo cổ sơ mi.

Diêu Tinh Tinh kêu lên: “Anh đinh làm gì? Tôi nói anh biết giở trò mỹ nam kế với tôi là vô ích! Cho dù cơ thể anh đẹp mấy, da đẹp mấy, cơ bắp mấy, cũng vô dụng thôi! Cho dù anh có đường cong chữ S cũng vô dụng!”. Cô vừa la hét ỏm tỏi, vừa kiên định nhìn nơi cổ anh.

Ôi ôi, cổ đẹp quá…

https://thuviensach.vn

Ôi ôi, làn da gợi cảm quá…

Ôi ôi, yết hầu nhảy lên xuống quyến rũ quá…

Ôi ôi, trên cổ anh là gì thế? Một sợ dây chuyền? Shit, đúng là một sợi dây chuyền mà! Mẹ ơi, xấu quá, y hệt như sợi dây của cô…

Khoan đã! Y hệt ư?

Lẽ nào là…dây chuyền tình nhân?!

Diêu Tinh Tinh sững sờ, miệng lại há hốc thành hình quả trứng.

Lục Trạch kéo sợi dây chuyền giấu sau cổ áo ra, nhìn Diệu Tinh Tinh, hơi nhướn môi, vẻ mặt phức tạp: “Em có thể tưởng tượng ra anh làm được chuyện xấu hổ thế này không? Đeo dây chuyền cặp với con gái. Chính anh cũng chẳng thế tưởng tượng nổi”.

Diêu Tinh Tinh nhìn gương mặt vốn cứng đơ của anh lại xuất hiện vẻ méo mó nhưng lại cố làm ra vẻ trấn tĩnh, không còn giữ nổi trạng thái tức giận đùng đùng nữa, “phụt” một cái, phì cười.

Đúng là cô không thể nào tưởng tượng được

Lục Trạch xoa đầu cô: “Đừng cười!”. Sau đó đứng lên, ra sau lưng cô đeo sợi dây chuyền vào cho cô.

“Còn muốn hỏi, em là gì của anh nữa, thì hãy cúi xuống nhìn dây chuyền trên cổ mình đi!”. Anh dịu dàng hôn lên gáy cô, khẽ nói: “Anh không giống những người đàn ông khác, anh không biết nói những gì lãng mạn, anh chỉ biết biến những lời nói đó thành hành động thôi”.

Diêu Tinh Tinh thấy toàn thân tê dại, tim cô run rẩy. Cô quay người lại, nhìn thẳng vào mắt Lục Trạch, hỏi anh: “Bây giờ anh hãy nói thẳng cho em biết, rốt cuộc anh có thích em hay không?

https://thuviensach.vn

Lục Trạch nhìn cô: “Không phải thích”.

Diêu Tinh Tinh cau mày: “Thế nào gọi là không phải thích?”

Khéo môi Lục Trạch nhướn lên, để lộ nụ cười khiến Diêu Tinh Tinh mới nhìn đã đờ người: “Không phải thích, là yêu”.

Diêu Tinh Tinh quả nhiên đã hoàn toàn nghệch mặt dưới đợt sóng kích là nụ cười và ngôn ngữ của anh.

Sau đó mắt cô cay cay…

Cô không chịu nổi: “Đại ca, anh chẳng đã nói anh là phải hành động sao?! Thế thì vào lúc này lẽ nào anh không nên cúi xuống hôn em?! Anh tưởng anh đang giúp em chữa bệnh đau cột sống nên bắt em ngước lên chơi trò nhìn nhau thế này mãi à??? Ưm…”

Lời nói của cô biến mất trong làn môi của Lục Trạch đột ngột ấp xuống.

Họ hôn nhau mạnh mẽ, giống như hai người ngốc nghếch đã đói khát cả mấy thế kỷ.

Họ hôn nhau quá mãnh liệt, quá chuyên tâm, cơ thể quấn vào nhau không gỡ ra nổi, bất thình lình đụng vào chồng sách để trên bàn của Tiền Phi.

“Rầm” một tiếng, sách rơi đầy sàn.

Họ chẳng buồn quan tâm, vòng qua đống sách đó, đến khu vực khác, tiếp tục gặm nhấm nhau.

Lại “rầm” một tiếng, Tiền Phi đạp cửa xông vào.

https://thuviensach.vn

Miệng cô nàng còn đang kêu lên “Này hai người có gì thì từ từ nói, đừng đánh nhau chứ”, sau đó nhìn thấy họ không đánh nhau, chỉ là đang gặm nhấm nhau mạnh mẽ như lửa, thì cô nàng lặng lẽ biết ý mà lui ra ngoài…

Và cái anh chàng Lục Trạch có tư chất không biết sĩ diện là gì đó, sau khi Tiền Phi ra khỏi phòng thì đã nhanh tay nhanh mắt chốt cửa lại từ bên trong, sau đó quay lại tiếp tục sự nghiệp gặm nhấm của hai người.

Diêu Tinh Tinh bị hôn đến chết đi sống lại, lúc đó chợt nhận ra nút áo của cô không biết từ lúc nào đã bị Lục Trạch cởi ra…

Cô sực tỉnh lại.

“Không được! Em không thể làm chuyện mờ ám với anh trên giường nhà Phí Phí của em! Tết nhất làm hại cô ấy như thế!”. Cô gạt móng vuốt của anh ra, cài nút áo lại.

Lục Trạch thở hổn hển, hỏi cô: “Không làm cái này thì chúng ta làm gì?”.

Diêu Tinh Tinh nghiêm túc suy nghĩ rồi đáp: “Cũng chỉ có thể hôn lưỡi!”.

Lục Trạch gật đầu rồi kéo cô lại, hai người lại tiếp tục gặm nhấm nhau mãnh liệt…

Sau đó họ cứ thế mà gặm cả đêm…

Sáng hôm sau, Diêu Tinh Tinh ra khỏi phòng, trông thấy Tiền Phi đang trợn mắt nhìn cô, đờ ra.

Cô không kìm được, hỏi: “Phí Phí, vẻ mặt cậu là sao thế?”.

Tiền Phi trả lời: “Vẻ mặt tớ là nhìn thấy hai miếng xúc xích dày!”.

https://thuviensach.vn

Ăn sáng xong, Lục Trạch đưa Diêu Tinh Tinh về Đại Liên.

Tiền Phi tiễn họ đến sân bay.

Trước khi lên máy bay, Lục Trạch nói với Diêu Tinh Tinh rằng Lý Diệc Phi trông rất giống chủ tịch tập đoàn Thiên Thánh.

Tiếc rằng cô nàng ngố này căn bản không hiểu ý anh nói.

Anh nghĩ cô ngố này và cô nàng tên Tiền Phi kia, hai người họ tuyệt đối là kiểu người vô tư lự nhất mà anh từng thấy.

Nhưng có lẽ còn có một người cũng chẳng khá thẩm hơn họ là bao.

Lý Diệu Phi kia, anh e rằng đã yêu cô chủ nhà của anh ta từ lâu. Anh chàng thiếu gia kêu ngạo kia lại chịu hạ thấp mình để bảo vệ một cô gái, không phải yêu thì còn là gì? Chỉ là bản thân anh ta lại rất kỳ cục, và không chịu định nghĩa mọi thứ anh ta làm là "yêu", anh ta như thế không ngốc thì là gì?

Lục Trạch vô cùng chắc chắn rằng trên con đường tình cảm sau này, vị đại thiếu gia mắt cao hơn đầu của nhà họ Lý bảo đảm sẽ còn khổ sở dài dài.

Trên thế gian, sẽ có một vật rơi xuống trúng một vật, chẳng hạn Diêu Tinh Tinh rơi trúng anh, chẳng hạn Tiền Phi rơi trúng Lý đại thiếu gia kiêu ngạo kia.

Một năm sau khi Diêu Tinh Tinh theo Lục Trạch về Đại Liên, nghiệp vụ của công ty con đã đi vào quỹ đạo. Lục Trạch dẫn cô quay về Bắc Kinh.

Về Bắc Kinh rồi, họ đã đăng ký kết hôn.

Diêu Tinh Tinh vốn dĩ đã hứa hẹn với Tiền Phi rằng hai người sẽ cùng tổ chức hôn lễ. Kết quả là cô lại phải bất đắc dĩ thất hứa với bạn – lúc Tiền

https://thuviensach.vn

Phi hoàn thành xong dự án của Thiên Thánh rồi đi du lịch nước ngoài, cô đã biết được mình mang thai mất rồi.

Thế là Lục Trạch bảo, không được đợi nữa, hôn lễ của họ phải được tổ chức trước.

Lúc hôn lễ chuẩn bị sắp xong, Tiền Phi quay về.

Diêu Tinh Tinh báo Tiền Phi biết cô đã mang thai, sau đó mời bạn làm phụ dâu cho cô.

Trong đám cưới, Diêu Tinh Tinh phát hiện ra Lý Diệc Phi cứ loanh quanh cạnh Tiền Phi, lúc nào cũng ở trạng thái căng thẳng cao độ.

Cô không kìm được lén hỏi Tiền Phi: “Phù rể có đẹp trai bằng đối tượng của cậu đâu, sao đối tượng của cậu lại căng thẳng như sắp thi đại học thế?”

Tiền Phi mím môi cười, thì thầm với bạn: “Anh ấy sợ mình ngã, vì mình đi giày cao gót không quen!”.

Diêu Tinh Tinh nhìn cô bạn thân thiết nhất của mình, vô cùng vui vẻ khoác tay bạn, cười to: “Hai người diễn màn ân ái trong hôn lễ của tớ thế có hay không?”.

Tiền Phi cũng cười ngô nghê với cô.

Họ không biết rằng dáng vẻ họ khoác tay nhau, cười trong hạnh phúc, đã lọt vào trong mắt người họ yêu.

Dáng vẻ đó của hai cô gái, thật sự thật sự, đẹp đến khó tả.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Ngoại Truyện Về Đại Thừa Tướng: Mẹ Ơi, Con Không Bao Giờ Chơi Game Online Nữa

Type: Windy0503

Quân Thừa mua một bộ trang bị cực phẩm trong game, rất tiếc là đã bị Lý Diệc Phi xấu xa ngứa tay tặng bừa cho người khác qua mạng.

Quân Thừa rất đau xót, chỉ kịp nhìn rõ người nhận trang bị trong game đó tên là "Đặt cái tên suy nghĩ cả đêm".

Anh thề phải tuyệt giao một vạn năm với cái tên tiện nhân Lý Diệc Phi kia.

Bộ trang bị đó tốn hết sạch tiền điện thoại của anh, là bảo bối yêu quý của anh, anh không đành lòng từ bỏ chúng, thế là nghĩ cách liên lạc với cái người Đặt Cái Tên Nghĩ Cả Đêm kia, định nói lý lẽ và cả tình cảm để đòi lại trang bị.

Kết quả là đối phương rất khó chịu, nghiêm túc bảo anh: "Làm người phải có nguyên tắc, ví dụ cho rồi không được đòi, đòi rồi không được cho".

Anh hỏi cái câu khỉ gió đó rốt cuộc có ý nghĩa gì. Đối phương giải thích: "Tức là anh cho người ta đồ gì đó, thì về đạo nghĩa là không thể đòi lại, nếu không sẽ là không có thể diện; cho dù quyết tâm không cần thể diện đòi lại, thì bên sở hữu cũng không có nghĩa vụ trả lại cho anh.”

Quân Thừa muốn quỳ lạy. Anh nghĩ bình thường mình cũng là một người khá mặt dày rồi, không ngờ lại có thể gặp được người đẳng cấp cao

https://thuviensach.vn

hơn ở nơi này.

Anh sắp bị lời nói chính nghĩa của đối phương làm cho nội thương đến thổ huyết mất thôi. Anh bất giác nhớ lại câu nói phải điền vào chỗ trống trong kỳ thi tốt nghiệp cấp ba: Thủy chí thanh tắc vô ngư, nhân chí tiện tác vô địch (tức là nước quá trong thì cá không sống nổi, nhưng người quá hèn hạ thì chẳng ai bì lại).

Nếu đòi thẳng không được, thì anh quyết định đổi cách khác thử thế nào.

Chẳng hạn tỏ ra tội nghiệp.

Anh gõ chữ bla bla, khổ sở van nài Đặt Tên: "Đại ca à, cậu có biết không, vì bộ trang bị này mà tôi phải bán cả căn nhà để thế chấp rồi! Mẹ tôi nếu biết sẽ cắt đứt quan hệ mẹ con thì thôi, mà lúc đuổi tôi ra khỏi nhà còn chẳng cho tôi cái khố che thân nữa cơ! Cái đó mới gọi là tàn nhẫn! Cậu nói xem, nếu cậu không trả lại trang bị cho tôi thì có phải là quá vô nhân đạo không?”

Đặt Tên nhanh chóng trả lời: “Nếu, tôi nói nếu nhé, anh nói thật thì đúng là anh rất đáng thương. Nhưng bố mẹ anh có đứa con bại gia như anh thì họ càng đáng thương hơn. Nhưng nói cho cùng thì dù anh tội nghiệp đến mấy, chúng ta cũng chẳng quen biết gì nhau, nên tôi chẳng có nghĩa vụ gì phải nhân đạo với anh.”

Quân Thừa suýt khóc. Cái tên không chỉ mặt dày, mà còn vô lại siêu cấp.

Anh nhìn cấp bậc của Đặt Tên, cười lạnh trong bụng. Cấp thấp như thế còn đòi giữ trang bị của anh, đúng là khiến anh cười không dừng được! Với cấp bậc của cậu ta thì chí ít cũng phải luyện thêm chừng bảy, tám chục cấp nữa mới miễn cưỡng sử dụng được đám trang bị đó.

https://thuviensach.vn

Nghĩ ngợi rồi anh quyết định đổi kế sách.

Anh gõ một đoạn chữ: "Đặt Tên đại ca thân yêu ơi, cậu nghe tôi nói lời thật lòng nhé, cậu nhìn cấp bậc của cậu đi, đám trang bị đó của tôi cho dù cậu giữ lại cũng không dùng được. Thế này nhé, cậu trả lại trang bị cho tôi, tôi sẽ dẫn cậu đi luyện cấp, được chưa?".

Trên màn hình, Đặt Tên trầm tư hồi lâu rồi trên màn hình chat hiện ra một hàng chữ: "Thấy anh tội nghiệp, mà tôi thì cũng chẳng phải người khó thương lượng, nên thế này đi, anh dẫn tôi luyện lên mỗi mười cấp thì tôi sẽ trả lại một món trang bị.”

Quân Thừa không cam tâm chút nào, ngồi trước màn hình nguyền rủa cái tên khốn kiếp vô lại kia nhưng ngón tay thì lại gõ ra một đoạn chữ khác vô cùng dễ thương, vô cùng ngọt ngào: “Không vấn đề gì! Thế thì huynh đệ, chúng ta thỏa thuận rồi nhé! Ai nuốt lời thì kẻ đó cả đời không cưới được vợ! Này huynh đệ, đúng là cậu đã làm tôi thở phào, cho tôi chút hi vọng trong cuộc đời, cảm ơn nhé!”

Trên màn hình, Đặt Tên chậm rãi gõ lại ba chữ: "Đừng khách sáo!”. Mấy giây sau lại ba chữ nữa nhảy ra: "Duyên phận mà!”.

Một ngụm máu tươi muốn trào ra.

Anh đỏ hoe mắt, gào thét: "Duyên phận em gái ngươi! Ta gồng mình nói lời giả tạo mà ngươi cũng mặt dày nói tiếp cái nói hả! Xem lão đây lấy lại trang bị về rồi ngày ngày chém ngươi cho biết! Muốn thăng cấp hả? Phì, đồ khốn đợi khiếp sau đi!”.

Vì trang bị mà Quân Thừa bất đắc dĩ phải nhẫn nại dành ra chút thời gian hạn hẹp để dẫn đồng chí Đặt Tên đi luyện cấp.

Ban đầu anh tưởng một tài khoản nhỏ như thế thì chắc chắn sẽ là một kẻ vừa chơi game không lâu, dẫn cậu ta đi luyện cấp chắc sẽ rất tốn sức,

https://thuviensach.vn

nhưng không ngờ Đặt Tên ngoài khả năng bẩm sinh giành đồ của người khác, thì cũng có chút khả năng chơi game.

Anh chỉ dùng một phần ba thời gian anh nghĩ để dẫn Đặt Tên luyện lên mười cấp.

Hôm lên đủ mười cấp, Quân Thừa rất kích động, cuối cùng anh cũng có thể thu lại một món tiểu bảo bối yêu dấu của mình rồi.

Anh vô cùng mong chờ, tưởng tượng ra cảnh bộ chiến giáp vô cùng đẹp đẽ quay về với cơ thể đẹp trai tráng kiện của mình.

Thế nhưng tưởng tượng thì phong phú, nhưng hiện thực lại rất phũ phàng. Món trang bị đầu tiên mà Đặt Tên trả lại cho canh, không phải là bộ chiến giáp đẹp đẽ, mà là một chiếc giày…

Giày... mà chỉ có một chiếc...

Quân Thừa nhìn một phần hai đôi giày suýt khóc.

"Đại ca, cậu chơi gì lạ vậy? Cậu trả tôi một đôi chứ món đồ này còn có thể xé lẻ ra để trả hay sao?" Anh bi phẫn gõ bàn phím.

"Có thể!". Đối phương đáp lại anh bằng hai chữ ngạo mạn, lạnh lùng.

Quân Thừa: "Chẳng ai như cậu cả".

Đặt Tên: "Tăng thêm mười cấp nữa, tôi trả lại anh chiếc kia".

Sức mạnh gõ bàn phím của Quân Thừa càng tăng: "Shit! Chưa từng thấy đàn ông con trai nào hẹp hòi như cậu!".

Đặt Tên: "Thái độ của anh như thế, là thật sự muốn cầu xin tôi trả trang bị à?".

https://thuviensach.vn

Quân Thừa nhìn màn hình, nghiến răng ken két, co nắm đấm lại.

Thằng nhãi, đợi tôi lấy lại hết trang bị thì xem tôi chém cậu cả trăm lần mỗi ngày nhé! Muốn thăng cấp? Nằm mơ đi!

Vì chiếc giày kia, và cả bộ trang bị đẹp đẽ, Quân Thừa đành nhẫn nại, kìm nén cơn giận, dẫn Đặt Tên tiếp tục thăng cấp.

Đặt Tên rất cố gắng, thăng cấp siêu nhanh. Quân Thừa có lúc cảm thấy tên nhóc này đúng là có tài chơi game và tiền đồ xán lạn, anh băn khoăn nghĩ rằng có nên bỏ qua chuyện trước đây, bồi dưỡng tên này thật tài giỏi để đến khi cậu ta thành cao thủ rồi, anh sẽ không cần gào khóc nhờ vả tên tiện nhân Lý Diệc Phi đến giúp anh đánh đội nhóm nữa.

Nhưng cũng do Đặt Tên quá gắng sức chơi game, thậm chí còn tỏ ra nghiện hơn cả anh hồi mới bắt đầu chơi, nên Quân Thừa bắt đầu hơi nghi ngại về động cơ chơi game của tên này.

Anh hỏi Đặt Tên: “Sao cậu lại nghiện chơi game đến thế? Trạng thái quên ăn quên ngủ của cậu, gia đình có biết không?”

Đặt Tên cũng hỏi lại anh: “Còn anh, anh thì vì điều gì?”

Quân Thừa không hề nhận ra câu hỏi đã bị chuyển hướng, trả lời thành thật: “Vì rất yêu thích”.

Đặt Tên ngừng một chút rồi cũng trả lời: “Tôi thì ngược hẳn với anh, tôi vì căm ghét.”

“Tại sao lại căm ghét? Căm ghét mà cậu còn chơi nhiệt tình như thế, tâm thần phân liệt hả?”

Đặt Tên không trả lời.

https://thuviensach.vn

Quân Thừa nghĩ ngợi rồi hỏi câu khác: “Thế cậu nỗ lực như vậy là vì điều gì?”

Lần này Đặt Tên không cố ý ngần ngần nữa mà nhannh chóng trả lời. Chỉ là câu trả lời khiến Quân Thừa sửng sốt đến phun cả nước ra ngoài.

"Để đánh bại Mạc Cao Phong".

Mạc Cao Phong là ai chứ? Anh ta là đệ nhất cao thủ toàn hệ thống.

Quân Thừa gõ bàn phím: “Nhóc à, cậu có chí hướng vĩ đại đấy, hà hà hà! Nhưng đương nhiên là trong lòng có một giấc mơ thì tốt, điều đó nói lên cậu là người có chí tiến thủ. Nhưng nhóc à, anh phải nhấn mạnh cho cậu biết một câu, cậu không thể xa rời thực tế được!”

Hễ dính đến việc giáo dục tư tưởng là anh không ngừng lại được, ngừng một lúc để vẩy vẩy tay cho đỡ nhức, anh tiếp tục gõ chữ: “Giống như hồi còn nhỏ tôi muốn làm tổng thống Mỹ, nhưng nguyện vọng đó tuy tốt đẹp song lại không thể thực hiện, biết tại sao không?”

Đặt Tên trả lời: “Có thể do anh phải uống Aripiprazole (1) và Lurasidone (2), nhưng anh không uống".

(1) Thuốc chống loạn thần, điều trị các triệu chứng của tâm thần phân liệt hay trầm cảm.

(2) Thuốc chống loạn thần điều trị trầm cảm.

Quân Thừa nhìn hai cái tên có vẻ là tên thuốc, tràn đầy nghi hoặc: "Hai cái đó là thứ gì? Nhưng cũng không quan trọng, đáp án này cũng không đúng, cậu đoán lại đi".

Đặt Tên: "Vì anh không phải người Mỹ".

https://thuviensach.vn

Quân Thừa: "Quốc tịch ấy à, nếu với anh đây thì chẳng thành vấn đề, muốn nhập quốc tịch Mỹ là trong vòng một phút thì xong ngay! Cậu đoán lại đi".

Đặt Tên: "Không đoán ra, không đoán nữa, tôi đi làm nhiệm vụ đây".

Quân Thừa cuống lên. Anh chưa từng thấy người nào lại chẳng có sự hiếu kỳ như vậy. Không được, anh quyết không cho tên này đi dễ dàng, hôm nay nếu anh không nói đáp án cho tên nhóc kia nghe thì anh sẽ ấm ức chết mất.

"Khoan đã khoan đã, tôi nói cậu biết đáp án rồi hãy đi! Nguyên nhân mà tôi muốn làm tổng thống Mỹ nhưng không thể được là vì sau này tôi trưởng thành rồi, không còn ngây thơ ấu trĩ như lúc nhỏ nữa, trở nên thông minh, yêu nước rồi. Cậu nghĩ thử xem một người Trung Quốc như tôi chạy sang Mỹ làm tổng thống gì chứ? Cho dù muốn tiến hành mơ ước vĩ đại trị quốc trị dân thì tôi cũng phải xin làm Chủ tịch nước ta mới đúng".

Đặt Tên gõ một hàng dài dấu ".....", sau đó nói: "Đại ca à, tư duy anh phân liệt quá, tôi nghĩ anh nên kê toa thuốc Aripiprazole và Lurasidone mà uống đi, tốt cho anh mà cũng tốt cho gia đình anh nữa".

Quân Thừa nhìn hai danh từ phức tạp đó, hỏi: "Hai thứ mà cậu nói rốt cuộc là gì vậy?"

Đặt Tên phớt lờ anh, thế là Quân Thừa tự lên Bách Độ tìm, sau đó anh nhận ra hai thứ đó là hai vị thuốc nổi tiếng chuyên trị liệu bệnh tâm thần phân liệt.

Anh phẫn nộ gõ bàn phím.

"Súc sinh, cậu cút ra đây ngay cho tôi! Sao cậu biết tên thuốc này hả? Còn nữa, tôi giống tâm thần phân liệt chỗ nào!!!".

https://thuviensach.vn

Anh spam câu này liên tục, cho tới khi Đặt Tên phải xuất hiện.

“Anh nhìn bộ dạng anh gào thét như thế, chẳng lẽ không tâm thần phân liệt à?”. Đặt Tên gõ một hàng chữ: “Thấy anh sùng bái tôi đến mức đó, tôi sẽ miễn cưỡng nói cho anh biết vì sao tôi lại hiểu rõ như vậy”.

Lần này chỉ một lúc sau, Đặt Tên đã gõ ra một câu.

“Vì có lúc, tôi rất đau khổ, đến mức nghĩ rằng phải cần đến chúng”.

Quân Thừa nhìn dòng chữ trên màn hình, bỗng không biết nên nói gì.

Khi Đặt Tên trả lại chiếc giày kia, hai găng tay bảo hộ và cả cái khố chiến đấu, toàn hệ thống lại đến thời khắc tập thể công thành hoành tráng và tươi đẹp.

Công hội của Quân Thừa xếp hàng thứ hai trong toàn hệ thống, đứng đầu đương nhiên mà công hội có Mạc Cao Phong.

Lần công thành này, cả hai công hội đều tham gia.

Quân Thừa hỏi Đặt Tên: “Chưa từng nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng như thế chứ gì?”

Đặt Tên không quan tâm: “Hoàng tráng đến đâu chứ?”

Quân Thừa dạy dỗ: “Công thành hôm nay, Mạc Cao Phong và vợ anh ta là Bách Mi cũng tham gia, lại thêm tôi, những người xếp đầu trong hệ thống đều có, cảnh đó còn không hoàng tráng à?”

Đặt Tên hỏi: “Vợ của Mạc Cao Phong sao lại đứng đầu?”

Quân Thừa đáp: “Người ta được xưng tụng là xinh đẹp hàng đầu hệ thống.”

https://thuviensach.vn

Đặt Tên: “Anh thấy rồi à?”.

Quân Thừa: “Chưa, nhưng nghe đồn là do những người từng gặp cô ta đồn đại ra".

Đặt Tên: "Ha ha...”.

Đặt Tên: "Thế anh làm sao lại được tính là đứng đầu?".

Quân Thừa: "Lão đây có trang bị bá đạo nhất hệ thống".

Đặt Tên: "He he, đa số trang bị của anh đang nằm ở chỗ tôi".

Quân Thừa chụp lấy bàn phím định ném đi, nhưng nghĩ lại chức năng của bàn phím này rất ưu việt, muốn có lại nó phải gửi bưu điện từ nước ngoài về, phải mất rất nhiều ngày nên anh hít thở thật sâu ba lần rồi đặt bàn phím xuống.

Dù sao anh cũng là một dạng đứng đầu hệ thống, không thể thiếu kiến thức như tên nhãi nhép kia được.

Quân Thừa quyết định bổ sung những kiến thức liên quan về các thứ hạng đầu bảng cho cậu ta biết.

Quân Thừa: "Nếu như cậu đã xem Mạc Cao Phong là mục tiêu thì cậu có hiểu về anh ta và vợ trong game của anh ta không?”

Đặt Tên: “Ha ha, tại sao phải hiểu rõ họ, đánh bại được họ chẳng tốt hơn sao? Hơn nữa Bách Mi kia cũng chả ra gì, chỉ có điều cấp bậc khá cao thôi chứ năng lực tác chiến rất kém, cô ta có thể nổi tiếng trong hệ thống chẳng qua là vì có tài khoản Mạc Cao Phong che chở, nếu không có anh ta thì tôi đã có thể chém chết cô ta trong một phút.”

Quân Thừa cảm thấy tên nhóc này thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, đàn ông con trai ai lại bày tỏ ham muốn bạo lực như thế với phụ

https://thuviensach.vn

nữ! Ngoài ra, cậu ta khoác lác chẳng biết kiềm chế.

Quân Thừa bảo: "Trẻ con thật chẳng biết trời cao đất dày là gì, tặng cậu câu kim ngọc lương duyên nhé: Ít khi đắc ý, ít bị ngã đau. Tài khoản cậu thấp, lại chơi muộn, đối với tài khoản kia có thể vẫn ở trạng thái nửa biết nửa không tôi nói cậu nghe, họ và một tài khoản Thang Hải năm đó đã diễn một màn kịch tình yêu ba người rất rầm rộ trong toàn hệ thống đó!".

Mãi sau, Đặt Tên mới gõ chữ: "Ồ?".

Quân Thừa tự động thêm ngữ điệu nghi ngờ vào trong đó, sau đó càng hào hứng gõ chữ: "Năm đó ấy mà, ngoại trừ Mạc Cao Phong, trong hệ thống còn có một tài khoản rất siêu khác tên là Thang Hải, cũng thích Bách Mi, nhưng anh ta không đánh lại Mạc Cao Phong, thế là Mạc Cao Phong cưới Bách Mi, và sau hôn lễ hoành tráng đó thì tài khoản Thang Hải đã biến mất khỏi giang hồ".

Mãi sau, Đặt Tên mới trả lời bằng ba chữ: "Thế cơ à".

Quân Thừa thấy phản ứng chậm chạp hờ hững của cậu ta thì cảm thấy rất mất hứng. Anh cảm thấy cái người bên kia đúng là tội nghiệp, chẳng có cả chức năng quan trọng là buôn chuyện theo sự hào hứng của người khác. Một người không biết buôn chuyện với người khác như vậy thì xung quanh sẽ chảng có bạn bè rồi! Mà người không có bạn bè thì, chà chà, thật tội nghiệp, thật là tội nghiệp quá!

Anh suy nghĩ rồi gõ chữ: “Này, cậu trả lại trang bị cho tôi trước đi, phải biết là tôi là trụ cột quan trọng trong công hội đó, tuy Mạc Cao Phong thì tôi không mơ tưởng đánh lại, nhưng tôi phải có trang bị đầy đủ, đốt thêm mớ tiền, thì không chừng sẽ có thể đối đầu được một thời gian với Bách Mi. Nhưng bây giờ theo tình hình trang bị, hai chiếc giày, hai găng tay bảo vệ, một cái khố chiến đấu, khỏi cần suy nghĩ cũng biết ngay cả quá trình chống cự của công hội chúng tôi cũng đừng mơ nữa, kết quả rồi cũng

https://thuviensach.vn

sẽ là thua thảm bại thôi! Nói ra thì cái tên biến thái Mạc Cao Phong kia cũng chỉ có đứa bạn thân nhãi nhép tiện nhân của tôi đối phó nổi thôi! Nhưng tôi đã quyết tâm tuyệt giao với hắn rồi, nên lần này tôi nhất định phải tự lực cánh sinh với hai bàn tay đi viết lại vận mệnh đời mình thôi!”

Một lát sau Đặt Tên trả lời: "Đừng nghĩ quá nhiều, cho dù tôi trả lại trang bị lại cho anh thì anh cũng không ổn, thao tác của anh gớm lắm. Tôi trả khố lại cho anh để anh bảo vệ chỗ quan trọng trong lúc chiến đấu thì cũng đủ nhân chí nghĩa tận lắm rồi, anh phải biết đủ chứ, phải học cách biết ơn đi, đừng được nước lấn tới đòi hỏi những trang bị khác nữa. Anh mặt dày như thế, mẹ anh mà biết thì sẽ cảm thấy trơ trẽn thay anh đó.”

Quân Thừa nhìn màn hình, nổi điên.

“Thằng nhãi chết tiệt, cậu đang định tạo phản đó hả! Có còn muốn theo sau mông lão gia tôi đây đi luyện cấp không?”

Lúc mấy công hội đánh nhau công thành, Mạc Cao Phong đã sử dụng lặp đi lặp lại một đại chiêu, đại chiêu đó đã giết một tập thể trong tích tắc.

Đại chiêu đó thao tác rất phức tạp, trước mắt thì trong toàn hệ thống, trừ anh ta ra, Đại Quân chưa từng thấy ai biết sử dụng.

Công hội của Quân Thừa bị đánh đến vãi các thứ. Khi tất cả đã sắp kết thúc, Đặt Tên nhắn tin cho Quân Thừa: “Online chat đi".

Quân Thừa rất ngờ vực, trước kia dù anh dụ dỗ thế nào thì tên nhóc đó cũng không chịu online, hôm nay lại chủ động như vậy. Anh nghĩ tên nhóc đó có lẽ đã bàng hoàng trước trận đại chiến mà cậu ta chưa từng chứng kiến, muốn online để bày tỏ cảm xúc với anh chăng.

Anh đăng nhập vào mạng chat, tìm thấy Đặt Tên rồi báo cậu ta biết số phòng chat của anh.

https://thuviensach.vn

Sau đó khi anh nghe thấy Đặt Tên lên tiếng, anh đã suýt tè ra quần.

Tên này là nữ!!!

Quân Thừa nghĩ giọng nói này cũng rất êm tai. Có điều lời cô nàng nói lại cực kỳ khiến anh không tài nào hiểu nôi.

"Đại Thừa Tướng". Đặt Tên gọi tên anh trong game: "Lát nữa tôi sẽ trả lại bộ giáp cho anh".

Quân Thừa cắt ngang: "Là chiến giáp, cảm ơn nhé!".

Đặt Tên: "… Được thôi, là chiến giáp.Thực ra lửa đã cháy đến mông rồi, anh hà tất phải để ý đến chi tiết đó".

Quân Thừa gõ biểu tượng lật bàn.

Đặt Tên phớt lờ anh, nói tiếp: "Lát nữa tôi trả lại giáp cho anh, cộng thêm găng bảo vệ thêm thuộc tính nhân vật của anh, thêm cấp bậc của anh, rồi thêm tiền bạc châu báu trong kho của anh, anh cũng có thể phát đại chiêu của Mạc Cao Phong".

Quân Thừa nghệch ra đến mấy giây, cảm thấy không hiểu "Khoan đã, cô nói gì? Tôi không hiểu cho lắm! Tôi có thể phát đại chiêu của Mạc Cao Phong? Đùa kiểu gì thế?".

Đặt Tên rất bình tĩnh nói lại: "Đúng là anh có thể phát đại chiêu, nhưng mỗi lần như thế phải tốn một mớ tiền, cũng tức là, anh muốn phát đại chiêu phải đốt một mớ tiền".

Quân Thừa vẫn không tin, Đặt Tên thay đổi ngữ điệu, trở lên nóng nảy: "Đừng lề mề nữa, để tôi chỉ đạo anh".

Cô nàng bỗng có phong thái rất ư là nữ hoàng, Quân Thừa tự dưng nghe lời và bắt đầu thao tác.

https://thuviensach.vn

Anh không thể nào nghĩ rằng một người mang danh trang bị ngầu nhất hệ thống là anh lại có ngày nghe lệnh của một tài khoản nhỏ bé tầm thường - mà thực tế thì người đó lại còn là nữ!

Mà anh canngf không ngờ rằng, toàn hệ thống trừ Mạc cao Phong ra, Quân Thừa anh cũng phát được Tuyệt Thế Đại Chiêu! Tuy mọi người phát chiêu dựa vào thực lực, anh phát chiêu lại dựa vào đốt tiền, nhưng anh vẫn làm được việc chấn động hệ thống.

Trong những cuộc chiến sau này, anh sẽ trở thành nhân vật nổi bật, chói mắt hơn cả Mạc Cao Phong.

Rất nhiều người dều spam màn hình bày tỏ sự bàng hoàng: "Đại Thừa Tướng kia làm sao biết đại chiêu của Mạc Cao Phong?".

Quân Thừa không kìm được cười điên dại.

Anh thực sự không thể kìm nén sự kích động trong lòng, chơi game online bao năm nay, không ngờ anh cũng có ngày trở nên nổi bật đến thế!

Thế nhưng anh đã quên mất câu nói mà cha chú thời xưa đã phát biểu: Lạc cực sinh bi.

Anh quá đắc ý nên dẫn đến thao tác sai hết trình tự, cuối cùng chẳng phát nổi đại chiêu một lần nào.

Sau đó, anh bị Mạc Cao Phong giết chết một cách hoa lệ.

Rồi sau nữa, công hội của anh đã bị thua thảm bại.

Anh nghe thấy trong tai nghe vẳng đến tiếng "rầm", như thể có người ngồi trên ghế không vững vừa bị té xuống đất.

Hoạt động công thành cuối cùng đã kết thúc với sự thắng lợi của Mạc Cao Phong. Đám tiền bạc châu báu trong kho của Quân Thừa đã bị tiêu tốn

https://thuviensach.vn

sạch vì đại chiêu đó. Tuy đã biến thành một kẻ nghèo khổ, trong lòng anh vẫn khoái chí đến mấy ngày.

Vì…

“Bây giờ tôi là người duy nhất có thể đối đầu với Mạc Cao Phong dấy ha ha ha ha ha!!!”.

Trong một đêm, anh biên sthanhf nhân vật phong vân toàn hệ thống, độ “hot” vượt qua cả Mạc Cao Phong.

Thu nhỏ màn hình chơi gam lại, Quân Thừa gọi Đặt Tên trong phòng chát: “Hôm nay tôi quá tuyệt đúng không? Tôi cũng bị sự tuyệt vời của tôi làm choáng váng rồi ha ha ha ha ha ha!”.

Giọng Đặt Tên nghe có vẻ đau lòng: “Chỉ suýt tí nữa là anh có thể đánh bại Mạc Cao Phong rồi! Chĩ lỡ thao tác sai mà giờ nghèo rớt mồng tơi, annh còn sung sướng cái gì, anh không thấy nhục sao?”.

Quân Thừa chẳng buồn so đo vấn đề này với cô, hiện giờ anh có hứng thú với việc khác hơn: "Sao cô lại có thể phát đại chiêu?".

Đặt Tên trả lời nhẹ bẫng: "Trùng hợp thôi".

Quân Thừa tỏ ra là người có IQ rất cao, đừng hòng dùng mấy chữ đó che mắt anh: "Thôi đi, chắc cô không phải là bồ nhí của Mạc Cao Phong đó chứ?".

Đặt Tên cười lạnh một tiếng, giọng nói khi trả lời anh mang một vẻ lạnh đến thấu xương của mùa đông băng giá: "Anh uống chút thuốc đi nhé? Nếu không điều trị kịp thời, tôi e là đầu anh do suy nghĩ bậy bạ quá nhiều lại bị nổ tung thì chết".

https://thuviensach.vn

Quân Thừa nói một tiếng: "Không", rồi chuyển chủ đề: “Làm sao cô biết tôi có rất nhiều tiền trong kho? Có Phải do khí chất công tử quý tộc của tôi lan đến cô rồi?"

Đặt Tên lại cười khẩy: “Quý tộc á? Tôi chỉ cẩm nhận thấy sự đê tiện của anh thôi".

Quân Thừa vẫn cố chấp: "Nói đi, làm sao biết tôi quý tộc bức người như thế?".

Đặt Tên "xùy" một tiếng: "Chẳng phải mỗi tháng anh đóng rất nhiều tiền điện thoại hay sao?".

Quân Thừa ngớ ra, hoàn toàn sửng sốt.

“Sao cô biết? Cô điều tra tôi hả? Cô lập tài khoản ‘pede’ là để tiếp cận tôi phải không? Có phải cô thích tôi không? Có phải cô thấy tôi nhiều tiền nên có ý đồ đen tối đúng không? Tôi nói cô biết, tôi sẽ không mờ ám với người cướp bộ trang bị yêu quý trong game của tôi đâu!".

Đặt Tên không nói gì, tắt luôn micro.

Quân Thừa rất phẫn nộ bất bình trong sự im lặng chết chóc đó.

"Cầm thú! Thừa nhận thích tôi rồi hãy đi chứ a a a a a a!!! Cố kiềm chế cũng không làm ngực to hơn đâu! Đi vội vàng như thế là để kịp đầu thai hả!".

Sau lần công thành đó, vì những món trang bị còn lại, Quân Thừa vẫn dẫn Đặt Tên đi luyện cấp. Nhưng tâm trạng anh lúc đó đã có một sự thay đổi khác lạ rất nhỏ. Cảm giác của anh đối với cô rất phức tạp, tuy không còn khinh thường triệt để tài khoản nhãi nhép đó nữa, nhưng đa số tình cảm thuộc về "không quen mắt" và "khinh khỉnh”.

https://thuviensach.vn

Ai bảo cô nàng cấp bậc thấp mà phẩm chất lại kém làm chi, cho dù gặp may mắn, có thể phát đại chiêu thì cũng không thể che giấu tà niệm xấu xa của cô nàng, rằng vốn dĩ ái mộ anh nhưng không chịu thừa nhận, lại lén lút đi điều tra về anh.

Hai người không còn ngồi gõ chữ nói chuyện với nhau nữa mà bắt đầu voice chat. Mà trong quá trình đó thì đa phần là họ đấu khẩu, một thời gian cực kỳ nhỏ là bàn bạc về game.

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến Tết.

Một hôm, Đặt Tên bỗng nói với Quân Thừa: "Anh giúp tôi một việc, tôi sẽ trả trang bị lại cho anh".

Hạnh phúc đến quá đột ngột khiến Quân Thừa không dám tin ngay vào tai mình: "Thật hay giả? Việc gì mà muốn tôi giúp cô? Tôi nói trước là con người tôi rất có tiết tháo nhé, cô đừng ép tôi làm chuyện có lỗi với cơ thể tôi, tôi biết cô đã để ý tôi rất lâu rồi! Tôi nói cô biết, nếu cô nhăm nhe vào xác thịt này của tôi, tôi sẽ quả quyết không chấp nhận đâu!"

Đặt Tên lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi cảm ơn anh nhé! Anh có đưa tiền bảo tôi có ý gì đó với cơ thể anh, tôi cũng không thèm đâu! Yên tâm, chẳng phải việc gì khó cả, anh chỉ cần giả làm bạn trai tôi, cùng tôi về quê ăn Tết với tôi là được. Tôi thì cũng chẳng lợi dụng anh đâu, đợi ăn Tết xong tôi sẽ trả hết trang bị một lần cho anh, ngoài ra còn trả tiền thuê diễn kịch cho anh nữa. Đợt trước anh phát đại chiêu nên biến thành kẻ nghèo rồi phải không? Thế nào, suy nghĩ về đề nghị của tôi chứ?".

Quân Thừa đã suy nghĩ nghiêm túc về lời đề nghị đó.

Đầu tiên, bà mẹ nóng nảy của anh vì muôn skhoongs chết tật nghiện game của anh nên tháng này nói gì cũng không chịu phát tiền tiêu vặt cho anh nữa. Đặt Tên n ói đúng, bây giờ anh đích thị là một kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi.

https://thuviensach.vn

Thứ nữa là, trong Tết này, bố mẹ anh đã lịch nước ngoài hưởng tuần trăng mật lần thứ n. Anh từng đệ nghị được đi cùng nhưng đã bị ông bố máu lạnh gạt phắt sang một bên một cách tuyệt tình.

Cuối cùng, nếu anh đã quyết định tuyệt giao với tên tiện nhân Lý Diệc Phi rồi thì anh cũng phải có chính kiến, năm nay nhất quyết không thể ăn Tết cùng hắn ta được.

Tóm lại là, nếu không quan tâm đến lời đề nghị của Đặt Tên thì năm nay hình như anh phải ăn Tết một mình trong cô đơn lạnh lẽo, quạnh quẽ rồi...

Suy nghĩ xong xuôi, anh hạ quyết tâm...

Anh tỏ ra cao giá, trả lời cô: "Con người tôi ấy mà, nói cho cùng là mềm lòng, nếu cô đã cầu xin tôi thì tôi cũng sẽ miễn cưỡng nhận lời thôi. Nhưng phải nói trước là tôi nghi ngờ cô đang yêu thầm tôi, cô thuê tôi về nhà ăn Tết thì tôi sẽ chịu trách nhiệm về mặt tinh thần thôi nhé, buổi tối nếu cô viện cớ nhà nhỏ, giường chật không đủ nằm, đòi phải ngủ chung với tôi hay gì đó, tôi báo trước là tôi thề chết cũng không chịu đâu!".

Đặt Tên lấy hết sức bình sinh "xì" anh một tiếng.

Buổi tối trước khi đi ngủ, hai người trao đổi số điện thoại.

Khi Quân Thừa nằm xuống sắp ngủ thì Đặt Tên nhắn tin tới, hỏi anh số chứng minh nhân dân.

Quân Thừa cảnh giác, nhắn tin hỏi: "Cô định làm gì?".

Tin nhắn Đặt Tên gửi lại bộc lộ rõ cảm xúc: "Đại ca, anh không bị sao đó chứ?" của cô.

https://thuviensach.vn

“Còn làm gì được? Mua vé máy bay cho anh chứ sao! Lẽ nào anh định tự chịu lộ phí? Nếu anh muốn thì tôi mừng còn không kịp.”

Quân Thừa lập tức gửi số chứng minh nhân dân cho cô.

Đùa à bây giờ anh đã nghèo đến thế này rồi, còn tự chịu lộ phí hả? Đừng giỡn!

Một tuần sau, còn hai ngày nữa là Tết, Quân Thừa và Đặt Tên hẹn gặp nhau ở sân bay.

Đến sân bay rồi, Quân Thừa lao đến chỗ một cô gái tóc ngắn đang đứng quay lưng lại với anh.

Anh hí ha hí hửng bước tới, vỗ vai người ta một cái, miệng còn vui vẻ gọi: "Hi, Đặt Tên!".

Cô gái tóc ngắn bị anh làm giật mình, trợn mắt quay lại, lạnh lùng giận dữ quát anh: "Anh là ai? Bị bệnh à?".

Quân Thừa chớp mắt, có cảm giác hoang mang...

Trực giác mách bảo anh, Đặt Tên hẳn là cô gái này.

Cô gái tóc ngắn lườm anh một cái tóe khói rồi bỏ đi, để lại anh đứng như trời trồng.

Bỗng vai anh bị ai đó vỗ một cái.

Anh lập tức quay lại, nhìn thấy một cô gái trẻ buộc tóc đuôi ngựa, gương mặt thanh tú xinh đẹp đang mỉm cười.

Nụ cười đó... có một cảm giác kỳ lạ khó tả.

https://thuviensach.vn

Cô gái nhướn mày, hỏi anh: "Trước khi đi chưa uống thuốc à? Gặp ai cũng gọi là Đặt Tên hả?".

Quân Thừa nhìn cô, càng thấy choáng váng: "Cô là Đặt Tên? Trời ơi, sao cô trông giống con gái thế! Không hợp nào với ngôn ngữ, cử chỉ và hành vi của cô trong game! Cô "manly" như thế, làm sao lại có mái tóc dài thế này?"

Đặt Tên bĩu môi với anh: "Tôi nói anh biết, anh nói thế không chỉ đắc tội với tôi mà còn đắc tội với các cô gái tóc ngắn nữa đó. Ý anh là những cô gái tóc ngắn đều như con trai cả sao?".

Quân Thừa xuýt xoa, lắc đầu: "Không, ý tôi là, không phải tất cả những cô gái tóc ngắn đều như con trai, chẳng hạn Tôn Lệ, cho dù để tóc ngắn thì cũng là một nữ thần; nhưng cô như đàn ông ấy, thỉ chắc chắn phải là tóc ngắn!".

Đặt Tên lắc đầu, vỗ vỗ vai anh với vẻ thương xót: "Đại ca, đầu óc có vấn đề thì phải chữa trị sớm, để muộn hơn nữa thì anh sẽ bị tâm thần phân liệt thật đó, anh đừng suy nghĩ quá nhiều!".

Lên máy bay rồi, hai người cùng nhau trao đổi thông tin cá nhân.

Đặt Tên nói với Quân Thừa: “Tôi tên Đảng Vũ, Đảng của đảng viên, Vũ trong trong "phong vũ vô trở"".

^Quân Thừa buột miệng hỏi: “Cô là trẻ mồ côi hả?”

Đảng Vũ quay sang trừng mắt với anh: "Có thể nói tôi biết tại sao anh lại rút ra được kết luận này không?".

Quân Thừa gãi mặt nói: "Bạn thân tôi nói rằng - ồ đúng rồi, tôi đã tuyệt giao với cậu ta rồi - cậu ta nói thường thì trẻ mồ côi trong cô nhi viên, con trai đều họ Quốc, con gái đều họ Đảng”.

https://thuviensach.vn

Đảng Vũ không kìm nổi, lườm anh một cái muốn rách mắt: "Với IQ của anh thì chơi game đúng là không thể thiếu trang bị được, nếu không một ngày sẽ chết tám trăm lần! Được, cho dù như anh nói, trong cô nhi viện trai thì họ Quốc gái thì họ Đảng, thế thì anh nói xem những đứa trẻ mồ côi đó không trưởng thành à? Trưởng thành rồi không kết hôn sinh con hả? Trẻ con sinh ra không phải họ Quốc và Đảng sao? Thế những đứa trẻ họ Quốc và Đảng này đều là trẻ mồ côi hả?".

Quân Thừa bị từng câu hỏi vặn vẹo của Đảng Vũ làm cho bối rối, chớp chớp mắt: "Cũng đúng nhỉ".

Đảng Vũ nhìn anh, vẻ mặt đồng cảm: "Với IQ này của anh, sống được đến nước này cũng không dễ dàng gì. Bố mẹ anh thật vĩ đại, lại còn nuôi sống anh được".

Quân Thừa gân cổ lên, "Xì!".

Đến lượt anh tự giới thiệu về mình: "Tôi tên Quân Thừa...". Nói chưa dứt câu đã bị Đàng Vũ cắt ngang.

"Tôi biết".

Quân Thừa ngớ người: "Là vì ban nãy tôi vừa nói với cô nên cô biết hả?".

Đảng Vũ không hề do dự mà phủ định: “Không”. Nghĩ ngợi rồi, cô nheo mắt lại: “Trước đây lúc chơi game, anh có nói với tôi”.

Quân Thừa rơi vào trạng thái đờ dẫn trong năm giây, sau đó anh nói chắc như đinh đóng cột: “Không thể! Tôi chưa hề nói.”

Đảng Vũ nhanh chóng bật lại: “Anh đã nói”.

Quân Thừa: “Tôi chưa nói!”.

https://thuviensach.vn

Đảng Vũ: “Anh có!”.

Quân Thừa: “Tôi chưa!”.

Đảng Vũ: “Anh có niềm tin vào trí nhớ của mình à?”.

Quân Thừa: “…”

Đảng Vũ: “Không tin tưởng đúng chứ? Thế thì còn cãi chày cãi cối làm gì? Muốn thế thì nhân lúc máy bay chưa cất cánh thì anh xuống đi, trang bị tôi giữ lại, còn tiết kiệm được tiền thuê anh.”

Quân Thừa lập tức tỏ ra thành thật: “A, để tôi về nghĩ lại xem, nhất định sẽ nghĩ ra là tôi từng nói!”.

Máy bay cất cánh, Đảng Vũ bắt đầu kể cho Quân Thừa nghe về gia đình cô, để anh nắm bắt được đại khái nhân vật mình phải diễn.

Cô nói: “Lúc tôi học cấp hai, mẹ tôi đã qua đời, sau đó bố đi bước nữa, mẹ kế tôi có một đưa con gái, bằng tuổi tôi nhưng sinh nhật muộn hơn tôi, xem như là em gái. Em gái tôi nói với bố và mẹ kế rằng, Tết năm nay muốn đưa bạn trai về nhà, mẹ kế bảo: Con không được làm thế, chị con còn chưa có động tĩnh gì, con dắt bạn trai về nhà trước thì rất kỳ cục. Thế là em gái tôi tỏ ra ấm ức, thúc giục tối mau tìm bạn trai để đưa về nhà. Thế là tôi đành phải thuê anh đi cùng”.

Quân Thừa "ồ" một tiếng, nói: "Cảm giác mẹ kế cô và em gái cô cứ kỳ quặc thế nào ấy".

Đảng Vũ cười hì hì, không nói gì thêm.

Đảng Vũ nói cho anh biết, em kế cô tên Bạch Mỹ, bạn trai cô ta tên Đường Hải.

Lúc nghe tên cô em gái, Quân Thừa bật cười.

https://thuviensach.vn

"Sao em gái cô không tên là Bách Phú Mỹ luôn đi?".

Đảng Vũ lườm anh: "Đợi khi cô ta lấy được chồng đã rồi tính. Nếu nghèo thì lại không có tư cách".

Quân Thừa nghĩ ngợi rồi hỏi: "Bạn trai cô ta giàu lắm à?".

Khóe mắt Đảng Vũ giật giật, khẽ "hừ" một tiếng: "Xem như cũng khá giả, trong nhà buôn bán. Ha! Nếu anh ta không có tiền thì em gái tôi cũng không lén lút đi giật bạn trai từ tay người khác về đâu".

Quân Thừa xuýt xoa: "Thật chẳng ra làm sao cả, em gái cô ấy!".

Đảng Vũ liếc xéo anh: "Anh có thể đưa từ "em gái tôi" ra đằng trước làm chủ ngữ không, anh đừng làm như đang mắng tôi như vậy chứ!".

Quân Thừa tiếp tục xuýt xoa: “Em gái cô xinh đẹp không?”

Mắt Đảng Vũ như thất thần: “Cũng dược, rất xinh đẹp, nếu không thìa dựa vào đâu mà cướp được bạn trai người ta?”

Quân Thừa “ồ” một tiếng: “Thế à. Thực ra nếu cô gái xinh đẹp mà chẳng đàng hoàng thì cũng khiến người ta nhẫn nhịn được. Nhưng giống như cô thì không ổn, đàn ông quá!”.

Đảng Vũ dửng dưng nhìn anh: “Đợi hạ cánh rồi anh mua vé máy bay về đi. Trang bị và tiền thuê anh như kế hoạch ban đầu cứ để chúng bay đi theo gió nhé!”.

Quân Thừa vội kêu lên: “Đừng mà. Tôi đùa đấy, cô không nghe ra à, tế bào hài hước bị âm sao? Tôi nói cô biết nhé, ban nãy tôi giả tạo đấy, thực ra cô không hề đàn ông, thực ra cô rất đàn bà…”

Đảng Vũ trừng mắt nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Quân Thừa như bị nội thương và giật mình, nuốt luôn chữ “nữ tính” vào bụng.

Quân Thừa đến nhà Đảng Vũ rồi mới phát hiện ra không chỉ mẹ kế và em gái của cô quái lạ, mà ngay cả em rể của cô cũng lạ lùng. Anh cảm thấy không khí trong cái gia đình này có phần quái dị, nhưng cụ thể ở chỗ nào thì anh không rõ.

Em gái Đảng Vũ là một cô em có bề ngoài rất yếu ớt, trong sáng, chỉ là ánh mắt nhìn người khác có phần kỳ quặc. Bạn trai cô ta cũng khá đẹp trai, nhưng nếu so với anh thì anh thấy vẫn kém đến vài đẳng cấp.

Đồng chí em gái Bạch Mỹ khi mới nhìn thấy anh thì trợn mắt rồi nhướn mày, vẻ mặt như đnag “ủa?”.

Nhưng rất nhanh, cô ta đã nhanh chóng đổi sang nụ cười ngọt ngào vô hại: “Hey, chị, bạn trai chị mới tìm đẹp trai quá!”.

Bạn trai “mới” tìm… Cô nàng này nhấn mạnh chữ đó là có ý gì…

So với nụ cười kỳ lạ của cô ta, bạn trai của cô ta nhìn anh lại có vẻ lạnh nhạt hơn. Nhưng rất lạ là anh chàng đó lại nhìn Đảng Vũ nhiều hơn.

Sau một hồi hàn huyên, mẹ kế của Đảng Vũ chuẩn bị xong bữa tối, mọi người vào chỗ ngồi chuẩn bị ăn cơm.

Trong nhận thức của Quân Thừa, gia đình quây quần ăn bữa cơm đoàn viên, chắc phải là một việc rất ấm cúng, yêu thương, sẽ khiến người ta cảm thấy rất hạnh phúc rất thoải mái. Nhưng anh lại thấy không khí bữa cơm trong gia đình Đảng Vũ rất lạ lùng, bản thân Đảng Vũ càng giống như lúc nào cũng phải chuẩn bị tham gia chiến đấu vậy, lúc nào cũng tỏ ra cảnh giác. Anh dám chắc rằng mỗi sợi dây thần kinh của Đảng Vũ đều đang căng ra.

https://thuviensach.vn

Vì sao cô lại có trạng thái đó nhỉ?

Bữa cơm này không thể hiểu vì sao mà lại khiến anh cảm thấy rất "ngượng ngập".

Quân Thừa vừa ăn cơm vừa thầm quan sát. Tuy đám bạn quỷ quái luôn nói IQ anh có hạn, nhưng anh nghĩ anh là một người thông minh quyệt đỉnh và có giác quan thứ sáu siêu mạnh, quan sát xét mặt hay gì đó, chỉ cần anh chuyên tâm thì thực ra cũng có thể làm được mà.

Vừa ăn được năm phút thì không khí bữa ăn chợt thay đổi. Sử thay đổi đó do em gái Bạch Mỹ lên tiếng trước.

"Chị, trước đây chẳng phải chị còn độc thân hay sao, mới mấy ngày đã biến ra được một anh bạn trai rồi? Có phải chị luôn có bạn trai mà lừa dối cả nhà không? Nhưng như thế thì có gì mà phải lừa dối chứ?".

Giọng Bạch Mỹ rất ngọt ngào, ngữ điệu nhẹ nhàng, nhưng Quân Thừa cứ cảm thấy có thể ngửi thấy mùi vị dao súng trong câu từ của cô ta.

Đảng Vũ cười hì hì với cô ta: "Sao chị phải lừa em? Chị và Quân Thừa cùng bị sét đánh, tốc độ đương nhiên phải nhanh hơn một chút". Nói xong cô quay sang, nhìn Quân Thừa và hỏi: "Đúng không anh?".

Quân Thừa nghe thấy "sét đánh" thì suýt cắn phải lưỡi lại nhìn bộ dạng cô tỏ ra thâm tình, nhìn anh chăm chú rồi hỏi "đúng không anh?", anh suýt thì bị co thắt dạ dày.

Nhưng không đợi dạ dày có phản ứng, thì đùi đã đau đến hít hà. Đảng Vũ đang dùng một sức mạnh đầy tính uy hiếp, véo mạnh vào đùi anh dưới gầm bàn.

Anh đành lấp liếm nỗi đau cả về tinh thần và thể xác, dùng toàn bộ sức lực nở nụ cười tươi như hoa, nói với Bạch Mỹ: "Đúng thế đúng thế! Anh và

https://thuviensach.vn

chị gái em, chính là duyên phận!".

Bạch Mỹ cười hì hì: "Anh rể, anh thật thú vị!".

Thú vị em gái cô! Lão đây vì câu nói của cô mà đùi bị nhéo sưng đỏ rồi này.

Quân Thừa cúi đầu, lặng lẽ nuốt nước mắt vì đau vào lòng.

Quãng thời gian tiếp theo, Bạch Mỹ như vòi nước đã mở, giọng càng lúc càng ngọt, vấn đề cô ta hỏi càng lúc càng đáng ghét.

“Chị, hai người định khi nào thì kết hôn? Ồ đúng rồi, hai người có định kết hôn không?".

"Chị, hai người ở Bắc Kinh còn bao lâu nữa mới mua được nhà?".

…

Từng tiếng "chị, chị" của Bạch Mỹ khiến Quân Thừa nghe mà khó chịu vô cùng.

Thật lạ lùng, mẹ cô ta không dạy cô ta rằng con gái trong gia đình có giáo dục thì không nên nói trong lúc ăn hay sao? Anh ngẩng lên, trông thấy mẹ Bạch Mỹ đang cười toe toét, thậm chí thoáng có vẻ kiêu ngạo, cứ như ngoài con gái của bà ta ra thì không ai hỏi được những câu hay ho như thế không bằng.

Quân Thừa cảm thán trong lòng. Nếu anh không do Đảng Vũ bỏ tiền ra thuê về, thì anh thật sự không chịu nổi hai mẹ con quái dị này, đã đập bàn đứng dậy rồi, còn để cho người khác tiêu hóa hay không!

Lại tiện thể nhìn sang bố của Đảng Vũ, anh nhận ra trong mắt ông hình như có phần bất lực.

https://thuviensach.vn

Mà Đường Hải ngồi cạnh Đảng Vũ, sắc mặt cứ thoắt tái thoắt đỏ.

Thú vị, người có phản ứng lớn nhất lại là anh ta!

Đối với những câu hỏi của Bạch Mỹ, Đảng Vũ mặt không biến sắc, ứng phó hết cả. Quân Thừa nghĩ rằng Đảng Vũ hoặc là tính tình quá tốt, hoạc là thần kinh đã chai lì, anh có phần khâm phục sự "đàn ông" của cô rồi.

Nhưng câu hỏi tiếp theo của Bạch Mỹ đã khiến anh không ngồi yên nữa.

"Chị, anh Quân Thừa đẹp trai như thế, chắc không phải là kiểu trai bao để chị giải tỏa cô đơn đó chứ?", nói xong cô ta che miệng cười khúc khích, bộ dạng ra vẻ ngây thơ.

Quân Thừa vốn dã định lên tiếng bảo vệ tôn nghiêm của mình, nhưng Đảng Vũ đã nói trước.

Đảng Vũ trách móc: "Tiểu Mỹ, đừng nói bậy bạ!".

Lần này cô lại không nhượng bộ trước cô em gái quỷ quái nữa. Quân Thừa kiềm chế cơn giận, ngồi yên quan sát.

"Sao em lại nói bậy bạ chứ? Chị có ý gì vậy?". Bạch Mỹ cao giọng.

"Bạch Mỹ!". Đường Hải nãy giờ không lên tiếng bỗng nói: "Được rồi!".

Bạch Mỹ quay sang nháy mắt với anh ta, cười rất ngọt ngào: "Thế nào là được rồi? Em và chị đùa nhau, sao anh lại xót xa?".

Đường Hải nhìn cô ta, cau mày, không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Quân Thừa cảm thấy chuyện này càng lúc càng quái dị, giữa nhưng người này hình như rất có vấn đề…

Anh quyết định lên tiếng để hòa hoãn: "Em gái Tiểu Mỹ, chị em là người phụ nữ tốt như thế, làm sao anh có thể để chị ấy nuôi anh? Anh còn muốn dâng cả một đống nhân dân tệ để cung phụng cô ấy như cung phụng bà nhỏ nữa là, nhưng đầu tiên vẫn là chị em phải cho anh cơ hội đó đã". Nói xong anh quay sang nháy mắt với Đảng Vũ.

Nụ cười ngọt của Bạch Mỹ đông cứng lại: "Ha, anh rể thật biết nói nhỉ!”.

Đảng Vũ nhìn anh đầy vẻ tán thưởng.

Và trong lúc không ai để ý, anh đã nói với Đảng Vũ hai chữ bằng âm thanh mà những người khác không nghe thấy: "Thêm tiền!".

Vẻ tán thưởng trong mắt Đảng Vũ biến mất sạch sẽ, thay vào đó vẻ "tôi bị điếc tôi không nghe thấy".

Một bữa cơm dậy sóng ngầm cuối cùng cũng kết thúc.

Bạch Mỹ buông bát đũa xuống trước, cười tươi như hoa nói với Đường Hải: "Chẳng phải anh mang quà về cho bố sao?

Mau đi lấy đi".

Đường Hải buông bát, vào phòng, lúc trở ra thì trong tay anh ta cầm một hộp hải sâm.

Bạch Mỹ đưa hải sâm cho bố Đảng Vũ: "Bố, chúc bố luôn mạnh khỏe, năm mới vui vẻ".

Bố Đảng Vũ nhận lấy, cảm ơn: "Tiểu Mỹ thật có lòng".

https://thuviensach.vn

Bạch Mỹ ngọt ngào nói: “Phải thế chứ ạ! Bố đã nuôi con lớn thế này, vất vả biết bao. Sức khỏe bố lại không được tốt, con phải biếu bố nhiều món bổ dưỡng hơn, đây là dể báo đáp ơn dưỡng dục của bố". Cô ta cười tít mắt nhìn Đảng Vũ: “Chị, em nói có đúng không?”

Sắc mặt Đảng Vũ dần tái nhợt. Cô đi quá gấp, lại nghĩ Bạch Mỹ đưa Đường Hải về ăn Tết nên phiền muộn rối bời, quên mất mua gì đó cho mẹ Bạch Mỹ.

Bỗng cô cảm thấy Quân Thừa ngồi cạnh đứng bật dậy. Cô quay sang, nhìn thấy anh đang nháy mắt với cô ở một góc mà không ai thấy, dùng khẩu hình nói: "Thêm tiền!".

Cô ngớ ra, đang định tức giận bảo anh đừng làm loạn thêm thì anh đã nhấc mông đứng dậy.

Anh cũng đi vào phòng, lúc quay ra, trong tay anh cầm một chiếc hộp nhung thêu rực rỡ, chói mắt. Anh đến bên bàn ăn, đưa chiếc hộp cho mẹ Bạch Mỹ: "Thưa dì, đây là chút lòng thành của con và Đảng Vũ, không đáng bao tiền, nhưng thứ bên trong nếu dì sử dụng thì rất tốt, lúc về con và Đảng Vũ sẽ tiếp tục gửi thêm cho dì".

Mẹ Bạch Mỹ mở hộp với vẻ thắc mắc, có chút chờ đợi nữa. Bạch Mỹ chồm sang xem, sau đó cô ta biến sắc.

Một hộp đầy đông trùng hạ thảo thượng hạng! Trong tích tắc đã giết chết hải sâm của cô ta và Đường Hải.

Đảng Vũ nhân lúc mọi người đều dồn sự chú ý vào hộp đông trùng hạ thảo, hỏi nhỏ: "Được đó Đại Thừa Tướng, lại còn cao thủ cái này nữa! Ở đâu ra thế?".

Quân Thừa khẽ trả lời: "Trước khi ra sân bay, bạn của bố tôi đến nhờ tôi đưa cho bố, tôi lười mang về nhà nên xách, nhét luôn vào hành lý,

https://thuviensach.vn

không ngờ lại có lúc sử dụng được, đây là ý trời muốn Đại Thừa Tướng tôi đi đến đâu cũng phát sáng đấy, hahaha!”.

Đảng Vũ cảm thấy vạch đen đầy mặt.

"Thế lúc về anh nói sao với bố anh?".

Quân Thừa nói như người ngoài cuộc: "Thì nói thật thôi. Nhưng những hi sinh tôi làm vì thể diện của mình thì bố mẹ tôi đều ủng hộ! Nếu hôm nay ông bà biết tôi thất bại trước người khác, thế thì sẽ đánh tôi chết đấy, xì!".

Đảng Vũ cảm thấy gia đình của anh thật là kỳ quặc hết sức.

Ngắm nghía xong món quà, mẹ Bạch Mỹ lòng như nở hoa cảm ơn đông trùng hạ thảo của Quân Thừa, sau đó bữa cơm chính thức kết thúc. Mẹ Bạch Mỹ đứng lên định thu dọn bát đũa, Đảng Vũ lập tức ngăn lại: "Mẹ, đừng đụng vào, Quân Thừa đã nói với con là ăn xong anh ấy sẽ rửa bát”. Nói xong, cô quay sang nhìn Quân Thừa: "Anh nhỉ?”.

Quân Thừa không biết trên mặt anh phải có biểu cảm nào nữa, anh nhìn Đảng Vũ chằm chằm.

Cái tên tai họa này! Anh ở nhà làm rơi đũa mà còn không cần nhặt lên nữa đấy! Bây giờ cô lại bắt annh rửa bát? Nghĩ anh là ai chứ?

Anh chịu khuất phục mới lạ!

Đang đang chuẩn bị nói “không”.

Kết quả là Đảng Vũ dùng khẩu hình bảo anh: “Trang bị!”. Ngừng một chút rồi bổ sung: "Thêm tiền!"

Quân Thừa hất tóc, đứng dậy: "Dì à, đừng động vào, mau cùng chú vào phòng xem tivi đi, để đó cháu dọn cho.”

https://thuviensach.vn

Mẹ Bạch Mỹ và bố Đảng Vũ cười vui vẻ, đứng lên ra phòng khách xem tivi.

Vẻ mặt của Bạch Mỹ nhìn anh và Đảng Vũ có vẻ chua chát liếc nhìn rồi cũng nhấc mông lên, định về phòng, nhưng lại phát hiện ra Đường Hải vẫn ngồi yên bất động.

Cô ta không vui, làu bàu: "Đường Hải, đi thôi. Sao anh định rửa bát chung với bạn trai "mới" của chị em hả?"

Đường Hải đứng dậy đi theo, trước khi đi còn liếc nhanh Đường Vũ, dáng vẻ ngập ngừng muốn nói gì đó.

Quân Thừa cảm thấy không khí kỳ dị lại bắt đầu xuất hiện.

Đảng Vũ bắt đầu hối hận vì đã bảo Quân Thừa rửa bát.

Bình quân mười cái bát, đĩa thì anh đã làm vỡ hết tám cái.

Đứng bên bồn nước, nghe và nhìn đám bát đĩa vỡ nát, Đảng Vũ cảm thấy đầu đau nhức.

"Anh cố ý". Cô nói chắc nịch.

Quân Thừa nhìn có, ánh mắt vừa trong veo như nước vừa chân thành nói: "Tin tôi đi, nếu tôi cố ý thì mười cái bát sẽ vỡ sạch mười cái, không chừa một cái nào đâu".

Đảng Vũ cảm giác tim gan run rẩy, cô nheo mắt: "Đền tiền".

Quân Thừa lườm cô: “Cô bắt tôi rửa.”

Đảng Vũ không quan tâm: "Tiền bát vỡ trừ vào tiền thuê anh, thông báo cho anh biết một tiếng".

https://thuviensach.vn

“Shit! Còn chơi trò đó nữa! Có tin là tôi vào phòng tố cáo cô, bảo họ biết tôi không phải bạn trai của cô, thực ra tôi là người mà cô phải mặt dày bỏ tiền ra thuê tôi về đóng giả hay không?”. Quân Thừa cầm hai cái bát còn lại đặt vào bồn rửa hậm hực nói.

Trong tiếng làu bàu của anh, vang lên hai tiếng "xoảng xoảng" trong bồn nước lại có thêm hai cái bát vỡ.

Quân Thừa nhìn bồn nước, hai tay không biết phải đặt vào đâu.

"Cái này... cái này... cô nói xem bát nhà cô sao dễ vỡ thế này aaaaaa...".

Đảng Vũ nhìn anh, mặt không cảm xúc: "Nói tôi biết, cái chuyện ngốc nghếch thế này làm sao anh lại làm được vậy?".

Quân Thừa bỏ ngay bộ mặt lúng túng vì làm vỡ bát đĩa, đổi sang vẻ liều mạng: "Dù sao thì nếu cô dám trừ tiền, tôi sẽ xông vào trong đó nói cho bố cô biết sự thật đấy! Tết nhất chắc cô không muốn làm ông ấy giận chứ!".

Đảng Vũ cười lạnh lẽo: "Nếu anh dám nói cho bố tôi biết chuyện của anh và tôi, tôi cũng sẽ nói cho mẹ anh biết anh thông qua hình thức nạp tiền điện thoại đã làm tiêu tốn bao nhiêu tiền trong game!".

Lúc Quân Thừa nghe câu đó, độ kinh hoàng phải gọi là “hồn phi phách tán”.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Type: Liinn

“Shit, sao cô biết mẹ tôi không cho tôi chơi game? Cô nói đi rốt cuộc cô là ai? Cô nói đi nói đi nói nhanh đi!”. Anh thò ngón trỏ ra chỉ vào giữa mũi Đảng Vũ, hỏi như gào thét.

Đảng Vũ chụp lấy ngón tay anh, bẻ ngược ra sau: “Chính anh đã nói.”

Quân Thừa đau đến phát khóc: “Tôi chưa từng nói!”

Tay Đảng Vũ càng ra sức: “Anh có!”

Quân Thừa gần như run giọng: “Tôi không!”

Đảng Vũ lại mạnh tay hơn gấp đôi, ngón tay với trạng thái kỳ quặc đã chịu đựng thay cho anh: “Anh chưa từng nói hả?”

Giọng Quân Thừa gần như đang khóc vì đau: “Tôi đã nói! Cô mau buông ra đi!”.

Đảng Vũ buông tay.

Quân Thừa đưa ngón tay lên, ra sức thổi hơi cho bớt đau.

Đảng Vũ dỏng tai lên, nghe anh vừa thổi vừa lầm bầm: “… Cô ta là loại người gì chứ! Sao có thể bắt nạt mày! Mày thấy chưa, sắp bẻ gãy mày tới nơi rồi! Cô ta đúng là không bằng cầm thú mà…”.

https://thuviensach.vn

Nhìn bộ dạng kỳ quái của anh, Đảng Vũ bật cười.

Vốn tưởng Tết này sẽ rất buồn bực, không ngờ vì cái tên bảo bối sống này mà cô không thấy buồn bã nữa.

Rửa bát xong, Quân Thừa ra phòng khách xem tivi cùng bố của Đảng Vũ. Mẹ Bạch Mỹ và Bạch Mỹ cùng Đường Hải xuống lầu rồi, Đảng Vũ thì lên mạng trong căn phòng riêng nhỏ của cô.

Bố Đảng Vũ bỗng chỉnh âm lượng lớn hơn một chút, rồi quay sang mỉm cười với Quân Thừa: "Cậu bé, cháu có tên ở nhà không?"

Quân Thừa ngớ ra rồi chớp mắt: "Bạn bè hay gọi cháu là Đại Quân, bác cũng gọi cháu là Đại Quân đi ạ".

Bố Đảng Vũ gật gù: "Đại Quân à, bác phải nhờ cháu một việc, sau này nếu có thể thì cháu đối xử tốt với Tiểu Vũ nhà bác một chút, từ nhỏ nó đã vất vả khổ sở không ít, thân làm cha như bác đã mắc nợ nó quá nhiều." Nói đến cuối, vẻ mặt ông có phần ảm đạm.

Quân Thừa nghĩ dù sao mình cũng đã nhận tiền người ta mà đóng giả thì phải cố gắng hết sức, thế là anh vận dụng khả năng ăn nói của mình, lấy ra những chiêu trò hay dùng để phỉnh phờ mẹ ở nhà, vừa che mắt vừa nịnh nọt vừa chọc cười, làm cho ông già vui vẻ hơn.

Cuộc trò chuyện với ông già khiến anh hiểu hơn về kết cấu gia đình này, cũng khiến anh từ "kinh ngạc" bùng nổ thành "hưng phấn".

Hóa ra, ngay từ đầu, Đường Hải lại là một cặp với Đảng Vũ!

Theo lời tường thuật của bố Đảng Vũ, lại thêm trí tưởng tượng phong phú của mình, Quân Thừa nhìn nhận quá trình sự việc như sau…

https://thuviensach.vn

Khi Đảng Vũ và Đường Hải hơn tình bạn nhưng chưa đến tình yêu, vẫn cơn mơ hồ, mập mờ nhưng chưa ai chọc thủng tờ giấy mỏng cách giữa họ, Đảng Vũ nhân kỳ nghỉ đã mời Đường Hải về quê chơi, kết quả là Đường Hải đã bị Bạch Mỹ nhắm đến.

Cũng không biết cô ta hỏi cách thức liên lạc với Đường Hải từ lúc nào, đến khi Đường Hải về rồi, Đảng Vũ cảm thấy anh ta và cô càng lúc càng xa lạ, rồi không lâu sau thì nghe Bạch Mỹ nói cô ta và Đường Hải đã yêu nhau.

Quân Thừa nghĩ với tâm trạng đầy phức tạp, rằng khi nghe tin này, Đảng Vũ chắc chắn sẽ như sét đánh giữa ban ngày chăng.

Anh nhìn bố Đảng Vũ, ông già mắt đã hoe đỏ.

“Thực ra Tiểu Vũ chẳng phải yếu đuối cam chịu, chuyện này nếu xảy ra ở người khác, nếu cô gái khác giành bạn trai nó, nó chắc chắn sẽ không lặng lẽ nhường nhịn như vậy, nhưng người này lại là Tiểu Mỹ. Gần mười năm nay sức khỏe bác không tốt, đều do một tay mẹ Tiểu Mỹ chăm sóc, bác biết Tiểu Vũ luôn vì bác mà nhẫn nhụn, nó không muốn bác không có ai chăm sóc.”

Thở ra, bố Đảng Vũ bình tĩnh lại rồi tiếp tục nói: “Bác cũng từng nghĩ, vì con gái, hay là bác cứ liều mình, để nó và Đường Hải yêu nhau, nếu Tiểu Mỹ và mẹ nó không chịu, muốn rời khỏi cái nhà này thì bác sẽ sống một mình. Nhưng suy nghĩ này dù sao cũng không thể thực hiện, sức khỏe bác khiến bác không thể sống một mình được, nhưng nếu bác đi Bắc Kinh thì chẳng phải làm phiền Tiểu Vũ hơn hay sao! Thế là cuối cùng, bác chảng làm gì cả, chỉ có thể ngồi nhìn em gái cướp bạn trai của chị nó.”

Bố Đảng Vũ lau mắt: “Đại Quân à, Tiểu Vũ trong một năm nay, đau khổ thế nào, bác biết hết, giờ đây cuối cùng nó cũng chịu chấp nhận một tình cảm mới rồi, xem như bác van xin cháu, hãy đối xử tốt với nó, được

https://thuviensach.vn

không?”. Bố Đảng Vũ đỏ hoe mắt, trong đó tràn ngập tình yêu của người cha đối với con gái.

Quân Thừa xúc động, không kìm được buột miệng nhận lời: “Bác cứ yên lòng, cháu nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy!”.

Trước khi ngủ, Đảng Vũ sắp xếp phòng ngủ cho Quân Thừa, tiện thể ôm bộ drap giường sang trải cho anh.

Vừa trải, Đảng Vũ vừa nói: “Tôi nói cho anh biết nhé, hai cái chăn này là tôi mang từ giường của tôi sang đó, cũng tức là tôi nhường chăn của tôi cho anh, chia sẻ hơi ấm cho anh, cho nê anh phải biết ơn tình cảm của tôi đó, biết chưa?”

Quân Thừa phì cười: “Thôi đi, giữa chúng ta là quan hệ tiền bạc trần trụi, trong quan hệ này mà còn nói đến biết ơn cái gì, giả tạo quá!”.

Đảng Vũ dừng động tác, ôm drap giường mới trải một nửa, đứng lên nói: “Nếu đã thế thì tôi mang đi đây. Sợ lạnh thì xin lỗi nhé, anh phải bỏ tiền ra thuê chăn của tôi đấy”.

Cô ôm chăn ra cửa, bị Đại Quân dang rộng hai tay như gà mái bảo vệ con chặn lại.

“Con người cô làm sao lại thế nhỉ? Sao không hiểu đàn ông chuyên nghĩ một đằng nói mọt nẻo chứ? Miệng tôi nói gì cô cũng tin hết hả? Cô không thể sử dụng trái tim của cô để nhìn xem trái tim của tôi là một trái tim biết ơn đến thế nào sao?”

Anh vừa nói vừa luồn tay xuống dưới cánh tay Đảng Vũ mà giật chăn, rồi đẩy Đảng Vũ quay lại giường: “Nào nào, trải tiếp đi, giúp tôi trải phẳng phiu, tôi sẽ đứng cạnh mà nhìn cô đầy biết ơn”.

Đảng Vũ nhìn bộ dạng vô lại của anh thì bất lực lườm một cái.

https://thuviensach.vn

Cô trải xong, sau đó định đi thì Quân Thừa lại ngăn cô.

“Lát nữa hãy đi, nói chuyện với anh đây một lát đi, tôi nói cô biết, tôi đổi sang chỗ mới rất dễ bị chứng khó ngủ, nhưng nói chuyện với cô một lúc sẽ thấy nhàm chán, không chừng lại ngủ ngon cũng nên.”

Đảng Vũ: “…”

Quân Thừa kéo cô xuống: “Tôi hỏi cô một câu nhé”.

Đảng Vũ cười hì hì: “Hỏi đi, dù sao tôi cũng không hứa sẽ trả lời.”

Quân Thừa “xùy” một tiếng: “Cô chơi như thế chẳng thú vị tí nào! Đông trùng hạ thảo của tôi đã đưa cho mẹ kế cô, làm cô mát mặt còn gì!”

Đảng Vũ nhướn mày: “Được, anh nói đi, nhưng chỉ một câu thôi đó”.

Quân Thừa kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô, vẻ mặt rất hóng hớt: “Chuyện cô và Bạch Mỹ, Đường Hải, tôi đã biết hết rồi, bố cô đã kể tôi nghe”.

Mặt Đảng Vũ sa sầm: “Bố tôi sao cái gì cũng kể anh nghe hết vậy.”

Quân Thừa thở dài: “Cô đừng trách bố cô, ông ấy mong cô lần này có thể gặp được một người đàn ông tốt, không bị em gái cô cướp đi, và đối xử tốt với cô thôi”. Anh ngừng lại rồi hỏi: “Thực ra tôi muốn hỏi cô là cô và Đường Hải quen biết nhau thế nào?”

Đảng vũ nhìn anh, mặt không cảm xúc, trả lời: “Quen qua game”.

Quân Thừa lập tức xuýt xoa mãi: “Cô thật chẳng thực tế tí nào. Trong game mà quan được người tốt à?”

Đảng Vũ liếc anh: “Anh nói đúng, ví dụ như anh.”.

https://thuviensach.vn

Quân Thừa sặc: “Tôi là ngoại lệ”.

Đảng Vũ cười khẩy: “Vì anh không phải là người à?”.

Quân Thừa cũng cười khẩy: “Cô nói đúng rồi đấy, tôi là nam thần, nam thần!”.

Lần này đến lượt Đảng Vũ phát sặc: “Đại ca à, anh làm người ta buồn nôn quá, gia đình anh có biết không?”.

Hôm sau là đêm Trừ Tịch (*), buổi tối sắp mười hai giờ, bốn người trẻ tuổi xuống dưới lầu, tụ tập đốt pháo hoa.

(*) Đêm ba mươi, là khoảng thời gian trước nửa đêm, thời khắc giao thừa giữa năm mới và năm cũ.

Hai cặp tự đốt riêng rẽ, về sau vì an toàn, Quân Thừa ra một nơi xa hơn để đốt, Đảng Vũ đứng một bên nhìn, Bạch Mỹ nói đau bụng nên chạy lên lầu đi vệ sinh, Đường Hải đứng dưới đợi cô ta.

Khi tiếng pháo hoa rên vang bầu trời, Đảng Vũ nghe thấy một tiếng nói hỏi cô: “Em chưa bao giờ vào lại tài khoản đó nữa”.

Cô quay lại, nhìn thấy Đường Hải đang đứng cạnh.

Cô cười với anh ta: “Đó là tài khoản của anh, không phải tài khoản của tôi, tôi sẽ không bao giờ vào nữa”.

Đương Hải hơi nhíu mày, do dự rồi hỏi: “Em không còn chơi game này nữa à?”.

Giọng Đảng Vũ nhẹ bẫng: “Chơi chứ, nhưng chơi tài khoản phụ, cấp bậc của anh chắc là không để ý đến tôi”.

https://thuviensach.vn

Đường Hải vội nói: “Luyện tài khoản phụ không dễ, để anh dẫn em luyện cấp”.

Đảng Vũ cười hì hì: “Không cần phiền anh, có người đang dẫn tôi”.

Đúng lúc đó, Quân Thừa vừa đốt xong cây pháo hao cuối cùng, đang chạy lại chỗ cô. Đảng Vũ giơ tay lên vẫy anh, nói với Đường Hải: “Đó, chính anh ấy đang dẫn tôi”. Ngừng lại, cô quay sang nhìn Đường Hải, nói rõ từng chữ một: “Ồ đúng rồi, trong game anh ấy tên Đại Thừa Tướng”.

Đường Hải bỗng tỏ ra sửng sốt, mở to mắt hỏi: “Là anh ta?”. Rồi anh ta lảm nhảm: “Chẳng trách… mà anh ta cũng biết phát đại chiêu đó”.

Quân Thừa đã chạy đến nơi, nhìn Đường Hải rồi lại nhìn Đảng Vũ, nheo mắt lại và hỏi: “Hai vị đang nói gì đó? Không khí sao kỳ quặc thế?”. Anh nhìn Đường Vũ, hỏi: “Này người đẹp, nói tôi biết có phải lúc nãy có người đang âm mưu dụ dỗ bạn gái tôi không?”.

Sắc mặt Đường Hải cứng đờ. Đảng Vũ lại phì cười thành tiếng. Nụ cười đó dưới pháo hoa bừng nở, thật sự là đẹp như hoa như ngọc.

“Không ai dụ dỗ bạn gái anh cả, nhưng có nói về bạn trai của bạn gái anh”.

Quân Thừa nhìn nụ cười của cô, trong tích tắc sững sờ.

Đây là lần đầu tiên sau khi gặp được cô, mà cô lại cười tươi rạng rỡ như thế.

Mùng một tết, là ngày thắp hương cho tổ tiên nhà họ Đảng.

Lúc ăn sáng, Bạch Mỹ nói: “Đường Hải có người bạn ở thành phố X, anh ấy nói có thể mượn xe bạn để đi, nhưng xe anh ta là xe sang Buick (*),

https://thuviensach.vn

có thể không chở được tất cả mọi người, nên phải có hai người bắt xe đi theo".

(*) Là nhãn hiệu xe sang của Generae Motors (GM). Các dòng xe của Buick được bán tại Mỹ, Canada, México, Trung Quốc và Isarel.

Mẹ Bạch Mỹ nói: "Ôi trời, chúng ta chỉ là đi viếng mộ thắp hương thôi, đừng nên hỏi mượn người ta xe sang như thế, làm trầy xước thì sao?"

Bạch Mỹ cười tít mắt: "Không sao đâu mẹ, Đường Hải lái xe rất giỏi, sau này chúng con cũng phải mua xe riêng, đúng lúc mẹ có thể giúp chúng con cảm nhận kiểu xe này thế nào, nếu thoải mái thì chúng con cũng mua chiếc này".

Mẹ Bạch mỹ vẫn ngần ngại: "Nhưng vẫn phải có hai người đi xe riêng…".

Đảng Vũ định nói để cô và Quân Thừa đi riêng, thì đã bị Quân Thừa cướp lời nói trước.

"Đừng phiền phức như thế, cháu nhớ ra ở đây cháu cũng có người bạn, đồng thời xe của bạn cháu cũng khá lớn, có thể chở tất cả chúng ta". Nói xong anh đứng dậy gọi điện, lúc quay vào bảo vơi mọi người rằng: "Mọi chuyện đã xong".

Sắc mặt Bạch Mỹ không vui lắm, nhưng Quân Thừa chẳng buồn đếm xỉa đến cô ta.

Lát sau cả nhà ăn xong bữa sáng, cùng ra ngoài đợi xe đến.

Trong lúc chờ xe, Bạch Mỹ cười hì hì hỏi Quân Thừa: "Không biết xe anh rể gọi có thoải mái như Buick không nhỉ? Bố mẹ em không chịu nổi hành hạ đâu, xe không dễ chịu thì họ không ngồi nổi".

https://thuviensach.vn

Đảng Vũ đứng cạnh chau mày. Cô hiểu rõ ý của Bạch Mỹ là: Anh có bản lĩnh tìm được xe thì đừng tìm chiếc nào kém hơn chúng tôi.

Cô hơi lo lắng, lén hỏi Quân Thừa xem anh tìm xe gì.

Quân Thừa chỉ về phía xe Ford thương vụ hào hoa lộng lẫy đang chạy tới gần, nói: “Đó, đến rồi đến rồi, chính là nó!”.

Cằm Đảng Vũ rơi xuống đất. Kiểu xe thương vụ đó cô từng thấy ở Bắc Kinh, áng chừng cũng phải hơn hai triệu tệ.

Thành phố nhỏ quê hương cô, người có thể lái chiếc xe hào nhoáng sang trọng thế này quả thực không nhiều. Cô quay sang nhìn Quân Thừa, tên này làm người đúng là không khiêm tốn tí nào!

Cô lại quay sang nhìn Bạch Mỹ, sắc mặt cô ta rất khó coi, đang ngước lên thì thầm gì đó với Đường Hải. Đường Hải cau mày, thoáng vẻ nhẫn nhịn.

Đảng Vũ đến gần Quân Thừa, nói nhỏ: “Được đó, ở quê tôi mà anh cũng có quan hệ thế này cơ đấy!”.

Quân Thừa nhướn nhướn mày: “Đúng vậy! Tôi đi đến chỗ nào mà không có quan hệ!”.

Anh gọi mọi người lên xe, còn anh ngồi ở ghế phụ trò chuyện với tài xế. Rõ ràng là họ quen biết nhau, nhưng thái độ của tài xế đối với anh có phần cung kính. Cách họ nói chuyện với nhau, trừ Đảng Vũ ra, mọi người đều thấy kinh ngạc.

Một lúc sau, điện thoại của Quân Thừa reo lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

HAY LÀ MÌNH SỐNG CHUNG

Hồng Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Anh cúi xuống nhìn.

Trên màn hình hiện lên hàng chữ tình cảm sâu sắc: “Thằng con trâu bò, bố nhờ mẹ hỏi mày, tự ý điều xe của công ty con để làm gì?”.

Quân Thừa bấm ngón tay lia lịa lên màn hình: “Là thế này mẹ ơi, con đến thành phố X chơi, nhưng ở đây có kẻ muốn ra oai với con! Mẹ nói xem có người dám ra oai với người nhà họ Quân ta, con có nên cho kẻ đó đội mũ không?”.

Một phút sau, anh nhận được tin nhắn: “Phải đội mũ cho hắn! Thừa bảo bối của mẹ, lần sau còn gặp chuyện này thì đừng dùng xe thương vụ, nếu đội mũ cho kẻ đó thì chúng ta hãy đội luôn cái mũ oách nhất vào! Con cứ nói thẳng với mẹ, mẹ sẽ điều máy bay riêng của nhà ta tới!”.

Quân Thừa toét miệng, ra sức làm nũng, ra sức ngoan ngoãn, ra sức nịnh nọt: “Mẹ ơi mẹ thật tốt! Mẹ ở mẹ đẹp nhất! Mẹ ơi con yêu mẹ! Mẹ gửi ít tiền vào thẻ cho con được không?”.

Lại một phút sau, màn hình hiện tin nhắn: “Cút đi thằng trâu bò! Cho mày tiền để mày chơi game à? Khi nào mẹ chết thì mày hãy nói chuyện này! Còn nếu mà đầu óc mẹ còn tỉnh táo thì mày đừng hòng lừa mẹ cho tiền chơi game!”.

Quân Thừa “hừm” một tiếng, cất điện thoại đi.

https://thuviensach.vn

Tình mẫu tử thật khó đoán, chớp mắt tràn đầy chớp mắt biến mất, đúng là đáng ghét…

Mùng hai tết, sáng sớm, Đảng Vũ dặn Quân Thừa: “Hôm nay theo thông tục sẽ là ngày tết mẹ vợ, tuy tôi và Bạch Mỹ đều chưa lấy chồng nhưng hai chúng tôi đều tặng quà cho mẹ em ấy”.

Quân Thừa nheo mắt: “Ồ, sau đó thì?”.

Đảng Vũ nói: “Trước đây là hai chúng tôi tặng riêng, nhưng năm nay về hình thức thì tôi và nó dẫn bạn trai về rồi, nên quà này phải là bạn trai của mỗi đứa tặng”.

Quân Thừa ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Hôm đầu tiên chúng ta về chẳng đã tặng rồi đó thôi?”.

Đảng Vũ lắc đầu: “Cái đó không tính, đó là quà ra mắt. Hôm nay là quà nhà vợ mùng hai”.

Quân Thừa ngáp một cái: “Mới sáng sớm đã đánh thức tôi dậy, thật phiền phức! Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ giúp cô tìm một món quà nữa!”.

Đảng Vũ nghe thế, không những không vui mà còn trở nên căng thẳng. Cô ra sức lắc vai Quân Thừa: “Tỉnh lại cho tôi! Anh không hiểu ý tôi rồi. Đương nhiên là do tôi chưa kịp nói rõ ý tôi nên anh không hiểu là đúng. Anh nghe tôi này, điều tôi muốn nói với anh là, hôm qua tôi đã bớt thời gian đi mua quà xong rồi, là một sợi dây chuyền vàng, xem như là qua hai chúng ta cùng tặng, anh đừng tìm quà gì đó mà nổi bật quá nữa, nếu không chúng ta sẽ lấn át cả bên Bạch Mỹ, như thế bà mẹ Bạch Mỹ sẽ thấy rất mất thể diện, anh có biết không?”.

Quân Thừa chớp chớp mắt: “Dây chuyền vàng?”. Anh tỏ ra suy tư, mãi sau mới lườm cô: “Tôi đâu có cố ý lấn át người khác, mà phong hoa tuyệt đại của tôi là bẩm sinh mà, đương nhiên không ai lấn át nổi tôi rồi”.

https://thuviensach.vn

Đảng Vũ muốn nôn ran gay.

Quân Thừa lại chớp mắt: “Hơn nữa, không muốn tôi lấn át người khác thì cứ nói đàng hoàng, cô cũng đâu cần chửi thề”.

Đảng Vũ ngớ ra rồi mới nhớ ban nãy cô có nói từ “bà mẹ”… Cô bắt đầu ra sức lay lắc Quân Thừa như điên bằng tất cả sức mạnh có thể.

Ai bảo miệng mồm anh hư hỏng.

Quân Thừa tỉnh dậy, tắm rửa xong bảo Đảng Vũ: “Tôi có việc ra ngoài một chút”.

Trước bữa trưa, anh trở về.

Bữa trưa vừa bắt đầu, Bạch Mỹ đã cầm một chiếc hộp dài bằng nhung đỏ đưa cho mẹ cô ta, nói: “Mẹ, đây là quà mà con và Đường Hải cùng tặng, một sợi dây chuyền vàng, kiểu dáng do bọn con cùng chọn, mẹ không được nói là xấu đâu nhé!”.

Mẹ Bạch Mỹ nhận lấy, nhìn con gái mà cười vui không khép nổi miệng: “Quà mà con gái con rể mua cho mẹ đương nhiên là rất đẹp rồi”.

Còn Đảng Vũ thì hoàn toàn đờ người.

Hôm qua Bạch Mỹ hỏi cô định tặng quà gì, nói rằng cô tặng gì để tránh mà không mua trùng lặp. Cô liền nói muốn tặng dây chuyền vàng. Không ngờ Bạch Mỹ không chỉ chuẩn bị dây chuyền vàng, mà còn cướp thời cơ tặng trước.

Đảng Vũ nhìn gương mặt xinh đẹp mà ngây thơ của Bạch Mỹ, nhìn cô ta đang cười ngọt ngào với mình, cảm thấy rất hoảng sợ.

Cô em gái này của cô, cả đời này e rằng sẽ luôn đối đầu với cô.

https://thuviensach.vn

Bây giờ, cả nhà đều đang chờ cô mang quà ra. Cô thở dài, định gồng mình mang sợi dây chuyền cô đã chuẩn bị ra tặng.

Lúc định đứng lên thì cảm giác vai cô bị ai đó ấn xuống. Cô quay sang, nhìn thấy Quân Thừa đang chớp mắt với cô.

Anh dùng khẩu hình nói rằng: “Thêm tiền!”.

Sau đó anh lấy từ dưới bàn ra một hộp trang sức vô cùng lộng lẫy, quay sang mỉm cười hào phóng với mẹ Bạch Mỹ: “Thưa dì, đây là quà mà con và Đảng Vũ cùng chuẩn bị, chút quà nhỏ thôi, không có gì to tát, nếu dì không che thì hãy đeo tạm, đợi sau này có món quà tốt hơn, chúng con sẽ lại biếu dì”.

Mẹ Bạch Mỹ nhận lấy, mở ra, trên gương mặt xuất hiện vẻ mừng rỡ, yêu thích.

“Đây là gì thế? Sao đẹp thế này?”.

Quân Thùa cười tươi, bảo bà ta: “Đây là ngọc hồng bảo Myanmar, cháu nhờ người bạn làm, chỉ có một chiếc duy nhất. Dì cứ đeo vào, bảo đảm sẽ không trùng với bất kỳ ai trên thế giới này!”.

Anh vừa dứt lời, thần sắc những người khác đều xuất hiện vẻ sửng sốt.

Sắc mặt Bạch Mỹ cực kỳ khó coi: “Nếu đã quý hiếm như thế, chắc chắn là thứ cực tốt rồi. Thứ đồ tốt như thế sao lại tùy tiện xuất hiện trong một gia đình bình thường như chúng ta được? Này anh rể, đừng bị người ta che mắt nhé, em thấy món đồ này tám phần là đồ giả”.

Nụ cười của Quân Thừa toát ra một vẻ cao quý bẩm sinh: “Yên tâm, anh nhìn người thật giả thể nào thì chưa chắc rõ, nhưng nhìn đá quý thì chưa bao giờ sai lầm, vì mẹ anh làm nghề này, từ nhỏ anh đã lớn lên cùng đám đá quý này đấy”.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Bạch Mỹ cứ tái nhợt dần.

Đảng Vũ nhìn dáng vẻ yêu quý không xa rời của mẹ Bạch Mỹ với viên hồng bảo Myanmar, chân cô không kìm được mà run lên.

Khó khăn lắm mới chờ tới lúc ăn xong, cô kéo Quân Thừa về phòng, túm cổ áo anh và đẩy vào tường, chất vấn: “Sao tôi có cảm giác như anh đã chuẩn bị từ trước vậy?”.

Quân Thừa gỡ ngón tay cô ra, chỉnh lại cổ áo, nói: “Đương nhiên, cô nghĩ tôi ngốc như cô à? Lại còn không cho tôi nổi bật lấn át người khác, hừ! Nếu tôi không dự đoán được trước tình huống, thì hôm nay cô đã mất mặt đến mức phát khóc rồi đấy! Hôm qua cô em gái bạch liên hoa của cô và em rể quý hóa định đi cửa hàng vàng bạc đã bị tôi nghe thấy rồi!”. Nói đến câu cuối, vẻ mặt Quân Thừa rất đắc ý: “Xem ra đấy đúng là ý trời rồi, ông trời bảo tôi làm một người anh hùng cái thế không cho tiểu nhân đắc ý!”.

Đảng Vũ suýt nôn.

Cô nghĩ ngợi rồi nhìn Quân Thừa, nói: “Vậy viên đá quý đó là thật hay giả? Anh đừng có tặng đồ giả để lừa phỉnh mẹ Bạch Mỹ nhé, bị phát giác ra thì tôi mất mặt lắm!”.

Quân Thừa “shit” một tiếng: “Xem cái kiến thức của cô kìa! Viên đá quý kia, chỉ riêng hào quang nổi bật của nó phát ra, mà cô bảo nó là giả thì đến chịu thua cô luôn!”.

Chân Đảng Vũ run rẩy.

“Cái thứ đó nếu là thật thì đáng giá bao tiền? Tôi nói anh biết, tôi là người thuê anh, những món đồ anh mang theo là vật tự thân của anh tình nguyện bỏ ra, tôi không trả tiền đâu đó!”.

https://thuviensach.vn

Quân Thừa lườm cô: “Nói cứ như thể bắt cô trả tiền là cô trả nổi ấy! Xùy! Xem bụng dạ hẹp hòi quá kìa! Cô cứ yên chí, xem như hôm nay anh đây làm từ thiện, thuần túy là bỏ ra mà không cần báo đáp, không ép cô bán thân trả tiền hay gì đâu, yên tâm đi! Ngoan, đừng run nữa, cứ như chơi thuốc ấy, xấu quá!”.

Đảng Vũ ậm ừ, chân mềm nhũn đi ra khỏi phòng anh.

Buổi tối Quân Thừa lại nhận được tin nhắn của mẹ anh.

“Thừa bảo bối của mẹ, hôm nay con bảo máy bay của gia đình vận chuyển một viên hồng bảo thạch đến thành phố X, bây giờ mẹ muốn biết, cuộc chiến này con có thắng nữa không?”.

Quân Thừa trả lời: “Tất nhiên là thắng ạ! Có hồng bảo thạch của mẹ, chắc chắn là thiên hạ vô địch rồi”.

Một phút sau, mẹ Quân Thừa lại nhắn: “Bảo bối ngoan của mẹ, con chỉ cần nhận lời mẹ đừng chơi game nữa, sau này ngày nào mẹ cũng cho con làm thiên hạ vô địch!”.

Quân Thừa hưng phấn gõ chữ: “Mẹ, con không cần ngày ngày làm thiên hạ vô địch, con chỉ mong mẹ và bố có thể thu mua được Thiên Thánh, con muốn nhìn tên Lý Diệc Phi quỳ xuống khóc trước mặt con!”.

Lần này tin nhắn trả lời vừa nhanh vừa dứt khoát: “Được rồi bảo bối, không nói chuyện nữa, mẹ và bố phải đi bơi đêm rồi”.

Quân Thừa “hừ” một tiếng, bực bội ném điện thoại đi.

Mẹ anh đúng là quá đáng ghét, mỗi lần nhắc đến chuyện thu mua Lý gia là bà lại như vậy, cứ như thể không nghe thấy gì, chẳng có tình mẫu tử gì cả!

https://thuviensach.vn

Hết mùng ba tết, Đảng Vũ và Quân Thừa quay về Bắc Kinh.

Trên máy bay, Đảng Vũ thờ phào một tiếng.

Tết này cuối cùng đã trôi qua không mảy may nguy hiểm trong sự kinh hoảng sợ hãi của cô.

Trước khi xuống máy bày, Đảng Vũ lấy từ túi xách ra một xấp tiền đã chuẩn bị trước, nhét cho Quân Thừa: “Đây là tiền thuê anh về nhà ăn Tết, theo đúng yêu cầu của anh, đã tăng lên gấp ba lần so với giá trị ban đầu”.

Quân Thừa sung sướng nhận tiền, đây là tiền do anh kiếm ra bằng sức lao động của chính mình đấy!

Đảng Vũ nhìn bộ dạng tham tiền của anh thì khóe môi co giật: “Anh tìm ra một viên đá quý có một không hai chỉ là chuyện trong một phút, sao lại làm cho bản thân thiếu tiền đến mức mất giá trị này? Nhìn thấy tiền mà hôn hít như vậy, xem như tôi cũng được mở mắt”.

Quân Thừa lườm cô: “Cô không hiểu rồi, tôi lấy viên hồng bảo thạch là có lý do đàng hoàng, mẹ tôi sẽ không nói gì, đồng thời còn ủng hộ tôi. Nhưng nếu tôi hỏi tiền bà để chơi game thì bà không đánh chết tôi mới lạ!”.

Về Bắc Kinh rồi, ngày hôm sau, Đảng Vũ trả hết trang bị cho Quân Thừa, sau đó không còn bắt anh đưa cô đi luyện cấp nữa.

Quân Thừa nhìn đám trang bị bảo bối mất đi lại có được của anh, bỗng có một cảm giác bần thần như kiểu hụt hẫng. Cảm giác đó giống như chẳng có chuyện gì để ngóng đợi nữa. Lại nhìn xấp tiền mà Đảng Vũ đưa anh, anh bỗng hoảng loạn.

Cảm giác rạch ròi tiền bạc này cứ như sau này họ chẳng còn liên hệ gì đến nhau nữa.

https://thuviensach.vn

Anh kẹp xấp tiền đó vào cuốn từ điển Khang Hy dày cộp, để cạnh gối đầu. Cách kẹp tiền của anh rất vớ vẩn – anh đếm thật kỹ lưỡng, cứ cách năm trang sách lại kẹp một tờ tiền Mao gia gia, kẹp xong tất cả tiền thì từ điển đã dày hơn trước rất nhiều.

Dì giúp việc lúc vào dọn phòng anh đã từng định giúp anh mang quyển từ điển dày cộp đó trả về thư phòng, nhưng bị anh hét lên hoảng sợ ngăn lại.

Anh không cho dì giúp việc đụng vào nó, anh cứ để nó ở cạnh mình. Có lúc phiền muộn không ngủ được, anh dùng nó gối đầu, sau đó thì nằm lên cuốn từ điển cứng như đá ấy. Cảm giác trống trải đó cực kỳ khó chịu. Nhưng anh không biết có phải chỉ số tự hành mình lại tăng lên không, cứ nằm gối đầu lên đó, thế mà anh lại ngủ được.

Cứ thế, đám tiền kẹp trong từ điển bị đè rất ngay ngắn, phẳng phiu, thẳng thớm cứ như tiền mới lấy từ ngân hàng ra.

Anh vẫn lén mẹ chơi game, nhưng trong kho dù thiếu tiền đến mấy, anh cũng không bao giờ đụng vào xấp tiền trong từ điển để nạp phí điện thoại nữa.

Những tháng ngày trôi qua thực ra cũng giống như trước, nhưng không biết vì sao, anh cứ cảm giác như có chỗ nào đó khác hẳn.

Anh không biết gần đây Đặt Tên đang bận rộn gì, nhưng thời gian cô online chẳng bao giờ trùng với anh. Anh nghĩ chắc cô không trốn tránh anh chứ, sợ hôm nào đó anh sẽ đòi tiền viên đá quý kia chẳng hạn, haha…

Dần dà, những thứ trên người anh đem ra đổi tiền trong game đều bị đổi hết, trên người anh từ từ không còn thứ gì đáng giá.

Anh vốn không tài nào làm được việc chơi game mà không đốt tiền, thế là dưới áp lực kinh tế, anh đành ngừng chơi game online, bắt đầu

https://thuviensach.vn

chuyển sang chơi CS để giảm bớt cơn nghiện.

Trước đây anh từng chơi CS một thời gian, đến khi game online mà anh chơi hiện giờ thịnh hành khắp nơi, anh mới giam CS vào lãnh cung.

Hồi anh chơi CS, anh là một cao thủ đích thực, và game này cũng là game duy nhất mà anh không thua Lý Diệc Phi.

Nhưng một mình chơi CS với một đám người xa lạ, cảm giác là cao thủ thiên hạ vô địch mà lại không ai khen ngợi đúng là chán chường.

Nghĩ ngợi một lúc, anh nhắn tin cho Đảng Vũ, quấy rối cô: “Hay là tôi dạy cô chơi CS nhé!”.

Đảng Vũ nhanh chóng hồi âm: “Tôi sợ anh thua sẽ ôm chân tôi khóc lóc”.

Quân Thừa “ ha” một tiếng, hào hứng.

“Tôi thua á? Tôi mà thua thì thời gian sẽ bàng hoàng mà ngừng lại cho xem”.

Một phút sau, Đảng Vũ trả lời: “Thế này nhé, nếu anh mà thua thì Tết năm sau, nếu tôi chưa tìm ra bạn trai chính thức, anh phải giảm 20% tiền thuê anh hiện nay, để tôi tiếp tục thuê anh về nhà ăn Tết”.

Quân Thừa lại “ha” một tiếng, tay bấm màn hình: “Giấc mơ đẹp này cô cứ mơ đi, sắp lên tới trời rồi đấy! Nếu cô thắng tôi thật thì đừng nói là giảm 20%, năm sau tôi sẽ diễn bạn trai nhị thập tứ hiếu miễn phí cho cô”.

Sau cuộc trò chuyện đó, chiều tối khi ăn cơm xong, Quân Thừa và Đảng Vũ bắt đầu hẹn chiến đấu trong CS.

Quân Thừa tràn ngập tự tin, trước kho chiến đầu còn định chỉ dạy Đảng Vũ.

https://thuviensach.vn

Kết quả là Đảng Vũ lại hư mũi khinh khỉnh trước lòng tốt của anh: “Những điều anh nói tôi biết hêt, đừng nói nhiều, khai chiến luôn đi”.

Quân Thừa cảm thấy lòng tốt muốn chỉ đạo lính mới của CS chí tôn, chủ tịch toàn thắng là anh bị tổn thương sâu sắc. Anh quyết định sẽ cho Đảng Vũ biết mặt, để cô biết cái giá của việc dám khinh thường vua của CS chính là sẽ bị bắn vỡ đầu vỡ đầu vỡ đầu!

Kết quả…

Sau khi bắt đầu, người không ngừng bị vỡ đầu bị vỡ đầu bị vỡ đầu, lại chính là anh!

Quân Thừa sững sờ đến mức sắp phát điên!

Anh gào lên trong micro: “Đảng Vũ, có phải cô thuê người chơi không?”.

Trong game, Đảng Vũ đắc ý chuyển súng thành dao, xông đến đâm Quân Thừa chết thêm lần nữa.

“Sẵn sang đánh cược, chấp nhận chịu thua, không bằng người ta thì phải khuất phục, bài học của chị đây chính là núi này cao có núi khác cao hơn! Anh thấy đó, chị đây không cần súng, chỉ một con dao cũng có thể đâm chết anh!”.

Quân Thừa gần như muốn ném bang phím.

“Rốt cuộc cô có phải con gái không hả? Chơi CS còn dữ dội hơn cả con trai nữa! Cô thế này còn tìm được bạn trai à? Đừng mơ mộng nữa! Cô chuẩn bị tiền thuê tôi cả đời đi nhé!”.

Anh gào thét trong micro. Mà lúc đó, Đảng Vũ lại dùng một con dao nhíp đâm chết anh hai lần nữa.

https://thuviensach.vn

Tối đó khi thoát khỏi game, Đảng Vũ nói: “Ssau này anh chơi trò này thì đừng gọi tôi nữa, trình độ anh kém như thế, làm cho tôi cảm thấy chơi với anh có hơi lãng phí thời gian”.

Quân Thừa kìm nén một ngụm máu sắp phun ra khỏi cổ, khàn giọng bảo: “Có bản lĩnh thì ngày mai vào lại game online đi, xem ông đây dùng tài khoản cao thủ ngược đãi cô đến chết như thế nào!”.

Thế là vào hôm sau, thời gian Đảng Vũ xuất hiện trong game lại trùng với Quân Thừa.

Sau khi thời gian online lại trùng nhau, có những hiện tượng khiến Quân Thừa cảm thấy rất không vui.

Chẳng hạn Đặt Tên nếu muốn cùng đội khác đánh quái thăng cấp, anh rất bực bội. Anh sẽ tìm đủ mọi lý do để phá tan đội nhóm đó, sau đó dùng đủ mọi lợi ích hấp dẫn để dụ dỗ Đảng Vũ gia nhập nhóm anh vừa lập ra.

Ví dụ anh nói: “Cô vào đội của tôi, tôi sẽ tặng con ngựa của tôi cho cô cưỡi! Không biết ai ngắm con ngựa của tôi mà chảy cả nước dãi nhỉ!”.

Cứ thế, dần dần, những trang bị Đảng Vũ trả cho anh, trong vô thức mà lại quay về với cô… Mà lại do anh cam tâm tình nguyện tặng…

Một tháng sau, trang bị đã tặng đủ hết, thấy sắp không còn gì để dụ dỗ, cậu bạn tiện nhân mà anh thề tuyệt giao mang tới cho anh hơi ấm nhân gian.

Công ty của anh và Lý Diệc Phi mở đã có lời, trong thẻ anh cuối cùng cũng có tiền!

Thế nhưng tuy là thẻ của anh, nhưng ban đầu khi làm thế, dưới sự uy hiếp của mẹ, số điện thoại di động anh ghi trong đó lại là của mẹ anh, cũng tức là bất cứ động tĩnh gì của tiền trong thẻ thì mẹ anh lúc nào cũng biết

https://thuviensach.vn

đầu tiên. Thế là anh không thể lên mạng chuyển khoản để mua thẻ game, chỉ có thể đi đường vòng, nạp thẻ điện thoại trước rồi dùng tiền điện thoại đổi sang trang bị và nguyên bảo trong game.

Hôm sau khi tiền vào thẻ, anh hí ha hí hửng ra công ty nạp tiền điện thoại.

Lúc anh đi thì quản lý phục vụ khách hàng VIP của anh lại có việc ra ngoài. Anh gọi điện cho quản lý phục vụ khách hàng giúp anh tìm một người khác để xử lý, anh không muố đợi quá lâu, quản lý của anh nói là sẽ nhờ quản lý sảnh sắp xếp một người khác để giải quyết việc này.

Cúp máy không lâu sau thì anh nghe thấy quản lý sảnh kêu to: “Đảng Vũ, quản lý Tiểu Vương đi rồi, ở đây có một khách hàng VIP của anh ấy, cô đến tiếp khách trước đi”.

Quân Thừa nghe cái tên phía trước, miệng há hốc thành hình chữ O.

Cuối cùng anh đã biết, tại sao trước đây Đảng Vũ lại biết những chuyện riêng của anh rồi. Cô còn khăng khăng bảo là do anh nói lộ ra, đúng là không muốn bị mất mặt thì có! Rõ ràng là cô đã biết từ lâu.

Anh nhìn Đảng Vũ uyển chuyển đi đến, cô mặc đồng phục, trên cổ quàng một chiếc khăn. Đồng phục của cô chít eo rất khéo, khiến cơ thể cô được tôn lên đường cong rất quyến rũ.

Anh nghĩ cô mặc thế này rất đẹp, như thể tiếp viên hàng không vậy.

Cô mím môi cười với anh, anh nheo mắt nhìn cô.

Sau khi làm xong việc nạp tiền, Đảng Vũ hỏi: “Anh cần tặng phẩm gì, trà lá chăng?”.

https://thuviensach.vn

Quân Thừa “hừ” một tiếng, nhìn cô rồi uể oải nói: “Thế thì trà lá đi, vừa hay có thể gửi về cho bố vợ, ông rất thích uống mà”.

Khóe môi giữ nụ cười nghề nghiệp của Đảng Vũ chợt giật giật, cô hạ giọng đấu khẩu với anh: “Ôi, có bố vợ nhanh thế cơ à! Bố vợ anh là ai?”.

Quân Thừa nheo mắt, cười lạnh tanh: “Chẳng phải là bố cô sao?”.

Đảng Vũ cười hì hì: “Sao, anh thích em gái tôi à?”.

Quân Thừa “phì” một tiếng: “Tôi thích chị của em gái cô!”.

Ngừng lại rồi nói tiếp: “Tối nay tôi mời cô ăn cơm nhé, chị của em gái cô!”.

Đảng Vũ tiếp tục cười hì hì: “Anh làm sao thế?”.

Quân Thừa lườm cô: “Tôi đang muốn bao nuôi cô đấy, đồ ngốc!”.

Đảng Vũ cũng lườm anh: “Chuyện này phải đợi khi anh thắng tôi trong CS đã rồi hãy nói!”.

Đại Quân đạp bàn: “Bảo tôi thắng CS thì cô cũng phải cho tôi cơ hội chơi với cô chứ!”.

Đảng Vũ cười gian xảo với anh: “Đợi tôi thắng được Mạc Cao Phong rồi tôi sẽ cho anh cơ hội chơi CS với tôi”.

Đại Quân “shit” một tiếng: “Sao giấc mơ này cô chưa chịu từ bỏ hả? Ví dụ về tổng thống Mỹ của tôi kể cô nghe là uổng phí sao? Cô làm người phải thực tế chứ bà chị! Chẳng hạn như tối nay ăn tối với tôi…”.

Có tiền rồi, Quân Thừa bắt đầu mua trang bị siêu mạnh tặng cho Đảng Vũ.

https://thuviensach.vn

Lúc tặng còn kèm theo một đoạn: “Nhanh, tranh thủ thời gian giết chết Mạc Cao Phong, sau đó chúng ta chiến CS!”.

Đối với kẻ thần kinh đó, Đảng Vũ chỉ có thể cười trừ.

Khoảng một tháng sau, lại phát sinh ra một chuyện kinh thiên động địa.

Mạc Cao Phong bỗng gửi thư mời chiến với Đại Thừa Tướng, khiến cả hệ thống đều đến tham quan.

Quân Thừa nhận thư, kể lể với Đảng Vũ: “Sao tôi có cảm giác mục tiêu phấn đấu của cô đang nhắm vào tôi vì tôi cũng dùng đại sát chiêu kia vậy? Hắn thật là nhỏ mọn quá!”.

Câu trả lời của Đảng Vũ lại chẳng đâu vào đâu: “Tôi chưa kể anh nghe đầu đuôi câu chuyện của tôi và em gái, em rể nhỉ?”.

Quân Thừa ngớ ra, hỏi: “A, chẳng những thân phận trước của em rể cô thực sự là anh rể của em gái cô sao?”.

Đảng Vũ sặc ho, nói: “Không chỉ như thế. Anh nghe đây, đừng xen vào”.

“Trước đây tôi còn có một tài khoản, rất lợi hại, đến mức anh sẽ không đoán ra là ai đâu. Tôi và Đường Hải đã quen nhau trong game này. Thời gian cùng chơi game lâu dần, cả hai dần dần có thiện cảm với nhau. Ban đầu anh ta rất ngốc, tôi dẫn anh ta theo, cùng tung hoành ngang dọc. Tôi chơi tài khoản nam, anh ta liền nhận huynh đệ với tôi. Về sau lúc công thành đã vào voice chat với nhau, anh ta mới biết tôi là nữ. Sau đó chúng tôi trao đổi ảnh của nhau, rồi sau đó đôi bên đều có những tình cảm mơ hồ.

Về sau nghỉ phép, tôi về nhà, anh ta đến thành phố quê tôi để du lịch, chúng tôi gặp nhau. Lúc gặp, Bạch Mỹ cũng đi theo.

https://thuviensach.vn

Sauk hi anh ta đến du lịch, Bạch Mỹ cũng bắt đầu chơi game đó. Nó bảo tôi dẫn dắt, thế là trong game ba chúng tôi cùng nhau luyện cấp.

Sau đó bỗng có một ngày, Đường Hải nói với tôi là muốn đổi tài khoản. Lúc dó tài khoản của anh ta cũng đã luyện rất lợi hại, nhưng vẫn muốn học ra đại sát chiêu lợi hại giống tôi. Tôi nhận lời, đổi tài khoản với anh ta, lại dạy anh ta làm sao ra đại chiêu.

Sau đó dần dần phát triển thành Đường Hải dùng tài khoản vốn có của tôi dẫn Bạch Mỹ đi luyện cấp. Rồi sau đó, tôi biết hai người họ thực ra đã hẹn hò, là Bạch Mỹ dụ dỗ Đường Hải để đổi tài khoản của tôi.

Lúc tôi biết chuyện này, thật sự chỉ biết cười khẩy. Có đáng không? Cứ nói muốn tài khoản của tôi thì tôi sẽ cho thôi, chứ như tài khoản game này, các người không có bản lĩnh tự luyện từ đầu thì lão đây có, hà tất phải thủ đoạn như thế?

Tôi rút lui hoàn toàn ra khỏi họ. Tôi không them đứng giữa làm gì. Mà nếu bọn họ đã tốn bao công sức để lừa phỉnh tôi đổi tài khoản với họ, thì tôi sẽ luyện một tài khoản khác đánh bại họ, để cho bọn họ biết tài khoản kia chỉ khi trong tay tôi mới là vô địch. Hoặc là, tôi muốn cho họ biết, tôi, mới là vô địch, tài khoản, chẳng qua là thứ mất rồi vẫn có thể luyện lại được".

Quân Thừa lắng nghe từ đầu, càng nghe càng giật mình, cứ có cảm cgiác nửa hư nửa thực, nhưng anh không nắm bắt được.

Anh hỏi: "Đổi tài khoản rồi thì hai người bọn họ rất khó đánh bại à?"

Đảng Vũ nói: "Ừ, rất khó đánh bại, dù sao giang sơn bọn họ có được là do lão đay đã từng tạo dựng".

Quân Thừa muốn lườm cô, cô em này khoác lác còn đáng sợ hơn anh nữa.

https://thuviensach.vn

“Chỉ giỏi giả vờ!”. Anh không kìm được cười giễu: “Giang sơn cô tạo nên dù lợi hại thì cũng được đến đâu chứ? Không lẽ cô còn lại hại hơn cả Mạc Cao Phong?”.

Anh nói xong, trong micro vang lên tiếng cười kỳ dị của Đảng Vũ.

Quân Thừa nghe mà phát phiền: “Cô cười cái quái gì?”.

Đảng Vũ tiếp tục cười: “Tôi cười IQ của anh đúng là thấp đến đáng khâm phục. Đường Hải và Thanh Hải, Bạch Mỹ và Bách Mi, không thể khiến anh liên tưởng chút nào à? Và còn đại chiêu của Mạc Cao Phong mà tôi đã dạy anh nữa!”.

Nghe cô nói, Quân Thừa sững người. Tròn một phút sau, anh mới định thần lại.

Anh vỗ đùi, kêu lên: “Cô đừng nói với tôi là ID nam của cô là Mạc Cao Phong nhé!”.

Tiếng cười kỳ dị của Đảng Vũ càng quái lạ đến mức như chảy ra hắc thủy: “Chúc mừng anh, lần này coi như đã nói đúng! Xem ra Aripiprazole và Lurasidone đã cứu được anh!”.

Và bên này, đồng chí Đại Thừa Tướng đã đờ ra như một thằng ngốc.

Hai ngày sau là ngày Quân Thừa ứng chiến.

Trước khi chuẩn bị ứng chiến, Đảng Vũ vào chat với anh: “Hôm nay hay là để tôi cho, tôi muốn đánh bại anh ta từ lâu rồi”.

Quân Thừa không hề do dự, đưa tài khoản cho cô.

Lần này ngoài đại sát chiêu ra, Mạc Cao Phong còn dùng một chức năng rất tốn tiền. Cấp bậc của Đại Thừa Tướng kém quá xa, khi đối phương cũng bỏ tiền ra chơi thì Đảng Vũ rõ ràng có phần không chống cự nổi.

https://thuviensach.vn

Mà trong ko của Quân Thừa, kim nguyên bảo trước đây đã bị anh dùng mua trang bị tặng Đảng Vũ hết rồi.

Trong một lúc, Đại Thừa Tướng dưới thao tác của Đảng Vũ đã bị Mạc Cao Phong đập chết đến mấy lần.

Quân Thừa nhìn trận đấu, thấy Đại Thừa Tướng bị đập chết hết lần này tới lần khác thì cuống lên. Anh nhấc điện thoại gọi ngay cho bà mẹ yêu quý của mình.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ ơi! Trong game con sắp mất mặt rồi, mẹ mau nạp tiền để con mua chức năng được không? Lần này nếu con thắng thì con nhận lời mẹ sau này sẽ không bao giờ chơi game nữa! Nói được làm được! Nếu không làm được thì để con đoạn tử tuyệt tôn được không?”.

Bên kia vẳng đến tiếng quát giận dữ của mẹ anh: “Thằng trâu bò, mày đang nguyền rủa mày hay nguyền mẹ mày thế hả!”. Ngừng một chút, bà nói: “Thể diện nhà lão Quân chúng ta không thể thua kẻ khác! Đợi mẹ đưa thẻ riêng cho con dùng, con cứ quẹt thẻ, quẹt bao nhiêu mẹ sẽ gánh hết, tóm lại là không được thua, biết chưa?”.

Quân Thừa vui vẻ cúp máy, vui vẻ nhận mật mã thẻ của mẹ, vui vẻ bắt đầu đốt tiền tặng nguyên bảo cho Đảng Vũ.

Tôi hôm đó, cả hệ thống đã chứng kiến một kỳ tích.

Một cao thủ và một cao cao thủ, hai người sử dụng thao tác xuất quỷ nhập thần và cả địa chiêu dùng tiền để đốt ra, đấu với nahu sống đi chết lại, cuộc chiến đó vì mang giá trị tiền bạc cực cao mà càng nổi bật, hấp dẫn hơn bao giờ hết.

Và cuối cùng, kẻ thắng lại là Đại Thừa Tướng có cấp bậc kém hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Sau trận đấu đó không lâu, trong hệ thống bắt đầu lan truyền một tin đồn.

Nghe nói trong trận quyết chiến, Mạc Cao Phong vì muốn thắng mà đốt rất nhiều tiền, nhưng không ngờ Đại Thừa Tướng kia càng có tiền, cuối cùng để kháng cự lại với Đại Thừa Tướng giàu có mà thẻ tín dụng của anh ta đã bị quẹt đến bùng cháy. Thế là khi anh ta vừa rời khỏi vị trí "bất bại thần đàn", vừa nhận được hóa đơn cực lớn của ngân hàng. Về sau để trả nợ, gia đình anh ta đã bán cả biệt thự.

Lại không lâu sau, Mạc Cao Phong và Bách Mi ly hôn trong game.

Hôm ly hôn, Mạc Cao Phong tuyên bố, sau này trừ phi Thang Hải online, nếu không anh ta sẽ không bao giờ sử dụng ID "Mạc Cao Phong" để đăng nhập game nữa.

Các game thủ bùng nổ.

Hóa ra tưởng đây là kịch ba người, không ngờ cuối cùng lại là một màn hủ kịch! Đúng là kích thích khôn tưởng aaaaaaa!!!

Ngoài kích động, một người bắt đầu bàn luận xem trong trận đấu này, ai mới là kẻ thắng thực sự.

Kết luận là, công ty tạo ra game này mới là ngư ông đắc lợi!

Sau trận chiến đêm đó, Quân Thừa nói là làm, quả nhiên không đụng vào game nữa. Mẹ anh kích động đến mức đã đi chùa thắp hương ba ngày để hoàn nguyện.

Và Đảng Vũ đã đánh bại Mạc Cao Phong như ý muốn, cũng không còn hứng thú chơi game này nữa.

https://thuviensach.vn

Khi rảnh rỗi, Quân Thừa vào chat room hỏi: “Hay là chúng ta chiến CS đi?”. Nghĩ ngợi rồi anh hỏi tiếp: “Này, nếu chỉ hai ta chơi, thì chắc không tính là chơi game nhỉ?”.

Tiếng cười trong trẻo của Đảng Vũ vẳng tới: “Không tính!”.

Họ cùng lên mạng, bắt đầu chiến CS.

Đảng Vũ lén nhường Quân Thừa, để anh thắng cô. Quân Thừa hứng chí gào thét: “Để chúc mừng thắng lợi không dễ dàng này, đi nào gái, anh đây sẽ đưa em đi ăn món nào đó thật ngon!”.

Đảng Vũ cười, nhận lời.

Về sau, mỗi ngày Quân Thừa đều kéo Đảng Vũ chiến CS, sau khi thắng đều dẫn cô đi ăn hoành tráng.

Cứ thế khoảng một tháng sau, Quân Thừa nói với Đảng Vũ: “Gì nhỉ, mẹ anh bảo muốn gặp em”.

Đảng Vũ hỏi: “Mẹ anh có muốn đưa chi phiếu rồi bảo em cút đi cho xa không?”

Quân Thừa lắc đầu lia lịa: “Đương nhiên là không! Mẹ anh chẳng thích chuyện ném chi phiếu vào mặt người khác đâu! Mẹ anh đã nói rồi, cô gái làm cho con trai bà cai được game nhất định phải trở thành con dâu bà mới được! Hơn nữa bà còn nhờ người xem bói rồi, bảo anh và em là cặp đôi hoàn hảo đấy ha ha ha ha ha ha!”.

Nhìn anh ngốc nghếch đến nực cười, Đảng Vũ thấy khóe miệng giật giật: “Mẹ anh không trách em làm bại sản nhà anh hả? Cuộc chiến đêm đó anh đốt bao nhiêu là tiền rồi”.

https://thuviensach.vn

Quân Thừa càng toét miệng cười: “Anh chưa nói em biết hả? Game này là do anh và tên bạn thân tiện nhân mà anh thề tuyệt giao hợp tác khai thác đấy!”.

Đảng Vũ nhìn anh, ngớ ra một lúc rồi phì cười.

Có câu kẻ ngốc có phúc, chẳng biết câu nói đó ám chỉ anh, hay là cô đây?

Nhân lúc cô cười vui vẻ, Quân Thừa nheo mắt nói: “Sao nào gái, làm đối tượng của anh nhé?”.

Đảng Vũ nhìn anh, cười rạng rỡ: “Được thôi! Dù sao đang rảnh rỗi, thế thì quen nhau vậy!”.

Quân Thừa “hu ra” một tiếng, nhấc điện thoại lên gọi ngay cho bên kia: “Mẹ, con làm xong rồi!”.

Đảng Vũ nhìn người đàn ông vừa ngây thơ, lương thiện lại hơi ngốc ngếch đó, trong lòng lần đầu tiên có cảm giác hạnh phúc tràn ngập, vững vàng.

Hoàn

https://thuviensach.vn